Durakoğlu, atının üzerinden geri dönerek, alev alev yanan Kremlin Sarayı'na uzun uzun baktı.

Dumanlar yeri göğü kaplamıştı..

Yangın saatlerdir devam ediyordu..

Çar, kurtulduğunu anlayınca, bütün adamlarını peşine takacak, korkunç bir insan avı başlayacaktı.

Evet.. Durakoğlu bu müthiş yangından nasıl kurtulmuştu?

Öfkeli bir canavar gibi önüne gelen her şeyi yutan yok eden alevlerin arasından en ufak bir yara almadan çıkmayı nasıl başarmıştı?

Atı nereden bulmuştu?

Bu bir mucize değildi..

Alevlerin her yanı sardığını, bütün kurtuluş umutlarının yok olduğunu gören Durakoğlu acı acı başını sallayarak:

—Her şey bitti! diye söylenirken, Kontes Hanna onu elinden tutup çekmişti:

—Hayır Durakoğlu! Daha hiç bir şey bitmedi! Gel benimle.. Kurtulacağız!

Durakoğlu:

—Nasıl?

—Bu salondan dışarıya gizli bir geçit var! Benden başka kimse bilmiyor.

—Peki daha önce, o kritik anlarda niye kullanmadın o geçidi?

—Aklıma gelmedi..

—Seninle düşmanız.. Neden beni de kurtarıyorsun?

—Çünkü sana ihtiyacım var.. Geçidi açmak kolay ama, çıkış yerindeki ağır kayayı ancak senin gibi güçlü bir erkek kaldırabilir.. Sen olmasan, ben de buradan çıkamam.

Salon cehennem gibi olmuştu..

Artık her taraf çıra gibi yanıyordu..

Dumandan boğulacak gibiydiler. İkisi de öksürüyordu.

Kontes Hanna, duvardaki gizli düymeye bastı, bir mekanizmanın gürültüsü duyuldu, karşılarında kapı gibi bir delik açıldı.

Kontes Hanna haykırdı:

—Haydi! Çabuk olalım!...Yangının etkisiyle geçit çökerse bütün umutlarımız yıkılır!

Hızla karanlık dehlize daldılar..

—Bu yol nereye gidiyor?

—Yerin altına.. On beş dakika kadar yürüdükten hemen sonra sarayın yakınındaki "Prebalkiskaya" hanının mahzenine çıkacağız. Hancı sadık adamımdır.. Sana bir at bulur.. Kaçarsın..

Yarım saat sonra hanın temiz bir odasında Durakoğlu ile Kontes Hanna karşı karşıya duruyordu.

Genç kadın dudaklarında çiçeklenen tatlı bir gülümsemeyle:

—Şimdi yalnız kaldık Durakoğlu! dedi. Daha önce beni reddetmiştin.. Şimdi basit bir kadın olarak sana geliyorum. Kabul edecek misin?

Kontes Hanna'nın yüzünde derin bir ihtiras ifadesi vardı. Han odasında yanan mumların titrek ışıkları altında eşsiz bir güzellikte görünüyordu.

Kontes, usul usul, üzerindeki ipek elbisenin düğmelerini çözdü. Güzel vücudundan sıyrılan kumaş ayaklarına doğru kaydı.

Kadın, çıplak kollarını delikanlının boynuna dolayıp, onu köşedeki yatağın üzerine çekti.

Dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı. Kontes Hanna'nın vücudu, sınırsız bir ihtirasın aleviyle tutuşuyor şehvetle sarsılıyordu.

Uzun uzun seviştiler. Kontes Hanna:

—Hayatımda tanıdığım en güçlü erkeksin! dedi. Ama ne yazık ki seninle düşmanız.. Dostluk anlaşmamız burada bitiyor.. Şimdi hemen buradan git ve bir daha Moskova'ya dönme! Aksi halde, seni cellat baltasından hiç bir kuvvet kurtaramaz.

Durakoğlu kararsızdı. İntikam zincirinin önemli bir halkasının eksik olduğunu düşünüyordu. Çünkü Çar'ı öldürememişti. Onu elinden kaçırmanın ıstırabı içinde kıvrandı.

İşini yarım mı bırakacaktı?

Alçakça öldürülen arkadaşı Mustafa Bey'in öcünü alamadan mı gidecekti bu yabancı diyarlardan?

Kontes Hanna, delikanlının içindeki fırtınayı sezdi. Kaşlarını çatarak:

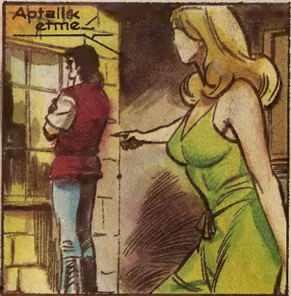

—Hala Çar'ı öldürmeyi mi düşünüyorsun? dedi.

Durakoğlu sıkıntılı bir tavırla homurdandı:

—İntikamım yarım kaldı.

Kontes acı acı gülümsedi:

—Aptallık etme! Yangından sağ kurtulduğun kısa zamanda anlaşılır.. O zaman Çar'ın binlerce askeri her yeri karış karış tarar, aramadık yer bırakmaz. Fare deliğine saklansan yine seni bulurlar..

—Ne yapmamı öneriyorsun?

—Bırak bu saçma intikam sevdasını.. Hemen kaç!..Canını seviyorsan uzaklaş buralardan.. Koskoca bir ülkenin İmparatoru ile baş edemezsin.

Kontes Hanna, yalnız kendi çıkarlarını düşünen, bencil ve zalim bir kadındı ama şu anda her yanından dişilik fışkırıyordu.. Kendisini doyumsuz bir aşka ulaştıran bu güçlü Türk'ün ölmesini istemiyordu:

—Bak, dedi. Çar'ın düşmanı, benim de düşmanım demektir. Çünkü ben onunla evlenip Rusya'nın en güçlü kadını olmak istiyorum.

—Eeee?

—Buna engel olacak herkesi ezmeye kararlıyım. Buradan hemen git.. Aksi halde seni öldürtmek zorunda kalacağım. Şu anda her yer asker kaynıyor.. Bir işaretimle idam sehpasını boylarsın. Sen benim hayatımı bağışlamıştın. Şimdi de ben senin hayatını bağışlıyorum.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Durakoğlu dalgın dalgın başını salladı:

—Demek ödeştik, öyle mi?..

Kontes Hanna boğuk bir sesle:

—Evet.. Bir daha karşılaşırsak seni acımasızca öldürtürüm. Bunu unutma!

—Unutmam Kontes!.. Hoşçakal!..

Delikanlı atının üzerinden geri dönerek, alev alev yanan Kremlin Sarayı'na uzun uzun bakarken bunları düşünüyordu.

Geride güçlü düşmanları vardı ama önü açıktı. İstediği yere gidebilirdi.

Yüreğini bir sıkıntı eziyordu.

Yalnız bedenini değil, tüm ruhunu saran derin bir bitkinlik içinde atını sürdü. Fakat Moskova surlarından çıkar çıkmaz durdu. Atından inerek bir ağacın altına çöküp kendini dinledi.

Mustafa Bey'in öcünü almadan gitmek ona büyük bir korkaklık ve felaket gibi geliyordu. Düşmanlarından kaçmayı gururuna yediremiyor, bu yüzden şerefinin kırıldığına inanıyordu.

Durakoğlu ansızın Moskova'ya dönmeye karar verdi. Hayvanına bindi ve Moskova'ya doğru sürmeye başladı.

Delikanlı şöyle düşünüyordu.

"Cebimde hiç param yok. Korkunç düşmanlarım var. Mustafa Bey'in ruhu "İntikamımı al" diye sesleniyor. Bana inanan güzel Prenses Aleksandra'yı o zalimlerin arasında yapayalnız bıraktım.

Çar ve Kontes, kimbilir beni ne kadar küçük görüyor? O halde Moskova'ya dönüyorum!"

Çar'ın askerleri karşısında tek başına güçsüz ve çaresiz oluşuna lanet okuyarak yoluna devam etti.

Atını yavaş sürüyor, hatta bazan durarak bir kaç dalgın dakika geçiriyordu.

Moskova yakınlarındaki Netromski kasabasında, midesinden gelen sesler, parasızlığını ona çok acı bir şekilde hatırlattı.

Açtı!.

İlk rastladığı hanın binek taşı önünde durdu, handan çıkan güzel yemek kokularını içine çekti. O kadar açtı ki, kapıda durarak kendisine hayran hayran bakan güzel kızı görmedi bile... Yemek kokuları başını döndürüyordu.

Güzel kız, delikanlının hiç bir şey söylemediğini görünce, kendisi söze başladı:

—Asilzadem, burası, bu tarafların en güzel hanıdır. Aradığınız başka bir yer mi yoksa?

Durakoğlu isteksizce cevap verdi:

—Moskova'ya giden yolu arıyorum.

Kız, kolunu uzatarak:

—İşte şurası! dedi. Fakat yemek yemeden oraya varamazsınız.

—Ben de öyle düşünüyorum güzel kız, fakat...

Yere indi ve acı acı esen akşam rüzgarıyla sallanan han levhasını zevkle seyreder gibi durdu.

Hava soğuktu. Açık kapıdan sanki kendisi-

ne işaret ediliyormuş gibi yükselen parlak alevleri görüyordu. Kalbi ezilmişti. Meyhaneci kızın güzel gözleri ona bir teselli vaat ediyordu.

Bu durum karşısında delikanlı ne yapabilirdi?

Hanın genç uşağı atını ahıra götürürken,o da hana girdi, tatlı bir rahatlık hisetti.

Hiç bir şey düşünmeye gerek görmeden bekledi. Biraz sonra güzel kız, delikanlının önüne nar gibi kızarmış, mis gibi tereyağı kokan bir omlet getirdi. Bunu diğer yemekler takip etti. Defne yapraklarına sarılarak kızartılmış, mantarlar, güzel bir geyik kebabı, bir şişe şarap... Şimdi hayatı biraz daha tatlı bulmaya başlayan Durakoğlu hesabı nasıl ödeyeceğini hatırlayınca yine kara kara düşünmeye başladı.

Ansızın, bütün neşesini yerine getirmeye kâfi gelen bir şeyi hatırladı: **"Kemerimdeki bu gümüş toka neye yarar?**

Bundan pekâlâ vazgeçebilirim.

Gümüş tokada neyime? Güzel kız, bana baksana... Yediğim yemeklerin parasını ödemek için üzerimde beş para bile yok. Fakat öyle surat asma canım. Sana benim yediklerim ve atımın yedikleri için para verecek yerde şu gümüş tokayı versem ne dersin?

Meyhaneci kız, gümüş tokayı yokladı. Namuslu bir insan olduğu için:

—Asilzadem, dedi. Bu tokayı bana verecek olursan senin ve atının bir öğün daha yemek hakkı olur.

Durakoğlu neşe içinde haykırdı:

—Öyleyse buna karşılık olarak heybemin bir gözüne bir ölçek yulaf, öteki gözüne de biraz ekmek, bir parça börek, bir şişe votka koy da ödeşelim.

—Emirleriniz başüstüne asilzadem..

Bu Rus kızı çok tatlıydı. Durakoğlu yarım saat sonra tekrar yola koyuldu. Handaki güzel kız, gözleri yerde, dudaklarında tatlı bir gülümseme-

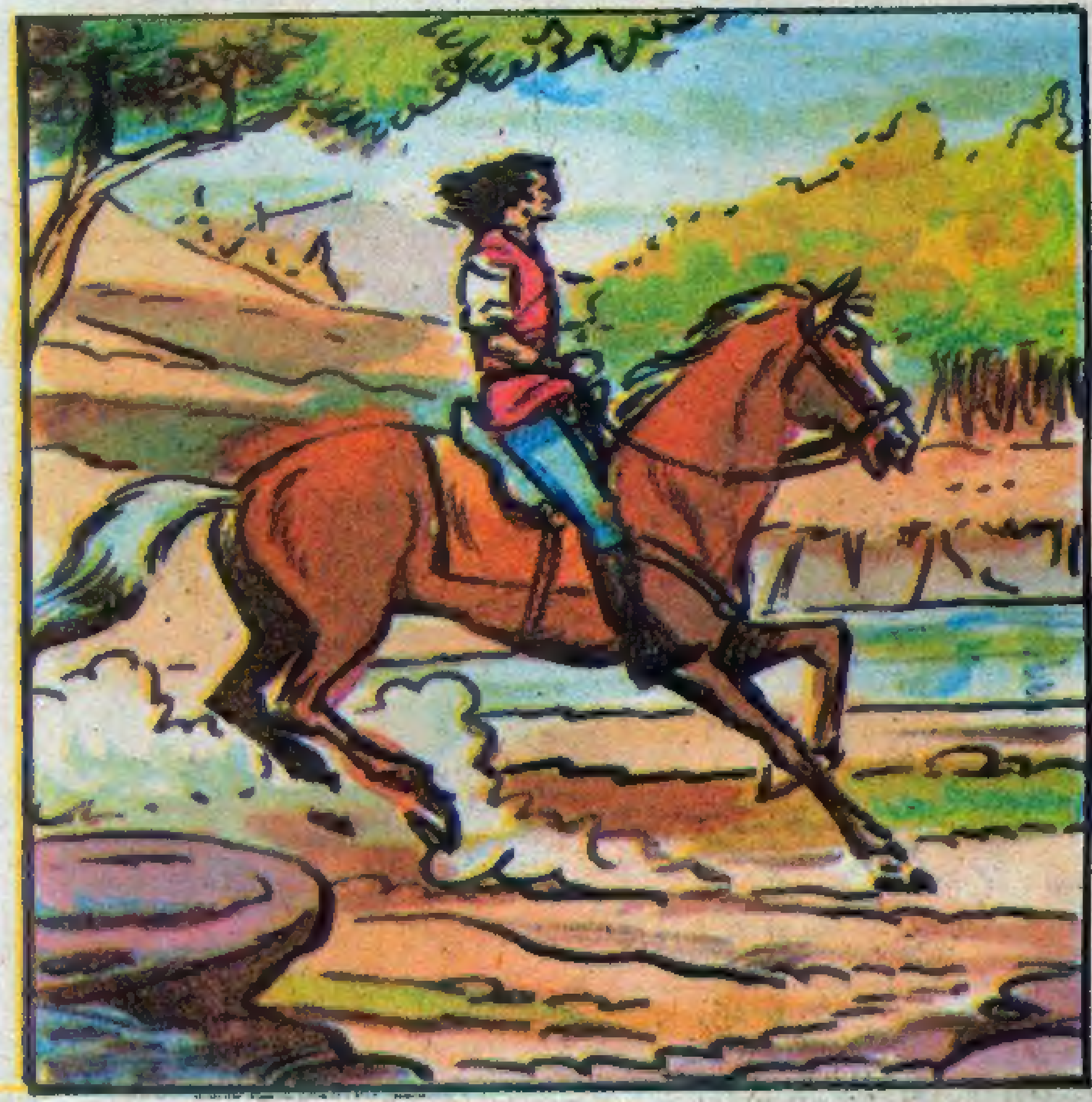

le delikanlıyı uğurladı. Durakoğlu da bir daha göremeyeceği güzel kızdan ayrılırken yüreğinin burkulur gibi olduğunu hissetmişti. İnsan kalbinde böyle açığa vurulmamış çok anılar, çok sevgiler vardı.

Bir kaç fersah ilerledikten sonra Durakoğlu artık güzel kızı düşünmüyordu. Ormanın gölgesi altında giden delikanlı, vadicikler ve tepecikler aşıyor, arabaların bıraktığı izleri takip ediyordu.

Gökyüzü karanlıktı. Bulutlar, yedek kar depolarını andırıyordu. Durakoğlu, deri eldivenlerinin altında parmaklarının donduğunu hissediyordu. Keder içerisindeydi. Kalbi yaşamak istiyor, fakat kendisi ölüme doğru gidiyordu...

Bütün bir Rus ülkesine meydan okurcasına göze aldığı bu dönüşün sonunun ölüm olacağını çok iyi biliyordu. Binlerce askeri, silahı, topu, tüfeği bulunan Rus Çar'ı İvan'a tek başına kafa tutmak, intihar etmekten farksızdı...

Durakoğlu, bir kaç oduncunun istif ettiği bir odun yığınının önünde durdu, sordu:

—**Neredeyim?**

Oduncullardan biri cevap verdi:

—**Volroskiy yaylasında...**

—**Volroskiy yaylası neresi? Çar'ın kışlık av şatosundan çok uzakta mı?**

Kuru, zayıf bir ihtiyar olan oduncu:

—**Bak, dedi. Gözlerin sağlamsa, akşam sisi içinde gözetleme kulesini görebilirsin.**

Durakoğlu gösterilen yere baktı ve bir sis bulutu arkasında beyaz taş yığınlarını gördü.

Oduncular uzaklaştı. Delikanlı, Volroskiy yaylasında tek başına kaldı. Gözlerini, büyük bir gölün kenarında kuleleri yükselen bir binaya doğru çevirdi. Bu kuleler biraz sonra karanlıklar içerisinde eridi. Durakoğlu hiç bir şey görmez oldu, düşündü:

"—Prenses Aleksandra orada!"

Beygirin kişnemesi onu canlandırdı. Soğuk-

tan titrediğinin farkına vardı. Gece, karanlık olduğu kadar soğuktu da... Durakoğlu atını bir ağaçlığa götürdü, eğerini çıkardı, çulunu üzerine örttü, yulaf dolu torbasını boynuna taktı, hayvanın alnını okşayarak:

—**Şimdi keyfin yerine geldi değil mi? dedi. İkimiz de yedi canlıyız. Bir defa daha ölümden kurtulduk.**

Çevresine baktı. Yerden çıkan ince bir duman gördü.

Bu dumanlar gündüz oduncuların yaktıkları ateşten çıkıyordu. Delikanlı külleri karıştırdı, bir iki tahta parçası koydu, karanlıkta yükselen alevlere baktı. Sonra heybesinin gözünü karıştırdı. Gümüş tokaya karşılık olarak hancı kızda aldığı ekmeği, böreği ve şişeyi, bunların altında da gümüş tokayı buldu. Güzel kız, delikanlıdan ücret almak istememişti. Ya da onun bir bakışını, bir gülüşünü yeter bir ücret olarak kabul etmişti.

Durakoğlu, gümüş toka elinde bir süre düşündü, sonra geniş süvari pelerinini üzerine örttü, bacaklarını ateşe doğru uzatarak bütün insanlıktan binlerce kilometre uzaktaymış gibi, garip bir huzursuzluk içinde uykuya daldı.

Sabahın serinliği Durakoğlu'nu uyandırdı. Silkindi ve şatoya doğru garip garip baktı. Herhalde gece uyurken kati bir karar vermişti. Gölün yanındaki birkaç balıkçı kulübesinin yanından geçti, küçük bir hana geldi, atını orada bıraktı.

Mücadeleye bu şatodan başlamak kararındaydı ... İlk işi Prenses Aleksandra'yı görmek olacaktı. Şatoya kadar çıktı. Asma köprü indirilmişti. Köprüyü hiç bir engelle karşılaşmadan geçti. Her taraf ona sessiz ve tehlikesiz göründü. Yalnız iç kaleye geldiği vakit, Çar'ın armasını taşıyan okçular tarafından durduruldu.

Ardına kadar açık olan kapıdan, dehlizleri, dip merdiveni duvarların kenarlarına dizilmiş,

ağızları açık hayvan heykelleri görünüyordu. Hepsi silahlı,yüze yakın insan gidip geliyordu.Acaba Çar burada mıydı?

Kapı komutanı olan bir subay, kapıda genç bir silahşörün durduğunu görünce ne istediğini sordu. Durakoğlu:

—**Çar'la görüşmek istiyorum,** dedi. **Acaba mümkün mü?**

—Çar'la mı? Alay mı ediyorsun? Çar burda olsa bile ne idüğü belirsiz heriflerle görüşür mü? Hem Çar burada değil Kremlin Sarayı'nda...

—Kremlin Sarayı yanmadı mı?

—Sekiz-on odalık bir bölümü yandı, gerisi kurtarıldı...

—O halde Prenses Aleksandra'ya haber verin. Ona Kremlin yangını ile ilgili çok önemli haberler getirdim.

Subay, önce Çar'la, sonra Prenses Aleksandra ile görüşmek isteyen bu yabancıya dikkatle bakıyordu:

—Bayım, dedi, **sözlerin doğru ise, yangın hakkında önemli bilgiler vereceksen, Çar'a büyük bir hizmette bulunmuş olacaksın. Yangını çıkarıp, kaçan Durakoğlu'ndan bahsedildiğini hiç işittin mi?**

Durakoğlu soğukkanlılıkla:

—Ben onu tanırım! dedi.

—Nerede olduğunu da biliyor musun?

—Biliyorum!

—Öyleyse benimle gel...

Durakoğlu, dudaklarında alaylı bir gülümseme ile subayın arkasından gitti, şatonun muhteşem dairelerinde yürüdüler. Bir kapının önünden geçerken Durakoğlu içeriden gelen ve gök gürültüsüne benzeyen sesler duydu:

—Bu sesler ne?

—Burası çalışma salonudur. Şu dakika beş yüze yakın silahlı adam toplanmıştır. Hepsi de, Çar'ın canına kasteden Durakoğlu'nu yakalayıp, kanını içmek için yemin etmiştir... Her ne ise, sen

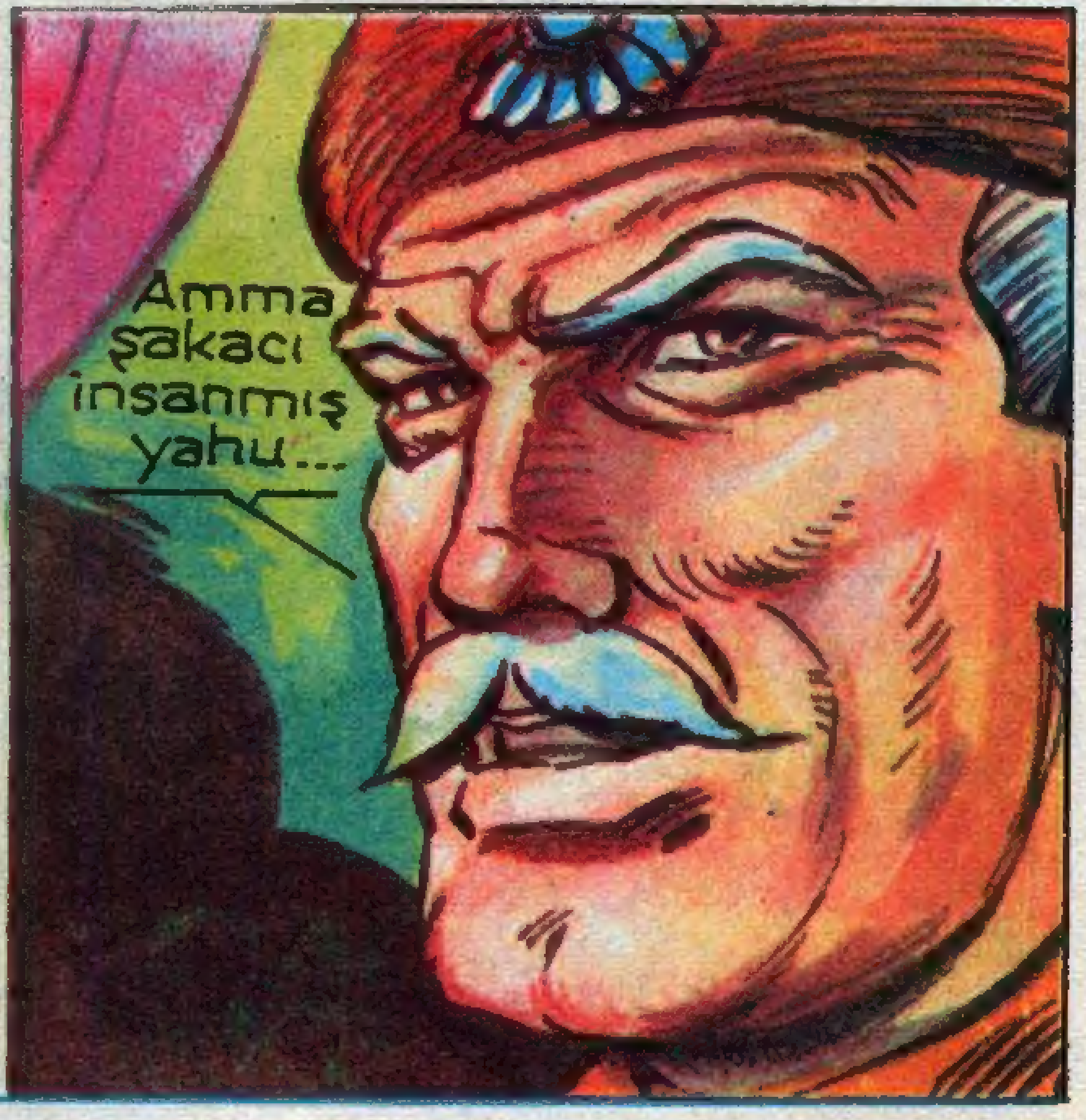

benimle gel...

Prenses Aleksandra'nın dairesinin kapısına geldiler. Subay, Durakoğlu'na beklemesini işaret etti. Sonra tekrar gelerek onu güzel bir odaya aldı, kapıyı açarken de:

—Bayım, dedi. **Kimin geldiğini haber vereyim?**

—Durakoğlu dersin...

—Neee? Durakoğlu mu?

—Evet...

Delikanlı, subayı hayretler içinde bırakarak kapıyı açtı.

Subay ona engel olmaya bile vakit bulamamış, Durakoğlu kapıyı içeriden kapamıştı bile...

Katilin bu cüretine şaşıran Rus subayı, az sonra toparlandı, başını sallayarak kendi kendine güldü:

—Amma şakacı insanmış yahu!... Onun Durakoğlu olduğuna inanacak kadar saf değilim herhalde...

Salona giren Durakoğlu devrin ihtişamını gösteren dekoru hayranlıkla seyretti. Tavan ve duvarlar, altın yaldızlı kabartmalarla süslenmişti.

Prenses Aleksandra, pencerenin yanında, kapıya arkası dönük bir halde duruyordu. Mahzun ve üzgündü. Hazin bir tavırla sordu:

—Durakoğlu hakkında bilgi vereceğinizi söylemişsiniz. Söyleyiniz siz kimsiniz?

Durakoğlu, en temiz düşüncelerin parladığı gözlerini genç kadına dikti, hafifçe heyecanlanarak:

—Ben Durakoğlu'yum! dedi.

—Neee?

Salonun altın yaldızlı tavanını müthiş bir çığlığın yankıları inletti.. Prenses Aleksandra, iri iri açılmış gözleriyle ona döndü. Yüzünde korkunç bir dehşet ifadesi vardı:

—Durakoğlu!... Sen ha?

—Evet... Benim!...

Prenses Aleksandra:

—Aman Allahım!.. Buraya nasıl gelirsin? _Herkes öldürmek için seni arıyor!

Durakoğlu heyecanını bastırarak:

—Seni görmeden yaşayamazdım Aleksandra!...

Genç kadın atıldı, onun boynuna sarıldı. Şimdi gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülüyordu:

—Seni gördüm ya... Bu, ölmeye değer...

Prenses Aleksandra, müthiş bir heyecanla sarsılıyordu:

—Bana ihanet ettiğini sandım... Senin Kontes Hanna ile beraber olduğunu söylediler...

—Kontes beni öldürtmek istedi... Ama adamlarının sayısı az geldi, kurtuldum... Şimdi yarım kalan işi tamamlamak istiyorum. Yani Çar'ı öldürmek... Ne şekilde olursa olsun öldürmek ve öldürmek!

Prenses Aleksandra'nın solgun, fakat güzel yüzünde garip bir ifade belirdi:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

—Buraya gelmekle hata ettin Durakoğlu, dedi. Belki de Çar'a ulaşamadan öleceksin.. Aslında sana çok kırgınım. Çünkü inandığım biri, Diviye, senin aşkımıza ihanet ettiğini bana anlattı. Kontes Hanna'yı seviyorsan benim yanıma gelmemeliydin.. Çünkü o benim can düşmanımdır..

Durakoğlu canı sıkılmış bir halde homurdandı:

—Diviye.. Diviye!.. Melun büyücü! Ben onu zindandan kurtardım, o ise sana aleyhimde neler söylemiş. Bu yalanı yüzünden vay onun başına geleceklere!.. Beni affet Prenses! Kontes Hanna ile yattığım doğru ama onu sevdiğim kocaman bir yalan.. Kendimi tehlikeye atıp buraya geldim. Görüyorsun ki, sen benim hayatımsın..

Prenses Aleksandra gözlerini kapadı:

—Ah, buna bir inanabilsem?

Bu sırada salonun kapıları gürültüyle açıldı. Birçok silahlı subay ve asilzade hızla içeri

daldı:

—İşte.. Katil orada!..

Durakoğlu, bütün kötü ihtimalleri hesaplamıştı ama bunu düşünmemişti. Aslında o, Prenses Aleksandra'nın aracılığıyla Çar İvan'ı bulup, doğrudan doğruya saldırarak işi bitirmek istiyordu. Ama Çar'ın şatoda olmayışı, planını bozmuştu.

Ayaklarını gerdi, göğsünü gururla şişirdi, soğukkanlı bir sesle:

—Sözünü geri al kerata! Katil senin babandır! diye bağırdı.

Rus asilzadeleri kılıçlarını çekerek Durakoğlu'nun üzerine saldırmaya hazırlanırken subay ona seslendi:

—Teslim ol Durakoğlu.. Adil bir şekilde yargılanacağına söz veriyorum..

Durakoğlu hafifçe güldü:

—Adil bir şekilde mi? Sizin Çar'ınız adaletin ne olduğunu bilir mi?

—Gülme!.. Şimdi gülmenin sırası değil..

Gülümsemesi korkunç bir alay şeklini alan Durakoğlu:

—Ne zararı var? dedi. **Ben ölümle alay ettikten sonra sizinle de alay edebilirim. Prenses, böyle kahkahayla gülüşümü mazur gör. Bu adamların duruşundan anladığıma göre bunun son kahkaham olduğunu sanıyorum!**

Prenses Aleksandra sapsarı kesilmişti. Bakışlarında derin bir çaresizlik ifadesi vardı.

Umutsuz bir tavırla:

—Durakoğlu, neden geldin sanki buraya? Neden beni güç durumda bıraktın? diye inledi.

Salonda ağır bir sessizlik oldu. Havada bir idam kararının okunacağı mahkeme salonlarında hissedilen bir ağırlık vardı. Prenses Aleksandra, odanın bir köşesinde ayak üzerinde sanki donmuş kalmıştı..Onun iki adım ötesinde yüzü sapsarı kesilen Durakoğlu gözlerini subaya dikmiş, bir halde bekliyordu.

Komutan, bir mahkeme salonunda imiş gibi:

—Sayın Prenses ve asil senyörler, dedi. **Burada söylenen sözleri duydunuz. Bu adam katildir. Çar'a kılıç çekmiştir. Kremlin Sarayı'nda yangın çıkarmıştır. Söyleyin bana bu adam nasıl bir cezaya layıktır?**

Bütün öfkeli sesler birden cevap verdi:

—Ölmeli! Öcümüz ancak bu şekilde alınır!

Durakoğlu, yıldırım gibi bir hareketle uzun kılıcını çekti. Ucunu döşemeye dayadı. İleriye doğru eğilerek korkunç ve boğuk bir sesle:

—Hepiniz Çar'ın uşağısınız. Aşağılık ve rezil heriflersiniz.. diye bağırdı.

Bu sözleri kamçı gibi suratlarına yiyen kalabalık haykırdı:

—Bu adamı kazığa oturtmalı! Öldürmeli!

—Haydi.. Atılın!.. Gebertin namussuzu!

Durakoğlu korkunç bir sesle:

—**Evet,** dedi. **Öldürmeli! Haydi, bekliyorum! Beni kim öldürecek bakayım?**

Delikanlının uzun kılıcı, havada ıslık çaldı.

Komutan kükredi:

—**Haydi! Fazla konuşturmayalım şu iti!**

Durakoğlu'nun durumu umutsuzdu.. Bu azgın kalabalığa uzun süre karşı koyması mümkün değildi.

Adamlar hep beraber delikanlının üzerine atıldılar. Kalkan kılıçlardan şimşekler fışkırdı. Haykırışlar küfürler, saldıranlara cesaret verdi. Her şey bitmişti.

Durakoğlu ölecekti..

Bu sırada Prenses Aleksandra hızlı bir hareketle Durakoğlu'nun önüne atıldı, adamların yolunu keserek haykırdı:

—**Kimse yerinden kımıldamasın! Burada emir vermek hakkı yalnız benimdir!**

Bütün hücum edenler, oldukları yerde durdular.

Komutan kükredi:

—**Fakat Prenses!..**

Prenses Aleksandra cevap istemeyen otoriter bir sesle:

—**Bu adam benim misafirimdir?**

Komutan ve asilzadeler bir an durdular. Fakat az sonra prensesi dinlemeyip saldıracakları apaçık belli oluyordu..

Prenses Aleksandra, çabuk karar veren ve hemen harekete geçen bir kadın olduğundan bir kapıyı açtı ve küçük bir salona geçti:

—**Gel Durakoğlu..**

Durakoğlu, büyük salondan çıkmadan önce:

—**Baylar** dedi. **Bana hakaret ettiniz. Ben de hakaretinize hakaretle karşılık verdim. Bu hakaretleri temizlemek için nerede ve ne vakit isterseniz tekrar buluşuruz!**

Ve sakin sakin kapıdan çıktı. Prenses kapıyı kapadı ve arkasına dayandı.

Bu işi tam vaktinde yapmıştı. Komutan ve asilzadeler, Durakoğlu'nu öldürmek için harekete geçmişlerdi. Kapalı kapı onları iki dakika daha durdururdu.

Komutanla asilzadeler arasında kapalı kapının önünde kısa bir tartışma oldu.

Komutan, şato sahibesi sayılan Prenses Aleksandra'nın bu konudaki emirlerini dinlemenin doğru olmayacağına ve Çar'ın düşmanını hemen öldürmek gerektiğine karar verdi. Kapıyı kırmaya çalışırlarken, birden kapı kendiliğinden açıldı. Öfkeyle içeri daldılar.. Prenses Aleksandra içeride yalnızdı. Durakoğlu ise ortadan yok olmuştu. Komutan haykırdı:

—Ne yaptınız?

Prenses Aleksandra tatlı bir sesle cevap verdi:

—Kurtardım!

—Prenses, belki de bu iş, düşündüğümüzden daha kötü sonuçlar verecektir. Çar'a ne

diyeceğiz şimdi?

Evet.. Prenses Aleksandra Durakoğlu'nu tehlikeden kurtarmıştı.

Onunla yalnız kalır kalmaz şatonun merdivenlerinden birine açılan kapıyı açmış ve:

—Buradan in, demişti. **Hem de çabuk in. Azgınlar buraya gelebilirler.**

Durakoğlu sakin ve sevgi dolu bir sesle:

—Prenses, demişti. **Alah aşkına bana açıkça söyle. Büyücü Diviye'ye inanıp, benim Kontes Hanna'nın emrine girdiğime inanıyor musun?**

—Hayır!.. Seni seviyorum!.. Haydi, hemen git buradan. Bu merdivenin sonuna kadar in. Orada karşılaşacağın adama"Beni İntikam Meleği gönderdi de.. Haydi, Allah yardımcın olsun!

Durakoğlu hızla taş merdivenlerden inmeye başladı. Son basamağa indiği vakit, karşısına çıkan iri-yarı bir adam haykırdı:

—Geriye dön!.. Buradan geçilmez!..

Durakoğlu:

—Ben geçerim dedi. **Çünkü beni İntikam Meleği gönderdi.**

Adam birdenbire tavrını değiştirerek saygıyla:

—Öyleyse iş değiştidedi. **Arkamdan gel. Yalnız biraz acele et. Çünkü söylediğin parola tehlike parolasıdır.**

Durakoğlu heyecan içinde ve hızlı adımlarla adamın arkasından yürüyerek bir yeraltı koridorunu takip etti.

O zamanın bütün şatolarında, ani baskınlar karşısında ve kuşatmalar sırasında gizlice kaçmak imkânını veren böyle yeraltı yolları vardı..

Durakoğlu'nun ilerlediği yol, şatonun duvarlarının altından geçiyor ve tepenin eteğine, bir hana çıkıyordu. Durakoğlu, iki demir kapıdan geçip de kendini, atını bıraktığı hanın şarap mahzeninde bulunca biraz şaşırdı. Hiç şüphe yok ki,

Prenses ile hancı bu işte anlaşmışlardı. Hatta bu han, sırf gizli yolu kapamak amacıyla yapılmıştı.

Durakoğlu'na çok saygı gösteren hancı, atının karnını doyurmuş olarak kendisini beklediğini söyledi ve:

—Sözümü dinlerseniz, hemen atınıza binip buradan uzaklaşınız. Çünkü bana söylediğiniz parola, hayat ve ölüm günlerinin parolasıdır..

Durakoğlu bu öğüdü yerinde buldu. Atına bindi ve Moskova'ya doğru sürdü. O, ağaçlıklar arasında ilerlerken, kendisini takip etmek üzere, birçok atlı şatodan doludizgin dışarı çıkıyordu.

Durakoğlu, karışık yollardan uzaklaştı. Aptalca bir cesaret gösterisi yüzünden az daha şatodaki adamların kılıçları altında can vereceğini düşünen Durakoğlu şimdi yine açlıktan ve susuzluktan ölmek üzereydi.

Boş midesinin feryadı, zaman geçtikçe, daha dayanılmaz oluyordu.

"Kemerimin gümüş tokasını kabul etmeyen bir hancı kızla daha karşılaşabilirim. Bu suretle canlı bir borç heykeline dönerim. Rusya'nın bütün güzel kızları da bana bu adı takarlar!" diye düşündü.

Güldü ve sevinç içinde yola devam etti. Sevinci iki kaynaktan geliyordu. Olayı duyan Çar, artık gece gündüz korku içinde yaşayacak ve ıstırap çekecekti. Durakoğlu, ayrıca Prenses Aleksandra'nın, kendisini sevdiğinide öğrenmişti..

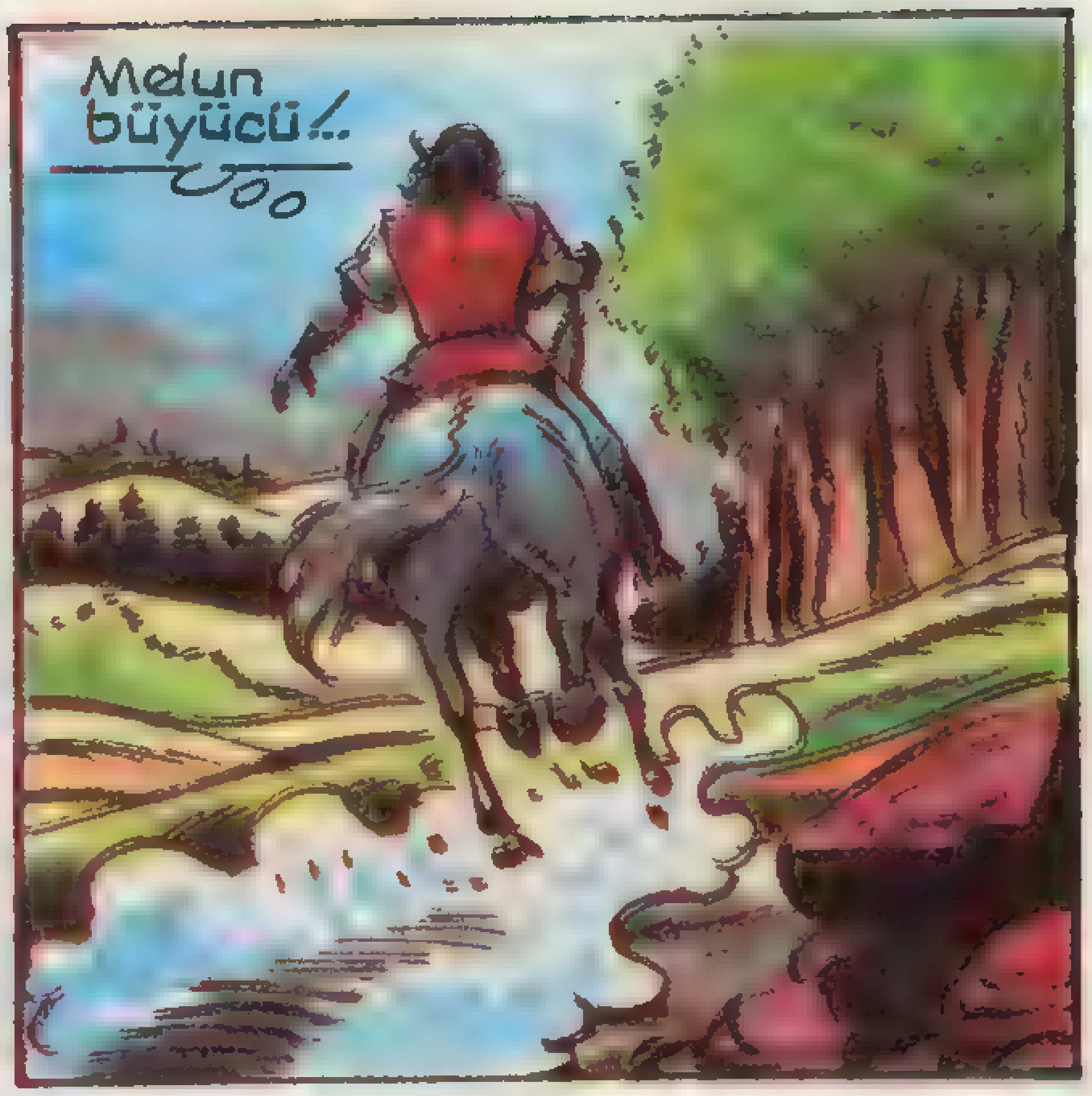

Birden aklına büyücü Diviye geldi..

"—Alçak adam! Neden Prensesle aramı açmak istedi acaba?" diye düşündü. Bu noktayı aydınlatmak için ilk fırsatta büyücünün evine gitmeye karar verdi.

Bunları düşüne düşüne yoluna devam ederek akşam üzeri Moskova'ya vardı, atını bir hana bıraktı.

Moskova sokaklarında beş parasız ve karnı aç dolaşmaya başladı.

Ortalık karardı, sokakta sisli gecelerden biri başladı. Hiç bir yanda ışık yoktu, sokaklar bomboştu..

Yalnız, arada sırada bir devriyenin ayak sekleri duyuluyor, bazen bir meyhanenin önünden geçerken, dışarıya sızan ışık görüyordu. Durakoğlu'na, mezarlıkta dolaşmadığını anlatan, sadece bu ışıklardı..

Delikanlı, bu hazin geceyi nerede geçirecekti? Derin bir acı duydu. Bir dört yol ağzında

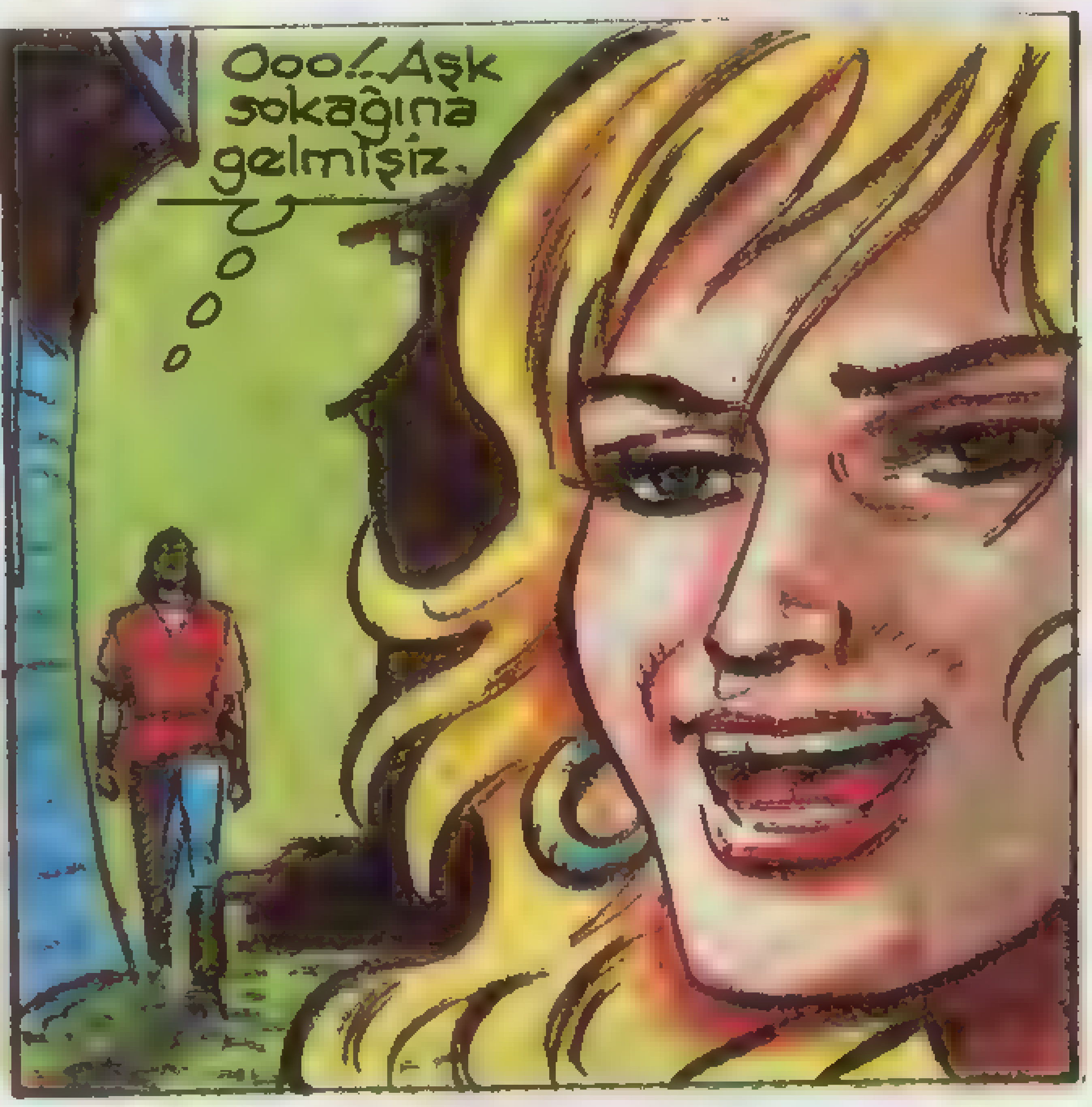

durup, yüzünü elleriyle kapadı, inlememek için kendini güç tuttu:

—Ne korkunç bir macera, yarabbi?..

Midesinin ısrarına boyun eğerek, ilerledi. Artık kuvvetten düşmeye başladığını hissediyordu. Birden duyduğu kahkahalar ve küfürler onu bu uyuşukluktan kurtardı. Birçok ışık gördü, omuzlarını silkerek mırıldandı:

—Oooo.. Aşk sokağına gelmişiz. Burası, Moskova fahişelerinin barındığı caddeydi..

Durakoğlu geri döndü, dar ve karanlık bir sokağa sapacağı sırada hafif bir el koluna dokundu, titreyen bir ses:

—Asilzadem, dedi. **Beni mi arıyorsunuz?**

Aşk sokağından sızan ışık, kendisine söz söyleyen bu solgun yüzlü kızı aydınlatıyordu. Delikanlı kıza baktı, sonra dönmek isteyerek.

—Affedersiniz. Kimseyi aramıyorum..

Fakat kız, kolunu bırakmadı.

İçini çekerek tekrarladı:

—Nasıl? Evimde birkaç dakikacık dinlenmek şerefinden beni mahrum mu edeceksiniz?

Durakoğlu, şaşırmış bir ifade ile kızı süzerken kısa bir sessizlik oldu. Kız başını eğerek yavaşça:

—Evime korkmadan gelebilirsiniz, dedi. **Evim, kötü bir düşünce ile lekelenmiş değildir. Bedbaht bir kız değilim, fakat fakir evim temizdir. Orayı gören ilk erkek siz olacaksınız. Evimde sizden bir hatıra saklarsam mutlu olacağım.**

Kızın bu sözleri karşısında daha da şaşıran Durakoğlu bir adım geri çekildi ve gürleyerek:

—Eğer cebimde beş para bile varsa beni şeytan çarpsın! Bunu anlamıyor musun? Anlamıyor musun ki açım?.. dedi.

Solgun çehreli kız haykırdı:

—Siz aç mısınız?

Kızın karşısında sert sözlerinden utanan Durakoğlu, bu defa tatlı bir sesle:

—Ağzımdan öyle çıktı yavrum, dedi. **Allahaısmarladık.. Bu gece sokaklarda dolaşmak istiyorum..**

—Hayır, bu olmaz. Baksanıza gözleriniz ateş içinde, elleriniz buz gibi soğuk, titriyorsunuz. Benimle beraber geliniz, yoksa burada benim için dövüşen ve bana bir altın veren yakışıklı asilzadenin, cesur ve iyi yürekli olduğundan daha çok gururlu ve burnu büyük olduğuna inanacağım!

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen: Ragıp DERİN

Bu sözler üzerine, Durakoğlu'nun şaşkınlığı arttı, kıza daha dikkatle baktı ve onun Elena Valanski olduğunu tanıdı. Kız elini tutmuş, onu dar bir sokağa sürüklüyordu.

Durakoğlu'nun anıları onu iki ay önceki günlere götürdü..

Moskova'ya geldiği ilk gündü.. Mustafa bey, saraydaki görüşmelere giderken, Durakoğlu da şehirde kısa bir gezinti yapmak istemişti..

Moskova, bir nehrin ikiye böldüğü güzel bir şehirdi..

Durakoğlu, kentin ilginç yapılarını, değişik insanlarını seyrederken hava kararmıştı..

Birden, korkunç bir çığlık duydu..

Karanlığı yırtan, imdat isteyen, dehşet dolu bir kadın çığlığı..

Durakoğlu iliklerine kadar ürperdiğini hissetti.. Tüm yaşamı boyunca, imdat isteyen her insanın yardımına koşmuştu..

Çığlığın geldiği yana doğru atılmak isterken, yaşlı bir Moskovalı onun kolunu tuttu:

—Sen yabancısın galiba?

—Evet..

—Belli.. Hemen yardıma koşmak istiyorsun..

—Bir kadın.. Bir kadına saldırıyorlar.. Onlara engel olacağım..

Yaşlı adam acı acı gülümsedi:

—Bırak delikanlı.. Başkalarının işine burnunu sokma.. O kadın, bir sokak kadını.. Ona saldıran serserilerse, Moskova'nın en azılı haydutları..

Durakoğlu öfkeyle kaşlarını çattı:

—Yaa? Göz göre göre kıza tecavüz edecekler demek ki?..

—Ne fark eder? Zaten bir fahişe o..

—Bir fahişe bile olsa, kimsenin ona zorla bir şey yapmaya hakkı yoktur..

Yaşlı adam, Durakoğlu'na acıyarak baktı:

—**Canını seviyorsan bu işe karışma delikanlı.. Seni acımadan öldürürler..**

Durakoğlu kılıcını çekerek kükredi:

—**O kadar kolay değil!.. Savulun reziller!.. Bırakın kızı!..**

Delikanlı bir gülle gibi üç haydutun arasına düştü.. Serseriler bir an neye uğradıklarını şaşırdılar.. Sonra içlerinden biri kahkahalarla güldü:

—**Vay vay .. Eceline susamış bir ördek!..**

İkinci haydut pis pis sırıttı:

—**Evet.. Hem de besili bir ördek.. Gelin şunun kafasını koparalım..**

Kaçırılmak istenen kız çığlık çığlığa haykırdı:

—**Bırakın onu!.. Dokunmayın yabancıya.. Ne isterseniz yaparım..**

Serseriler kaba kaba güldüler:

—**Sen zaten elimizden kurtulamazsın güzelim.. Ama bize kafa tutan şu akılsıza dersini**

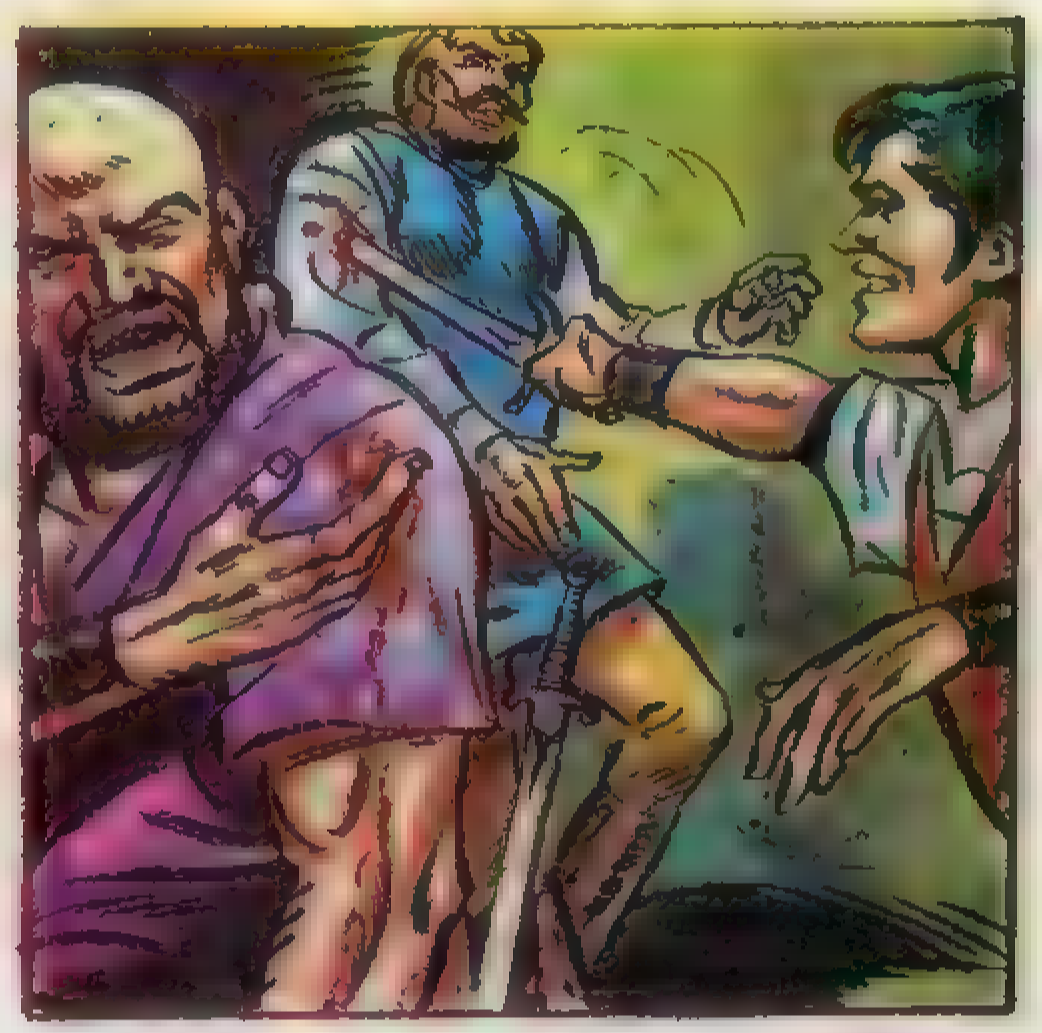

vermemiz şart!

Serseriler, kılıçlarını çekip, hep birden Durakoğlu'nun üzerine atıldılar.. Onu bir-iki saniye içinde parçalayacaklarına inanıyorlardı..

Kılıçlar, gecenin karanlığında şimşek gibi parladı..

Genç kadın acı bir çığlık atarak gözlerini kapadı..

Zavallı yabancı genç, kendisini korumak isterken ölüyordu..

Birden, korkunç bir haykırış duyuldu..

Kadın, titreyerek gözlerini açıp bakınca gördüklerine inanamadı..

Haydutlardan birinin, delinen omuzundan oluk gibi kan fışkırıyordu..

Yabancı genç tekrar panter gibi atıldı ve ikinci bir vuruşla, öteki haydutun da kolunu deldi.. Adamlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı..

Kısa ve korkunç bir kavgayı seyreden yaşlı Moskovalı'nın gözleri hayretle açılmıştı:

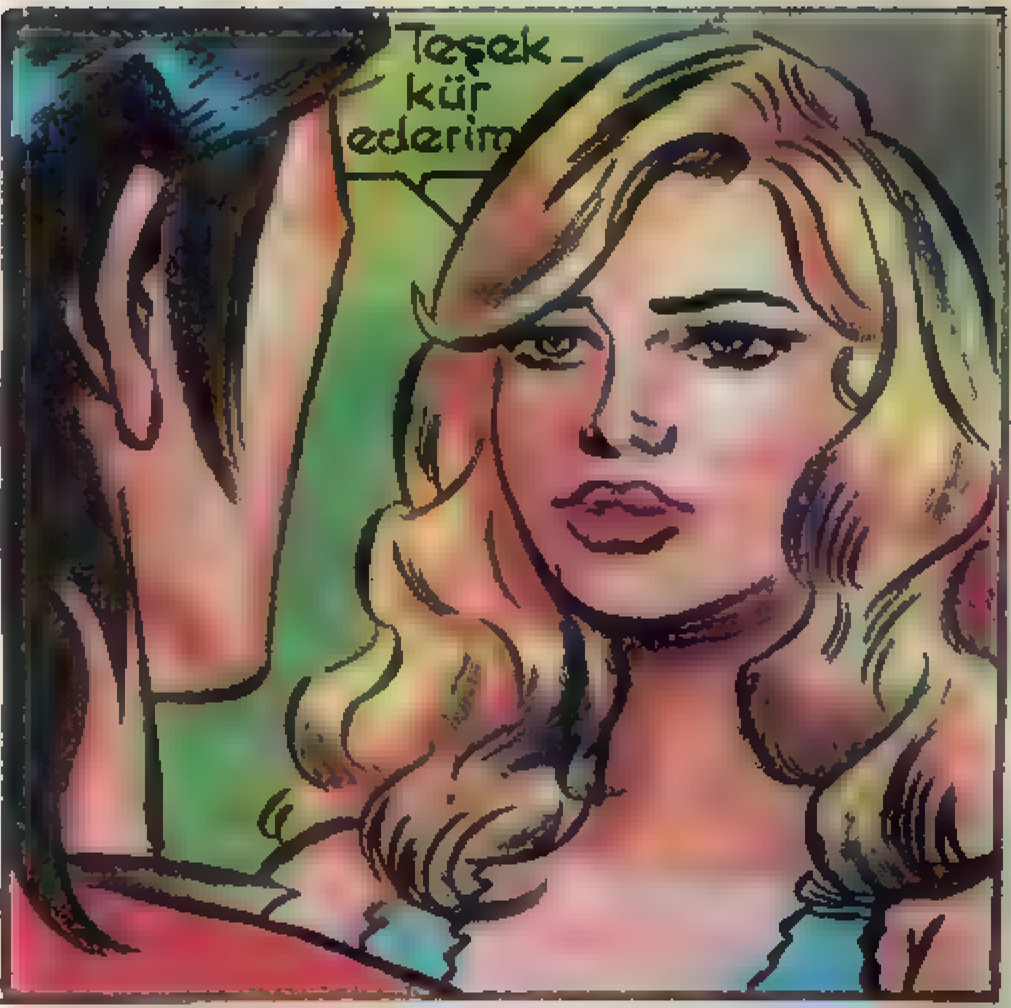

—Vay canına!.. Bu genç kim böyle?

Tek kişinin, üç kişiyi perişan etmesi, ilginç bir olaydı.

Durakoğlu, sağlam kalan üçüncü haydutun karşısına dikildi:

—Arkadaşlarını alıp hemen buradan defolmazsan, senin de göğsünde kanlı bir delik açacağım! diye kükredi.

Haydutun dizleri titriyordu.. Bu müthiş silahşör onun gözünü korkutmuştu.. Nasıl bir belâya çattıklarını geç de olsa anladığı için:

—Peki, peki.. Hemen gidiyoruz! diye kekeledi..

Saldıran kurtulan genç kız, Durakoğlu'na minnet dolu gözlerle bakıyordu.. Bakışlarında sevgi ve hayranlık vardı. Tatlı sesiyle:

—Teşekkür ederim, dedi.

Durakoğlu, kızla beraber yürürken hayalinde iki ay önceki o sahneyi yaşıyordu..

Elena Valanski bir eve girdi, iki kat

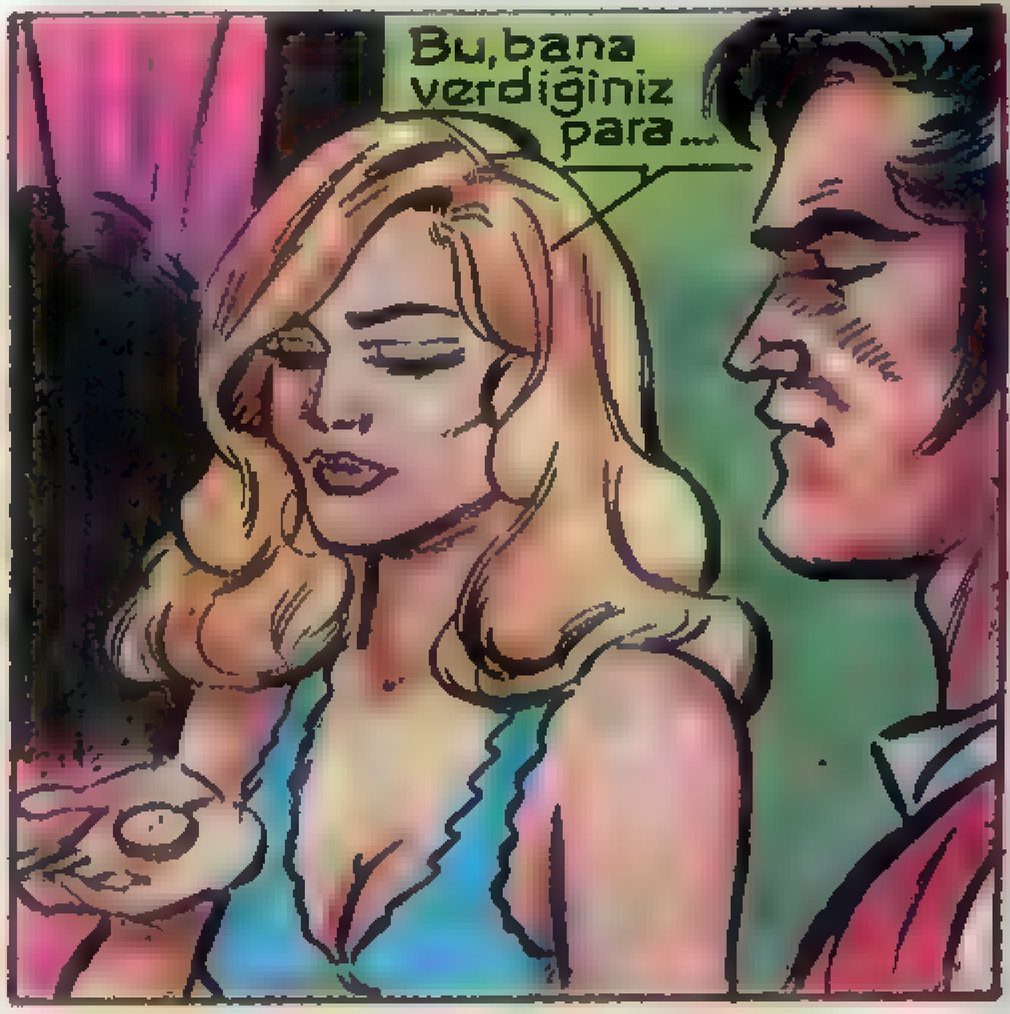

ve bir kapı açtı. Durakoğlu aydınlık ve temiz bir oda gördü. Tahta bir masa, üç iskemle, eski bir dolap, bembeyaz bir yatak bu odanın bütün eşyasını oluşturuyordu.

Bu odanın görünüşü, insanın kalbini temiz hislerle dolduruyordu. Durakoğlu eşik üzerinde durmuş, düşünüyordu. Kızın utangaç daveti üzerine içeri girdi.

Elena Valanski onu dolaba kadar götürdü. Dolabın bir rafı üzerinde zavallı kızın, aile ve gençlik hatıraları vardı. Bir kılıç, bir tesbih, vesaire.. Bu eşyanın orta yerinde dört köşe bir kadife parçası üzerinde altın bir ruble pırıl pırıl parlıyordu. Elena bunu aldı ve:

—Bu bana verdiğiniz paradır, dedi. **O akşam açtım, fakat bunu harcamak istemedim. Öyle sandım ki, parayla odama mutluluk girecektir. Çünkü siz, beni küçük görmeden bana söz söyleyen ilk insansınız, çünkü benim uğrumda hayatınızı tehlikeye attınız..**

Durakoğlu:

—Hayatımı tehlikeye atmak mı? dedi. Ufak bir işi ne kadar büyütüyorsunuz?

Elena Valanski:

—Bu akşam iş değişti, dedi. Bu altın harcanacak.

Durakoğlu kibar bir tavırla:

—Buna razıyım ama, dedi bir şartla. Beraber yemek yiyeceğiz..

Elena:

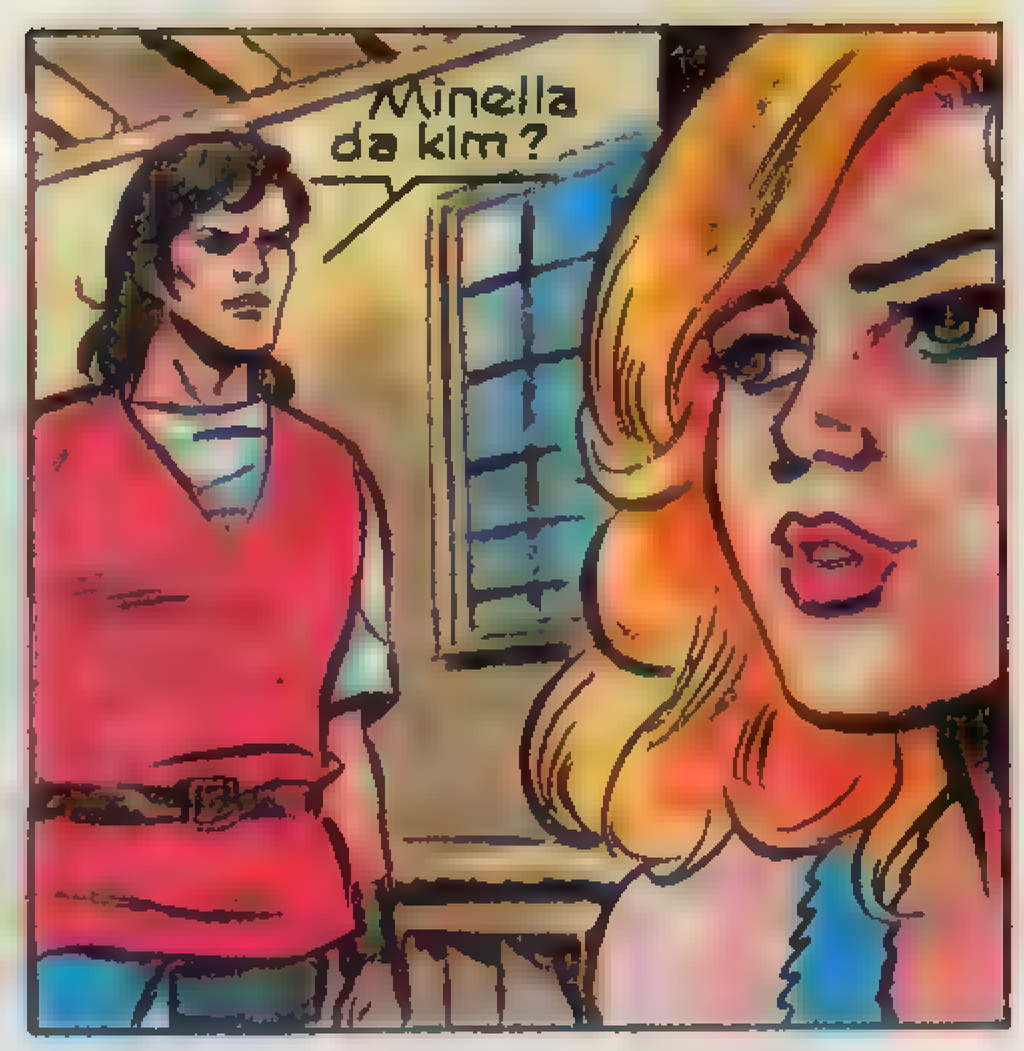

—Ben, dedi hemen yakındaki hana koşup yiyecek alayım..

...Ve dönüp haykırdı:

—Minella.. Benim sevgili Minella'cığım.. Evimize şeref veren bu asilzadeye bir kaç dakikacık arkadaşlık eder misin?

Durakoğlu sordu:

—Minella da kim oluyor?

—Benim oda arkadaşım.. Çok iyi bir kızdır..

Odanın dibindeki kapı açıldı, genç bir kadın göründü:

Elena, en temiz hislerle bugüne kadar sakladığı altın rubleyi almış, yiyecek almak üzere odadan çıkmıştı.

Durakoğlu açlıktan ölmek üzereydi. Elena'nın yaptığı bu fedakârlığa engel olmaya bu yüzden cesaret edemedi. Şimdi gözlerini, öteki odadan gelen kadına dikmişti. Genç kadın Durakoğlu'na doğru ilerledi ve:

—Elena'nın ve benim evime hoş geldiniz, dedi. Elena bana altın rublenin ve savaşınızın hikâyesini anlatmıştı. Sizi tanımadan size hayran olmuştum..

Bir süre sonra Elena Valanski eve döndü. Kalaylı sahanları ve bardakları neşe ile masanın üzerine dizdi.

O yüzyılda yemek, tabaklara alınarak yenmiyordu. Çatal da henüz yoktu. Yemek yerken yalnız sivri uçlu bir bıçak kullanılıyordu.

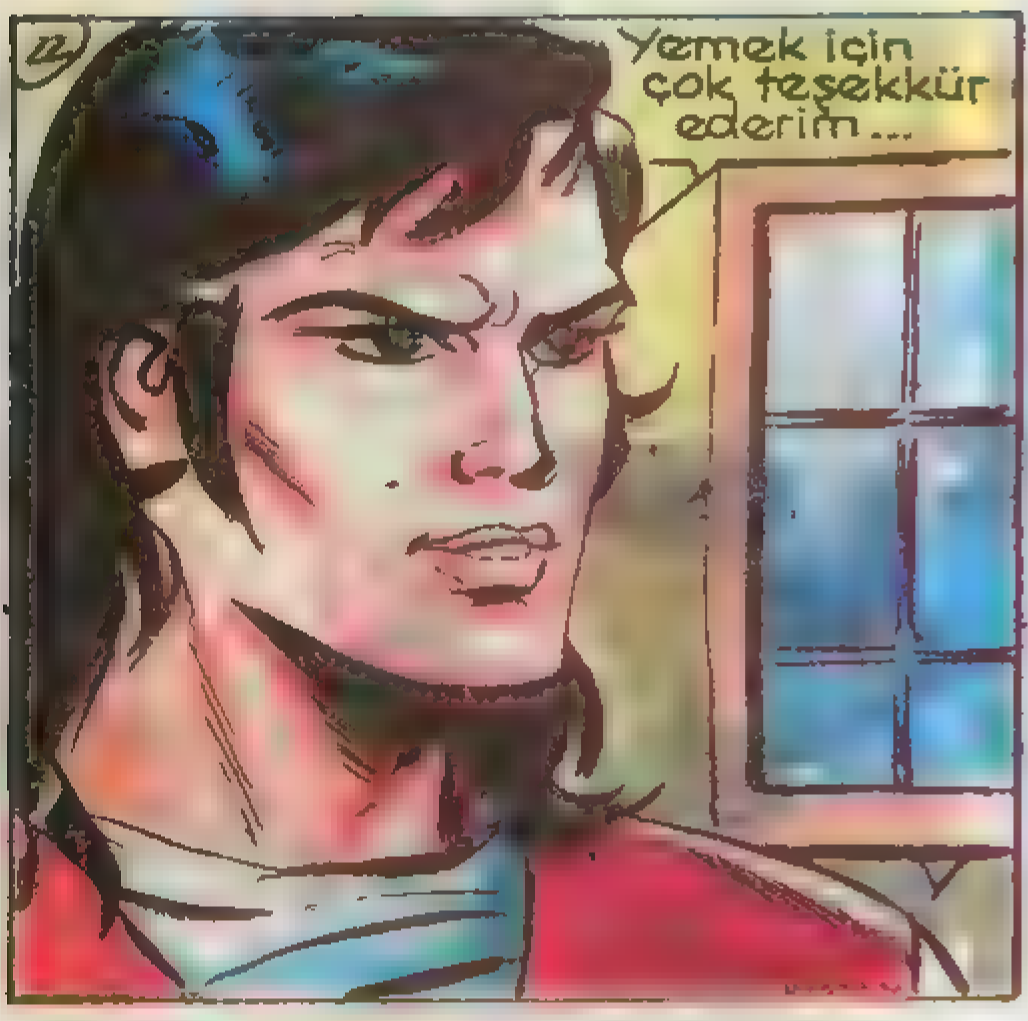

Bu hazırlık karşısında Durakoğlu, bir aralık unutur gibi olduğu açlığını tekrar hissetti. Sofraya oturdu. Elena ona hizmet etti, bardağını doldurdu.

Durakoğlu karnı doyunca ayağa kalktı:

—Allahaısmarladık, dedi. **Yemeğe çok teşekkür ederim. Benim uğrumda altın rubleyi bozdurdunuz, bunu unutmayacağım..**

Minella heyecanlıydı ama heyecanını göstermeye çalışıyordu.

Elena biraz sarararak:

—Bana yersiz olduğunuzu söylemiştiniz, dedi.

—Evet, şimdilik yersizim..

—Bu gece, ben Minella ile bir odada yatar ve odamı size bırakabilirim. Sizin gibi bir silahşörü misafir etmeye layık olmadığımı biliyorum, ben bir sokak kızıyım ama..

Durakoğlu, genç kadının ellerini tuttu, şefkatle iki yanağından öperek:

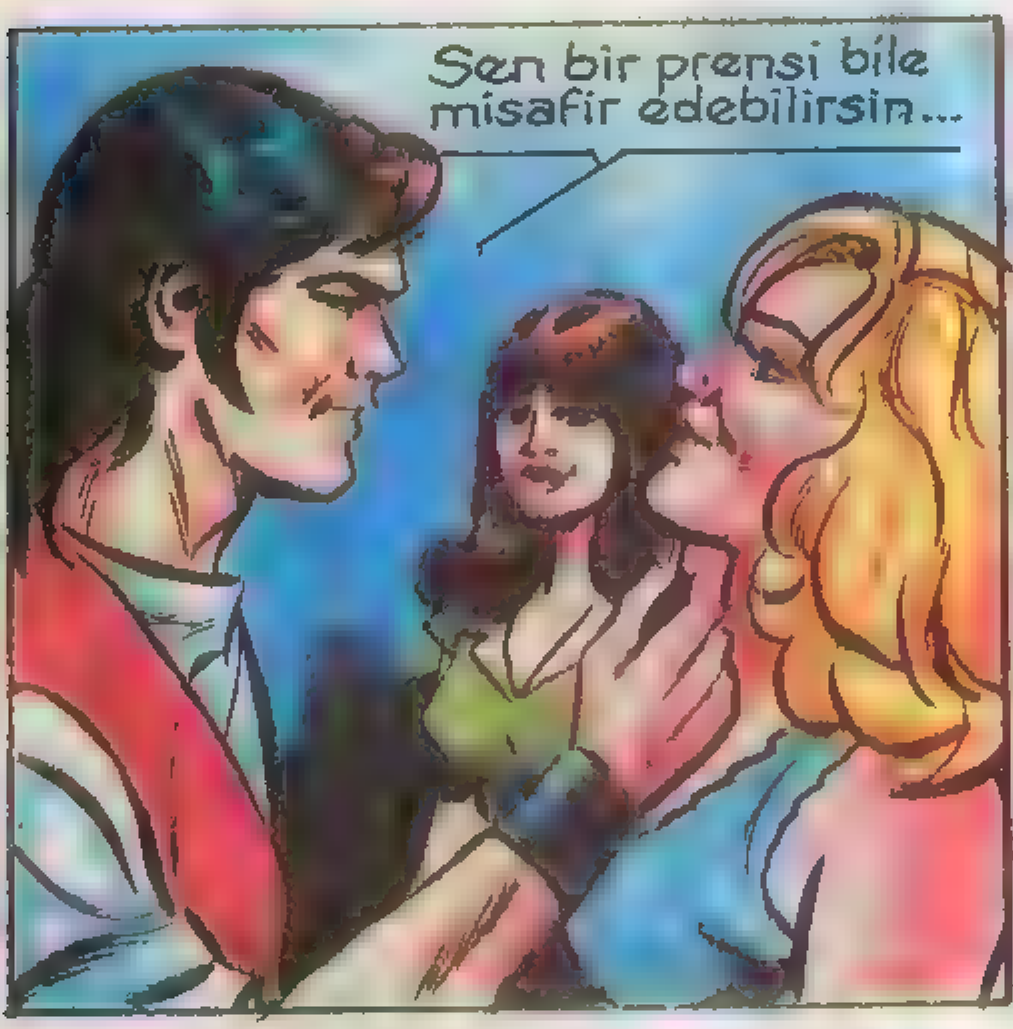

—Benim gibi meteliksiz bir silahşör şöyle dursun, sen bir prensi bile misafir etmeye layık bir insansın.. Yapılacak önemli işlerim olmasa burada mutlaka kalırdım..

Elena, derin bir sevinç içerisinde, heyecanla sarardı. Delikanlının kendisine şerefli bir kız gibi muamele etmesi hoşuna gitmişti. Durakoğlu:

—Haydi, Allahaısmarladık, dedi. **İkinizi de tekrar mutlaka göreceğim..**

Kadınlara bir defa daha baktıktan sonra, yakındaki kilisenin saati on biri vururken dışarıya çıktı.

Durakoğlu bir prens olmadığını söylemişti. Fakat Elena ona bir prens gibi muamele etmişti. Handa olan yiyeceklerin en iyisini almış ve getirmişti. Onun için delikanlı çok nefis bir yemek yemişti. Sokağa çıktığı vakit artık kendisini neşeli ve kuvvetli hissediyordu.. Şimdi, bu gece vakti ne yapacağını düşündü..

Durakoğlu Moskova'nın karanlık sokaklarında yürürken, Febovski sokağındaki büyük bir evde, ilginç bir sahne geçiyordu.

Saat on biri vururken, Büyücü Diviye, girişeceği denemenin son hazırlıklarını bitirmek için evde fır fır dönüyordu.

Büyücünün yapmak istediği deneme, eskiden yapıp da başaramadığı, ölü sandığı çocuğun masanın üzerinde dirildiğini görünce vazgeçtiği denemeydi..

Büyücü Diviye bu gece çok endişeliydi. Uzun yaşamanın ilacını, sonsuz hayat iksirini arıyordu..

Ebedi hayat, bu adamın üzerinde durduğu en önemli meseleydi. Yapmak istediği, bir cesedi bazı şartlar içinde yaşatmaktı.. Bu, son derece doğru bir gidiş olacaktı..

Her şeyden önce, bu işte kullanılacak ceset, ani bir ölümle ölmüş, fakat vücudundan bir damla bile kan akmamış bir adamın cesedi ola-

caktı. Bu cesede verilecek kan da, üç gencin vücudundan alınan kan olmalıydı.

Büyücü bunları düşünerek odada yürüyüp durmaktaydı..

Deneme, kötü şartlar içerisinde başlıyordu. Ona bir ölü ve üç diri lazımdı.. Yani dört kişi..

Oysa elinde sadece üç kişi vardı..

Bunlar, Kremlin zindanından beraber kaçtıkları üç Türk, Osman, Hüseyin ve Bekir idi..

Bunlardan birini ölü olarak kullansa bile geriye iki diri kalıyordu. Bu büyük deneme için, iki diri azdı ama başka seçeneği yoktu.

Büyücü Diviye zayıf elinde tuttuğu cam bir şişenin içindeki sıvıya ışıkta baktıktan sonra homurdandı:

—Bana, büyükbabamdan kalan kitapta okuduklarım gayet açıktır. Kan akıtmadan ölüm lazım bana.. Bu zehirin bir damlası yıldırım çarpmış gibi, bir adamı öldürmeye yeter.

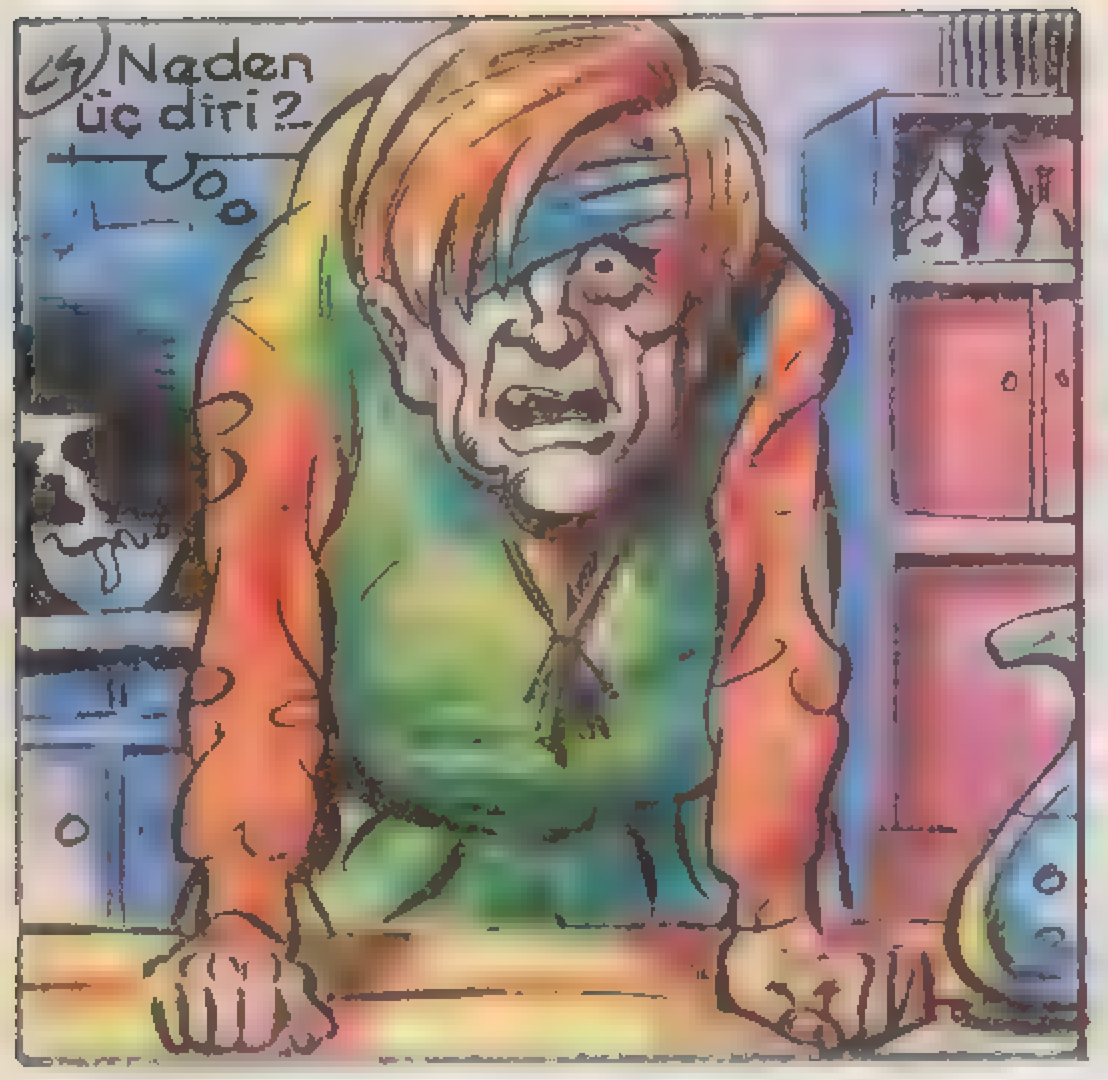

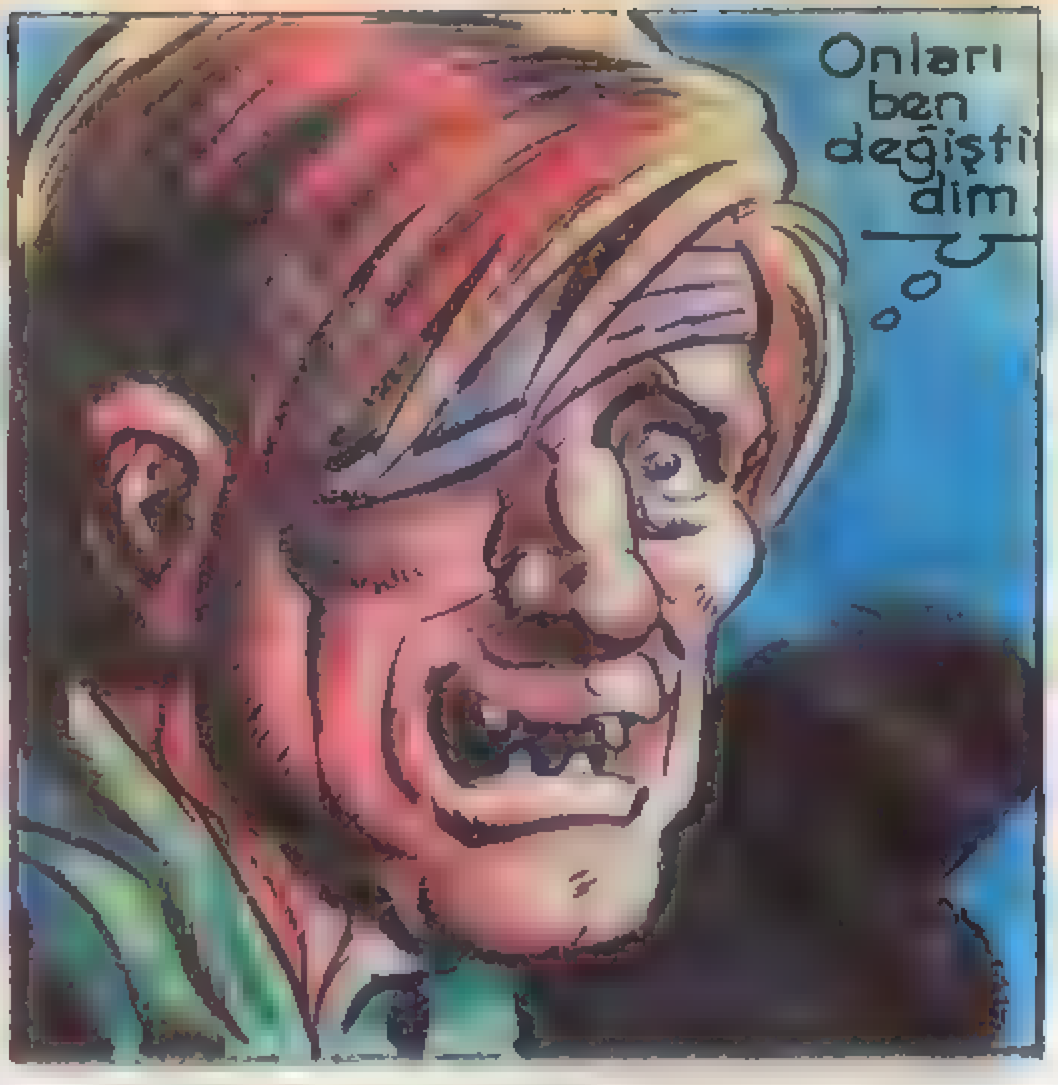

—Bu bakımdan işler yolunda.. Fakat kitabın yazdığına göre üç dirinin de kanı mutlaka lazım.. Halbuki içlerinden birini bu zehirle öldüreceğime göre, elimde iki diri kalıyor. Fakat büyükbabam hesaplarında yanılmış olmasın sakın.. Öyle ya, neden iki değil de üç?

Tekrar odada gezinmeye başladı. Kararsızlık içinde olmak, başarıdan emin olmamak bu adamı bitiriyordu. Bir dördüncüyü bulmak için beklemek daha doğru olmaz mıydı? Fakat beklerken, elindeki üç kişiden birini kaçırırsa?

Böyle bir fırsat, bir daha nereden çıkardı?

Büyücü Diviye başını salladı ve:

—Kitap üç çocuktan bahsediyor.. Neden üç çocuk? Benim elimdekiler koca adam.. Fakat buna rağmen yine çocukturlar..

Vahşi bir gururla ilave etti:

—Onları ben değiştirdim, onları verdiğim ilaçlarla ben bu hale koydum..

Sonra, birer iskemle üzerinde zincirle sı-

kı sıkı bağlı duran üç adama doğru yürüyerek sordu:

—Kaç yaşındasın sen?

Osman,çenesi titreye titreye gözlerini kamaştırarak cevap verdi:

—On dört yaşındayım..

—Ya sen kaç yaşındasın? Doğru söyle [illegible]

Hüseyin, titreye titreye cevap verdi:

—On beş..

—Ya sen? Yalan söyleme sakın!

Dev yapılı Bekir, korku dolu sesiyle tekrarladı:

—On altı..

Üç genç adam da, aldıkları ilaçların etkisiyle, Büyücü Diviye'yi gördükçe korkudan ölecek gibi oluyorlardı..

Diviye daha önce başkalarının üzerinde de denendiği yöntemle onların hayatlarından on iki yılı çalmış, bu on iki yılı onlara unutturmuştu..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

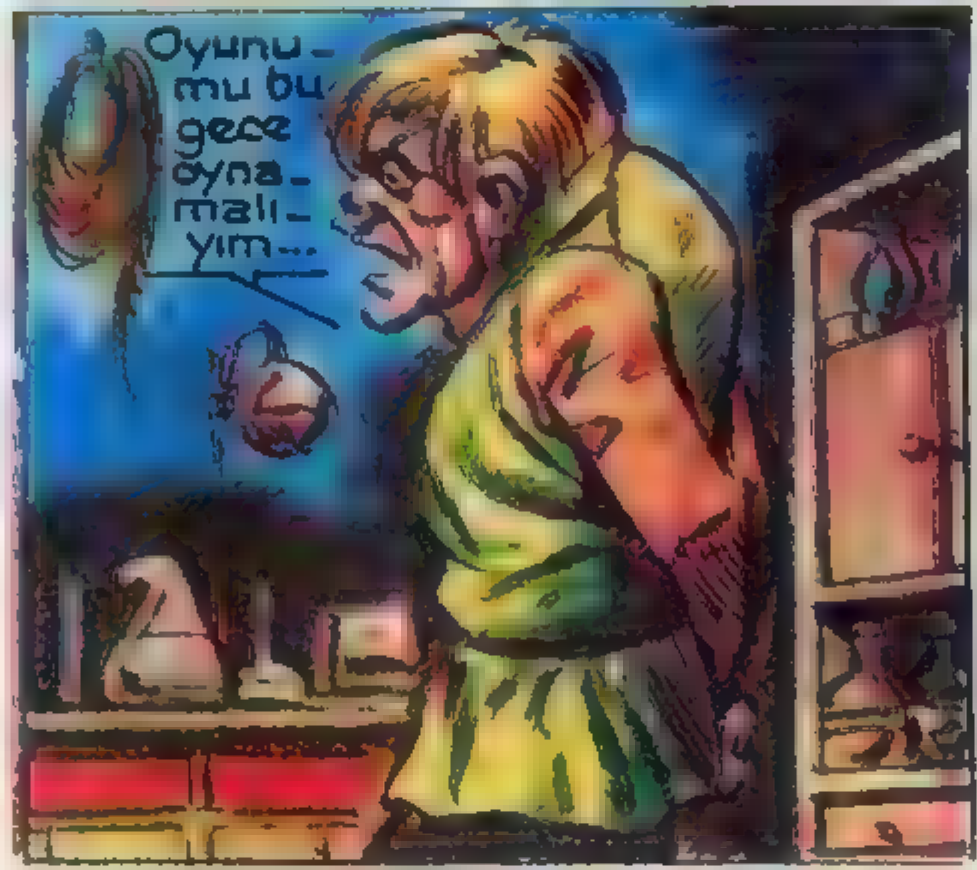

Artık üç genç adam da "Erkeğiz" demiyorlar, yalnız bazen "Ah keşke biraz daha kuvvetli olsaydık, keşke biz de erkek olsaydık!" diye mırıldanıyorlardı.

—Sizler çocuksunuz. Büluğ çağına yeni ermiş çocuklar.

Sonra içlerinden düşünüyordu:

—Madem kendilerini çocuk yaşta hissediyorlar, niçin kanları bu yaşın özelliklerinden mahrum olsun? Aradığım kan bu kandır!"

Büyücü Diviye sabırsızlık içindeydi. Bilgisiyle bütün engelleri düşünüyor, inanmak inancını korumak istiyordu.

Kremlin zindanından kaçtıktan sonra bu üç Türk'ü evine getirmiş, onları ilaçlarla kendine esir etmişti.

Bu gece oyununu oynayacaktı.

Bu oyunun kurbanları, tahta iskemleler üzerinde zincirli bu üç zavallı olacaktı.

Saat on bir buçuğa doğru, Büyücü Diviye

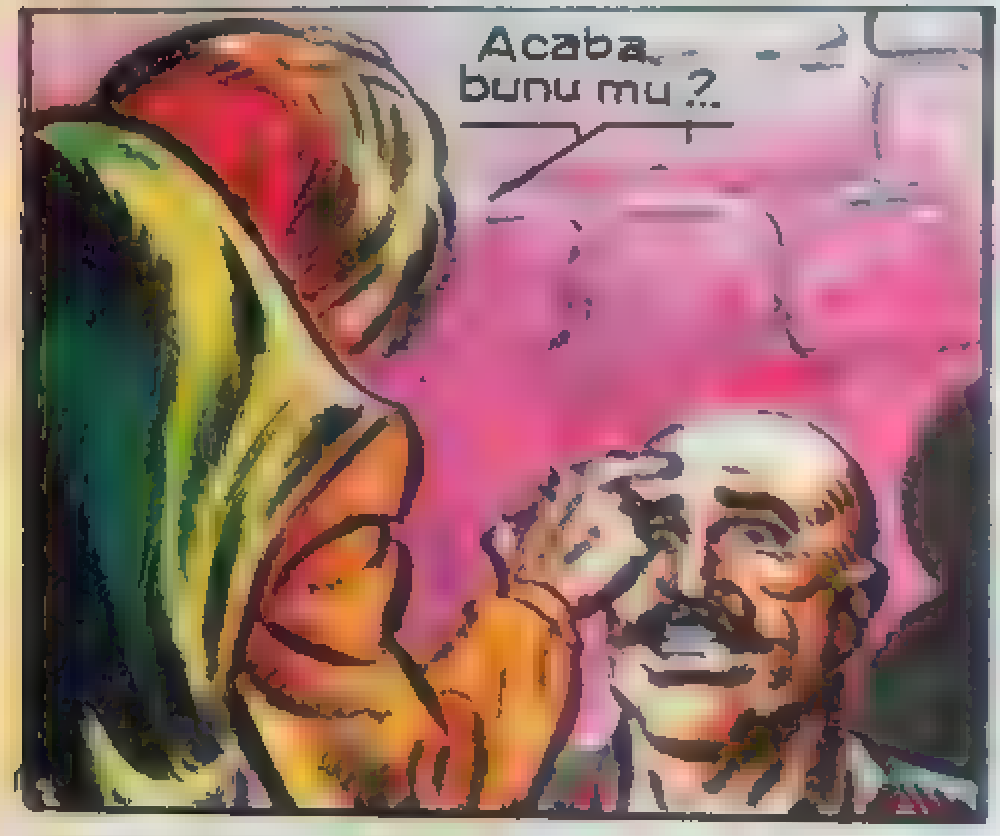

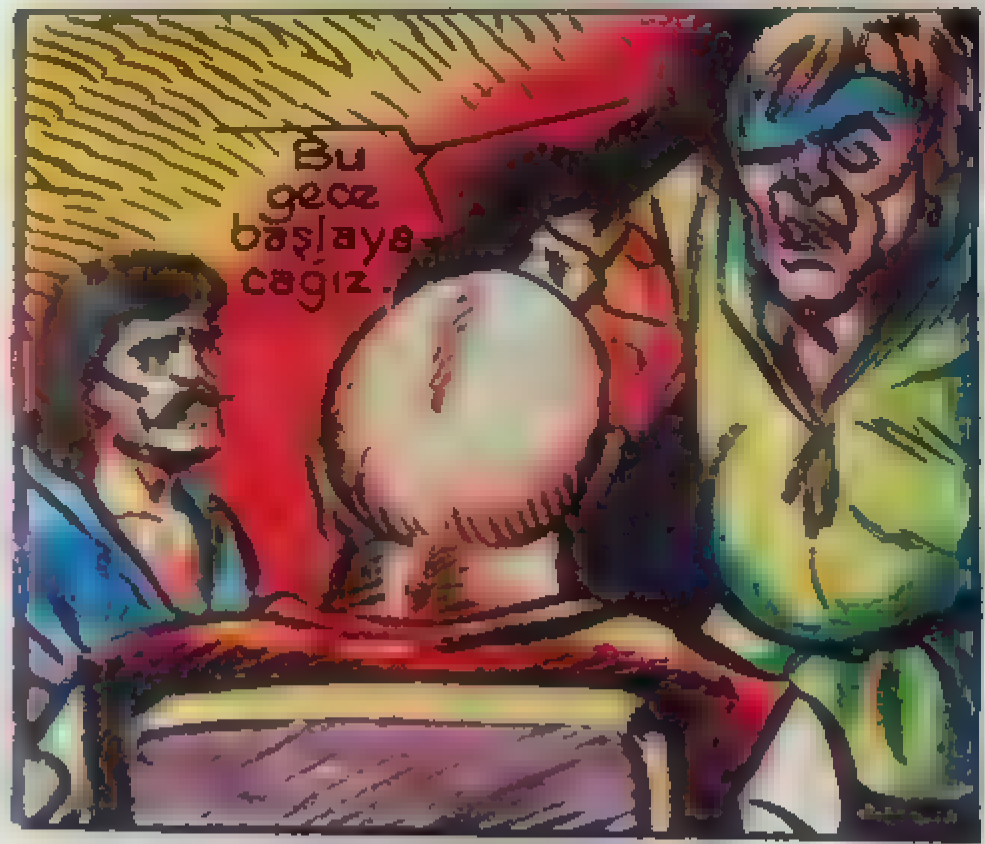

onlara yaklaştı ve hepsini tekrar gözden geçirdi. Düşündü:

—"Hangisi, üçünden hangisi, kan akmadan ölmüş çocuk olacak?"

Garip bir dikkatle onlara baktı ve birdenbire iskelet parmağına benzeyen parmağını iri yarı Bekir'in alnına dokundurdu. Bekir korkuyla haykırdı. Büyücünün alnına dokunmasının hayra alamet olmadığını sezmiş gibiydi.

Ötekiler hiç bir şey söylemeden birbirine baktılar, sadece gözleri ateş içindeydi. Büyücü Diviye:

—Bu gece başlayacağız!" dedi.

Üçü birden haykırmaya başladı. Bu gece yarısı neye başlayacaklardı? Bunu bilmiyorlardı. Fakat bunun çok korkunç bir şey olacağını hissettiklerinden, kemikleri, sinirleri, etleri dehşetle titriyordu.

Bu haykırış, kendini koruma içgüdüsünden doğan bir feryattı.

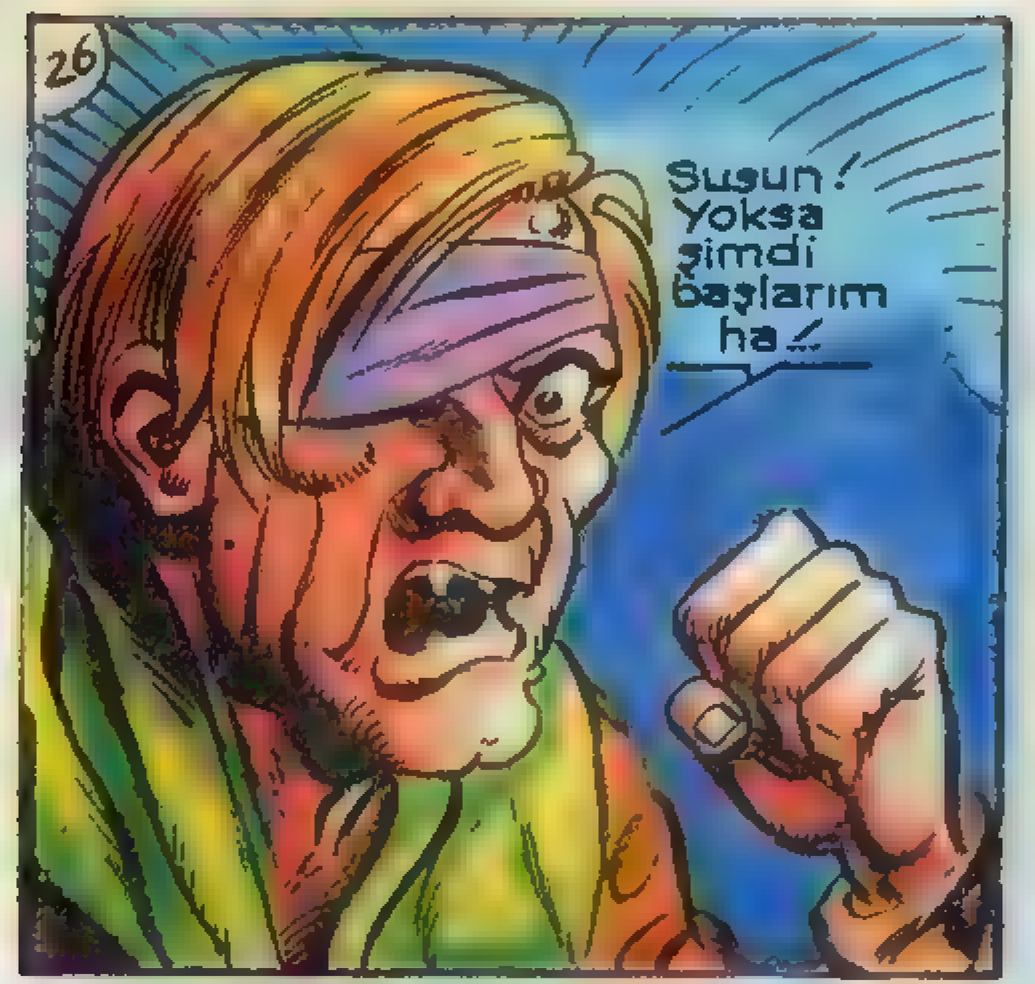

Feryat bütün salonu doldurdu. Bu sırada salonun kapısı açıldı, orta yaşlı bir kadın göründü ve:

—Duymuyor musunuz? dedi. Sokak kapısı çalınıyor.

Büyücü Diviye sıçradı, sarardı, titredi ve tehdit dolu bir sesle:

—Susun! dedi.

Üç adam büzüldü, başlarını omuzlarının arasına soktu. Hemen bağrışmayı bırakmışlardı.

Şimdi, sokak kapısının çalınışından başka bir şey işitilmiyordu.

—Kapıyı çalanlar kim? Kalabalık mı?

Hizmetçi kadın Geran omuzlarını silkerek cevap verdi:

—Sokakta tek adam var, kılıçlı bir adam.

—Bu adamın yalnız olduğundan emin misin? Kim bu adam? Sakın bu iş, Moskova polis müdürünün bir tuzağı olmasın? Gece yarısına doğru Büyücü Diviye'nin evine kim gelebilir?

Büyücü, bu sözleri söyleyerek üç salondan geçti, hâlâ vurulan kapıya kadar geldi, kapının küçük penceresini açtı. Gecenin karanlığı içinde kapının tokmağını şiddetle çalan bir gölge gördü.

—Kimsin? dedi. **Defol buradan...**

—Hayır! Burada görülecek bir işim var, aç kapıyı!

Büyücü Diviye bu sesi duyunca titredi, fakat eski tavrını tekrarladı:

—Git buradan diyorum sana... Kimin kapısını çaldığını biliyor musun? Gece yarısı olduğundan ve bu saatte dirilerin, Büyücü Diviye'nin kapısından adım atamayacaklarından haberin yok mu?

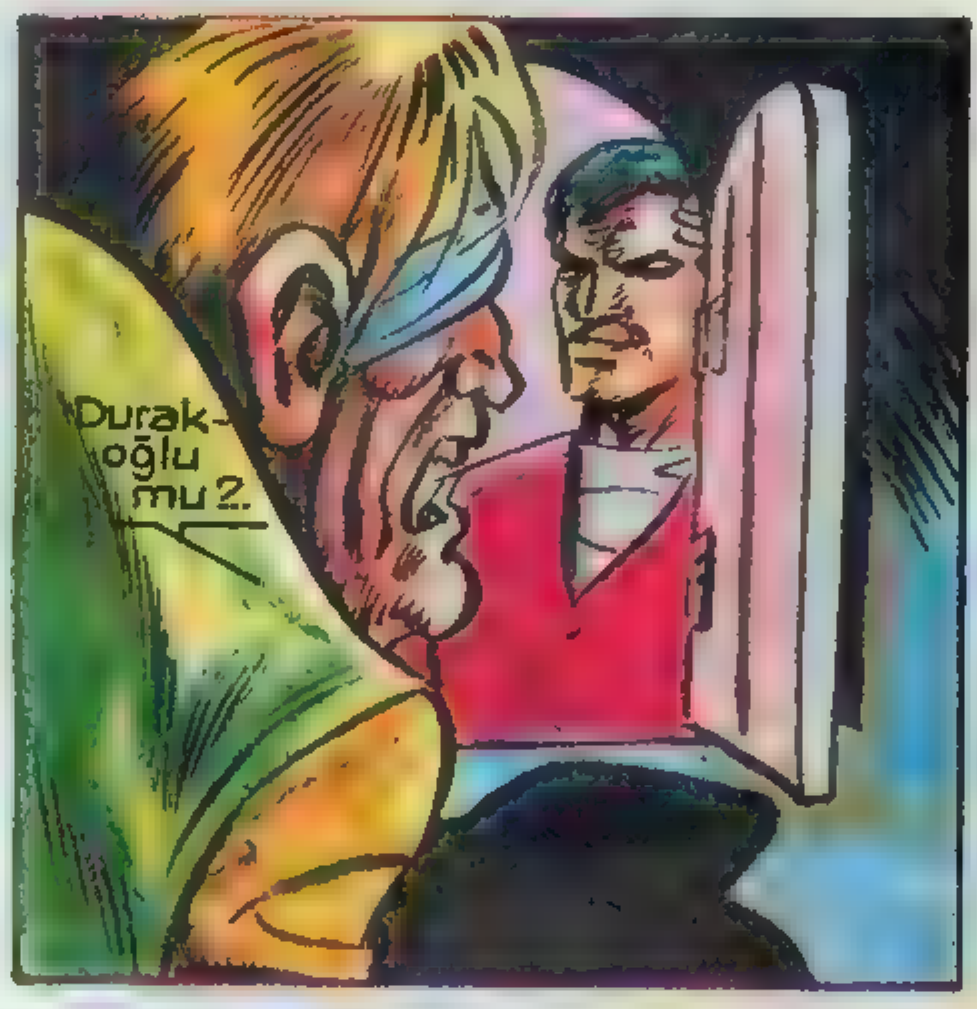

—Yani şeytanın evi demek istiyorsun, değil mi? Ben, ya diri, ya ölü olarak buraya gireceğim. Hem birbirimizi tanırız. Bu akşam Durakoğlu, bu kapının eşiğini aşacaktır.

Büyücü Diviye bağırdı:

—Durakoğlu mu?

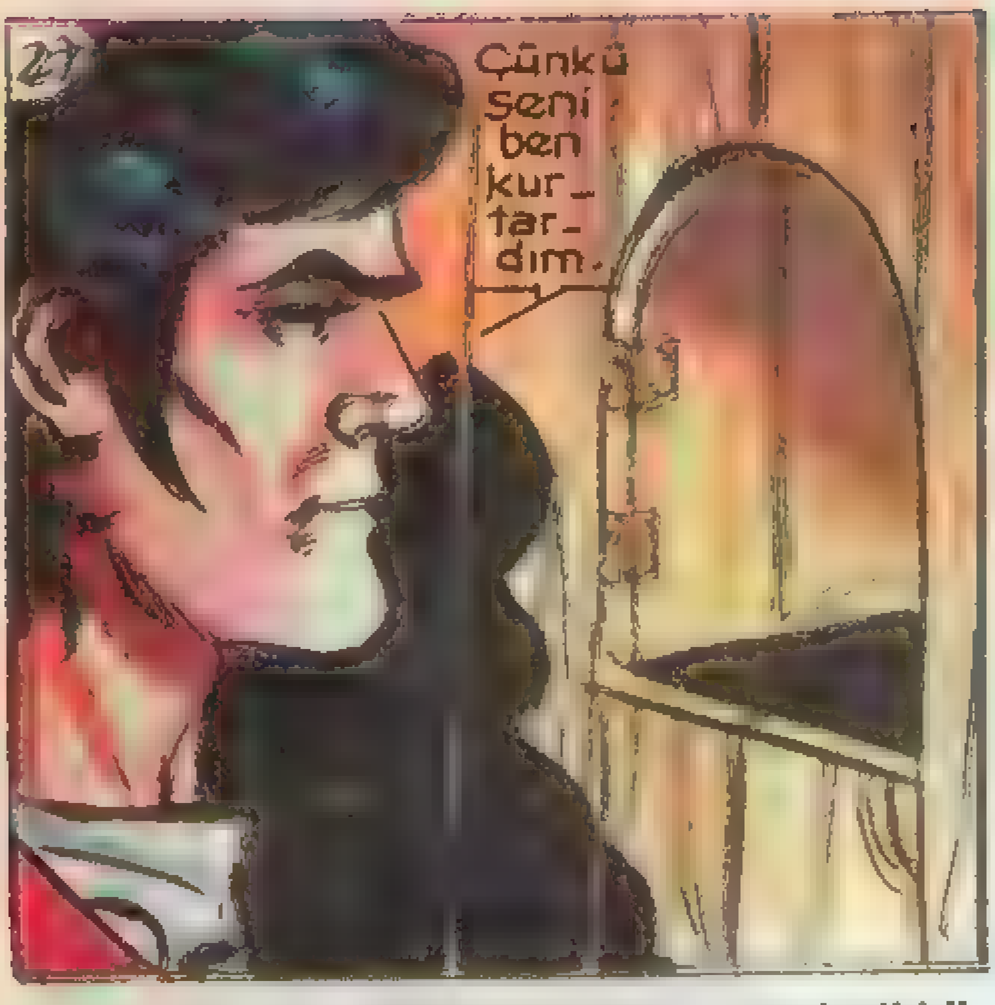

—Evet... Bu ismin, bu kapıyı açacak sihirli bir anahtar olduğunu düşünüyorum. Çünkü seni ben kurtardım.

Durakoğlu gülüyordu. Fakat o anda, büyücünün zihninden geçenleri sezmiş olsaydı, belki delice cesaretine rağmen gülmesine son verirdi.

Büyücü Diviye, kapının sürgülerini çekti, demirlerini indirdi, zincirlerin kilitlerini açtı.

Uğursuz adam karanlıkta gülüyor ve düşünüyordu:

—"Benim büyük eserimde başarılı olmamı isteyen üstün kuvvetler bu genci bana gönderdi. Böyle olmasaydı, bu geliş anlamsız olurdu. Kapımı çalan Durakoğlu değil, yerini almaya gelen ölüdür. Üç dirinin beklediği ölü..."

Kapı tamamiyle açılınca saygılı bir tavırla ekledi:

—Buyur delikanlı..

Durakoğlu, ilk salona girdi. Hizmetçi kadın

masanın üzerine bir şamdan koydu. Diviye kapıyı dikkatle kapadı. Durakoğlu:

—Söyle bakalım üstad, dedi. Sayın kardeşin şeytan efendinin evine girmek isteyenler de kapıda benim beklediğim kadar beklerler mi? Şeytanın kapısını çalan uğursuz ruhların, benim kadar sabırlı olduklarını sanmıyorum. Herhalde cehennemin kapısı bile senin kapın kadar sımsıkı kapalı olmasa gerekir.

—Fakat kendimi korumak hakkımdır delikanlı...

—Hırsızlardan mı korkuyorsun?

—Hayır... Herşeye rağmen içeriye girmek isteyen ölülerden korkuyorum.

Durakoğlu biraz sarararak:

—Fakat dedi, ben ölü değil, diriyim!

Diviye mağrur bir tavırla:

—Kim bilir? dedi.

Durakoğlu, tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Fakat bu zaafını çabuk yendi.

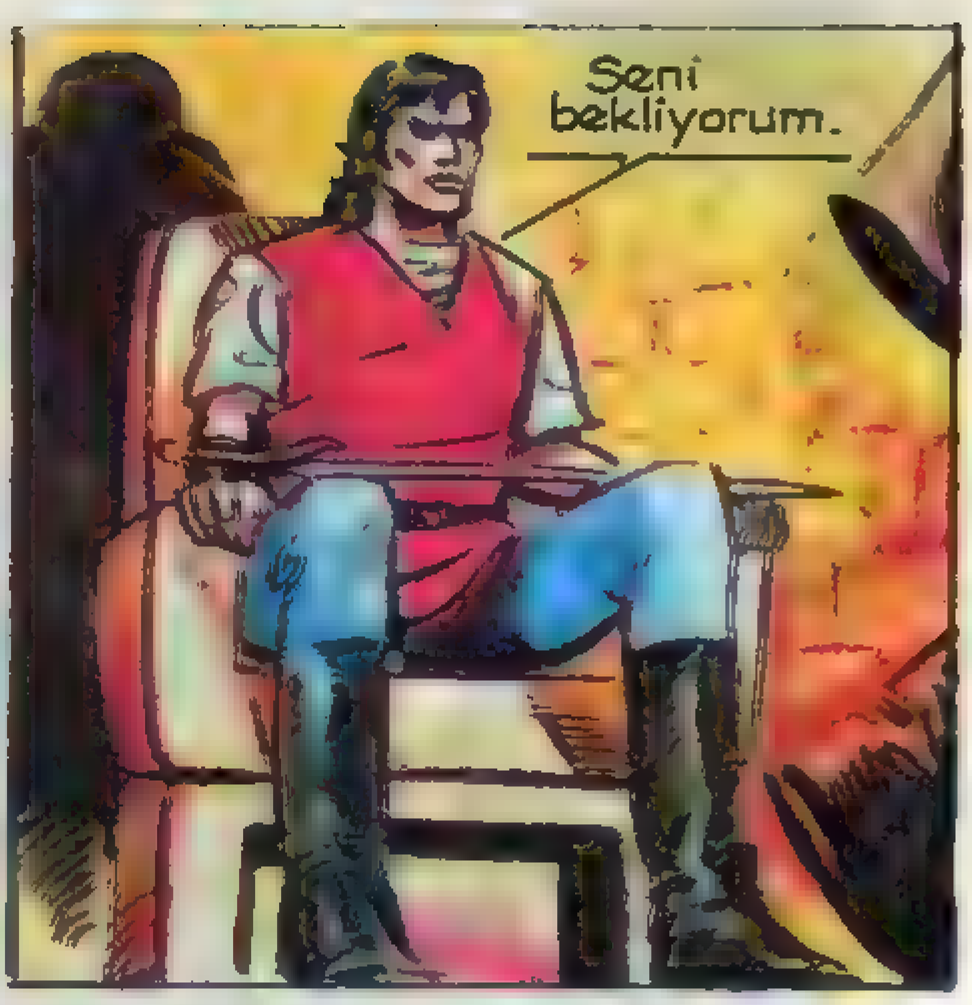

Büyücüye dik dik baktı ve omuzlarını silkti.

—Zaten, ölü de olsam, diri de olsam buraya girmeyi kafama koymuştum. Çünkü seninle konuşmak ve senden bir belanın hesabını sormak istiyorum.

Büyücü Diviye yerlere kadar eğildi. Dudaklarında garip bir gülümsemeyle:

—Lütfen oturmaya tenezzül buyur dedi. Şu koltuğa yerleş. Bir kaç dakika sonra emrine amade olacağım. Demin bir işe başlamıştım. Gelişin üzerine yarıda bıraktım. Bir iki dakika içinde tamamlamama izin verirsin herhalde

Durakoğlu, büyücünün gösterdiği koltuğa oturdu, kılıcını dizinin üstüne koydu ve uzaklaşmadan Diviye'nin arkasından seslendi:

—İşini bitir. Ben burada çok rahatım ve sabaha kadar da buradan ayrılmak niyetinde değilim.

Büyücü Diviye:

—Evet, dedi ve gözden kayboldu. Durakoğ-

lu devam etti:

—Dikkat et. Yılanlar, çıyanlar kaynattığın kazanın altındaki ateş sönmesin...

Büyücü Diviye, üç dirinin beklediği salonda, demir bir dolaba koşmuş, onu acele acele açmıştı. Bir paçavra aldı, bunu yavaş yavaş renksiz bir su ile ıslattı. Bu işi yaparken nefes almamaya dikkat ediyordu.

Büyücü, bezi cübbesinin içine sakladı. Gözünde şimşekler çakıyordu. Yüzü korkunçtu. Fakat Durakoğlu'nun yanına döndüğü vakit bu hali tamamiyle değişmişti. Durakoğlu:

—Sen gerçekten büyücü müsün? dedi.

Diviye bir iskemleye oturarak cevap verdi:

—Evet...

—Niçin başını öyle geride tutuyorsun? Yoksa benden korkuyor musun? Fakat bunlar beni ilgilendirmez.

—Madem ki sen büyücüsün, buraya niçin geldiğini de bilmen gerekir.

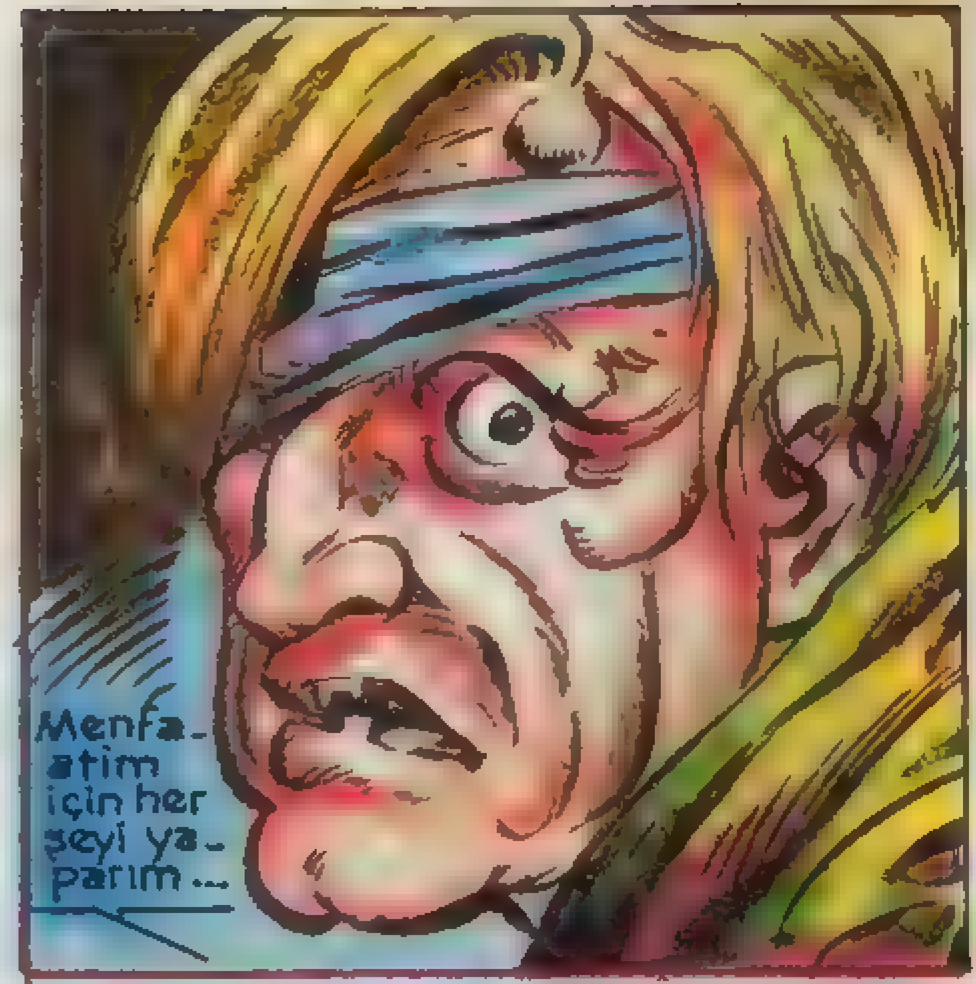

Diviye soğuk bir sesle:

—Bu güç bir şey değil. Çar'ın av şatosundan geliyorsun. Benden, Prenses Aleksandra'ya söylediğim bir yalanın hesabını soracağını sanıyorum. Nasıl tahminim doğru değil mi?

Durakoğlu kaşlarını çattı, her zamanki alaycı gülümsemesi dudaklarının ucunda belirdi:

—Ben seni zindandan kurtardım. Buna karşılık sen benim hakkımda neden yalan söyledin?

—Bundan menfaatim vardı. Ben menfaatim için her şeyi yaparım.

—Ya... Benim hesap sormamdan korkmadın demek?

—Diriler hesap sorar. Oysa sen artık diri değilsin..

Durakoğlu, bir daha titredi. Havaya sanki garip bir koku sinmişti. Kokladı. Bu kokunun adını aramış olsaydı, ona dehşet kokusu diyebilirdi. Fakat bunu düşünmeden doğrularak:

—Ya öyle mi? dedi. Artık benim diri olma-

dığımı mı düşünüyorsun?

Büyücü Diviye korkunç bir sukunetle:

—Evet... Artık sen bir ölüsün! dedi. Üç dirinin sabırsızlıkla bekledikleri ölü!

Durakoğlu'nun kalbindeki sebepsiz korku, bu sözlerin uyandırdığı öfkeyle silindi. Ayağa kalkarak haykırdı:

—Bana bak büyücü! Hakkımda söylediğin yalanla ve benimle böyle konuşmakla cezayı hak ettin.

Büyücü, gözlerini Durakoğlu'ndan ayırmıyor, onun her hareketini dikkatle takip ediyordu.

—Evet, yalan söylemekle belki suçluyum, dedi. Bunun cezasını çekmeliyim. Adalet bunu gerektirir. Fakat cezam ne olacak acaba?

Durakoğlu, garip bir neşe içerisinde cevap verdi:

—Seni öldürmek, sana fazla değer vermek olur. Onun için senin sadece kulaklarını keseceğim...

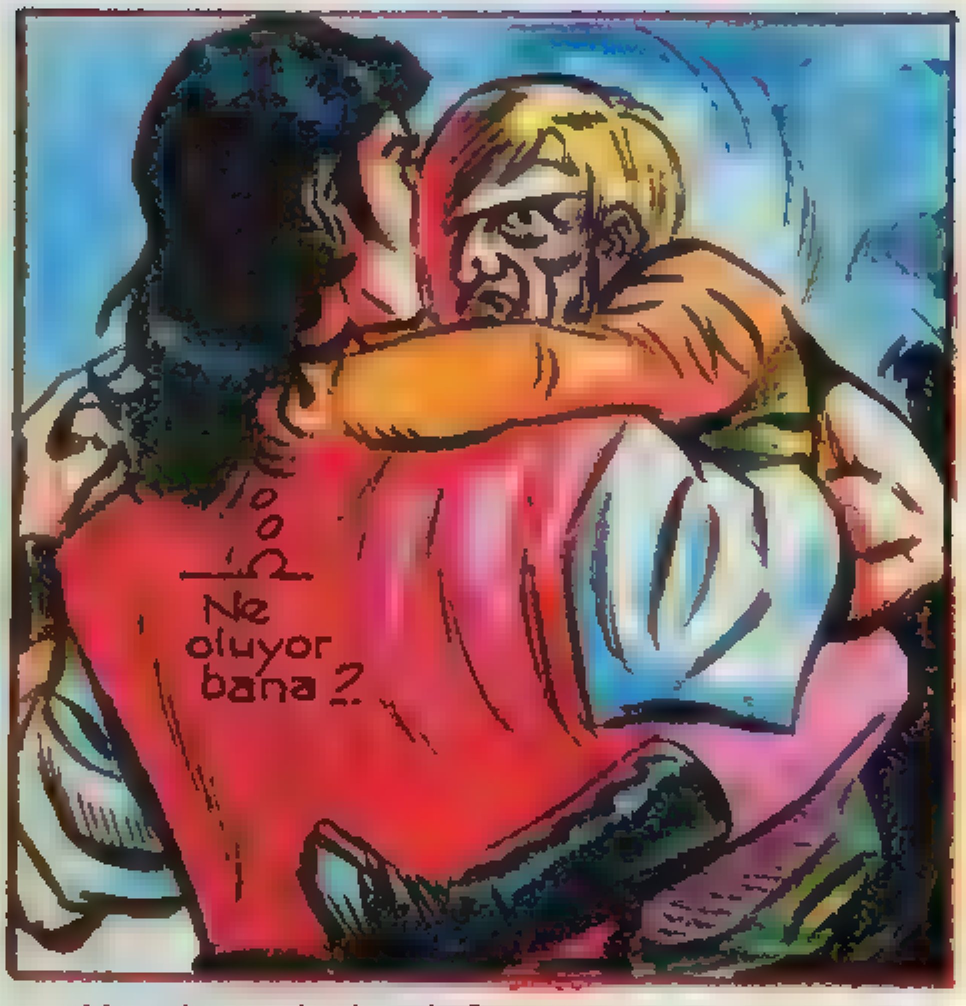

Bu sözlerden sonra Durakoğlu, dediğini yapmak için Diviye'nin üzerine yürüdü. Bu sırada büyücü de yerinden sıçrayarak delikanlının boğazına sarıldı.

Durakoğlu önce şaşırdı, sonra gülerek:

—Bunu yaptığın daha iyi oldu. Şimdi yapacağım iş için vicdan azabı duymayacağım.

Ve kuvvetli kolları arasında, büyücünün vücudunu sıkmaya başladı. Fakat gücünün kesildiğini, bacaklarının titrediğini hissetti!

Ne oluyordu böyle?

Gözlerinin önünde siyah bir duman yayılıyor ve saçlarının dibinden soğuk bir ter boşanıyordu.

Büyücü Diviye, kendini korumak için hiç bir hareket yapmamıştı.

Bütün gayretini, elindeki bez parçasını, Durakoğlu'nun ağzı üzerinde tutmak için harcıyordu.

Delikanlının tamamen kuvvetten düşmesi

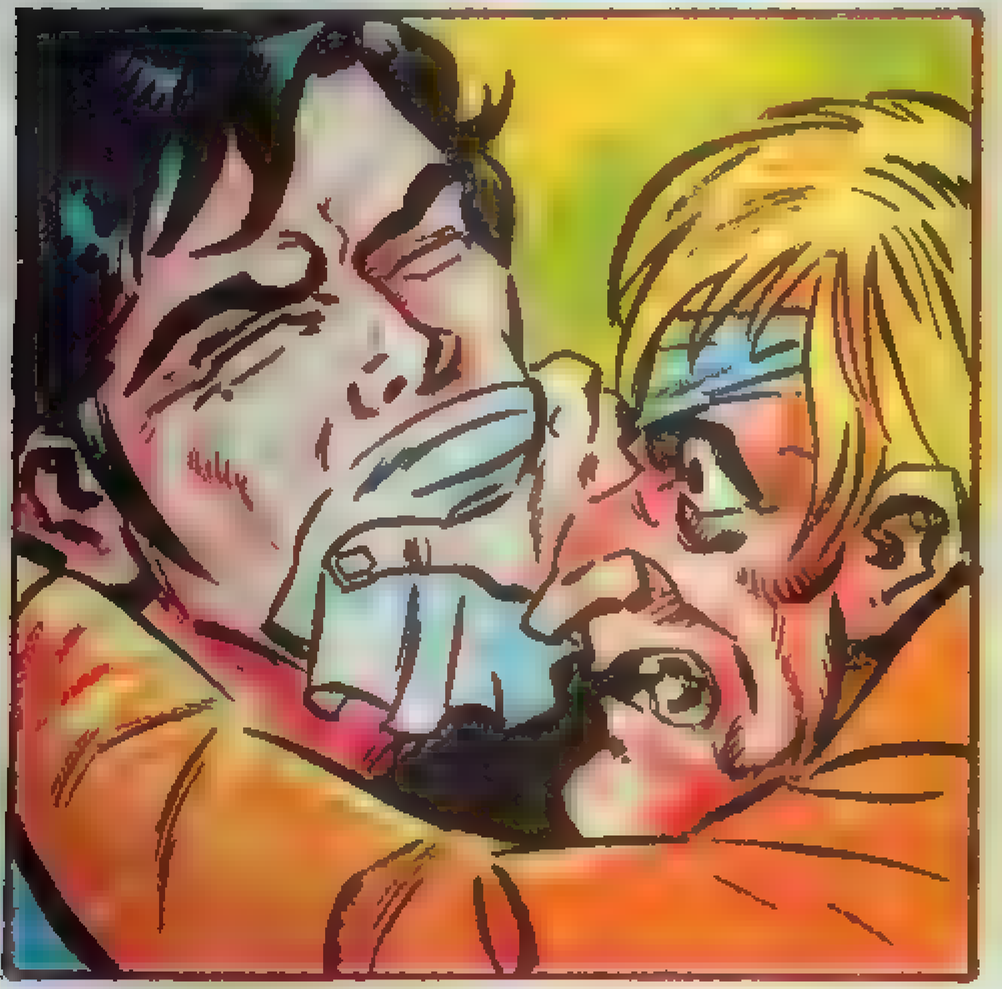

için bir kaç saniye kâfi geldi. Durakoğlu çabalamak, nefes almak istedi, fakat bezden çıkan buharı soludukça kendini daha güçsüz hissediyordu.

Bir an geldi ki, çok yüksek bir yerden düşüyormuş gibi bir şey hissetti, gözlerini yumdu, artık her şey bitmişti.

Şimdi Durakoğlu, derin bir uykuya dalmış gibi koltukta yatıyordu.

Büyücü Diviye ter içinde doğruldu. Denemenin başarılı olacağını düşündü. Bunun sevinci gözlerinde parlıyordu.

Durakoğlu'nu omuzlarından yakaladı. Hizmetçi kadın Geran da bacaklarından tuttu. İkisi beraber onu taşıdılar. Biraz sonra Durakoğlu, mermer masanın üzerindeki yerini almıştı. Büyücü:

—Bir saat kadar uyuyacak, dedi. **Kanı akmadan ani bir ölümle ölmüş bir adama sahip olmam için bu zaman çoktur bile...**

Osman, Hüseyin ve Bekir, Durakoğlu'nun mermer masaya taşınışını görmüşler ve onu derhal tanımışlardı. Üçünün de saçları diken diken oldu, büzülen ağızlardan acı feryatlar fışkırdı, gözleri korku doldu.

Hizmetçi kadın Geran salondan kaçarken, "Ne feci sesler?" diye mırıldandı. Büyücü Diviye sevinçle ellerini oğuşturdu ve haykırdı.

—Böyle inleyecek ne var? Memnun değil misiniz yoksa? Susun bakalım hele!... Şimdi tamam olduk diyorum size. Ölü yerini almaya geldi işte...

* * *

Kontes Hanna, Prens Aleksandra'yı yok etmeden Rusya'nın hakimi olamayacağını biliyor, bu onu öfkeden deliye döndürüyordu.

Çar İvan, hem kendisine, hem Aleksandra'ya karşı büyük ilgi gösteriyor. Törenlerde hep onu yanına alıyordu. Aleksandra'nın sevimli kişiliği, Kontes Hanna'yı çılgına çevirmekteydi.

Öfkeli Kontes, Sadık adamı Galyulin'e sinirli bir sesle sordu:

—Prenses ne yapıyor şimdi?

Galyulin, en az iki metre boyunda çok güçlü bir silahşördü. Kontes Hanna onu, özel muhafızlarının komutanı yapmıştı. Dev yapılı adam hanımını çok seviyordu. Ona büyük bir saygıyla cevap verdi:

—Şu anda dairesinde bulunuyor efendim.

Kontes Hanna'nın bakışlarında ölüm kıvılcımları uçuştu:

—O halde, birkaç adamla dairesini basıp onu öldürebilirsin.

—Bu mümkün değil!.. Ona yaklaşmak imkansız. Çünkü Çar...

—Çar mı dedin? Açık konuş sersem..

Galyulin, hanımının hakaretine aldırış etmedi.

Çünkü buna alışmıştı. Sakin bir sesle cevap verdi:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

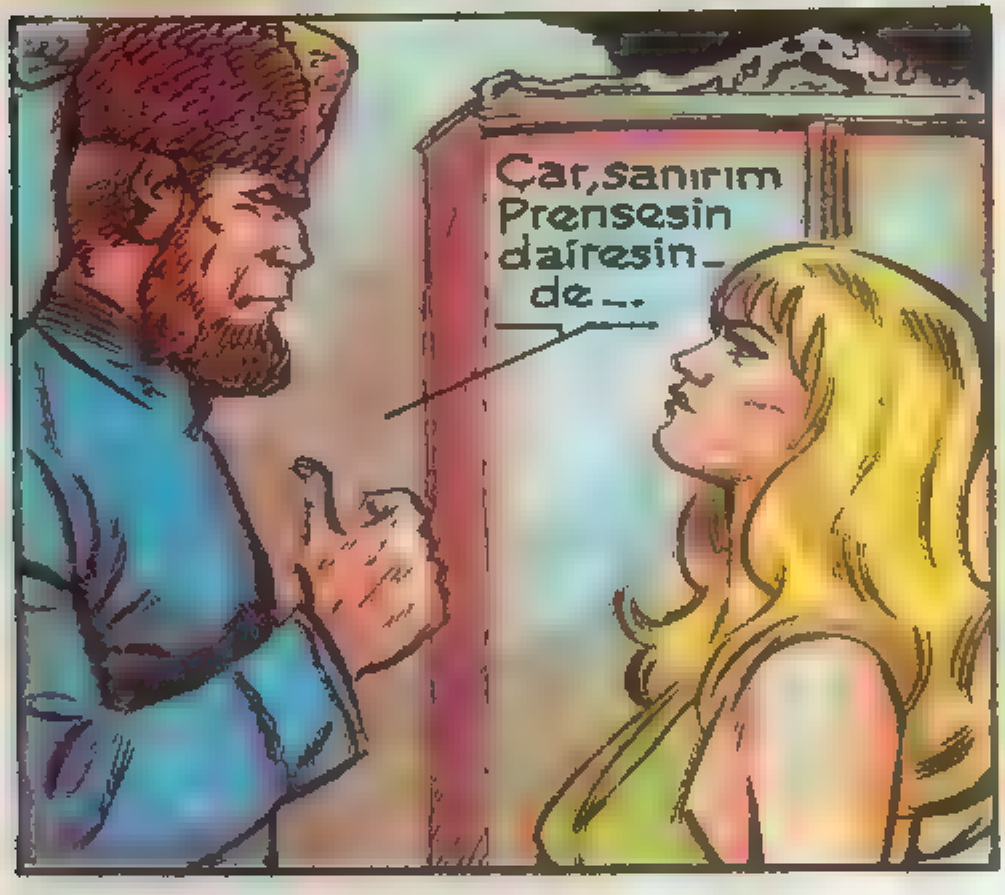

—Çar şimdi, Prenses Aleksandra'nın dairesinde. Sanıyorum onun tehlikede olduğunu hissetmiş olmalı. Çünkü Çar, yanına saray muhafız komutanı ve on beş kadar silahşörle Prense'in yanında bulunuyor.

Kontes Hanna, öfkesinden titriyordu. Çehresi sapsarıydı. Bir şey söylemek için dudaklarını ısırdı.

Kızgınlığını zaptedebilmek için bütün iradesini kullanıyordu.

Kontes, ne olursa olsun, her şeyi öğrenmek uzun süredir başaramadığı bu işi, bu gece halletmek istiyordu. Bekleyemezdi. Prenses Aleksandra'nın mutlaka yok olması lazımdı.

O kız yaşadıkça, kendi asla birinci kadın olamayacaktı.

Kontes düşünüyordu. Bu işi nasıl yapacak, kimi kullanacak, prensesin çevresinde uyanan dikkat ve ilgiye rağmen bu işi başarmak için hangi çareye başvuracaktı?

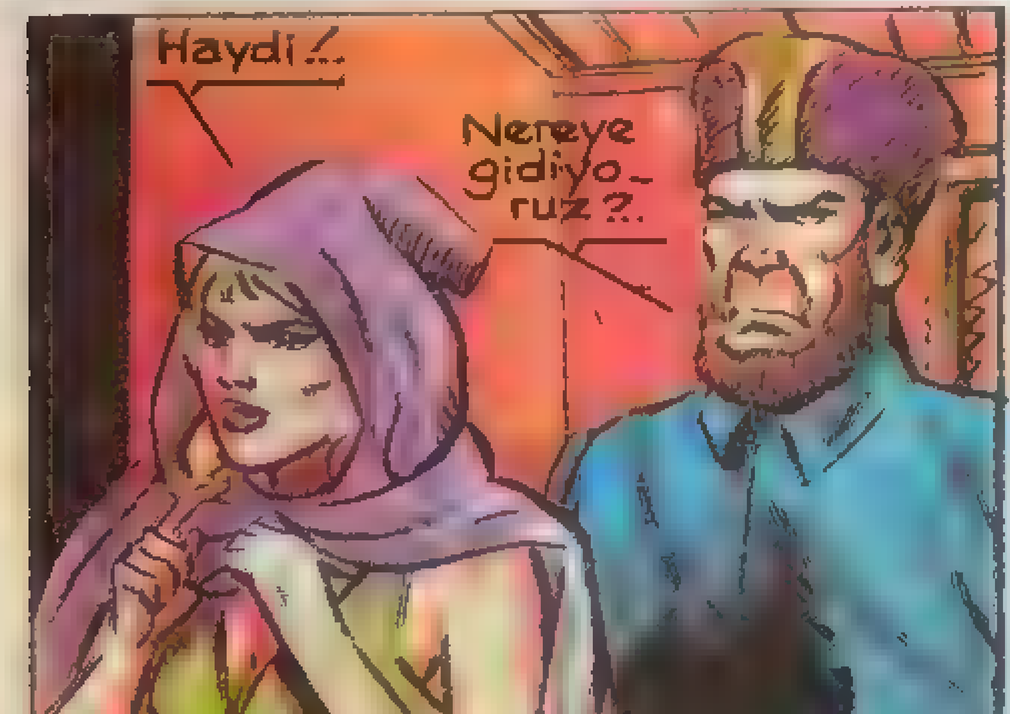

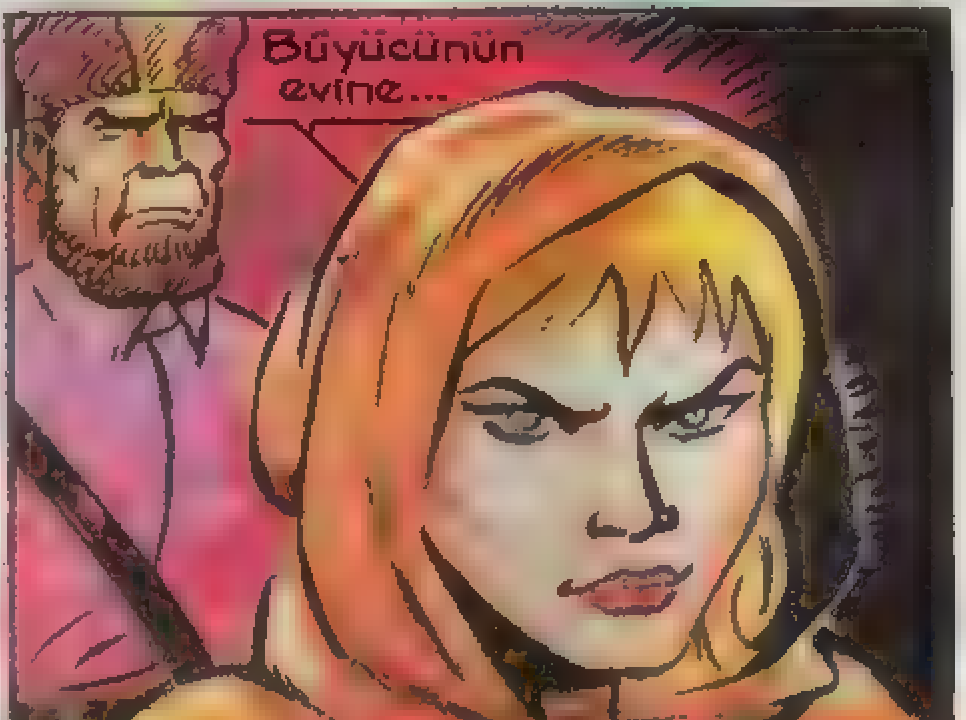

İşte kendini toplar toplamaz. Kontes'in düşündüğü şeyler bunlar oldu. Birdenbire öfkeyle titreyen dudaklarında vahşi bir gülümseme belirdi.

Hemen bir pelerine büründü.

Kukuletasını başına geçirdi ve Galyulin'e emretti:

—Haydi!

Komutan Gayulin sakin sesiyle sordu:

—Nereye gidiyoruz?

—Büyücü Diviye'nin evine

Saat on bir buçuğu biraz geçiyordu. Durakoğlu'nun Diviye'nin evine giderek söylediği yalanın hesabını sorduğu dakikalardı. Bu gidişin, Durakoğlu hesabına kötü sonuçlar verdiğini, Büyücü Divlye'nin delikanlıyı nasıl uyuttuğunu biliyoruz.

Uykuya dalan Durakoğlu'nu Büyücü Diviye ve hizmetçi kadın, üç esir Osman, Hüseyin ve Bekir'in iskemleler üzerine bağlı oldukları salondaki mermer masanın üzerine yatırmışlardı

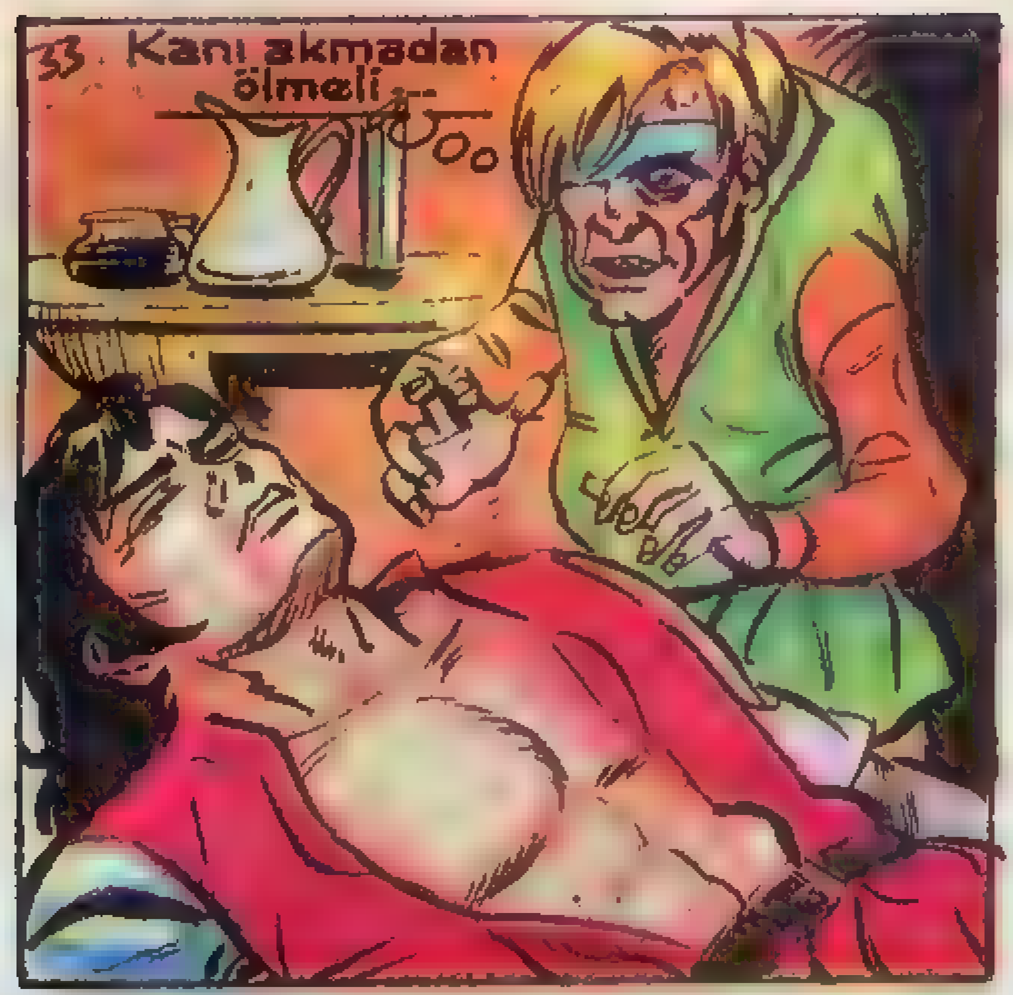

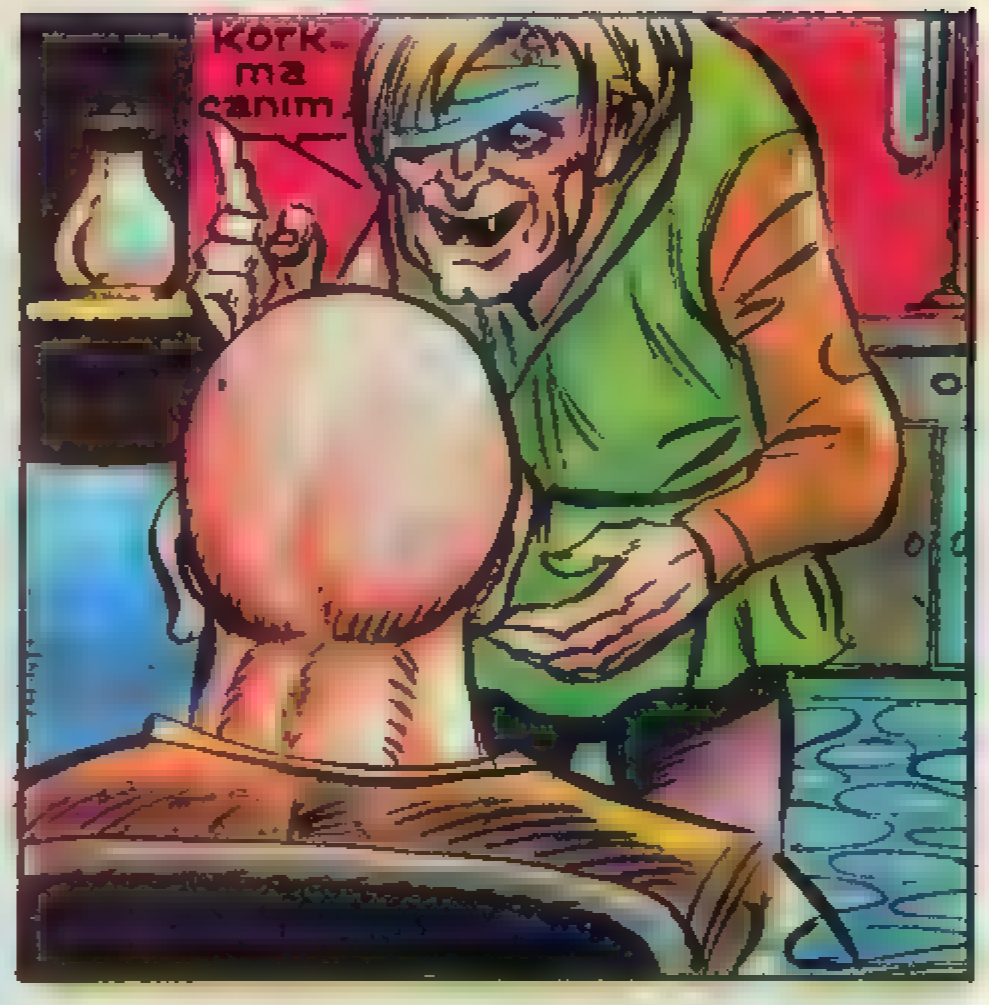

Büyücü Diviye, delikanlının göğsünü açmaya başlamıştı. Hareketleri sakin ve düzenliydi fakat, gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Yıllardan beri hayalinde yaşattığı büyük denemeyi yapmak üzereydi artık.

Şimdi, ulur gibi haykıran üç dirinin seslerini duymuyordu bile. Bütün düşüncesini yapacağı işe vermişi.

Tüm soğukkanlılığı ile düşünüyordu:

—"Kan akmadan ölmesi lazım. Onu öldürmek için kullanacağı çare basit. Dilinin ucuna şu ilaçtan bir damla koydum mu, ölüm onu yıldınm gibi çarpacaktır. Delikanlının hesabına bundan memnunum doğrusu. Onun ıstırap çekmesi beni üzecekti"

İskemlelere bağlı olan üç arkadaştan Bekir, Büyücü'nün kendisine baktığını fark etmiş ve bütün gücüyle ulumaya başlamıştı. Bu sesi duyunca Büyücü Diviye ona doğru yürüdü ve neşeli bir tavırla kulağını çekti:

—Korkma canım, ölü rolünü yapacak olan sen değilsin. Bak, elimde bu iş için uygun birisi var, masanın üzerinde yatan delikanlı. Onu tanıyorsun değil mi? Hapiste tanışmıştık.

Bekir inledi:

—Evet... Bizim hayatımızı kurtarmıştı. Seni de kurtarmıştı. Ona ne yapacaksın? Biz ne olacağız? Hiç bir şey anlamıyorum.

—Birazdan anlarsın...

Büyücü Diviye kendini bağlayan ipleri koparmak için bir daha uğraşan zavallıyı bırakarak demir dolaba doğru yürüdü.

Bu sırada birisinin koluna dokunduğunu hissetti:

Ölüler diyarından geri geliyormuş gibi titredi.

Hizmetçi kadını karşısında gördü ve mırıldandı:

—Sana artık ihtiyacım yok, gidebilirsin.

Hizmetçi Geran omuzlarını silkerek:

—Kapı vuruluyor, dedi duymadınız mı?

Büyücü Diviye haykırdı:

—Kapı mı vuruluyor? Bu gece cehennemin bütün şeytanları üzerime boşandı. Bırak çalabildikleri kadar çalsınlar. Sen de yukarıya çık. Ben yalnız kalmak istiyorum.

Hizmetçi Geran alaylı alaylı güldü:

—Olur. Fakat kapınızı çalan şeytan, öyle sessizce savuşup gideceklerden değildir. Bunlar kapının açılmadığını görünce doğru polis müdürüne..

Büyücü Diviye, kadının kolundan tutarak öfkeyle sordu:

—Polis müdürü mü? Ne demek istiyorsun?

—Yarın asılacağınızı, veya kaynar kazana atılacağınızı, yahut kebap edileceğinizi haber veriyorum. Bunun bence önemi yok ama, sizinle beraber beni de asacakları için, ben şimdi gidip kapıyı açacağım.

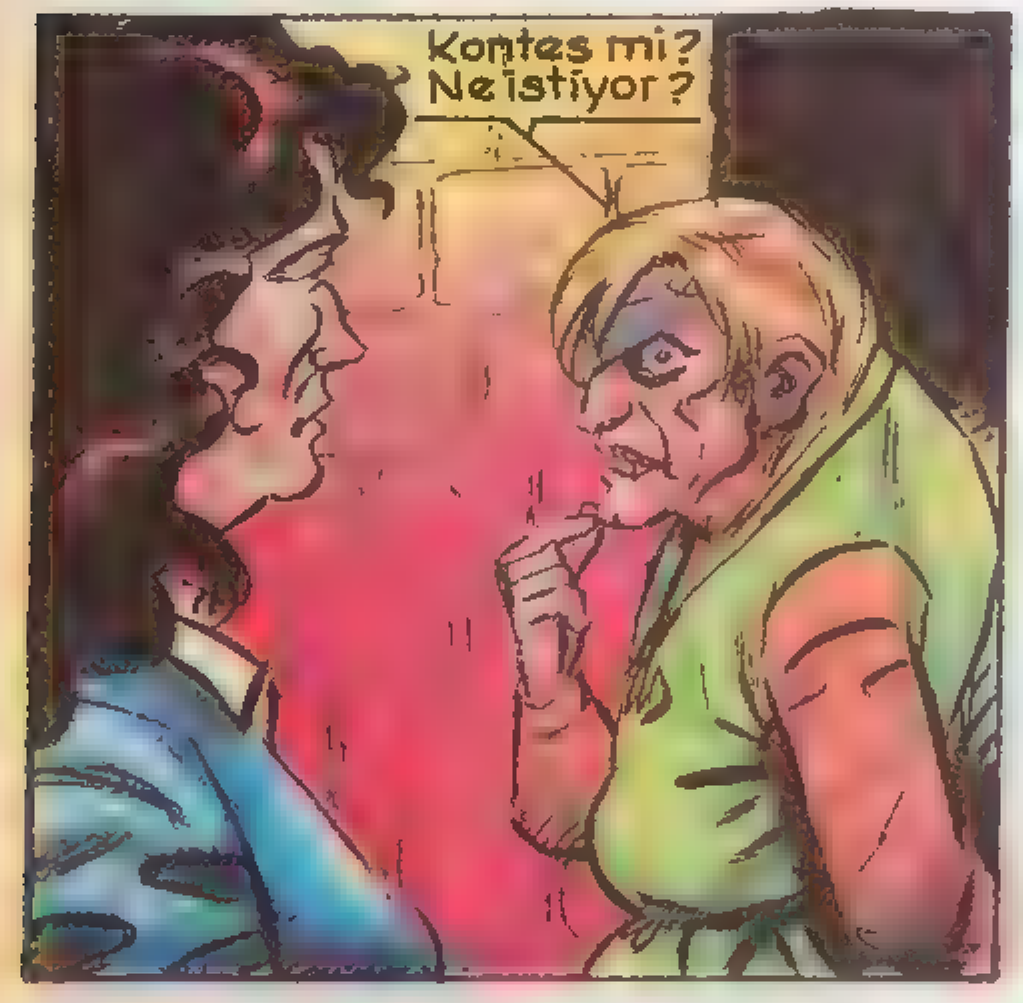

Büyücü Diviye öfkeyle haykırdı. Bir hançer kaptı ve hizmetçi Geran'ın önüne dikildi. Kadın, soğukkanlılığını koruyarak:

—Siz çıldırmışsınız, dedi. Kapıyı çalan Kontes Hanna'dır.. Anlıyor musunuz? Kontes Hanna!

Diviye kekeledi:

—Kontes mi? Ne istiyor?

—Şimdi onu öğrenirsiniz. Çünkü hemen gidip kapıyı açıyorum. Benim ateşte kebap edilmeye hiç niyetim yok..

Büyücü Diviye, kadını bıraktı ve:

—Kontes! dedi. Kontes evime kadar geliyor! Peki ama niçin başka bir gece gelmedi de bu gece geldi. Lanet olsun ona!

Bu sırada Geran'ın kapıyı açtığını ve Galyulin'in onunla konuştuğunu işitti:

—Efendin, bizim gibi misafirleri böyle mi karşılar?

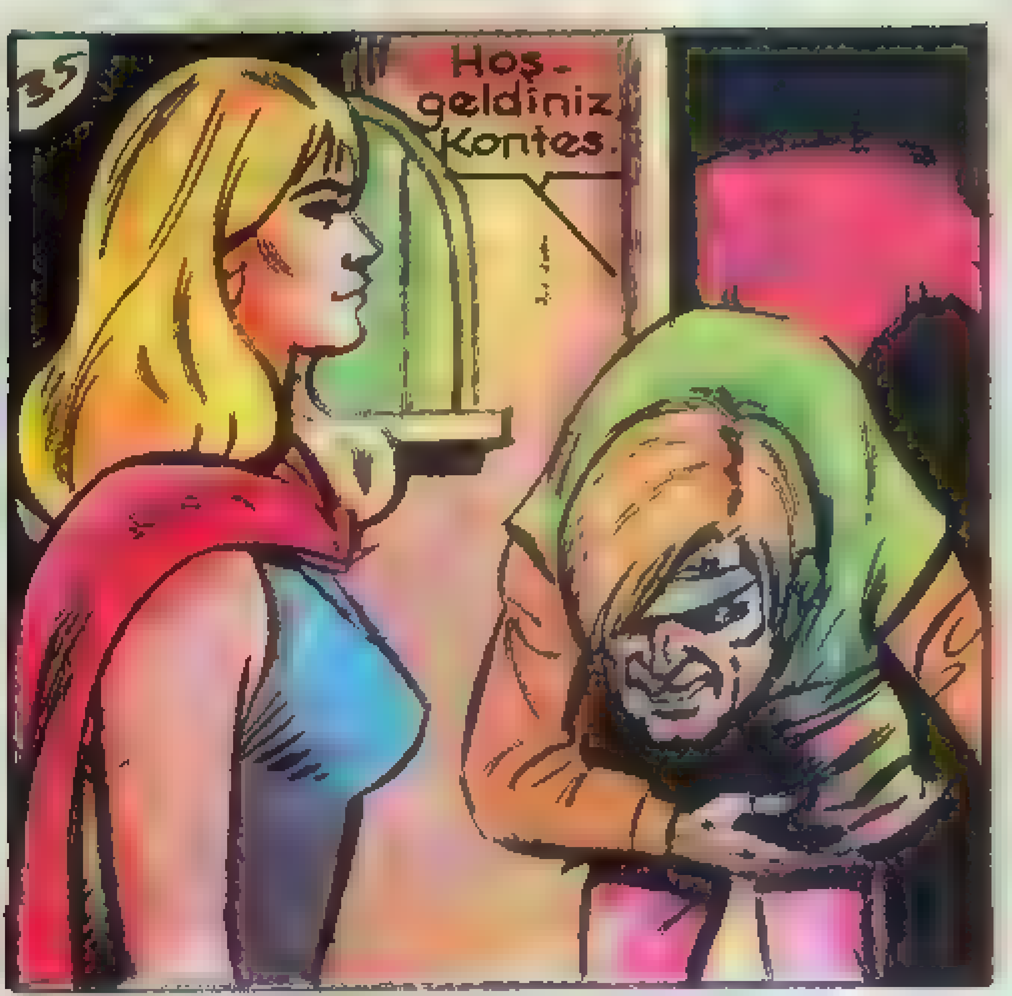

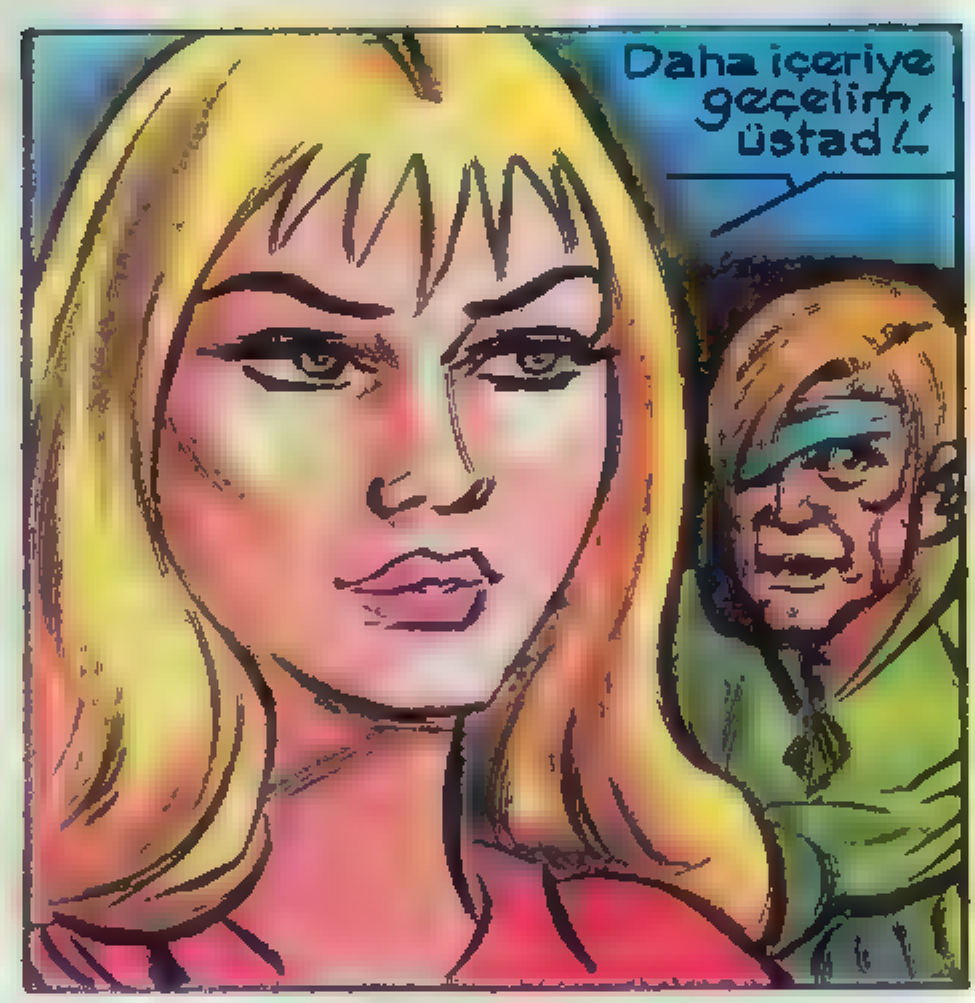

Büyücü Diviye koştu, bir kelime bile söylemeden Kontes Hanna'nın karşısında yerlere kadar eğildi.

Büyücü umutsuz bir haldeydi.. Çar'ın metresi Kontes Hanna'ya ve Muhafız Komutanı Galyulin'i içeriye almamazlık edemezdi.

Bu takdirde, Geran'ın da anlattığı gibi, Kontes Hanna bir kelime ile Diviye'yi ve suç ortağını, devletin resmi cellatı olan Tiverzin ustaya teslim ettirebilirdi.. Tiverzin, bir çok kimseyi kısa, fakat çok eziyetli yollardan ecdatlarına kavuşturmakta ustaydı..

Kontes Hanna'nın böyle ansızın gelişi büyücünün başladığı işi ertesi geceye bırakmasına sebep olacaktı. Bu yirmidört saatin içinde yeni bir olay çıkmayacağından emin değildi. Bu düşünce ile soluk yüzünde soğuk ter damlaları belirmişti.

Şimdi yapabileceği tek iş, Kontes Hanna'yı buradan bir an önce savmaktan ibaretti. Onun

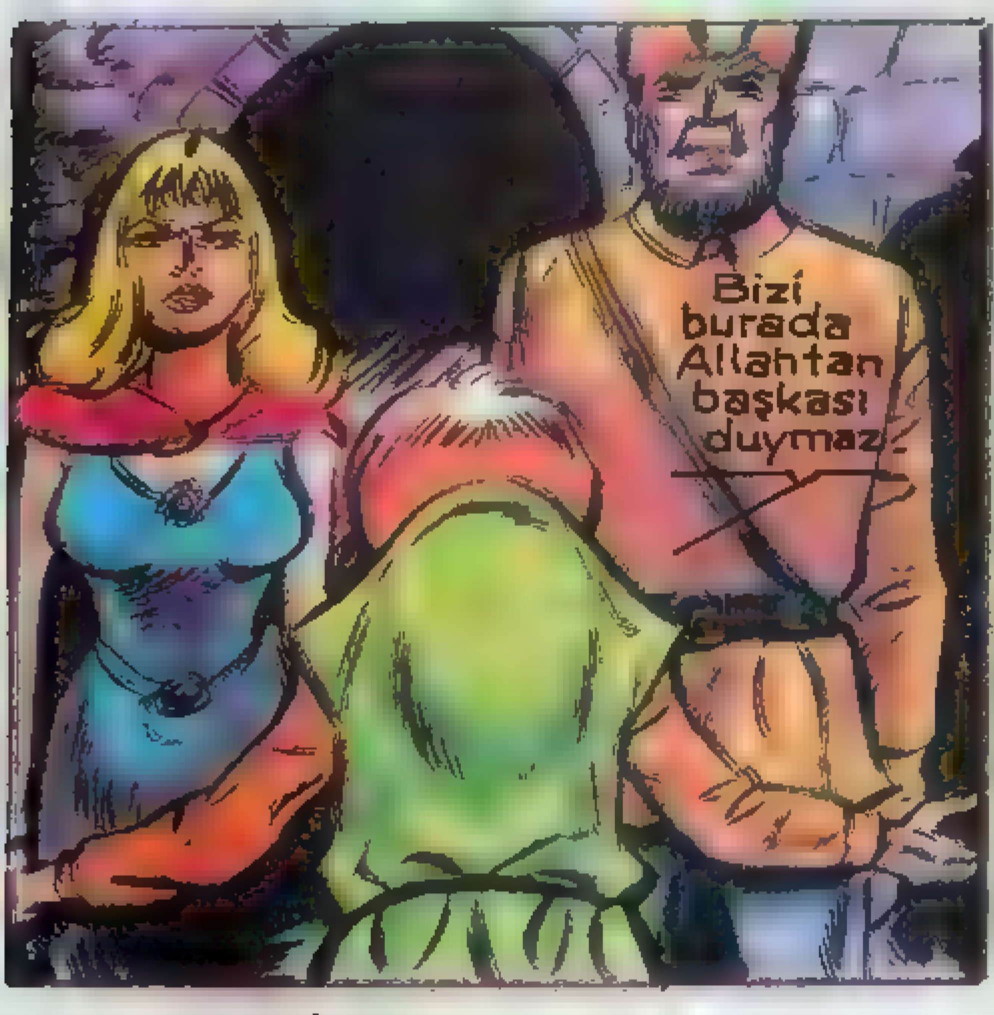

için Komutan Galyulin'e cevap vermeye tenezzül etmeyerek ilk girdikleri salonda Kontes'e bir koltuk gösterdi, fakat Kontes başını salladı:

—Biraz daha içeriye girelim üstad. Çünkü seninle uzun konuşacağız.

Büyücü Diviye acı acı içini çekti. Bununla beraber itaat etti.

İkinci salonda:

—Burası efendim, dedi burası çok emin yerdir. Allah'tan başka kimse bizi duyamaz!

Kontes Hanna, biraz hayret etmiş gibi mırıldandı:

—Bir Allah, bir de şeytan!

Galyulin istavroz çıkardı, Kontes çok vakurdu. Dini bütün bir Hıristiyan olduğu için bir büyücünün Allah'tan bahsetmesi, Kontes'e tuhaf gelmişti.

Büyücü Diviye, Kontes Hanna'yı oturmaya davet etti.

Fakat oturmadı ve boğuk bir sesle:

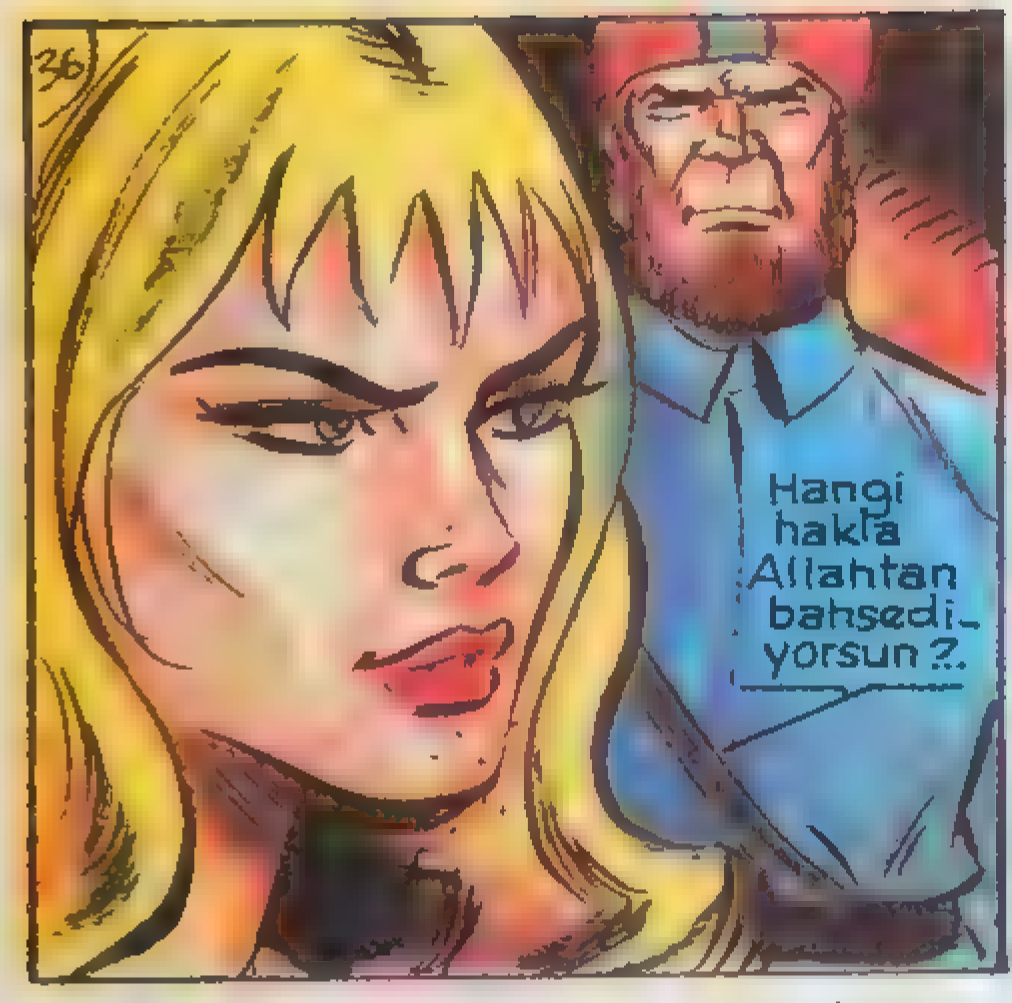

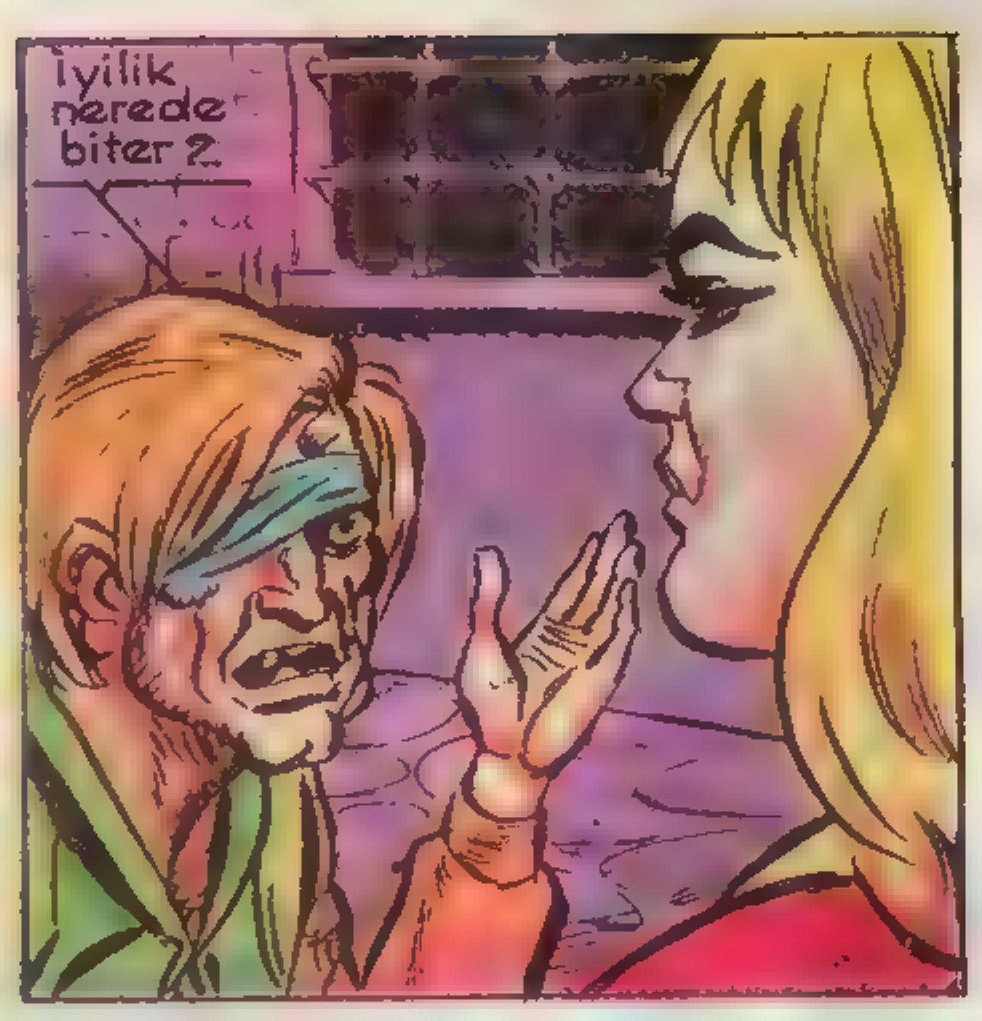

—Büyücü, dedi. İnsanların ilmi, insanların gücü başarılı olamadığı için şeytanın bilgisine baş vuruyorum. Yani sana. Bazı rastlantılar bütün hesaplarımı altüst etti. Bu altüst olan planı düzeltesin diye buraya geldim. Fakat her şeyden önce şunu söyle: Senin ağzından yalnız şeytanın adı çıkabilir, hangi hakla Allah'tan bahsediyorsun?

Büyücü Diviye'nin buna verdiği cevap, birçok dindar kişinin vicdanını rahatsız edebilir. Fakat ne yapalım? Diviye büyücüdür. Yani büyücülük denilen ilmi kuran yüksek zekalardan biridir. Fakat bu zekâ, aklın sınırını aşarak delilik dediğimiz ve ne olduğunu bilmediğimiz bir dereceye yaklaşmıştır.

Büyücü Diviye, zamanının, garip inançlarla gübrelenmiş toprağında yetişmiş soluk, fakat öldüren bir çiçektir. Eğer o zamanımızda yaşamış olsaydı, büyük bir bilim adamı olarak tanınırdı. Fakat o devirde, karanlık ve esrarlı bir oda-

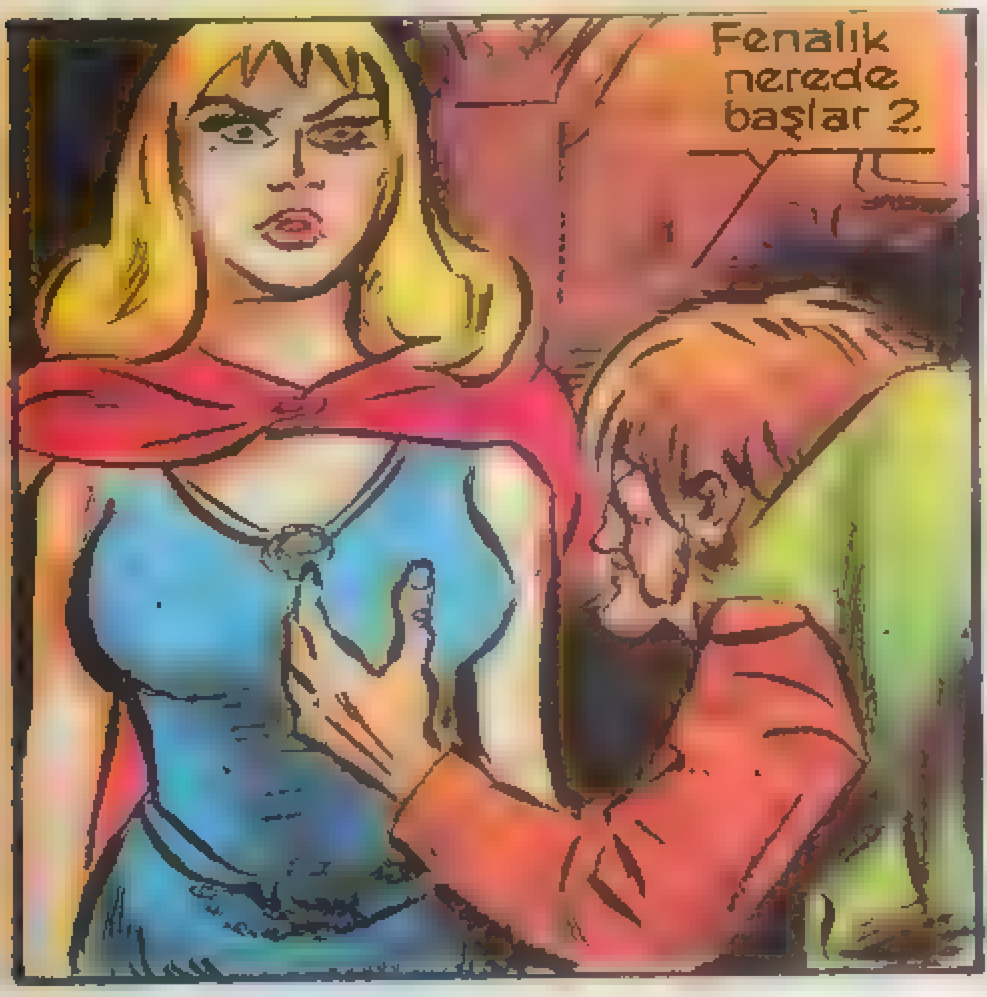

da, sırtında sihirbaz cübbesiyle çalışırken Kontes'e anlattığı şeyler, elbetteki bir bilginin sözleri gibi dinlenmeyecekti.

Büyücü Diviye şöyle diyordu:

—Kontes'im, bana Allah'tan ve Şeytan'dan bahsettiğiniz. Konuşma tarzınız, Allah'tan iyilik, Şeytan'dan fenalık geleceğine inandığınızı gösteriyor. Size şunu sorabilirim: İyilik nerede biter? Fenalık nerede başlar? Bunun ikisini ayıran sınır hakkında fikriniz var mı? Fakat iyice anlaşalım: Toplum halinde yaşayan insanlar ölüm dedikleri sırrı yıkmak için bunların ikisini de öğrenmeye mecburdurlar. Ben bu iyilikten ve bu fenalıktan bahsetmiyorum. Ben, her birinizin vicdanında yaşayan iyilikten ve fenalıktan bahsetmek istiyorum.. Şimdi size soruyorum: Yeryüzünde bir insan var mıdır ki, yeryüzünde düşman adını verdiği başka bir kimseyi tanımasın ve onun ölümünü istemesin.

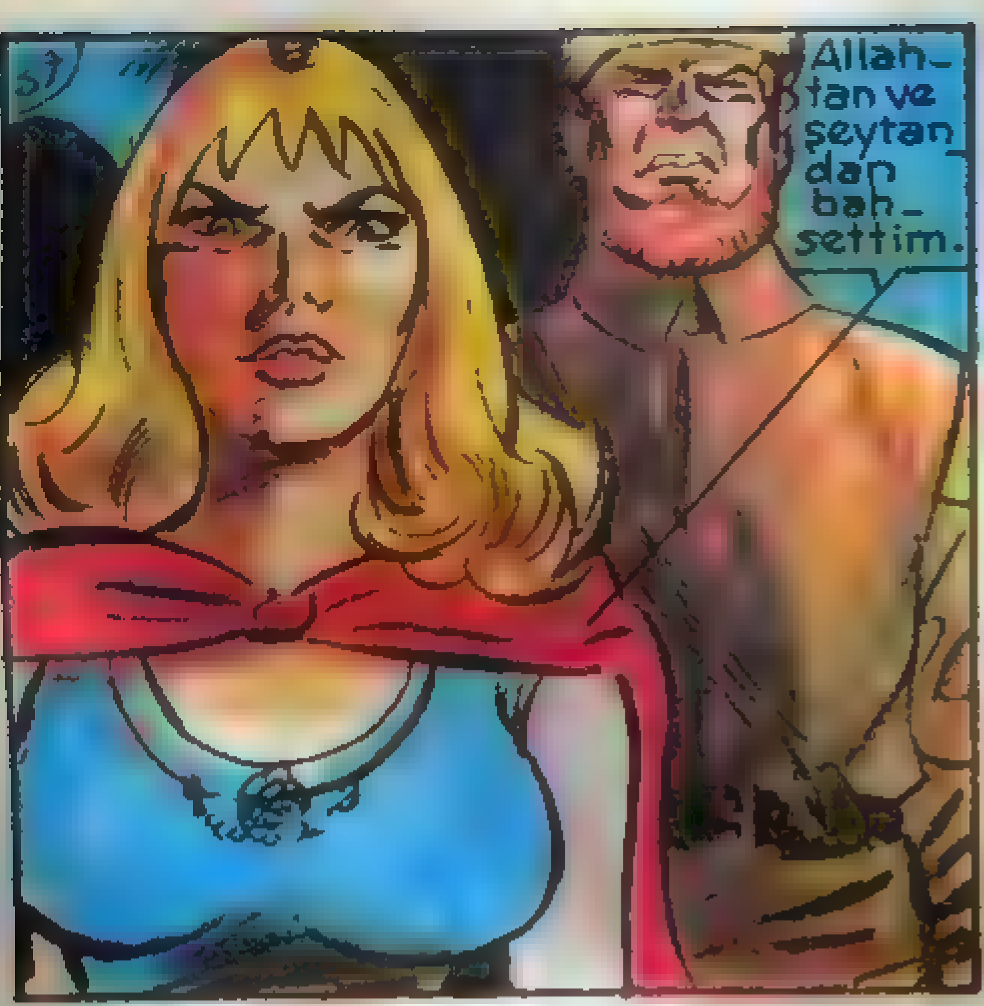

Büyücü Diviye sustu, üçüncü salona bakarak düşündü: "Şimdi neredeyse Durakoğlu uyanacak, bu kadının burada kalması lazım.."

Kontes, büyücünün sözlerini sakin sakin dinlemişti:

—Ben iyilikten ve fenalıktan bahsetmedim. Allah'tan ve Şeytan'dan bahsettim..

—Kontes'im... İnsanların gözünde Allah iyiliği, Şeytan da fenalığı temsil eder. Evet.. Güzellik ve çirkinlik olduğu gibi, iyilik ve fenalık da vardır. Fakat nerededir? İşte, insanlığın daima yanlış cevap verdiği soru. Allah vardır, Şeytan da vardır. Onları kim inkar edebilir ki? Bu iki varlığı ispat edebelirim. Yalnız, iyiliğin ve fenalığın nerede başlayıp, nerede bittiğini tayin edemem. Onun için insanlık, günün birinde mutlaka doğruyu öğrenecektir.

Bu tartışma, mermer masada baygın yatan Durakoğlu'nun ömrünü uzatıyordu. Yoksa bü-

yücü, şimdiye kadar onu çoktan öldürmüş olacaktı.

Hararetli hararetli konuşan Büyücü Diviye sustu. Yarı karanlık salonda ağır bir sessizlik oldu.

Bir kaç saniye sonra hafif bir mırıltı duyuldu.

Komutan Galyulin dua ediyordu.

Cübbesine sarılmış olan Diviye parmağını kaldırarak sözüne devam etti:

—Bir savaş oldu madam.. Evreni taksim eden bu kuvvetli ve aydınlık iki varlık, Allah ve Şeytan arasındaki bu savaşta Şeytan mağlup oldu, karanlıklar diyarına sürüldü. Allah zafer kazandı ve hüküm sürdü. Şimdi bizim için mesele, bu iki kuvvetin ne istediklerini bilmektir.

Büyücü Diviye garip bir gülüşle güldü. Komutan Galyulin'in dişleri birbirine çarpıyordu. Büyücü, söylediklerine tamamen inanan bir adam tavrıyla sözlerine devam etti:

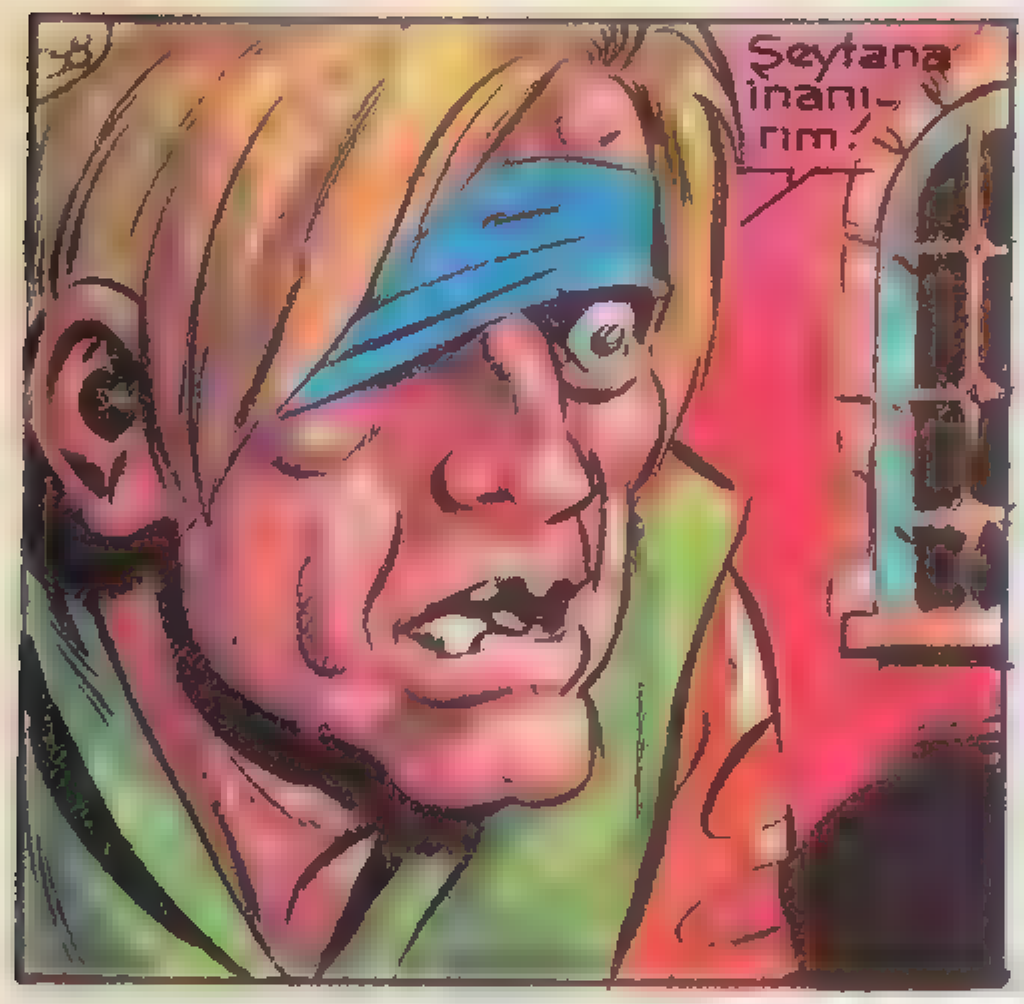

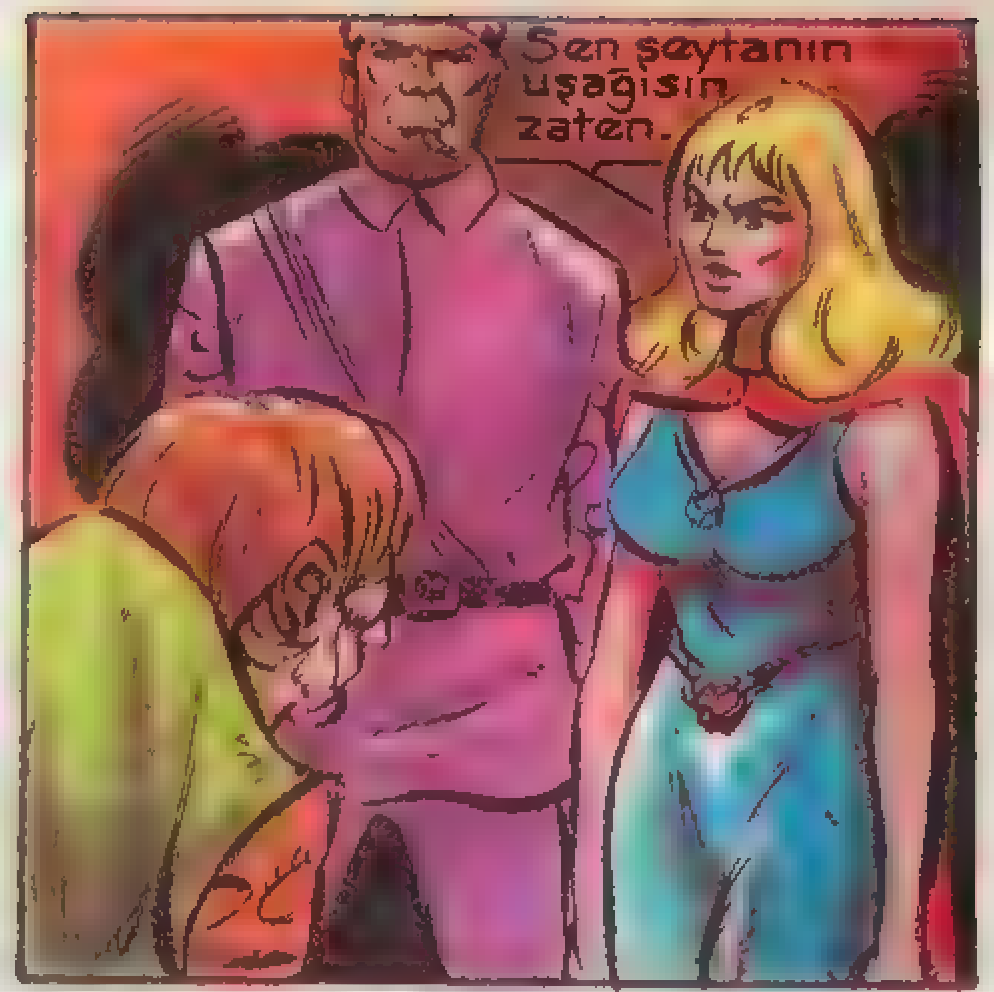

—Ben Şeytanı tanıyorum madam. Şeytan iyilik istiyor. Tatlı ve hoş düşünceleri bize sunan Şeytan'dır. Şeytan mutluluğu sever, sevinç onun arkadaşıdır. Ben seçimimi yaptım. Ben Şeytan'a tapıyorum. Şeytan, hayatın güzel olduğunu, her hayat dakikasından zevk almak gerektiğini haykırıyor. Benim Şeytan'a kul olduğumu söylüyorlar. Doğru!.. Böyle olduğum içindir ki, günün birinde dünyanın değişeceğine inanıyor ve o günü bekliyorum. Ben Şeytan'ın gücüyle sonsuz hayatı arıyorum.

Birdenbire Büyücü Diviye kulak kabartarak sustu. Galyulin'in belli belirsiz işitilen duaları kesildi. Kontes, birkaç dakika, duyduğu sözleri düşündü.

Sonra alnı buruştu.

Gözlerinde şimşekler çaktı ve:

—Sen Allahsız, dinsiz birisin. Şeytan'ın uşağısın adi büyücü!.. İster Allah'a inan, ister Şeytan'a.. Ben bu gece buraya bunu tartışmaya

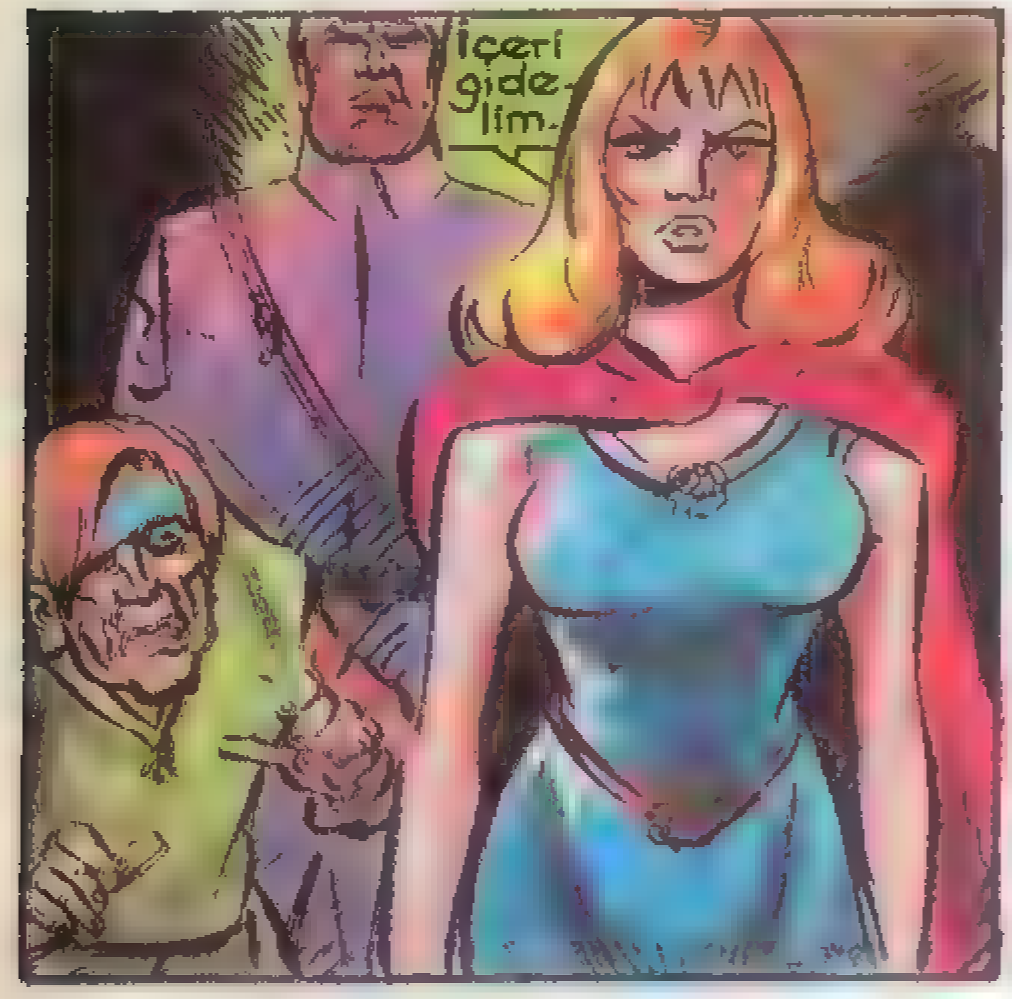

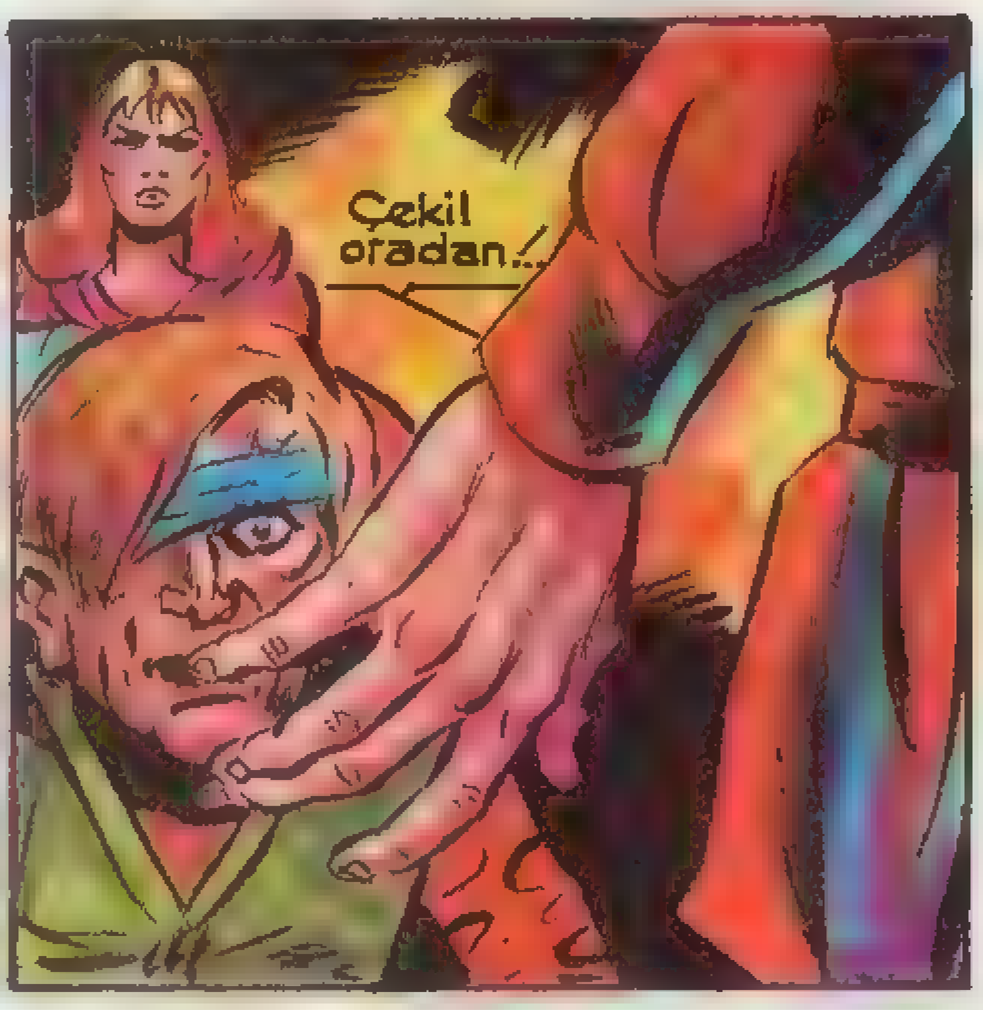

gelmedim. Bu gece sana söyleyecek çok önemli sözlerim çok önemli isteklerim var.

Büyücü Diviye titredi:

—Madam, sizi dinlemeye hazırım!

Kontes Hanna'nın yüzü biraz sararmıştı:

—Bu odada olmaz! Daha içeri gidelim!

Kadın, üçüncü salona doğru yürüdü. Büyücü Diviye, her şeyi göze almış bir tavırla kapının önüne dikildi. Kontes kaşlarını çattı ve Galyulin'e işaret etti.

Muhafız komutanı kükredi:

—Çekil oradan kereta!

Büyücünün kımıldamadığını görünce onu eliyle çekti ve kapıyı açtı. Kontes girdi.

Birden dehşetle irkildi.

Mermer masanın üzerinde yatan Durakoğlu'nu görmüştü.

Kısa bir şaşkınlık anından sonra kendisini toparladı gitti, delikanlının üzerine eğildi.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

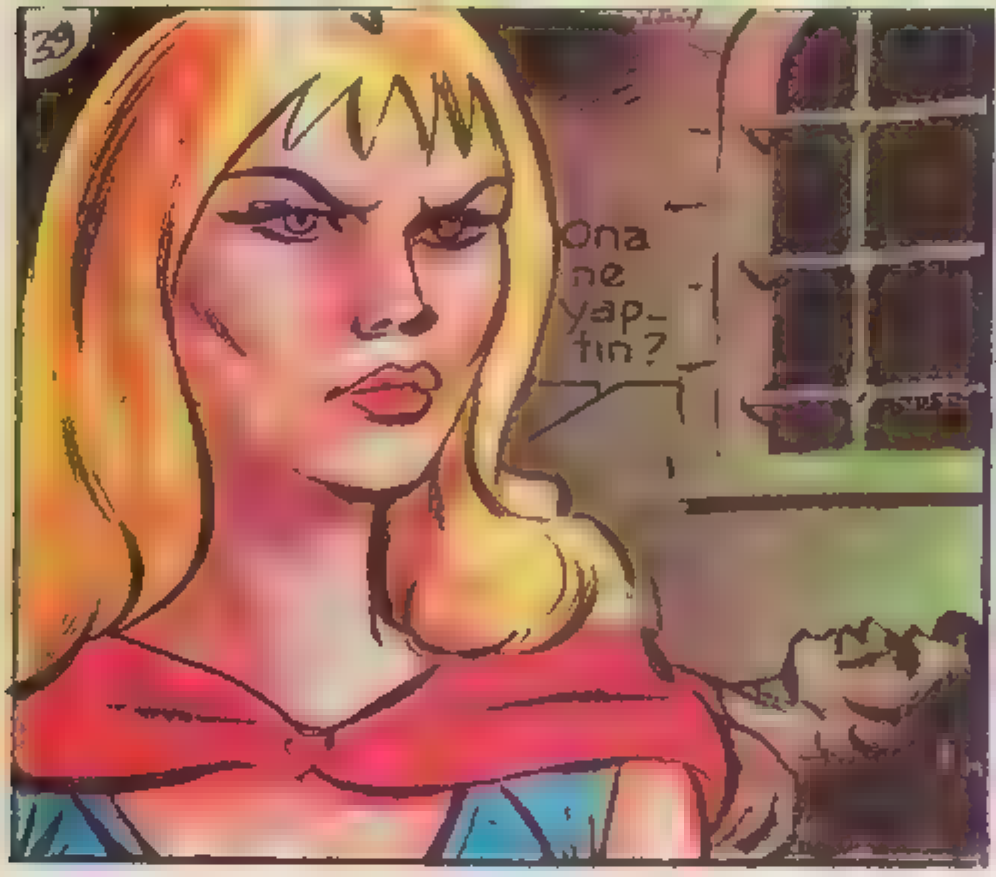

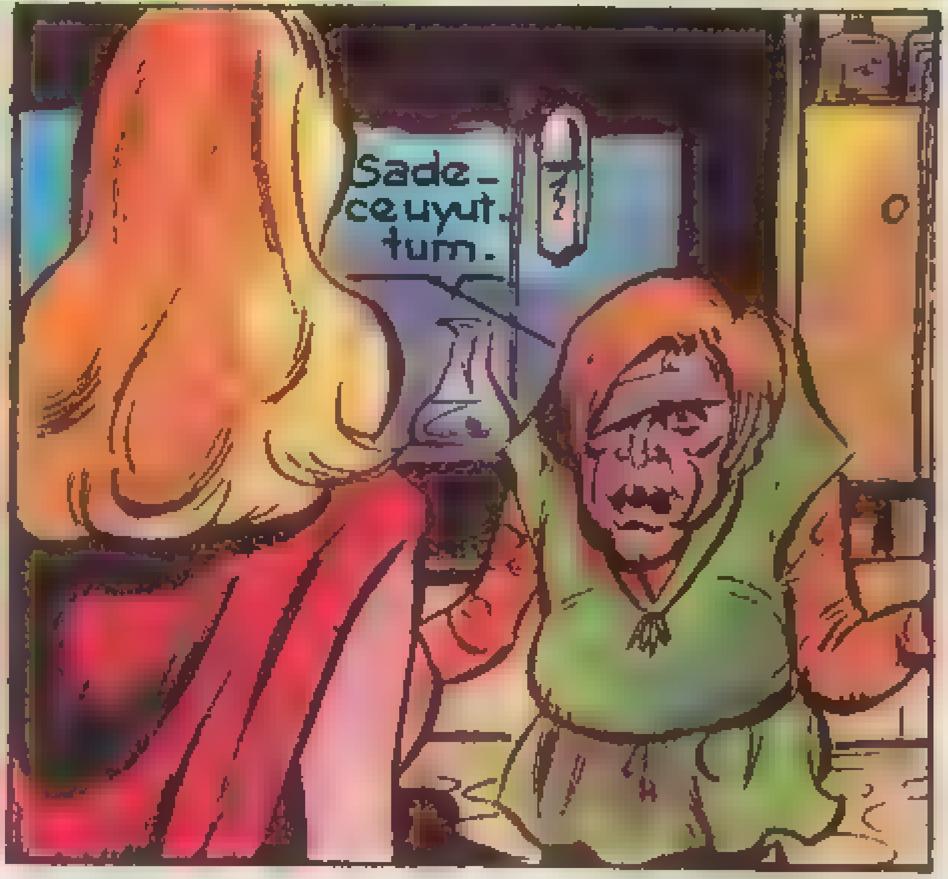

Galyulin, salona doğru iki adım atmış ve alelacele geri çekilmişti. Eli hançerine gitti. Kontes orada olmasaydı, belki de Büyücü Diviye'yi öldürecekti.

İskemlelere bağlı üç diriye gelince, bu yabancıları görünce seslerini kesmişlerdi.

Kontes hiçbir şey görmüyor ve hiçbir şey işitmiyor, yalnız uyuyan Durakoğlu'na bakıyordu.

Neden sonra doğruldu ve ölümün çok yakın olduğunu anlatan bir sesle Büyücü Diviye'ye sordu:

—Ona ne yaptın?

Büyücü cevap verdi:

—Sadece uyuttum madam..

—Uyuyor mu? Peki sonra ne yapacaksın ona?

Büyücü, Kontes'ın yanına koştu, önünde diz çöktü, kekeledi:

—Yüce hanımım. Onu bana bırakınız. Onu öldürmeme engel olmayınız. Şüphe yok ki,

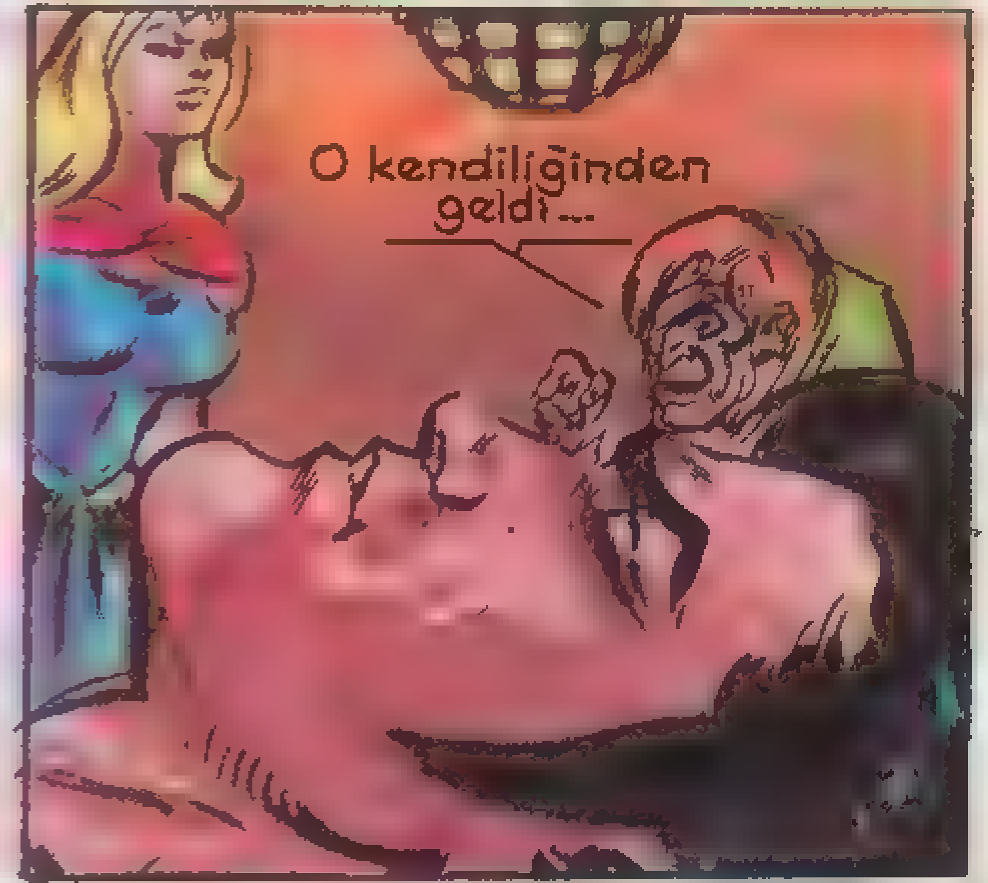

görünmeyen kuvvetler, büyük eserimin meydana gelmesi için bana yardım ediyor.. Çünkü o bu akşam kendi ayağıyla buraya geldi ve yerini aldı.

Osman, Hüseyin ve Bekir hep birden haykırdılar:

—Bize de yardım ediniz, bize..

Büyücü Diviye gittikçe coşarak sözüne devam etti:

—Kontes, bana yıllarca önce yardım edeceğinizi vaat etmiştiniz. Büyük tecrübe günü geldi. Bu tecrübe için üç diri gerekiyor. İşte onlar...

Üç dirinin feryatları bir ulumą halini almıştı. Fakat Diviye bu sesleri duymadan devam ediyordu:

—Bir de ölüye ihtiyacım var. O da işte.. Mermer masanın üzerinde yatıyor.. O, tarafımdan çağrılmadan, üstün kuvvetlerin sevkiyle buradaki yerini almaya kendiliğinden geldi. Kontes, bu akşam, bana yıllar önceki vaadinizi yerine getirmelisiniz.

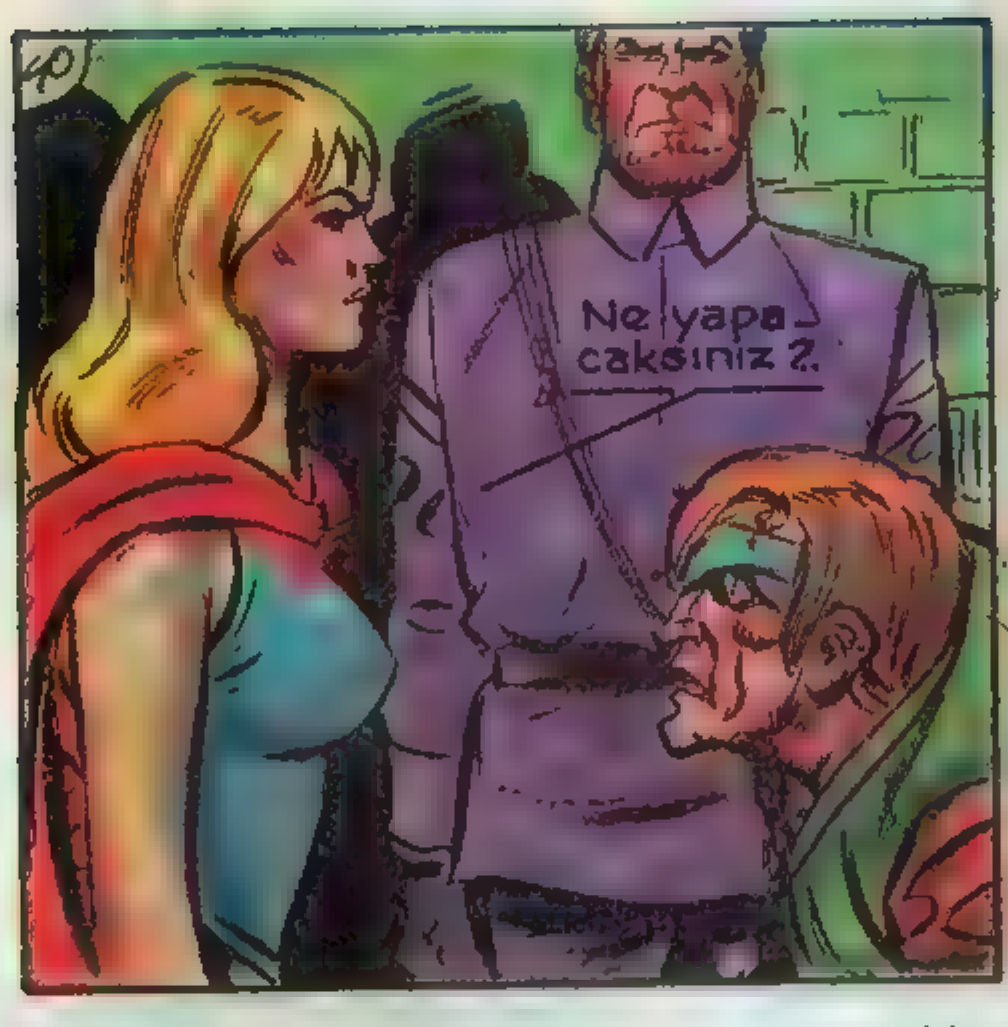

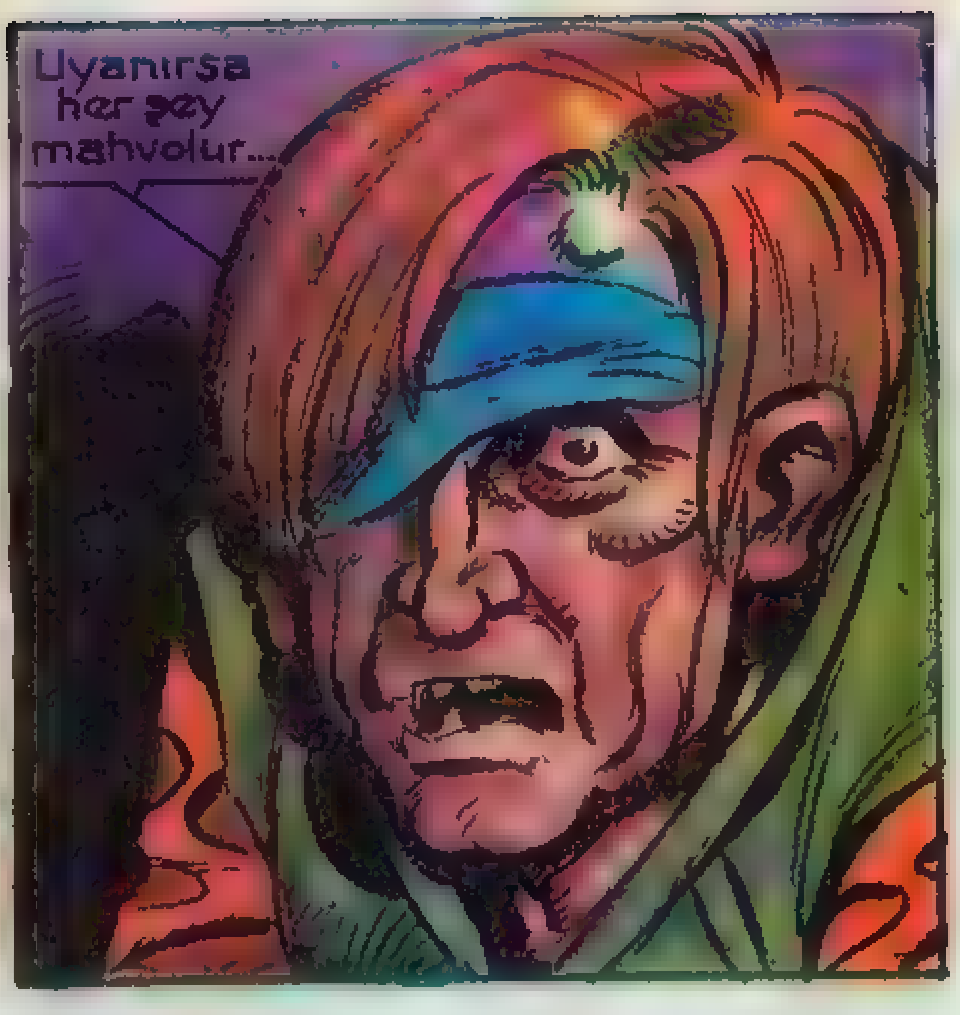

Kontes Hanna başını salladı ve garip bir sesle sordu:

—Sözümü tutmak için ne yapmalıyım?

Büyücü Diviye:

—Hiç bir şey.. Yapacaklarıma engel olmalısınız..

—Ne yapacaksınız?

—Bunu size belki yirmi defa anlatmadım mı? Allahaşkına madam, buradan çekiliniz. Vakit geldi. Delikanlı diriliyor, neredeyse uyanacak..

O vakit..

Kontes Hanna:

—Uyanırsa ne olur? dedi.

Büyücü Diviye titredi:

—Her şey mahvolur, ben de mahvolurum. Kontes, beni öldürüyorsunuz. Size sonsuz hayatın sırrını bulacak adamı öldürüyorsunuz..

Büyücü Diviye deli gibi hıçkırıyor, Kontes karanlık bakışlarını Durakoğlu'ndan ayırmıyordu.

Onu kurtarmak niyetinde miydi?

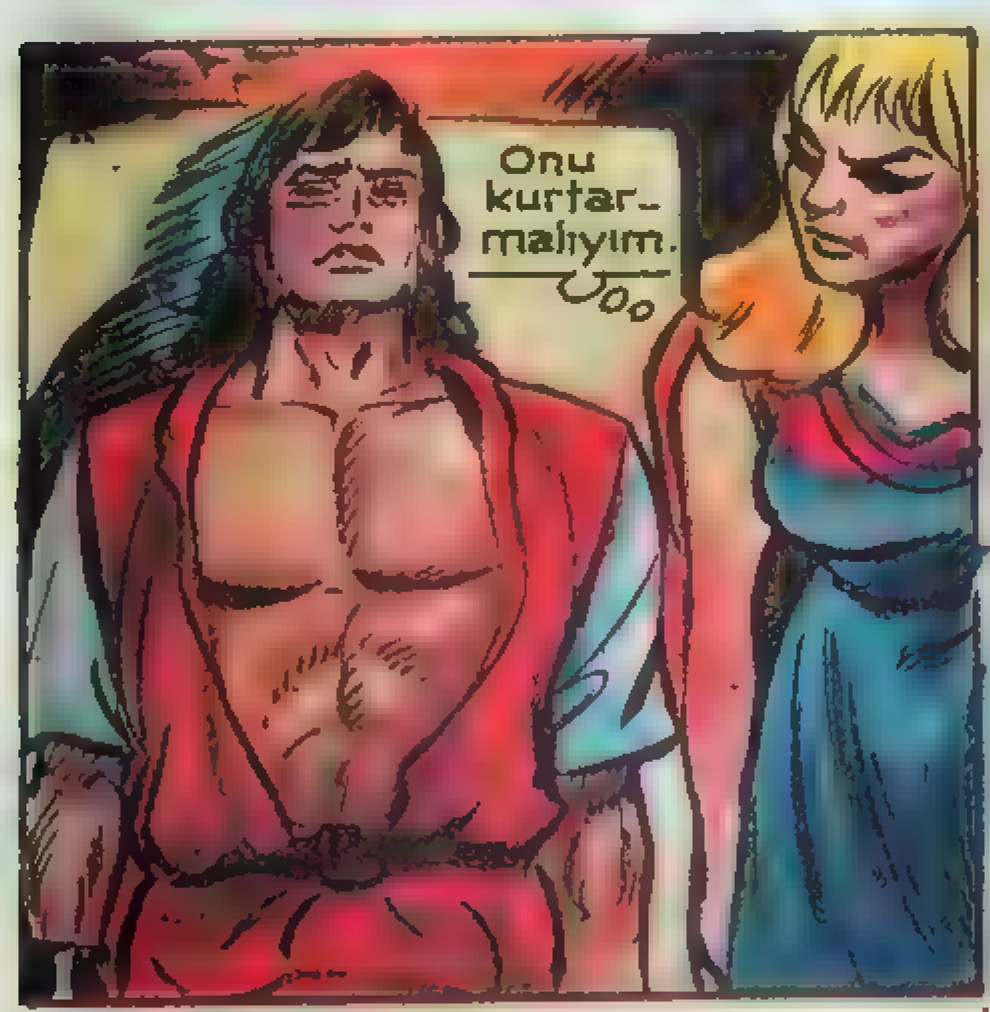

Bunu kendisi de bilmiyordu.

Durakoğlu'na affetmek bilmeyen bir kin besliyordu. Fakat bu kine belki başka hisler de karışmıştı.

Büyücü, Durakoğlu'nu öldürmüş olsaydı Kontes hiç bir şey demeyecekti.

Fakat Büyücü Diviye Kontes'in, bu ölüme razı olmadığını zannetmişti.

Düşünüyordu:

"Tecrübelerimin sırrını bu kadına söylemekle budalalık ettim. Bu kadın ötekilerine benzemiyor sanmıştım. Fakat o da hoşuna giden bir delikanlı uğrunda kendisine hediye edeceğim yüksek eserin yapılmasına engel oldu."

Büyücü Diviye doğrulmuştu. Endişeli gözleriyle Durakoğlu'nun uyanıp uyanmadığına bakıyordu.

Üç diri susmuşlar, sadece titreşiyorlardı. Bekir, bir köşede, hiç bir şey görmediği için elleriyle yüzünü kapamıştı.

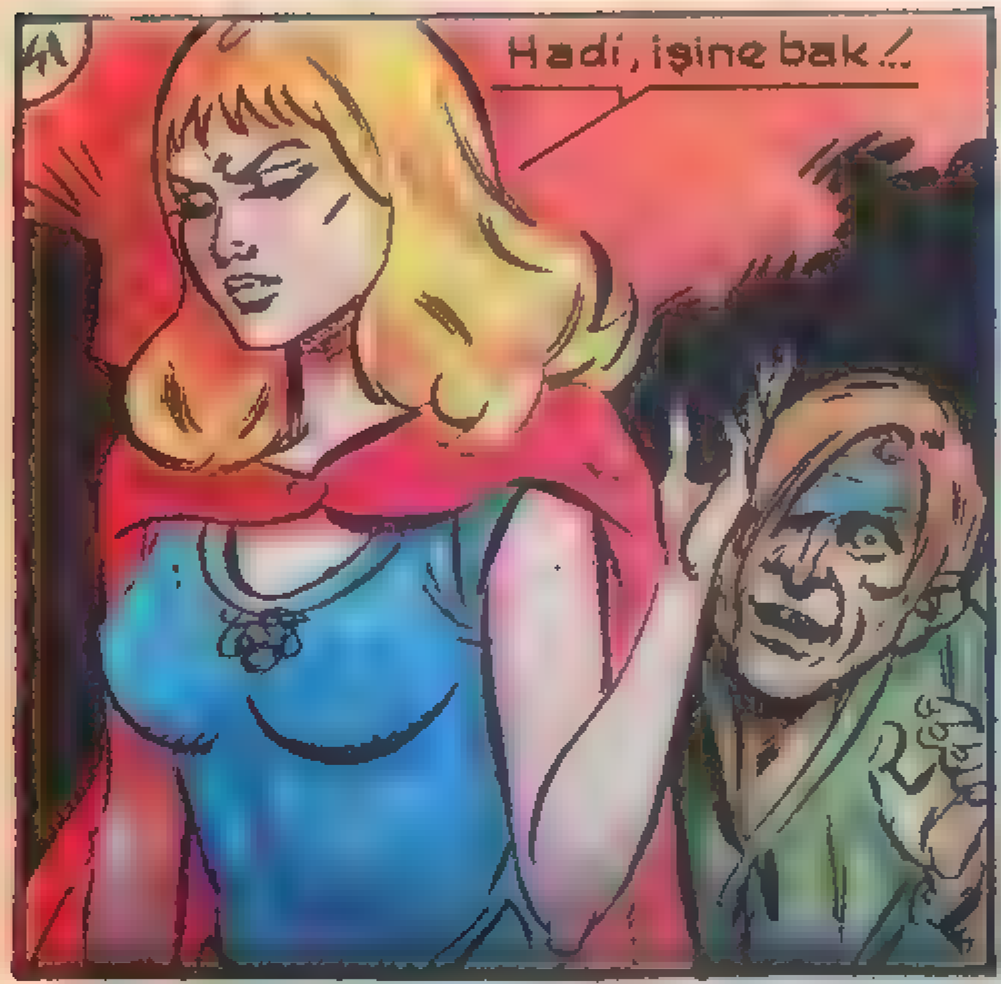

Bu sırada Kontes içini çekti, gözünü Durakoğlu'ndan ayırdı. Onu feda ediyordu.

Büyücü Diviye deli gibi sordu:

—Ne emir buyuruyorsunuz?

—Ne mi işini yap!

Büyücü Diviye hızla demir dolaba atıldı, bir bez parçasına birkaç damla damlatarak, Durakoğlu'nu yeniden uyutmak istiyordu. Bu uykusu esnasında kan dökmeden ani bir ölümle onu öldürecekti.

Fakat arkasından garip bir kahkaha işitince dönmeye mecbur oldu. Döndüğü vakit mermer masa üzerinde oturan Durakoğlu'nu gördü.

Bu uyanış sanki hiç beklenmedik bir olaymış gibi Büyücü Diviye olduğu yerde donup kaldı. İçini çekti, dudaklarını diliyle ıslattı. Masanın üzerinde Durakoğlu haykırdı:

—Sana bırak o bezi diyorum. Bir defa nasılsa gafil bulundum ama şimdi...

Büyücü Diviye emre uydu, elindeki bez ye-

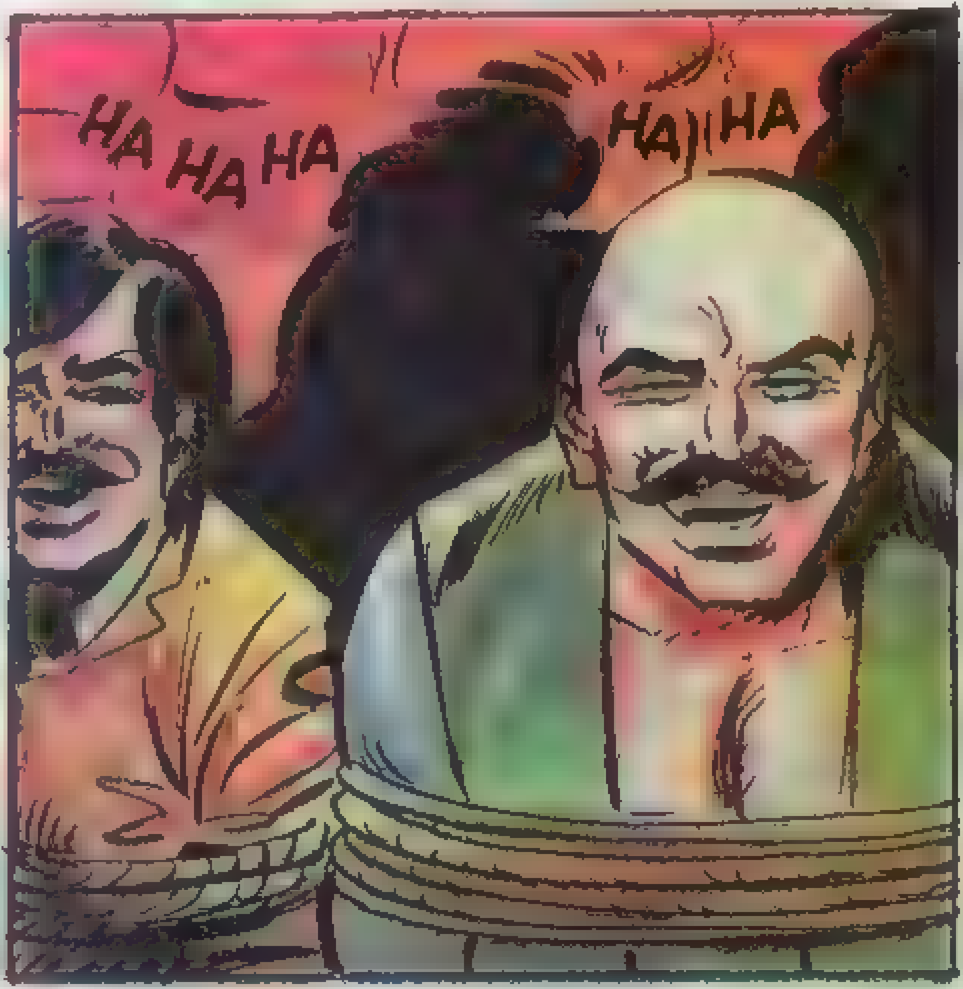

re düştü.

Durakoğlu, gülmeye devam ediyordu. Bu, alaysız, neşeli, çın çın öten bir kahkaha idi. Ölümden kurtulan bir insanın gülüşü, her şeyi pembe gören bir gamsızın kahkahasıydı.

Kontes Hanna bir kaç adım geriye çekilmiş Durakoğlu'na bakıyor ve düşünüyordu. Bu durumu nasıl lehine çevirecekti?

Büyücünün yarı karanlık salonunda Durakoğlu'nun kahkahalarına bir ikinci, sonra bir üçüncü, biraz sonra da dördüncü bir kahkaha katıldı.

Bu kahkahaları Durakoğlu'nun ne yaman bir genç olduğunu öğrenmiş bulunan Osman, Hüseyin ve Bekir atıyorlardı.

Durakoğlu'nun buraya gelmesi onlar için çok doğaldı.

Adeta delikanlıyı bekliyorlardı. Zindanda olduğu gibi onun geleceğini ve kendilerini iskemlelere bağlayan bağları çözeceğini biliyorlardı.

Bu düşüncelerinin yanlış olmadığının delili de onun burada oluşu idi. Durakoğlu gülüyordu. Onlar da gülmeye başlamışlardı. İçlerine sevincin parlak güneşi doğmuştu.Bu dakikada öldürülmüş olsalardı, onlar bu ölümün bir şaka olduğuna, Durakoğlu'nun kendilerini kurtaracağına inanarak öleceklerdi. Kontes'in muhafızı Komutan Galyulin:

—Vallahi çok neşeli bir sahne! dedi. Benim de güleceğim geldi..

...Ve kahkahayı kopardı.

Büyücü Diviye iliklerine kadar titriyordu. Bu kahkahalarla ilim hakaret görmüş, meslek haysiyesi beş paralık olmuştu. Şimdi hayatının en ıstıraplı dakikalarını yaşamaktaydı.

Durakoğlu birden ayağa kalktı. Artık gülmüyordu.

Osman, Hüseyin ve Bekir de sustular.Arkalarından Galyulin de gülmeyi bıraktı.

Odaya uğursuz bir sessizlik çökmüştü.Du-

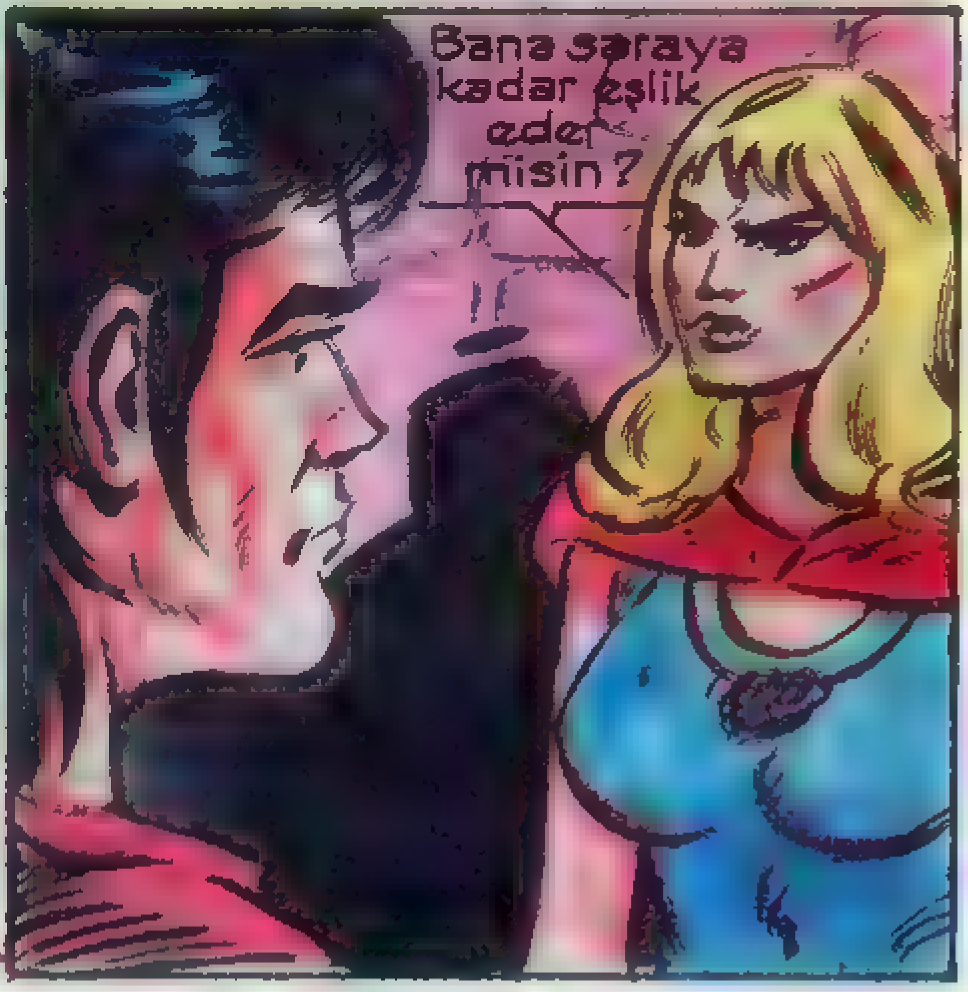

rakoğlu birden bire iskemlelere bağlı üç diriye döndü. Hançerini çekti. Bunlar delikanlının geldiğini görünce hayran hayran ona baktılar. Kendilerini unutmuş. Ölüm mahkumu olduklarını hatırlamıyorlardı. Gözlerini parlatan his, minnettarlık değil, hayranlıktı. Bir kaç dakika sonra kurtuldular. Dudaklarından anlamsız bir kaç söz döküldü. Belki Durakoğlu'na teşekkür ediyorlardı, belki de Büyücü'ye küfür saçıyorlardı.

Büyücü Diviye yerinden kımıldamamıştı. Kontes ise yıldırımla vurulmuşa benziyordu.

Serbest kalan üç diri, uyuşan kanlarını harekete geçirmek için vücutlarını ovuşturuyorlardı. Kaçmayı düşünmüyorlar, gözlerini Durakoğlu'ndan ayırmıyorlardı. O ne yaparsa onlar da onu yapacaklardı.

Kontes Hanna bir adım atarak:

—Durakoğlu, dedi. Kremlin Sarayına kadar bana arkadaşlık etmek lütfunda bulunur musun?..

Durakoğlu, Kontes Hanna'nın ne kadar etkili bir kadın olduğunu çok iyi biliyordu. Onunla günlerce çılgın aşk geceleri yaşamıştı. Ancak birbirlerine dost olmadıkları da muhakkaktı. Durakoğlu zarif bir reverans yaparak:

—Madam, beni sarayınıza davet ediyorsunuz, öyle mi dedi.

Kontes Hanna:

—Bunu üçüncü defadır ki senden rica ediyorum, dedi.

Durakoğlu, kendisini Kremlin sarayında ne gibi tehlikelerin beklediğini çok iyi biliyordu. Fakat yine de bu davete memnun oldu. Çünkü Çar İvan'a başka türlü yaklaşabilme şansı yoktu. Buna rağmen az sonra düşüncesinin yanlış olduğu kanaatine vardı. Dudaklarında beliren alaylı bir gülümsemeyle:

—Rica mı? dedi. Kontes rica etmez, emir verir!

—Sen emre itaat etmiyorsun. Daha önce

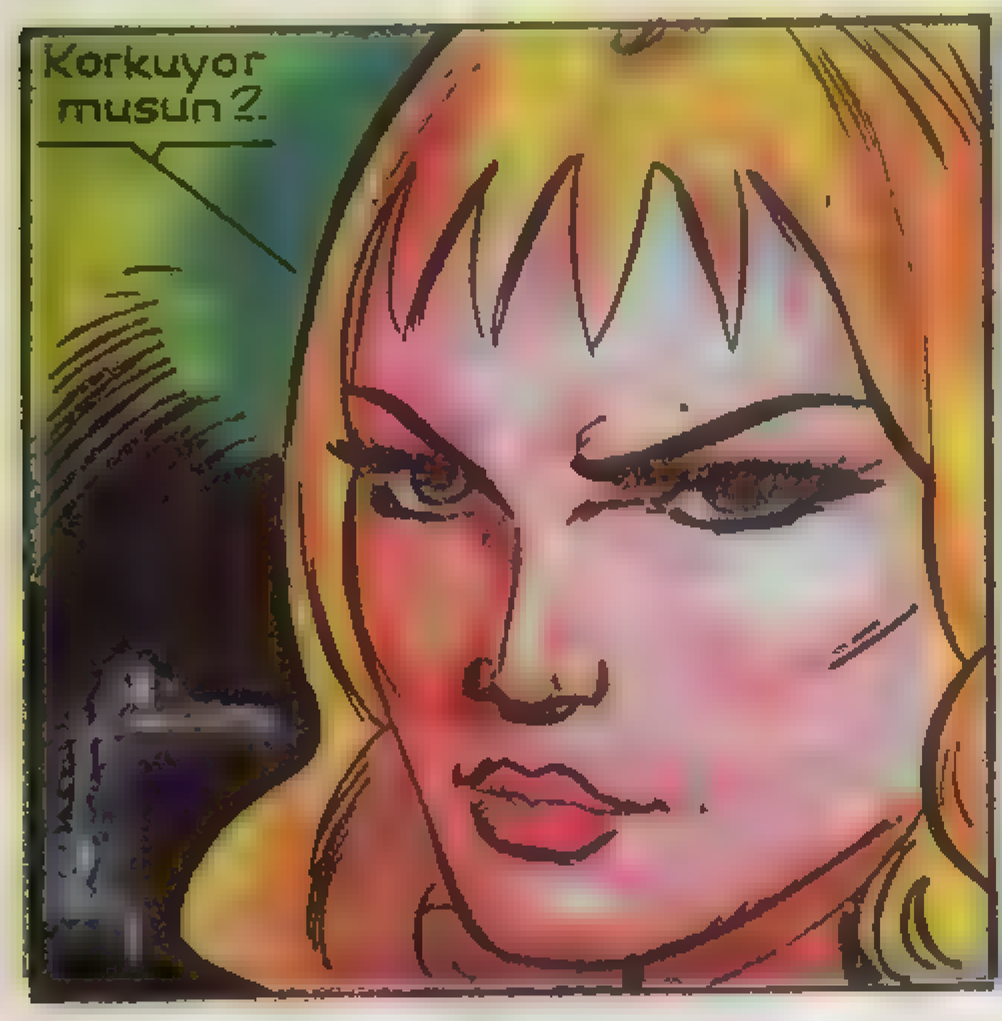

verdiğim emirleri burada tekrarlayacak olursak itaat eder misin?

Durakoğlu Kontes Hanna'yı selamladı:

—Madam, bana kendimi öldürtmek için emir veriyorsun. Böyle bir emre itaat için.

—Sarayımda seni öldürürler diye mi korkuyorsun?

Durakoğlu başını doğrulttu:

—Evet madam. Cüretimi mazur gör. Orada kaç defa ölümle burun buruna geldim. Yer yüzünde fenalıktan başka şeyler de olduğunu görebilmek için biraz daha yaşamak istiyorum.

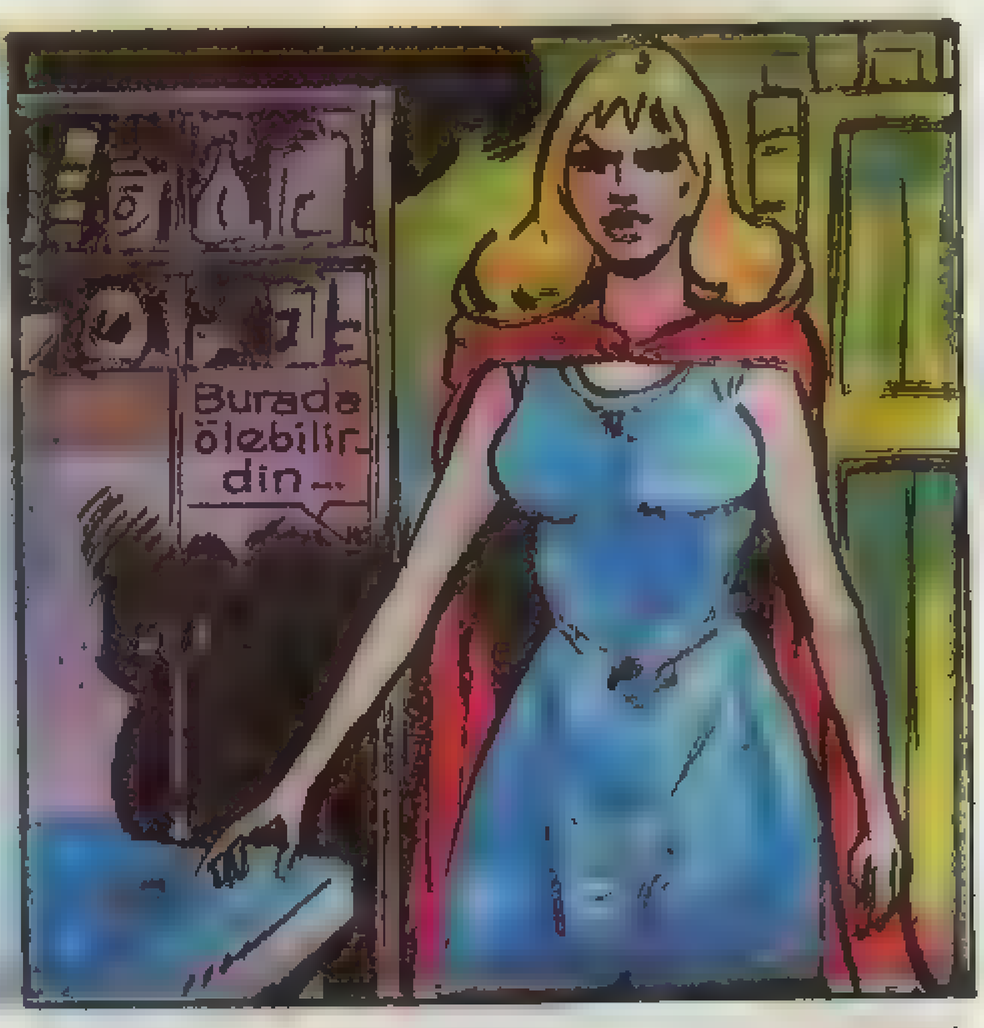

Kontes Hanna'nın gözlerindeki şimşekler çaktı. Gülümseyerek mermer masaya kadar yürüdü ve masaya eliyle dokundu. Sonra Durakoğlu'na döndü, ciddi bir ses ve haşmetli bir eda ile:

—Burada idin, dedi. Seni öldürmek isteseydim, bunun için emir vermeme bile gerek yoktu. Susmam, bu adamı başladığı işe devam ettirmem için yeterliydi.

—Önemli yok.. Burada hayatını ben kurtardım. Fakat bunun için bana hiç bir şey borçlu değilsin. Çünkü Kremlin yangınında sen de benim hayatımı kurtarmıştım. Şimdi ödeştik. Sen hesap etmeyi gayet iyi biliyorsun. Onun için senden yardım bekleyen bir kadının teklifini kabul etmemekte hakkın var. Allahaısmarladık! Gel Galyulin...

Bu sözler Durakoğlu'na çok fena tesir etti, sapsarı kesildi.

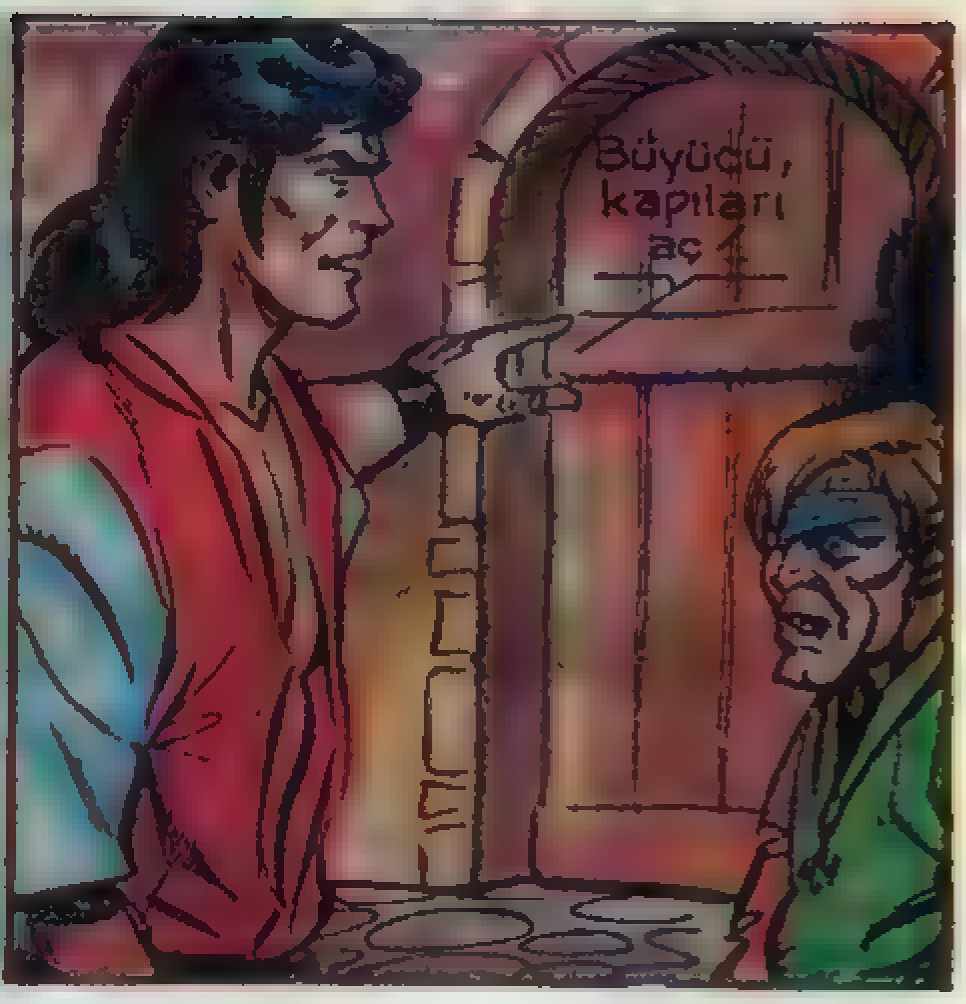

Düşündü:

—"Beni bu kadın kurtardı. Başka türlü olması imkânsızdı. Yoksa ben baygınken Büyücü beni on defa öldürebilirdi!"

Sonra Kontes'e doğru ilerleyerek ekledi:

—Madam, nezaketsizliğimi lütfen affet. Kremlin sarayına kadar sana muhafızlık edeceğim. Büyücü kapıları aç!

Kontes Hanna'ya elini uzattı. Genç kadın bu eli tuttu. Komutan Galyulin, sahibinin başka bir

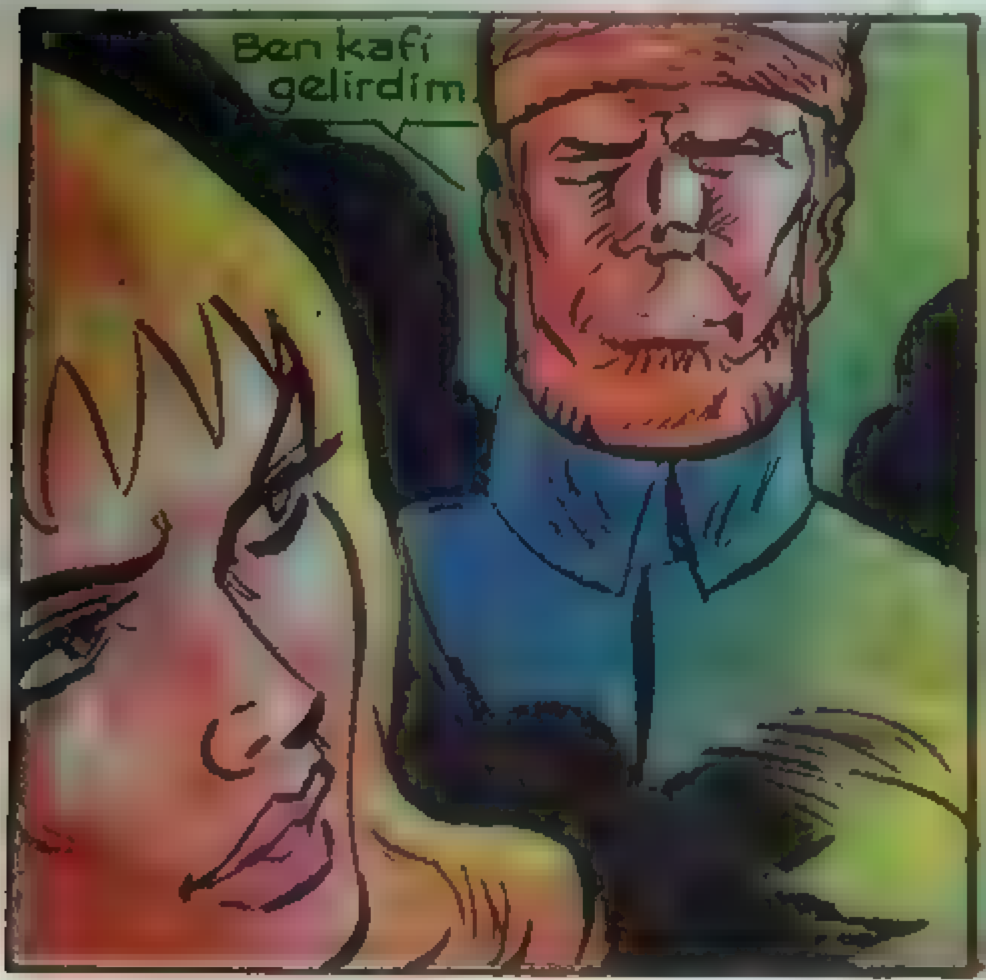

köpeği okşadığını gören bir köpek gibi homurdandı:

—Ben kâfi gelirdim!

Kontes'in bir bakışı üzerine yıldırımla vurulmuş gibi sustu.

Büyücü Diviye titreye titreye ilerledi ve birbiri ardından kapıları açtı.

Kontes ve Durakoğlu'nun arkasından Komutan Galyulin, onun arkasından da paytak yürüyüşleriyle Osman, Hüseyin ve Bekir geliyordu.

Komutan Galyulin bunları Kontes Hanna'ya göstererek:

—Bunlar da majestelerinin muhafızları arasında mı? dedi.

Kontes Hanna:

—Bunlar da mı? diye sordu.

Durakoğlu, şaka veya ciddi olduğu belli olmayan bir sesle:

—Bunlar da benim muhafızlarımı dedi.

Bir dakika sonra hepsi dışarı çıkmışlardı.

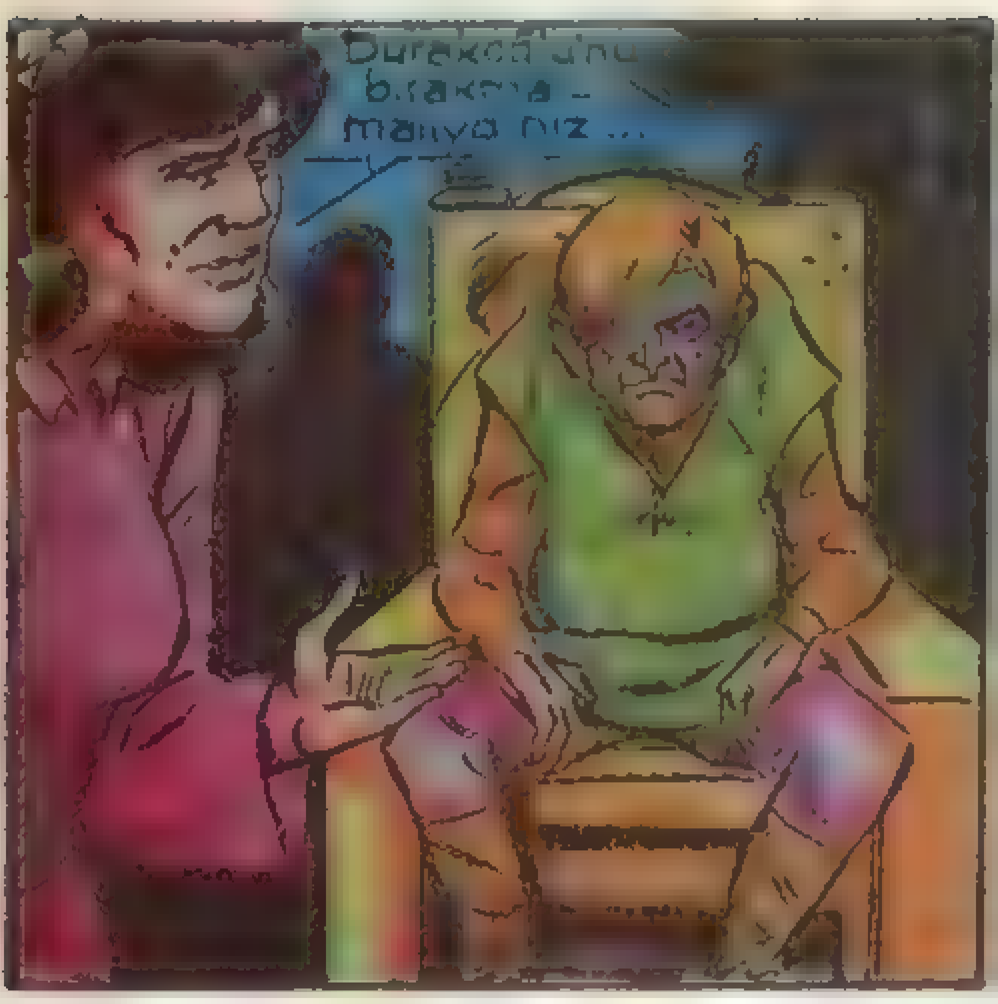

Büyücü Diviye yavaş yavaş kapıyı kapadı. Elleri titriyor, dişleri gıcırdıyordu. Kapıyı kapadıktan sonra yukarıya çıkan merdivene doğru yürümek istedi. Fakat yarı yolda düşüp bayıldı. Hizmetçi Geran onu ayılttı, bir koltuğa oturttu:

—Durakoğlu'nu bırakmakla yanlış bir iş yaptınız!

Kontes Hanna, Kremlin sarayına doğru yürüdü. Durakoğlu genç kadının yanında gidiyordu. Komutan Galyulin endişeliydi. Şimdiden delikanlıyı, kendi yerine almış gibi görüyordu.

Osman, Hüseyin ve Bekir topallaya topallaya yürür ve mağrur mağrur söyleniyorlardı.

—Durakoğlu'nun muhafızlarıyız biz!

Kremlin sarayına geldiler. Galyulin parolayı söyledi. Asma köprü indirildi. Kontes Durakoğlu'nun gözlerinin içine bakarak:

—Eğer korkuyorsan dedi, çekilmekte serbestsin!

Cevap olarak Durakoğlu yürüdü. İki muha-

fız kulesini ayıran kapının altına girdikleri vakit, büyük kapının kapandığını işitti. Titredi, fakat sinirlerine hakim olarak yürümeye devam etti.

Bu sırada Kremlin sarayının büyük kapısı önünde kısa, fakat önemli bir olay cereyan ediyordu.

Osman, Hüseyin ve Bekir, Durakoğlu'nun saraydan içeri girdiğini görünce arkasından gitmek istediler. Galyulin onları biraz oyaladı, Durakoğlu ile Kontes'in uzaklaşmasını bekledi, sonra Bekir'e bir tekme indirdi:

—Haydi dışarıya! dedi. Kremlin sarayı köpeklerin yeri değildir!

Kendisini dünyanın en kuvvetli adamı sanan Bekir, bu tekme ile sarsılmıştı. Galyulin'i hayran bir kıskançlıkla süzdü ve sadece:

—Sen de kuvvetlisin! dedi.

Komutan Galyulin anlayışlı bir gözle Bekir'e baktı. O da kendisini dünyanın en kuvvetli adamı sayıyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Kendi gibi iri yarı bir adamın bu iltifatından pek memnun oldu, fakat düşüncesinde israr etti:

—Evet, kuvvetliyim! Canım istediği vakit bunu üçünüze de ispat edebilirim! Şimdi dışarıya çıkın!

Osman itiraz etti:

—Fakat biz de muhafız olduğumuza göre...

Galyulin homurdandı:

—Kimin muhafızı? Kontes'in mi?

Üç arkadaş omuz silktiler Hüseyin sadece:

—Durakoğlu'nun dedi. Bunu Durakoglu'nun ağzından sende işittin.

Komutan Galyulin, başka bir şey söylemeden saraya girmiş ve kaybolmuştu.

Bir kaç dakika sonra üç arkadaş, kuleden beş-on kadar okçunun çıktığını gördüler. Bunlar haykırıyorlardı:

—Defolun serseriler!

Osman:

—Şimdi dolu başlayacak dedi. Gidelim

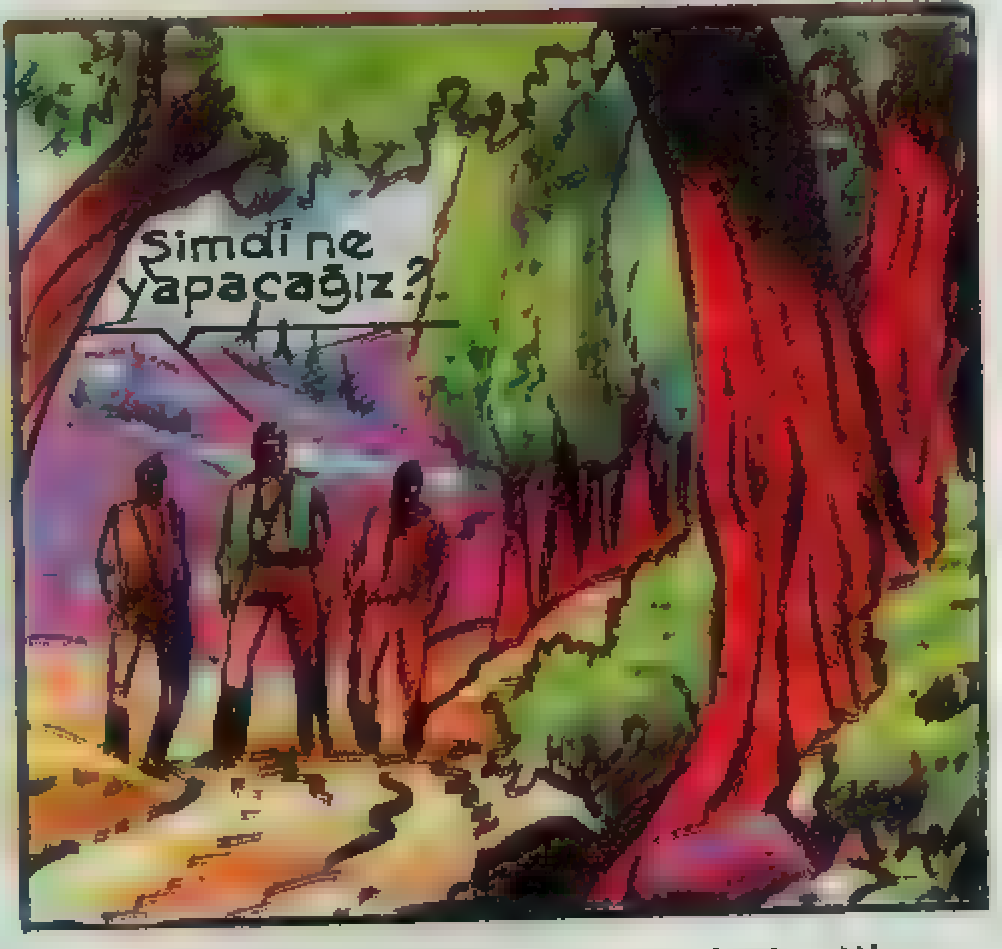

buradan...

Bekir burnunu kaldırarak:

—Bununla beraber hava açık! dedi.

Yanıbaşlarında ıslık çalan bir kaç ok, Osman'ın hangi doludan bahsetmiş olduğunu anlattı.

Üçü de geri çekildiler.

Gece karanlığında atıldığı için oklar isabet etmemişti.

Geri çekilen üç arkadaş, bir köşede konuşmaya başladılar. Osman durumu izah etti:

—Gavurların ülkesindeyiz. Burada Türkleri sevmiyorlar. Bir tek Türk tanıdığımız var; Durakoğlu... O da güzel kadınla saraya girip kayboldu.

Bekir homurdandı:

—Şimdi ne yapacağız?

—Ne gidecek yerimiz var, ne de ceplerimizde paramız. Bağlı dura dura zayıf düştük, karnımız da aç! Sususuz. Üşüyoruz. Evet şimdi ne yapacağız?

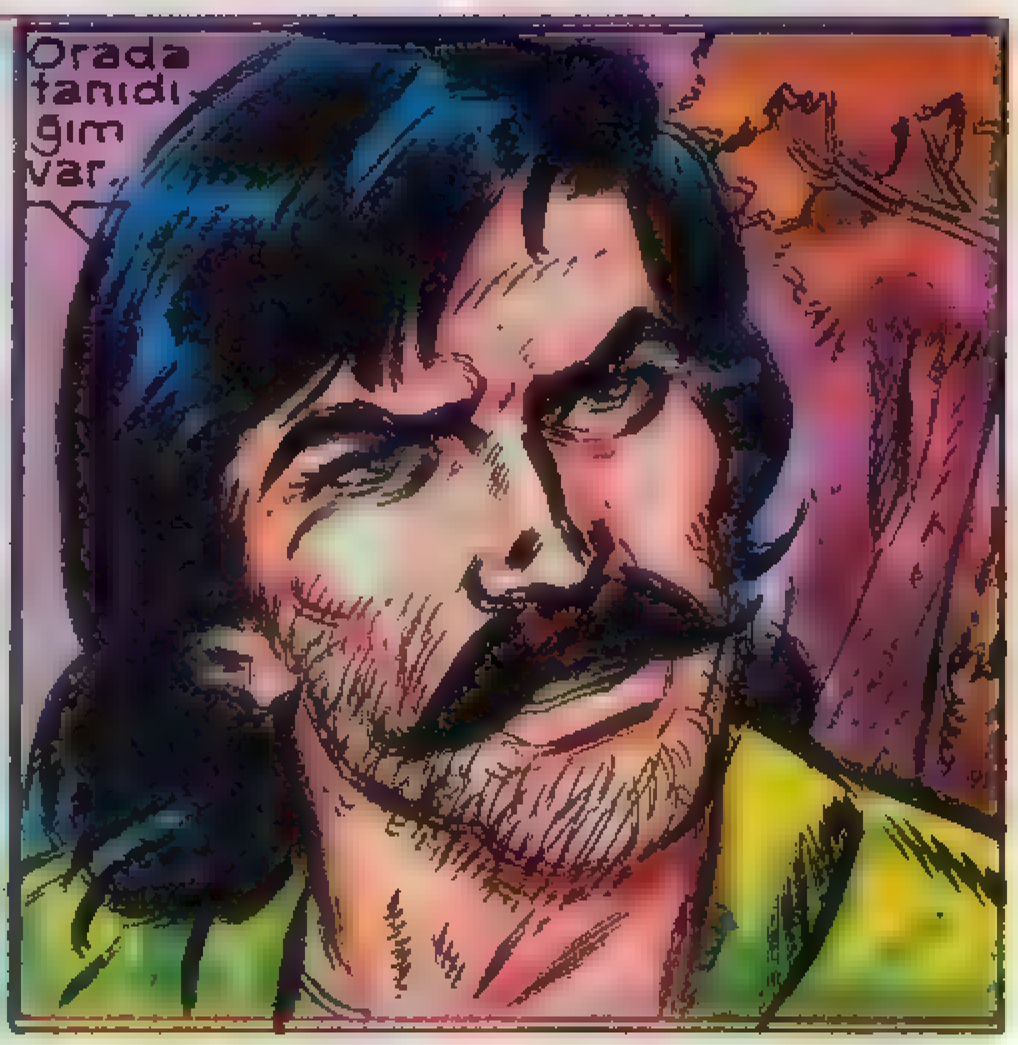

Bu sözleri söylerken Hüseyin'e bakıyordu. Çünkü böyle müzakerelerde Bekir'e söz hakkı verilmemişti. Bunun sebebini anlatırken sadece "İş gördüğümüz zaman sen ikimiz kadar çalışıyorsun, onun için düşünürken seni yormak istemiyoruz" diyorlardı.

Çok kuvvetli, fakat saf bir insan olan Bekir bundan hoşlanıyordu:

Hüseyin:

—Bana kalırsa bu geceyi bir kilisede geçirelim. Orada sabaha kadar donmaktan kurtuluruz. Hem kilise de Allahın evi olduğuna göre sabah namazımızı da kılarız.

—Evet geçenlerde asılacağını anlayan bir mahkum da cellatın elinden kurtulmak için oraya sığınmıştı. Arkasından koşanlar kiliseye girmediler ama, kilisenin çevresini sararak zavallıya yiyecek getirilmesine imkan bırakmadılar. O da asılarak ölmedi ama açlıktan can verdi.

Hüseyin ısrar etti:

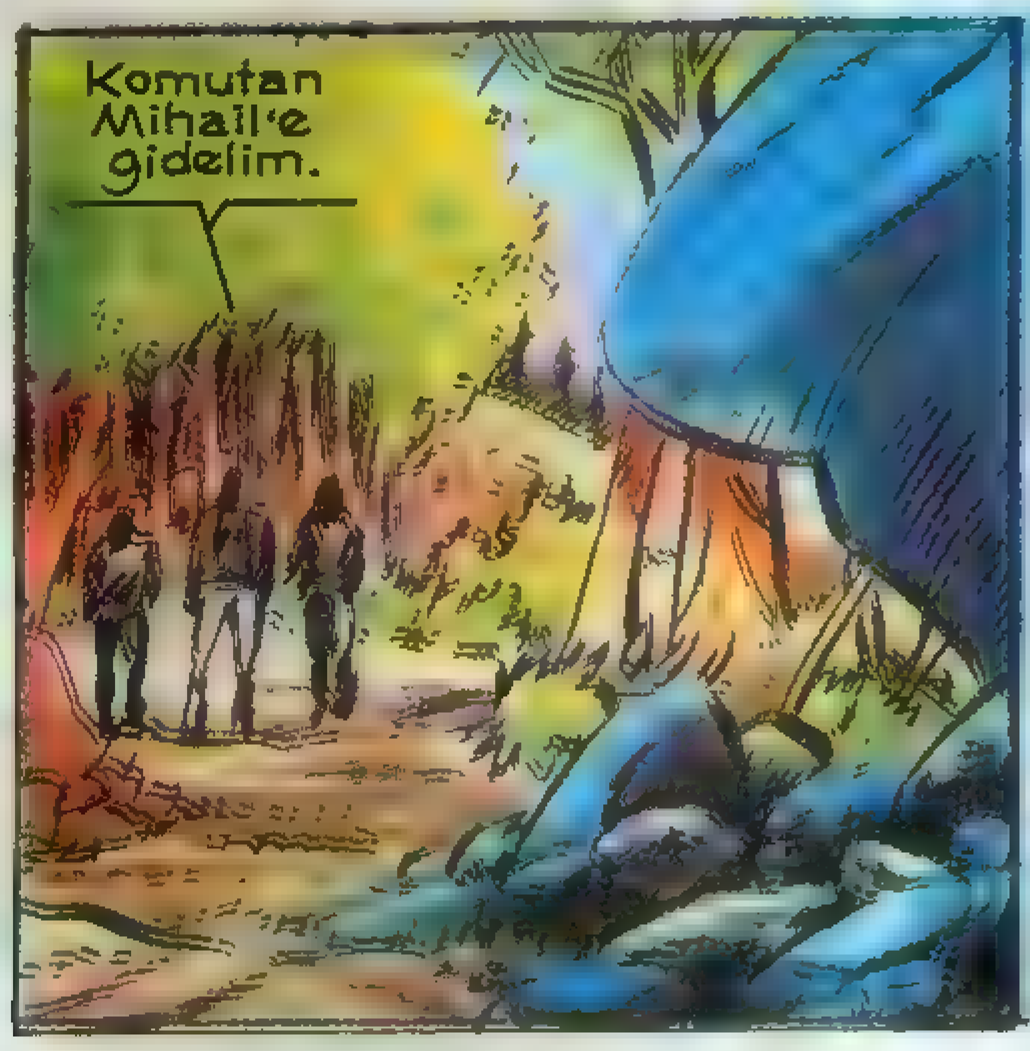

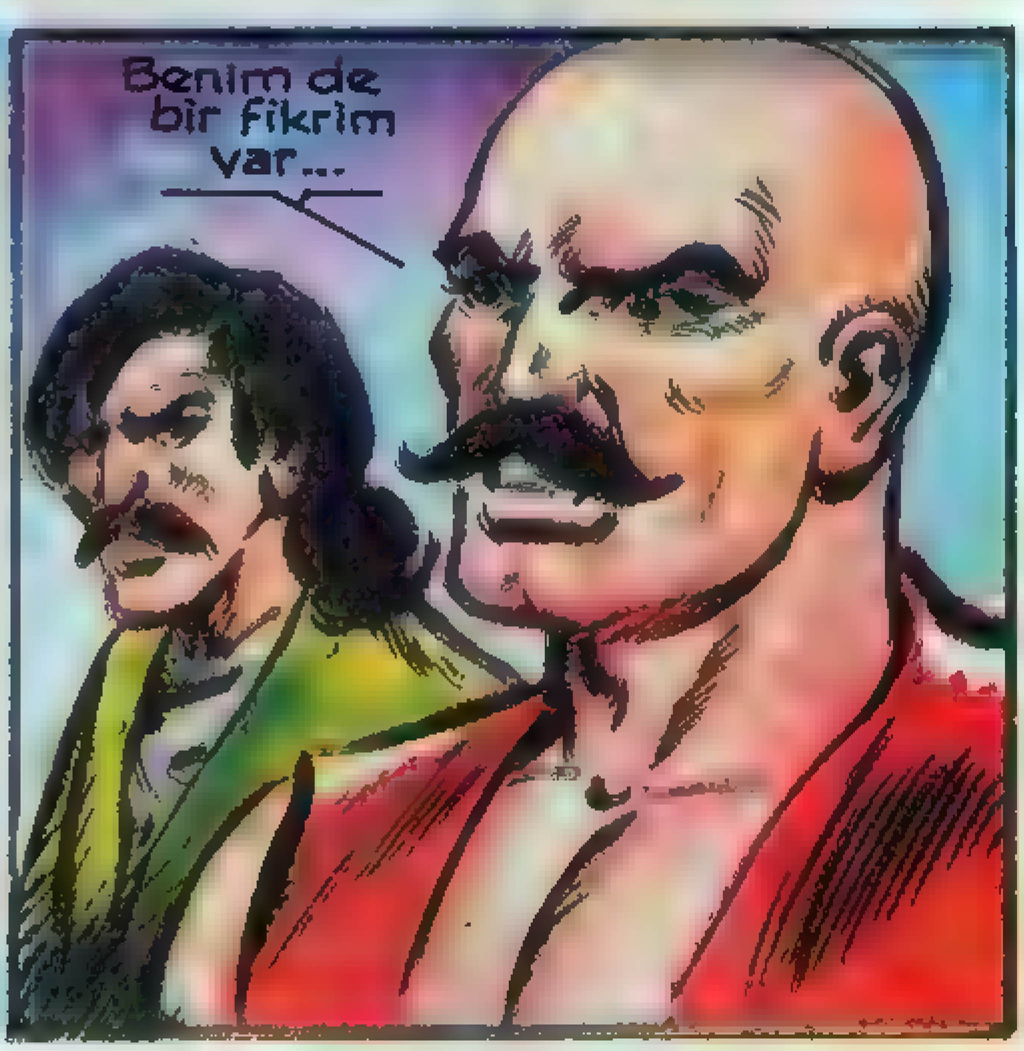

—Ben kilisenin temizlikçisini tanırım

—Bize yiyecek ve içecek verir mi dersin?

—Hayır...Gerçi o içerisine yağ koymadan mum yapar ve bu mumları kiliseye gelenlere para ile satar ama kimseye bir şey vermekten hoşlanmaz.

Osman:

—O halde dedi, benim aklıma başka bir şey geldi. Komutan Mihail'in konağına dönelim. Komutana "Görüyorsunuz ya.... Siz bizi zindana kapatmıştınız. Fakat biz akıllı olduğumuz için oradan da kurtulduk" diyelim.

—Peki bunu dersek ne olacak?

—Komutan Mihail kıymetimizi anlayacak ve bizi yanına alacaktır.

—Tabii sonra da darağacına yollayacak!

Bekir birdenbire:

—Benim de bir fikrim var! dedi.

İki arkadaş birden haykırdı:

—Senin mi?

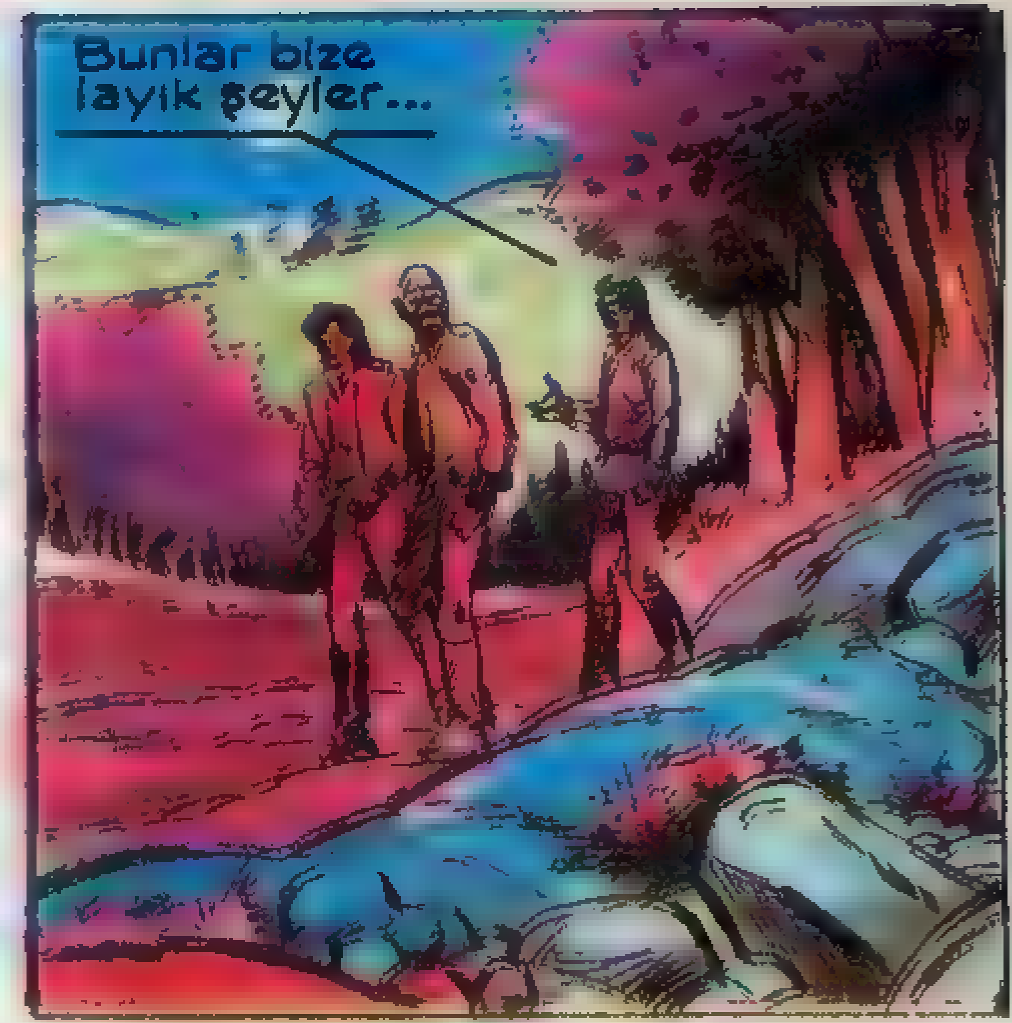

Bekir sakin sakin:

—Evet benim, dedi. Benim fikir sahibi olmam şaşılacak bir şey ama, bu sefer aklıma bir şey geldi, onu size söyleyeyim. Fikir sahibi olmak kabahat değil ya...

Osman ile Hüseyin homurdandı:

—Haydi, söyle bakalım...

Bekir:

—Gelin dedi. Sizi Bayan Maria'nın evine götüreyim. Siz belki bilirsiniz, belki de bilmezsiniz ama bu kadının bana karşı zaafı var. Onu iyi tanırım. Çok iyi bir kadındır. Bize yiyecek verir ve yatacak yer gösterir.

İki arkadaş heyecanla:

—Bütün bunlar bize layık şeylerdir, dedi.

Bekir endişeli bir tavırla ekledi:

—Bana da!

Aralarında, burada yazamayacağımız bir çok kaba şakalar yaptılar ve Maria adındaki genç kadının evine doğru yollandılar.

Onların çılgın kahkahaları etrafta duyuldu. Bir kaç kişi pencereyi açıp merakla baktı.

Üç arkadaş da, gecenin karanlığında yürürken hep Durakoğlu'nu düşünüyor, fakat ondan hiç bahsetmiyorlardı. Onları neşelendiren, güldüren şey Büyücü Diviye'nin elinden kurtulmuş olmalarıydı. Yaşamak her şeye rağmen güzeldi çünkü.

★ ★ ★

Durakoğlu saraya giderken titredi. Burayı çok iyi biliyordu. Burası Büyücü Diviye'nin evinden daha korkunç bir yerdi.

Gecenin bu geç saatinde, bir gece kandilinin ölgün ışığı ile şöyle böyle aydınlanan büyük koridor genç adama, tehlikeli sırlarla dolu gibi görünüyordu.

Etrafta ağır ve tehdit dolu bir sessizlik vardı. Arkasından sanki üzerinlerine atılmaya hazır birçok insan saklanmıştı. Bu sessizlik arasında fısıldaşmalar işitiyor gibiydi.

Durakoğlu, derisini pahalı satmaya karar vermiş olarak, gözü ve kulağı tetikte yürüyor ve düşünüyordu:

"—Kontes beni öldürmek isteseydi, Büyücünün elinden kurtarır mıydı?"

Delikanlı Kontes Hanna ile beraber şahane döşenmiş bir salona girdi. Genç kadın sırma işlemeli, ipek bir koltuğun yumuşaklığına gömülürken tatlı bir sesle:

—Sen de otur! dedi.

Delikanlı itaat etti. Fakat hâlâ tetikteydi. Kılıcını dizlerinin üzerine koyarken düşündü:

"—Bu kadın benden ne istiyor?"

Kontes Hanna birdenbire sordu:

—Peki Durakoğlu... Hâlâ intikam peşinde misin?

Delikanlı düşündü:

"—Şimdi ilk hamlede kendisinden korkmadığımı bu kadına göstermeliyim!"

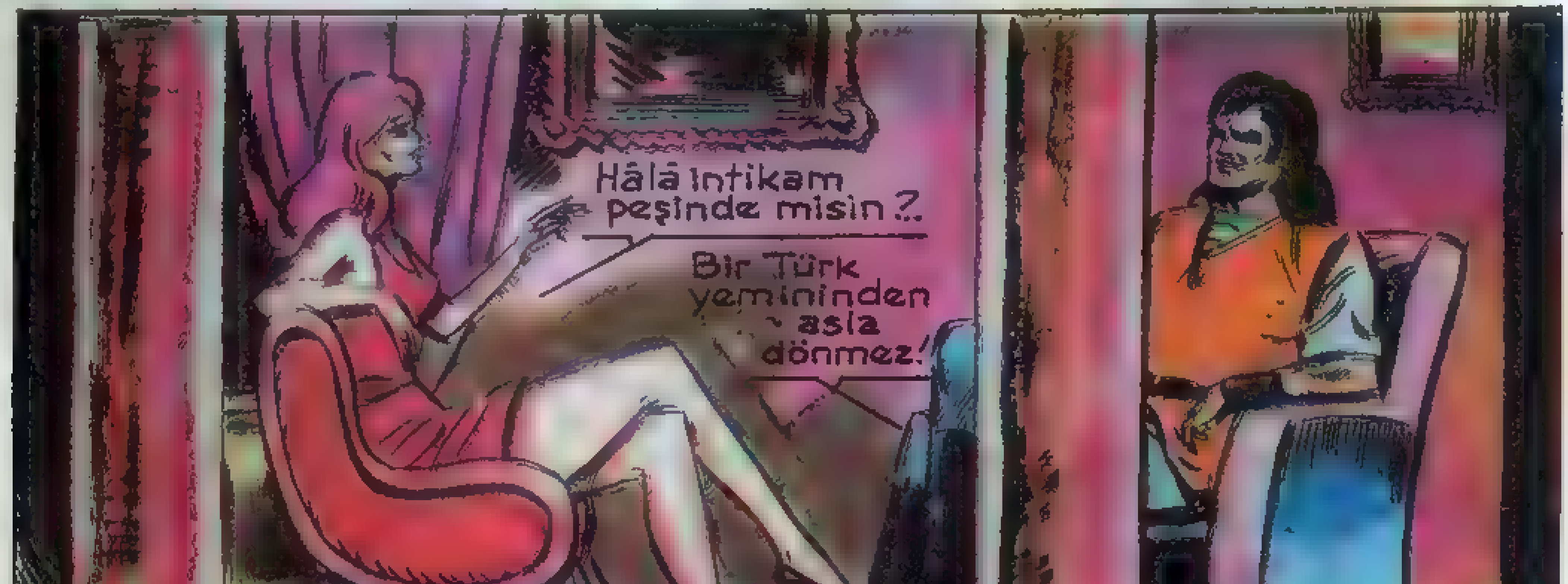

Sonra yüksek sesle cevap verdi:

—Evet madam... Bundan vazgeçmeyeceğimi biliyorsun...

Kontes Hanna'nın gülümsemesi ve sesi vahşileşti:

—Benim de buna asla izin vermeyeceğimi çok iyi biliyorsun.

Durakoğlu ürperdi. Kremlin sarayına girmekle büyük bir hata yapmış olduğunu anladı. Fakat pişman olmak için artık vakit yoktu. Kontes Hanna'ya ne kadar cesur olduğunu göstermesi daha doğru olurdu:

—Ben bir Türk'üm Kontes. Bir Türk yemininden asla dönmez. Çar olacak alçak adam en yakın arkadaşımı öldürttü. Katiller daima cezalarını çekmelidir.

—Çok kişiyi öldürdün. Bu kadarı yeterli değil mi?

—Hayır!.. Bana cinayet emrini veren adam gerek... Bu da Çar'dır.

—O, bu ülkenin İmparatoru! Seni sinek gibi ezebilir. Ben de onun sevgilisiyim ve sevdiğim adamı korumaya kararlıyım.

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Anlıyorum.. İstersen şu anda beni yakalatabilirsin. Tabii yakalayabilirlerse. Ama sana adım ve ruhumun selameti üzerine yemin ederim ki asıl katil cezasını çekecektir. Beni yakalatsan bile, o benim elimden cezasını çekecektir.

Durakoğlu sustu. Gözleri ateş gibi ya-

nıyordu..

—Tabii Çar'dan önce ölecek bir kaç kişi daha var. Onlar da zindanda beni tokatladıkları için öleceklerdir. Bu hususta kararımı vermiş bulunuyorum.

Kontes Hanna, korkuyla karışık bir uyuşukluk içinde katilleri cezalandıracağını anlatan bu genç Türk'ü dinliyordu.

Cezalandıracağını söylediği adamlardan biri Rusya'nın tek hakimi Çar İvan'dı. Durakoğlu de-

li miydi acaba? Çar'ı öldürmeye gücü nasıl yeterdi?

Delikanlı sustu. Onun sözlerini uzun bir sessizlik takip etti. Kontes'in kendisinden ne istediğini anlatmasını sabırla bekledi. Fakat genç adamdan ne istediğini Kontes Hanna da bilmiyordu. Durakoğlu'nu Büyücü'nün masasında gördüğü andan beri arzudan arzuya geçiyor, bir türlü karar veremiyordu.

Kalbinde Durakoğlu'na karşı beslediğini

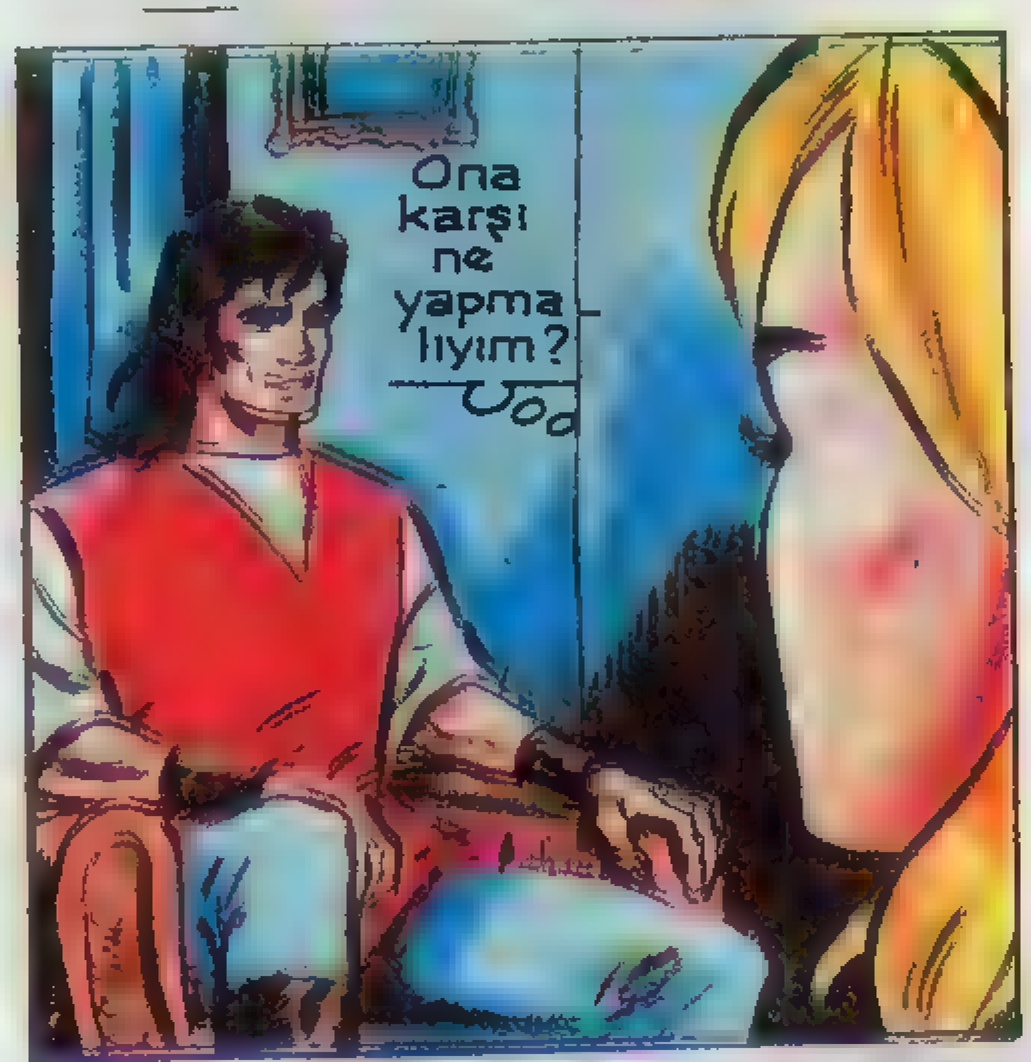

sandığı kini bir türlü bulamıyordu. Buna kendisi de şaşıyor, kalbinde bilmediği bir his duyarak öfkeleniyordu.

Kalbindeki duygu, kendisini âşıklarının kolları arasına atan şehvet ihtirası değildi. Kendini defalarca ona vermişti çünkü. Kendisi gibi çapkın bir kadının erkekten devamlı hoşlanması olacak şey değildi.

Zihni ve kalbi şimdi birdenbire tamamen aykırı şeyler düşünüyordu.

Prenses Aleksandra'dan kurtulmuş olacağını düşünüyordu. Hayatını Durakoğlu'na borçlu olması da Kontes Hanna'yı düşündürüyordu. Bu genç, kendisini yangından kurtarmıştı. Ona bir fenalık gelirse, belki oturup ağlardı. Ama buna rağmen onu öldürmek istiyordu.

Bu düşüncelerden çıkan sonuç sadece şuydu:

"—O, ya benim olacak, ya da hiç kimsenin!"

Bu kadere meydan okumaya benziyordu.

Fakat Kontes, büsbütün umutsuz değildi. İçinden:

"—Durakoğlu benim olacak!" diyen sesi bu umudun ifadesiydi. Sonra yine:

"—Benim olmazsa onu öldürürüm!" diyen sesi de kadere meydan okuyan sesti

Kontes Hanna, düşüncelerini belli etmemeye çalışarak sakin bir tavırla sordu:

—Az önce çok müthiş şeyler söyledin sanırım?

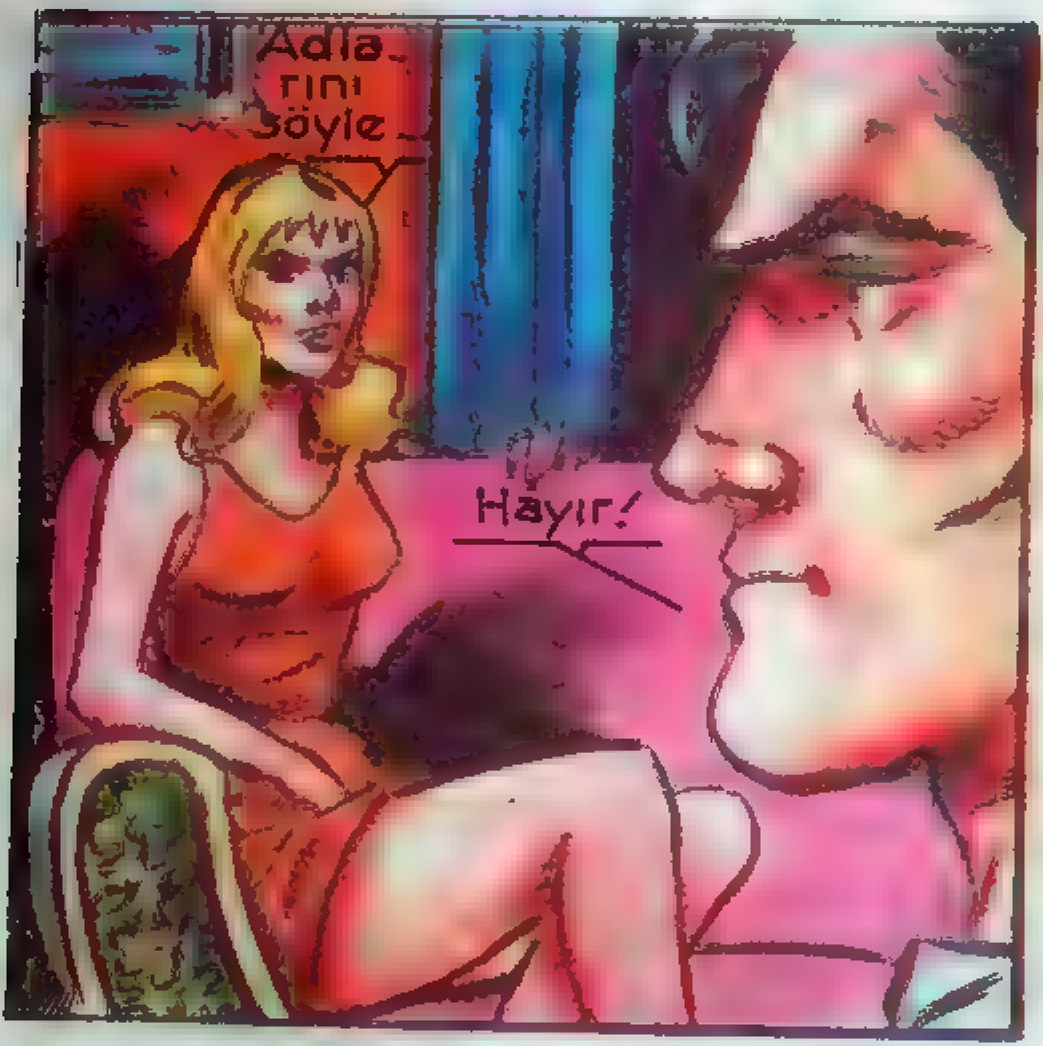

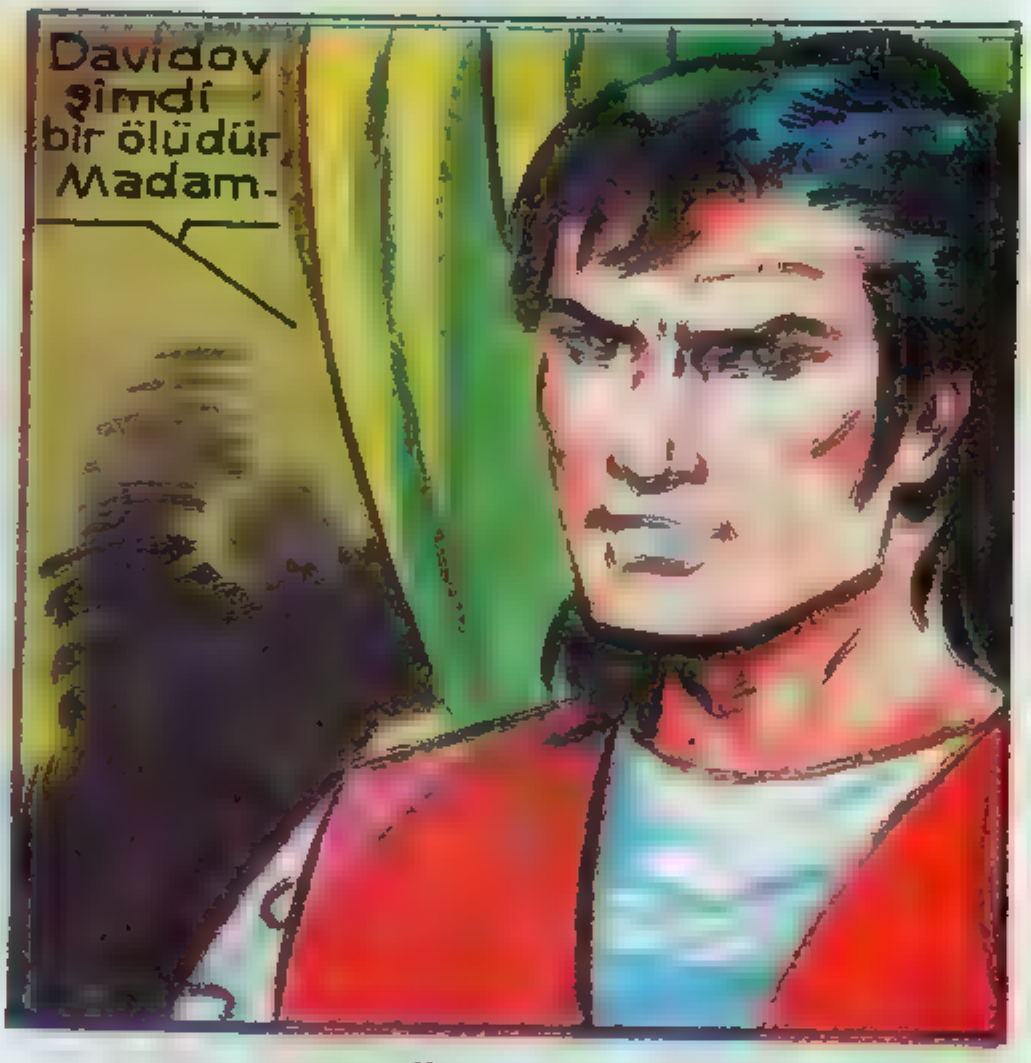

—Evet Kontes.. Söylediklerimi her an tekrarlayabilirim.

—Onları ölümle cezalandırmak istediğini söyledin.

—Bunun için kendi kendime söz verdim. Bu sözümü tutmaya yalnız ölüm engel olabilir.

—Çar'ı biliyorum. Diğerlerinin adını söylemeyecek misin?

—Hayır...

Kontes Hanna tehdit dolu bir sesle:

—Peki, dedi.. Öyleyse bu adları sana ben söyleyim. Biri Davidov'dur.

—Davidov ölmüştür madam...

Kontes Hanna titredi. Bir an için Durakoğlu onu korkutmuştu. Delikanlı gözüne, karşı konulmasına imkân olmayan kaderin çıkardığı kuvvetlerden biri gibi görünmüştü. Bu dakikada korku belki hayranlıktan da üstündü. O anda, Komutan Galyulin içeri girmiş olsaydı, Kontes hiç şüphesiz Durakoğlu'nun ölüm emrini verirdi.

Fakat yalnız olduğu için bu düşünceleri kafasından koparak konuşmaya devam etti:

—Ötekilerin adı da Komutan Mihai ile Yuri ve Repnin'dir. Onlar da ölmüş müdür?

—Hayır fakat öleceklerdir!

Kontes Hanna yerinden kalktı. Durakoğlu da yerinden kalkarak ayakta durdu. Kontes boğuk bir sesle:

—Otur dedi. Emrediyorum...

Durakoğlu itaat etti. Eski durumunu aldı. Kılıcını dizlerinin üzerine koydu. Göz ucuyla Kontes'e bakıyor, arada sırada kılıcını okşayarak gülümsüyordu.

Kontes Hanna bir süre, salonda aşağı yukarı dolaştı.

Durakoğlu düşündü:

"—Kaderim şimdi anlaşılacak. Acaba beni ne yapacak? Belki cellata teslim eder. Allah vere de hançerletmese. Fakat ne olursa olsun, birkaç göğüs delmeden önce kendime kimseyi do-

kundurtmam. Postumu pahalıya satacağım!"

Kontes Hanna birdenbire Durakoğlu'nun yanında durarak:

—Önce bunları, daha sonra da Çar'ı öldüreceksin demek? Şimdi beni iyi dinle. Çünkü söyleyeceklerimi bir daha tekrarlayacak değilim.

Kontes Hanna sık sık nefes alıyordu. Durakoğlu'na doğru eğilmişti. Durakoğlu titriyordu. Bu dakikada Kontes, Durakoğlu'na çok güzel bir kadın kılığına bürünmüş korkunç bir varlık halinde görünüyordu.

Durakoğlu'nun heyecandan boğazı kurumuştu. Hakkında verilen zararı Kontes şimdi söyleyecekti. Kalbinden dudaklarına doğru yükselen fikirler, neredeyse ağzından dökülecekti. Bunun sonu kanlı bir kavga olabilirdi.

Durakoğlu kendisini ne kadar iyi savunursa savunsun, saraydaki bunca askere karşı koyamazdı.

Ölüm muhakkaktı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

İşte tam bu sırada Komutan Galyulin içeri girdi.

Kontes Hanna, Komutan'ın bu ani girişine dikkat bile etmedi Sanki içeriye bir hayvan girmişti... Sözüne devam etti:

—Bu adamı, Çar İvan'ı sevmiştim. Anlıyorsun değil mi? Demek istiyorum ki, onun uğrunda iyiliğe ve fenalığa başvurdum. Yine anlıyorsun değil mi? Onu seviyordum. Artık pek sevdiğimi söyleyemem ona ihtiyacım var. Çünkü onun sayesinde ben Rusya'nın en güçlü kadını olacağım. Belki de bir Dünya imparatorluğu kuracağım... Aslında Çar, gerçekten rezil herifin biri, fakat...

Durakoğlu ayağa kalkarak:

—Kontes, dedi. Bu sözleri benden başka dinleyen de var.

—Kim? Komutan Galyulin mi? O bu sözleri belki duyuyor, fakat dinlemiyor. Öyle değil mi Galyulin?

Komutan Galyulin, vahşi bir kahkaha kopardı. Dev gibi bir adım attı, yerlere kadar eğildi ve:

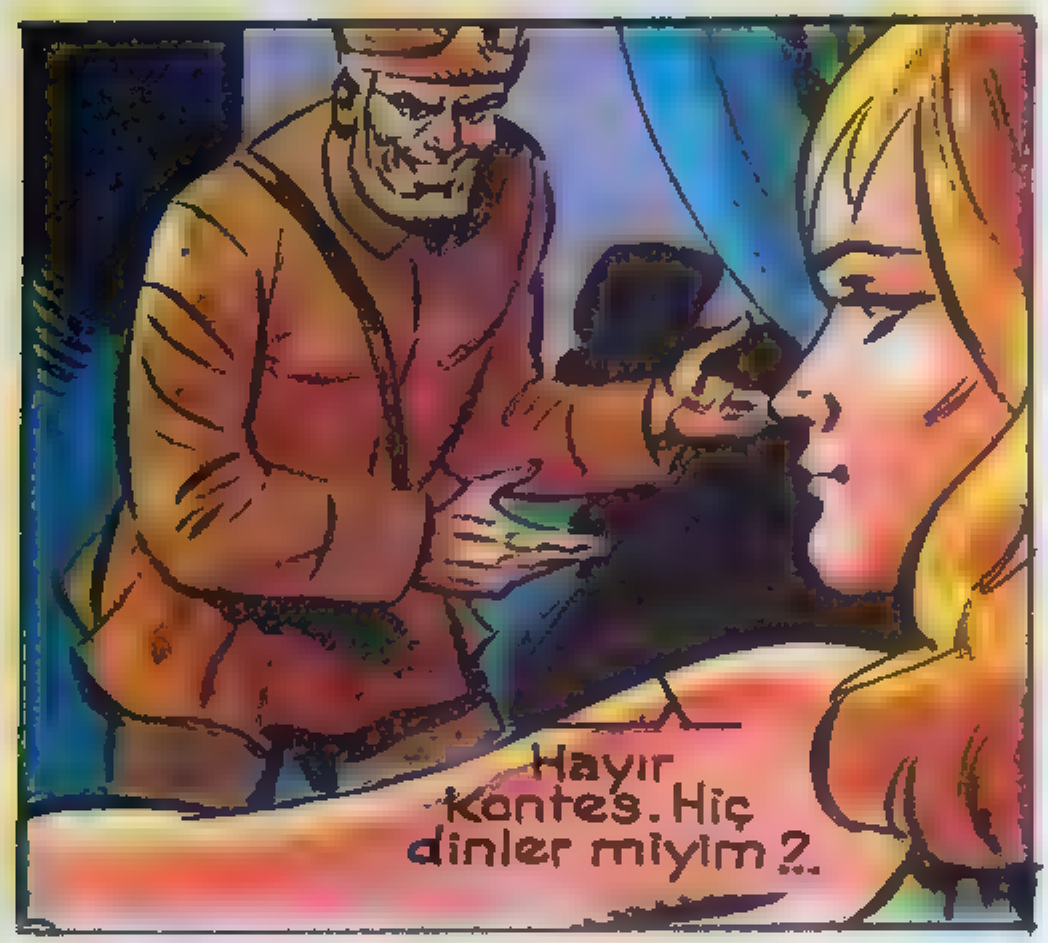

—Hayır Kontes, dedi. Dinlemiyorum. Buraya size şunu söylemek için gelmiştim...

—Şimdi sus... Söyleyeceğini birazdan söylersin...

Kontes Hanna Durakoğlu'na dönerek devam etti:

—Bu Çar İvan, aslında benim için önemli olan bir insan değildir. İster yaşasın, isterse ölsün... Ülkeyi ele geçirene kadar ona ihtiyacım var.. Bu da yakında olacak... Benim aradığım adam, kendi şerefi veya benim şerefim uğruna her şeye girişebilecek bir adam olmalıdır.

Durakoğlu, hafif şaşırmış bir halde Kontes Hanna'ya bakıyordu. Genç kadın devam etti:

—Ben onun için olmalıyım, o da yalnız benim için... Bu adama, macera meraklısı bir insanın hiç bir zaman bakmaya cesaret edemeyeceği kadar göz kamaştırıcı bir servet istikbal vaadediyorum...

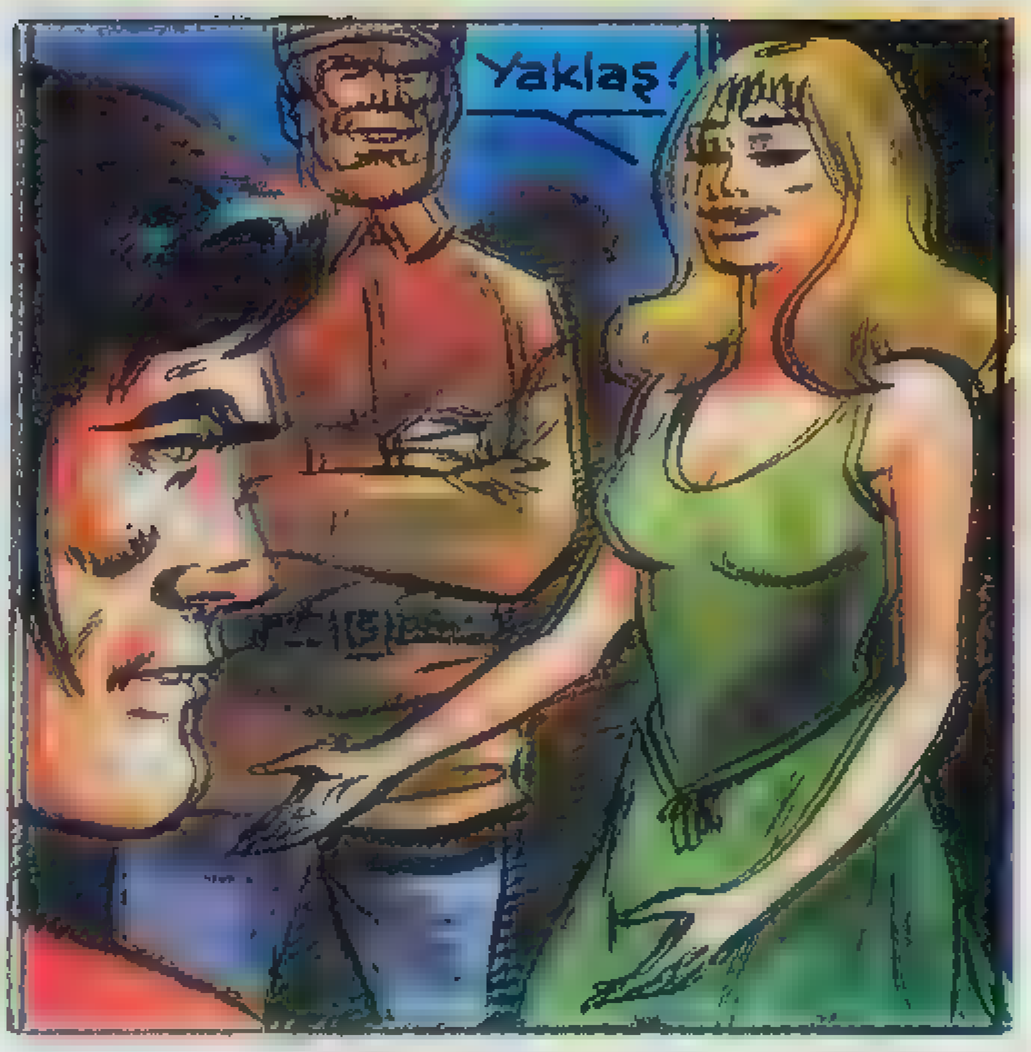

Kontes sustu. Dikkatle karşısındaki delikanlıya baktı. Gözlerinde garip bir alevin ışıltıları vardı:

—Bu adamın, bir tahtın basamaklarına kadar yükselmesi için kılıcından, zekasından, cesaretinden başka hiç bir şeye ihtiyacı yoktur. Aşkım onu buraya kadar yükseltir. Duyuyor musun? Aşkım!... Bana bak ve Rusya sarayında benden daha güzel bir kadın görüp görmediğini söyle!!..

Durakoğlu Kontes Hanna'yı dinlerken şaşkınlıktan şaşkınlığa düşüyordu. Bu kadının vaadlerinin göz kamaştırmaması mümkün değildi.

Kontes konuşmasını sürdürdü:

—Aradığım adam tarafından sevilirsem onun ruhunu adi hırslardan, bayağı aşklardan ayırıp yükseltebilirim. O vakit ikimiz, çok küçük gördüğümüz insanlığın üzerine kanat gerebiliriz. O zaman ikimizin neler yapabileceğimizi sana anlatacağım. Dinle beni...

Durakoğlu, bir rüyada imiş gibi hayretler içerisinde dinliyordu. Bu Kontes'in dediği gibi gerçekten göz kamaştıran bir rüya idi.

Cebinde meteliği ve başını sokacak bir deliği olmayan kimsesiz bir silahşörü, Kontes Hanna gibi bir kadın seviyordu.

Bu mutlaka bir rüya idi...

Gerçekte Durakoğlu, kendine doğru eğilen, ihtirasının köpüklerini saçarak konuşan bu kadın karşısında korku ve nefretten başka hiç bir şey hissetmediğini biliyordu.

Kontes, ona, dünyanın bütün hazinelerini ve bütün tahtlarını bile verse, kalbinde yaşayan güzelin tek gülümsemesi uğrunda bunu feda etmeye hazırdı.

Kontes, delikanlının düşüncelerini yüzünden okumaya çalışıyor, fakat bu yüzde beklediği heyecanının zerresini bile göremiyordu. Öfkesini saklamayan bir hareket yaptı ve Durakoğlu'na doğru daha çok eğildi:

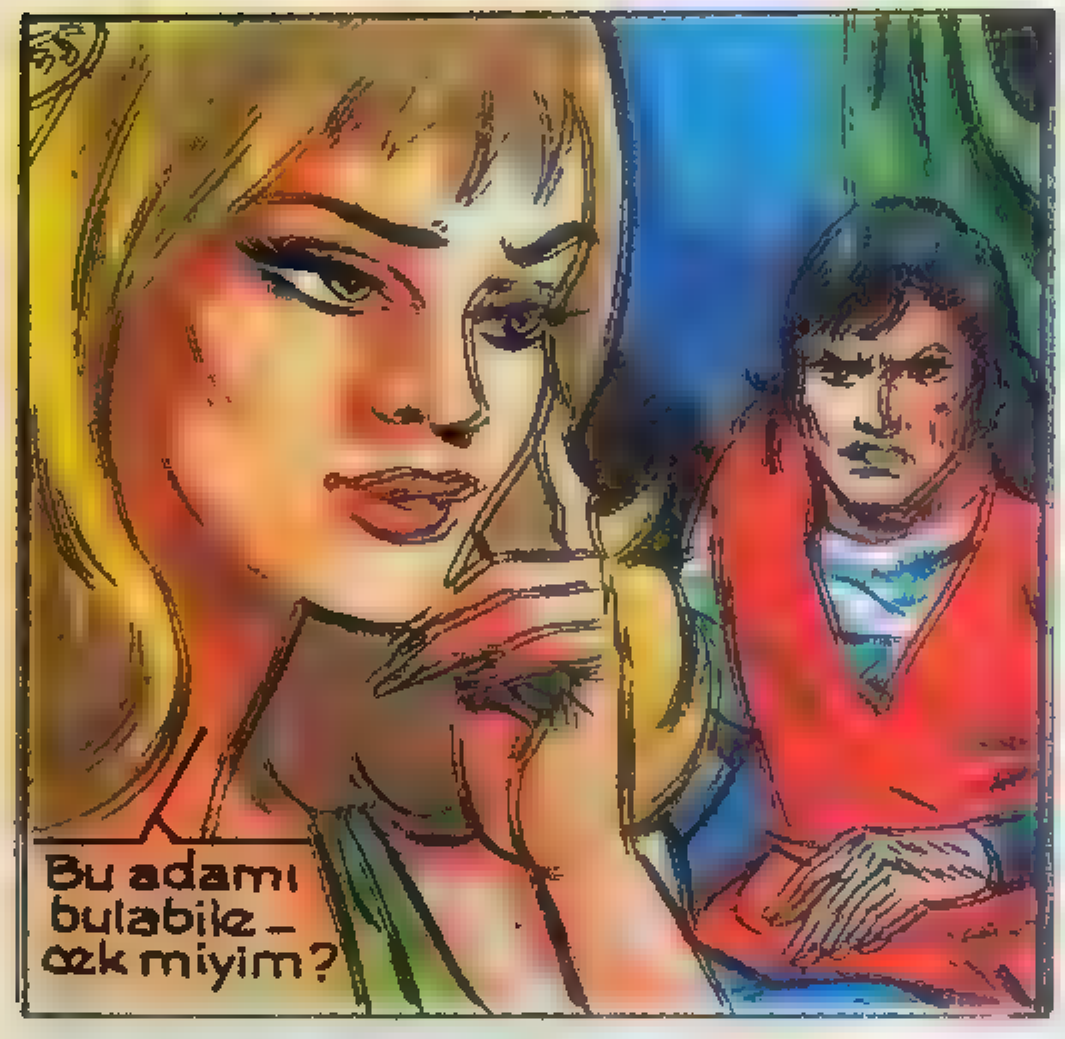

—Nasıl? Yeryüzünde böyle bir adam var mı dersin? Aradığım adamı bulabilecek miyim? Bu adam beni anlayabilecek mi? Benim uğrumda kalbinden Prenses Aleksandra'yı çıkarabilecek mi?

Durakoğlu, sapsarı bir çehreyle ayağa kalktı. Hayatının bir kelime üzerinde durduğunu tamamiyle anlamıştı. Fakat bu kelimeyi söyleyemezdi. Onun tersine haykırması lazımdı. Kontes kükredi.

—Cevap versene! Demek bu kızı sevdiğin doğru, öyle mi?

Bu sözler, Kontes Hanna'nın vadettiği ihtişamdan daha çok gözlerini kamaştırmıştı genç adamın...

Tatlı bir rüyada yaşar gibi mırıldandı:

—Onu sevmek mi?

—Bunu söylemeye cesaret edemiyorsun, öyle mi?

—Söylüyorum Kontes... Tanrıya yemin ede-

rek söylüyorum ki ben...

Keskin bir ses:

—Dikkat et Durakoğlu,dedi.Söyleyeceklerine dikkat et!

Kontes Hanna ve Durakoğlu, içeriye giren ve hakim bir sesle söz söyleyen adamı görmek için arkalarına döndüler.

Büyücü Diviye oradaydı...

Kontes Hanna,bakışlarıyla Galyulin'i sorguya çekti.Muhafızların komutanı,bundan ötürü hiç bir sorumluluk kabul etmeyeceğini anlatacak şekilde omuzularını silkti ve mırıldandı.

—Bunu size haber vermeye gelmiştim, fakat siz sözlerimi dinlemek istemediniz!

Kontes'in bakışı, büyücünün üzerinde toplandı. Kontes'le büyücü kısa bir süre bakıştılar, anlaşmaya, söyleyemediklerini gözleriyle ifadeye çalıştılar ve nihayet Kontes her şeyi anlamış göründü. Büyücü Diviye'nin işe karışması, Durakoğlu'nun ölümü demekti.

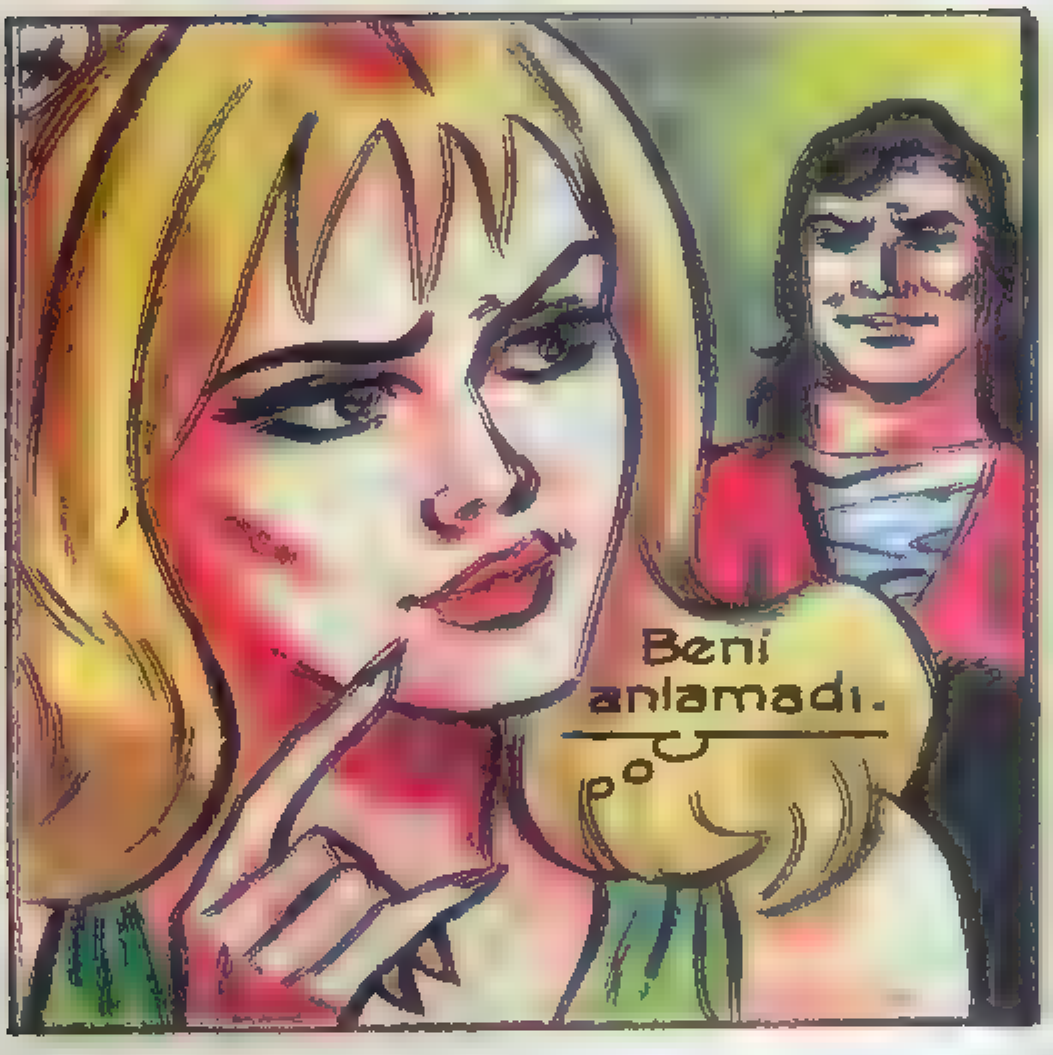

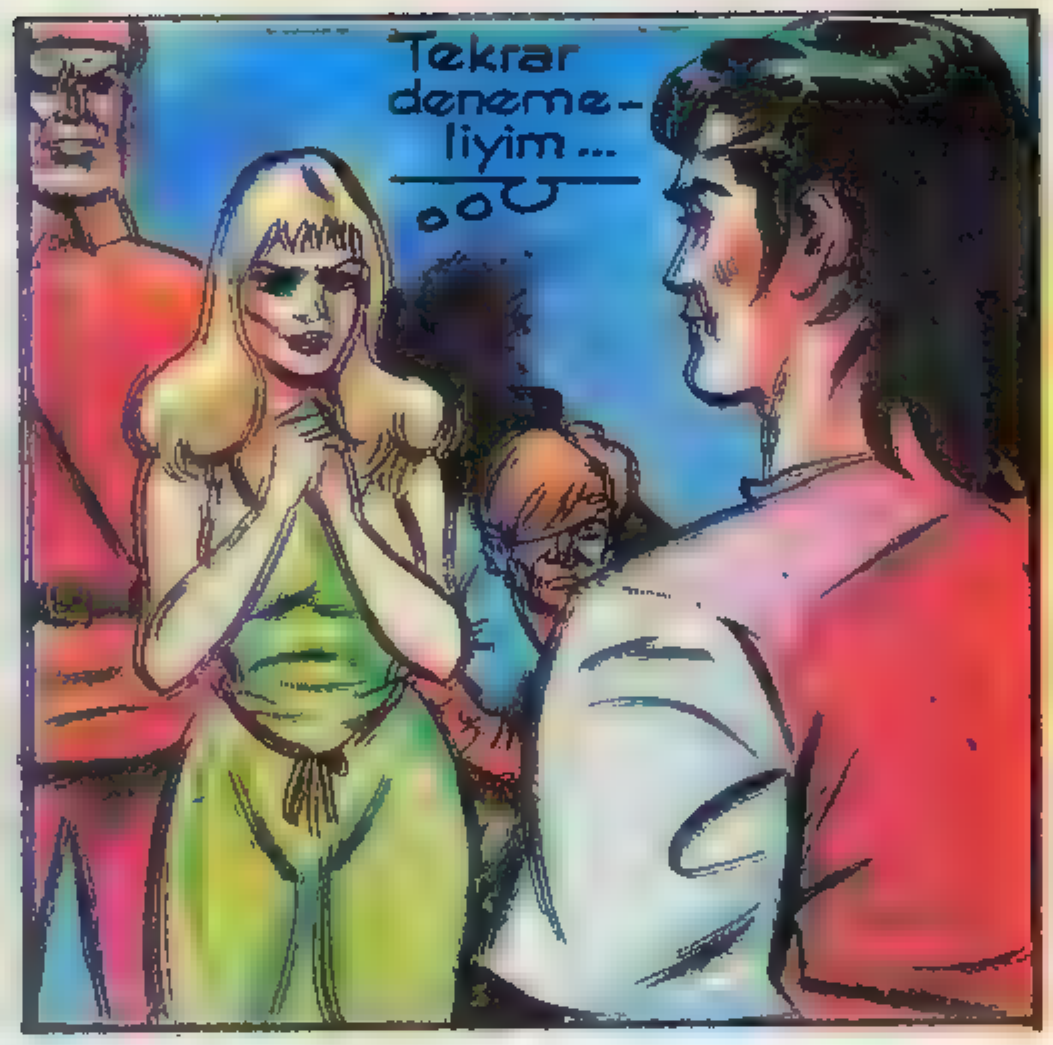

Diviye sadece delikanlıyı öldürmek için gelmişti.

Kontes'in düşüncesi bu oldu.

Her şey apaçık ortadaydı. Kontes, büyücüyü hareketlerinde serbest bırakacağını, Durakoğlu'nun kendisi için artık faydasız olduğunu, Azrail'in ona vurmaya hazırlandığını düşündü.

Kontes Hanna derin bir iç çekişi ile:

—Onu ölümden kurtarmak istedim ama o bunu anlamadı" diye mırıldandı. Delikanlının ıstırap çekerken hissedeceği acıyı düşündü. Onu bir daha göremeyeceği düşüncesiyle titredi. Bununla beraber onu ödürmek gerekiyordu. Bu mutlaka lazımdı. Onu büyücüye teslim edecekti.

Fakat son bir denemeye daha girişmek istedi. Büyücünün içeriye girdiği anda bir kenara çekilmiş olan Durakoğlu'na yaklaştı, elini omuzuna koydu, delikanlıyı perişan eden sevgi dolu bir bakışla onu süzdü.

Kontes şimdi, büyük bir imparatorluk kur-

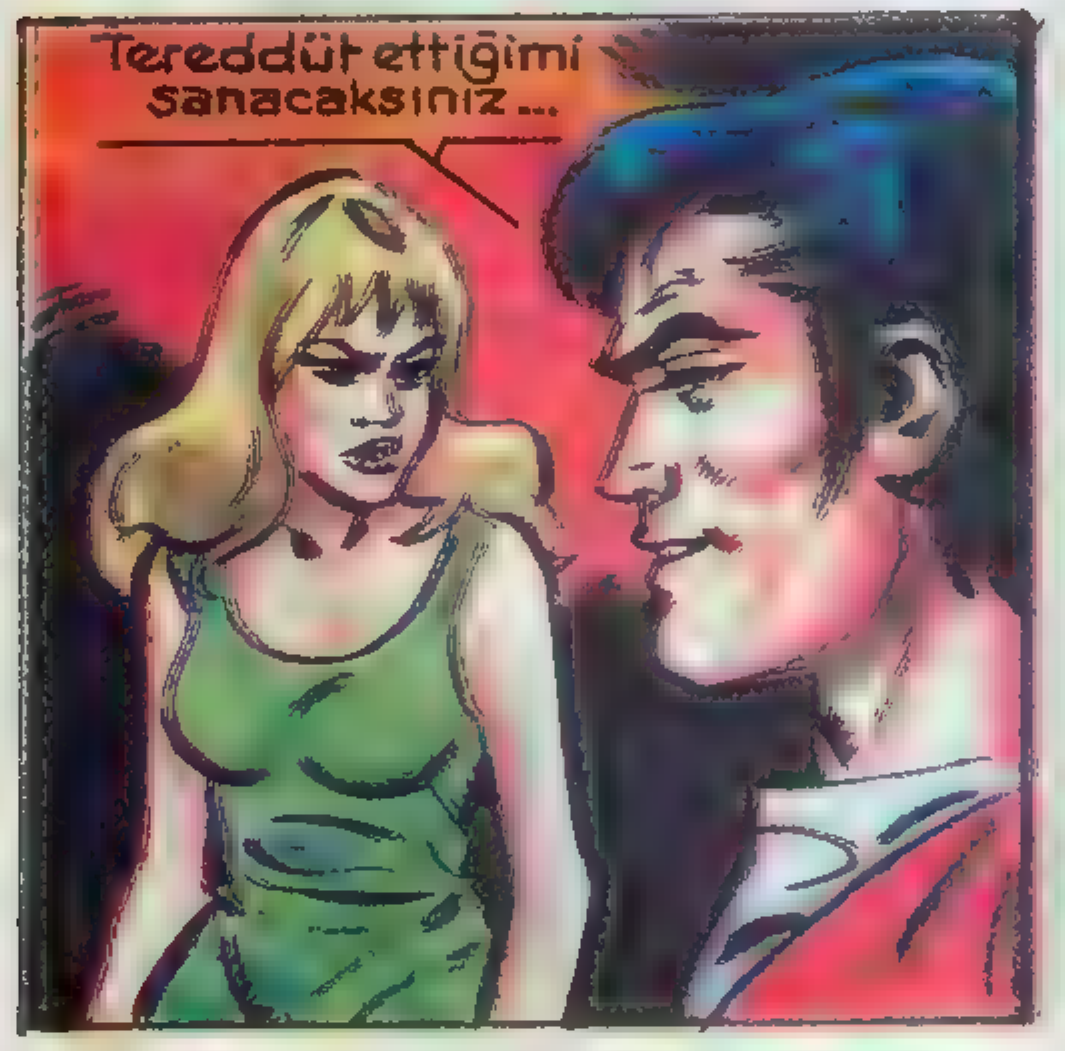

mak isteyen Kleopatra gibi ihtiraslı bir kraliçe değildi. O şimdi sadece bir kadındı. Titreyen sesiyle, yalvaran bir kadın:

—Sana bahsettiğim bu eşsiz servetin, kimseye kısmet olmayan bu ihtişamın senin olmasını ister misin. Bana cevap vermekte acele etme.. Bu sana yaptığım son tekliftir..

Büyücü Diviye ıstırap içinde, Komutan Galyulin korku içinde cevabı bekliyordu. Durakoğlu eğilmeden, Kontes'e dalkavuk bir saygı göstermeden, en içten sesiyle:

—Kontes,dedi. Böyle bir teklif karşısında ayaklarına kapanıp sana teşekkür etmem gerekirdi. Cevap vermekle acele etme diyorsun. Fakat hemen cevap vermezsem, bu işte tereddüt ettiğimi zannedeceksin...

Kontes geri çekildi ve sapsarı kesilerek mırıldandı:

—Tereddüt etmiyor musun?

Durakoğlu kesin bir sesle:

—Hayır Kontes, dedi.. Yalandan tereddüt ediyormuşum gibi görünürsem, karşında küçülürüm. Oysa bu dakikada sen bana o kadar güzel, o kadar büyük görünüyorsun ki, karşında yalan söylemektense ölmeyi tercih ediyorum.Bu adam içeriye girerken ben yemin etmek üzereydim.

Yemin ediyorum ki...

Büyücü Diviye tekrarladı:

—Dikkat et!

Diviye iki adım attı, kolunu Durakoğlu'na doğru uzattı.

—Söyleyeceklerine dikkat et!

Büyücü Diviye, aynı zamanda bakışını Kontes'in gözlerine daldırmıştı. Bu bakışlar soruyordu:

"—Şimdi onu bana teslim ediyormusunuz?"

Kontes Hanna'nın bakışları cevap veriyordu:

"—Onu sana teslim ediyorum!"

Kontes'in yüzü, tanınmayacak kadar değiş-

mişti sanki.. Az önce çok tatlı ve yalvaran bir anlamı olan bu yüzün öfkeden mosmor kesildiğini, yüzdeki ince ve yumuşak çizgilerin birdenbire sertleştiğini, şefkat dolu gözlerde, korkunç bir ateş fışkırdığını Durakoğlu da görmüştü.

Delikanlı o zaman, çarpışmaya hazır bir halde başını çevirdi, büyücüye baktı ve:

—Tanrı hakkı için, asil Prenses Aleksandra'ya sevdiğimi söylemekten ve buna dair yemin etmekten beni alıkoyacak adam sen değilsin, çünkü..

Büyücü Diviye haykırdı:

—Yalan söyledin..

Bir şaşkınlık dakikası.. Kontes, delikanlıya yaklaştı. Komutan Galyulin tekrar titremeye başladı. Durakoğlu'na gelince büyücünün bu sözleri üzerine omuzlarını silkip gülümsedi:

—İki kulağını bana borçluydun, dedi. Fakat şimdi dilini kesmeye mecbur olacağım!

Büyücü sinsi bir gülüşle:

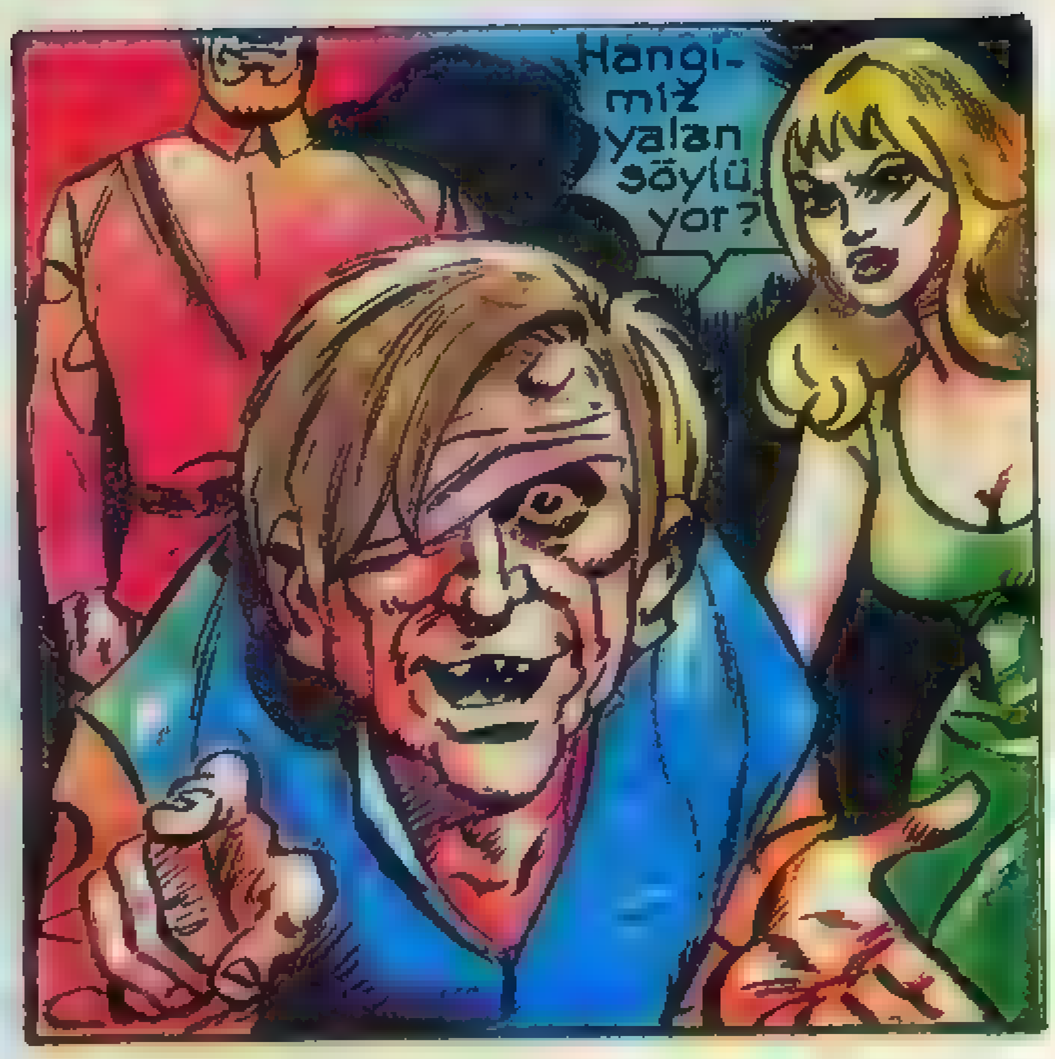

—Hayır, dedi. Yalan söyledin diyorum ve bunu ispat edeceğim..

Durakoğlu bu sefer öfkeyle kükredi:

İspat mı edeceksin?

—Evet, ispat edeceğim! Sen gerçekten Prenses Aleksandra'yı değil, Leonora'yı seviyorsun. Şimdi yemin et bakayım..

Durakoğlu geriledi, yüzü ölü çehresi gibi sarardı, gözleri bulandı, vücudunun içinde sanki bir şey kırılmıştı. Kalbine bir bıçak yemiş gibi eğildi. Büyücü Diviye, mezardan geliyormuşa benzeyen ağır bir sesle:

—İkimizden hangimiz yalan söylüyor delikanlı? dedi. Matmazel Leonora burada olsaydı, ilk gençliğinizden beri aradığın, her yere hayalini beraber götürdüğün, başka birini sevdiğini bile bile bu yalanı onun karşısında söylemeye cesaret edebilir miydin? Cevap versene!

Durakoğlu homurdanarak düşündü:

—İblis!.. En gizli düşüncelerimi okudu ve beni derin bir tereddüdün içerisine attı. Acaba Leonora'ya olan aşkımı nereden biliyor? Onu ben bile unuttuğumu sanıyordum. Demek beynimin içini okuyor.Bu herif gerçekten müthiş bir büyücü..."

Diviye alaylı bir sesle:

—Susuyorsun! dedi. Sonra Durakoğlu'na yaklaştı ve yavaşça:

—Onu tekrar görmek ister misin? dedi. Bu gece bir saate kadar seni Leonora'nın yanına götürebilirim..

Durakoğlu titredi, kalbi genişledi, kafası sonsuz bir umutla doldu. Bu müthiş büyücü, yıllardır hayalinde yaşattığı ilk gençlik sevgilisi Leonora'yı gerçekten bulabilir miydi? Kendisini onun yanına götürebilir miydi? İmkânsız gibi görünen birçok şeyi yapan bu şeytan adam, belki o dediğini de yapabilirdi.

Büyücü Diviye mırıldandı:

—Arkamdan gelmeye hazır mısın?

Durakoğlu titreyen sesiyle:

—**Derhal!** dedi.

Büyücü, Kontes Hanna'ya döndü. Bakışlarıyla ona bir daha sordu. Kontes bir daha aynı cevabı verdi:

—**Onu sana teslim ediyorum!**

Kontes Hanna, Komutan Galyulin'e işaret ederek yavaş yavaş uzaklaştı. Kapıdan çıkarken tekrar döndü ve Durakoğlu'na bir daha baktı, içini çekti, gözlerinde delikanlıyı mahkûm eden bir damla yaş belirdi, elini dudaklarına götürdü, celladına teslim ettiği bu adama bir öpücük gönderdi.

Güzel Romalı kadınlar da, arenalarda vahşi hayvanlarla boğuşan sevgililerine öyle öpücükler gönderirlerdi.

Sonra gözden kayboldu...

* * *

Büyücü Diviye:

—**Gel!** dedi.

Durakoğlu sordu:

—**Nereye gidiyoruz?**

—**Önce Kremlin Sarayı'ndan çıkalım. Burada sen de, ben de emniyette değiliz!**

Durakoğlu'nun aklına ufacık bir şüphe gelmiş olsaydı bile, bu sözler o şüpheyi gidermeye yeterdi. Fakat delikanlı hiç şüphelenmemişti. Şüphelenemezdi de..

Büyücü Diviye, kendisini panter kadar vahşi ve tehlikeli olan Kontes'in elinden almıştı. Söylediği sözler onun, gençlik aşkı Leonara'yı tanıdığını gösteriyordu.

Büyücü kendisini niçin Leonora'nın yanına götürüyordu?

Yaptıklarına pişman olduğu için mi?

Yoksa karanlık bir takım amaçlar uğrunda delikanlıyı Kontes'ten uzaklaştırmak istediği için mi?

Bunun, Durakoğlu'nun gözünde hiç bir önemi yoktu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

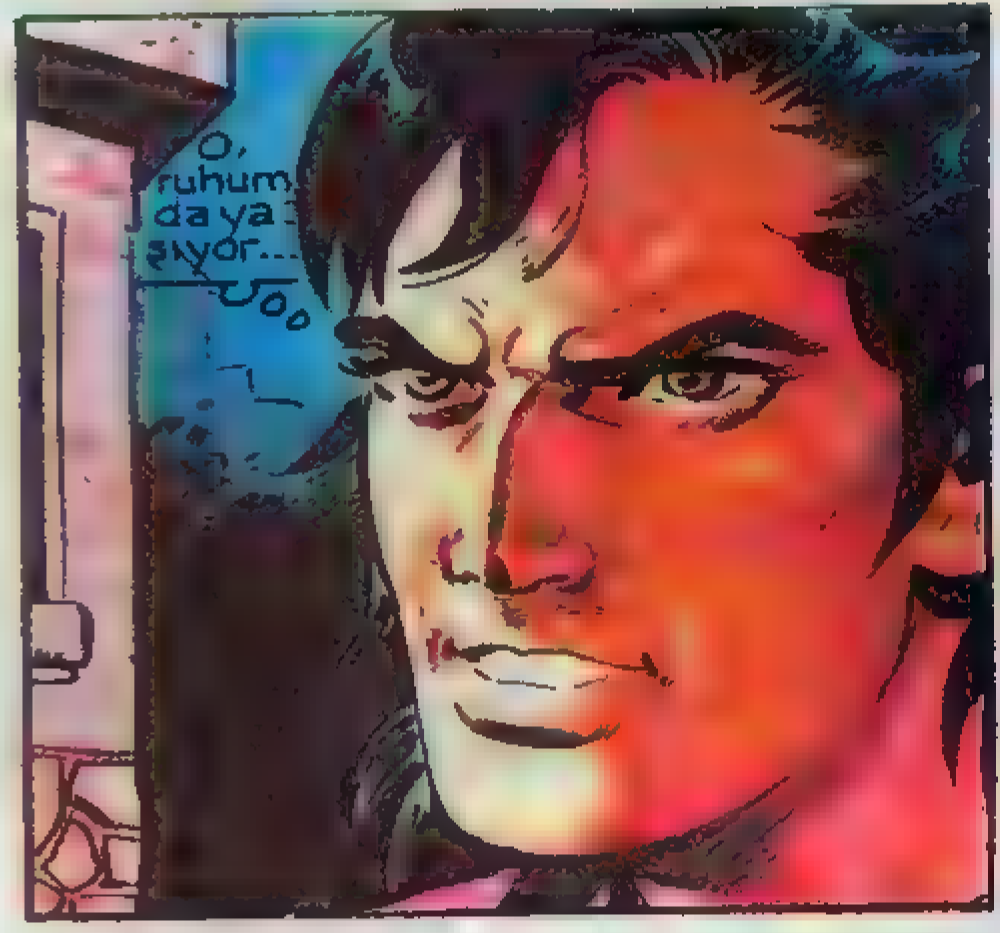

Sebep ne olursa olsun, bu adam kendisini Leonora'nın yanına götürüyordu ya, o kadar yeterdi.

Kremlin Sarayı'ndan kazasız belasız çıktılar. Kimse onlara engel olmadı.

Durakoğlu, karanlık ve bomboş sokaklarda büyücü ile yalnızdı. Delikanlının yüreğinde bu dakikada sevinç ve neşeden başka hisler olsaydı bile, bu yalnızlık onu rahatlatmaya yeterdi.

Büyücü Diviye hızlı hızlı yürüyor, Durakoğlu onu hiç çekinmeden izliyordu. Şimdi büyücünün evinde de Kontes'in odasında geçen sahneleri tamamiyle unutmuştu. Leonora ruhunda yaşıyordu. Prenses Aleksandra'yı unutmuş muydu? Buna kendisi de cevap veremezdi...

★ ★ ★

Kontes, büyücünün evinden çıkarken, ölü ile beraber, üç dirinin de elinden gittiğini gören ve tecrübesinin mahvolduğunu anlayan Diviye bayılmıştı.

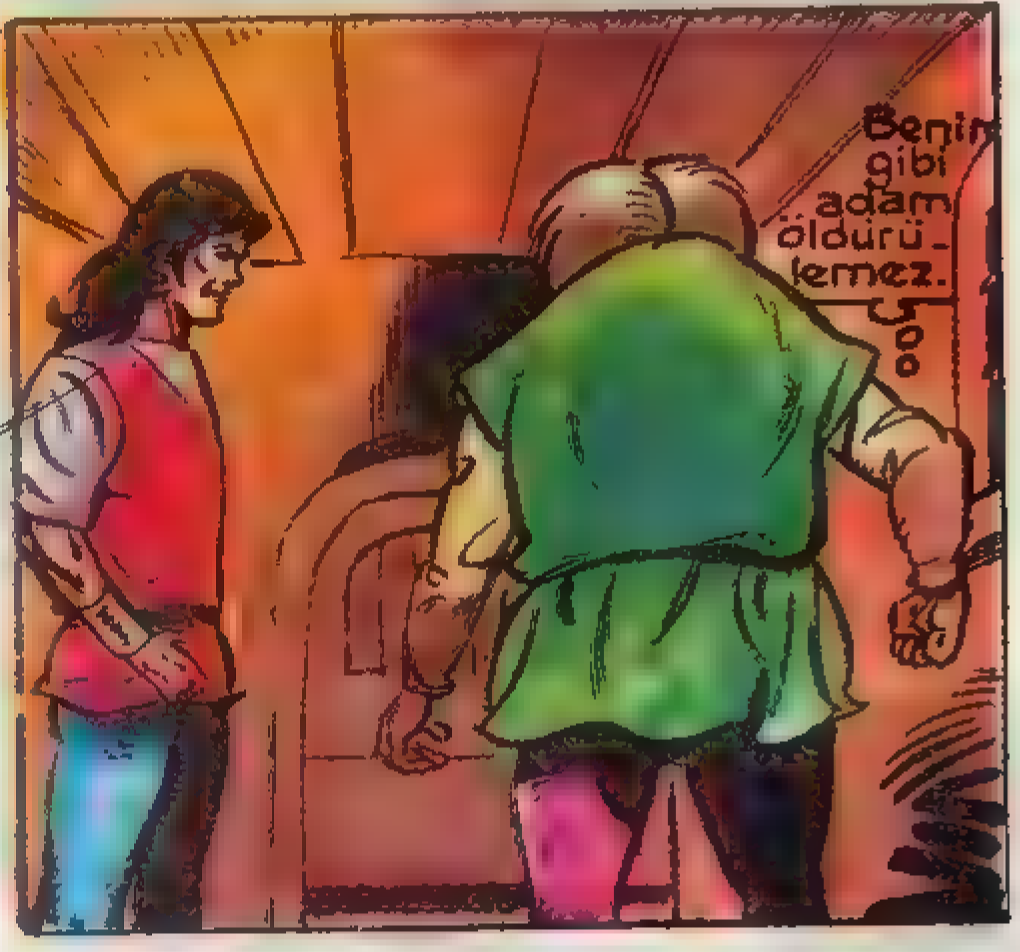

Fakat hizmetçi Geran'ın sayesinde çabuk kendine geldi. İsabetli hesap ve düşünceleri sayesinde, Kontes ile Durakoğlu'nun nelerden bahsedeceklerini doğru olarak tahmin etti ve titreyerek düşündü:

—"Öcümü almalıyım! Artık can düşmanım olan bu Durakoğlu'ndan ve ihtiraslarıyla büyük keşiflerime engel olan bu Kontes'ten öcümü almalıyım.."

Büyücünün kalbini korkunç bir nefret duygusu sarmıştı. Düşünmeye devam etti:

—"Kontes'i can evinden vurmalı ve ben onu öldürmezsem mutlaka beni öldürecek olan Durakoğlu'ndan kurtulmalıyım. Planım bundan ibaret olmalıdır. Yoksa o beni öldürecek! Beni öldürmek hayatı öldürmek demektir. Benim gibi bir adam nasıl öldürülür? Haydi canım! Böyle bir şey mümkün değildir!"

Bunları düşünürken bir yandan da elbisesini değiştiriyordu.

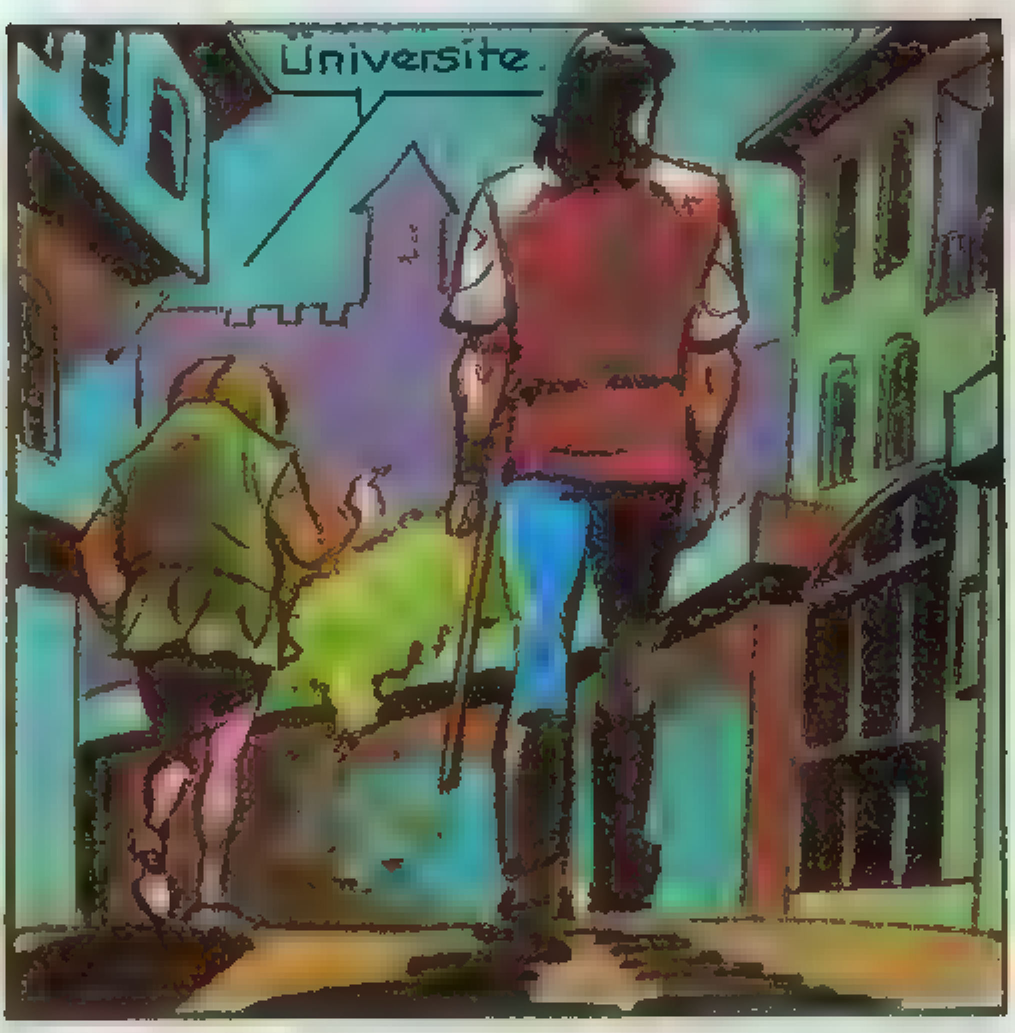

Üzerine hiç bir silah almadı. Yalnız, gömleğinin altına iki-üç anahtar, kısa bir mum, çakmak taşı ve kav sakladı.

Kontes'in çıkışından on beş dakika sonra o da çıktı ve Kremlin Sarayı'na doğru yürüdü. Parolayı söyledi, Kontes'in dairesine kadar geldi. Büyücü Diviye'nin işe karışmak için en uygun dakikayı nasıl beklediğini biliyoruz.

Büyücü, şimdi karanlık sokaklarda, Durakoğlu'nun yanında memnun memnun yürüyordu.

Delikanlı sordu:

—Burası neresi?

Diviye neşeyle cevap verdi:

—Üniversite!.. Lunski Manastırı'nın yanındayız. Yalnız bana söz ver bakayım. Seni götürdüğüm yerde göreceğin manzara ne olursa olsun bana güvenecek ve korkmayacaksın, değil mi?

—Korkmak mı? En cesur insanları korkudan deli edecek şeyler gördüm. Odanı, üzerinde uyandığım mermer masayı hesaba katmasak bi-

le, Kremlin Sarayı'nın zindanları bile beni korkutamadı. İstediğin yere gidelim. Hiç bir şeyin beni titretmediğini göreceksin.. Sana inanmaya gelince: Hareketlerin bana güven verse bile gideceğimiz yerde senden çok buna güveniyorum.

Elini kılıcına götürdü.

Büyücü Diviye güldü.

Bu seferki gülüşü, her vakitkinden daha neşeliydi:

—Vallahi beni mağlup ettin delikanlı.. İşin doğrusu bu.. Yenildiğimi söylemekten de çekiniyorum. Senin, bana ilham verenlerden daha kuvvetli, daha korkunç olduğunu görüyor, hissediyor, kabul ediyorum. Artık seninle mücadeleye girişmek istemem. Çünkü yenildiğimi kabul ettim. Soğukkanlı olarak yaşadığın maceranın hakikulade olduğunu ve beni şaşırttığını biliyor musun?

—Hangi maceram?

—Hangisi var mı? Üç diriyi iskemlelere bağlamıştım. Seni de yakalamıştım. Mermer masanın üzerine bir ölü koymak için sana ihtiyacım vardı. Çok soğukkanlı ve şanslısın.

Durakoğlu, büyücünün sözünü kesti:

—Bana bunları hatırlatma. Bunları dinlerken sabredebileceğimi pek sanmam..

—Peki, artık bunlardan bahsetmeyelim.. Zaten geliyoruz da...

Kalbi heyecanla çarpmaya başlayan Durakoğlu sordu:

—Leonora'nın bulunduğu yere mi?

—Evet onun bulunduğu yere...

Büyücü durdu, elini Durakoğlu'nun kolu üzerine koydu ve yavaş bir sesle:

—Acaba onu tanıyacak mısın? dedi. Düşün ki, ayrıldığınız vakit o daha çocuktu. O vakit çok güzeldi, bu muhakkak... Fakat acaba şimdi de güzel midir? Bunun hakkında sana şimdiden bir fikir vereyim. O hâlâ güzeldir. Prenses Aleksandra

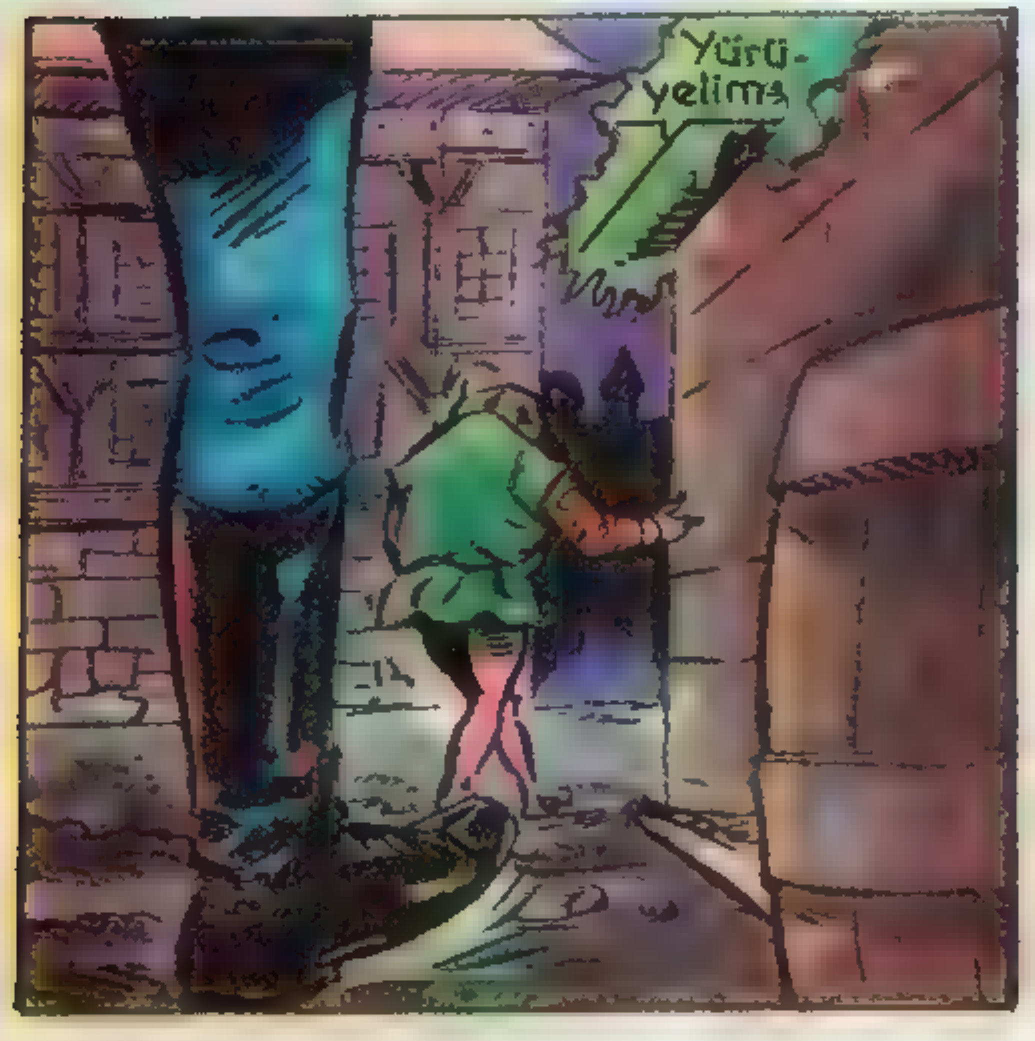

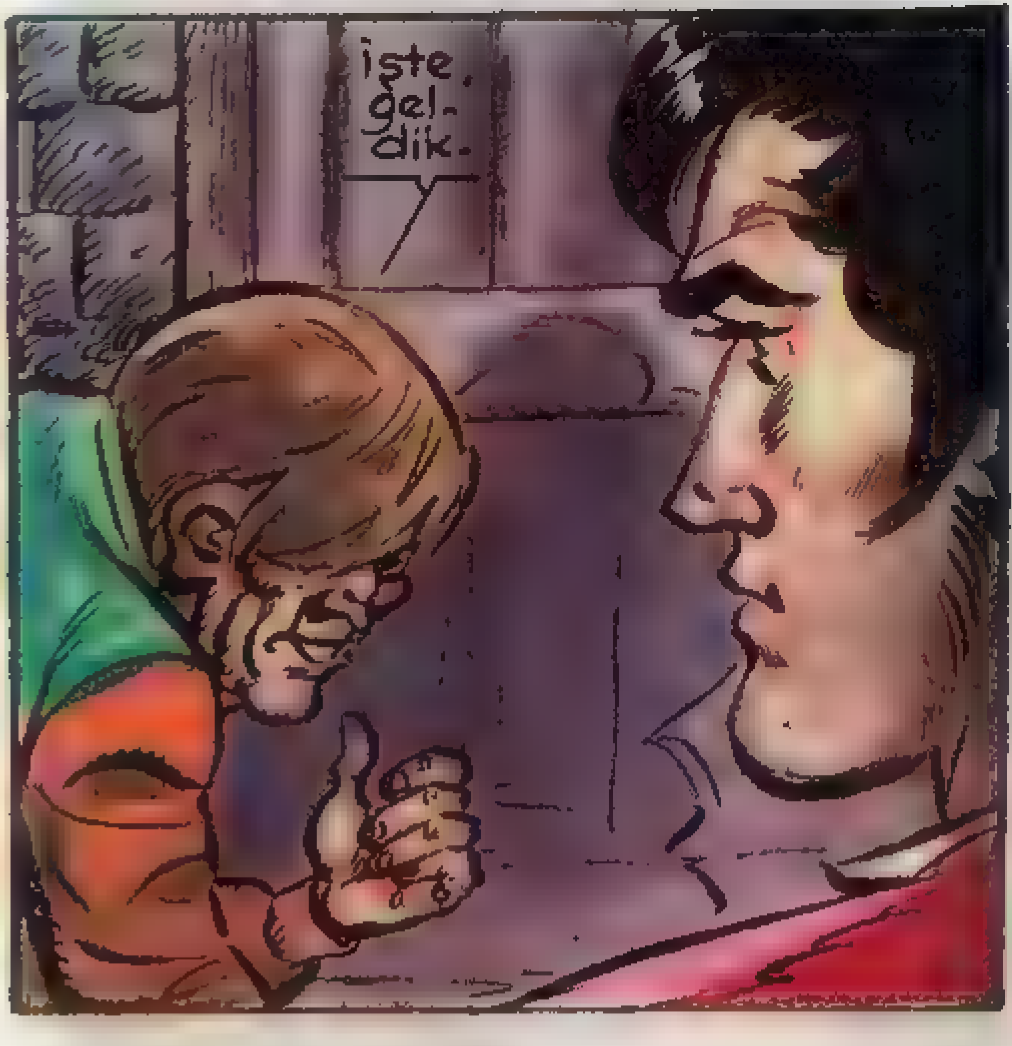

kadar güzel...

Durakoğlu ruhuna kadar titredi.

Alnı üzerinden bir bulut geçti, adeta kükredi:

—Yürüyelim!

Büyücü Diviye sakin sakin:

—Yürüyelim! dedi.

Büyük meydanı geçmişler, üniversiteye girmişlerdi. Lunski Manastırı'nın yanında Durakoğlu endişe duyar gibi oldu.

Büyücü birdenbire:

—İşte geldik! dedi.

Durakoğlu çevresine baktı. Sonunda, içinde yürüdükleri daracık sokağın evlerinin üstünden manastırın kuleleri ve çanları görünüyordu. Sağında alçak bir ev vardı. Büyücü bu evin önünde durmuştu. Diviye elindeki anahtarla kapıyı açtı ve içeri girdi.

Durakoğlu arkasından yürüdü. Büyücü kapıyı kapadı.

Bir an sonra karanlık aydınlandı. Diviye mumunu yakmıştı. Bu mum, daha önce de belirttiğimiz gibi çok kısaydı.

İkisi beraber ikinci bir salona girdiler. Büyücü buranın da kapısını kapadı. Salonun dip tarafında, yerde bir kapak vardı.

Büyücü Diviye bu kapağı kaldırdı ve indi. Durakoğlu da hiç çekinmeden arkasından gitti. Onbeş basamak sonra bir mahzene indiler. Burası, bir kenarına istif edilmiş şarap tulumlarıyla gerçek bir şarap mahzeniydi.

Büyücü Diviye, Durakoğlu'na bakmıyordu bile.. Sağ tarafta, sağlam bir kapıya doğru yürüdü, onu da beraber getirdiği anahtarlardan biriyle açtı. Burada, karanlıklara doğru inen ikinci bir merdiven başlıyordu. Durakoğlu:

—Burası cehennemin yolu mu? diye sordu.

İnmeye başlamış olan büyücü durdu ve sakin bir sesle:

—Daha vakit var delikanlı, dedi. **İstersen**

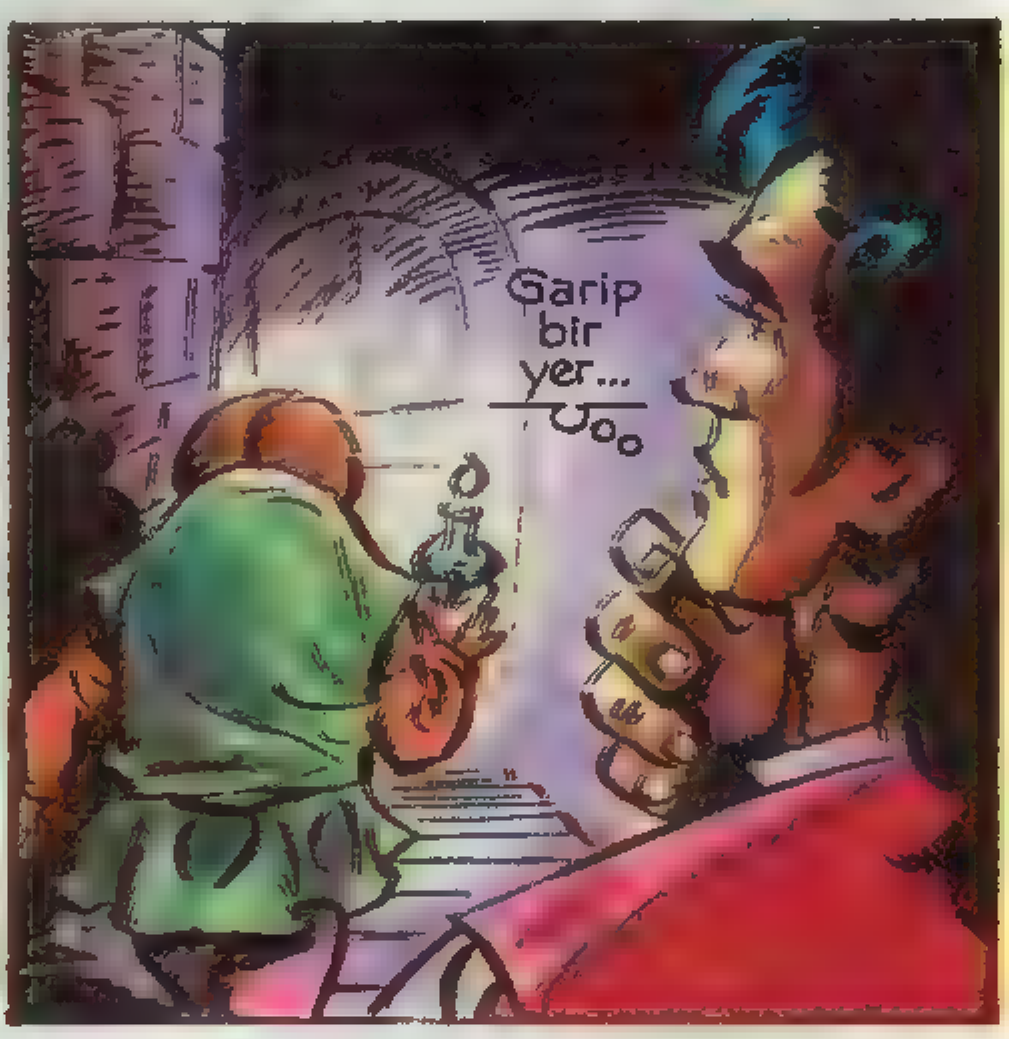

tekrar sokağa çıkar ve birbirimizden ayrılırız...

—Leonora'nın bulunduğu yere buradan mı gidilir?

Büyücü Diviye sakin sesiyle:

—Oraya gidiyoruz, dedi.

—Oranın başka yolu yok mu?

Büyücü Diviye garip bir sesle:

—Başkaları için var, dedi. **Senin için yok!**

Durakoğlu, tereddütle durdu. Büyücü Diviye inmeye devam ediyordu. Delikanlının tereddüdü çok kısa sürdü. Fakat bu kısa anda, büyücünün ıstırıbı çok büyük olmuştu...

Delikanlı inmeyecek olursa, kurtulmuş demekti... Durakoğlu düşündü:

—"Garip bir yol!.. Fakat ne kadar garip olursa olsun, sonunda Leonora'yı görmek ihtimali bir, ölmek ihtimali yüz bile olsa, yine gideceğim!.. Hem, benim için korkacak ne var? Ufacık bir ihanetten şüphelenirsem büyücüyü gebertirim?"

...Ve hızlı hızlı yürüyerek büyücüye yetişti.

Şimdi Moskova'nın altında, taşların arasında açılmış bir galeriden gidiyorlardı. Belirli aralıklarla bu galeriye başka galeriler de açılıyordu.

Durakoğlu, başı ateşler içerisinde yanarken bir yandan yürüyor, bir yandan da düşünüyordu...

Bu büyücü gizli şeyleri okuyordu. Leonora adında bir sevgilisi olduğunu bilmesi bunu gösteriyordu. Leonora buralara nasıl gelmişti? Kaçırılıp Moskova'ya getirilen bir köle gibi satılmış olabilirdi! Oysa Durakoğlu onu çoktan ölmüş sanıyordu.

Peki niçin bu yoldan gidiyorlardı?

Herhalde Leonora'nın kapısından girmek yasak edilmişti.

Fakat kim yasak etmişti, niçin yasak edilmişti? Arkasına baktı, geldikleri yol karanlık içerisinde kaybolmuştu. Belli belirsiz bir korku içini kemirmeye başladı. Titredi, elini büyücü Diviye'nin omuzuna koydu:

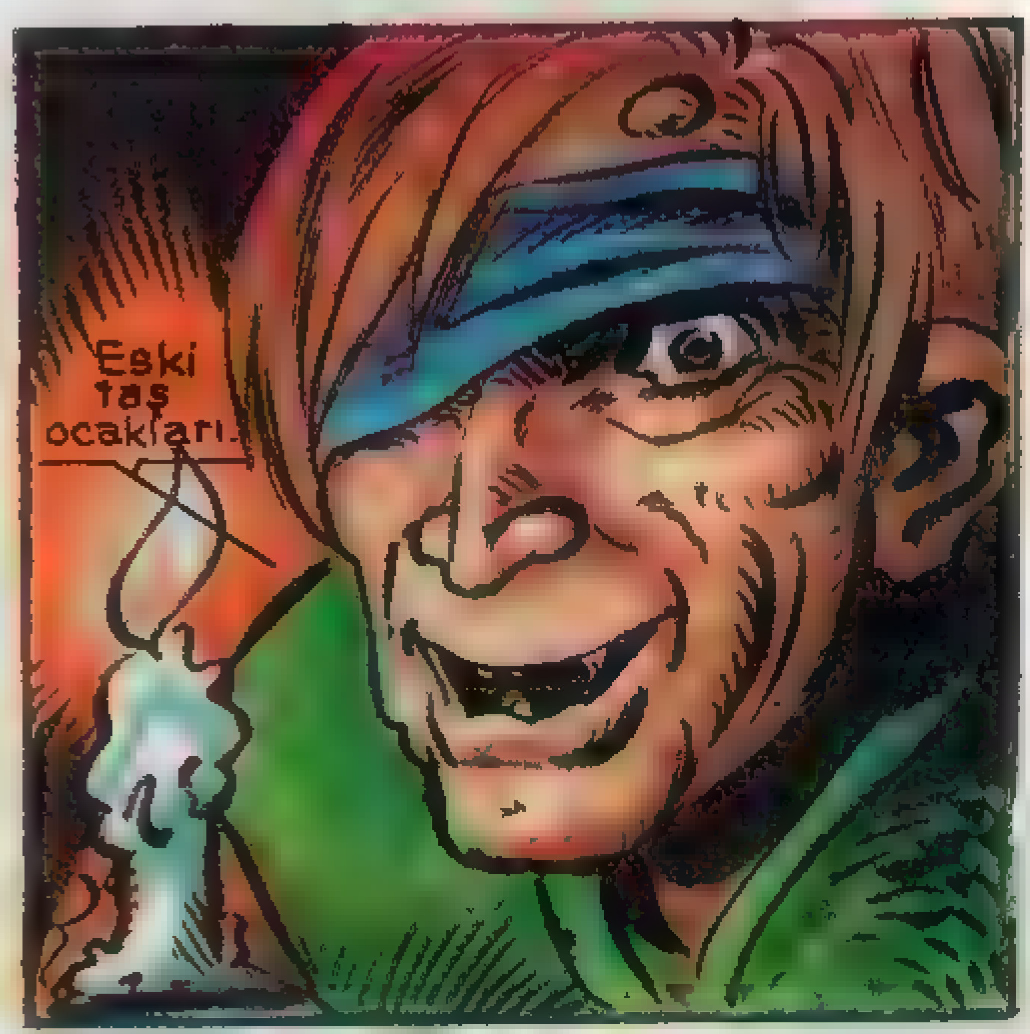

—**Neredeyiz şimdi?**

—**Görüyorsun ya beyzadem, Moskova'nın altında!**

Durakoğlu hayretle haykırdı:

—**Moskova'nın altında mı?**

—**Şüphesiz... Moskova büyük bir kenttir. Bu kadar ev, konak, kale, kilise, manastır var. Bütün bunlar yüzyıllardır, yavaş yavaş yapılmışlardır. Şehri, siteyi, üniversiteyi yapmak için ne kadar taş lâzım olduğunu, bir hesap etsene.. Birbiri arkasından akan bir çok nesiller gören, bütün binalarda kullanılan bu kadar taş nereden çıktı dersin?**

Büyücü Diviye bilgiç bilgiç gülerek devam etti:

—**Şehri yapmak için gereken taşlar, yine Moskova topraklarının altından çıkarıldı. İşte buralar, Moskova'nın eski taş ocaklarıdır. Şimdi anladın mı?**

Durakoğlu başını sallayarak:

—Güzel, dedi. **Fakat, yeraltının bağırsaklarına benzeyen bu yollar nereye gider?**

Büyücü Diviye gülmeye başladı. Bu karanlıklar dünyasını pek ölgün bir ışıkla aydınlatan elindeki mum parçasına baktı. Bu mum, bitmek üzereydi...

—Bu karanlık yollar nereye mi çıkar? Hiç bir yere delikanlı, hiç bir yere!.. İki üç tanesi hariç olmak üzere hepsinin ağzı tıkalıdır. O iki-üç taneyi de pek az insan tanır. Ben de onlardan biriyim. Bu galeriler, Moskova denilen koca vücudun damarlarıdır. İçerisinde kan olmayan damarlar.... Boş damarları... Anlıyor musun?

Bir an durdular ve birbirlerine baktılar.

Mumun titreyen ışığı ile kenar taşları üzerinde gölgeler oynaşıyordu. Birbirlerine çok yaklaşmışlardı. Fakat vücutları karanlıkta kayboluyor du. Onları sonsuz bir mezarlıkta dolaşan hayaletler sanmak da mümkündü. Durakoğlu:

—Büyücü, dedi. **Umarım ki bana bir ihanet**

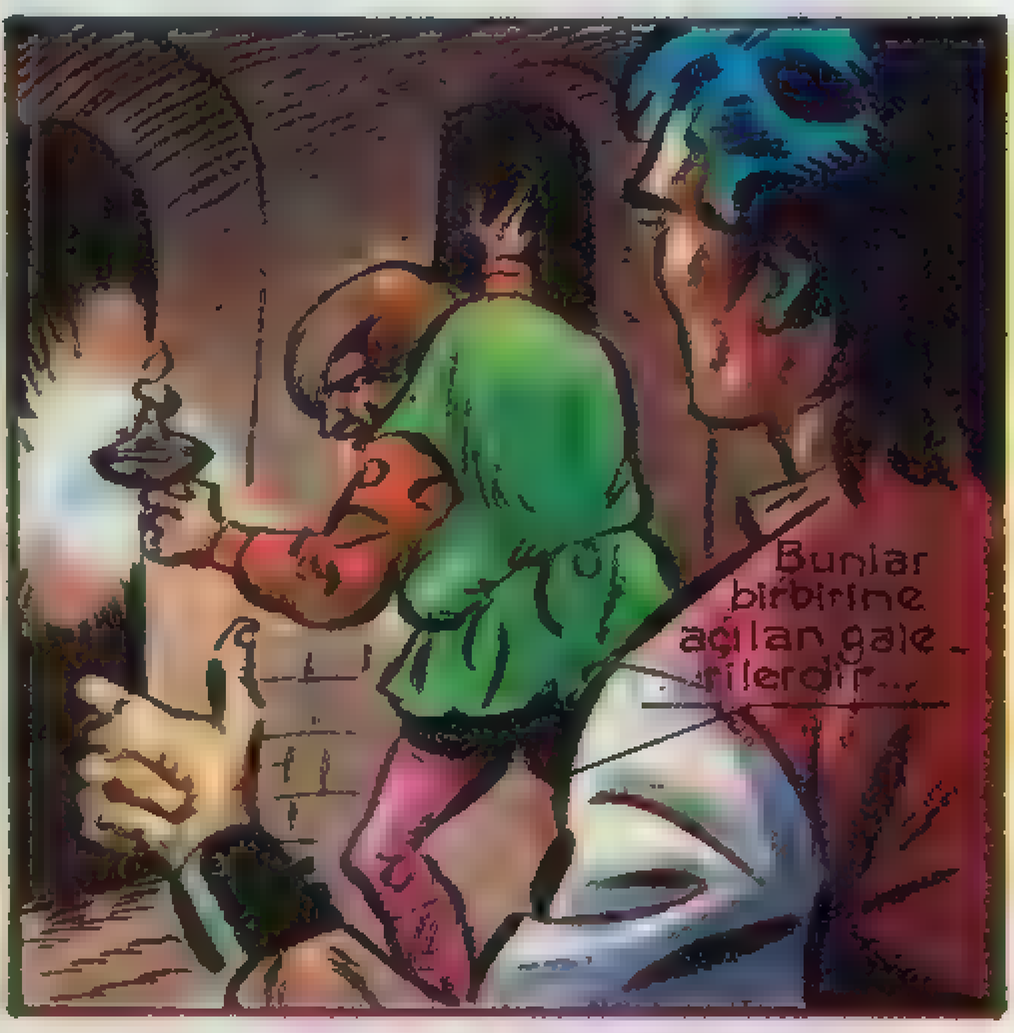

hazırladın!

—Ben mi? Nasıl bir ihanet?

Durakoğlu hançerini çekti ve sadece:

—Hayatın, benim hayatıma bağlıdır, dedi.

Yürümeye başlayan büyücü Diviye:

—Öyle olsun, dedi. **Fakat sana bu galerilerden biraz daha bahsetmeliyim. Bunlara dair, öğrenmeye değer çok meraklı şeyler biliyorum beyzadem...**

Büyücü bir an sustu. Sesi mezardan geliyormuş gibi boğuk ve soğuktu:

—Bu karanlık koridorlar, dehlizler, galeriler, o kadar çok, o kadar uzun, birbirleriyle o kadar kesişmiştir ki, gerçekten insan vücudunun karmakarışık damarlarına benzerler. İşte sağda bir galeri görüyorsun. Bu nereye gider, kimbilir? Bu galeriye başka galeriler de açılır. O başka galerilere açılan galeriler de vardır...

Büyücü kahkahalarla güldü ve Durakoğlu'nun yüzüne bakarak devam etti:

—Burada yalnız kalsaydın, günlerce süren müthiş bir can çekişmeden sonra korkunç bir ölümle ölürdün. Her tarafa koşar bir yol bulamaz, korkudan deli olur, açlıktan, susuzluktan ölürdün...

Büyücü Diviye'nin uğursuz kahkahaları karanlık geçitte çınlıyordu:

—Burada atılan her adım, insanı kurtuluş umudundan uzaklaştırır. Bereket versin ki benimle berabersin ve ben galeriyi belki yüz defa geç-

miş olduğum için yolu çok iyi bilirim...

Durakoğlu titredi,ve sert bir sesle:

—Daha çok yolumuz var mı? dedi.

Büyücü Diviye, bitmek üzere olan muma baktı ve cevap verdi:

—Çok az kaldı!..

Bu sırada, dört yol ağzı gibi bir yerde, üzerine oniki galeri açılan bir meydanda bulunuyorlardı. Büyücü konuşmasına devam etti:

—Yüz defa buraya kadar geldim. Işık olma-

sa bile yolumu bulabilirim. Bir gün burada saklanmaya mecbur olacağımı düşünerek, duvarlar üzerinde elle bulunması kolay işaretler yaptım. Bu işaretler karanlıkta bana rehberlik edebilir. Oysa sen elinde ışık bile olsa yolunu bulamazsın. Muhakkak açlıktan, susuzluktan ve korkudan ölürsün...

Durakoğlu kükredi:

—Yeter!... Yolumuza devam edelim ve bir an önce gideceğimiz yere varalım..

Büyücü Diviye:

—İşte geldik! dedi.

Aynı anda mum söndü. Durakoğlu haykırdı ve büyücüyü yakalamak için ellerini uzattı...

İşte o zaman tepeden tırnağa titredi. Büyücü elinden kaçmıştı. Eli onu bulamıyordu. Çevresinde yalnız boşluk ve karanlık vardı...

Büyücüye çarpmak umuduyla rastgele her tarafa koştu. Fakat biraz sonra büyücü Diviye'nin çok uzaklarda olduğunu anladı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Büyücünün şeytani zekâsı yüzünden düştüğü bu durumda, delikanlıyı asıl perişan eden şey, olayın çok ani olmasıydı. Onu asıl sersem eden nokta, büyücünün sesinin birdenbire kesilmesi olmuştu.

Büyük bir dikkatle etrafı dinledi. Hiç olmazsa bir ayak gürültüsü, bir sürtünme sesi duyacağını umuyordu.

Gitmeden önce büyücünün kendisine bir şeyler söyleyeceğini, belki de hareket edeceğini düşünmüştü. Onun keskin kahkahalarını bekliyordu.

Fakat hayır!... Bunların hiç biri olmadı. Karanlık ve sessizlik denizine aynı anda düşmüştü.

Oysa derin karanlıklara uzun süre bakan gözler, en zayıf ışıkları da görmeye başlar. Sessizlikte kulak, en ufak sesleri duyar. Fakat burası öyle değil... Burada ne ses var, ne de ışık...

İlk korku dakikasından sonra, bu cesur ve

yılmaz ruh, son bir gayret daha sarfetti. Durakoğlu korkunun, kurtulmak için son umudu da mahvedeceğini düşünüyordu.

Bu yüzden bütün gayretini, soğukkanlılığını toplamaya çalıştı. Bunu başardı da... Daha doğrusu başardığını sandı... Korkuyu yendiğine inandı. Fakat korku, insan beynine yerleşen sinsi bir varlıktır. En umulmadık bir anda, sindiği yerden dışarı fırlayabilir.

Durakoğlu vücudunda bir yorgunluk hissediyordu. Bu yorgunluğun sinirlerini bozacağını anlayarak biraz dinlenmek için taş ocaklarının kumlu zeminine oturdu. Bir daha dinledi. Uzun uzun dinledi.

Belki Büyücü Diviye henüz oradaydı. Belki gitmeden önce Durakoğlu'na acı birkaç söz söylemek cesaretini gösterecek, böyle bir tedbirsizlik yapacaktı ve o vakit...

Fakat, hayır... Büyücü Diviye, herkes gibi bir adam değildi.

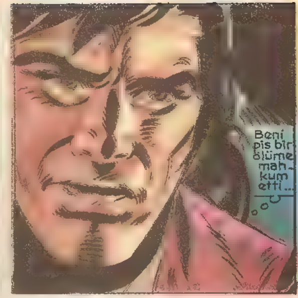

Hiç şüphe yok ki, kendini yakalatmadan, Durakoğlu'na korkunç bir "Allahaısmarladık!" diyebilirdi. Oysa bunu düşünmemişti bile... Diviye, mum söner sönmez, Durakoğlu'nu düşüncesinden silmişti. Artık delikanlı onun için yoktu. İşte bu kadar...

Büyücü Diviye, bahsettiği işaretleri sayesinde yolunu buldu, Durakoğlu karanlıklar ve sessizlikler içerisinde kıvranırken, o kendini tekrar dış dünyaya kavuşturacak merdivene yetişti.

Durakoğlu, büyücü Diviye'nin gerçekten uzaklaştığına emin olunca düşündü:

"—Bu adam beni, hiç de hoşa gitmeyecek bir ölüme mahkûm etti. Eğer buradan yakayı sıyırırsam, o bu ihanetinin cezasını çok feci bir şekilde çekecektir!"

Eğer büyücü orada bulunsaydı, bu sözleri takip eden gülümseme karşısında mutlaka titrerdi. Durakoğlu düşünmeye devam etti:

"—Buradan kurtulursam, bu adam çok

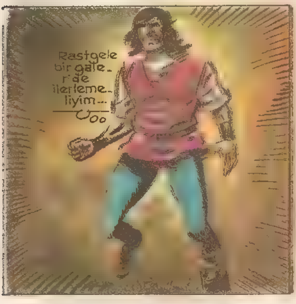

kötü bir yarım saat geçirecektir. Fakat şimdi bunları bırakalım da, buradan çıkmanın çaresini arayalım!"

Müthiş cesareti sayesinde birkaç dakika sonra büyücüyü, hatta her şeyi unutmuş, planlar kurmaya başlamıştı. Bu planların en basiti, en mantıklısı, en umut vericisi, karanlıkta rastgele bir galeriye girmek ve daima dümdüz gitmek şartıyla yürümekti... Durakoğlu kararını vermişti:

"—Ne olursa olsun, buradan kurtulmalıyım! Alacağım intikamlar fazlalaştı!"

Cesaretiyle, içini dolduran korkuyu frenledi. Sinirlerinin titreyişine hakim oldu ve ilk rastgeldiği galerinin karanlıklarına gömülerek yürümeye başladı.

Bu yürüyüş kolay olmadı. Karanlıkta yürümek, özellikle dümdüz yürümek imkansızdır.

İnsan, gözleri bağlı olarak birçok defalar geçtiği ve hiç bir engelin bulunmadığını bildiği yolda bile, yalpa vurmadan yüz adım atamaz.

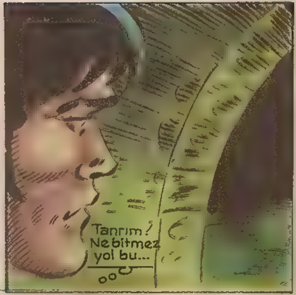

İnsan hayali, böyle bir durumde iken her taraftan çeşit çeşit engeller çıkarır. Ayak beceriksizleşir ve basacağı yeri bilmez olur. O vakit insan, yürümenin tahmin edildiğinden çok karışık bir iş olduğunu anlar.

Her şeye rağmen durakoğlu yürüdü.

Çok hızlı yürüdüğünü sanıyordu ama gerçekte her adımını birçok hesaplardan sonra atıyordu.

Bu şekilde saatlerce yürüdü ve galerinin bu kadar uzun oluşuna hayret etti. Moskova sokaklarında bu kadar yürümüş olsaydı, çoktan şehirden çıkmış olacaktı.

"—Tanrım!.. Ne bitmez yol bu!"

Durakoğlu adımlarını açmaya çalışarak yoluna devam etti.

Birdenbire, arada sırada olduğu gibi solda, duvara çarptı. Bu çarpış öncekilerden daha şiddetliydi. Çarpmadan sonra, niçin galerinin sonunun gelmediğini, kıyamet gününe kadar

yürümüş olsa yine ucunu bulamayacağını anladı:

"—Allahım!.. Bu yolun sonu yok!"

Çarpıştıktan sonra Durakoğlu iki adım geriledi, neye çarptığını anlamak istedi. Bu amaçla sola, yani omuzuna çarpan duvara doğru iki adım attı. Durakoğlu böyle yaptığını sanıyordu. Fakat aradaki mesafe ne kadar kısa olursa olsun yine dümdüz yürüyememişti...

Bu defa duvarı tutmak için ileriye doğru uzatmış olduğu elleri hiç bir şeyi tutamadı. Önünde boşluk vardı. Yeni bir galeriye girmişti.

"—Korkunç bir şey bu! Kayboldum! Bu korkunç galirelerde kayboldum!" diye dehşet içinde düşündü...

Artık iyice anlamıştı. Yürüdüğü zaman içinde birçok defalar sağa sola çarpmış, yeni yeni galerilere girmişti. Belki de hareket noktasına birçok defalar geri dönmüştü. Belki de hiç ilerlemeden aynı daire çevresinde dolaşıp durmuştu.

Oturdu. Kalbi sızladı. Saçlarının dimdik olduğunu, saç diplerinin terlediğini hissetti. Yenip zihninden attığı korku tekrar oraya saplanmıştı.

Bu gerçekten korkunç bir şeydi.

Uzaktan umutsuz haykırmalar duydu, dinledi, bu haykırmaların, haberi olmadan kendi ağzından çıktığını anladı.

Kendisi bağırıyor, korkunç sesi duvarlarda yankılanıyordu. Çıldıracak gibiydi...

Durakoğlu, korku ile mücadeleye karar vermiş olarak yerinden kalktı. Yavaş yavaş heyecanına hakim oldu,içindeki titremeler azaldı. Düşünceleri düzene girdi. Kararını yüksek sesle söyledi:

—Neden korkacak mışım? Ölüm beni zaten korkutamaz! Açlık ve susuzluktan mı titriyorum? Fakat canım istediği vakit bunlara son vermek elimde değil mi?

Elini beline atarak hançerinin kabzasını yokladı:

—Hançerim yanımda. Her umut bittiği anda ölümden kolay ne var?

Bu düşünce ile sakinleşti. Memnunlukla içini çekti, fakat birkaç dakika sonra korkunun yerini delice bir öfke kaplamıştı:

—Ah alçak büyücü! Beni fena tuzağa düşürdün! Buradan kurtulursam, elimden çekeceğin var!

Kalbi kinle fokurdadı.

Korku tekrar ruhuna hakim oldu. Artık durum muhakemesi yapamıyor, duygularını kontrol edemiyordu.

Ölüme başvurarak bu korkunç durumdan kurtulmak düşüncesi zaten zihninden silinmişti.

Bedenini saran korku duygusunun ölümden ve içinde bulunduğu karanlıklardan geldiğini fark etmiyordu.

Nereye gitmeli? İleriye mi? Yoksa geri mi dönmeli? Fakat nereye gitmek için geri döneceğim?

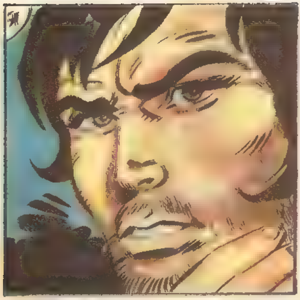

Bulunduğu yerde, sağdan, soldan gelen pis hava cereyanları, yeni karanlık ağızların nereye gittikleri belli olmayan yeni galerilerin açıldığını anlatıyor, yavaş yavaş bu karanlık ve dolambaçlı yollardan kurtulamayacağı düşüncesi ruhuna yerleşiyordu.

Yeniden umutla çevreyi dinledi. Fakat bu karanlık ve rutubetli yerlerde yaşayan hayvanların bile varlığını gösterecek hiç bir ses kulağına gelmiyordu.

Bu eski taş ocaklarında, hiç bir hayvanın yiyecek bulması imkânsızdı...

Yürüyor, yürüyordu. Birisini çağırmak için değil, sadece haykırmak ihtiyacı duyduğu için uzun uzun haykırıyordu.

Yürürken arada sırada gözlerini de kapıyordu. Sanki karanlık, bir ağırlık halinde göz kapaklarına çöküyordu.

Karanlıklar arasında bu yürüyüş ne kadar sürdü? Bunu bilmiyor, tahmin edemiyordu. Fa-

kat yürüyordu. Çünkü bir defa durdu mu, artık bir daha kalkamayacağı muhakkaktı.

Yürüyordu. Bir aralık yürüdüğü yolun, hafif bir iniş halini aldığını sezer gibi oldu. Belki gerçekte yol dümdüzdü. Fakat yürürken aşağıya doğru yürüdüğünü seziyor, bu da ona anlatılmaz bir korku veriyordu.

Yürümeye devam etti. Bu inişli yolda durursa, birdenbire açılan bir uçuruma yuvarlanacağını sanıyordu. Vücudunu zor taşıyan bacakları titremeye başlamıştı. Başı dönüyordu. Fakat inatla yürüyordu. Çünkü son umudu bu yürüyüşteydi.

Yaşadığının son delili bu yürüyüştü.

Birdenbire susuzluk duydu. Bu ana kadar onu hiç düşünmemişti. Dudaklarının yandığını, boğazının kuruduğunu hissetmemişti.

Susuzluğunu ancak son dereceyi bulduğu vakit duydu. Kekeledi:

—Bir yudum su bulup içsem!

Dudaklarından çıkan bu "İçsem" kelimesi susuzluğun tam ifadesi oldu. Susuzluk bir humma nöbeti halinde ıstırap vermeye başlamıştı. Haykırdı:

—Orada suları buz gibi bir kaynak var!

İleriye atıldı. Kaynak önünden kaçıyordu. Seslendi. Sanki bir handaymış gibi hancıyı çağırıp birkaç şişe şarap istedi, şarapları derhal karşısında göremeyince öfkelendi, karanlıklar ve sessizlikler arasında kulaklarını keseceğini söyleyerek hancıyı tehdit etti.

Açlık, ötekiler kadar korkunç değildi. Delikanlı bunun böyle olduğunu kolayca anladı. İsyan eden midesinin ıstırabını çabucak unutmayı başardı. Fakat susuzluk ve korku dayanılmaz bir şekil almıştı.

Susuzluk, boğazında bir cehennem yaratıyordu.

—İmdat! İmdat! İmdat!

Durup dinlenmeden haykırmaya koyuldu.

Sadece haykırıyordu...

Haykırırken başka kelime de söyleyebilirdi. Nitekim biraz sonra ağzından "İmdat" kelimesinden başka sözcükler de çıkmaya başladı. Hayali yaratıklara, bu karanlıklar içerisinde günlerden beri dolaşmakta olduğunu anlattı ve içecek bir şey vermeleri için yalvardı.

Hayaller birdenbire dağıldı. Durakoğlu bir defa daha, ne başlangıcı, ne de sonu belli olan galerilerde dolaşmakta olduğunu hatırladı. Bu ölüm yürüyüşünün yorgunluğunu hissetti.

Ölmek için yattı. Kendisine hakim olduğu ve acılardan, ıstıraplardan kurtulmak için hançerinin yanında olduğunu tekrarladığı dakikalar şimdi çok uzaklarda kalmıştı.

Ölümün ona yardımı artık imkânsızdı. Şimdi öleceğini anladığı için yere uzanıp yatıyordu. Ölüm sayesinde biraz sonra acı çekmekten kurtulacağını düşünmek ona hiç teselli vermiyordu.

Belki düşünecek kuvveti de kalmamıştı.

Durakoğlu ölüyordu. Hayata ait şeyleri hatırlamak için son bir çaba sarfederek ölüyordu. Bu çabayla ancak Prenses Aleksandra ile Leonora'nın adını anabildi. Bunlar belki titreyen birer hatıra idi. Buraya Leonora için girmişti. Bu adı hatırlaması doğaldı. Bu adı andı ve öldü!

Evet... Burada "Öldü" kelimesinden başka hiçbir kelimeyi kullanamayız. Durakoğlu'nun hali, kendini kaybetmek değildi. O, ölümün tatsız, yürek parçalayıcı ve korkunç hakimiyetini kendisinde hissetmişti.

Can çekişen insanlar gibi ölümü düşünmüş, **"Ölüyorum. Bir an sonra her şey bitecek"** demişti.

Durakoğlu nefes alıyordu. Fakat bu nefes o kadar hafifti ki!.. Dudaklarından bir hırıltı çıkıyor, göğsü inip kalkıyordu. İşte o kadar...

Bütün hisleri durmuştu artık...

Genç adamın dirilmesi ani oldu...

Bir an içinde, yorgunluktan harap olmuş, açlıktan, susuzluktan, korkudan bitmiş olan bu vücut, yokluğa gömülmüş gibi görünen, ancak nefes alabilen bu genç adam, umutla delirmiş, insan sevincine benzemeyen coşkun bir sevinç içinde ayağa kalkmış, boynunu uzatmış dinliyor, bütün varlığıyla dinliyordu.

Uzaktan gelen bir ses, bir insan sesi duymuştu. Bu sesi dinledi, onu canlandıran bu ses olmuştu. Onu ölüm dünyasının derinliklerinden bu ses çağırmıştı.

Galerilerin karanlığında en sonra ölecek vücut parçası kulak olduğu için, hayatın son ışıkları kulağın içine sığındığı için, bu hafif sesi fark edebilmişti.

Açlıktan ve susuzluktan ölen adama bir ses, yeni kuvvetler vermeye yetmişti... Korku ortadan kayboldu, açlığını düşünmedi artık. Yorgunluğunu da hissetmedi... Yalnız hâlâ susuzdu...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Fakat sadece susuzluk, Durakoğlu'nun kalbine giren umudu yere seremezdi. Yalnız korktuğu bir şey vardı: Sakın bu da gördüğü çeşmeler gibi hayal olmasın!

Dikildi, yüzünü sildi, dudaklarını ısırdı. Mutlak bir sessizlik elde edebilmek için düşüncesinin bütün kuvvetini topladı. Kendinden emin olunca gözlerini kapadı, dinledi. Hırsla ellerini oğuşturdu, duyduğu sevinç zorla göğsünü şişirdi.

Haykırmak, koşmak arzusuyla çıldırıyordu. Fakat çılgınlığına gem vurarak dinlemekte devam etti.

Evet, uzaktan sesler geliyordu. Açık denizlerde, bir tahta parçası üzerinde dalgalar arasında çırpınan bir zavallı uzaktan bir yelken görse ne yapmaz?

Fakat Durakoğlu, böyle bir kazazedeye de benzemiyordu. Çünkü o adam hiç değilse gökyüzünü görüyordu. Gerçi açlığın ve susuzluğun

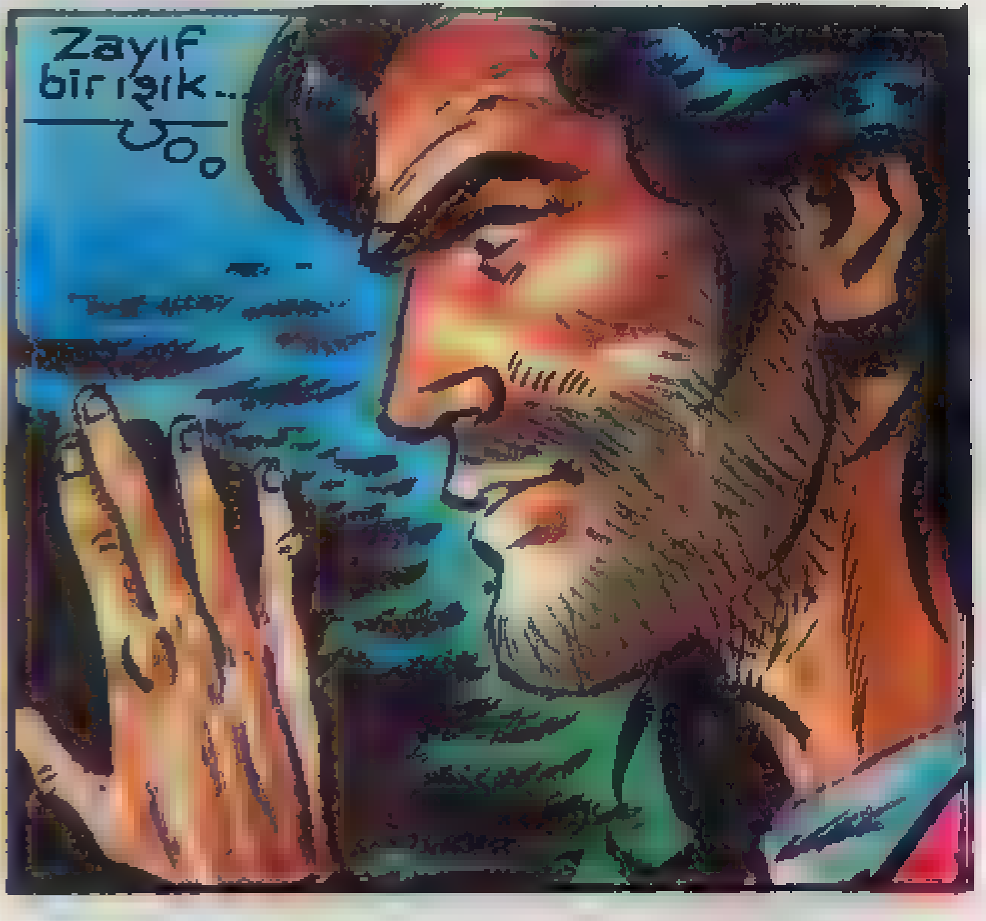

ızdırabını o da çekiyordu ama, güneşin ışığı, yıldızlar, bu adam için bir teselliydi.

Durakoğlu da bu adam gibi çılgın ve özellikle ızdırabın insanoğlunun yeryüzünde tattığı ızdırapların en acısı olan susuzluğun işkencesine katlanmıştı. Fazla olarak karanlıklar içerisindeydi. Açlığın ve susuzluğun yanında bilinmezliğin korkusu da vardı.

İlk adımlarını titreyerek attı. Bütün vücudu, daha doğrusu kalbi titriyordu.

Boynu, elleri, bütün vücudu bu sese, hayata doğru uzanmış olarak ihtiyatla yürüyordu.

Ya yolunu şaşırırsa?

Ya hayata çıkan yoldan başka bir yola saparsa?

Hayır... Sesler gittikçe daha iyi duyuluyordu, içerisinde koştuğu galerinin ucunda bir ışık gördüğü oluyordu.

Çok zayıf bir ışık!... Fakat ne zararı var? Bir ışık!... Karanlık artık zifiri değil.

Korkunun siyah tülleri yırtıldı artık...

Bu aydınlık, bir tas serin su gibi Durakoğlu'nu rahatlattı. Bir sofra başından yeni kalkmış gibi vücudunu kuvvetli hissetti. Her türlü tedbiri bırakarak yürüdü. Artık hedefe ulaştığından emindi...

İlerledikçe sesler genişliyor, yükseliyor, belirsiz ışık çizgileri kuvvetli bir aydınlık halini alıyordu.

Galerinin sonunda geniş bir meydanlıkta, bir çok meşalenin aydınlığı altında yüz kadar gölge vardı.

Bu adamlar kimdi?

Bu taş ocaklarında ne yapıyorlardı?

Durakoğlu bunları düşünmedi bile... Kalabalığa yüz adım kadar yaklaşınca artık kendini tutamadı, koşmaya başladı.

Bu adamlar kim olursa olsun kendini kurtaracaklardı.

Birden bire meydanlığa on adım kala durdu. Bu sesler arasında bir sesi tanımıştı. Bu ses bağırıyordu.

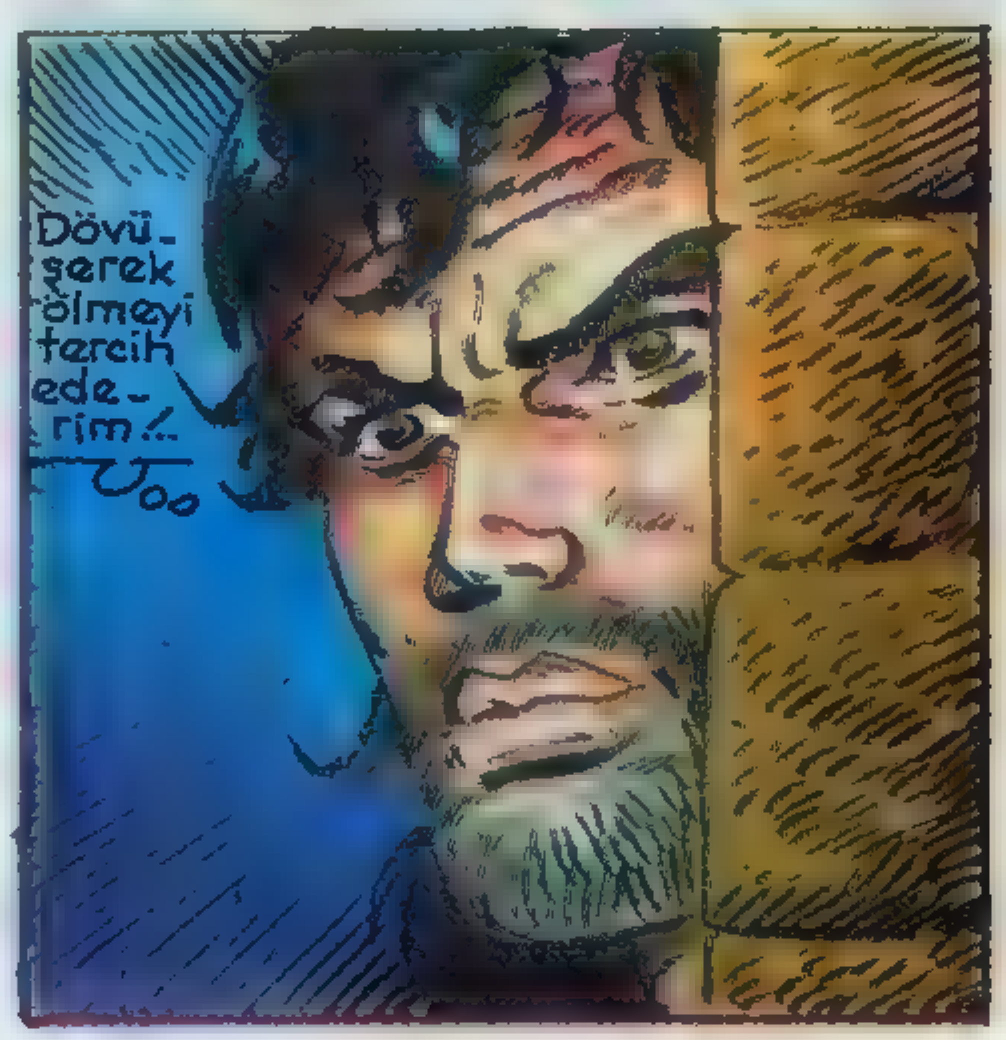

—Guryan usta! Efendimizin kati istekleri budur!

Bu Repnin'in sesiydi... Durakoğlu bir uçuruma bakar gibi ileriye baktı. Kendisini Kremlin Sarayı'nın zindanında tokatlayan Komutan Mihail'in yanında onun ilk yardımcısı Subay Repnin ile Yuri'yi gördü.

Ötekiler de tanımadığı adamlardı.

Durakoğlu'nun emin olduğu nokta şuydu: Burada ölümünü isteyen üç adam vardı. Kendisini görür görmez kılıçlarını göğsüne saplayacakları muhakkaktı. Delikanlının arkasında ise korkunç galeriler, karanlık, açlık, susuzluk ve korku vardı.

Durakoğlu, hemen kararını verdi. Bu adamların arasına atılmak ve dövüşe dövüşe ölmek, karanlık dehlizde açlıktan, susuzluktan, korkudan kıvrana kıvrana ölmekten daha iyiydi.

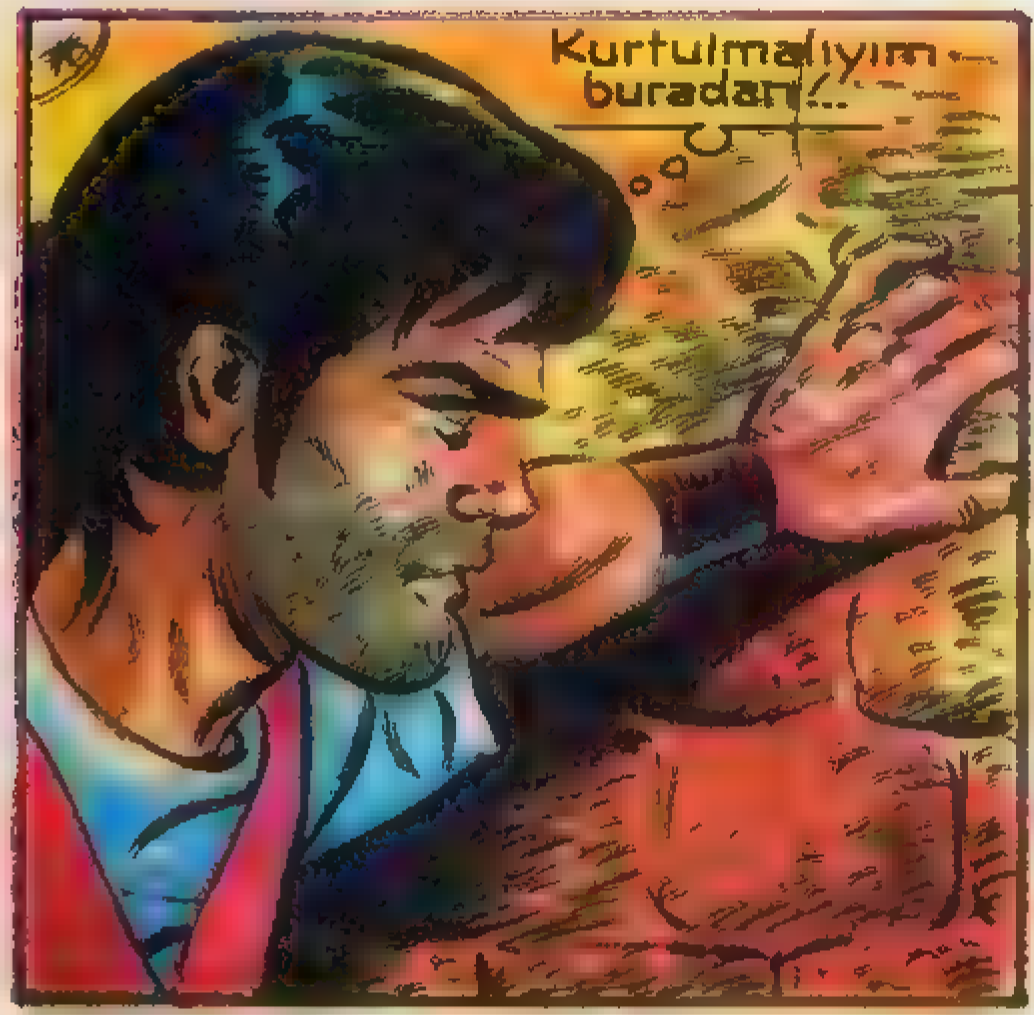

Bir kaç adım daha ilerledi.

Meşalelerin ışığına kavuşmak sevinci vücudunda ve ruhunda derin bir tepki yaratmıştı.

Karanlıklardan kurtulmak yaşamak demekti. Yaşamak ise insana hayat sevgisi verir.

Bu adamlar arasına ölüme atılmadan önce, yeryüzüne diri çıkmak için bir çare olup olmadığını düşünmek istedi. Bakmaya, dinlemeye başladı.

★ ★ ★

Durakoğlu, iki noktanın kendisi için çok önemli olduğunu derhal anladı.

Bu toplantı, ferah ferah yüz kişi alacak geniş ve aşağı yukarı yuvarlak bir yeraltı meydanında yapılıyordu.

Bu yuvarlak meydanlığa çıkan yalnız, kendisinin bulunduğu galeri vardı. Bu galerinin tam karşısında meydanın öteki ucunda bir merdiven görünüyordu. Bu adamlar buraya bu merdivenden inmiş olacaklardı.

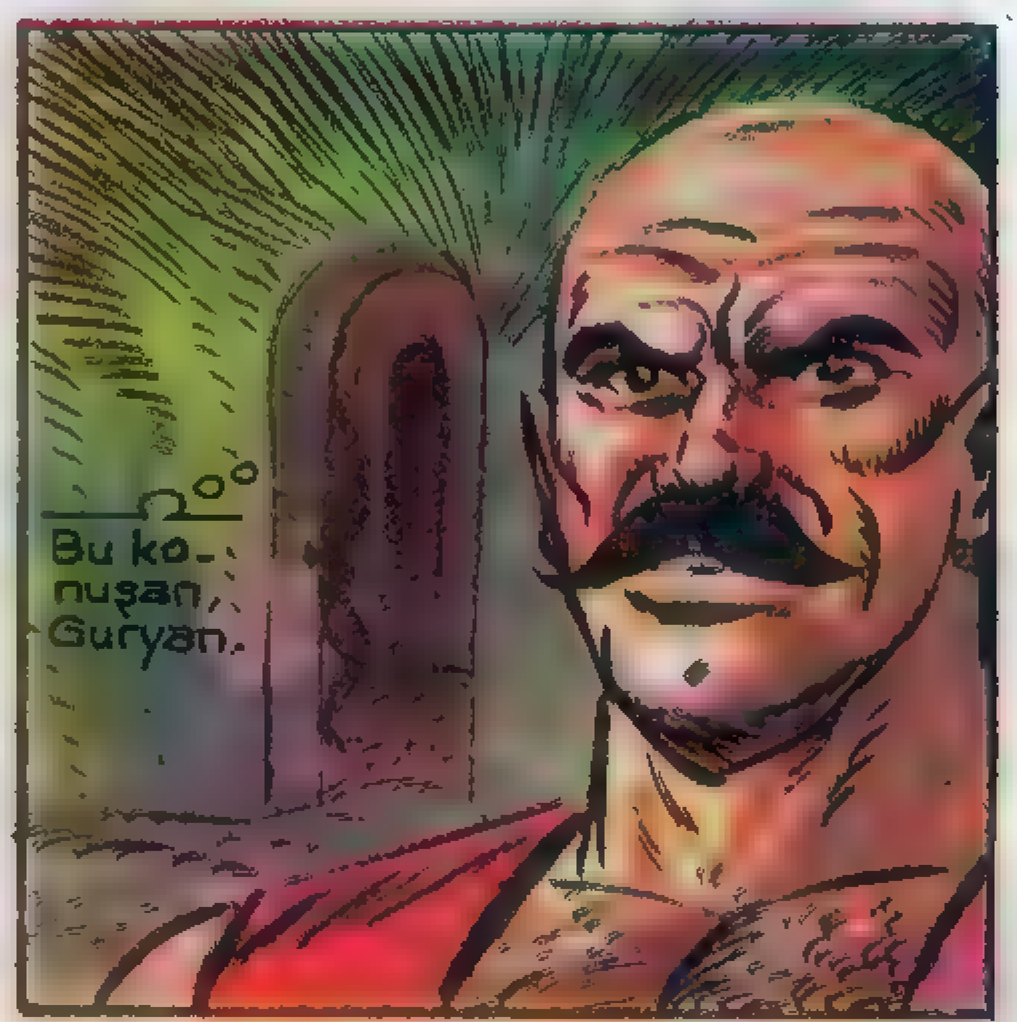

Durakoğlu için artık karanlık galerilerde kaybolmak ihtimali kalmamıştı.

Aydınlık dünyaya çıkmak umudu kesinlik kazanmıştı. Bu merdivenin yukarı ucu bir kapı ile kapatılmıştı şüphesiz... Ama bir kapıyı açmak daima mümkündü...

Meydanlıktaki adamlar konuşmaya ve dinlemeye dalmışlardı.

Durakoğlu'nun kimsenin dikkatini çekmeden yanlarına kadar gitmesi, aralarına karışması ve toplantı bitince bu adamlarla beraber rahat rahat yukarıya çıkabilmesi belki de mümkündü.

Bunlara yaklaşmak ve karışmak imkanı bulamayınca salonun boşalmasını bekleyecek, sonra kapıyı zorlamaya çalışacaktı.

Şimdi bulunduğu yerden meydanlıkta olan her hareketi görüyor, her sözü işitiyordu.

Guryan konuşuyordu...

Komutan Mihail, Yuri ve Repnin ise Kontes Hanna'yı temsil ediyorlardı.

Guryan, isyan etmek üzere olan burjuvaların sözcüsüydü. Burjuvalar halka bir parçacık hürriyet vermek arzusundaydı.

Guryan sert ve kuvvetli bir adamdı. Aleyhinde çarpıştığı düzenin yerine ne koyacağını bilmemekle beraber isyanın bütün gayretini şahsında toplamıştı. Komutan Mihail:

—Guryan usta, demişti. Senin ve arkadaşlarının önünde hanımımız Kontes Hanna'nın niyetlerini açıklayacağım...

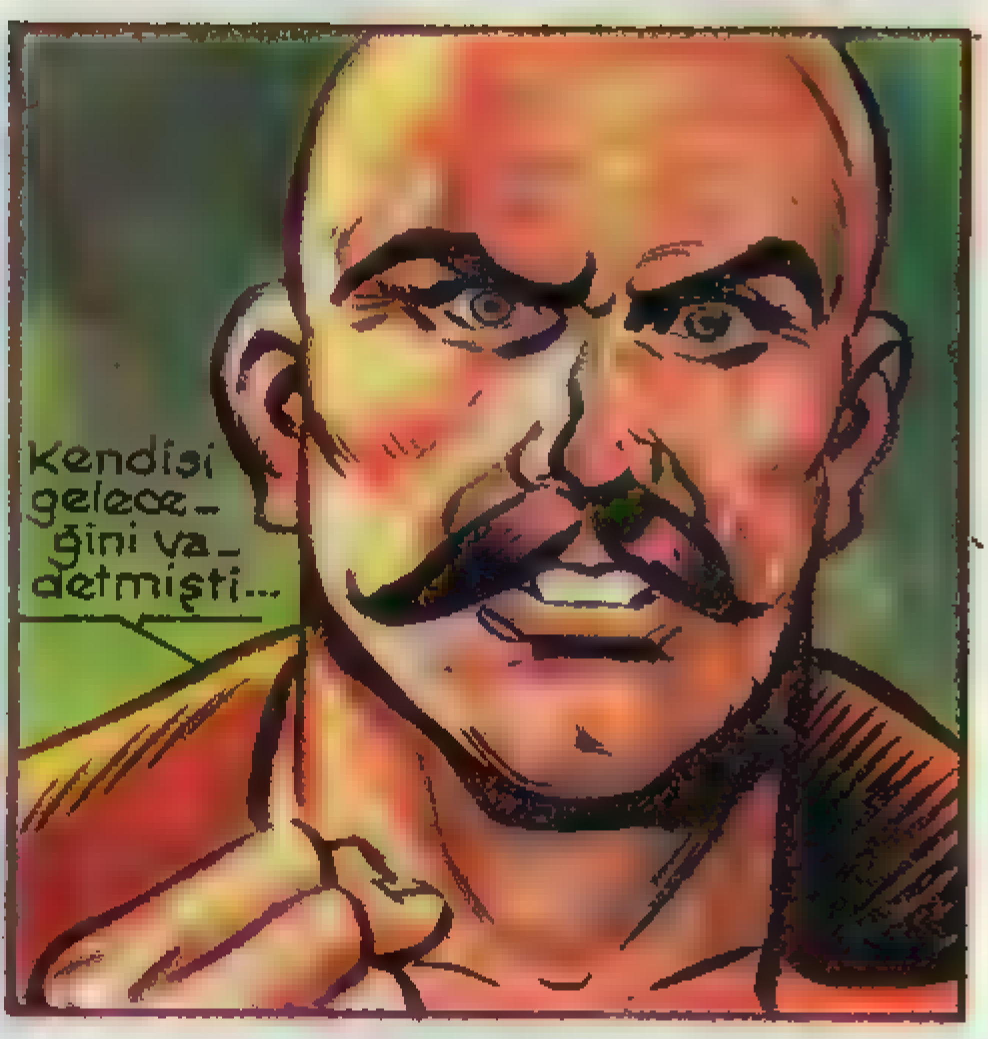

Guryan keskin bir sesle cevap verdi:

—Komutan Mihail, bir savaşın imkanlarını bizimle tartışmak için, Kontes Hanna buraya şahsen gelmeyi vadetmişti... Gerçi bulunduğumuz yer ona layık değil ama ne yapalım? Bizim, silahlı muhafızlarla korunan saraylarımız, konaklarımız yok. Bu eski taşocakları bizim sarayımızdır...

Guryan'ın dudaklarında, karşısındakini küçük gören bir gülümseme belirdi:

—Belki hanımımız buraya gelmekten korktu...

Komutan Mihail doğrularak gururla:

—Kontes Hanna hiçbir şeyden korkmaz! dedi.

Guryan vahşi bir sesle haykırdı:

—O halde niçin gelmedi? Bizi küçük gördüğü için değil mi? Ben onun konağına gittim. O niçin benim sarayıma gelmiyor? Komutan Mihail... Hanımınız gelsin, tekliflerini ağzından dinleyelim...

Sert bir ses:

—İşte geldim! dedi.

Bu ses, merdiven başından geliyordu. Bütün gözler oraya çevrildi.

Durakoğlu da baktı...

Hepsi, uzun boylu, güzel bir kadının, yavaş yavaş basamaklardan indiğini gördü. Bu kadın aşağıya inince büründüğü geniş pelerininden sıyrıldı. Burjuvalar yerlere kadar eğildiler.

Guryan başıyla hafif bir selam verdikten sonra ilerledi ve:

—Guryan'ın evine hoş geldiniz madam! dedi.

Kontes Hanna oradaki masaya doğru ilerledi. Bu masanın üzerinde içleri şarap dolu bakır maşrapalar vardı.

Kontes Hanna bu maşrapalardan birini aldı ve hükmeder bir tavırla:

—Guryan usta dedi. **Sen benim evimde**

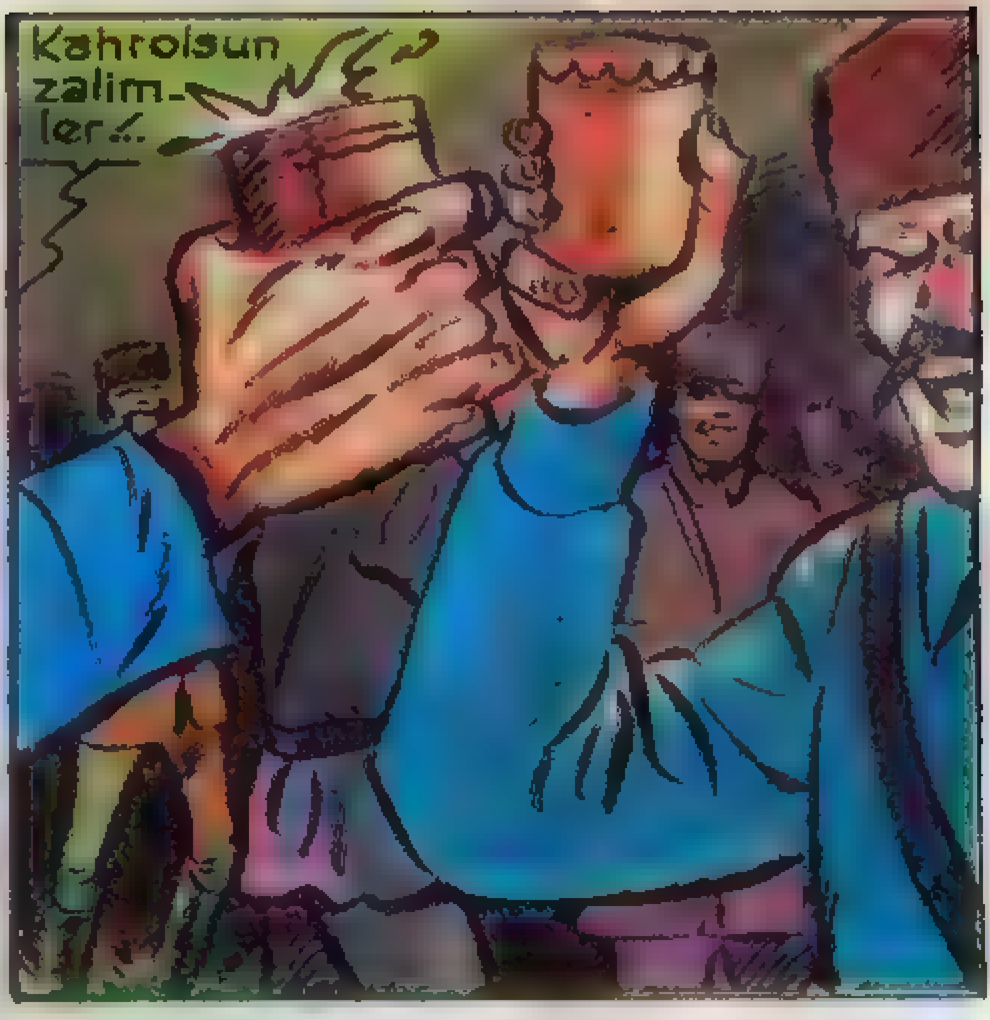

benim şerefime içmiştin. Ben de burada umutlarınızın ve umudumun şerefine içiyorum.

Maşrapasını Guryan'ın maşrapasıyla tokuşturdu ve bir yudumda içti.

Orada bulunan senyörler ve burjuvalar da aynı hareketi taklit ettiler. Heyecanlı haykırışmalar oldu, tehditler, küfürler savruldu, meşalelerin kızıl ışığı altında kımıldanan bu gölge yığınlarından sesler yükseldi:

—Kahrolsun Çar!

—Kahrolsun zalimler!

Guryan, Kontes Hanna ve adamlarını titreten bir sesle:

—Yaşasın hürriyet! dedi.

Bu gürültüler kesilince Kontes Hanna, Guryan ve arkadaşlarına döndü:

—Burjuvalar, randevunuza biraz geç geldim. Bu, Guryan ustanın dediği gibi, korkudan veya sizi küçük görmemden değildir. Buraya gelmeden önce ortak düşmanımızın, Çar'ın, neler

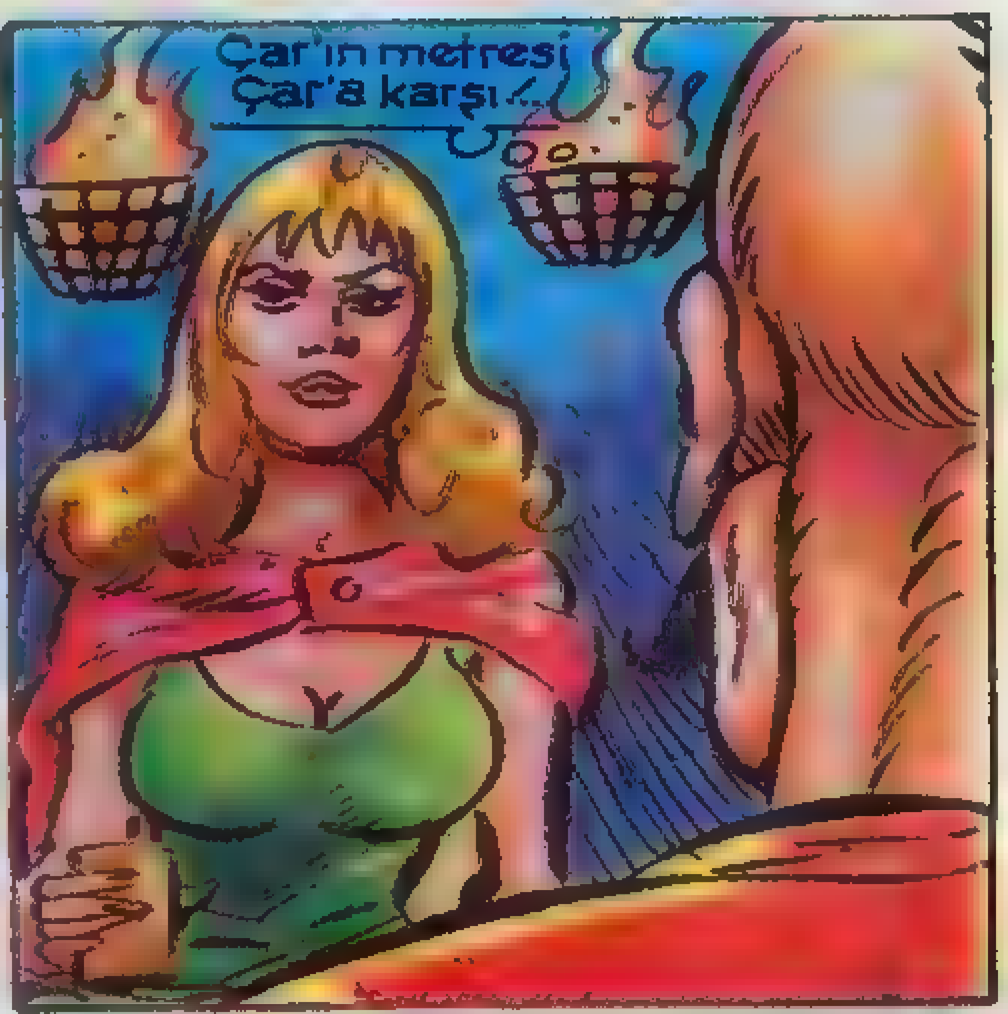

hazırladığını öğrenmek istiyordum. Bunu öğrendim. Şimdi, size de anlatacağım...

Meydanda korkunç bir sessizlik vardı. Guryan, Kontes Hanna'nın güzel, fakat gamlı çehresine dikkatle bakıyor ve onun ciddi haberler getirdiğini anlıyordu.

Düşündü:

"—Çar'ın metresi, Çar'a karşı... Bu çok ilginç bir şey... Bu kadının aramızda bulunuşu, sonsuz ihtirasını gösterir.

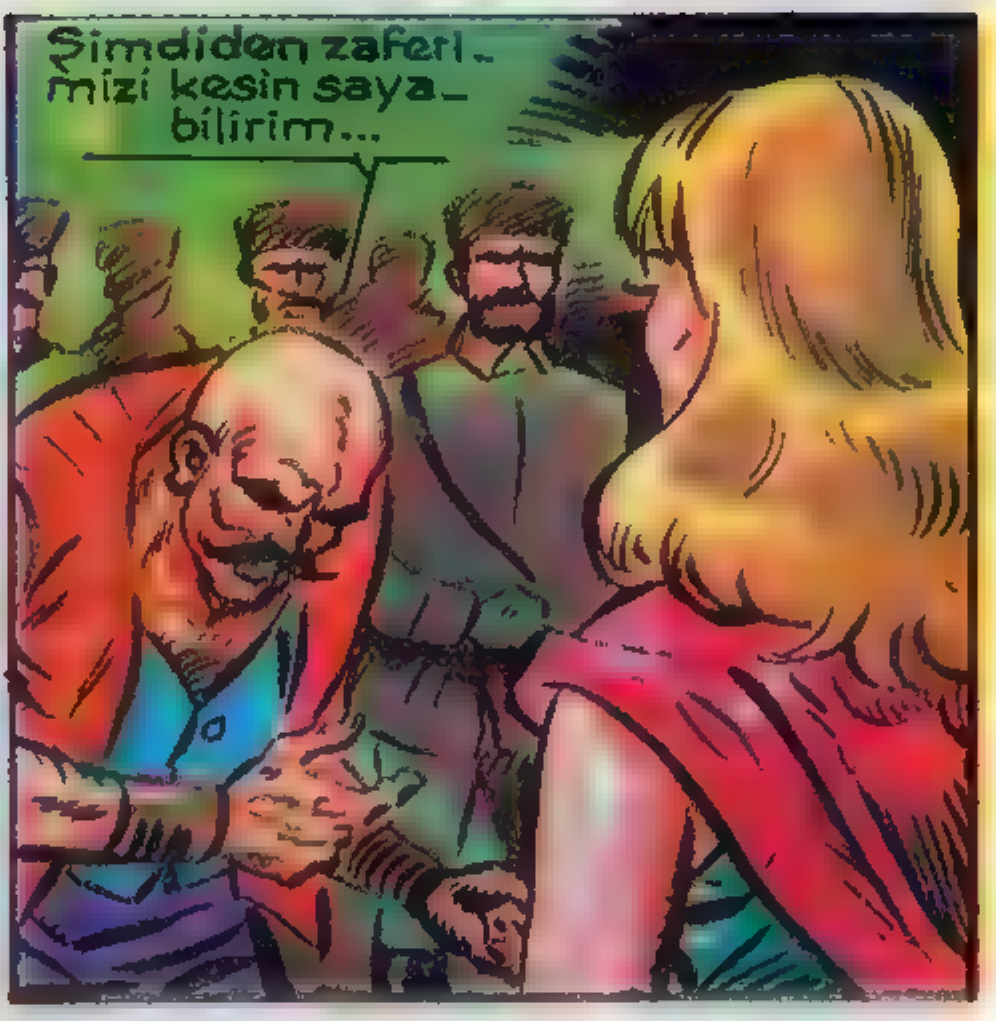

Bu yüzden, işbirliğimizi mümkün olduğu kadar pahalıya satmak gerekiyor. Kimbilir, belki bu görüşme bize hürriyetimizi kazandıracaktır."

Kontes Hanna sözüne devam etti:

—Beni dinleyiniz asilzadeler ve burjuvalar. Şimdi, yalnız başlayacağımız savaş hakkında değil, zaferi kazandıktan sonra, zaferin meyvelerini nasıl paylaşacağımız hakkında da uyuşmalıyız. Öyle ki, ne siz, ne ben bu işte aldanmış olmayayım...

Bu sözler, Guryan'ı çok ilgilendirdi. Kontes Hanna sanki onun gizli niyetini biliyormuş gibi konuşmuştu. Halk için hayırlı bir sonuç çıkarmadıktan sonra Kontes için zafer kazanmanın ne anlamı vardı?

Kontes Hanna'nın karşısında saygı ile eğildi:

—Kontes, dedi. Bu söyledikleriniz samimi ise şimdiden zaferimizi kesin sayabilirim. İzin verirseniz, her şeyden önce size teşekkür ede-

rim. İlk defa olarak bir soylu, halkın yardımı olmadan hiç bir şey yapılamayacağını kabul ediyor. Bu birleşmenin zaferi uğrunda biz son rublemizi ve son damla kanımızı bile dökeceğiz. Şimdi bakınız... Site temsilcisi!...

İlerleyen bir burjuva:

—Benim, dedi.

—Kaç adamın ve kaç paran var?

—Yüz elli adam ve üç bin altın ruble..

Bu üç bin altın ruble lafını duyan asilzadelerin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Kontes Hanna:

—Nee? dedi. **Bu kadar çok para ve bu kadar az adam ha?**

Guryan gülümseyerek:

—Kontes dedi. **Site tüccarlar mahallesidir. Burası bunu verebilir. Fakat şimdi öteki tarafları da dinleyiniz. Sen ne yaptın Marinski?**

Kısa boylu, zayıf, sinirli bir adam ilerledi ve sadece:

—İyice silahlı, ölünceye kadar çarpışmaya hazır dört bin kahraman...

Kontes Hanna:

—İşte bu daha çok hoşuma gitti, dedi.

Guryan seslendi:

—Tamporof!

—Altı yüz adam ve bin gümüş ruble...

—Üniversite!...

—Kavgaya susamış, yüzlerini yara ile süslemek isteyen dört yüz öğrenci...

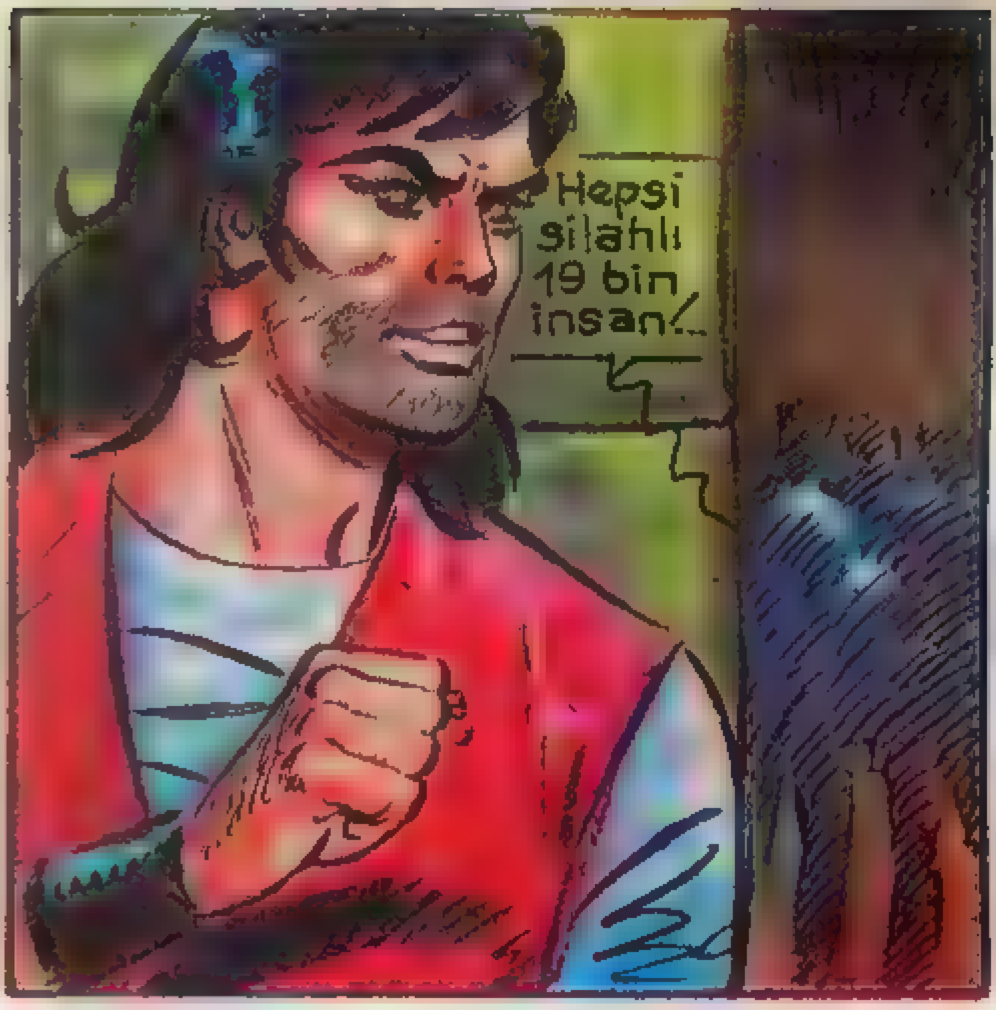

Guryan, Moskova'nın çeşitli semtlerinin temsilcilerini çağırmakta devam etti. Onlardan her biri dövüşecek kahramanlarını ve bu uğurda sarfedecekleri parayı saydılar. Toplam rakam gururla ilan edildi:

—Hepsi silahlı 19 bin insan ve yüz elli bin altın, üçyüz bin gümüş ruble...

Gurban ekledi:

—Böyle bir ordu ile Çar'ın ordularına kafa tutulabilir. Çünkü asker ve paradan başka,

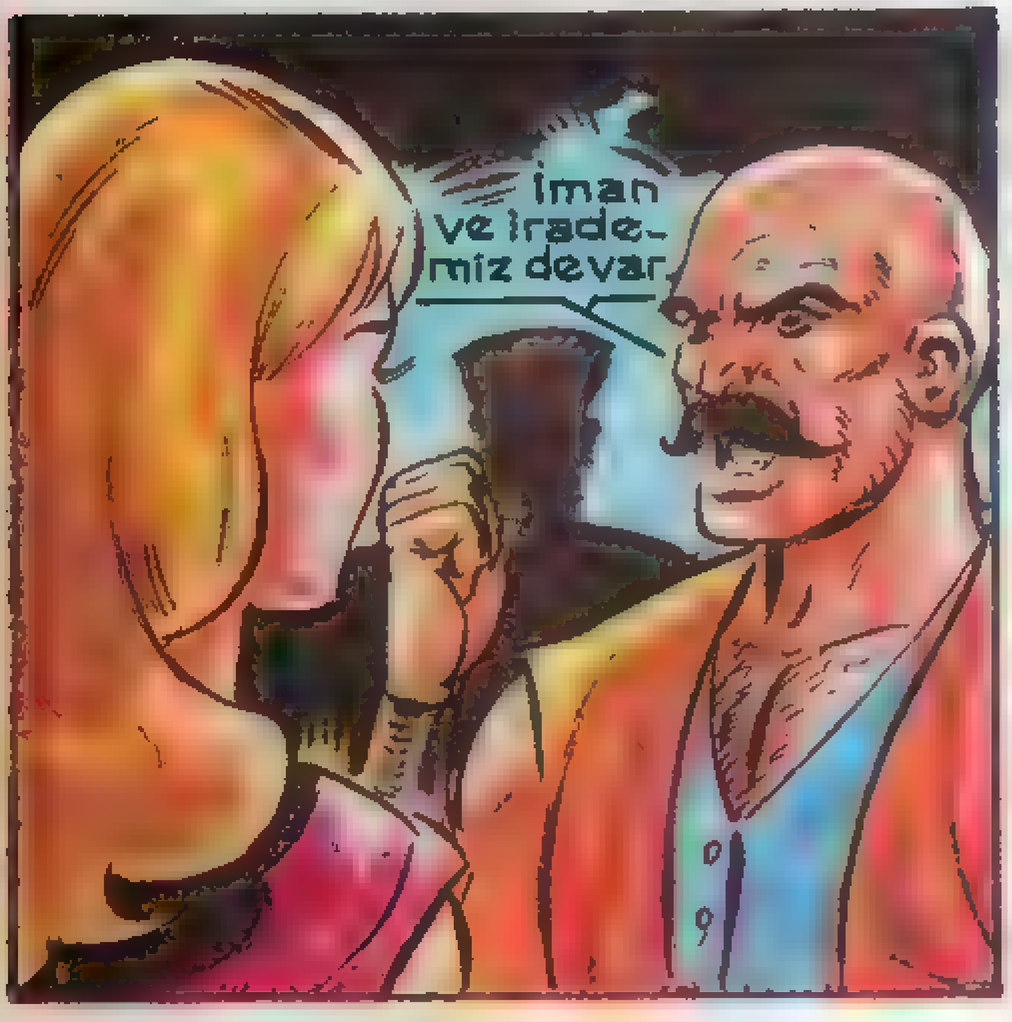

İman ve irademiz de var. Serbest yaşamak ya da ölmek istiyoruz. Onun için şimdi, bizim sizden ne beklediğimizi öğrenmelisiniz.

Kontes Hanna, sakin bir cüretle kendisine bu tarzda hitap eden bu mağrur adamı hayretle dinliyordu... Bu cesareti sadece bir kişide daha görmüştü. O da Durakoğlu idi ve ne yazık ki ölmüştü..

Kontes Hanna, Büyücü Diviye'nin, Durakoğlu'nun ölüm haberini kendisine getirdiği vakit içinin nasıl sızladığını düşündü. Böyle bir isyanda, Durakoğlu gibi yaman bir adama her zaman ihtiyacı olacaktı...

Yüzünü buruşturarak:

"—Ne yazık ki çok inatçı ve dikkatli bir herifti... Öldüğü belki de iyi oldu!" diye düşündü...

Aynı anda, karanlık dehlizden meydandaki konuşmaları dinleyen Durakoğlu, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

"—Bu Kontes yaman bir kadın" diye düşünüyordu. **"Çar'ın kendisiyle evlenmeyeceğini anlayınca Rusya'nın hakimi olmak için ihtilalcilerle işbirliği yapmak cüretini gösterdi! Çılgınca bir hareket bu! Demek bana imparatorluk vaad ederken yalan söylemiyormuş!"**

Kontes Hanna, kafasından Durakoğlu'nun hayalini silerek Guryan ustayı süzdü. Bu da sert ve dik kafalı bir insandı. Aslında bu adam sadece bir sanatkâr, sadece bir burjuva idi. Nihayet halktan bir kişiydi. Bugüne kadar tanınmamış büyük bir kuvveti temsil ediyordu. Halk kuvveti.

Kontes Hanna:

—Bana teklif ettiğiniz ittifakın değerini biliyorum! dedi. **Halkın desteği olmadan hiç bir hareket başarıya ulaşamaz..**

Guryan usta gür sesiyle konuştu:

—Biz sizin ne istediğinizi biliyoruz. Sizin istediğiniz Çarlık tahtıdır. Biz size Kremlin sa-

rayını teslim etmeye hazırız...

Kontes Hanna titredi. Toplantının iradesini eline almış olan bu halk adamının hali onu şaşırtmış, endişeye düşürmüştü. Fakat bu adamlarla zaferi kazanacağına emindi. İçinden:

"—Guryan'ın küstahça bir tavrı var. İstediğimi elde ettikten sonra bu küstah adamın hakkından gelmesini bilirim!" diye düşündü... Guryan devam etti:

—Çar İvan delidir. Fakat buna rağmen kurnaz bir tilki gibidir. Zevki uğruna Moskova halkını eziyor. Bu yüzden bize yaşamak imkânı verecek bir kişiyi tahta geçirmeye karar verdik. Zira hayvan gibi gece-gündüz başkaları için çalışmak, yaşamak değildir.

Guryan'ın sesi yükselmeye başladı. Şakak damarları şişti, gözlerinden şimşekler fışkırdı. Bu cüret karşısında, asilzadeler hayretten, belki de korkudan titreyerek onu dinliyorlardı.

Guryan haykırdı:

—Kremlin sarayında oturan zalimden kurtulmak için siz bize, biz size yardım edelim. Bunun karşılığında biz sadece hürriyet istiyoruz!

Dehlizde bu sözleri dinleyen Durakoğlu takdirle mırıldandı:

"—İşte mert bir adam!"

Guryan sözlerine devam etti:

—Şimdilik bizimle berabersiniz ve bize değerini çok iyi bildiğimiz güvence veriyorsunuz. Biz de sizi destekleyeceğiz...

Kontes Hanna'nın alnında vahşi bir sevinç parladı. Çevresindeki asilzadeler, Guryan'ın halktan olduğunu unuttular. Ellerini uzattılar ve bir ağızdan haykırdılar:

—Kahrolsun Çar!

—Yaşasın Kontes Hanna! Yeni Çariçemiz!

Bu sesler, karanlık galerilerde uzun uzun yankı yaptı.

Guryan soğuk bir sesle:

—Kahrolsun Çar! dedi. Sonra Kontes Hanna'ya dönerek adeta emreder gibi:

—Lütfen Kontes, dedi. **Şimdi oturup anlaşmayı yazınız...**

Kontes buna itaat etti. O vakit meydanlıkta garip bir manzara görüldü. Kontes Hanna, üzerindeki hokka, kalem ve parşömen kağıtları bulunan bir masanın başına oturdu.

Guryan usta sevinçle titredi. Bu sevinç, sadece Kontes Hanna'nın eliyle yazılmış bir vesikanın daha değerli olacağı düşüncesinden ileri gelmiyordu.

Rusya'nın Çariçesi olmaya aday en soylu insanına, bir kâtibe emreder gibi halkın arzularını söyleyerek yazdırmak hoş bir şeydi.

Şimdi o söylüyor, Kontes Hanna yazıyordu:

—Her şeyden önce, esnaf loncaları, bütün eski örgütüyle beraber kurulmalıdır.

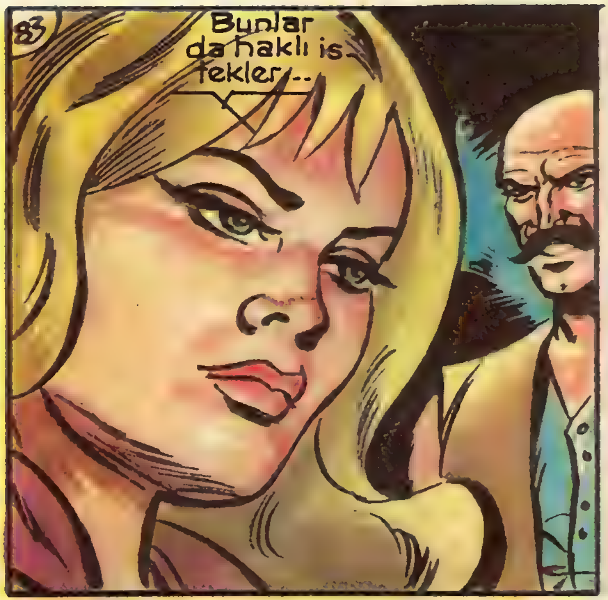

Kontes Hanna yazarak:

—Bunlar şimdiki Çar'ın lağvettiği haklardır, dedi. Geri verilmesi yerinde olur...

Guryan devam etti:

—Esnaf kahyalığının da yeniden kurulması lazımdır. Esnafın haklarına Çar'ın veya Çariçe'nin hiç bir suretle dokunamayacağının da yazılmasını istiyoruz...

Kontes Hanna gülümsedi:

—Bunlar da haklı istekler...

Guryan bu garip gülüşün farkına vardı. Fakat aldırmadan sözüne devam etti:

—Bütün meslek kuruluşları Çar'dan izin almadan toplanma hakkına sahip olmalıdır..

Burada Kontes Hanna'nın kalemi bir an durdu. O zamanlar toplanmalar, devlet için korkulacak bir şeydi. Çünkü toplantıların ne gibi sonuçlar vereceği önceden tahmin edilemezdi. Bir toplantıdan her an bir isyan fışkırabilirdi.

Guryan sakin sakin bekledi. Burjuvalar tit-

riyordu. Sonunda her tarafta ferahlık verici fısıltılar dolaştı. Kontes Hanna yazmaya başlamıştı. Guryan devam etti:

—Sokaklarımızın iki ucuna zincir germek, silah taşımak, karakollarımızı, yargıçlarımızı kendimiz seçmek istiyoruz. Tuzun serbest satılmasını istiyoruz. Çar'ın meclisinde bizim haklarımızı koruyacak temsilcinin bulunmasını istiyoruz.

Guryan durdu. Sesi değişmişti. Yanan dudaklarından çok kati sözlerin çıkacağı anlaşılıyordu:

—Hepsi bu kadar. İsteklerimiz kabul edilirse, kılıcımız sizin emrinizdedir...

Kontes Hanna, söylenen son sözleri öfkeden kudurarak yazmıştı. Yazdıran adamın sözü, asalet için öldürücü bir hakaretti. Bu sözlerin her kelimesiyle Çarlığın imtiyazlarının bir parçası uçup gidiyordu. Fakat Çar İvan'ı devirebilmek için bütün bunları kabul etmek zorunda olduğunu biliyordu.

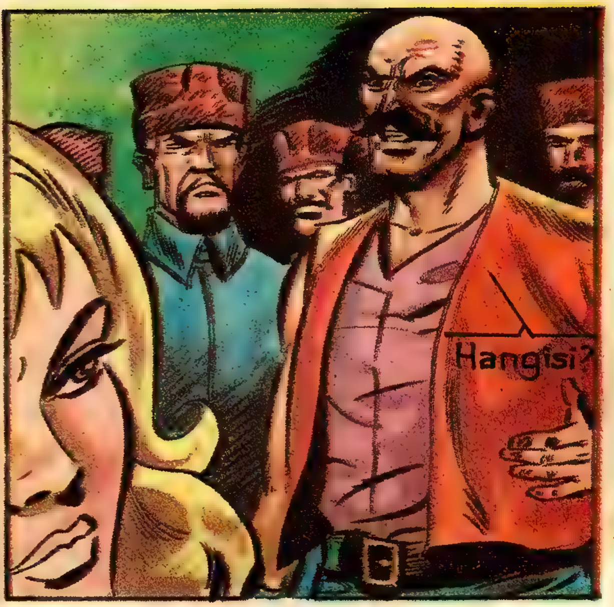

Guryan bir daha sordu:

—Kontes... İstediklerimizi vermeye razı mısınız?

Genç kadın öfkesini bastırarak sesine sakin bir hava vermeye çalıştı:

—Evet... Hepsini kabul ediyorum..

—O halde, biz de bu dakikadan itibaren sizi şefimiz olarak kabul ediyor, ortak düşmanımız mahvoluncaya kadar size itaat edeceğimize yemin ediyoruz. Bize işaret verdiğiniz anda hazır olacağız!..

Kontes Hanna:

—Peki, dedi. **Adamlarımdan biri size emrimi getirecektir.**

Guryan sordu:

—Hangisi?

Kontes Hanna:

—Bu, dedi ve Komutan Mihail'i gösterdi. O da saygıyla eğildi.

Kontes Hanna çevresindeki insanlara:

—Sayın Burjuvalar, dedi. **Size güveniyorum. Siz de bana güvenebilirsiniz...**

Artık görüşülecek bir şey kalmamıştı.

Aynı anda, karanlık dehlizden meydandaki konuşmaları dinleyen Durakoğlu, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde düşündü:

"—Evet, bu işe bir son vermek gerek!.. Artık açlık ve susuzluğa dayanacak gücüm kalmadı."

İçinde bulunduğu müthiş dermansızlığa rağmen kendi kendine gülümsedi:

"—Bu kadar güzel şeyler isteyen bu mert burjuva, benim gibi odsuz ocaksız ve meteliksiz insanlar için her köşe başında hazır bir sofra bulundurulmasını da istemeliydi.. Fakat işte, herifler gidiyor, şimdi gözümü dört açmalıyım..."

Kontes Hanna, arkasında maliyetinden bir kaç kişiyle beraber merdivenleri çıkmıştı.

Guryan ve burjuvalar da meydanlıktan ayrıldılar.

Komutan Mihail, Yuri ve Repnin arkada kalmışlardı.

Mihail merdivenleri çıktı, Yuri de onu takip etti.

Repnin çevresine bir göz attı, o da merdivenleri çıkmaya başladı.

Meydanlıkta meşaleler hâlâ yanıyordu. Bu merdivenler bir burjuva evinin mahzenine çıkıyordu. Toplantı yerini hazırlamak, bu meydandaki meşaleleri yakıp söndürmek onun göreviydi. Bu adam inip meşaleleri söndürmek ve kapıyı kapamak için bütün misafirlerin çıkıp gitmesini bekliyordu.

Beşinci veya altıncı basamakta Repnin, birisinin kolunu tuttuğunu hissetti. Kolunu tutan bu adam:

—Soylu Repnin, dedi. **Sana bir kelime söyleyeceğim!**

Repnin döndü, kılıçlı bir adam gördü. Yarı karanlık içerisinde iyice fark edemediği bu

adam, asilzadelerden biri olacaktı, sordu:

—Ne istiyorsun?

—Seninle konuşmak istiyorum. Konuşacaklarımızı dostlarımızın dinlemesinde bir fayda yoktur. Lütfen şu basamakları in de bir iki dakika rahat rahat konuşalım.

Repnin, karşısındaki adamın kendisine, sur dışındaki ormanda bir randevu vermek niyetinde olduğunu tahmin etti. Kafasındaki düşmanlarının bir listesini yapmaya başladı. Fakat bu liste çok uzun olacağı için vazgeçti.

Meşalelerin ışığı ters taraftan geldiği için adamın yüzünü seçemiyordu. Merdivenlerden inerken sordu:

—Söyleyeceklerin şahsıma mı ait?

—Evet, şahsına...

Yukarıda Yuri'nin sesi duyuldu:

—Repnin, daha gelmiyor musun?

Repnin seslendi:

—Ben arkanızdan yetişirim, siz gidin...

Sonra Durakoğlu'na döndü:

—Görüyorsun ya, beni bekliyorlar. Onun için ne söyleyeceksen bir an önce söyle...

Durakoğlu ışığa doğru döndü ve yüzünü gösterdi.

Repnin sarardı ve mırıldandı:

—Durakoğlu!

Aynı zamanda bir imdat bekliyormuş gibi gözlerini merdivene çevirdi. Durakoğlu uzun kılıcını çekti ve etrafta garip yankılar uyandıran bir sesle:

—Cellat Leon, Cellat Leon! dedi. **Sen benim elimde can verdin... Şimdi sıra ikinci zalimde... Sen de bana zindanda tokat atmıştın değil mi Repnin?**

Repnin sarararak:

—Evet! dedi.

—Bu yüzden sen de benim elimde can vereceksin!

Durakoğlu bunları söylerken, bir sıçrayışta, merdivenle Repnin'in arasına girdi ve savunma durumunda bekledi.

Repnin kudurmuş bir köpekti.. İnsanların üzerine saldırması için zincirini çözmek yeterliydi. Ruhunu ve vücudunu Kontes Hanna'ya adamıştı. Onun uğrunda canını defalarca tehlikeye atmış, onun hatırı için karanlık işlerde rol almıştı.

Ruhen korkaktı ama servet ve şöhret uğrunda tehlikeye atılmaktan çekinmezdi. Aynı zamanda kuvvetli bir adamdı. Gücüne güvenirdi. Onun için, karanlıkta parlayan bu kılıç karşısında kendini çabuk toplayarak:

—Beni öldürmek istiyorsun, öyle değil mi? dedi.

—Cellat Leon'u öldürdüğüm gibi... Komutan Mihail ve Yuri'yi öldüreceğim gibi...

—Beni sadece sana attığım tokat için mi öldürmek istiyorsun? Bunu söyle bakalım. Arkadaşım Cellat Leon'a kavuşmadan önce bunu öğrenmek isterim...

Durakoğlu alaylı bir gülüşle cevap verdi.

—Aslında sen aşağılık bir insansın... Sana olan nefretim, Kremlin zindanında Cellat bana işkence yaparken arkadaşlarınla beraber beni tokatlamanla başladı..

—Yani sadece tokat yüzünden öyle mi?

—Evet... Beni tokatlayan, her eli ya kırar, ya da o elin sahibini öldürürüm!..

Repnin, Durakoğlu'nu sakin sakin dinlerken birden haber vermeden, öfkeyle onun üzerine atıldı...

Hiç bir asilzadenin yapmayacağı kalleş bir saldırıydı bu. Düşmanını gafil avlayarak ansızın öldürmek istemişti..

Durakoğlu, çevik bir hareketle hücumdan kurtuldu ve kahkaha ile güldü:

—Bu halin hoşuma gitti. Haince vuruşlar sana çok yakışıyor doğrusu...

Repnin artık hiç bir şey söylemiyordu. Öfkeden sararmış, dişlerini sıkıyor ve öldürmek is-

teğiyle hücum ediyordu.

Koluna çok hakimdi.

Durakoğlu'nun bir sağına, bir soluna sıçrıyordu. Bazen cepheden saldırıyor, hatta yere yatıyor, ne pahasına olursa olsun düşmanını öldürmek istiyordu.

Fakat karşısında, her çeşit hileyi önceden sezen güçlü bir silahşör vardı. Durakoğlu yerinden hiç kımıldamıyor, karşısındakinin merdivene doğru ilerlemesine imkân vermiyordu.

Meşalelerin aydınlattığı yeraltı meydanında, kılıç şakırtıları, çelik uçlarından fışkıran kıvılcımlar arasında iki adam bir kaç dakika boğuştular..

Repnin bütün ustalığını kullanarak son bir hücuma geçti. Bunu da başaramayınca nefesi kesildi, yavaş yavaş gerilemeye başladı. Gözleri yerinden fırlamış, sapsarı çehresi morarmaya başlamıştı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

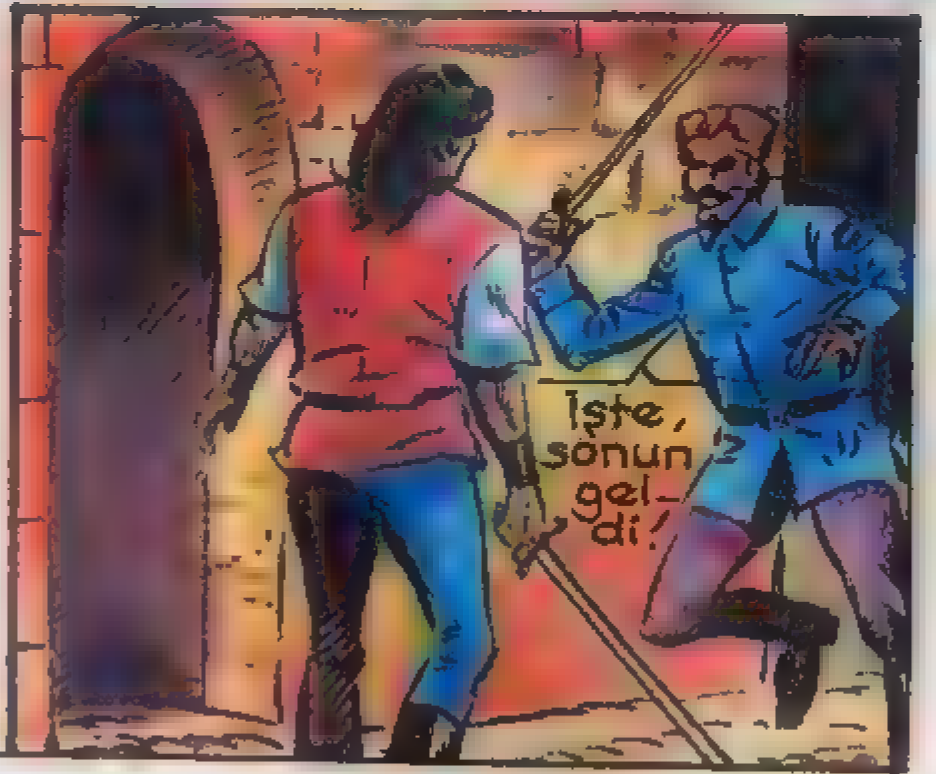

—Şimdi sıra benim, dedi.

...Ve hücuma geçmek için ileriye bir adım attı, fakat...

Aynı anda kolunun kuvvetten düştüğünü, kılıcının koluna çok ağır geldiğini, parmaklarının büzüldüğünü ve silahın elinden düşeceğini hissetti.

Aynı öldürücü kuvetsizlik bacaklarında da kendini göstermişti.

Işığı ve burada toplanmış insanları görünce kurtulmuş olmak düşüncesi Durakoğlu'nu canlandırmıştı. Şimdi bunun tepkisi baş gösteriyordu. Tüm gücü birdenbire kesilmişti. Ölüm koridorlarında günlerdir süren açlık ve susuzluk onda kuvvet bırakmamıştı.

Durakoğlu öleceğini anladı.

İleriye doğru, bir adım atmıştı. Bu sefer geriye doğru iki adım attı.

Repnin vahşi bir sevinçle kükredi. Ölüm halinde olan rakibinin üzerine atılırken haykırdı:

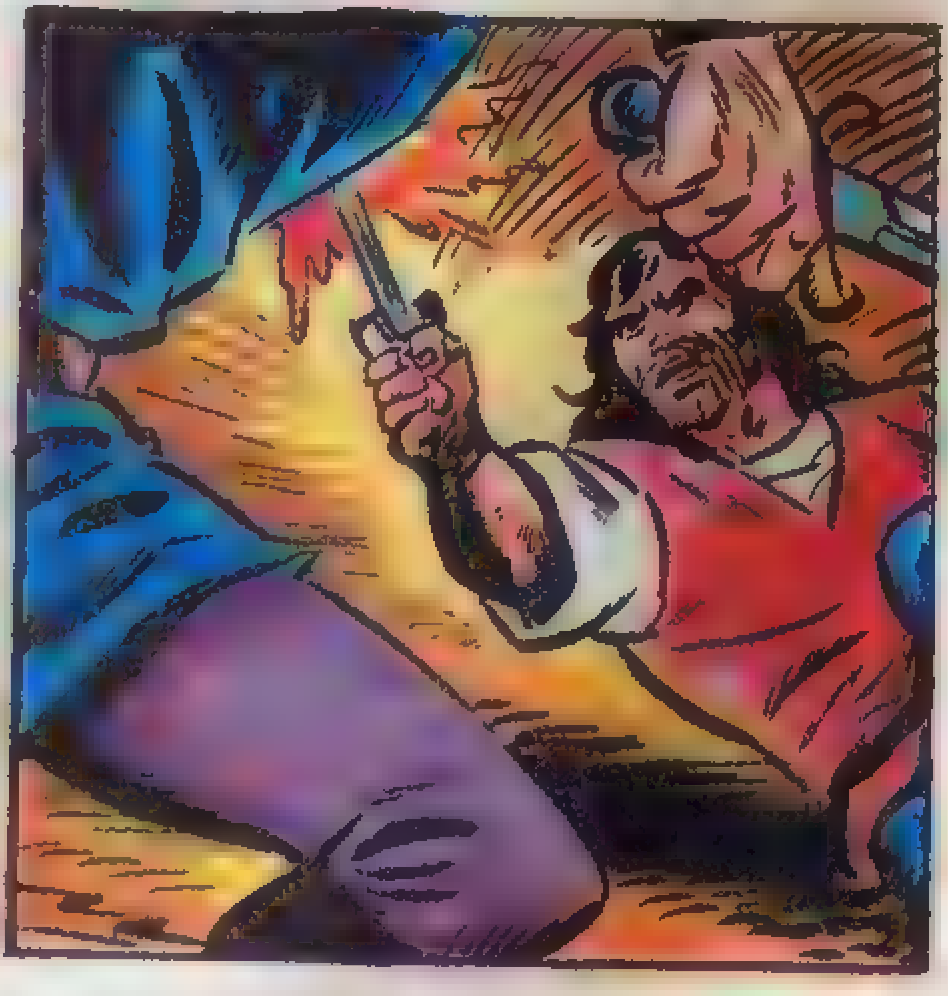

—İşte artık ölüyorsun!

Fakat kılıcı yine durakoğlu'na dokunamadı. Çünkü güçsüzlüğü yüzünden diz çökmüş olan Durakoğlu, kılıcın ineceği sırada yere yatmış, kılıç başının üzerinden geçmişti. Bu sefer o inleyen bir sesle haykırdı:

—**Daha yaşıyorum, dikkat et, seni öldürüyorum!**

Bu haber veriş, çok yüksek bir ruhu gösteriyordu. Fakat Durakoğlu'nun kılıcı da Repnin'e değmedi.!

Repnin tekrar kılıcını kaldırdı. Durakoğlu'nu yere, kumların üzerine şişlemek istiyordu. Fakat aynı anda, haykırmaya, içini çekmeye bile vakit bulamadan arkası üzerine düştü.

Durakoğlu, bütün kuvvetini toplayarak aşağıdan yukarıya salladığı kılıcıyla düşmanının göğsünü kalbi hizasında delmişti. O vakit, güçlükle ayağa kalktı, bir dakika kadar cesede baktı ve mırıldandı:

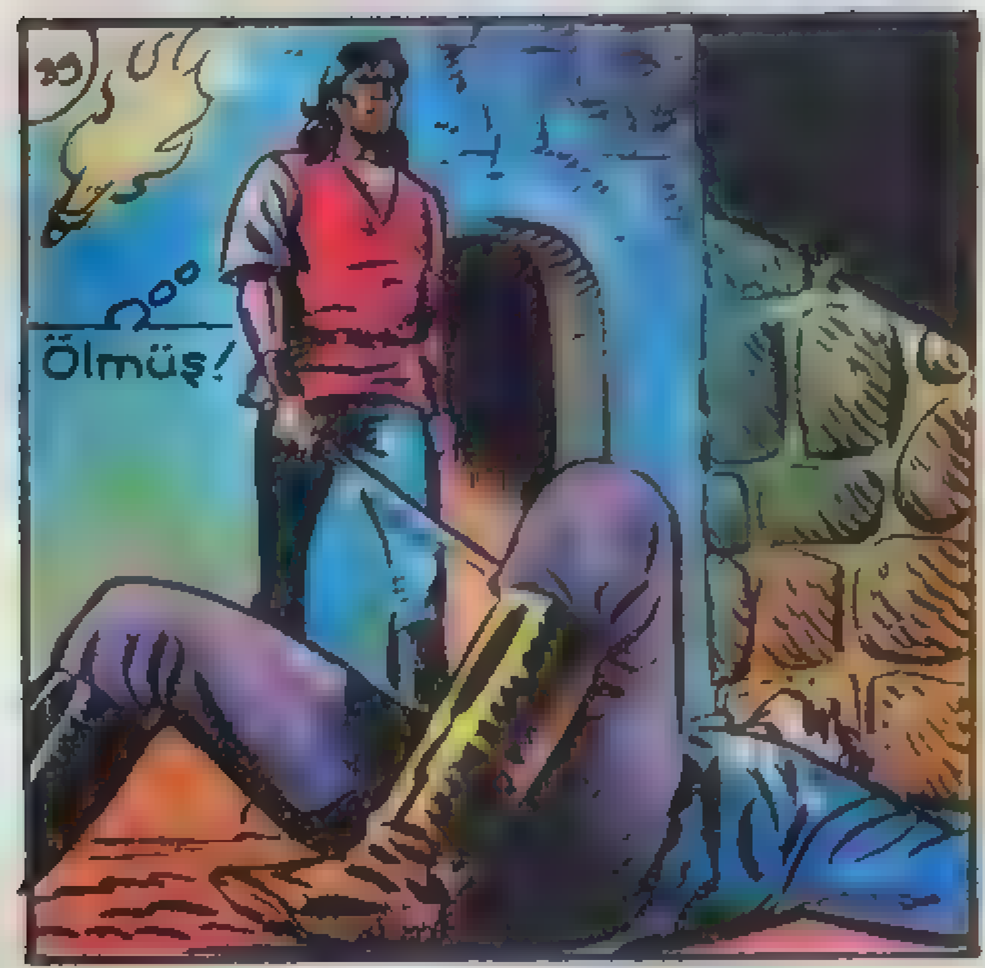

—Ölmüş!

Korkunç bir sessizlik dakikası. Cesedin üzerine eğilen Durakoğlu tekrarladı:

—Benim elimde öldü. Tıpkı Cellat Leon gibi. Onun gibi kalbinden vuruldu, onun gibi gık diyemeden öldü.

Yukarıdan bir ses bağırdı:

—Ne Allah'ın belası herifsin Repnin? Orada ne yapıyorsun? Yoksa sabırsızlıktan bizi patlatmak mı istiyorsun?

Bu, Yuri'nin sesiydi. Durakoğlu merdivene doğru başını kaldırdı, gülümsedi ve haykırdı:

—Şimdi geliyorum!

Yuri:

—İşimiz acele, dedi. Biz gidiyoruz. Sonra bizi sarayda bulursun.

Durakoğlu, Repnin'in sesini taklit ederek:

—Olur! dedi.

Alelacele Repnin'in şapkasını aldı, başına geçirdi. Onun pelerinine büründü. Sakin adım-

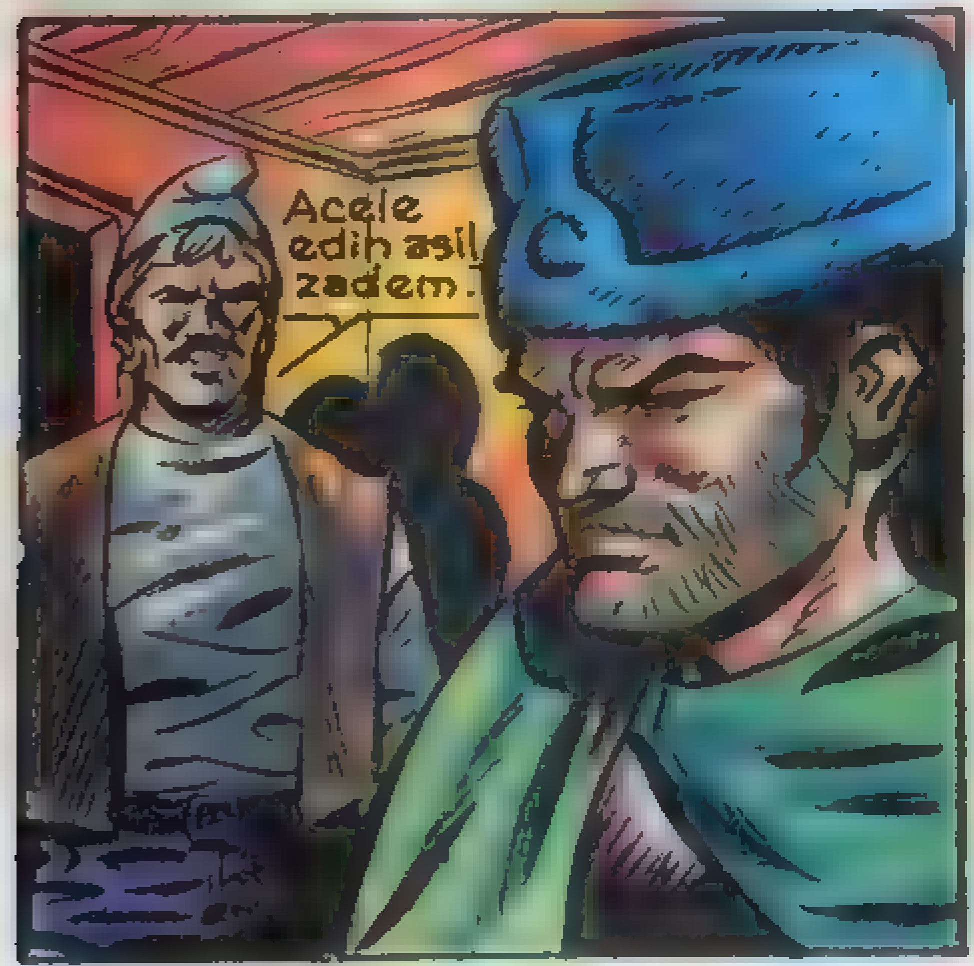

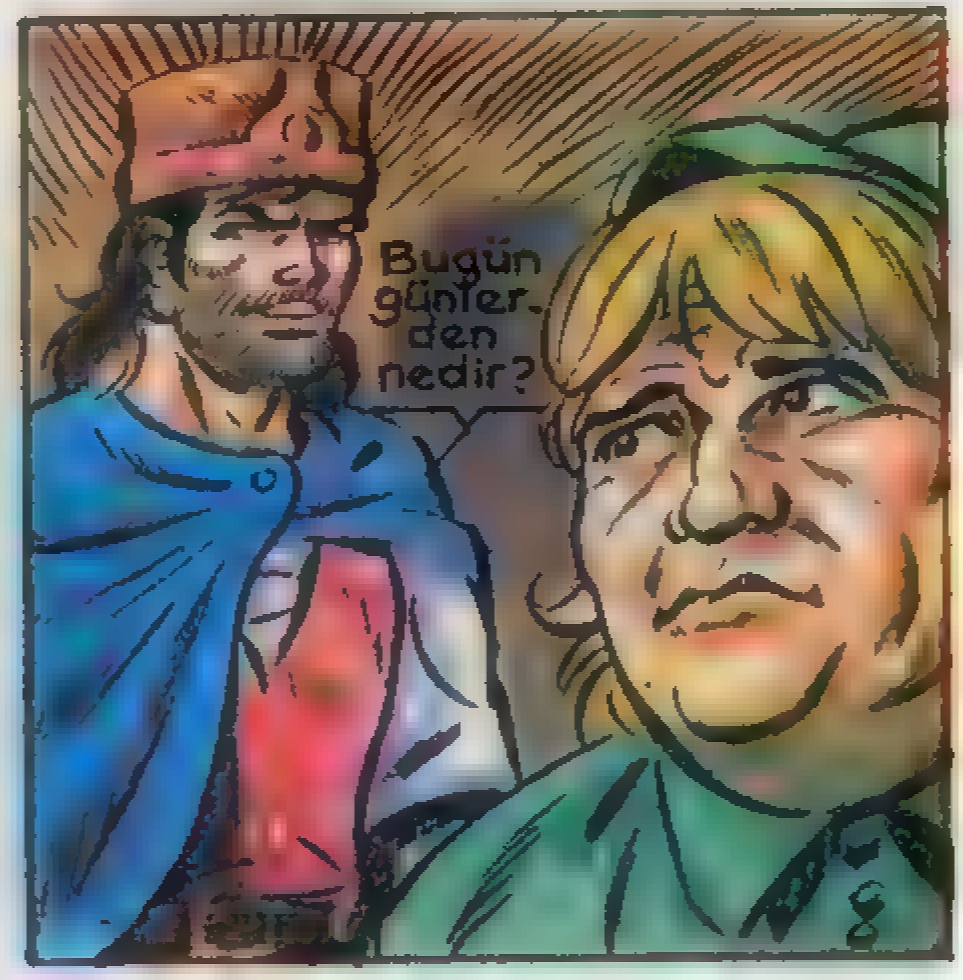

larla merdivenlere çıktı. Şimdi bir mahzende idi.

Burada başka bir adam ona başka bir merdiveni gösterdi ve:

—Acele edin asilzadem, dedi. Arkadaşlarınız sizi beklemeden usandılar ve sokağa çıktılar.

Durakoğlu gülümseyerek:

—Zararı yok, dedi. **Saraya gittiklerini biliyorum..**

—Evet efendim...

Durakoğlu bu merdivenlerden, bir dükkanın arka odasına çıktı. Orada ihtiyar bir kadın bekliyordu. Durakoğlu bu kadının önünde sanki karşısında bir genç kız varmış gibi saygıyla eğilerek sordu:

—Bugün günlerden nedir acaba? Bunu bana söylerseniz size çok minnettar olurum..

Bu sorudan şaşıran, fakat delikanlının kibar halinden memnun kalan kadın:

—Bugün günlerden perşembedir, dedi.

Durakoğlu, taş ocaklarına cumayı, cumartesiye bağlayan gece girmişti. Geçen günleri hesapladı, titreyerek düşündü:

"—Nasıl oldu da ölmedim?"

Durakoğlu, nasıl olup da hiç bir şey yemeden, bir yudum su içmeden beş gün, beş gece taş ocaklarında kaldığına hayret ediyordu. Çünkü bu konuda fazla bilgisi yoktu.

Açlık ve susuzluktan insan çok ıstırap çeker ama kolay kolay ölmez. İnsan vücudu açlığa ve susuzluğa on gün, hatta daha fazla dayanır.

İhtiyar kadın, delikanlı ile konuşmaya devam etti:

—Bir şeye ihtiyacınız var mı asilzadem?

Durakoğlu, söyleyeceği şeyden çok utanıyormuş gibi hareketsiz durdu. Sonra birdenbire kararını verdi, titreyerek:

—Evet, dedi. Bana biraz su veriniz...

Kadın:

—Su mu? dedi. **Sizin gibi asil bir senyöre**

bir şişe eski şarap daha uygun olmaz mı?

Durakoğlu inledi:

—Rica edirim biraz su. Hem de çabuk..

Her vakit olduğu gibi, nihayet su içeceği fikri, susuzluğunu bir kat daha artırmıştı.

Bir kaç dakika içinde susuzluktan o kadar ıstırap çekti ki, galerilerde hissettiği eziyet bunun yanında hiç kalırdı.

Şimdi başı dönüyor, adeta ölecek gibi oluyordu.

Kadın, su dolu büyük bir maşrapa ile göründü.

Delikanlı hırsla maşrapayı yakaladı, bir solukta bitirdi ve:

—Bir daha! dedi.

İhtiyar kadının getirdiği beş-altı maşrapa birbiri arkasına boşaldı. Kadın, bir asilzadenin bu kadar susamasına ve sudan başka bir şey istememesine hayret ediyordu.

Durakoğlu canlandığını hissetti. İhtiyar kadına gülümsedi ve teşekkür etti. Bu heyecanlı teşekkür, kadının şaşkınlığını bir kat daha arttırdı.

Durakoğlu sonra sokağa çıktı. Aydınlığı görünce sevinçli bir hayrete düştü. Sokakta gelip geçenler vardı. Fakat Komutan Mihail ile Yuri görünmüyordu.

Durakoğlu, çevresine baktı. Önce nerede olduğunu anlayamadı. Fakat, sokakta dolaşan papazları, gürültü ile gidip gelen öğrencileri görünce üniversite civarında bir yerde olduğunu anladı.

Manastır ile bulunduğu yer arasındaki mesafeyi hesapladı. Bu mesafenin çok az olduğunu görünce adeta korktu. Galerilerde günlerce yürüdüğü halde, girdiği yerden fazla uzaklaşmamıştı.

İşte o vakit içerisinden kurtulduğu labirentin ne kadar korkunç olduğunu iyice anladı.

İçerisinde kaldığı galerilerde doğru gittiğini sanırken belki yüzlerce defa dolaşıp aynı yere gelmişti. Durakoğlu, üzerine çökmeye başlayan miskinlikten silkindi ve yola koyuldu.

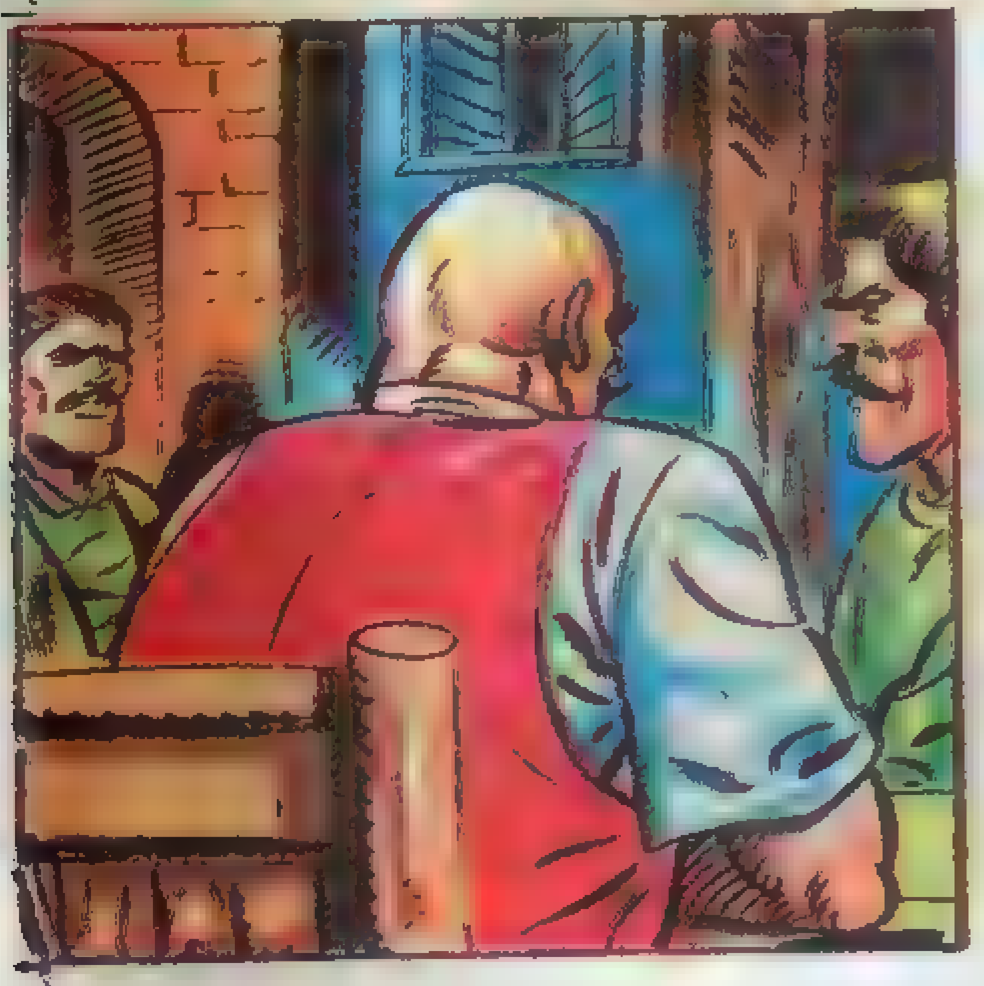

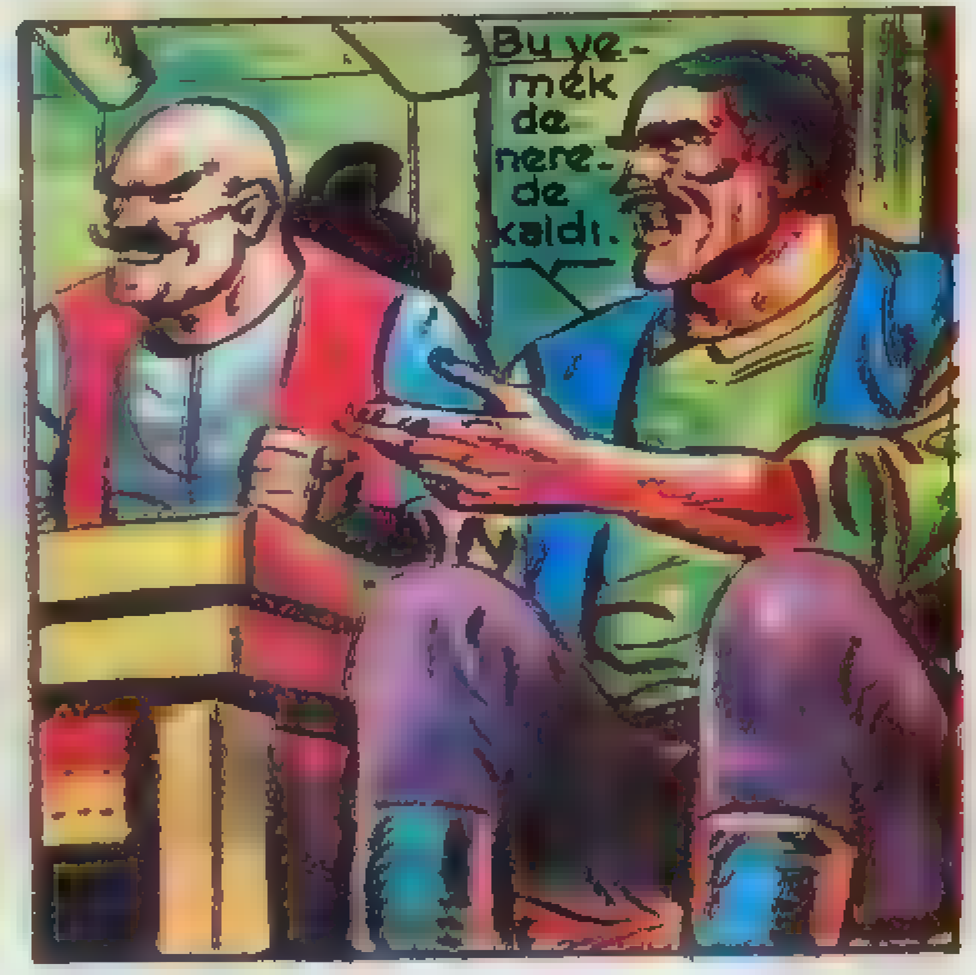

* * *

Moskova'da, rüzgarın önünde sürüklenen yapraklar gibi başıboş dolaşan üç arkadaş Osman, Hüseyin ve Bekir, pis bir meyhanede, masa başında tahta bir sıraya oturmuşlardı.

Üç arkadaşın da zayıflamış olduğu görülüyordu. Yüzleri sapsarıydı. Dev yapılı Bekir sanki ufalmıştı. Osman büyük bir perhizden yeni çıkmış bir adamı andırıyordu. Hüseyin ise adeta canlı bir cenaze halini almıştı.

Üçünün de dişleri birbirine vuruyor, adi cinsten yemek kokularının çıktığı (Bu kokular onlara, cennet yemeklerinin kokuları gibi geliyordu) mutfağa doğru korkak gözlerle bakıyorlardı.

Bir-iki günlük yiyecek bulmak için, biri kalpağını, biri başlığını, öteki de güzel çizmelerini bir eskiciye yok pahasına satmışlardı.

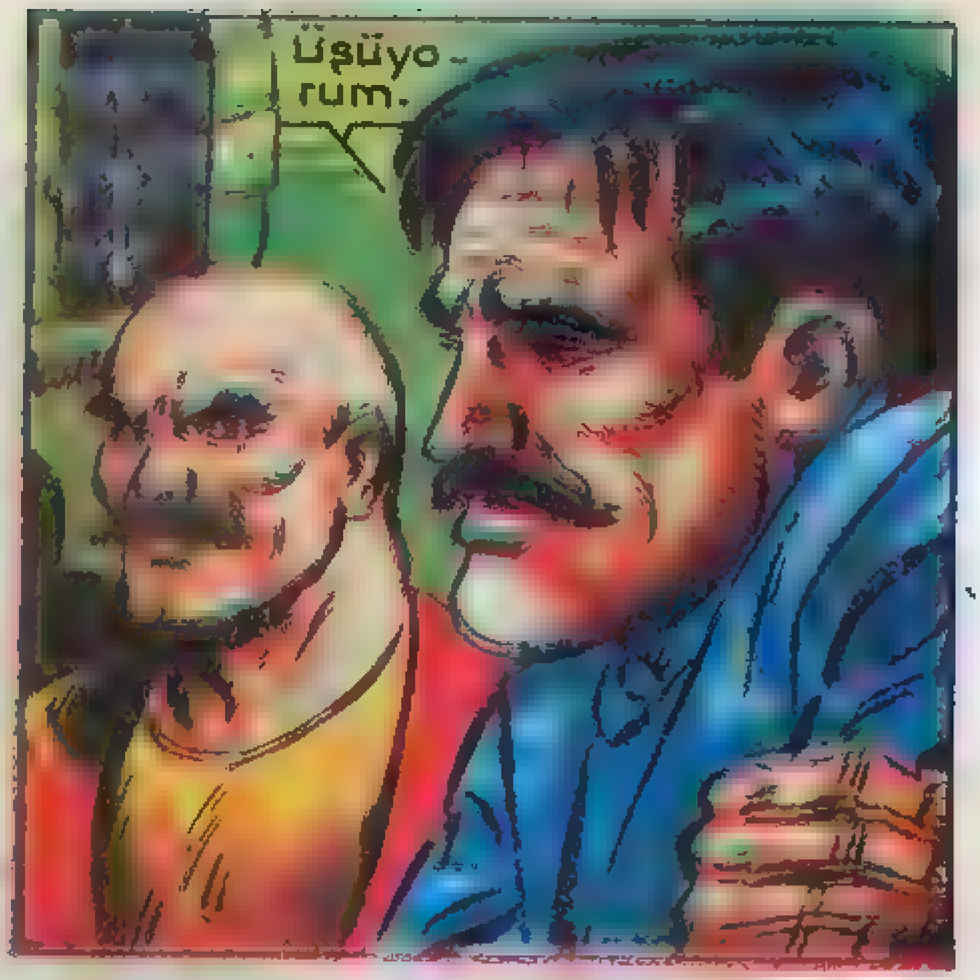

Üzerleri parça parça idi. Dilenciler yatağının en sefil dilencisi onlara sadaka vermeğe kalkabilirdi.

Meyhanenin içinde titriyorlardı. Dışarıda hava çok soğuktu. Gökyüzünde karla yüklü bulutlar dolaşıyordu. Bu, o zamanki tarihlerin tesbit ettiği en soğuk kıştı. O kış kurtlar, tamamiyle buz tutmuş Moskova nehrinin üzerinden geçerken şehrin sokaklarına kadar gelmişlerdi.

Osman, başını omuzları arasında sıkarak:

—**Üşüyorum!** dedi.

Hüseyin esnedi ve:

—**Açım!** dedi.

Bekir, bir köşedeki şarap tulumuna yan gözle bakarak fikrini söyledi:

—**Susuzum!**

Bu, her vakit tekrarladıkları bir ağıtın mısraları gibiydi. Açlık, susuzluk ve soğuk, üç-dört günden beri bu zavallıların bütün hayatlarıydı.

Bekir'in ortaya attığı ve arkadaşlarının alkış-

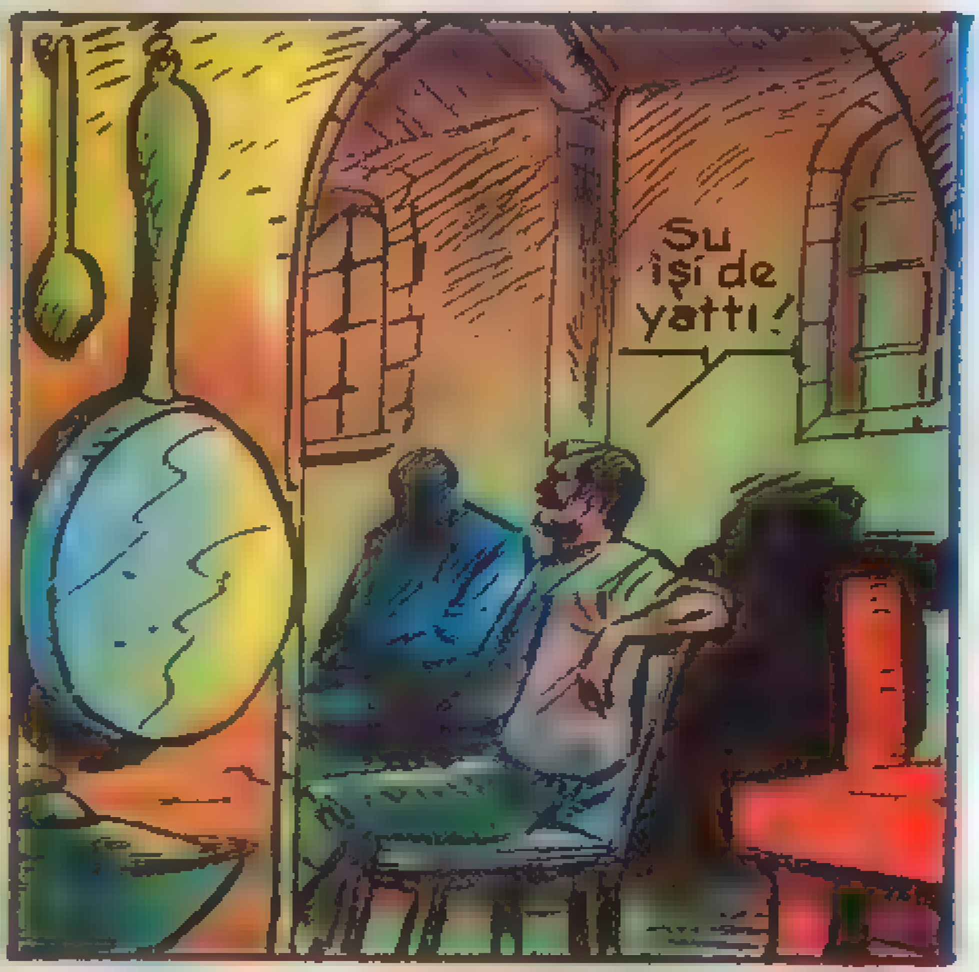

layarak kabul ettikleri fikir hiç de iyi sonuç vermemişti.

Bekir'in "Her istediğimi ona yaptırırım" dediği Mariya onlara birer bardak bal şerbeti ikram etmiş, sonra **"Ben kazancımla kendimi zor besliyorum. Haydi başınızın çaresine bakın"** diyerek onları kapı dışarı etmişti.

O zaman, yaşayabilmek için birçok çarelere başvurdular. Fakat aldıkları sonuç birbirinden daha acı oldu.

Bekir, nehir gemilerinde çalışmak istedi. Fakat Moskova nehri donmuş olduğundan bu işte ekmek yoktu. Hüseyin, kilisede okunmuş su dağıtmak işine talip oldu. Fakat galiba okunmuş sular da donmuştu. Üstelik yabancı olduğu için bu isteği hakaretlerle reddolundu.

Osman, hayalini işletmeye başladı ve zengin şehirlileri soymak için pusu kurmayı teklif etti. Fakat bu kötü havalarda zengin şehirliler de donmuşlardı.

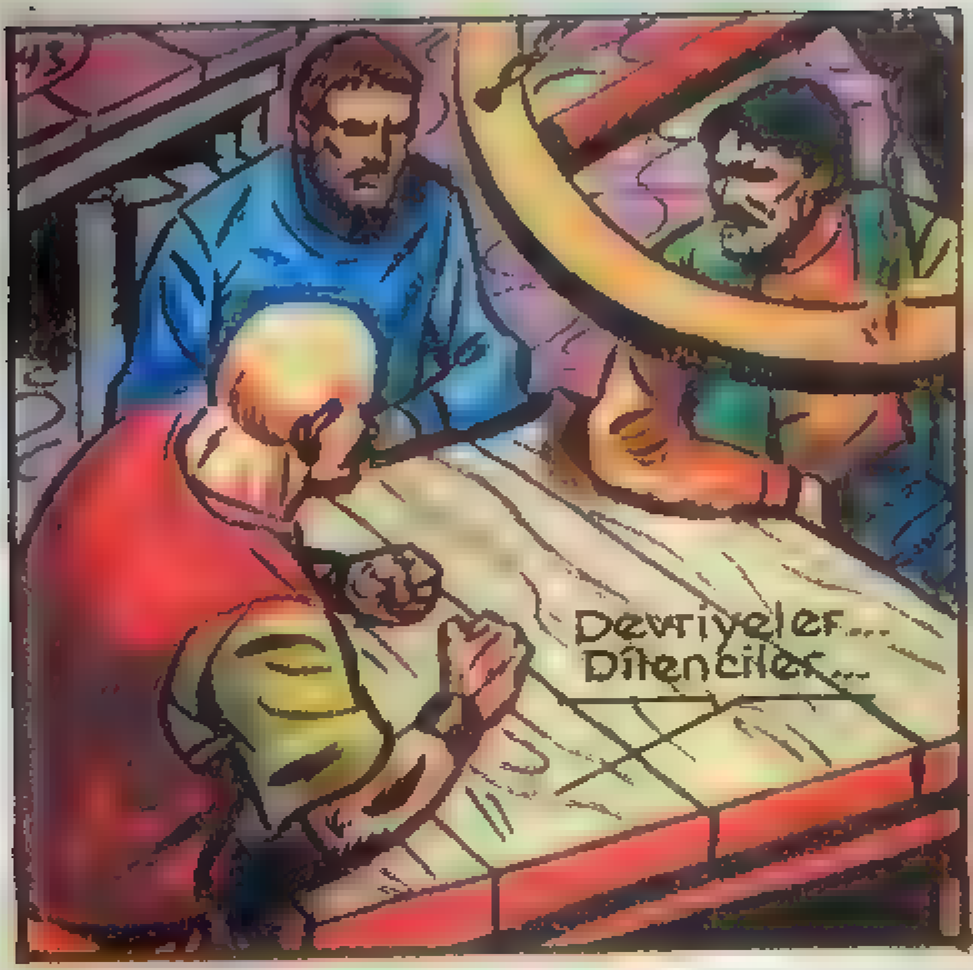

Köşe başlarından soğukta titreye titreye beklemeleri meyvesini vermedi. Kimse gece evinden dışarı çıkmıyordu.

Üçüncü akşam Mokunski sokağının köşesinde bir devriyeyle karşılaştılar. Dördüncü akşam başka bir sokağın köşesinde, serserilerden ve dilencilerden adamakıllı bir sopa yediler.

Şimdi bu sefil meyhanede yarı ölü bir haldeydiler.

Soğuktan bir saçak altında titreye titreye bir gece geçirdikten sonra biraz ısınmak için buraya girmişlerdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Osman içini çekti:

—Ölüme mahkumuz biz...

Hüseyin öfkeyle homurdandı:

—Bu barbar ülkeye neden geldik sanki? Kış bastırdı, geri dönemez olduk.

Öleceğiz öyle mi? Halbuki o uğursuz büyücü bize üç dirl diyordu.

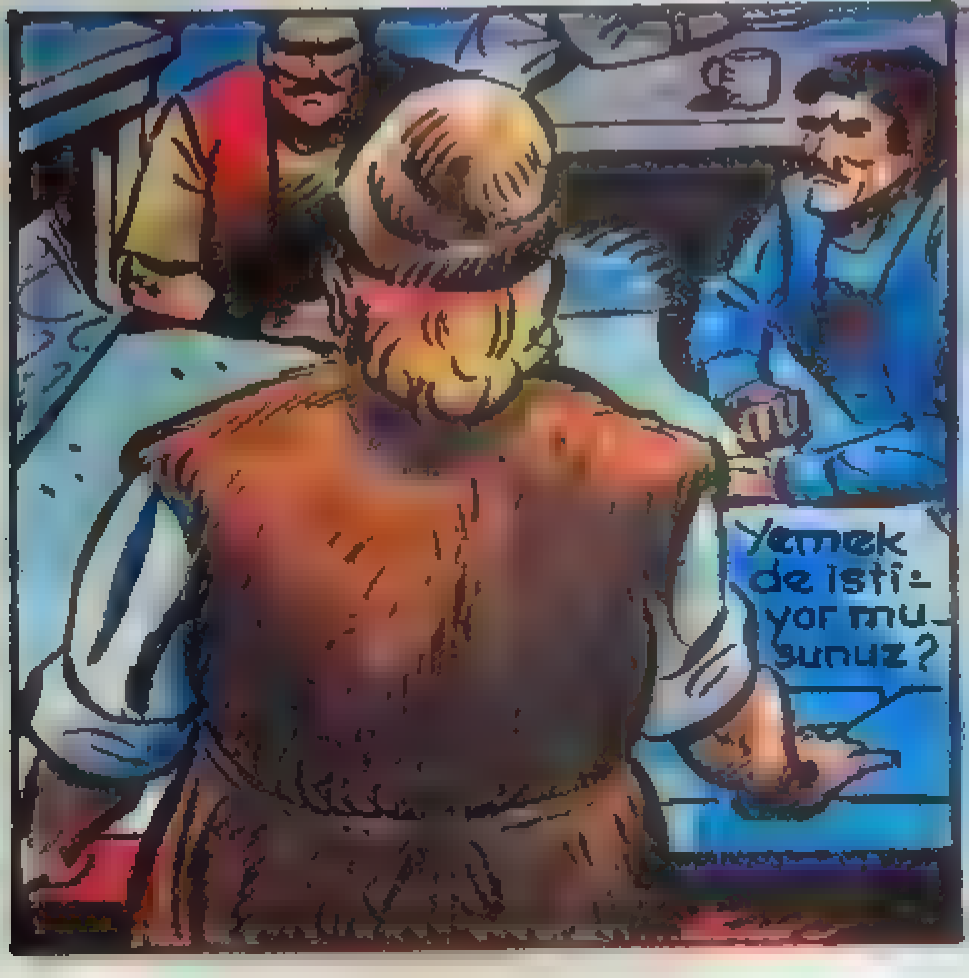

—Ne istiyorsunuz? Şarap mı, yoksa bal şerbeti mi?

Bu sözleri, yumruklarını masaya dayamış,bu işlerden anlayan bir adam ciddiyetiyle onları süzen meyhaneci söylemişti.

Meyhaneci, karşısındakilerden cevap alamayınca ekledi:

—Yalnız içecek misiniz? Yoksa yemek de yiyecek misiniz?

Hüseyin:

—İkisini de yapacağız dedi. İkisini de... Fakat istediklerimiz kolay hazırlanan ufak bir sipariş olacaktır.

Bekir:

—Evet, dedi. Bir omlet, bir etli börek, bir tavuk dolması, bir karaca budu, bir de balık tavası. Önemsiz ufak bir liste..

Meyhaneci:

—Balık tavası yapamam, dedi.

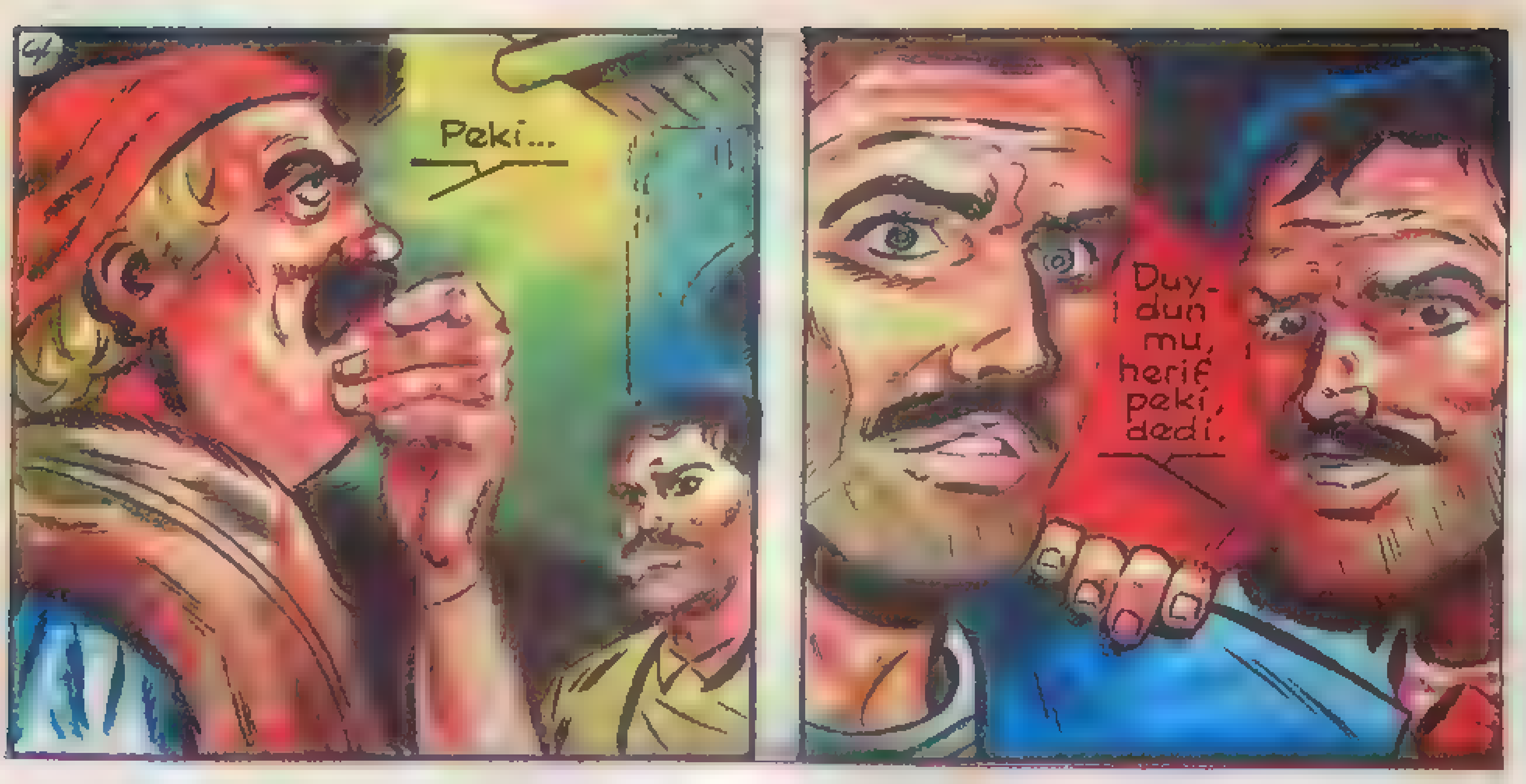

—Moskova nehri donalı beri balık çıkmıyor.

—Peki, biz de balıktan vazgeçeriz. Fakat omleti, böreği, tavuğu, karacağı çabuk getir.

—İçecek ne istiyorsunuz?

Bekir, dilini dudakları üzerinde dolaştırarak:

—Çok bir şey değil, dedi. Şuracıkta bir kenarda gördüğüm şarap tulumunu masanın üzerine koyuver...

Meyhaneci

—Peki dedi.

Sonra uzun uzun ve düşüne düşene hesaplamaya başladı. Osman titredi ve Hüseyin'in kulağına eğildi:

—Duydun mu, herif "Peki" dedi..

Hüseyin fısıldadı:

—Evet, açlıktan kurtulduk. Vallahi şu Bekir yaman adamdır vesselam..

Hesabını bitiren meyhaneci:

—Peki, dedi. Altı Ruble, iki kopik...

Osman'ın canı sıkılmıştı.

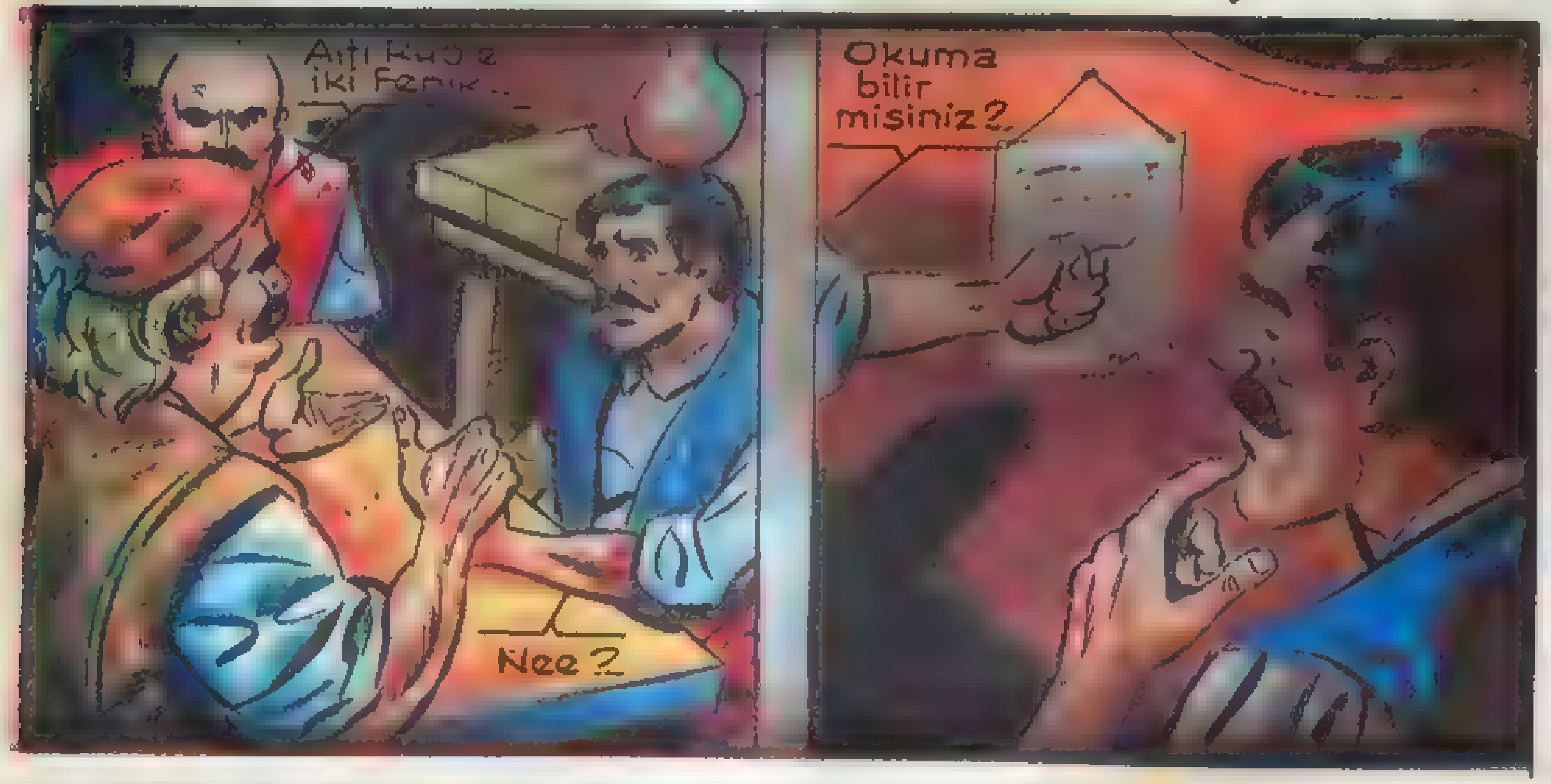

—Ne? dedi.

Hüseyin de hayretler içinde tekrarladı

—Nee!..

Bekir:

—Anlamıyorum, dedi.

Meyhaneci homurdandı:

—Pekala!

Adamın fazla izahat vermeye ihtiyacı yoktu. Parmağını duvara çivilenmiş bir levhaya doğru uzattı ve gülümseyerek sordu:

—Okuma bilir misiniz?

Bekir saf bir tavırla, fakat katı bir sesle:

—Allah, Allah, dedi. Bu okuma meselesi de nereden çıktı? Şimdi mesele...

—Peki, şu halde okuma bilmiyorsunuz. Ben de bilmem zaten.

Osman ile Hüseyin, umuda sıkı sıkı sarılarak:

—Oh, ne âlâ! dediler...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

Meyhaneci gülümseyerek konuşmakta devam etti:

—Ben de okumak bilmem. Fakat bu levhada ne yazılı olduğunu çok iyi bilirim. Çünkü bu levhayı gözümün önünde yazdırdım. Yazı da şudur: "Veresiye ölmüştür"

Üç arkadaş, bu haber kendilerini çok şaşırtmış ve böyle bir şey imkansızmış gibi birbirlerine baktılar. Daima kati sözler söyleyen Bekir susmadan devam etti:

—Fakat ölüler dirilir! Bunu ilk defa gözümüzle gördük!

Meyhaneci, tatlı tatlı levhayı göstermekten vazgeçti. Fakat bu sefer **"Pekala"** diyerek parmağını kapıya doğru uzattı.

Osman ve Hüseyin homurdandılar:

—Bu pekâlâ da ne oluyor?

Meyhaneci:

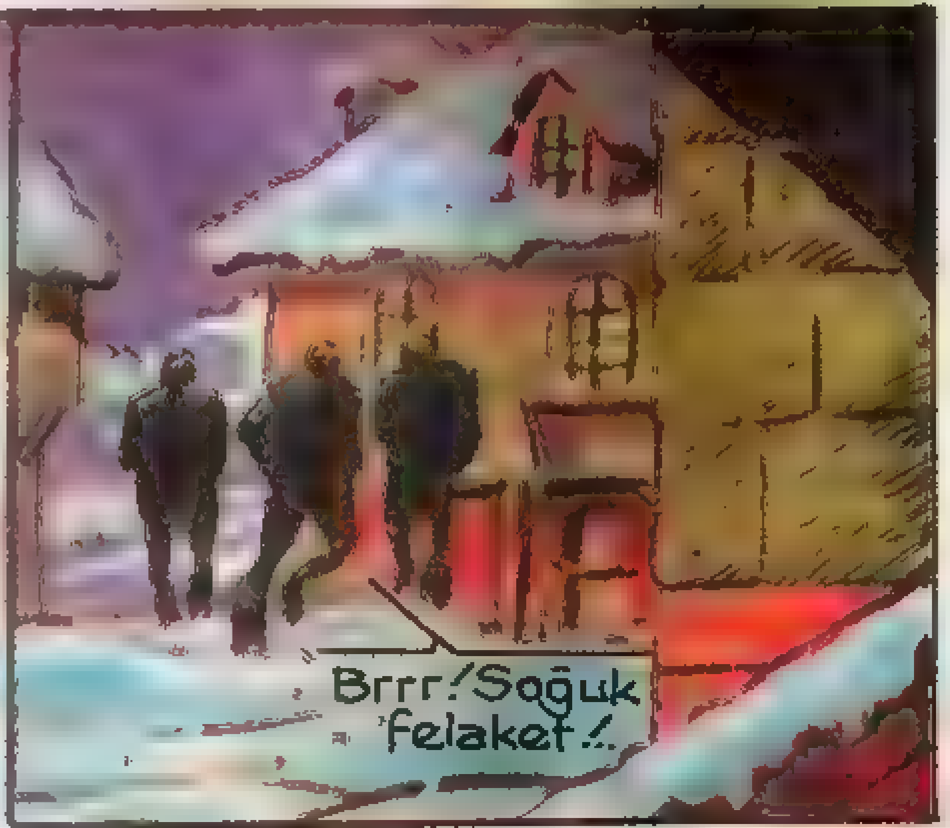

—Dışarı, dışarı! dedi. **Yiyecek, içecek ve para verecek müşteriler için yer lazım...**

Bu sırada, bir kapının aralığından sağlam ve görünüşe göre meyhaneciye yardım etmeye hazırlanan üç kişi göründü.

Üç zavallı arkadaş, özellikle bu dakikadaki feci durumlarında bu adamlara karşı koyacak halde değildiler. İçlerini çekerek, koklayarak, yan gözle bakarak kalktılar. Başlarını omuzları arasına sokarak, belleri iki kat, meyhanecinin kendilerine gösterdiği dış kapıya doğru sürüklendiler.

Meyhaneci nazik bir tavırla kapıyı açtı, zavallılar gözleri yaşlı çıktılar. Soğuk yüzünden derhal kapıyı kapayan meyhaneci:

—Pekâlâ! dedi.

Osman, Hüseyin ve Bekir oradan kaçtılar. Bu korkunç "Pekâlâ!" kulaklarına bir matkap gibi girmişti...

Uzaklaştıkları vakit Bekir meyhaneye doğru dönerek ağız dolusu küfürler savurdu. İki arkadaşı da ağızları bir karış açık, bu küfürleri dinlediler.

Bu süretle öfkelerini yendikten sonra bomboş mideleriyle, ruhları keder içerisinde, talihin haksızlığına kin besleyerek yola koyuldular.

Bomboş sokaklarda, birbirlerinin arkasından yavaş yavaş yürüyorlardı. Oysa arada sırada uzaktan gördükleri insanlar, parmaklarının ucuna üfleyerek koşa koşa geçmekteydiler.

Farkına varmadan boy sırası olmuşlardı. En kısa boyluları olan Osman en önde gidiyordu. Sonra Hüseyin geliyordu. En arkada da dev vücuduyla iki arkadaşını korur gibi görünen Bekir yürüyordu.

Birdenbire kar yağmaya başladı. Kasırgasız, yaralanmış kelebekler gibi yere düşen, lapa lapa bir kar yağışıydı bu. Sokakların sessizliğine çok yakışan sessız bir kar yağışı...

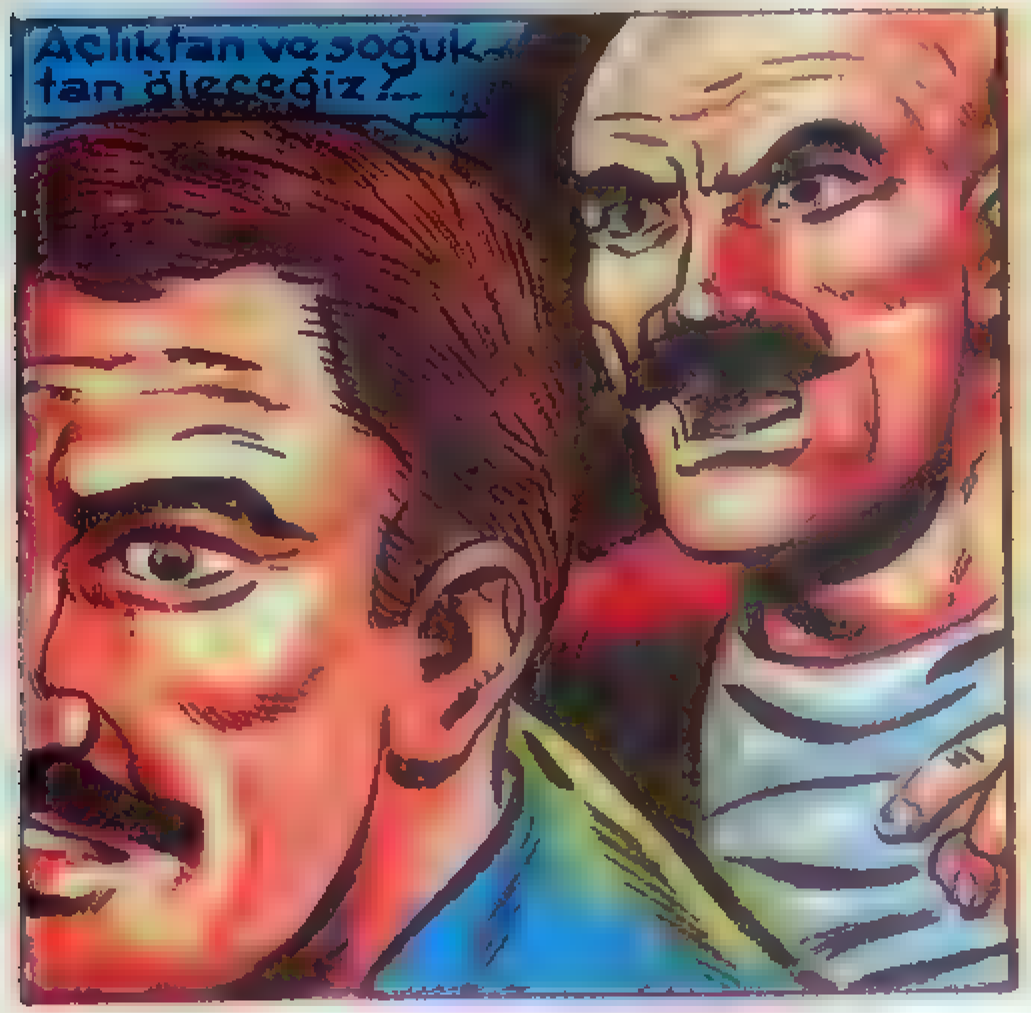

Osman, boynunu omuzları arasına soktu, gözlerini uzak ufuklarda meçhule dikti. Hüseyin ise kollarını göğsüne vurarak arkadaşının arkasından gidiyor ve bu süretle ısınmaya çalışıyordu. Bekir ise en arkada, sırtını kara vererek ve hiç bir şey düşünmeyerek lakayıt yürüyordu. Bütün düşüncesi sanki açlıktan esneyen ağzında toplanmıştı.

Şehirliler, iyice kapalı evlerinde, ateş başında ısınır, ve sofra başında tıkınırken bu zavallılar nereye gidiyorlardı?

Nereye gittiklerini onlar da bilmiyordu. Bununla beraber Osman burnunu ileriye doğru uzatıyor, sanki meçhul bir şeyi kokluyordu. Belki kafasında bir düşüncesi vardı. Belki de rastgele yürüyordu.

Yerlerde biriken bembeyaz karları çiğneyerek uzun uzun yürüdüler. Osman birdenbire durdu. Hüseyin ona çarptı. Bekir'in iri gövdesi Hüseyin'in sırtına dokundu. Hep birden durdular.

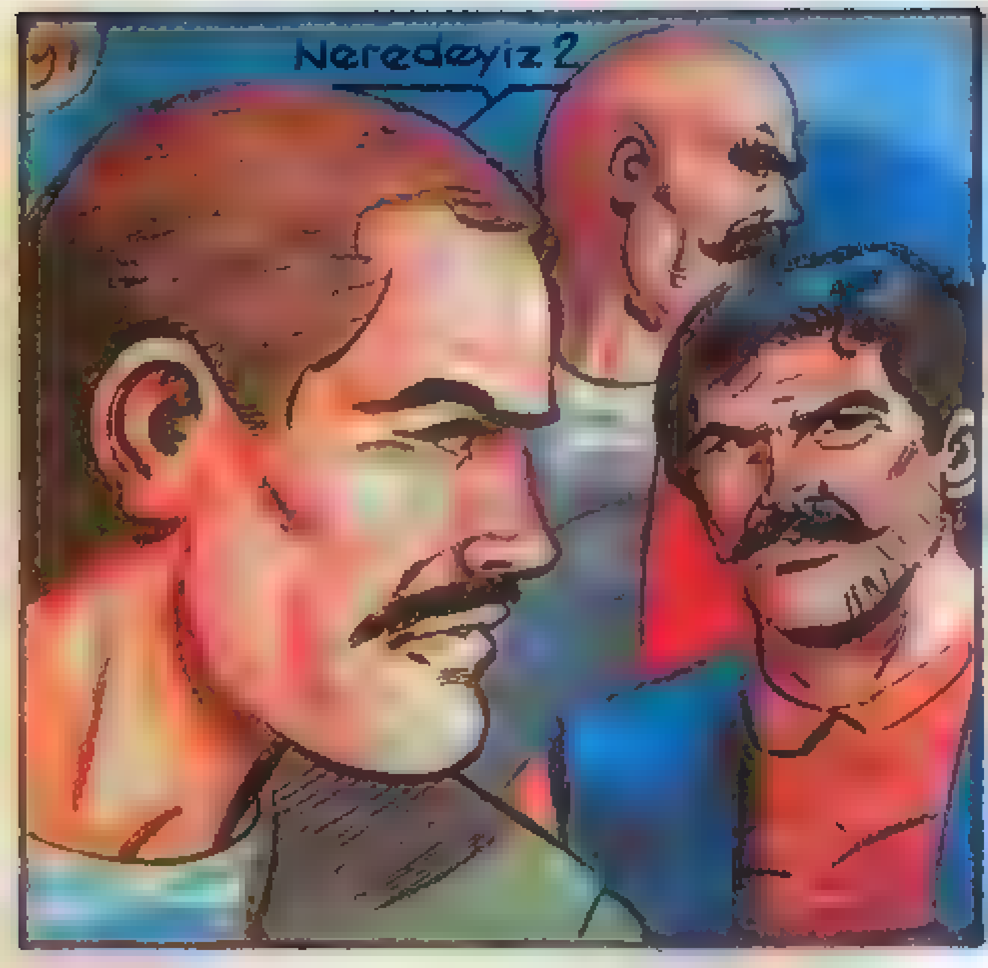

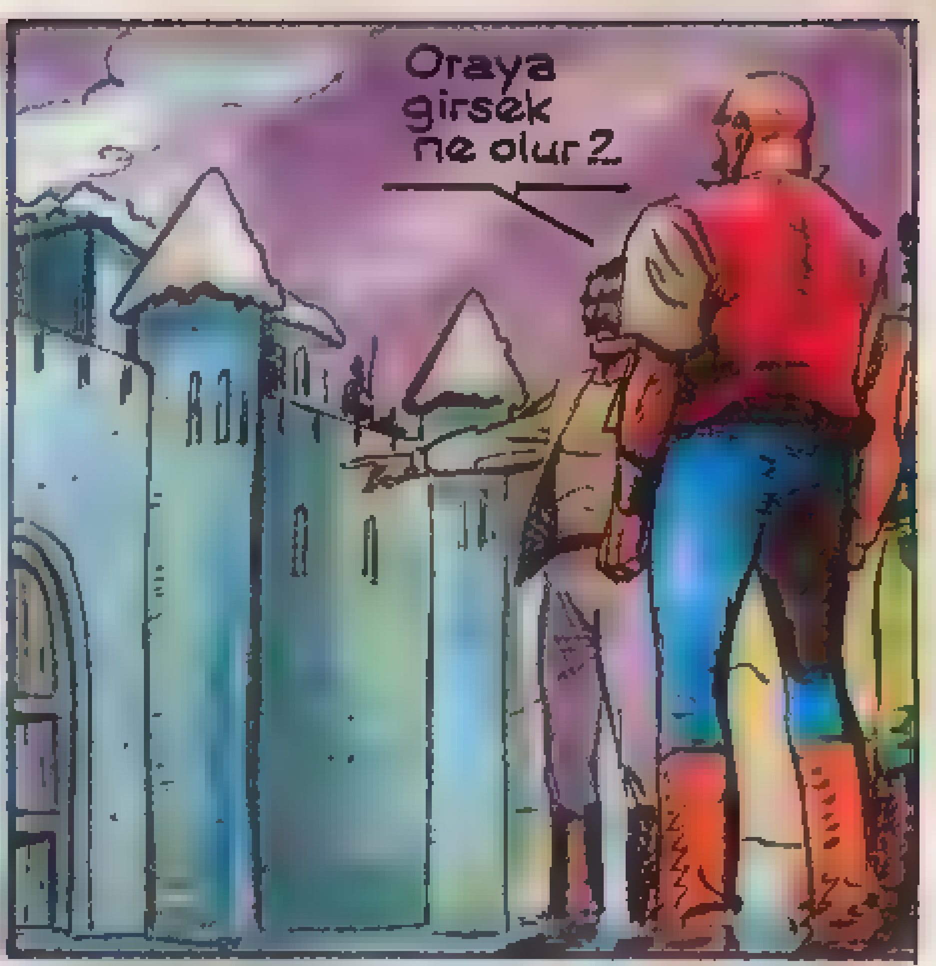

Başları bomboş, vücutları açlığın ve üşümenin ıstırabı içindeydi.

Hüseyin ağlıyor, yiyecek bir şeye malik olmayan Bekir ise küfürleri çiğniyordu. Osman saf bir tavırla sordu:

—Neredeyiz?

İki arkadaş başlarını kaldırdılar, çevrelerine baktılar ve titreyerek geri çekildiler:

—Kremlin Sarayı'nın önündeyiz...

Hüseyin:

—Sahi be! dedi. Oraya girsek ne olur?

Bakıştılar. Hepsi mosmor kesilmişti. Şimdi korku içlerine işlemişti. Sarayın sessiz, büyük kapısı önünde, lapa lapa yağan karın altında titreyerek hareketsiz kaldılar. Belki bir saat böyle geçti. Sonra Osman umutsuz, fakat sakin bir sesle:

—Bu gece soğuktan nasıl olsa öleceğiz, dedi. **Bu işe şimdi son versek nasıl olur?**

Hüseyin vahşi bir sesle:

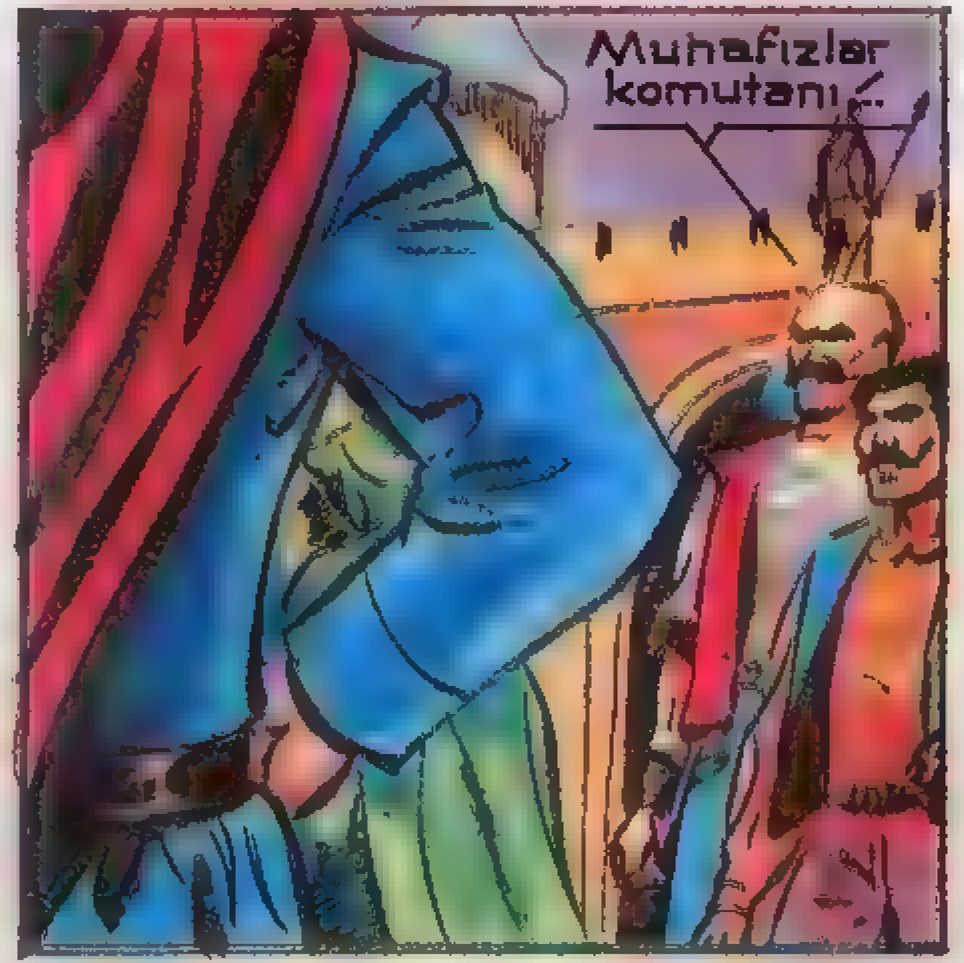

—Kimbilir, belki de... Evet... Belki de... Hele bir girelim. Komutan Mihail'i görürüz. Onun yanında ikiniz de ağız açmayın. Bırakın da bildiğim gibi konuşayım. Böyle yaparsak belki...

Birdenbire ekledi:

—Ya asılırız, ya kurtuluruz..., Girelim

Asma köprü kaldırılmamıştı ama büyük kapı kapalıydı. Bekir seslenmeye hazırlanırken yanıbaşlarında iki adam göründü. Bu adamlar iki papazdı. Elbiselerinin her yanını örten kar yüzünden Noel Baba'ya benzemişlerdi.

İki papaz kapıya gelince yüksek sesle haykırdılar. Kapı açıldı. Kilisenin saygıdeğer temsilcileri dış avluya girdiler. Osman, Hüseyin ve Bekir de arkalarından yürüdüler. Az sonra hepsi de muhafızlar komutanı ile burun buruna geldi. Kendisini saygı ile selamlayan üç arkadaşı görünce komutan önce şüphelendi:

Sonra şaşırdı, gözleri iri iri açıldı. Birden onları tanımıştı. Kaşlarını çattı ve haykırdı:

—Nasıl, siz daha ölmediniz mi? Sonra buraya gelmeye nasıl cüret ediyorsunuz?

Osman:

—Ölmediğimize göre buraya Komutan Mihail'e hizmet etmeye gelmemiz çok normaldir.

—Evet ama... Dedim ya... Şimdiye kadar siz çoktan ölmüş olacaktınız. Nasıl oldu da bu zamana kadar yaşadınız?

Muhafız komutanı, bu üç kişinin birer hayalet değil de, etten kemikten yapılmış üç insan olduğuna emin olmak istiyormuş gibi onlara dikkatle baktıktan sonra ekledi:

—Gelin... Ben bu işten hiçbir şey anlamadım... Komutan Mihail meseleyi halledecektir..

On iki kadar muhafız gözcülüğü altında subayı takip ettiler. Mızraklar arasında yürürken

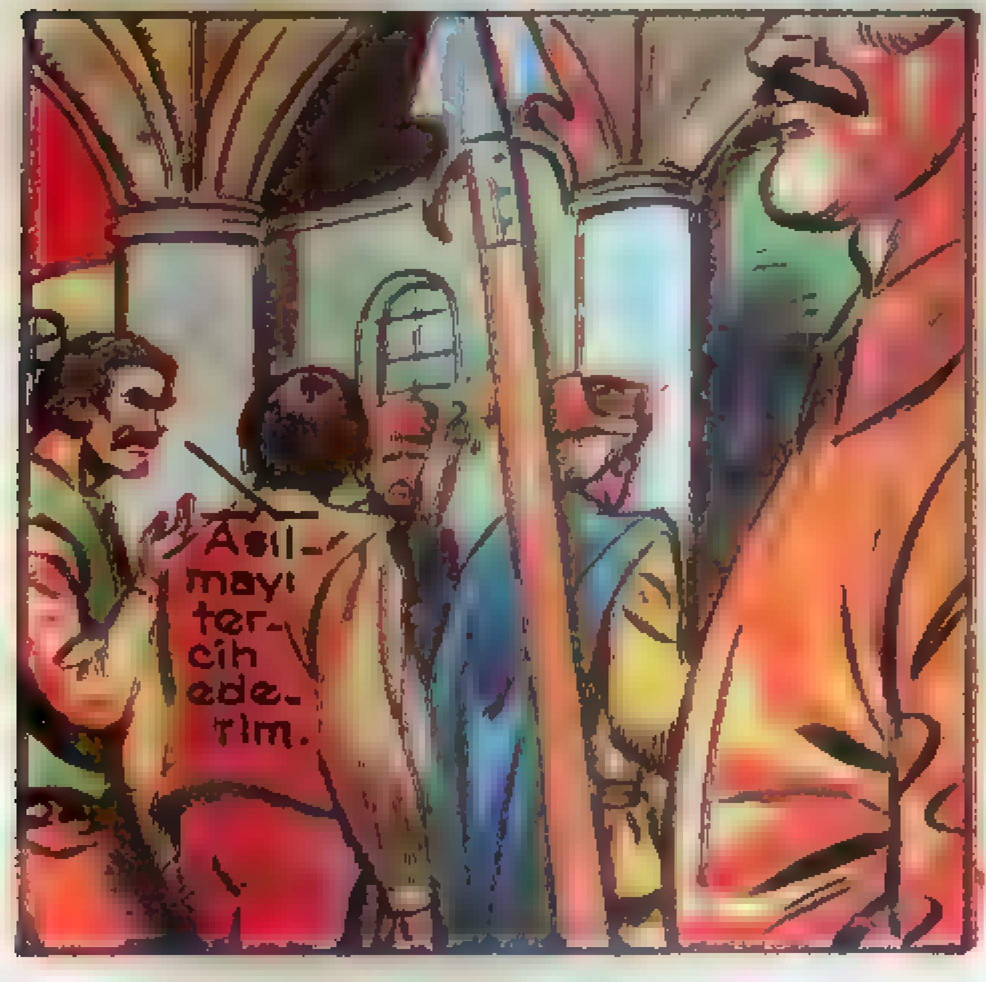

Osman:

—Bu hayra alamet değil, dedi.

Bekir:

—Ne zararı var, dedi. Ben asılmayı tercih ederim. İnsan hiç olmazsa o vakit susamaz!

Hüseyin:

—Budala, dedi. **Bunu ne biliyorsun? Asılmış adamları hiç görmedin mi? Hepsinin dilleri ağızlarından bir karış dışarı fırlıyor. Bu onların susadıklarını göstermez mi?**

Bekir kederli kederli düşündü ve cevap vermedi. Öldükten sonra yüzyıllarca susuz kalmak düşüncesi hiç de hoşuna gitmemişti. Fakat artık geri dönemezlerdi.

Birkaç dakika sonra üç arkadaş, etraflarındaki muhafızlarla beraber, Komutan Mihail'in odasının önündeki aralığa gelmişlerdi. Subay içeri girdi ve biraz sonra tekrar göründü:

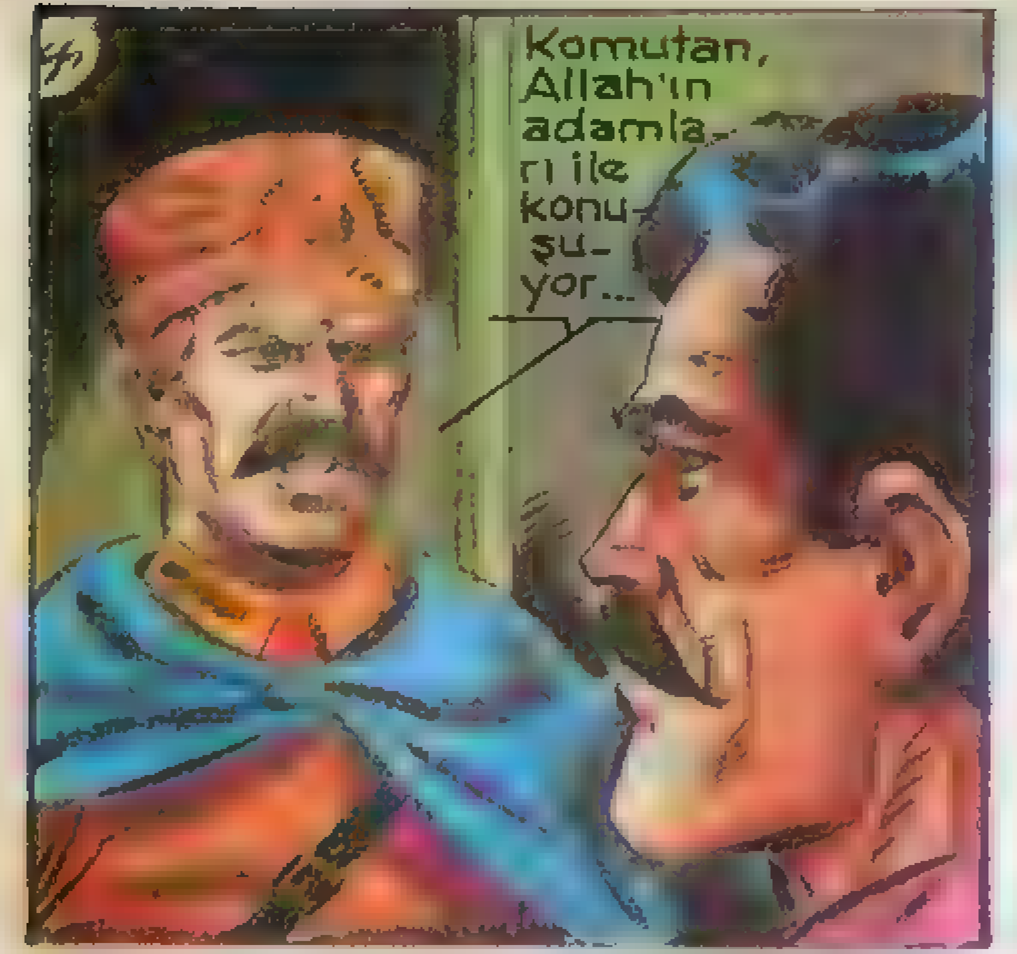

—Bekleyin... Komutan Mihail, Allah'ın adamlarıyla konuşuyor. Onlarla görüşmek, sizin gibi serserileri dinlemekten daha tatlıdır herhalde.

Subayın sözleri doğruydu. Komutan Mihail, az önce konağa giren iki keşişle konuşuyordu. Bunlardan biri Piyer Tozanof, öteki de Marten Laneski idi. Okuyarak ve cinleri vücudundan çıkararak Çar İvan'ı tedavi etmek işlerini üzerlerine almış iki rahipti. İki keşiş, yanyana ayakta duruyorlar, Komutan Mihail telaşla geziniyordu. Tozanof:

—İşimiz bitti, dedi. Tanrı şahittir ki, Çar'dan şikayete hakkımız yok. Zavallı majeste, her ne desek yapıyordu.

Laneski içini çekerek ilave etti:

—Evet, her dediğimizi yapıyordu ve içecekti...

Komutan Mihail, papazın sözünü kesti:

—İçecek miydi?

İki papaz, hazin hazın bakıştılar. Laneski sözüne devam etti.

—Bizi iyi karşıladılar. Tanrının elçilerine karşı kim ne diyebilir ki Majestenin muhafızları tembih ettiğimiz oruçları tuttular. Duaları okudular, fakat son ilaca başvuracağımız sırada üzerimize atıldılar. Bizi hırpaladılar vücutlarımız çürük içinde kaldı adeta. Sonra bizi Çar'ın av köşkünden dışarı attılar. Çar'ın muhafızları komutanı arkamızdan haykırdı: "Haydi, cehenneme kadar yolunuz var!"

Tozanof ekledi:

—Bir daha Çar'ın kapısında görünürsek asılacağımızı da söyledi.

Kontens Hanna'nın en sadık adamı Komutan Mihail emretti:

—Olayın nasıl olduğunu bana anlatın.

Tozanof'un bakışlarında bu dünyaya ait olmayan bir ışık vardı sanki. Ağır ağır istavroz çıkardı ve dua okudu. Komutan Mihail azarladı:

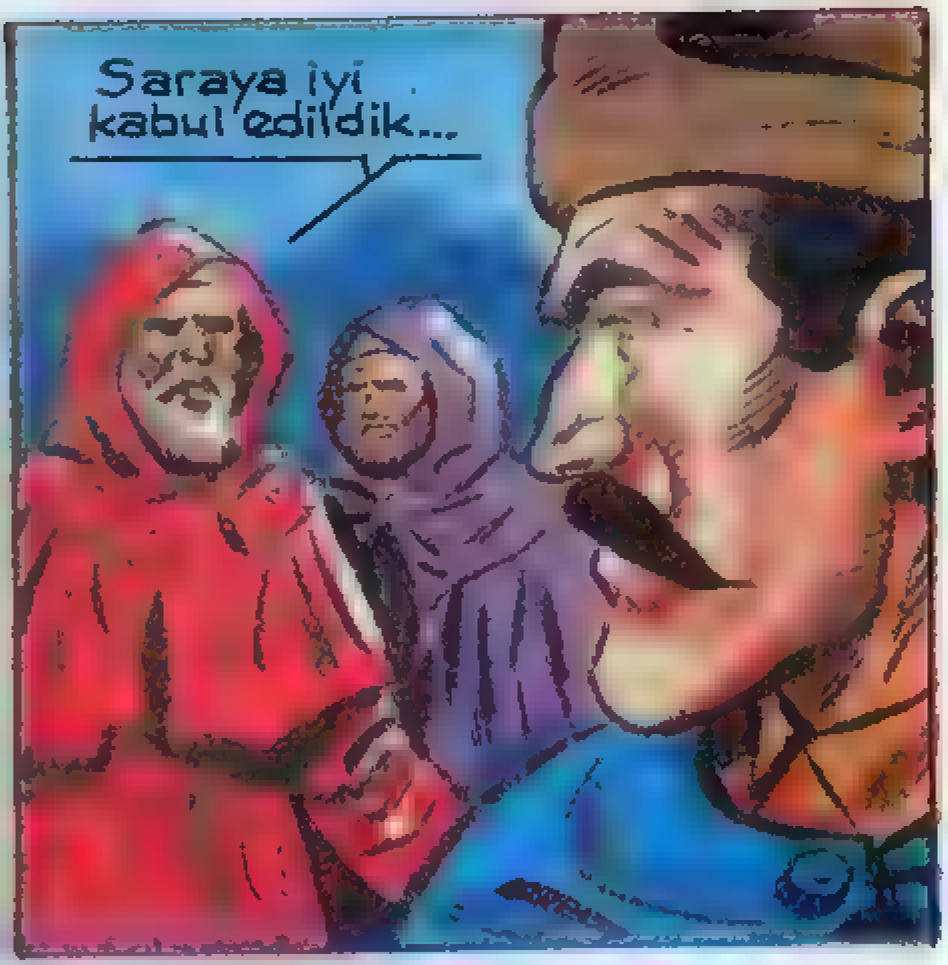

—Şimdi duayı bırakın. Burada Çar'ın sağlığı meselesi var. Çar'ı biran önce delilikten kurtaralım. Memleketin akıllı bir Çar'a ihtiyacı var.

Tozanof içini çekti:

—Bunu kime anlatırsınız efendim? Bizim fakir manastırımız, kâfirler tarafından üç defa yağma edildi. Çarımız onları kovalayacak halde olsaydı bu iş böyle olmazdı tabii.

Komutan Mihail, sabırsız bir şekilde ayağını yere vurarak dinliyordu. Tazanof devam etti:

—Adamınız gelip bizi bulduğu ve bizim cin çıkarma bilgimize başvurduğu vakit Laneski kardeş ve ben hemen işe başladık. Biz eskiden de cin çarpmış veya vücutlarına şeytan veya akrep girmiş insanların vücudundan bunları çıkardık. Fakat emniyet maksadıyla Çar'a içirilecek kurtarıcı ilaç şişesini de kabul ettik.

Çar'ın sarayına vardığımızda oraya çok iyi kabul edildik.

Komutan Mihail, sabırsızlıktan kuduruyordu. Fakat adamın lafını kesmedi. Tozanof konuşmasını sürdürdü:

—Çar'ın huzuruna kabul edildik. Cinleri Çar'ın vücudundan çıkarmak için yedi gün bir takım hareketler yapmaya ve dua okumaya mecburduk. Yedinci gün, yani bugün, işin son bölümünü bitirecektik. Sizin bize verdiğiniz talimata göre, kutsal Roma'dan getirtmiş olduğunuz dualı suyu Çar içeçecekti. Bu sabaha karşı işler yolunda gitti. Çar sakindi. Candan gülüyor ve çok mutlu görünüyordu. Her gün, her gece böyle geçti. Dualarımız majesteye çok iyi tesir etmişti. Bu sabah Haneski kardeş ile ben sabah dualarımızı okuduk. Tanrıya yalvardık. Sonra Çar'ın etrafında yeni büyüler yapmaya başladık. Sonunda Laneski şişeyi çıkardı, içindeki suyu altın bir kupaya döktü, ben de Çar'a "Majeste bu şifalı su Roma'dan geliyor" dedim. Laneski ekledi: "Kudüsü şeriften gelmiş olması da muhtemeldir.

"Çar dindar bir tavırla cevap verdi: "Bu çok seyahat etmiş ve kutsal yerleri tavaf ederek hacı olmuş suyu yakından görmek isterim" Laneski kardeş "Majeste, dedi, bu suyu içerseniz şifa bulursunuz" Çar: "Bari şarap olsaydı" dedi. İşte latifeyi seven Çar'ın bize son söylediği sözler bu oldu. Bu sözleri işitince biz de Çar'la beraber güldük. Sonra kupayı aldı.

Kupanın içinde zehir olduğunu bilen Komutan Mihail, alnı ter içinde, heyecanla:

—Ya, dedi.

Bu sırada iki papaz, durmadan istavroz çıkarmaya ve karşılıklı dualar okumaya başladılar. Bu adamların samimi oldukları belliydi. İkisinin de gözlerinde garip ışık yanıyordu:

—Çar tam suyu içeceği vakit şeytanın kızı içeri girdi...

Titreyen Komutan Mihail tekrarladı:

—Şeytanın kızı mı?

Laneski:

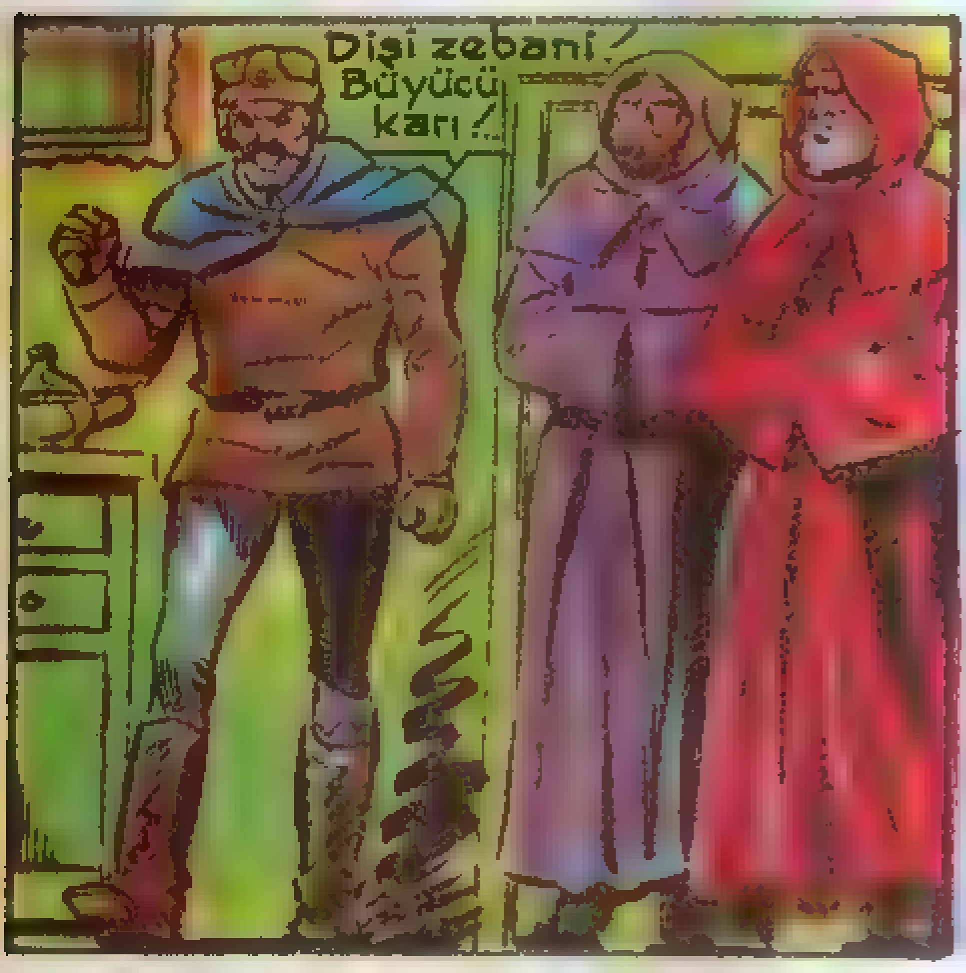

—Dişi zebani, dedi.

Tozanof ekledi:

—Büyücü karı!

—Çar'ın iyi olmasına engel olmak isteyen kötü cinlerin elçisi...

Komutan Mihail haykırdı:

—Fakat kim girdi? Söylesenize be herif?

Laneski telaşla istavroz çıkararak:

—Prenses! dedi.

Komutan Mihail boğuk bir sesle homurdandı:

—Lanet olsun!

Tozanof devam etti:

—Kız içeriye girdi. Çar'ın yanına koştu, kupayı elinden çekip aldı ve ocağın küllerine boşalttı. Sonra yanımıza geldi ve yavaşça: "Yapmak istediğiniz bu şey korkunç ve iğrençtir" dedi. Laneski kardeş haykırdı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

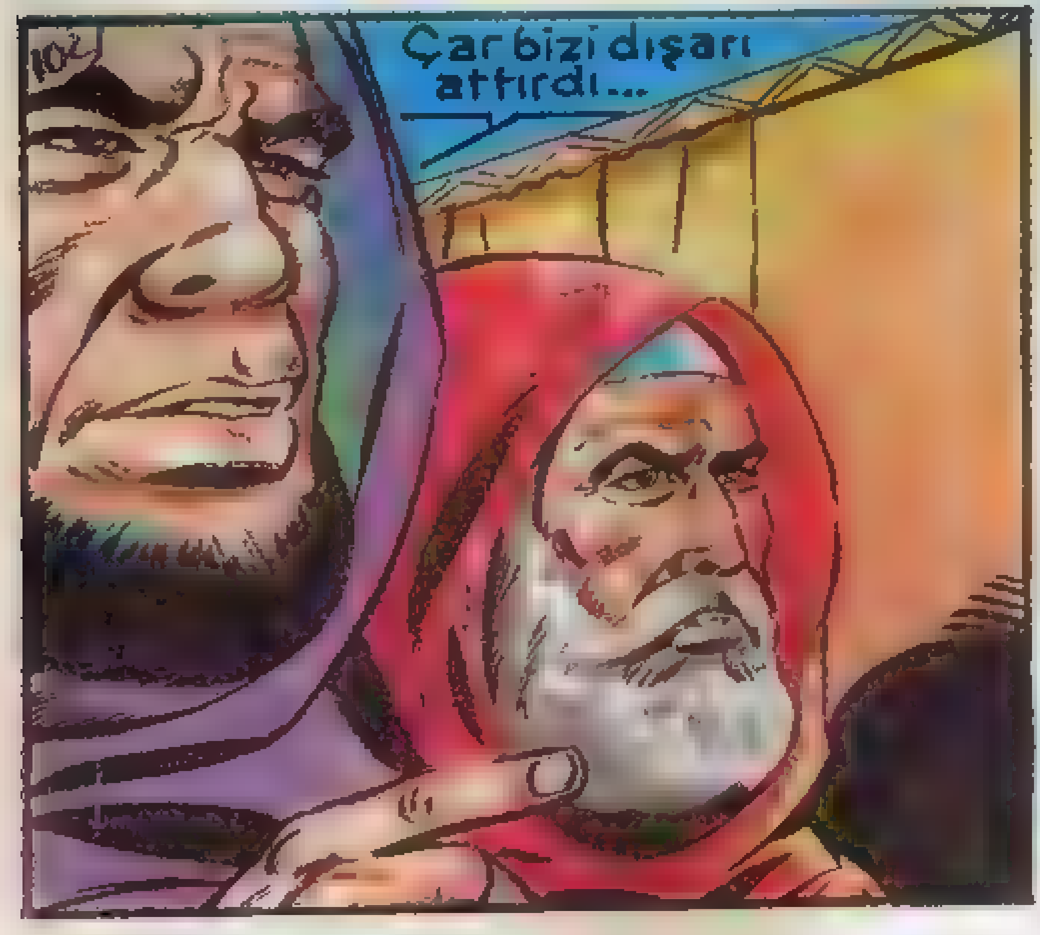

— Kız "Susunuz ve Allaha şükrediniz ki, buraya ne niyetle geldiğinizi açığa vurmuyorum. Sizi sadece saraydan kovduracağım." Biz hayret ve korku içinde ağzımızı açmadan durup beklerken Prenses Aleksandra Çar'ın yanına gitti ve ona "Majeste, bu iki papazı derhal saraydan çıkarmanızı rica ediyorum" dedi. Çar derhal muhafız komutanını çağırdı ve dışarıya attırdı. İşte, emriniz üzerine erenler, evliyalar, İsa ve Meryem hürmetine Çar'ı tedavi etmek için girdiğimiz saraydan çıkışımız böyle oldu.

Papaz, bu sözleri bitirdikten sonra kukuletasını başına geçirdi ve kollarını kavuşturdu. Laneski de arkadaşını taklit etti.

Komutan Mihail şimdi, ağır ve yorgun adımlarla geniş salonda dolaşıyor, düşünüyordu:

"—İşte, bir defa daha uğursuzlukla karşı karşıya geldim. Her şey hazırlanmıştı, sadece

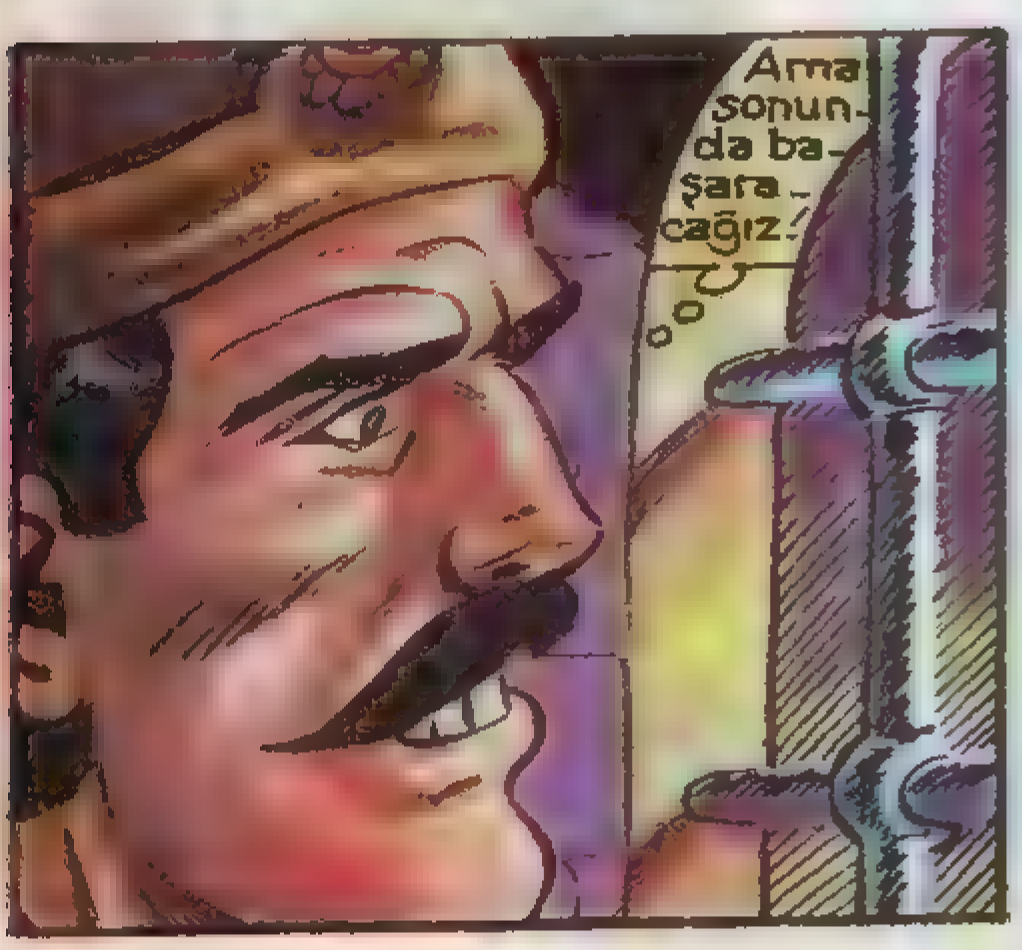

çanların çalmasını bekliyordum. Şehir birdenbire ayaklanacaktı... Ben de doğruca Kontes Hanna'ya koşup Çar'ın öldüğünü müjdeleyecektim... Şimdi her şeyi baştan hazırlamak lazım..."

Durdu, yüzü sapsarıydı. Gözlerini kapadı ve tekrar düşündü.

"—Kontes Hanna iktidarı ele geçirirse ben de başkomutan olacağım. Fakat şu uğursuz Prenses Aleksandra her seferinde bir engel olarak yolumuza dikiliyor. Ama ne olursa olsun, sonunda başaracağız."

Komutan Mihail, bunları düşündükten sonra keşişlere dönerek:

—Gidebilirsiniz! dedi.

Adamlar çıkarken muhafız subayı içeriye girdi:

—Sayın komutan, yan odada, sizi görmek isteyen üç keşiş daha var...

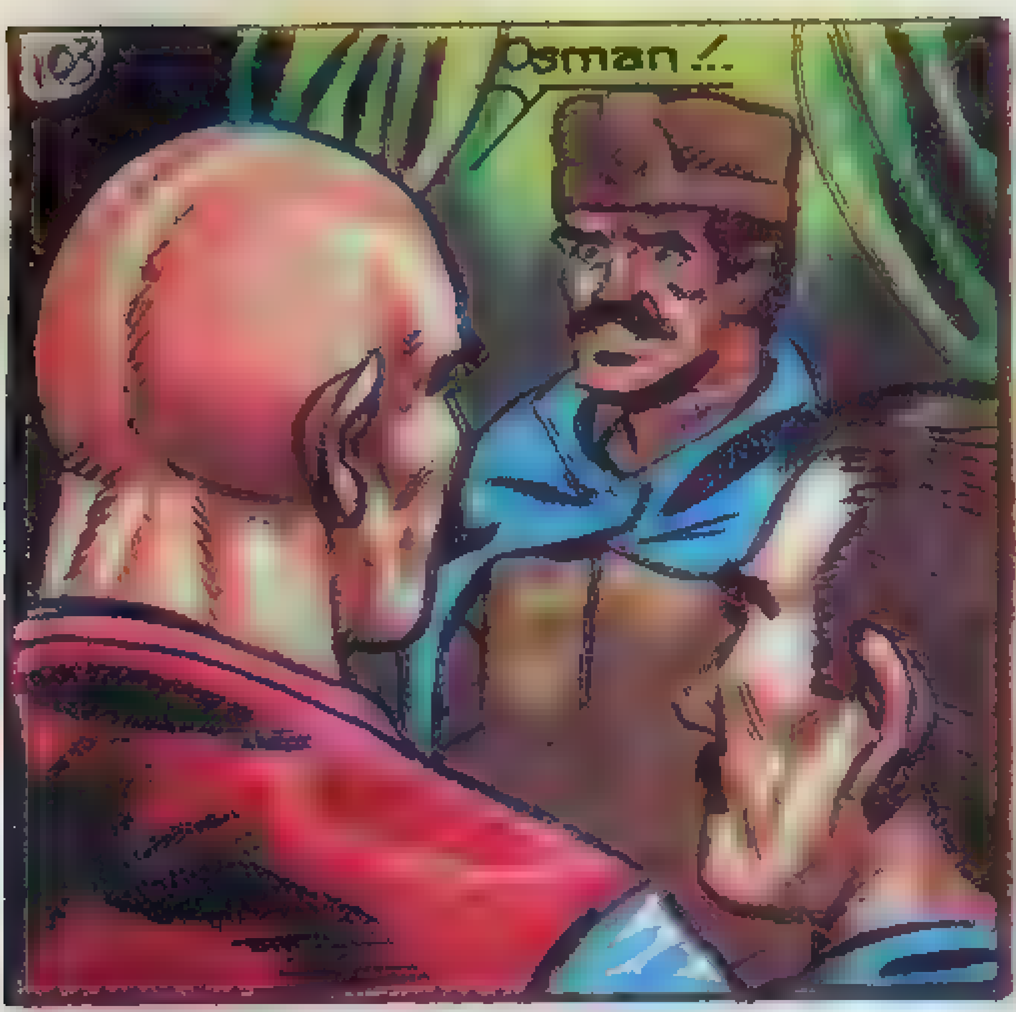

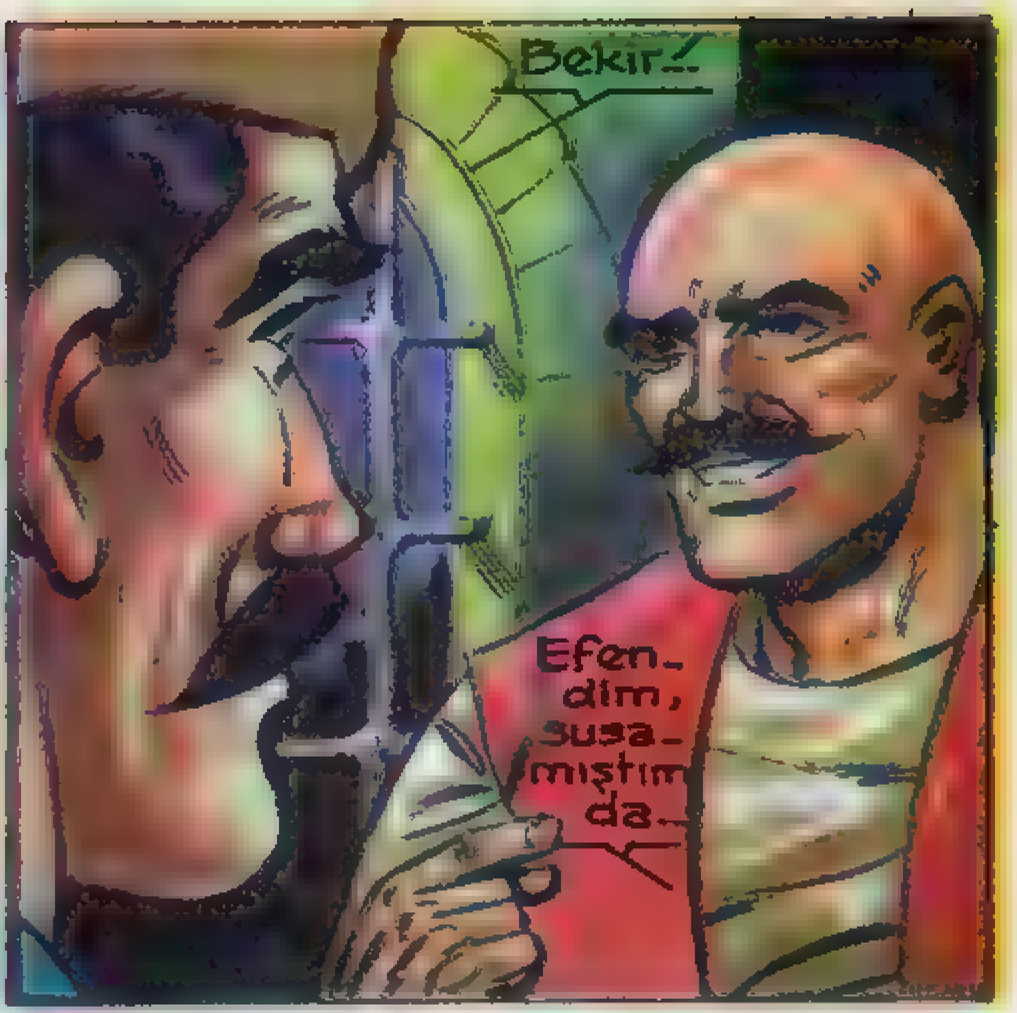

Komutan Mihail hayretle:

—Üç keşiş mi? dedi.

Az sonra, Osman, Hüseyin ve Bekir bey sırasıyla salona girdiler. Fakat o kadar solgun, o kadar perişan haldeydiler ki, Komutan Mihail önce kendilerini tanıyamadı. Sonra kaşlarını çatıp üç arkadaşa dik dik bakarak homurdandı:

—Osman! Sen ha?

—Evet komutan. Hayatta oluşum benim kabahatim değildir...

—Hüseyin!

—Fikrimi almadan beni tekrar dirilttiler efendimiz.

—Bekir

—Efendim, susamıştım da...

İlk ikisinin cevabı zekice ve kurnazca söylenmiş sözlerdi. Fakat Bekir'in sözü, gevezelikte hepsini geçmişti.

Üç arkadaş bu sözleri söyledikten sonra sıraya girdiler. Eskiden yaptıkları gibi Komutanı selamladılar. Sonra doğruldular ve ellerini kılıçlarını kabzasına götürdüler. Fakat artık kılıçları

olmadığı için elleri düştü. Uzun kılıçları satılmamış, Büyücü Diviye'nin evinde kalmıştı.

Komutan Mihail'in şaşkınlığı bir süre daha devam etti, sonra sordu:

—Peki, nasıl oldu da siz ölmediniz?

Bekir bir adım attı ve muhteşem soğukkanlılığı ile cevap verdi:

—Efendimiz, Azrail bizi sevmiyor galiba!...

Komutan Mihail, iğrenç bir şeye dokunuyormuş gibi suratını ekşiterek parmağıyla onlara dokundu ve:

—Şu halinize bakın hele... Rezil bir durumdasınız... İnsan bu halde saraya gelmeye nasıl cesaret eder?

Üç arkadaş buraya gelirken, çok korkunç bir şekilde kabul olunacaklarını düşünmüşlerdi. Şimdi Komutan'ın kendilerine hakaret eden sesinde gizli, fakat hakiki bir sevinç seziyorlardı. Bu seziş yerindeydi...

Çünkü bu üç saf insana kavuşmak hoşuna gitmişti. Üçü de yabancıydı ve hizmetinde bir süre çalışmışlardı. Sonra bir emri dinlemedikleri için Kontes Hanna'nın isteği üzerine Komutan onları ölüme mahkum etmişti. Eğer ölmüş olsalardı, onları hatırlamayacaktı ama şimdi üçü de canlı olarak, karşısına dizilmiş bulunuyorlardı.

Komutan Mihail, onlara çatmak, küfretmek, hakaret etmek zevkini iyice tattıktan sonra bir yargıç gururuyla büyük koltuğa oturdu ve altın bir kupadaki şarabı bir hamlede başına dikti.

Üç zavallı yan gözle ona bakıyorlardı. Komutan Mihail buna aldırmadı:

—Şimdi bana hapishaneden nası kaçtığınızı anlatın bakalım, dedi.

Osman, eski efendisinin bu sorusuna hayret etmiş gibi haykırdı:

—Biz mi kaçtık?

—Sarayın hapishanesindeydiniz siz... Oradan nasıl çıktığınızı kimse bilmiyor. O halde

kaçtınız...

Osman biraz düşündü. Bu soruya cevap vermek ona imkansız gibi geliyordu. Hüseyin de Komutan'ın kötü niyeti olup olmadığını düşünüyordu. Bu sessizlik sırasında Bekir baklayı ağzından kaçırdı:

—Doğru, hapishaneden kaçtık!

Komutan Mihail ısrar etti:

—Nasıl kaçtınız?

—Büyücü kapıları açtı, biz de çıktık... İsterseniz başından itibaren anlatayım...

—Peki, anlat, ama papazlardan daha kısa konuşmaya çalış...

Bekir sıkıntılı bir şekilde sordu:

—Papazlar mı?

Komutan Mihail hafif bir kahkaha atarak:

—Evet, papazlar! dedi. **Siz de papaz değil misiniz? Az önce subay sizlerin keşiş olduğunuzu söyledi.**

Komutan Mihail'in gözlerinde kurnaz bir ışıltı belirmişti. Kendi kendine:

"—Öyle ya, niçin olmasın?" diye mırıldandıktan sonra üç arkadaşa döndü, sert bir sesle emretti:

—**Anlatın, fakat uzatmayın!**

Üç arkadaş adına Osman, başlarından geçenleri özetledi:

—**...Ve büyücü bizi evine götürüp bağladı. Masa üzerinde, ölüm masası ölümü gördük.**

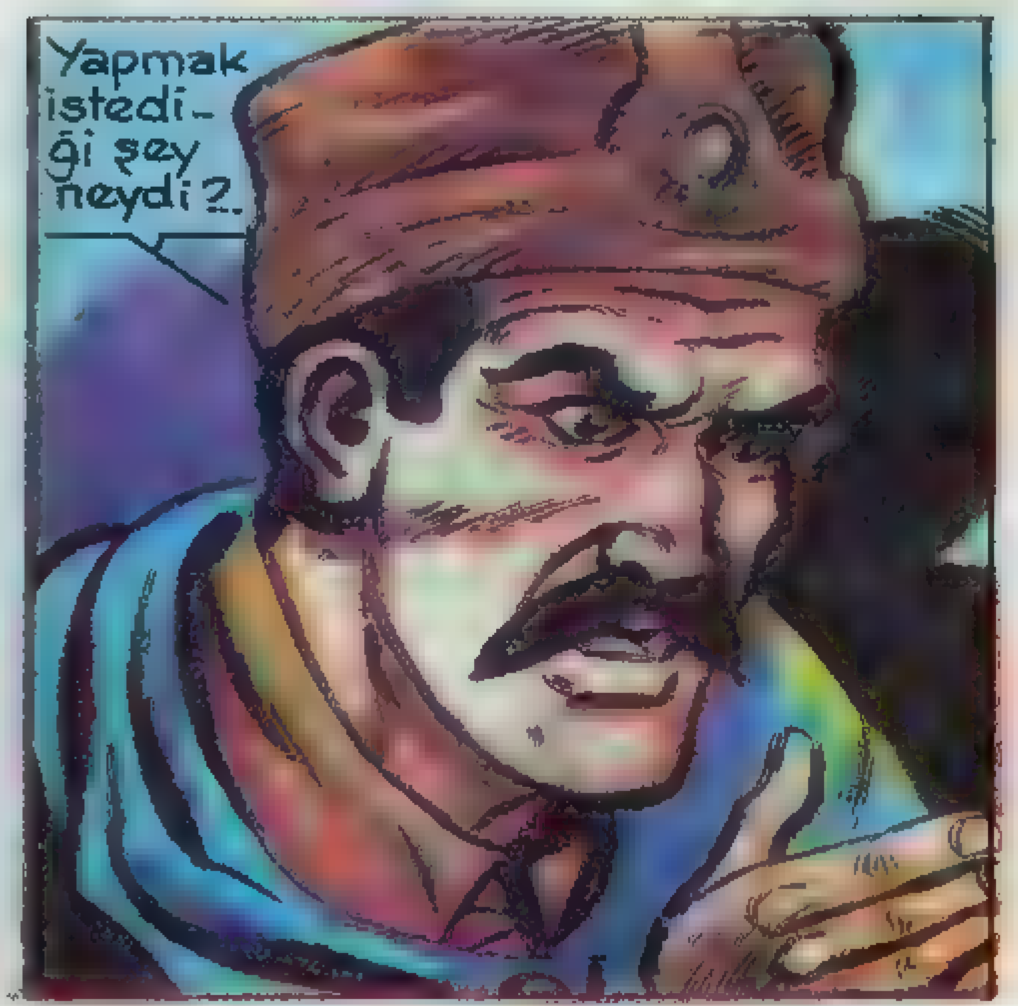

Biz orada zincire vurulmuş çocuklardık. Büyücü bizi ne yapacaktı? Bunu bilmiyorum. Masada genç bir adam yatıyordu. Fakat yapmak istediği şeyi yapmaya kalktığı vakit...

Komutan Mihail merakla sordu:

—**Yapmak istediği şey neydi?**

Yapmak istediği şey, bir insanı öldürüp, sonra diriltmekti. Fakat onu yapmak istediği anda Durakoğlu kendine geldi. Belki ölüydü, dirildi. Sonra bizi de kurtardı. O dakikadan beri açız!

Bekir ekledi:

—**Ve susuz...**

Hüseyin inledi:

—**Bizi öldürün Komutan... Kurtlar gibi yaşamaktan bıktık. Biz üç canlıyız ama...**

Komutan Mihail ayağa kalkarak:

—**Siz üç yalancısınız,** dedi. Sonra muhafız subayına emretti:

—**Bunları arka avluya götürün!**

Aynı anda eğilip, subayın kulağına bir

şeyler söyledi. Subay derhal dışarıya çıktı. Osman, Hüseyin ve Bekir, kederli kederli birbirlerine baktı. Birkaç rahat dakika geçirdikleri bu salondan ayrılırken üzgündüler.

Osman inliyor, Hüseyin içini çekiyor, Bekir de kafa şişirtecek derecede bağırıyordu. Komutan Mihail salondan çıkmış olduğu için Bekir hemen altın kupayı doldurdu, bir yudumda içti ve dudaklarını yalayarak:

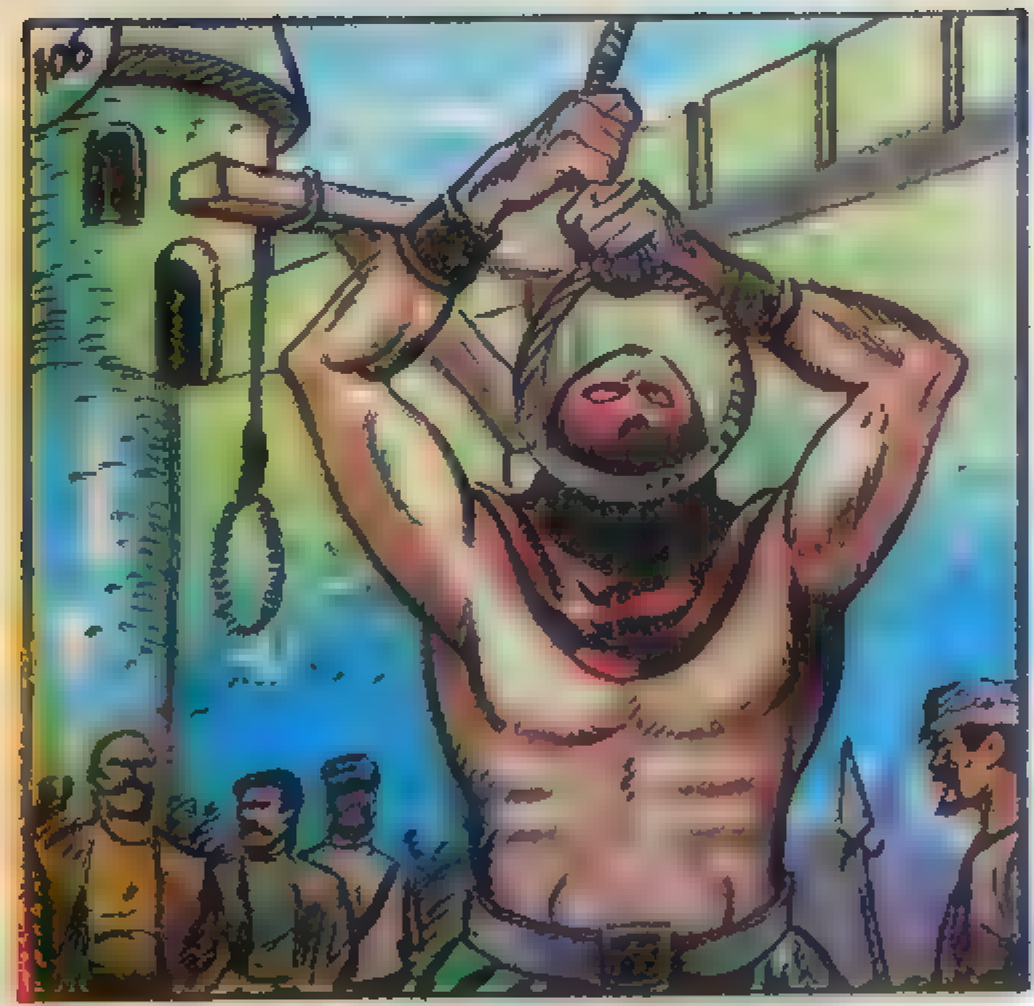

—Ne güzel şarap! dedi. Her sabah bana böyle bir kupa şarap vereceklerini bilsem, her gün asılmaya razıyım...

Bu sırada muhafızlar salona girmişlerdi. Çevreleri sarılan üç arkadaş, arka avluya kadar götürüldü. Burada uçlarında üç ip takılı üç darağacı hazırlanmıştı.

Komutan Mihail'in celladı şarkı söyleyerek neşeli bir tavırla iplerin ilmiklerini bağlıyordu. Subay bağırdı:

—Bu adamlara çok iyi muamele edilsin!

O sırada avluyu şereflendiren Komutan Mihail de ekledi:

—Özellikle elinizi çabuk tutunuz. Saygıdeğer papazlar, bu heriflerin günahlarını çıkartmak işini kabul ediyorlar. Bunun yapılması için kendilerine beş dakikalık izin veriyorum...

Papaz Tozanof ile Laneski yaklaştılar. Bekir sert bir sesle:

—Ben Müslüman'ım, dedi. Hem benim

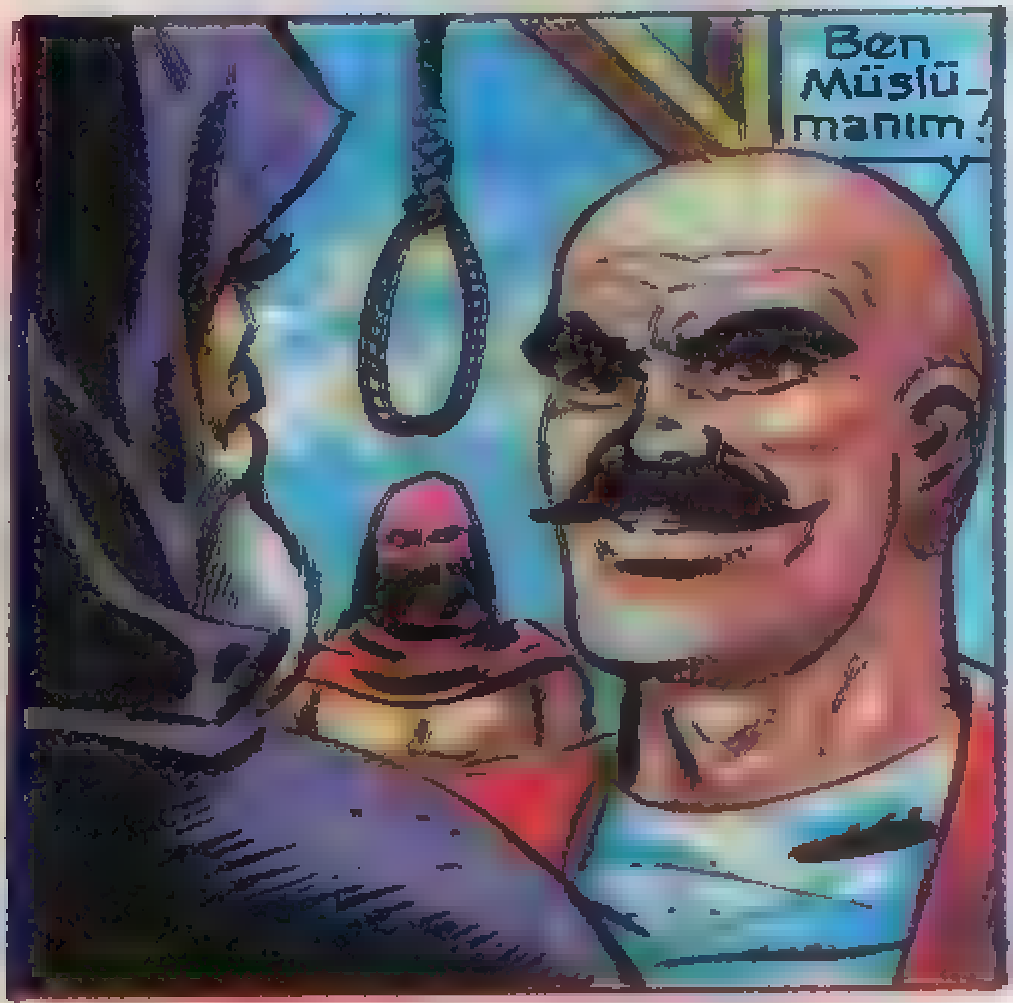

itiraf edilecek hiç bir günahım yok!

...Ve iki papazın yüzünü kızartan, açık saçık bir şarkıya başladı. Osman ile Hüseyin'e gelince, bunlar hemen günahlarını itirafa başlamışlardı... Çünkü zaman kazanmak istiyorlardı... Üç-beş dakika fazla yaşasalar, kâr kârdı... İçlerinden: "'Allahtan umut kesilmez" diye düşünüyorlardı.

İnsan, boynunda bağlı bir ilmik olsa bile, gözleri açıkken nefes alırken umudununu muha-

faza edebilir. Yaşandığı sürece kurtulma ihtimali vardır. Bu yüzden iki arkadaş, ölüm dakikasını mümkün olduğu kadar geciktirmek istiyordu.

Fakat beş dakika dolunca Komutan Mihail haykırdı:

—Yetişir! İpleri boynuna geçirin!

Osman itiraz etti:

—Fakat ben daha günahlarımı saymaya yeni başladım...

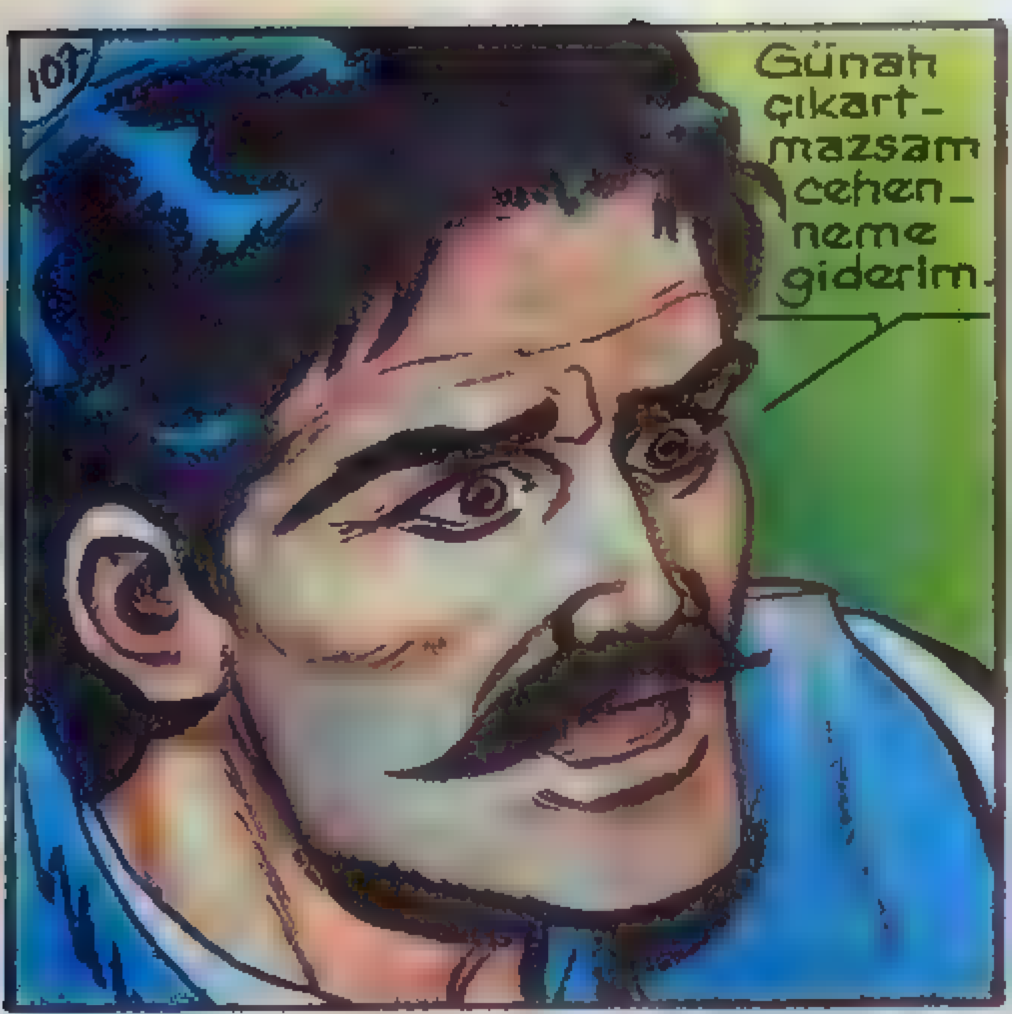

—Efendimizin sayesinde bu saygıdeğer papazlara söylenecek çok sözüm var. Asılmaya bir şey dediğim yok!... Fakat günah çıkarmadan asılırsam doğru cehenneme giderim. Bana yazık değil mi?

Beş dakikalık bir izin daha verildi. Bunun sonunda, bağırmalarına, gözyaşlarına, yalvarmalarına rağmen, cellat, yağlı ilmiği boyunlarına geçirdi.

Üç ipin serbest ucunda, ikişer güçlü kuv-

vetli cellat yamağı mahkumları boşlukta sallandırmak için ipleri çekmeye hazırlanıyordu.

Kokunç dakika gelmişti artık...

Bekir şimdi şarkı söylemiyordu. Osman son duasına başlamıştı. Hüseyin etrafa küfürler savuruyordu. Üçünde de bet beniz atmıştı...

Her ipin başında ikişer yamaktan altı yamak ipleri çekmeye başladı. Yağlı ilmikler sıkıştı. Bekir dilini çıkardı. Osman, arkadaşına haykırdı:

—Daha onun vakti gelmedi. Birazdan kendiliğinden bir karış dışarı fırlar...

Yamaklar ipleri çekmeye devam ediyorlardı. Üç arkadaşın ayakları yerden kesilir gibi oldu. Artık her şey bitmişti. Vücutlarında ölüm titreyişini hissettiler ve gözlerini kapadılar.

Komutan Mihail haykırdı:

—Durun!

İlmikler gevşedi. Bekir mırıldandı:

—Niçin durdular, anlamadım!

Osman titredi, Hüseyin bir gözünü açtı,

Komutana baktı ve düşündü:

"—Bunun böyle olacağını zaten biliyordum!"

Komutan Mihail bağırdı:

—Nasıl? Yaptıklarınıza pişman oldunuz mu?

Muhteşem bir sadakat makamına geçen üç kükreyiş bu soruya cevap verdi. Komutan:

—Peki, dedi. Hayatınızı size bağışlıyorum ama bir şartla: Keşiş olacaksınız!

Üç arkadaş haykırdı:

—Keşiş, haham, piskopos, papa... Ne isterseniz oluruz Komutan!

Birkaç dakika sonra üç arkadaş, sarayın mutfağında idi. Komutan Mihail emir vermişti:

—Onlara iyi bir yemek verilsin. Kendilerine yakışacak şekilde giydirilsin ve sabaha kadar uyumak üzere yumuşak yataklar gösterilsin!

Osman mırıldandı:

—İşte hoş ve tatlı emirler... Fakat ne diye keşiş oluyoruz Allah aşkına?

Neşeli neşeli güldüler. Bu kahkahaları duyanlar, onların biraz önce darağacından inmiş olduklarını asla tahmin edemezdi. Darağacında geçirdikleri heyecan, iştahlarını hiç etkilememişti...

Bol bir yemekten sonra yumuşak yataklarda rahat rahat uyudular. Sabahleyin uyandıkları vakit giyecekleri elbiseyi, başuçlarında buldular. Osman birdenbire:

—Bunlar da ne? diye bağırdı.

Hüseyin ekledi:

—Bu paçavralar ne demek oluyor?

Bekir başını salladı:

—Vallahi ben bir şey anlamadım...

Bahsedilen elbiseler üç takım papaz elbisesiydi. Kukuletalı cübbe, bele takılacak ip kemer, kocaman birer tespih...

Osman ciddi bir hayretle:

—Gerçekten papaz oluyormuşuz, dedi. **Fakat niçin papaz oluyoruz?**

Elbiseleri giyinmeye başladılar. Bekir birdenbire:

—Elbisenin altında bir de hançer var! dedi.

Osman haykırdı:

—Benimkinin de altında var...

Hüseyin ekledi:

—Benimkinin de... Şu halde tam papaz değil, yarım papaz oluyoruz galiba?...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

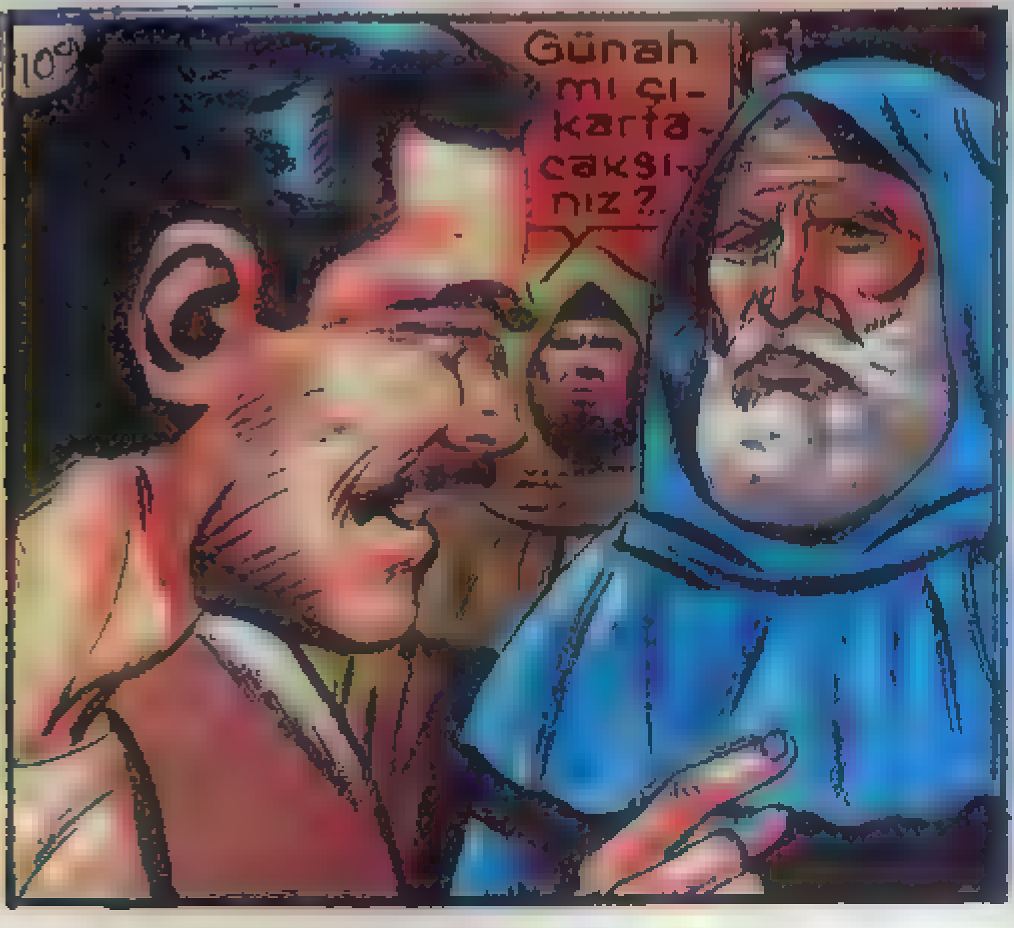

—Hem de güzel, sağlam ve hafif hançerler doğrusu. Şu halde bizim için iyi günler başlıyor demektir.

Karşılarına kim çıkarsa hançerlemeye hazır olduklarını anlatan korkunç birer kahkaha attılar. Neşe ile cübbeleri giydiler ve hançerleri sakladılar. Bu sırada Papaz Tozanof ile Laneski içeriye girdi. Osman haykırdı:

—Vay canına! Yine günahımızı mı çıkartmaya geldiniz yoksa?

Tozanof:

—Hayır kardeşlerim, dedi. Size mesleği öğretmeye geldik.

—Mesleği mi? Hangi mesleği canım? Yeryüzünde bizim meslekten daha güzel bir meslek var mı?

Laneski:

—Keşişlik mesleği, dedi. Cin çarpmış, şeytan girmiş vücutlardan bunları çıkarmayı öğreneceksiniz...

Hüseyin:

—Haydi canım, dedi. Bu elimizde oldukça Moskova'da bütün cin çarpmış, şeytan şerrine uğramış adamları tedavi edebiliriz. Bizi rahat bırakın..Biz mesleğimizi biliriz!

Bu sözleri söylerken bir taraftan da keskin hançerini sallıyordu.

Fakat papazlar ona aldırmayarak devam ettiler.

—Duaları ve hareketleri öğrenmeniz gerekiyor. İyi dinleyin ve ezberleyin...

Hiç hoşlarına gitmemekle beraber üç arkadaş, verilen dersi dinlemek zorunda kaldılar. Yemek zamanları hariç olmak üzere bu ders akşama kadar devam etti....

Onlar ders alırken, Komutan Mihail gidip Kontes Hanna ile uzun uzun konuşmuştu. Akşama doğru döndüğü vakit, üç arkadaşla iki papazı yanına çağırdı ve sordu:

—Keşişlik mesleğini öğrendiler mi?

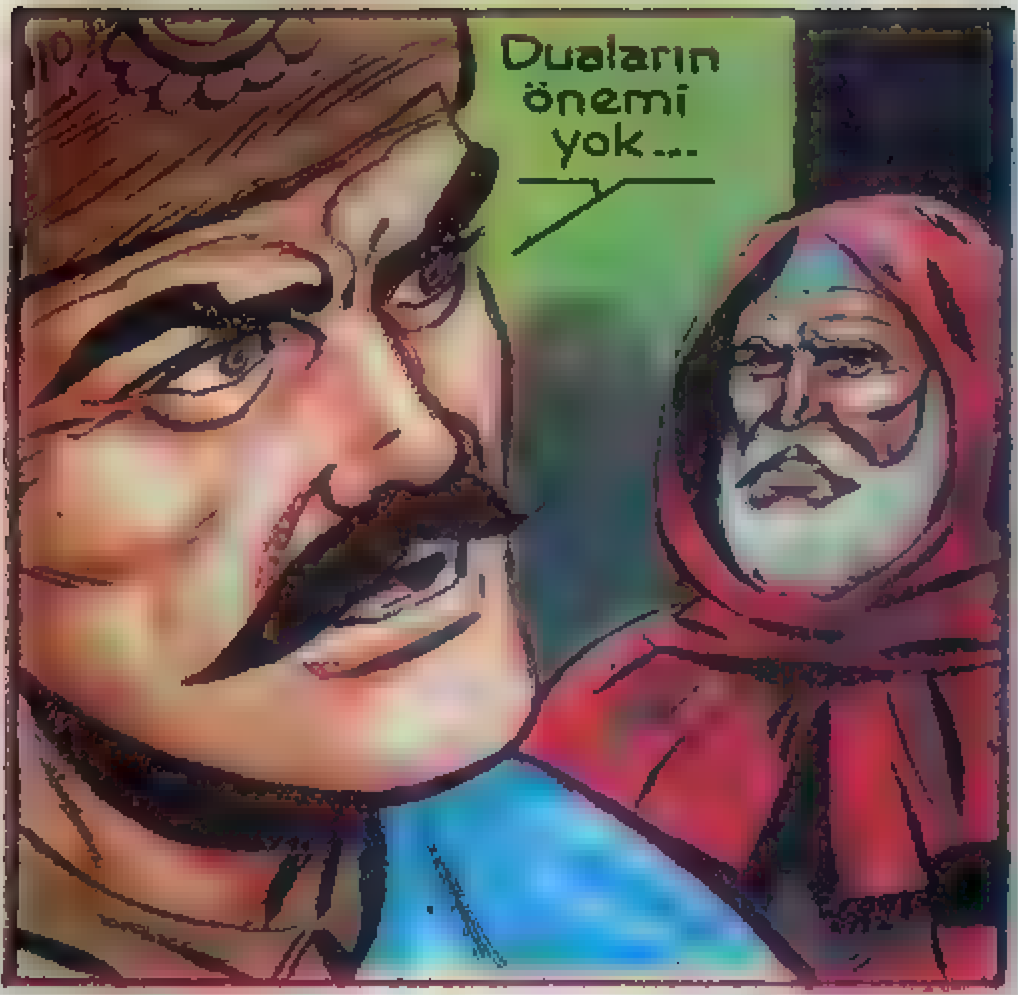

Laneski cevap verdi:

—Aşağı yukarı bizim kadar biliyorlar!

—Cin çarpmış bir insanın vücudundan cinleri çıkarabilirler mi?

Tozanof

—Gereken hareketleri öğrendiler, biliyorlar, dedi. Fakat dualara gelince...

Komutan Mihail, kükredi:

—Duaların önemi yok!...Hareketleri biliyorlarsa yeter?

Osman kulak kesilmiş, bütün dikkatiyle bu sözleri dinliyordu. Komutan'ın boğuk, keskin ve karanlık sesi onda savaş gayreti uyandırıyordu. O, önemli bir işe girişecekleri zaman bu sesi birçok defalar dinlemişti. Gözlerini Komutan Mihail'e dikerek:

—Hareketleri hepimiz biliyoruz efendim, dedi. Hepimiz...

—Hepiniz mi?

Osman başına salladı:

—Evet....Eğer saygıdeğer papazların öğrettikleri hareket cinleri çıkarmak için yeterli olmazsa, çoktan beri öğrendiğimiz başka bir hareketi de biliyoruz...

Eliyle hançerine vurdu ve bakışlarıyla komutana sordu. Mihail, kısa bir tereddütten sonra yavaşça cevap verdi:

—Evet..

Osman, Hüseyin ve Bekir titrediler. Birisi ölüme mahkum edilmişti. Fakat kim? Bunu bilmiyorlardı. Osman:

—Efendimiz, dedi. Cin çarpmış adamın kim olduğunu öğrenmekten başka yapacak iş kalmadı...

Komutan Mihail:

—Onu da öğrenirsiniz,dedi. Cin çarpmış adam, sizin çile dolduracağınız yerde oturuyor...

—Çile dolduracağımız yer mi?

—Evet... Çile dolduracağınız çilehane..Geliniz sizi oraya götüreyim..

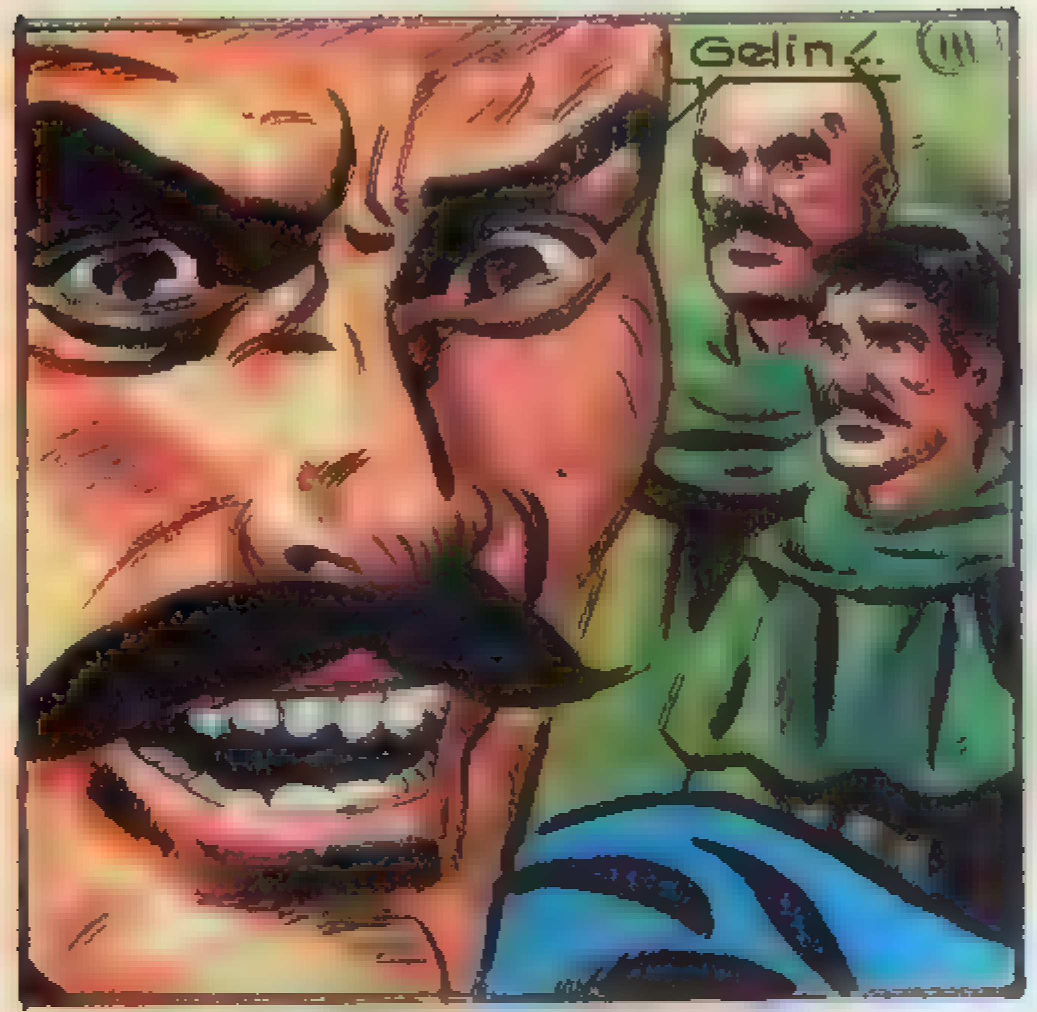

Saat altıyı vurmuştu. Gece karanlıktı.. Fakat yollarda birikmiş kar, bu karanlık geceyi garip bir ışıkla aydınlatıyordu.

Soğuk şiddetliydi. Buz gibi bir rüzgar yüzlerini kamçılıyordu.

Sokaklarda kimsecilikler yoktu. Dükkanlar kapanmıştı. Gece hırsızları bile inlerinden çıkamıyorlardı. Yalnız birkaç köpek dolaşıyordu.

Moskova baştan başa uyumuştu. Sanki şehrin üzerine ağır bir şey çökmüştü.

Bu ıssız sokaklardan, Komutan Mihail'in kafilesi geçiyordu. Adam, askerlerden yirmi adım kadar önde atıyla ilerliyor ve yanında, katırlara binmiş üç sayın keşiş ile konuşuyordu.

Gidecekleri yere geldiler. Süvariler atlarından indi. Komutan Mihail boruyu çaldırdı. Osman, Hüseyin ve Bekir'in çile dolduracakları manastırın asma köprüsü indi. Komutan Mihail, üç sahte papaz ve maiyetindekiler içeriye girdi.

Üç arkadaş birden titredi...Girdikleri bu

yerin bir manastır olmadığını son anda farkettiler...Hava o kadar kötüydü ki, çevrelerini zor görüyorlardı... Osman hafifçe sararak:

"—Burası, Kremlin Sarayı'nın, Çar İvan'ın oturduğu bölüm!...Çar'la bizim ne işimiz olabilir?" diye düşündü.

Hüseyin de korkunç durumu anlar gibi olmuştu. Komutan Mihail'in koluna yapıştı. Adam heyecanlıydı herhalde.Çünkü bu teklifsizliğe aldırmadı. Hüseyin fısıldadı:

—Şey edeceğimiz adam, bu sarayda mı?

Komutan Mihail, onun sözünü keserek cevap verdi:

—Okuyup üfleyeceğiniz adam....

—Evet...Okuyup üfleyeceğiniz adam bu sarayda oturuyor demek?

Komutan Mihail, keskin bakışlarını sahte papazın gözüne dikti ve soğuk bir şekilde cevap verdi:

—Okuyup üfleyeceğiniz adam Çar'dır...

Osman birdenbire iki büklüm oldu. Bu söz ona çok korkunç gelmişti. Karşısındakilerin alıklaştığını gören Komutan Mihail tekrarladı:

—Darağacının yağlı ilmiklerini düşünün ve kararınızı serbestçe verin!

—Kararımız verilmiştir efendim....Emrederseniz Çar'a, Çariye'ye bütün Kremlin Sarayı'ndakilere okuyup üfleriz...

Komutan Mihail'in gözlerinde kurnaz bir ışıltı belirmişti.

Sonra düşündü:

"—Komutanın avlusundaki darağaçları hazır. Burada da asılmak var ama, önümüzde daha birkaç gün var. Bu birkaç gün içinde neler olmaz? Bu süre içerisinde Komutan'ın ölmesi bile ihtimal içindedir..."

Komutan Mihail sert bir sesle sordu:

—Görevinizi iyice anladınız mı?

—Anlamayacak kadar ahmak değiliz efendim...

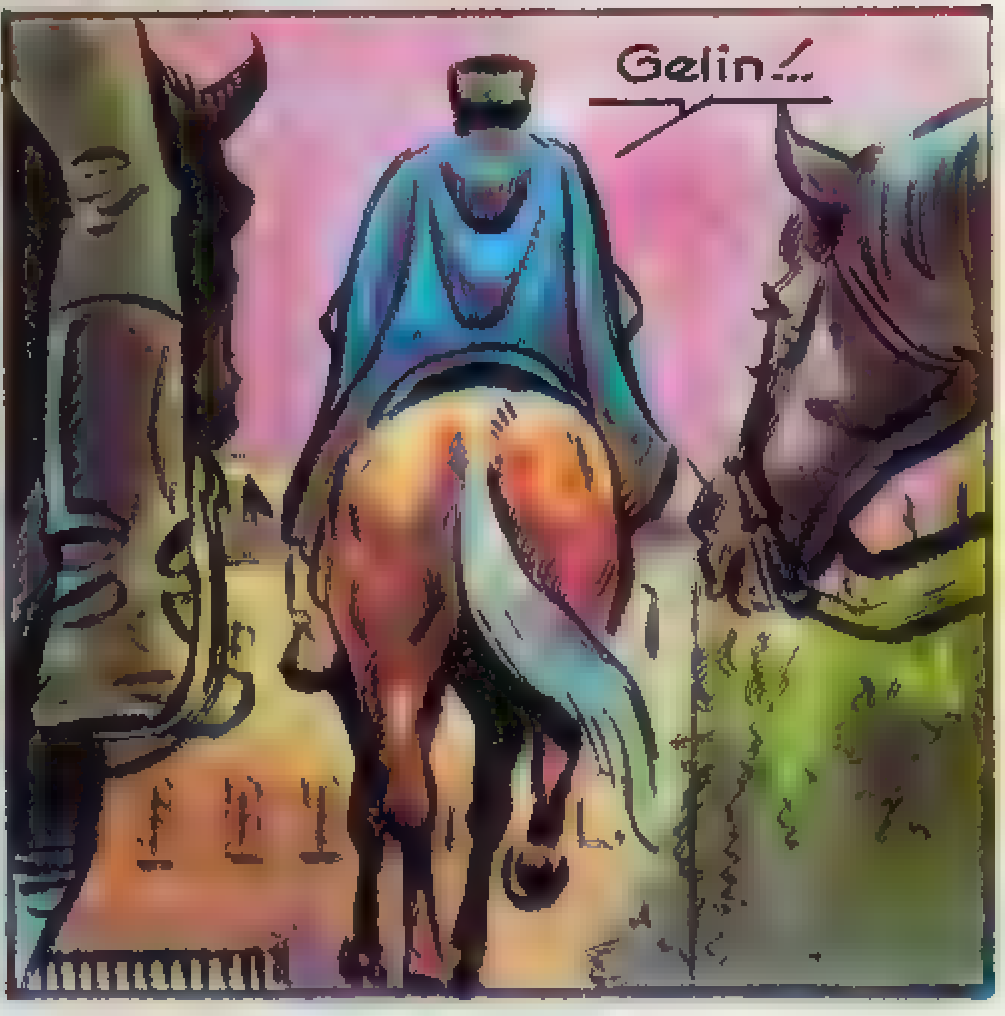

—Söyleyeceğiniz sözleri, yapacağınız işleri, ne vakit harekete geçeceğinizi iyice biliyorsunuz ya?

Osman boğuk ve vahşi bir sesle mırıldandı:

—Evet....Siz bize hayat verdiniz. Biz de o hayatı sizin için tehlikeye koyacağız. Artık bundan bahsetmeyelim ve yürüyelim...

Bu sert sözler, Komutan Mihail'in hoşuna gitti. Üç arkadaşın vücutlarının her tarafının titremekte olduğunu gördü.

Üçünün de yüzü sapsarıydı.

Komutan tatlı bir sesle:

—Gelin, dedi. Benimle gelin arslanlarım. Sizi bekleyen istikbali düşünün ve başka bir şeyle ilgilenmeyin....

Osman, Hüseyin ve Bekir, onun arkasından gittiler.

Yolda, arkasında iki erkek bulunan bir kadınla karşılaştılar. Kadın, Komutan Mihail'le birkaç cümle konuştu, sonra uzaklaştı. Üç arkadaş, bu kadının yüzünü görmüş olsalardı, Kontes Hanna'yı tanıyacaklardı. Komutan Mihail yeni bir emir verdi:

—**Bu iki asilzadeyi takip ediniz...**

Komutan geriledi, gecenin karanlıkları içerisinde kayboldu.

İki asilzadenin, yapacakları işe dair gündüzden talimat almış olduklarımuhakkaktı. Adamlardan biri:

—**Sayın papazlar gelin! dedi.**

Hüseyin ve Bekir birbirlerinin yüzüne baktı. Hüseyin:

—**Evet, papaz dedi.**

Bekir şaşkın bir tavırla:

—**Vay canına dedi, bunu da nereden biliyorlar? Sanki papaz olduğumuz alnımızda mı yazılı?**

Osman hiçbir şey söylemiyor, yavaş yavaş kendini topluyor, kendilerine yol gösterenlerin arkasından metin adımlarla yürüyordu.

Nihayet Car'ın dairesine geldiler. Papazları görünce saygı ile selam veren silahlı adamlarla dolu koridorlardan geçtiler.

İkindiye doğru sarayda bir şayia çıkmıştı. Hiç bir iş başaramadıkları için saraydan kovulan Papaz Tozanof ile Laneski'nin yerine başka üç keşiş gelecekmiş. Bu yeni gelecek keşişlerin nefeslerinin çok keskin olduğu da rivayet ediliyordu. Bu yüzden, Çar'ın beklediği bu üç din adamı sarayda sevgi ve saygı ile karşılanıyordu.

Çar'a bu üç keşişin geleceğini baş dua okuyucusu haber vermişti. Çar'ın, duacısına karşı derin bir itimadı vardı. Şunu da belirtmek gerekir ki, baş duacı, Çar'a bu haberi vermeden önce Kontes Hanna ve Komutan Mihail ile uzun uzadıya konuşmuştu.

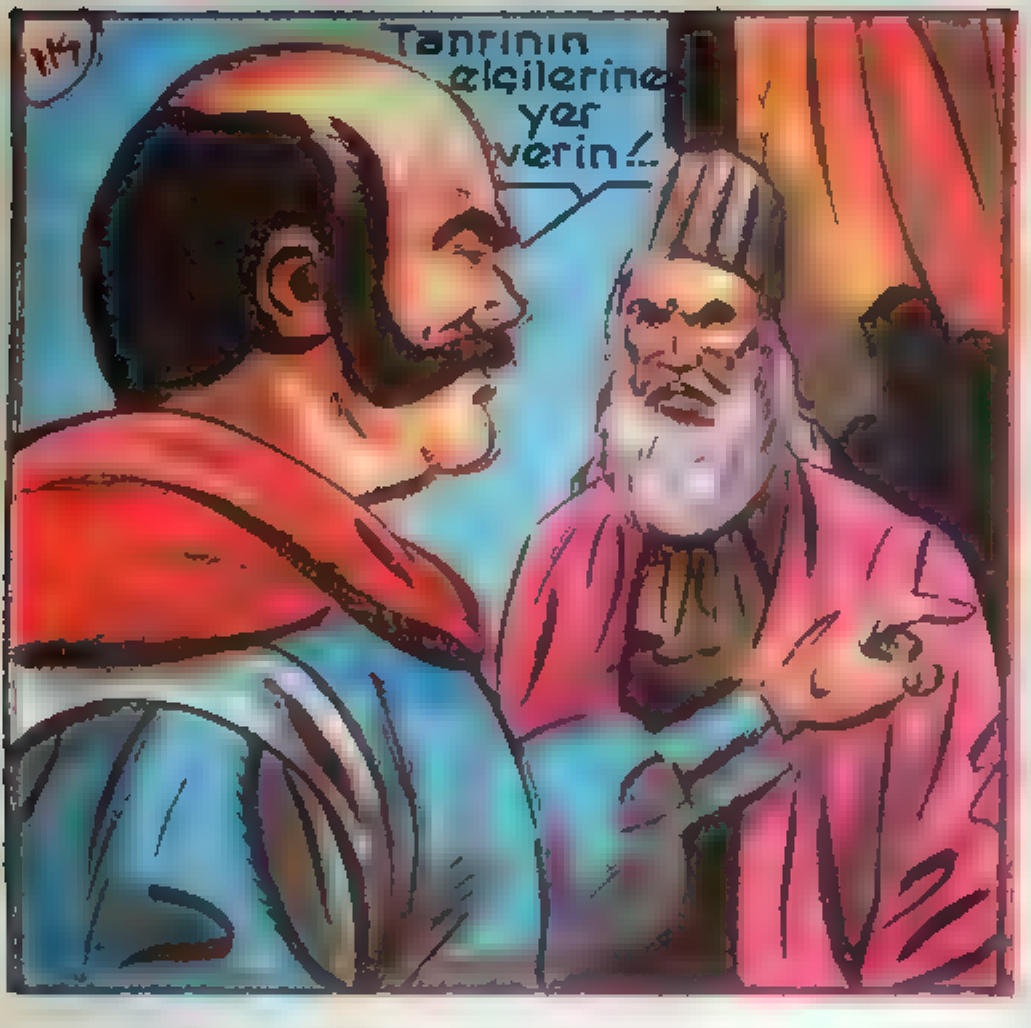

Üç arkadaşı çok güzel bir salona götürdüler. Burada Çar'la beraber, on kadar asilzade oturuyordu.

Çar İvan emreden bir sesle:

—Baylar,dedi.Siz çekilin ve yerinizi Tanrının elçilerine bırakın...

Bütün bakışlar, heyecanlarını gizlemek için kukuletalarını başlarına geçirmiş olan üç din adamına dikildi. Herkes bu üç kişiyi, özellikle Bekir'i çok değerli bulmuştu.

Öyle ya, hükümdarı çıldırtacak kadar kuvvetli cinlerle başa çıkmak için onun gibi boylu boslu, dev cüsseli bir adam gerekti.

Asilzadeler arasında bulunan Kont Andreyeviç, papazlara bakarken gülümsüyor ve şüphelerini gizleyerek düşünüyordu:

"—Kontes Hanna'nın ve sayın yeğenim Komutan Mihail'in bu adamları hakkında ne düşündüklerini anlamak için altın zincirimi vermeye hazırım!"

Sonra Çar'a dönerek:

—Majeste, dedi, sizi bu aziz insanların getirdikleri şifa ile başbaşa bırakıyoruz. İnşallah bu sayın papazlar, Tozanof ile Laneski'den daha talihli çıkarlar...

Salon boşalmıştı. İçeride şimdi Çar'dan, genç bir kadın ve zayıf bir adamdan başka kimse yoktu. Bu genç kadın Prenses Aleksandra idi. Öteki adam da Çar'ın danışmanı General Aleksiyev'di...

Çar:

—Daha yakına gelin sayın papazlar! dedi.

Papazlar sıra ile yürüdüler, bir hizaya geldiler ve hep birden selam verdiler. Çar onlara hayran hayran baktı. Osman soğukkanlılığını koruyordu fakat Hüseyin ile Bekir gözlerini korkunç bir şekilde açmışlardı. İkisi de hayret ve korku içindeydiler. Çar'ın karşısında bulunduklarını yeni anlamışlardı.

Hemen öğrendikleri duaları sıralamaya başladılar.

Hüseyin hem dua ediyor, hem göğsünü yumrukluyordu.

Bekir'e gelince o hiç bir hareket yapacak halde değildi. Bir rüyadan daha korkunç bir gerçek içinde uyanacağını düşünüyordu...

"Öteki papazlar cahilce ve saflıkla, haberleri olmadan Çar'ı zehirlemeye kalkmışlardı. Acaba bunlar da Çar'ı hançerleyecekler miydi?"

General Aleksiyev papazların çevresinde dolaşıyor, önlerindeyken eğilerek onları selamlıyor, fakat arkalarına geçince onlara burun büküyordu, altında ne olduğunu göstermek istermiş gibi cübbelerini kaldırıyordu.

Bekir, General Aleksiyev'in bileğine bir yumruk indirerek kükredi:

—Bize dokunma!

General Aleksiyev bileğini ovuşturarak mırıldandı:

—Vay canına! dedi. Ne kadar ağır elin var papaz efendi! Bizim Rusya güreş şampiyonunun eli ancak bu kadar kuvvetlidir...

Bekir, Generali Süzerek:

—Rusya şampiyonu mu? dedi. Karşıma getirin hemen onun hakkından geleyim...

Çar İvan:

—Muhterem kardeşler dedi. Adınız nedir sizin?

Hep berebar yerlere kadar eğildiler ve Tozanof'dan aldıkları derse uyarak midelerini yumrukladılar.

Osman:

—Majeste, biz Fransız papazlarıyız. Ben Pol de Peri..Yalnız elimi başlarına koyarak on iki delinin aklını başına getiririm...

Çar İvan haykırdı:

—Pol de Beri!...Güzel bir isim...Ya sen?

Bekir iki büklüm eğilerek cevap verdi:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

—Majeste, ben Tibo lö Pendü kardeşim. Bir öküzü bir yumrukla öldüren, bir tulum şarabı bir oturuşta boşaltan, ünlü Tibo lö Pendü...Şey...Ne diyecektim. Hay körolası hay....

Zavallı Bekir dersini unutmuştu. Birdenbire sustu. Ötekilerin de canı sıkılmıştı. Şimdi neredeyse foyaları meydana çıkacaktı. Gözlerinin önünde darağacı tekrar göründü. Fakat birdenbire şaşırdılar. Çar sevinçli bir şekilde gülüyordu.

Huzurunda söylenen sözlere kızacağı yerde hayran hayran Bekir'e bakıyor ve bağırıyordu:

—Tibo lö Pendü, ne kadar güzel bir isim...Bir keşişe de ne güzel yakışıyor. Bu isim ötekilerden daha güzel....Ya bu dualara, ağzınızdan çıkan bu güzel sözlere ne diyelim... Bağırsakları hakkı için, diyorsunuz...Evet ama kimin bağırsakları hakkı için?...

—Şeytanın bağırsakları hakkı için...Yahut, papanın işkembesi hakkı için...

Çar bir kahkaha kopardı. Çoktan beri onun bu kadar candan güldüğü görülmemişti.Haykırdı:

—İşte, papaz dediğin böyle olur. Bu adamlar beni iyi edecekler vallahi...

Osman:

—Majeste, dedi. Sizi dualar ve hareketlerle iyi edeceğiz..

—Onları bir yana bırakın canım...Tozanof ile Laneski'nin yaptıkları yetişmedi mi? Siz beni sadece güldürün....Benim istediğim budur....

Bekir, başarısından memnun, küfür çantasının ağzını açmıştı. Osman arkadaşının ayağına bastı. Prenses Aleksandra bütün bu sözleri dikkatle dinliyordu. General Aleksiyev'e gelince, o papazların etrafında dolaşa dolaşa bir şeyler sezmişti:

—Sayın papazlar, dedi. Sizleri tanır gibi oluyorum. Bana öyle geliyor ki, sizleri bir yerde gördüm.

Osman canı sıkılmış, bir halde Laneski'den almış olduğu dersi tekrarladı:

—Bizi mi? Bizim manastırımız Fransa'nın Dijon şehrindedir. Oradan çıktık ve bir ay süren yolculuktan sonra doğru buraya geldik.

General Aleksiyev güldü:

—Hayır, hayır...Yanılmıyorum...Sizi daha geçen hafta Moskova'da sefil bir meyhanede gördüm...

Korkunç bir sessizlik oldu . Prenses Aleksandra Çar'ı korumak istiyormuş gibi, onunla papazların arasına atıldı.

Çar İvan'ın çehresi gamlıydı.

General sözüne devam etti.

—Majeste, bu keşişlerin cübbelerinin altında meşin zırhları ve hançerleri var...

Çar İvan perişan bir halde kalktı, boğuk bir sesle:

—Muhafız komutanını çağırın! dedi.

Bu emri yerine getirmek için General

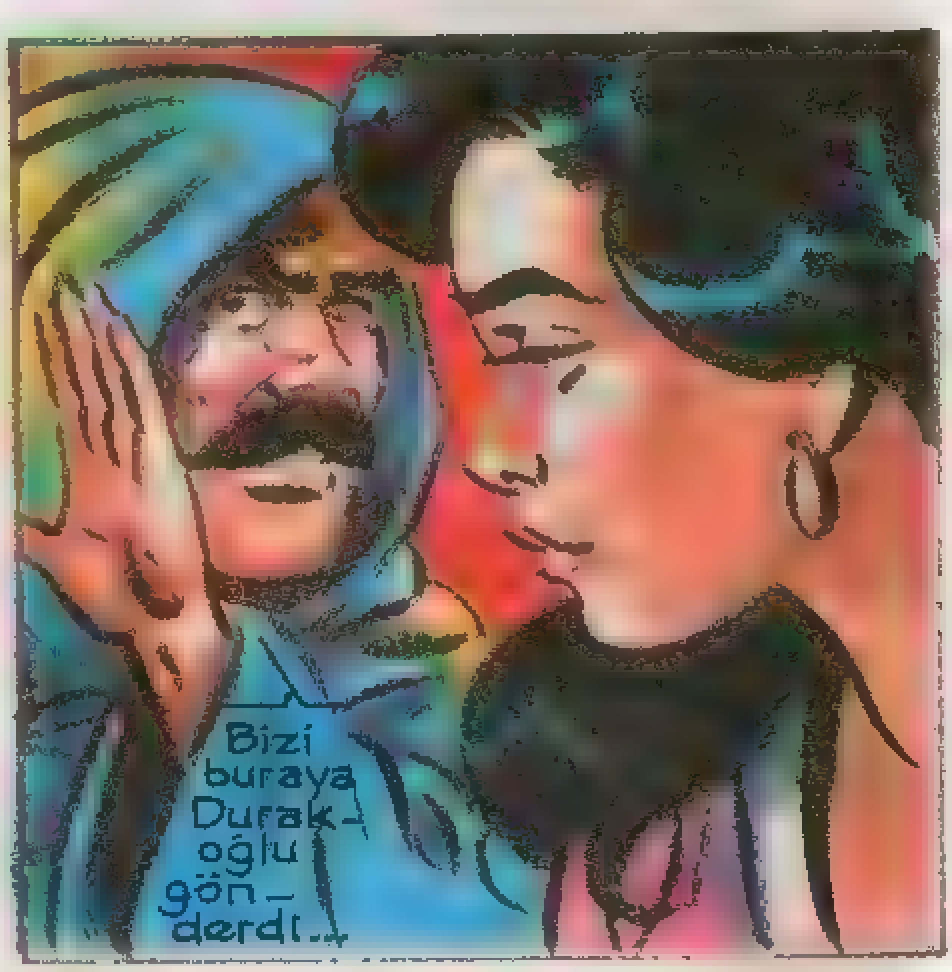

Aleksiyev dışarı çıkmak üzereydi.

Artık, sahte papazları ölümden hiç kimse kurtaramazdı....

Hüseyin ile Bekir acı acı:

"—İşte, yine idam sehpasını boylayacağız!" diye düşündü. Tam bu sırada Osman, Prenses Aleksandra'nın yanına yaklaştı ve usulcacık kulağına eğilerek fısıldadı:

—Bizi buraya Durakoğlu gönderdi....

Bu, her şeyi yoluna koyan bir sözdü.

Bu Güzel fikri düşünen de Kontes Hanna olmuştu. Çünkü Prenses Aleksandra'nın Durakoğlu'na olan aşkını çok iyi biliyordu.

Buna rağmen sarayda,nedense Çar İvan'ı korumaktaydı.

Eski papazların foyasını meydana çıkaran o idi.

Kontes Hanna üç arkadaşa bu talimatı verirken, onların Durakoğlu'na ne kadar bağlı olduklarını bilmiyordu.

Osman, Prenses Aleksandra'ya Durakoğlu adını söylerken bu ismi o kadar takdir ve sevgi dolu bir sesle söylemişti ki, genç kadın bu adamın samimiliğine hemen inandı ve:

—Majeste, dedi. Bu adamların niçin silahlı olduklarını biliyorum. Bu adamlar buraraya sizi korumak için gelmişlerdir. Bu adamlara dokunmayınız. Onlara ben kefilim...

General Aleksiyev şaşırmıştı. İtiraz edecek gibi oldu.

Fakat Çar İvan elini kaldırdı:

—Yetişir, dedi. Prensesin emin olduğu insanlardan ben de eminim...

Bu sırada içeriye giren muhafız komutanına:

—Komutan, dedi. Bu üç saygı değer keşişin, sarayda yerleşmeleri için gereken emirleri ver. Onların hiç bir eksiği olmasın. Neşeli insanlar oldukları için onlara bol yemek verilsin.

Bekir bir adım attı ve:

—Şarabı da unutmayınız majeste, dedi.

Çar emretti:

—Onlara en iyi şaraptan verin. Sizin içtiğiniz bayağı şaraplar onların dindar boğazlarını tahriş eder.

Çar bu sözleri söylerken neşeli bir şekilde gülüyordu.

Hüseyin heyecan içinde dua etti:

—Domime saleum, tac regcin nostra...

Bekir ezberlediği kelimeleri haykırdı:

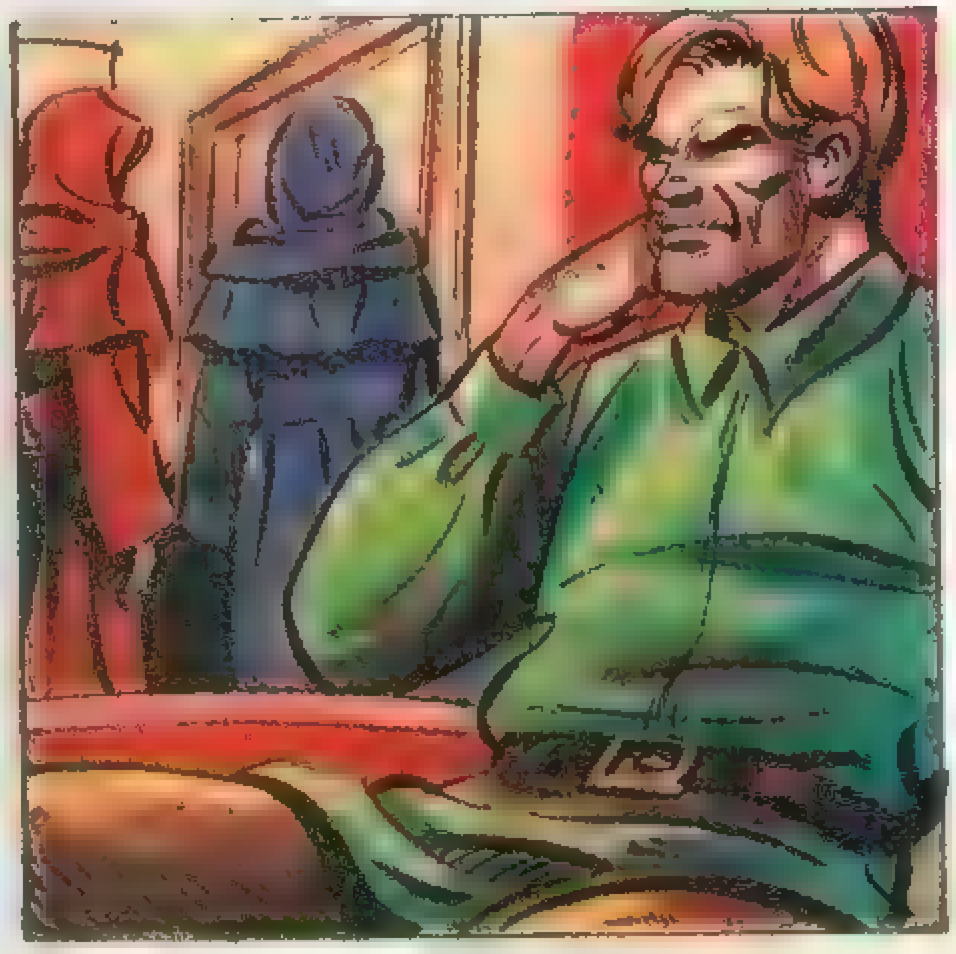

—Salvum foc bohum vinium:

Aralıkta bulunanlar bu sözleri saygıyla dinliyorlar ve düşünüyorlardı:

"—Keşişler işe başladılar bile.. Bu adamlar hiç vakit kaybetmiyorlar. Çar mutlaka iyileşecek"

General Aleksiyev bir koltuğu gömülmüş, şaşkın şaşkın bu sahneye bakıyordu. Bu sırada Prenses Aleksandra Osman'la yavaş bir sesle konuşmaktaydı.

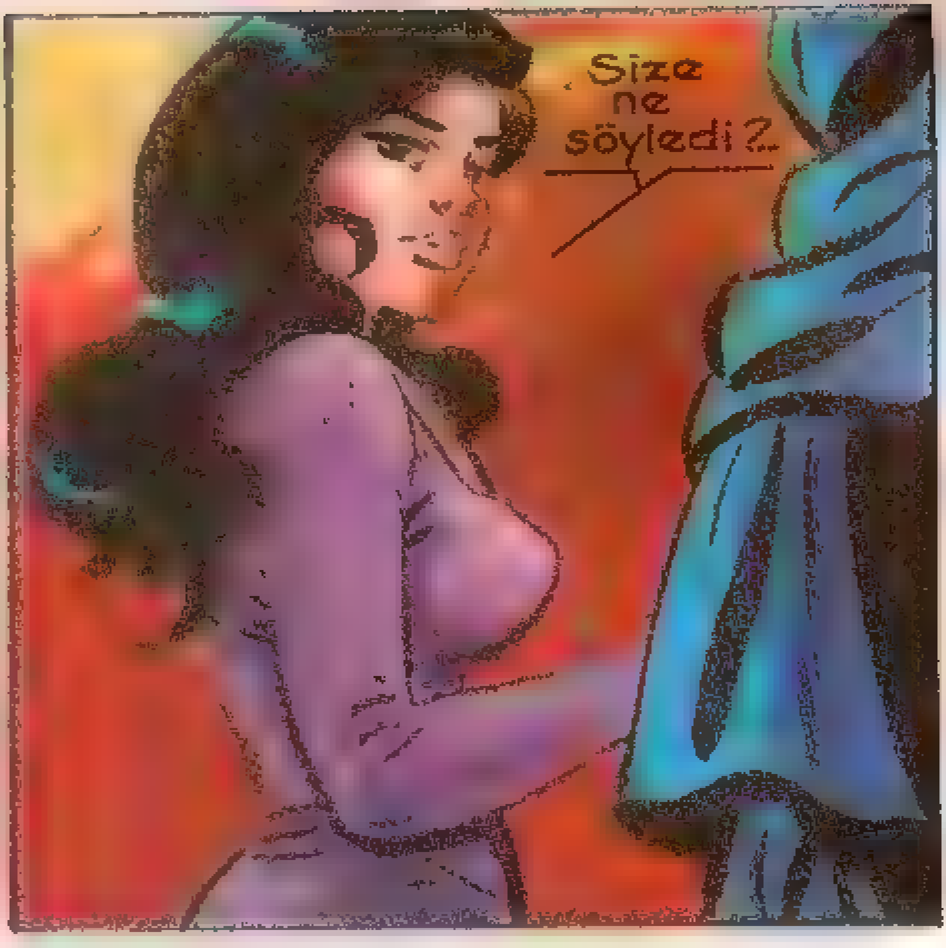

Genç kadının adama sorduğu ilk sual şu olmuştu:

—Onu gördünüz mü?

Osman çok samimi bir tavarlı cevap verdi:

—**Onu görmüş olduğumun en iyi ispatı benim hâlâ yaşamakta oluşumdur. Arkadaşlarım da sağlıklarını ona borçludurlar. O olmasaydı kimbilir şimdiye kadar kaç defa ölmüş olacaktık.**

—Nerededir? Ne yapıyor?

—**Ne mi yapıyor, Her halde Kremlin Sarayının çevresinde dolaşıyor.**

—**Onu nerede gördünüz? Size ne dedi? Açıkça söyle...Bundan ötürü pişman olmazsın. Çünkü ben her şeyi bilmek istiyorum.**

Zavallı Prenses, Osman'dan şöyle bir cevap bekliyordu:

"**Durakoğlu bize sizden bahsetti.**"

Fakat Osman, bütün zekâsına rağmen, genç kadının bu düşüncesini okuyamazdı. Bundan başka, zihni başka şeylerle de çok meşguldü. Tehlikeli ve kaygan bir yolda yürüdüğünü hissediyordu. Ruhu ve aklı birbiriyle çarpışıyordu sanki. Durakoğlu'nun uğrunda ölmeye hazırdı. Komutan Mihail'in emrini dinlememek de onu darağacına sürükleyecekti.

Bu düşüncelerle:

—**Prenses, dedi. Durakoğlu'nu bir kaç gün önce görmüştük. Onu gördüğmüz vakit ölmek üzereydik. Bizi Durakoğlu kurtardı. Hem de ne kadar korkunç bir ölümden...Siz bir mermer masanın ne olduğunu bilmezsiniz. Beyaz bir ölüm masası...**

—**Sizi o kurtardı değil mi?**

—**Evet Prenses...Bizi kurtardıktan sonra şunları söyledi: "Sizler elinden iş gelir, kendilerine güvenilir insanlarsınız. Beni memnun etmek isterseniz, Kremlin Sarayı'na girmenin ve orada kalmanın bir yolunu bulun. Orada Prenses Aleksandra'yı görürsünüz. O size ne söylerse yaparsınız."**

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

—Gerektiği vakit dövüşebilmek için yanınıza sağlam silahlar almayı ihmal etmeyin..

Prenses Aleksandra mırıldandı:

—Evet, belki dövüşmek gerekebilir. Burada Çar'ın ve benim hayatıma kasdetmek istiyorlar...

Genç kadının sesi hafifçe titredi.

Osman ona bakıyordu.

Bu güzel kadına karşı kalbinde şimdiye kadar hiç hissetmediği garip bir heyecan duyuyor ve düşünüyordu:

"—Hay aksi şeytan hay!.. Korkunç dakika gelirse, Çar'ı hançerleriz, bu bizim için zorunluluktur. Fakat Durakoğlu ile Prenses Aleksandra'nın kılına dokunmak isteyenlerin vay haline..."

Sonra yüksek sesle sözüne devam etti:

—İşte böyle Prenses... Onun üzerine biz de saraya girme çarelerini aramaya başladık. İki keşişin saraydan kovulduklarını öğrendik. Onların yerine geçmeyi düşündük. Gerçi bizler silah kullanan insanlarız, askerler arasında yaşıyoruz

ama, eskiden bir kaç yıl manastırda çalışmıştık. İnsan bir kör boğazını doyurmak için nelere katlanmaz. Bu sayededir ki biz duaları ve hareketleri...

Prenses sordu:

—Hangi hareketlerden bahsediyorsunuz?

—İnsan vücudundan cinleri çıkaran hareketlerden... Biz bu hareketleri öteki papazlardan daha iyi biliriz, bakınız...

Prenses Aleksandra, bu üç garip keşişin Du-

rakoğlu'nu tanıdıklarına, onu sevdiklerine, onun tarafından gönderildiklerine inanmıştı. Bundan ötesinin genç kadın için hiç önemi yoktu. Bu yüzden onları, dualarını okumakta, hareketlerini yapmakta serbest bıraktı.

Hüseyin ve Bekir, dualarını okumaya ve hareketlerini yapmaya başlamışlardı bile..

Ölümün pençesinden kurtulduklarını anlayan Osman da onlara katıldı.

General Aleksiyev, bu sahneyi şüpheli gözleriyle takip ediyordu.

★ ★ ★

Moskova'nın en işlek hanlarından biri Hasterenko hanıydı.

Bu hanın şişman sahibi Şukar her günkü neşesiyle işinin başındaydı.

Neşeliydi ama, arada sırada alnında gamlı bir gölge dolaşıyor ve yüzünün buruşukları keder ve endişeyle doluyordu. Fakat bu endişe çok sürmüyor lakayıt bir tavırla omuzlarını silkiyor ve düşünüyordu:

"—Heriften kurtulduk galiba... Durakoğlu serserisi bir daha burada görünmez sanırım. Talihim varmış doğrusu. Herif beni mahvedecek, ocağıma incir dikecekti..."

Hancı, kendisini sandıkta saklanmaya mecbur eden son kavgayı düşündü. Bir kadeh şarap içti ve kendisini dikkatle dinleyen iki yamağına haykırdı:

—Evet, dedi. Durakoğlu korkunç bir serseriden başka bir şey değildir. Canımızın hayatına kastetmek isteyen bir canavar. Onu tutuklamak istedikleri gece bütün cesaretimi takınarak bu işi üzerine almış olan kırk kişinin önüne geçtim. Bir kahraman gibi yukarıya çıktım. Kapısını açtım. Serseri beni gördü, maksadımı anladı. Ben avazım çıktığı kadar haykırdım: "Teslim ol!" Ve ilerledim. O da geri çekildi. Tam bu sırada...

Yanlarına doğru ilerleyen bir uşak:

—Usta, dedi. Bir şövalye hanın önünde attan indi...

—Defol buradan... Hikâyemi bunun için mi kestin?

—Fakat usta, bu şövalye dört kişi kadar gürültü yapıyor, her halinden tehdit ve kabadayılık akıyor..

Hancı Şukor, kahramanca bir tavır takınarak:

—Geliyorum, dedi. Bakalım beni gördükten sonra da bağırıp çağırmaya devam eder mi?

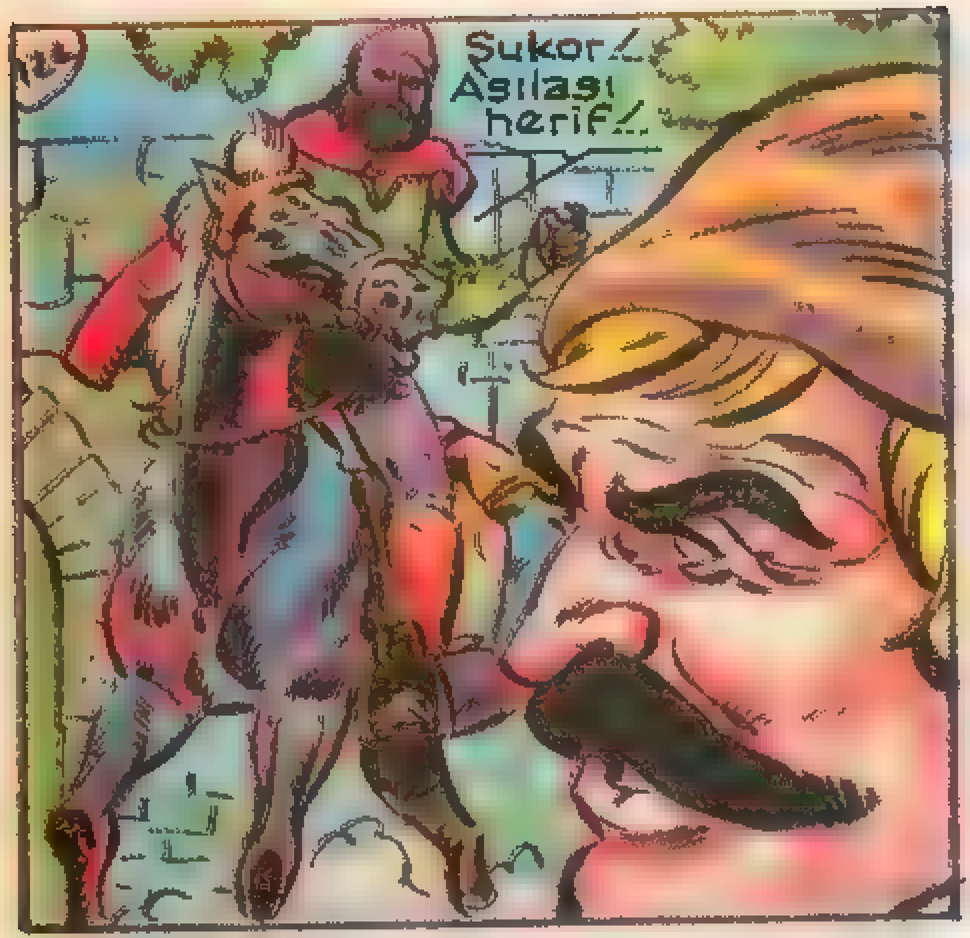

Göbekli ve tombul yanaklı hancı Şukor kapının önüne indiği vakit, boyuna küfreden, uzun boylu, iri yarı bir adamla yüz yüze geldi. Adam haykırıyordu:

—**Şukor! Asılası herif! Hayvanımı ahıra götürmeden önce iyi gezdirin. Bu asil hayvan, hiç dinlenmeden bir günlük yoldan geliyor. Daha duruyorsun öyle mi, sersem! Vallahi, şeytan bu herifin kulaklarını kes diyor bana...**

Bu adamın çehresi de, korkutmak konusunda sözlerinden aşağı kalmıyordu. Onun için Hancı Şukor, takındığı kahramanca tavırdan vaz geçerek bu müşteriyi memnun edecek emirler verdi. Müşteri, atını uşağa teslim ettikten sonra homurdanarak içeri girdi:

—**Yiyecek getir, Allahın belâsı, içecek ver, şeytanın kölesi... Hepiniz bana hizmet etmek için her işi bırakın.. Sen söyle bakalım Şukar usta, benim kim olduğumu biliyor musun?**

Hancı Şukar sakin bir sesle:

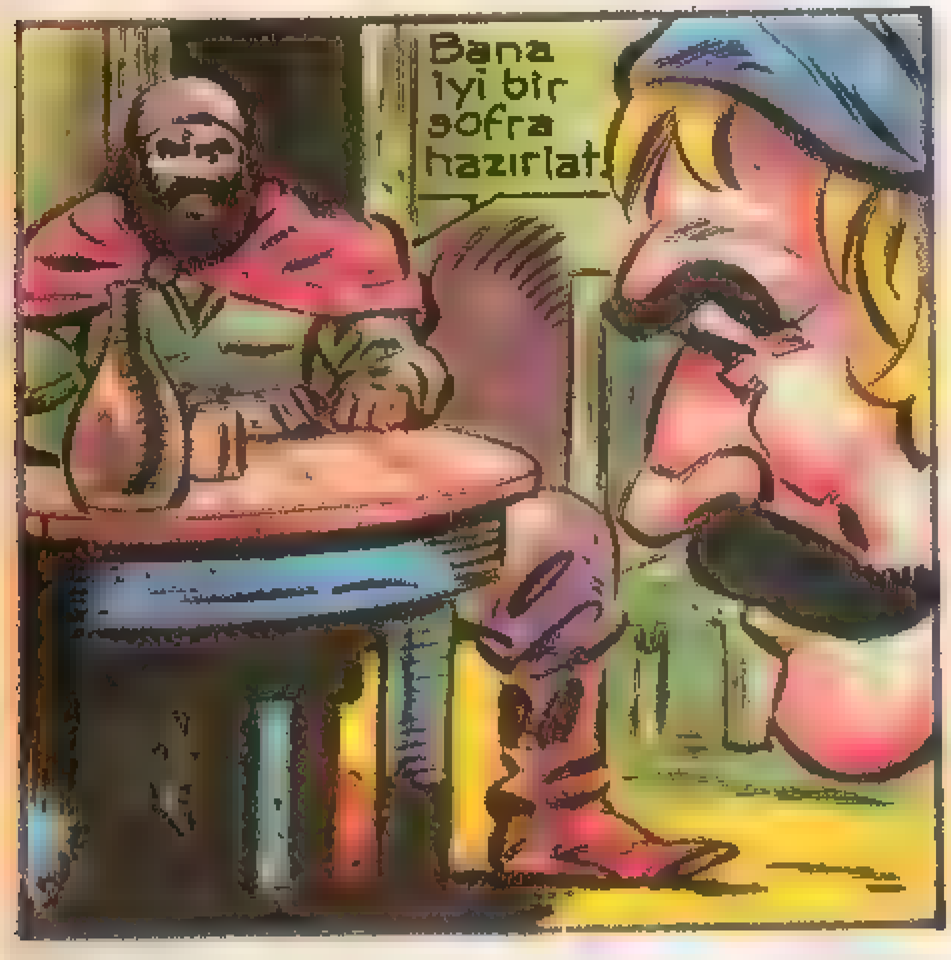

—**Şüphesiz,** dedi. **Sizi kim tanımaz? Siz Şövalye Timofey'siniz...**

Şişman hancı, müşterisinin önünde saygıyla eğildi.

Şövalye Timofey homurdandı.

—**Karnım aç.. Bana iyi bir sofra hazırlat....**

—**Emredersiniz asilzadem...**

Şövalye Timofey, kırk yaşlarında, hırçın, sert, obur bir adamdı. Zamanının bütün kavgalarına karışmış, saf ve cesur bir adam... Önceleri Kontes Hanna ve Komutan Mihail için çalışırken daha sonra onlardan ayrılmıştı.

Bir gün, karanlık bir gecede, meçhul kişilerin saldırısına uğradı. Çetin bir çarpışmadan sonra yere serilen Timofey'i öldü sanarak bıraktılar...

Şövalye Timofey, postu çok sağlam olduğu için ölmedi. Kendisine saldıranlar arasında Kontes Hanna ile Komutan Mihail'in adamlarını tanımıştı.

Onlardan öç alacağına yemin etti.

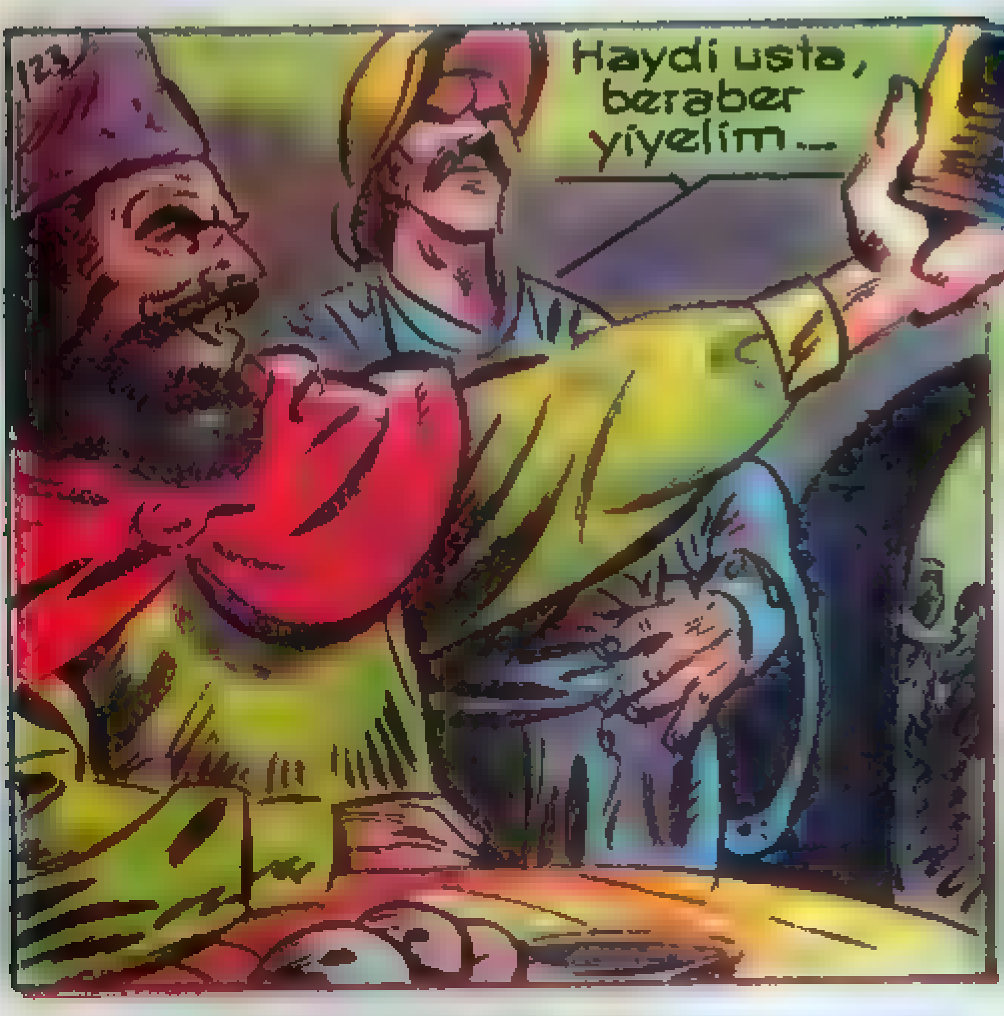

Yemek masası hazırlanırken Şövalye Timofey kemerini çözdü, kılıcını çıkardı: hancıya:

—Haydi usta, dedi. **Sen de sofraya otur, beraber yiyelim...**

Hancı Şukar garip bir endişeyle:

—Efendimiz, dedi. **Bu benim için fazla şeref olur...**

Şövalye Timofey:

—Korkma, dedi. **İkimizin de yediğini ödeyecek kadar param var.**

Hancı sevindi, asilzadenin nezaketine hayran olarak karşısına oturdu. Fakat bu şerefe niçin layık görülmüş olduğunu bir türlü anlıyamıyordu.

Yemek bittikten sonra Şövalye Timofey dirseklerini masaya dayadı, Hancı Şukar'a doğru eğilerek yavaşça sordu.

—Kontes Hanna taraftarlarını sevmiyorsun herhalde....

Hancı, söylediklerinin etraftan duyulmasın-

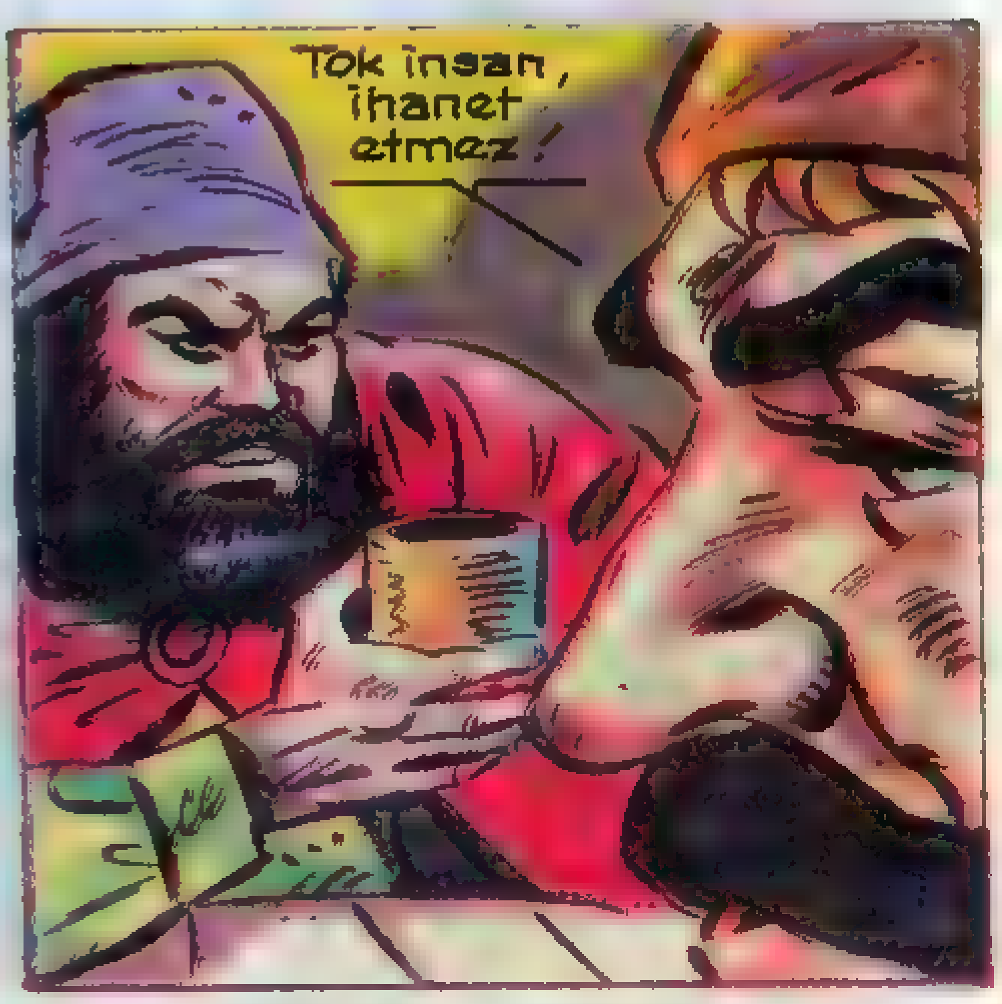

dan korktuğu için önce ürkek bir tavırla çevresine baktı, sonra mırıldandı:

—Dünyada en iğrenç bulduğum onlardır..

Şövalye Timofey:

—Çok iyi, dedi. **O halde sana güvenebilirim. Moskova'da tanıdığım yirmiden fazla han vardır, fakat ben bu sabah düşündüm: Şukar usta mert bir adamdır, bana ihanet etmez. Üstelik Moskova'nın en güzel yemekleri burada yenir.**

Bu sözler Hancı Şukar'ın hoşuna gitti. Güzel hanı için bu övgü yerindeydi:

—Evet, dedi. **Sizin gibi kibar bir asilzade en iyi yemekleri burada yiyebilir. İhanete gelince... Buraya gelenler böyle bir şeyden korkmazlar... Çünkü benim ve adamlarımın karınları toktur. Tok insan ihanet etmez..**

Bu çok güzel ve çok insanca bir felsefe idi. Şövalye Timofey emin oldu. Sesini bir kat daha yavaşlatarak:

—Şukar usta, dedi. **Komutan Mihail'in adamlarının evimi basacaklarını haber aldım. Vücudumdaki yaralar daha yeni kapandı. Bu halimden faydalanarak beni evimde basıp öldürmek istiyorlar....**

Hancı Şukar haykırdı:

—Oğlum, bir şarap daha getir...

Şövalye Timofey, uşağın getirdiği şarapla bardağını iyice doldurdu ve konuşmaya devam etti:

—Oysa ben yaşamak istiyorum. Çünkü hayat güzeldir. Ayrıca intikam da almak istiyorum. Şansın bana güleceği günü bekleyeceğim. Hem merak etme, o gün mutlaka gelecektir. Şimdilik Kontes Hanna ile o rezil adamı Komutan Mihail üstte, biz de alttayız. Onun için evimde kalmamaya ve...

Hancı Şukar ağzından bir söz kaçırdı:

—Ve saklanmaya karar verdiniz, öyle mi?

Şövalye Timofey soğuk bir sesle:

—Kendine gel usta, dedi. **Benim gibi adamlar saklanmaz. Bir kaç gün içinde hanında sipere girmek istiyorum.Bu bir savaş hilesidir unutmayınız.**

—Evet, anladım... Savaş hilesi... Lütfen devam edin...

—Bana bir hafta için kiralayacağın güzel bir odan var mı?

Sonra kesesini sallayarak ekledi:

—Kirayı da peşin vereceğim...

Hancı Şukar düşünmeye başladı. Bu iş düşünmeye değerdi gerçekten...

"Güzel bir oda, kira peşin, iyi bir iş... Fakat Komutan Mihail'in adamları bunu haber alırsa ben mahvolurum. Vallahi hanı yakarlar, beni de tabela direğine asarlar. Fakat bu adamada hayır denmez. Derhal kılıcını çeker ve hemen bana saldırır."

Son misafirine bakarak yüksek sesle cevap verdi:

—Tabii var şövalyem... Demin savaş hilesinden bahsediyordunuz. Şu halde odanıza çekilmek, kimseye görünmeden bir hafta orada dinlenmek niyetindesiniz, değil mi?

Şövalye Timofey:

—Böyle yaparsam, akıllıca bir iş yapmış olurum, dedi.

Hancı, kapıya doğru bir göz attı ve:

—Gelin! dedi.

Beraberce salonun arkasına doğru yürüdüler. Burada, kapının arkasından yukarıya çıkan merdiven başlıyordu. Bu kapının arkasına varınca Hancı Şukar'ın güveni geldi ve rahatlayarak gülmeye başladı:

—Odanızda kimseye görünmeden kalmanızı istediğime bakıp beni korkuyor sanmayın. Hiç bir şeyden korkmadığımı ispat etmiş adamım. Size bir serserinin, Durakoğlu'nun elinden kurtardığım odayı vereceğim...

Şövalye Timofey sordu:

—Durakoğlu mu?

—Evet... Çarı öldürmek isteyen adam.. Onu ben yakaladım...

—Aman, nasıl oldu bu iş, bana anlat... Böyle vuruşma hikâyelerine bayılırım.

Hancı Şukar merdivenleri çıkmaya başlamıştı. Her basamakta sözlerini hareketleriyle noktalamak üzere duruyordu.

Yüzünü ve hareketlerini anlattığı hikâyeye uydurmaya çalışıyordu:

—Evet, serseri, size vereceğim odaya sığınmıştı. Bu oda hanın en güzel odasıdır. Askerler onu yakalamak için gelmişlerdi. Kırk kişiden fazlaydı herifler. Handa şarap bırakmadılar. Fakat Durakoğlu çok tanınmış bir serseri olduğu için bu kırk kişi tereddüt ediyor, daha doğrusu ona saldırmaya korkuyordu....

Şövalye Timofey başını salladı:

—Evet, onun yaman bir kavgacı olduğunu duydum...

—Yani on kılıç, yirmi kılıç bu adamı korkutmaz. Benim ne kadar cesur bir adam olduğumu siz de anlayacaksınız şövalyem. Fakat size yemin ederim ki, Moskova'da Durakoğlu'ndan daha gözü kara adam yoktur. Onun beş parasız olması ve bu yüzden beni bir çok zarara sokmuş bulunması hazin bir şeydir doğrusu. Neyse, sözü uzatmayalım... Bu kırk kişi Durakoğlu'nun odasına çıkmaya cesaret edemiyordu. O vakit işaret ettim. Hareketim onlara cesaret verdi.

Merdivenin en üst basamağına gelmişlerdi. Hancı Şukar soluk soluğa devam etti:

—Hep beraber yukarı çıktık ve gördüğünüz şu kapının önüne geldik.

Durakoğlu'nun oturduğu kapının önüne gelmişlerdi. Hancı sözüne devam etti:

—Serseriye hücum etmek için küçük bir hançerden başka silahım yoktu. Ötekiler kılıçlarını çekmişlerdi. Bunların hepsi bana nasihat veriyor, Durakoğlu'ndan sakınmamı, boşu boşuna

kendimi öldürtmememi söylüyorlardı. Siz de tahmin edersiniz ki bu sözlere kulak asmadım ve (Kapıyı ardına kadar açıyorum) diye bağırdım...

Hancı Şukar, kahramanca bir hareketle kapıyı açtı:

—Bütün kuvvetimle haykırarak içeriye girdim...

...Ve Şukar haykırarak içeriye girdi:

—Teslim ol serseri!.. Karşı koymak faydasızdır!

Sakin bir ses:

—Şukar usta, dedi. Odasında rahat rahat uyuyan bir adam böyle uyandırılır mı? Sen deli mi oldun? Zaten hava çok soğuk... Çabuk kapıyı kapa...

Hancı Şukar, girdiği odanın orta yerinde, ağzı açık, gözleri çanaklarından fırlamış, saçları dimdik duruyordu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Neden sonra geniş göğsü derin bir solukla şişti ve kekeleyebildi:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

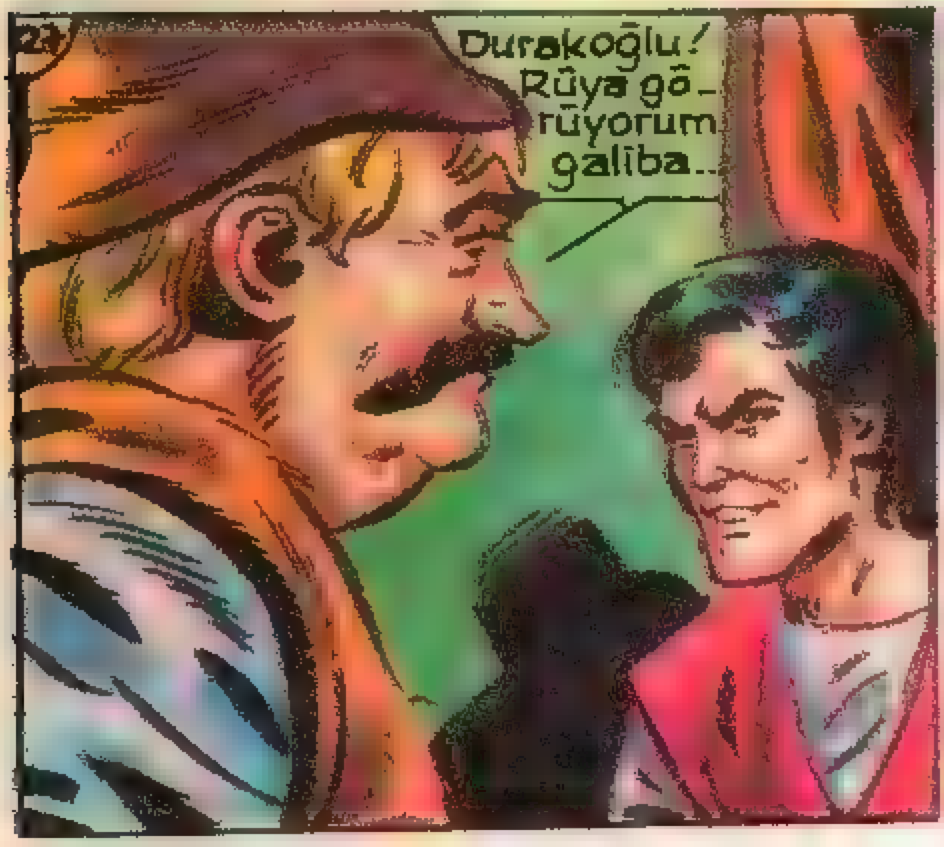

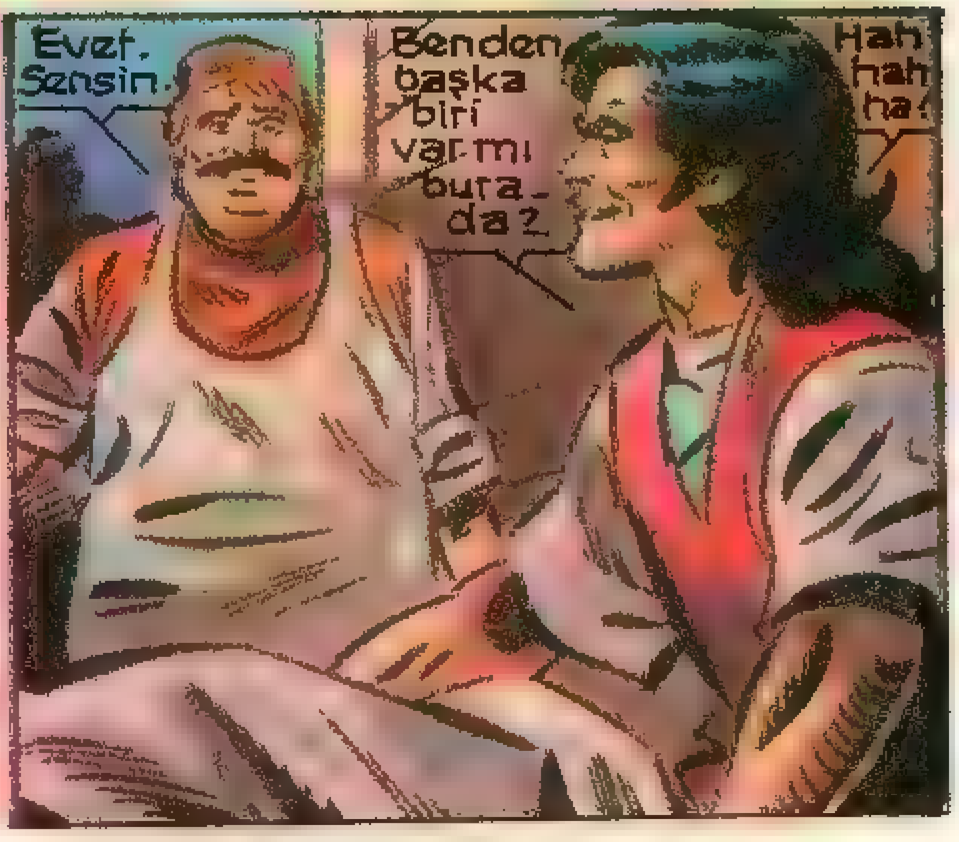

—**Durakoğlu!..**

—**Kapıyı kapat Allah aşkına..**

Hancı bir daha kekeledi:

—**Rüya görüyorum, muhakkak rüya görüyorum..**

—**Asıl odamda rüya görmekten beni sen engelliyorsun Şukar usta.. Sana şimdiden haber vereyim ki, bu hal böyle devam ederse, hanını bırakır, başka yere yerleşirim..**

—**Nasıl? Sensin!.. Gördüğüm gerçekten sen misin?**

Kahkahalarla gülen ve yatağında dirseğine dayanarak doğrulan Durakoğlu:

—**Bu odada benden başka kim olabilir ki?dedi.**

Elbiseslyle yatağa uzanmıştı. Derin bir uykudan yeni uyanmışa benziyordu. Bu sırada Şövalye Timofey de içeri girmiş ve kapıyı kaparken:

—**Delikanlı haklı,** demişti. **Gerçekten hava çok soğuk. Bu havada kapıyı açık bırakmak**

garip oluyor...

Durakoğlu bir anda ayağa kalktı ve lakayt bir tavırla duvarda asılı duran kılıcını alarak kuşandı. Sonra Şövalye Timofey'i selamladı:

—**Bayım, odama hoş geldin..**

Şövelya Timofey:

—**Hayır,** dedi **benim odam..**

Durakoğlu, şövalyeyi daha derin bir saygıyla selamlayarak

—**Bayım dedi. Odama çok garip bir tarzda girmene rağmen, lütfen bir dakika oturup istiharat buyurmanı rica edeceğim.**

Şövalye Timofey:

—**Sıkılma delikanlı, dedi. Bu iskemleyi al, haberim olmadan odama yerleşmiş bulunmana rağmen bir parça dinlen..**

Hancı Şukar kollarını tavana doğru kaldırarak:

—**Yarabbi! Yarabbi! dedi.**

—**Bu işin sonu ne olacak?**

Durakoğlu gülümsemeye başladı. Şövalye kaşlarını çattı.İkisi de zavallı hancıya döndüler.

Durakoğlu sordu:

—Burası benim odam mı?

—Şüphesiz..

Şövalye kükredi:

—Ben kendi odamda değil miyim?

—Tabi efendim..

Şövalye Timofey:

—O halde, dedi, **yapılacak tek iş kalıyor. Buradan çıkmalarını bu beyden rica etmek..**

Durakoğlu:

— Bence de, dedi, **yapılacak tek iş var: Şövalyeyi pencereden dışarıya atmak..**

— Nee? Beni mi pencereden atacaksın?

İki rakip, bir an içinde birbirini süzdüler... Ani bir hareketle kılıçları kınından sıyrıldı.

Hancı Şukar derhal yandan çark etti ve ortadan kayboldu.

Durakoğlu ile Şövalye Timofey derhal dövüş durumuna geçtiler.. Kılıçlar şakırdadı, birbirinin üzerine atılan iki adam kıyasıya boğuşmaya başladı.

Sonra birbirlerinden ayrıldılar.. Tekrar saldırdıkları vakit durakoğlu ustaca bir hareket yaptı, Şövalyenin kılıcı elinden fırladı. Adam boğuk bir sesle:

—Mahvoldum! dedi.

Durakoğlu bir sıçrayışta Şövalye Timofey'in yere düşen kılıcına basmıştı:

—Yenildin bayım, diye homurdandı.

Şövalye boynunu büktü:

—Elindeyim ardık..

Durakoğlu, asil bir hareketle:

— Kılıcını al şövalye, dedi. **Sen mert bir adamsın. Dövüşe yeniden başlayalım...**

Şövalya Timofey Durakoğlu'na baktı. O zamanın vuruşma kurallarına göre, kılıcı elinden düşen rakibi derhal öldürmek gerekirdi.

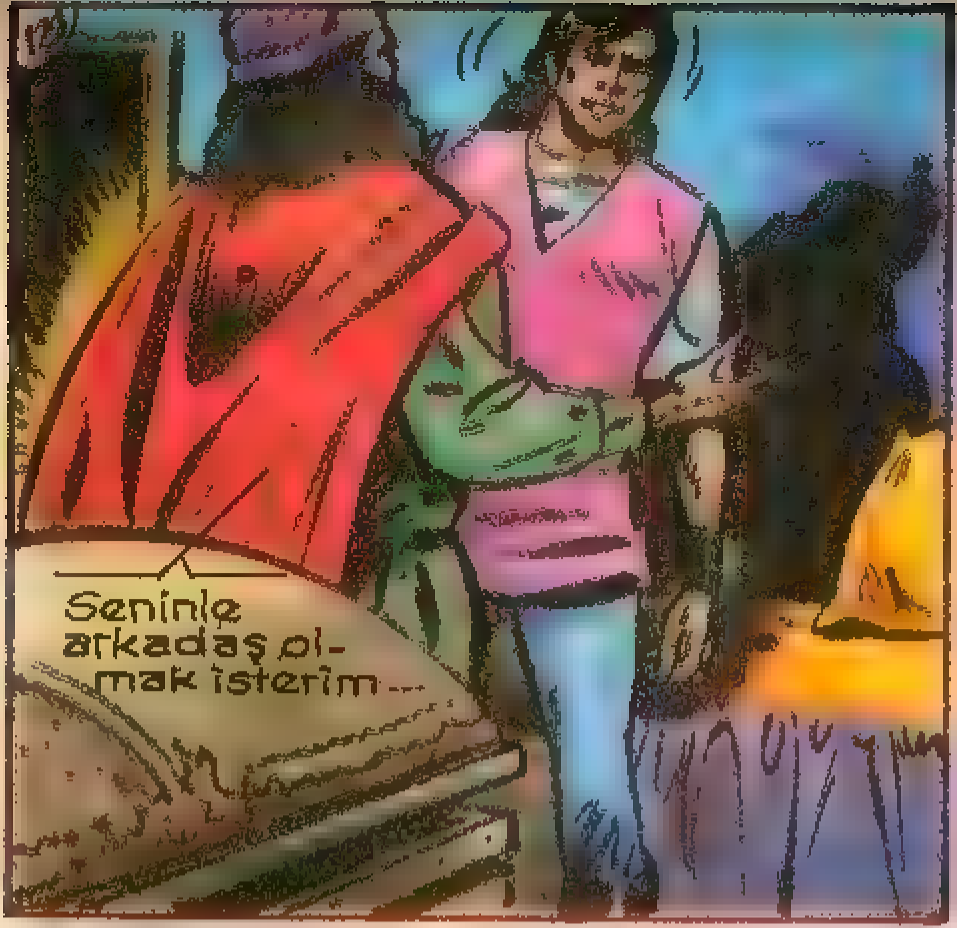

Durakoğlu'nun lütfu onu şaşırttı, heyecanlandırdı;

—Delikanlı, Moskova'nın en iyi kılıç kullanan adamlarından birini yendin. Sonra kılıcı bana geri vermek soyluluğunda bulundun. Bunu hiç bir zaman unutmayacağım. Bu yüzden, bir serseri olmana rağmen, sana arkadaş olmak isterim..

Durakoğlu şaşırarak:

—Serşeri mi? dedi. **Fakat izin verirsen, şu sandığa bakayım bir kere... Çünkü..**

Bu sözleri söylerken eliyle, kapağı yavaş yavaş kımıldayan koca bir sandığı gösteriyordu.

Durakoğlu'nun sözü bitirmesine fırsat kalmadan sandığın kapağı açıldı ve Hancı Şukar'ın perişan çehresi göründü.

Barışan iki düşman kahkahalarla güldü. Bunu görünce Hancı Şukar sandıktan çıkarak yüksek sesle:

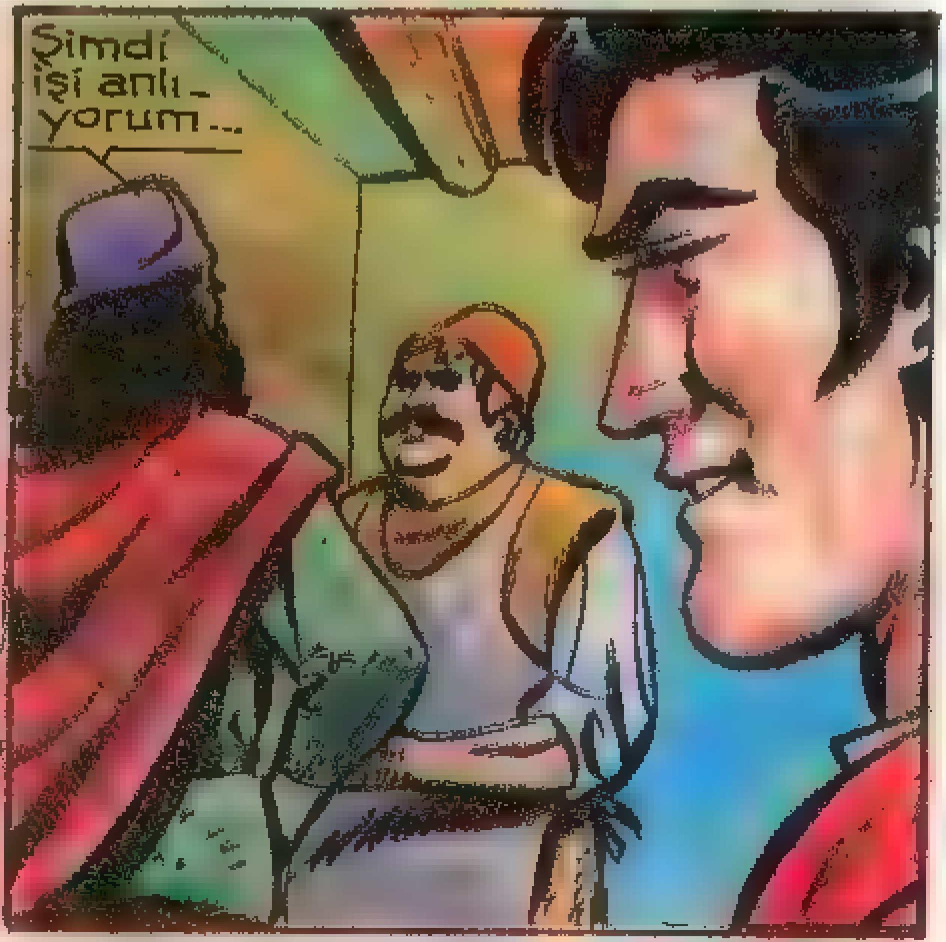

—Böyle bir iş, ikinci defa olarak başıma geldi,, dedi. **Fakat izin verirseniz işi size anlatayım ve uzlaştırıcı bir teklifte bulunayım.**

Durakoğlu:

—Söyle bakayım, dedi. **Eğer kabul edilebilir bir şeyse...**

—Teklifim, aklı başında olan her adamın kabul edebileceği bir şeydir. Durakoğlu'na bana haber vermeden tekrar hanıma şeref vermiş olduğunu bilmediğim için bu odayı Şövalye Timofey'e vaat etmiştim. Bunun için ücretini peşin olarak da aldım. Bu yüzden odayı kendi eviniz saymak hakkınızdır şövalye..

—Şimdi işi anlıyorum, diye mırıldandı.

Hancı Şukar:

—Sana gelince Durakoğlu, dedi. **Sen de hanıma olan borcunu artırmak suretiyle bana şeref bahşediyorsun.**

—O halde sen de kendi odanda sayılırsın. Bunu bütün samimiyetimle itiraf ederim.

Durakoğlu:

—Peki, peki, dedi. **Yalnız rica ederim, borçtan bahsetme. Servet sahibi olacağım gün bütün borçlarımı ödeyeceğimi sana söylemiştim.**

—Biliyorum... Ben sabırlıyım, beklerim. Fakat siz ikiniz de takip edilen insanlarsınız. İkiniz de saklanmak zorundasınız. İkiniz de bu dakikada kendi odanızda bulunuyorsunuz. Bu oda honuşuza gittiyse ve birbirinizden hoşlandıysanız, beraber kalın.

Durakoğlu ile Şövalye Timofey birbirine baktı.

İkisi de birbirinden hoşlanmışlardı.

Gerçi dövüşmüşlerdi ama, bu önemsiz bir şey sayılırdı.

Şövalye Timofey sordu:

—Bu işine gelir mi delikanlı?

Durakoğlu soğuk bir tavırla düzeltti.

—Delikanlı değil, serseri..

—Vallahi ister delikanlı ol, ister serseri..

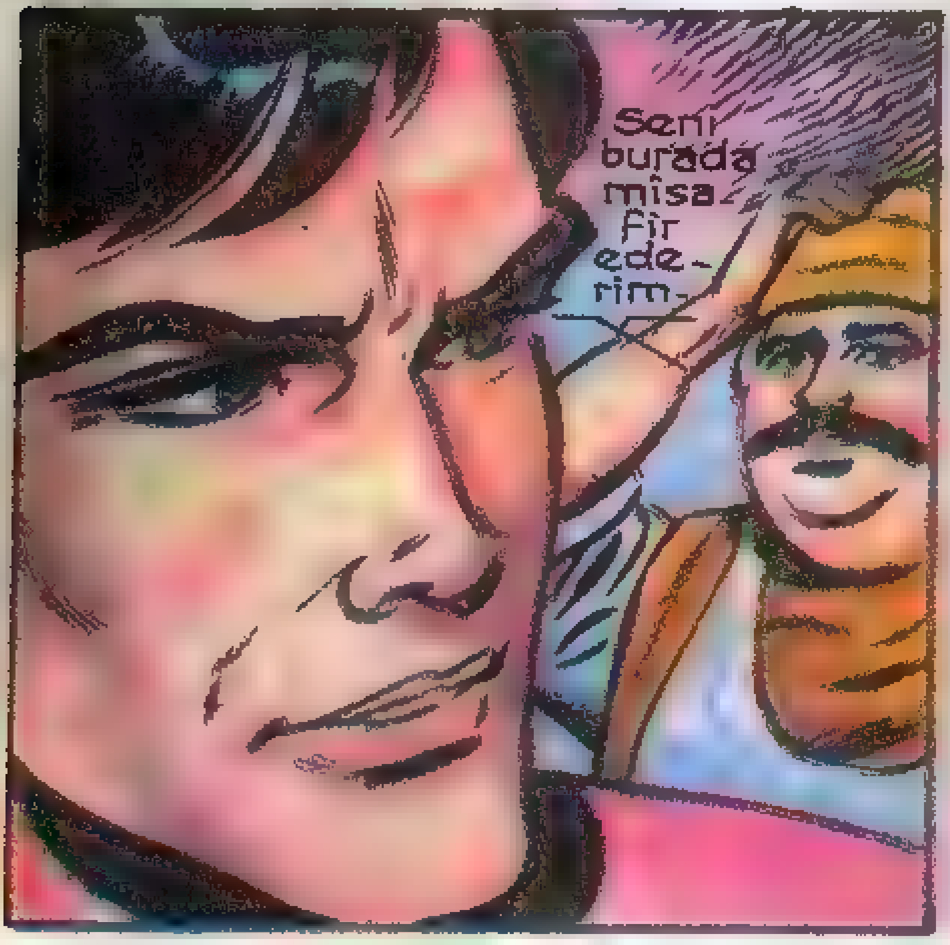

Sen yaman bir adamsın Durakoğlu.. İstersen bu serseri kelimesini sileyim..

—Fena olmaz.. Herkese adıyla söz söylemek daha doğru olur. Şukar Usta'nın teklifi işime geliyor, seni burada misafir ediyorum.

Hancı haykırarak dışarı fırladı:

—Gidip şarap getireyim..

Durakoğlu peşinden seslendi:

—En iyisinden olsun...

Bu sırada Şövalye Timofey kara kara düşünmeye başlamıştı. Canının bir şeye sıkıldığı belli oluyordu.

Birdenbire:

—Delikanlı, dedi. **Birbirimize karşılıklı olarak teklif ettiğimiz misafirliği kabul etmeden önce sana bir sual soracağım: Çar taraftarı mısın, yoksa Kontes Hanna'nın mı dostusun?**

—Ben sadece Durakoğlu'yum...

—Evet, fakat Kontes Hanna'nın dostu musun?

—O benim can düşmanımdır..
—Ya Komutan Mihail'le aran nasıl
—Ölümü elimle olacaktır o herifin..
—Ya Çar?
—Onu öldürmeye yemin ettim..
— Repnin'e ne dersin?
—Ölüm şerbetini elimden içti.

Şövalye Timofey kendinden geçmiş bir-halde haykırdı:

—Öyleyse gel de seni öpeyim..

Kucaklaştılar. Bu sırada hancı tekrar içeriye girdi. Kucaklaşan iki adamı görünce gülmeye başladı. Her birinde bir şişe bulunan iki kolunu yukarı kaldırdı:

—İşte, dedi. **On dakika önce birbirini öldürmek isteyen iki adam...**

Sonra şişeleri masanın üzerine koyarak ekledi:

—Allah aşkına söyle Durakoğlu... Sen sihirbaz mısın? Bu hana bu kadar kolayca girile-

bileceğini düşünürsem. Bir türlü rahat uyku uyuyamam.. Bütün kapılar sıkı sıkı kapalıydı çünkü..

Durakoğlu umursamaz bir tavırla:

—Ben kapıdan girmedim ki.. dedi.

Hancı Şukar sersem sersem sordu:

—Peki nereden girdin?

—Çıktığım yerden, yani pencereden. Bunda şaşacak ne var? Benim adetim böyledir. Nereden çıkmışsam oradan girerim. Hem, pencereden girip çıkmak,kapıdan çıkmaktan daha kolaydır..

★ ★ ★

Durakoğlu ile Şövalye Timofey, handa baş başa yaşadıkça daha samimi oldular. Şövalyenin ısrarı üzerine Durakoğlu süreveninin bir parçasını, özellikle Repnin'i nasıl öldürdüğünü anlattı.

Durakoğlu bunları her zamanki alçak gönüllü haliyle anlatmıştı.

Aslında kendi de fevkalade bir iş yaptığına inanmıyordu..

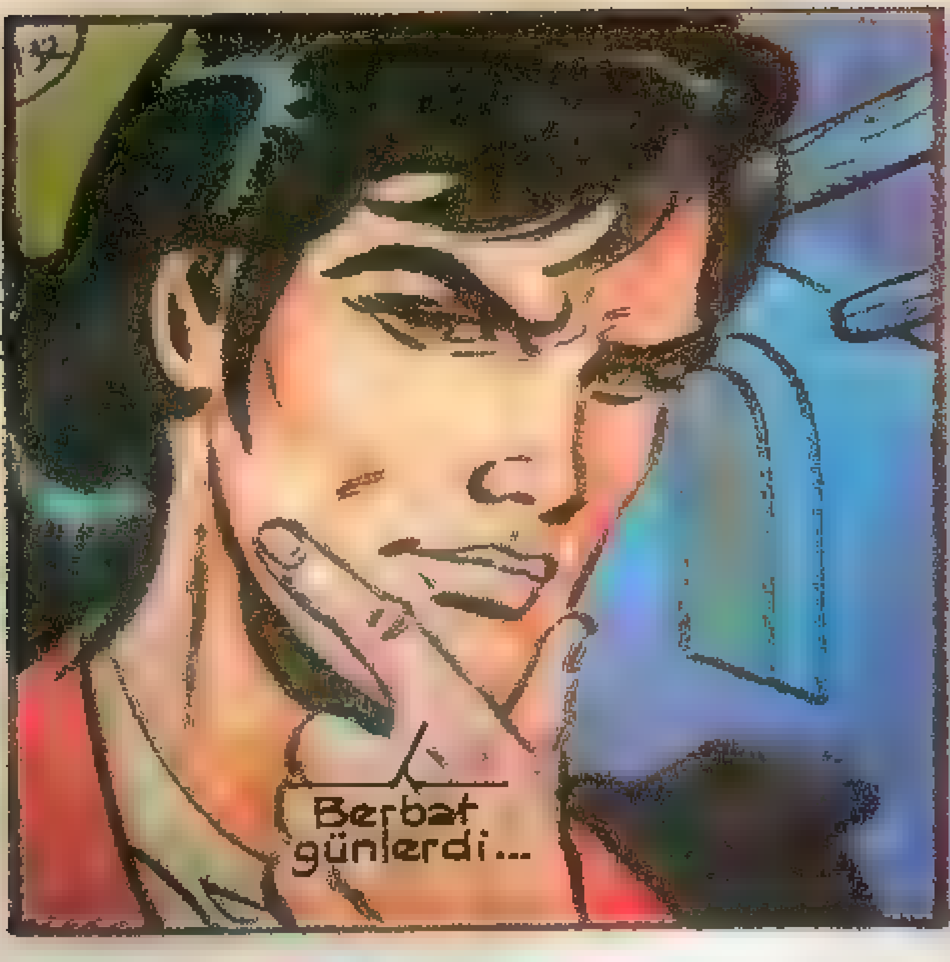

Durakoğlu bu hikâyeden sonra:

—Bu serüvenin güzel tarafı, seninle karşılaşmam oldu, dedi.

—Büyücünün beni götürdüğü taş ocaklarından kurtulduğum vakit zayıftım. Aç ve susuzdum. Soğuktan tir tir titriyordum.

Delikanlı derin bir soluk aldı ve devam etti:

—Berbat bir gün geçirdim. Gece olunca bu hana kadar sürüklendim. Kesem boş, kafam da boştu.. Onun için hancıya görünmek istemedim. Odamın penceresinin aralık olduğunu gördüm, tabelanın demirine tutunarak pencereye çıktım, yatağa girdim ve uyudum. Hancının küfürleri beni uyandırmasaydı, kimbilir ne vakte kadar tatlı tatlı uyuyacaktım..

Üzeri çeşit çeşit yemeklerle süslü bir masa başında konuşuyorlardı.

Durakoğlu:

—İçinde bulunduğum zor durumda bana

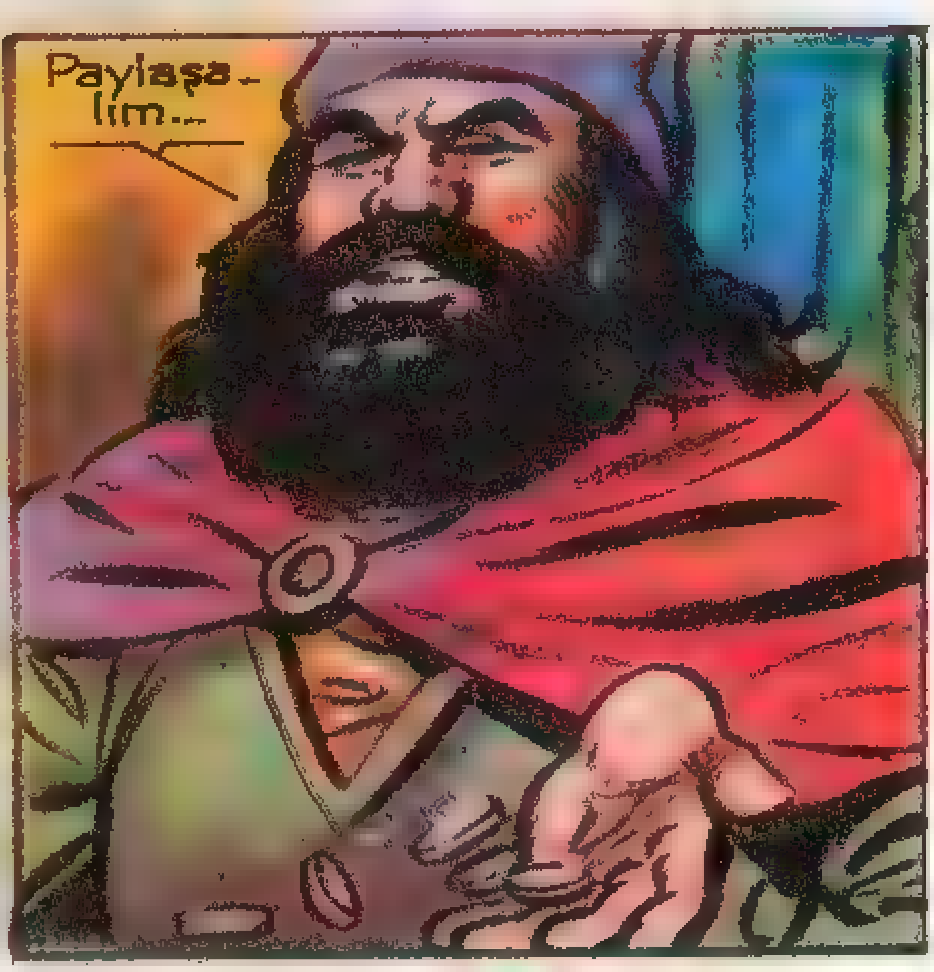

yatacak ve yiyecek sağlayan senin gibi cömert bir adamla karşılaşmam çok güzel bir rastlantı doğrusu..

Şövalye Timofey:

—Fakat, dedi. **Canımı sana borçlu olduğumu unutuyorsun..**

..Ve kesesini çıkararak masanın üzerine boşalttı.

Durakoğlu yüzünü buruşturdu:

—Yani, hayatını sana bağışladığım için keseni mi alacağım. Tam serserice bir iş..

Şövalye, Timofey teklif etti:

—Paylaşalım..

Durakoğlu bu adamın, kendi tarafına doğru ayırdığı altınları kabul edemeyeceğini anlatan bir hareket yaptı. Fakat Timofey'e bakınca ürperdi:

—Evet, dedi taksim edelim.

Sonra gülerek ekledi:

—Fakat hancı Şukar, para sahibi olduğumu öğrenince beni rahat bırakmaz. Bari herifi buraya çağıralım da, bu parlak şeyleri kafasına çarpayım...

Timofey neşe ile haykırdı:

—Böyle yapma. Bu hareketin, Şukar'ın sana karşı beslediği derin saygıyı ve hayranlığı mahveder.

Gün, böyle konuşmalarla geçti. Yeniden para sahibi olan Durakoğlu, dolu bir kesenin verdiği rahatlığı duymaya başlamıştı. Akşama doğru delikanlı kılıcını kuşandı.

Timofey sordu:

—Nereye gidiyorsun? Komutan Mihail ya da Yuri'yi öldürmeye mi? Rica ederim onlardan birini bana bırak...

Durakoğlu:

—Hayır, dedi. Komutan Mihail ile Yuri, bu gece rahat uyuyabilirler. Bu gece kulaklarını ve dilini keseceğim bir adamın evine gidiyorum..

Şövalye Timofey:

—Meseleyi anladım, dedi. Sen o uğursuz sihirbazın evine gidiyorsun. Ben de seninle beraber geleceğim..

Durakoğlu başını salladı ve tek başına gideceğini söyledi.

Timofey ısrar etmedi.

Fakat merdivenden inince o da kılıcını kuşandı ve genç arkadaşının arkasından indi, sokağın karları içinde tepinerek düşünmeye koyuldu:

—"Garip şey.. Ben kendimi dünyanın en katı yürekli adamı sanırdım. Fakat bu Türk, öyle kendine özgü bir şekilde konuşuyor ve öyle garip davranıyor ki, adeta onu sevmeye başladım."

Şövalye Timofey, Durakoğlu'nun arkasından siteye girdi, Büyücü Divlye'nin kapısını görünce durdu ve bekledi.

Durakoğlu, kapının tokmağını vurmuş, kapı penceresinin açıldığını görmüş ve ne istediğini soran sese cevap vermişti:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Regıp DERİN

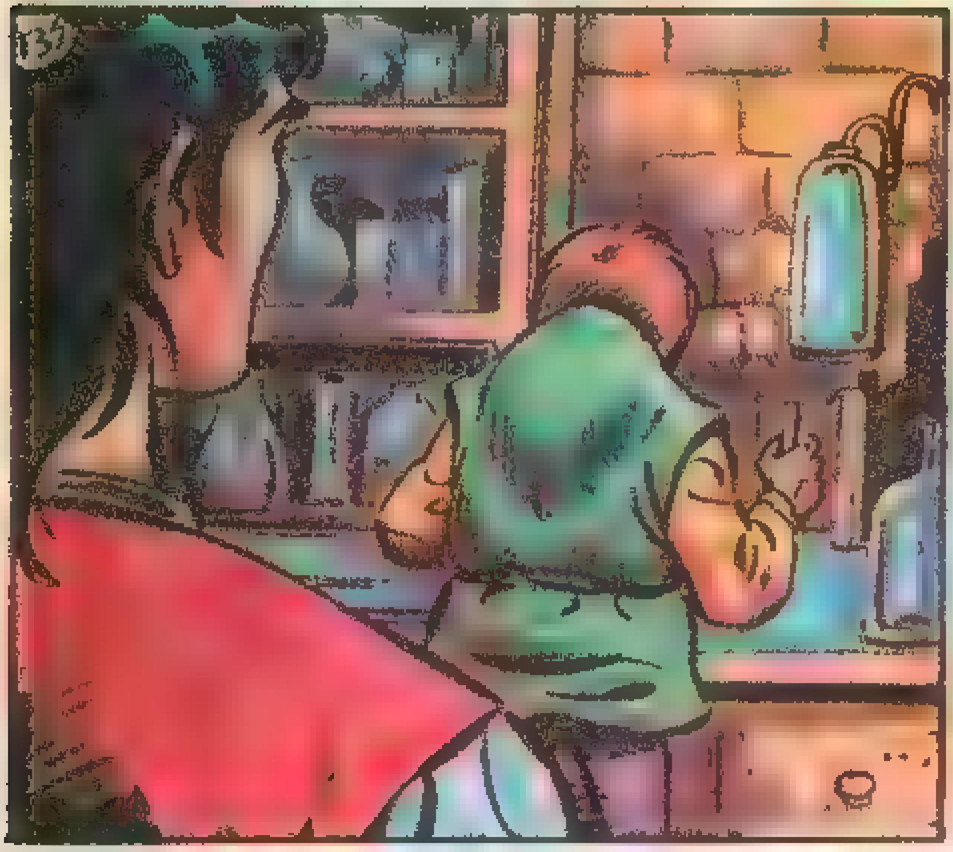

—**Kontes Hanna tarafından geliyorum..**

Kapı derhal açılmış ve delikanlı, büyücünün hizmetçisi Geran ile karşı karşıya gelmişti.

Hizmetçi onu görünce titredi ve yavaşça haykırdı. Sonra onu sessizce ikinci salona götürdü.

Bu salonda Büyücü Diviye bir masa üzerine eğilmiş, esrarengiz bir işle meşguldü. Bu yüzden içeriye birisinin girdiğini fark edemedi.

Durakoğlu, kesin bir işaretle hizmetçiyi odadan çıkardı. Bir koltuğa oturdu, sonra hançerini çekti, kemerinin kayışı üzerine bilemeye başladı.

Büyücü Diviye, başını masadan doğrulttuğu vakit, koltukta oturarak hançerini bileyen Durakoğlu'nu gördü. Fakat ne hareket yaptı, ne söz söyledi.

Donmuş gibi bir süre kımıldamadan ona baktı, sonra sakin bir sesle:

—**Kulaklarımı ve dilimi kesmeden önce, beni birkaç dakika dinler misin? dedi.**

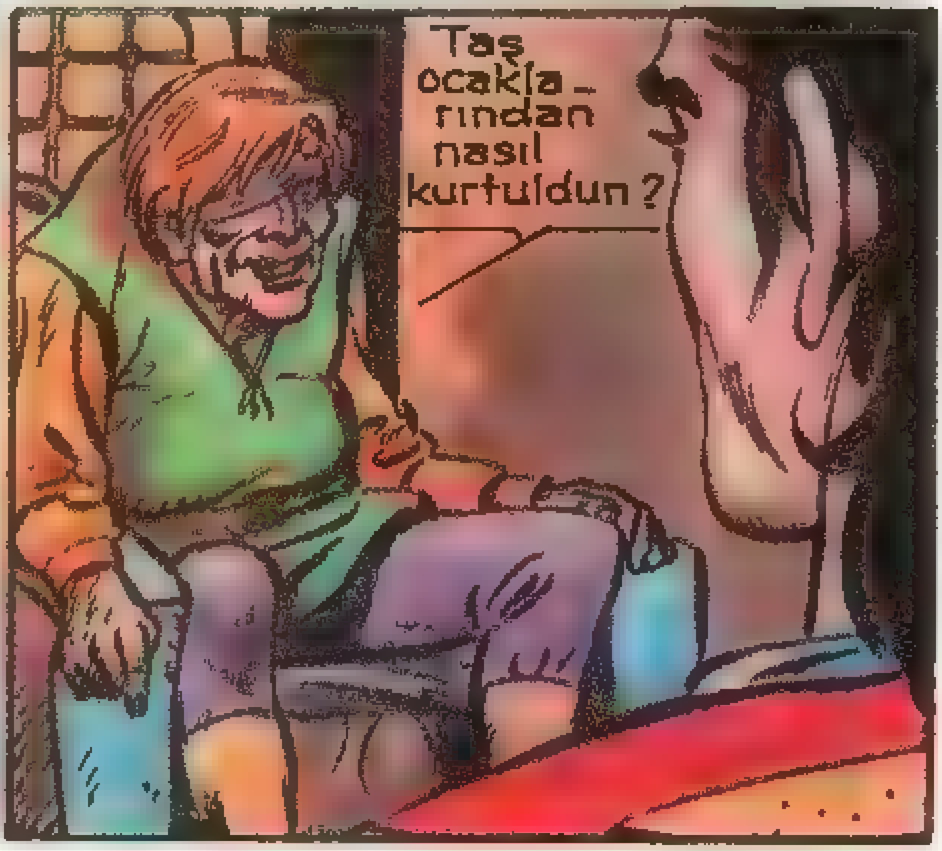

Durakoğlu soğuk bir tavırla:

—**Acelem yok,** dedi. **Seni bir kaç dakika değil, bir saat de dinleyebilirim. Yalnız şunu haber vereyim ki, seni bekleyen cezadan kurtulman imkansızdır. Söyleyeceğin sözler, kararımı değiştirmeyecektir.**

Büyücü Diviye hazin bir sesle:

—**Oturabilirmiyim?** diye sordu. Sonra beklemeden bir koltuğa çöktü.

Durakoğlu hançerini elinden bırakmadı. Büyücünün yeni bir hainliği ihtimalini düşünerek gözünü dört açmıştı.

Şüpheli bir hareketini görünce onu hemen öldürmeye kararlıydı.

Diviye delikanlıyı süzerek sordu:

—**Taş ocaklarından nasıl çıktığını söyleyebilir misin?**

—**Çok basit... Orada benim yerime bir başkası kaldı, ben de çıktım...**

—**Bir başkası mı?**

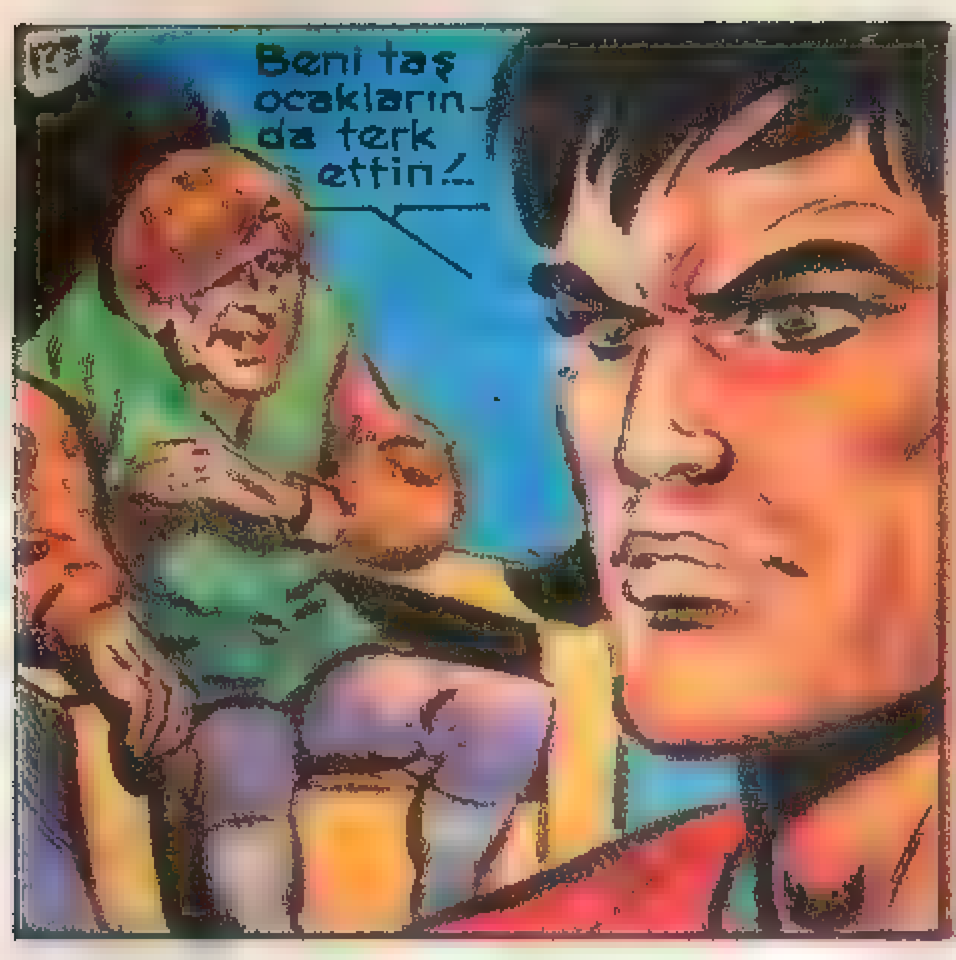

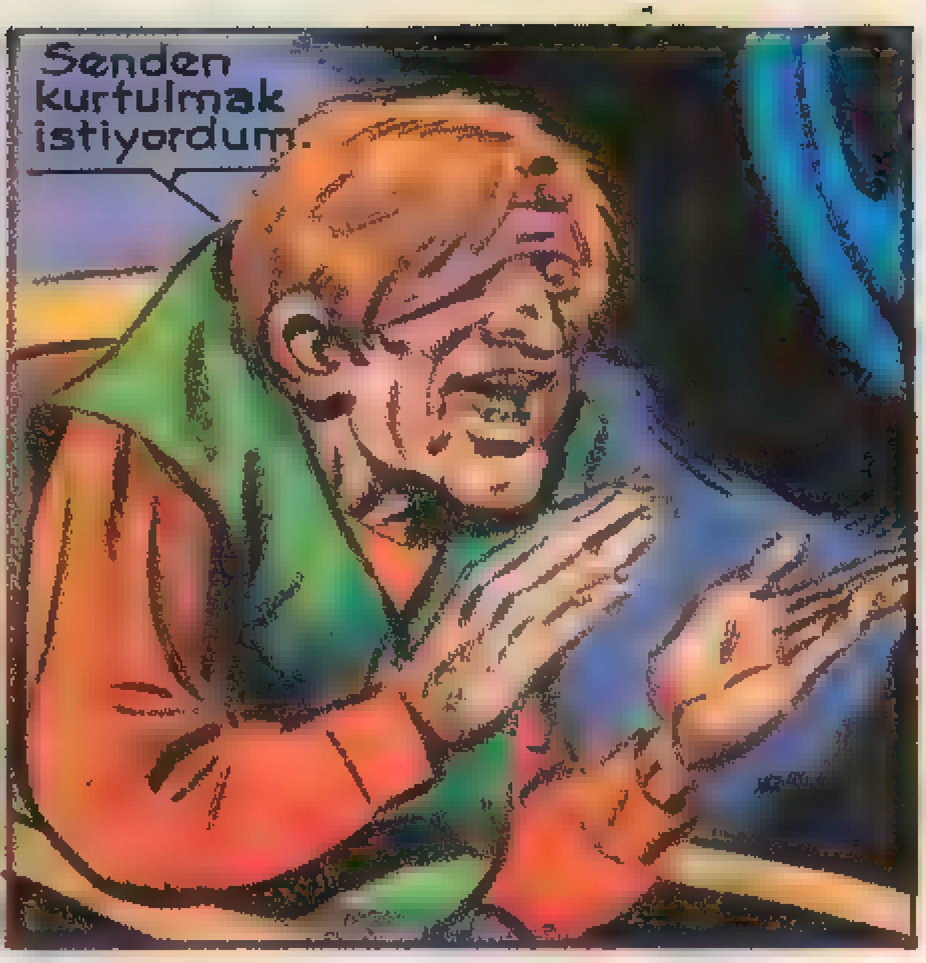

—Evet, Subay Repnin... Taş ocaklarının bir yerinde karşılaştım. Görünüşe göre ölüm sırası onunmuş, öldürdüm. Sonra dışarı çıktım. Fena halde acıkmış ve susamıştım. Zaten sen de bana daha önceden haber vermiştin. Taş ocaklarında yollarını kaybedenler açlıktan, susuzluktan ve korkudan ölürlermiş. Ben de açlığın, susuzluğun ve dehşetin ne olduğunu orada iyice anladım. Fakat beni bu işkenceye niçin mahkûm ettiğini anlayamadım.

Diviye belirsiz bir hareket yaptı ve mırıldandı:

—Gerçekten anlamsız bir iş yaptım. Senden kurtulmak istiyordum. Büyük işi başarmam için engel olacağından korkuyordum. Senin önüme dikilmemen için başka bir çare görememiştim..

Bir an içinde birbirini süzdüler...

Salonda bir sessizlik oldu. Bu derin sessizlik içinde Diviye her şeyi, belki de kendisine amansız düşman olan ve hiç bir zaman affetme-

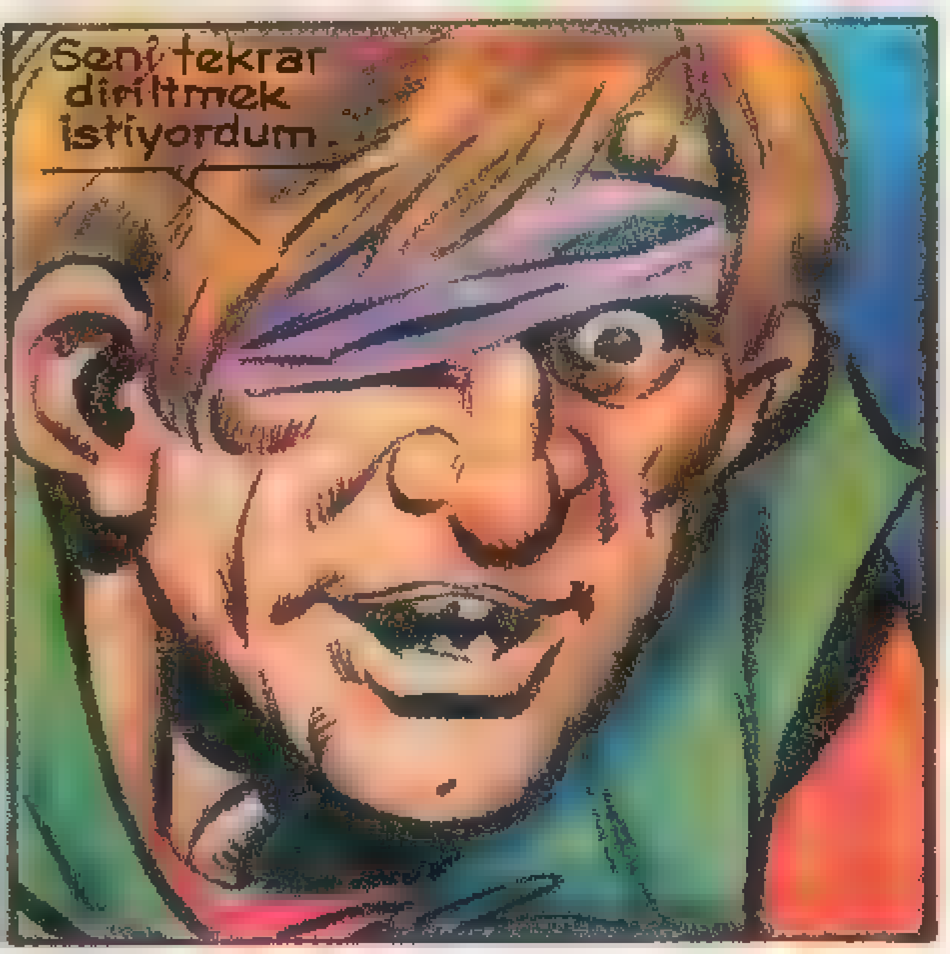

yecek bir adamın varlığını bile unutmuştu. Durakoğlu bu sessizliği bozarak

—Her neyse, dedi. Beni iki defa öldürmeye kalktın..

Büyücü soğuk bir tavırla düzeltti:

—Bir defa, yalnız bir defa... Seni taş ocaklarına götürdüğüm zaman...

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Ya beni mermer masanın üzerine yatırdığın vakit..

Büyücü Diviye, korkunç denecek kadar garip ve samimi bir tavırla:

—Seni tekrar diriltmek istiyordum dedi.

—Ne dedin?

—Seni diriltmek istiyordum. Zaten bu amaçla, senden beni cezalandırmadan önce birkaç dakika sabretmeni istemiştim. Beni dinledikten sonra istersen öldürebilirsin. Fakat beni öldürmek, büyük eseri öldürmek demektir. Hayatı öldürmek demektir. Şimdi beni dinle...

Durakoğlu büyücüye baktı. Alnı gururla parlıyordu. Aramak ve keşfetmek ihtirası, adamın bakışlarından yangınlar tutuşturuyordu. Coşarak anlatıyordu şimdi:

—Hayat nedir? Bu kısacık ömrün anlamı ne? İnsan bu ömür boyunca yaşadığını fark edecek kadar bile vakit bulamıyor. Hayat soluk almak, biraz acı duymak, insanlıktan çok hayvanlığa benzeyen birkaç duygunun esiri olmaktan mı ibaret? Bunları yaptıktan sonra ölüm kapımıza dikiliyor: "Çektiğin ıstırap yeter artık! Gel kucağıma!" diyor. Hayat bu mu?

Durakoğlu bu sözler karşısında şaşırıp kalmıştı.

Büyücü Divliye boğuk bir sesle devam etti:

—İnsan hayatını uzatmak, hatta sonsuzlaştırmak için büyük çaba sarf ediyor. Çünkü hayat, yaşandığına değmeyecek kadar kısadır.

Büyücü, derin bir soluk aldı. Arayışının ışığı gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki:

—Aradığım şey, hayattır... Ebedi hayat.. İstediğim sadece budur: İnsanın önünde yaşayacak uzun bir ömür olsun... Sonsuza kadar olmasa bile üç yüz, dört yüz yıl yaşayabilsin... Bunun sırrını bulacağım...

Büyücünün gözlerinden kıvılcım saçılıyor, göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Terli yüzü donmuş gibiydi... Birdenbire başını öne eğdi, ellerini ovuşturdu ve kekeledi:

—Ne yapmalı? Bu kadar kısa zaman içerisinde ne yapmalı? Halbuki insan beyninde açıklanması gereken hazineler var. Ebedi hayatın sırrını çözmek için bana zaman lazım.. Ben insanlığa hizmet etmek isteyen bir bilginim...

Durakoğlu ürperiyor, titriyordu. Hatta garip bir iş yaptı. Hançerini kınına koydu. Divliye onu büyülemiş miydi?

Delikanlı bu fikirlerin etkisinde mi kalmıştı?

Hayır... O sadece şunu düşünüyordu:

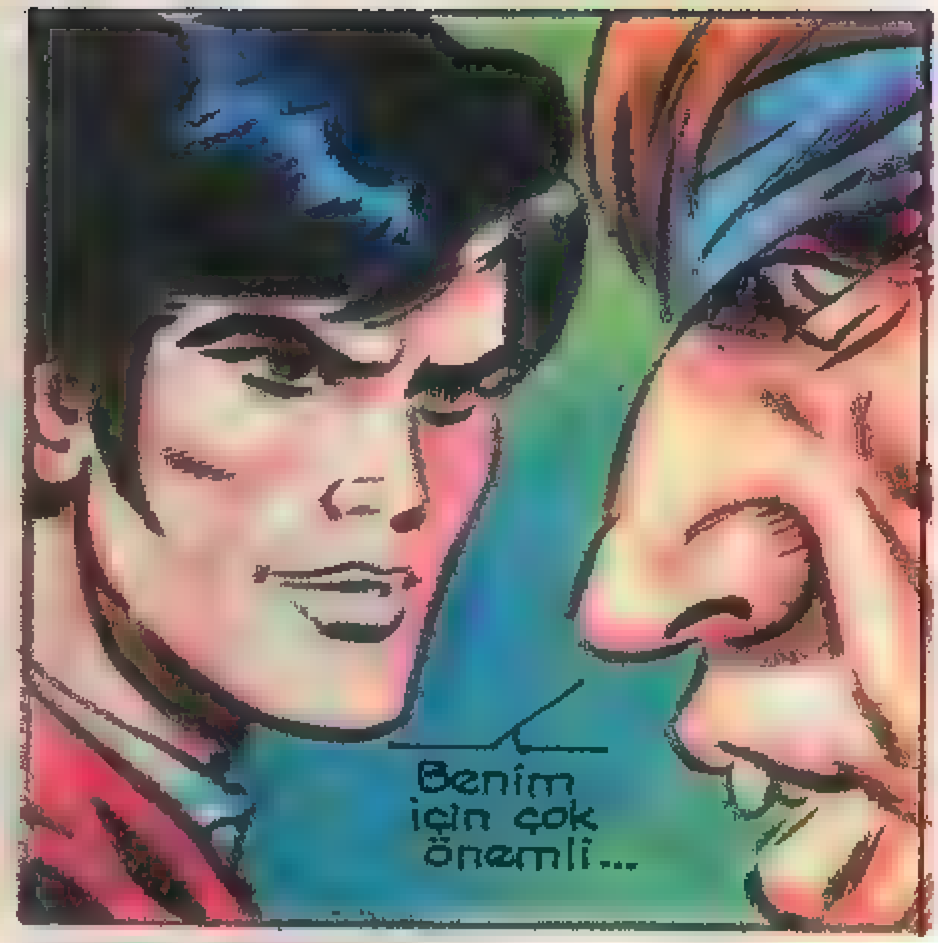

"—Bu adam deli!... Zavallı bir deliye ceza vermek doğru değil!"

Büyücü yavaş yavaş sakinleşti.

Durakoğlu'nun, hançerini kınına koyduğunu fark etmişti.

Ona doğru hafifçe eğildi ve çok tatlı bir sesle:

—Evladım, dedi Senden hoşlanıyorum. Senin dürüst hareketlerinin bana verdiği bu hissi, şimdiye kadar bana kimse duyurmadı. Beni öldürmediğin için sana minnettarım. Böylece insanlığa büyük bir hizmette bulunmuş oluyorsun. Sen çok iyi bir insansın.

Durakoğlu soğuk bir sesle sordu:

—Peki, madem ki öyle, ne diye beni öldürmeye kalktın? Taş ocaklarından bahsetmiyorum. Mermer masayı hatırlatmak istiyorum

—Anlamıyor musun? Seni diriltmek istiyordum. İnsanı, zaman ve mesafeye hakim kılacak büyük bir keşif üzerinde yürüdüğümü düşün...

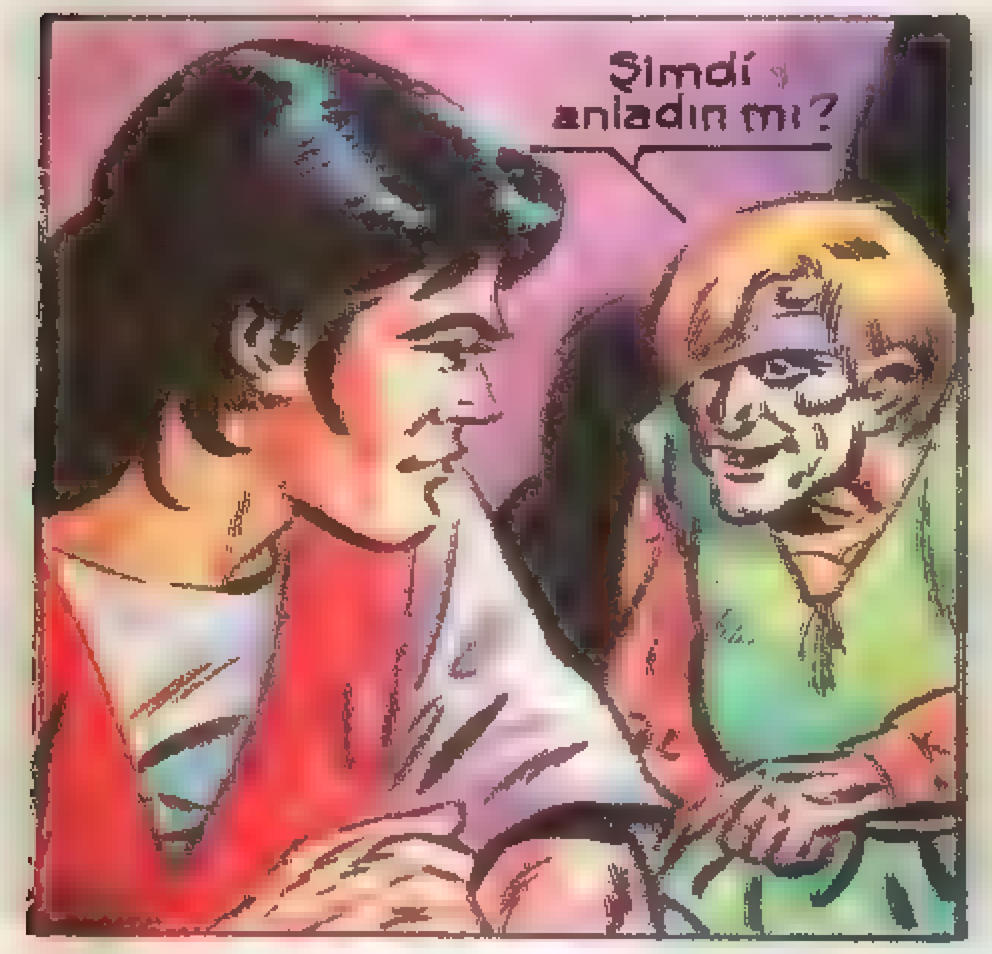

Delikanlının kolunu tuttu, şiddetle sarstı:

—Bir insanın vücudundan, başka birinin vücuduna kan geçirmekle neler yapılabileceğini tabii bilemezsin... Sönmüş gibi görünen hayat ateşi tekrar yanabilir. Bir cesedin bomboş damarlarına akıtılan diri bir insanın kanı, bu cesedi canlandırır. Görüyorsun ya, bu fikir, büyük eser üzerine açılmış bir penceredir. Senin ölmüş kalbini tekrar attırdığım zaman, insanı yaşatmaya muktedir olduğumu ispat etmiş olacaktım..

Büyücü uzun uzun nefes aldı, sonra aynı coşkun heyecanla söze başladı:

—Hayata hakim olmak, ölümü ortadan kaldırmak... Bütün emelim bu... Bu yüzden seni mermer masanın üzerine yatırdım. Seni, açlıktan, soğuktan ve korkudan öldürmek için taşocaklarına kapadım. Benden öç almak için buraya geldin. Az önce beni deli sandın ve hançerini yanına koydun. Şimdi hâlâ beni deli sanmakta devam ediyor musun?

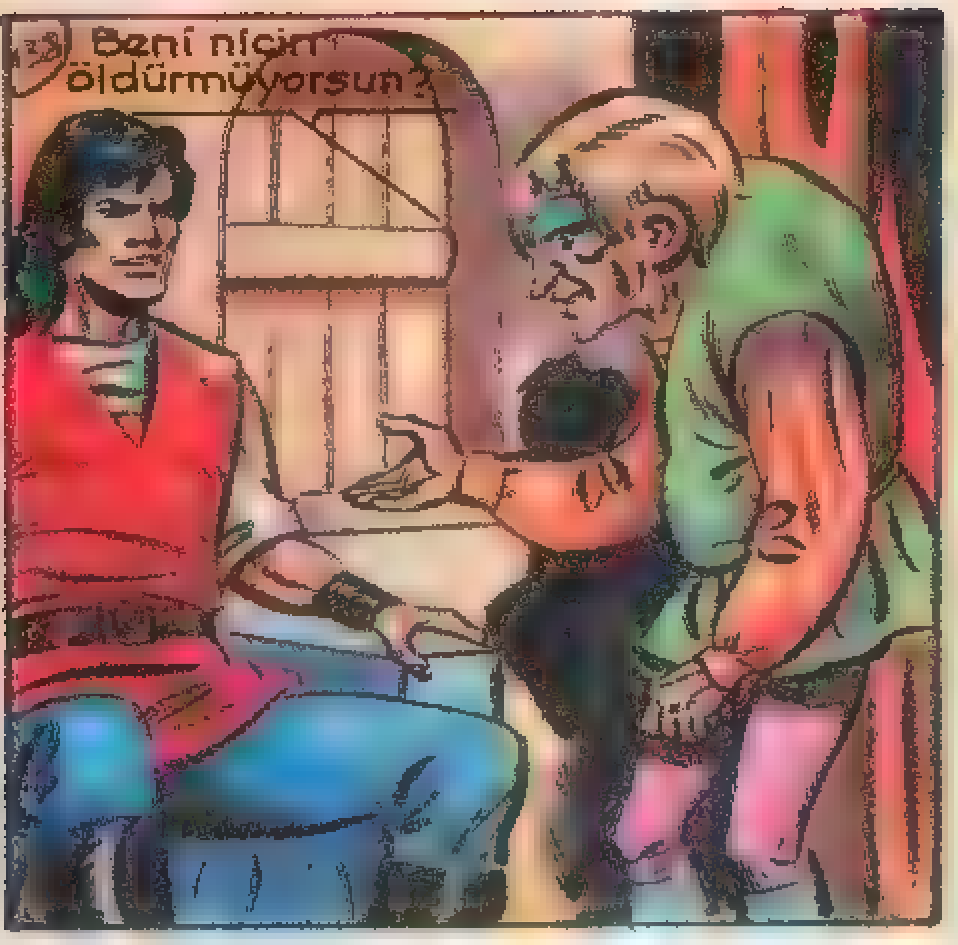

Durakoğlu, kalbinden geçenleri okuyan bu adama hayretle bakarak

—Hayır, dedi.

—O halde neden beni öldürmüyorsun?

—Çünkü artık sana karşı öfke duymuyorum... Yüksek bir rüyaya ulaşmak için araştırmalar yapan senin gibi bir bilgine, benim gibi yüksek düşüncelere ulaşamayan basit bir zekanın söyleyeceği bir çift sözü var...

—Nedir?

—Tecrübelerini tamamlamak için şu iskemleler üzerine bağlanmış üç zavallıyı öldürecektin, değil mi?

—Doğru. Onların kanı bana lazımdı...

—Evet ama, senin ebedi hayatı araştırmandan, Osman, Hüseyin ve Bekir'e ne? Başka insanlar yaşayacak diye, o adamları yok etme ye ne hakkın var? Buna cinayet denir...

Durakoğlu bunları her zamanki alçak gönüllü haliyle anlatmıştı.

Büyücü Diviye gülümsedi, kuru elini Durakoğlu'nun omuzuna koydu.

Bu gülümse delikanlıyı titretmişti.

Büyücü:

—Tabiatın kanunu budur. Yaşamak için öldürmek lazımdır. Yeryüzünde, vicdanında birkaç cinayetin yükünü taşımayan insan pek azdır.. Beni öldürmediğin için sana olan minnetimi küçük bir hediyeyle ödemek istiyorum.

Büyücü Diviye demir bir dolabı açtı, iki karış büyüklüğündeki ceviz kaplamalı bir kutu çıkardı, bunu koltuğunun altına koyarak Durakoğlu'nun önüne geçti:

—Seni kapıya kadar götüreyim...

Delikanlı tam kapıdan sokağa çıkacağı sırada Büyücü kutuyu onun eline tutuşturdu. Durakoğlu sordu:

—Bu nedir?

—Dedim ya, Bir hediye!

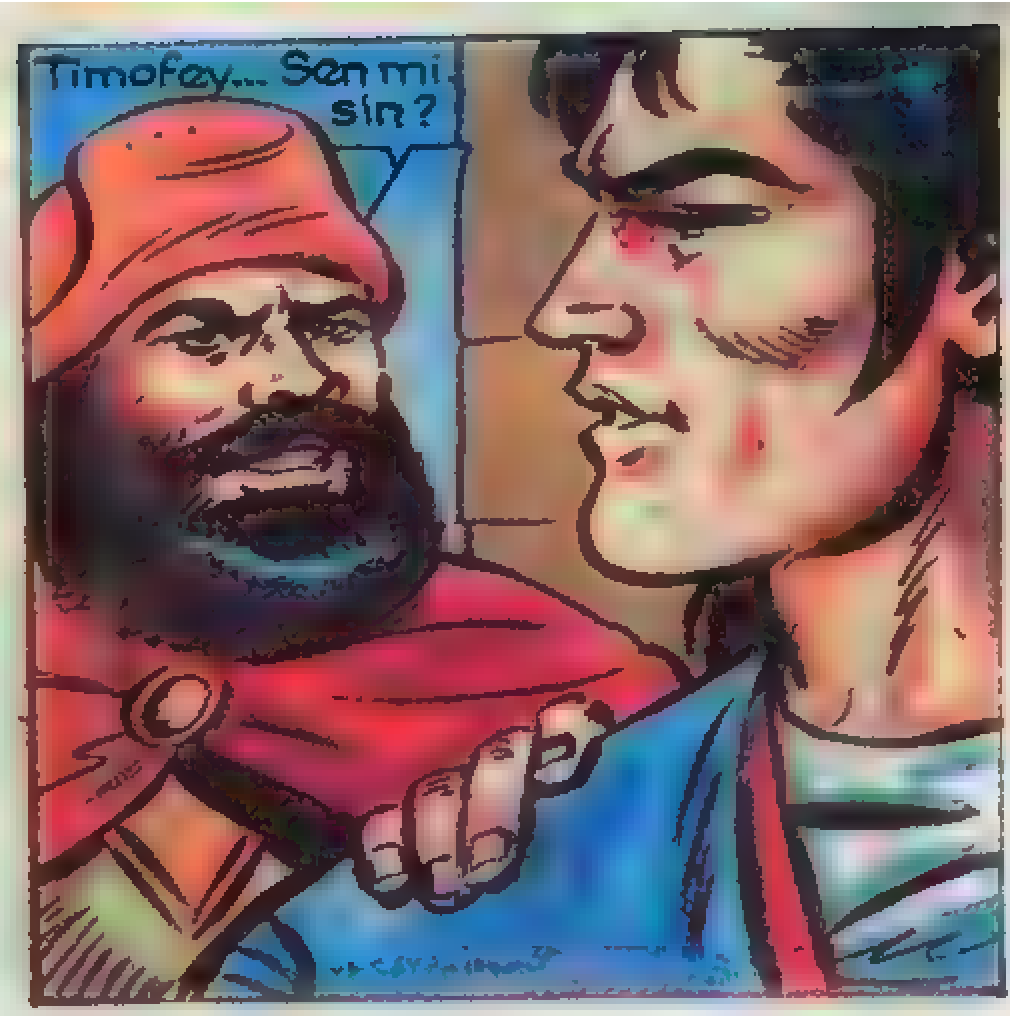

—İçinde ne var?

—Açınca görürsün...

Kapı tekrar kapandı.

Durakoğlu,kapı arkasında gerilen bir zincir sesini garip bir ürkeklikle dinledi...

Kutu elinde, sokak ortasında bir süre durdu, kendini toplamaya çalıştı. Birdenbire ağır bir elin omuzunun üzerine konduğunu hissetti. Ürpererek geriye döndü:

—Kimsin sen?

—Vay canına! Beni tanımadın mı?

—Nasıl, sen misin Timofey?

—Evet, benim. Handan beri arkandayım. Fakat sen de büyücüyü ziyaretini epeyce uzattın. Sıkılmaya başladım. Kapının tokmağını vurmak üzereydim ki, dışarı çıktın...

Durakoğlu susuyordu. Arkadaşı konuşmaya devam etti:

—Bu şeytan yuvasından sağ salim çıktın ya, yeter... Fakat, bu elindeki ne Allah aşkına! Bir

kutu..

Durakoğlu garip bir gülüşle:

—Evet, dedi. Büyücünün hediyesi...

—Hediye mi dedin?.. Büyücüyle düşmanken dost mu oldun?

Durakoğlu yürümeye başladı.

Yolda hiç konuşmadılar.

Handaki odalarına geldikleri vakit delikanlı kutuyu masanın üzerine koydu, mırıldandı:

—Garip bir kutu ... İçinde ne var acaba?

Şövalye Timofeyn merakla bakıyor, masanın çevresinde dolaşıyor, ayağını yere vuruyordu.

Sonunda daha fazla sabredemeyerek homurdandı:

—Şu kutuyu aç artık..

Kutu kilitliydi.

Durakoğlu yüzünü buruşturdu:

Büyücü anahtarını vermemişti.

Durakoğlu hançerinin ucunu anahtar deliğine sokarak kilidi açtı.

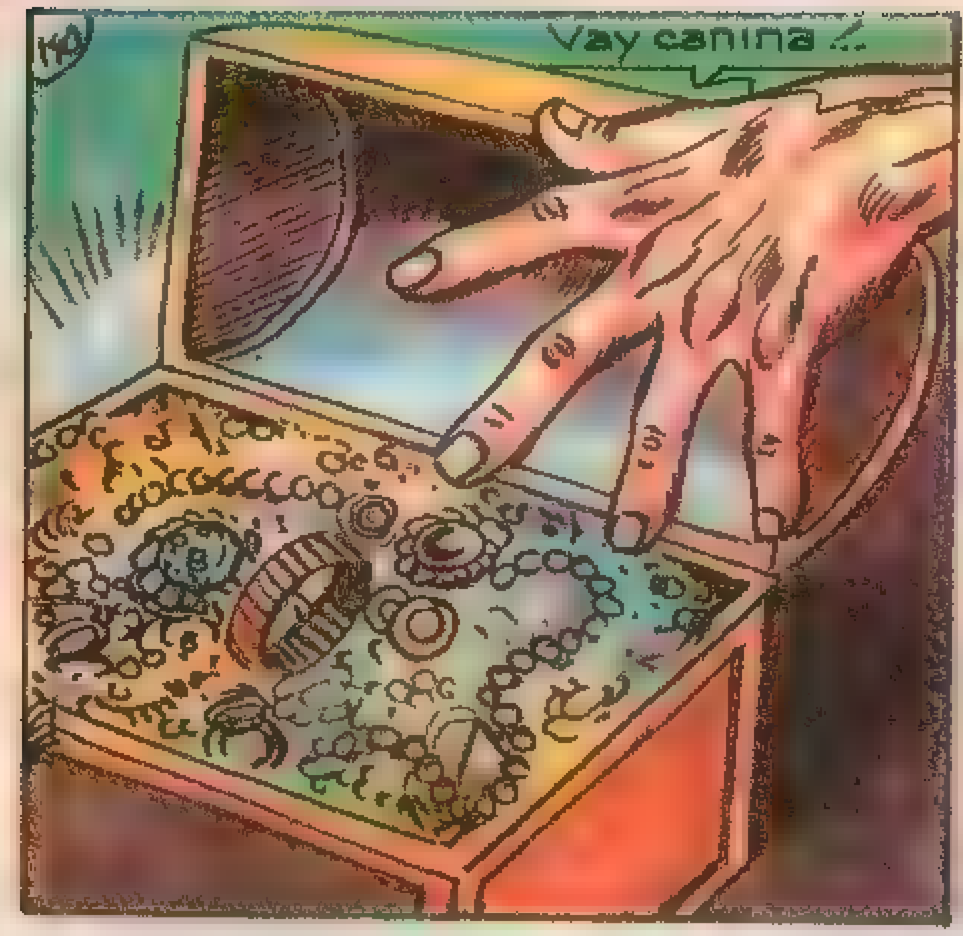

İki adam da aynı anda şaşkınlıkla bağırdı:

—Vay canına! Bu da ne?

Kutu, mücevherle doluydu. Mavimtrak bir ışıkla pırıl pırıl yanan taşlar, yüzükler, bilezikler... Büyük bir servetti bu...

Durakoğlu ve Timofey, uzun zaman gözlerini bu hazineden ayırmayarak hareketsiz kaldılar. Durakoğlu mırıldandı:

—Sanki rüyada olmalıyım?

—Evet, inanılır şey değil..

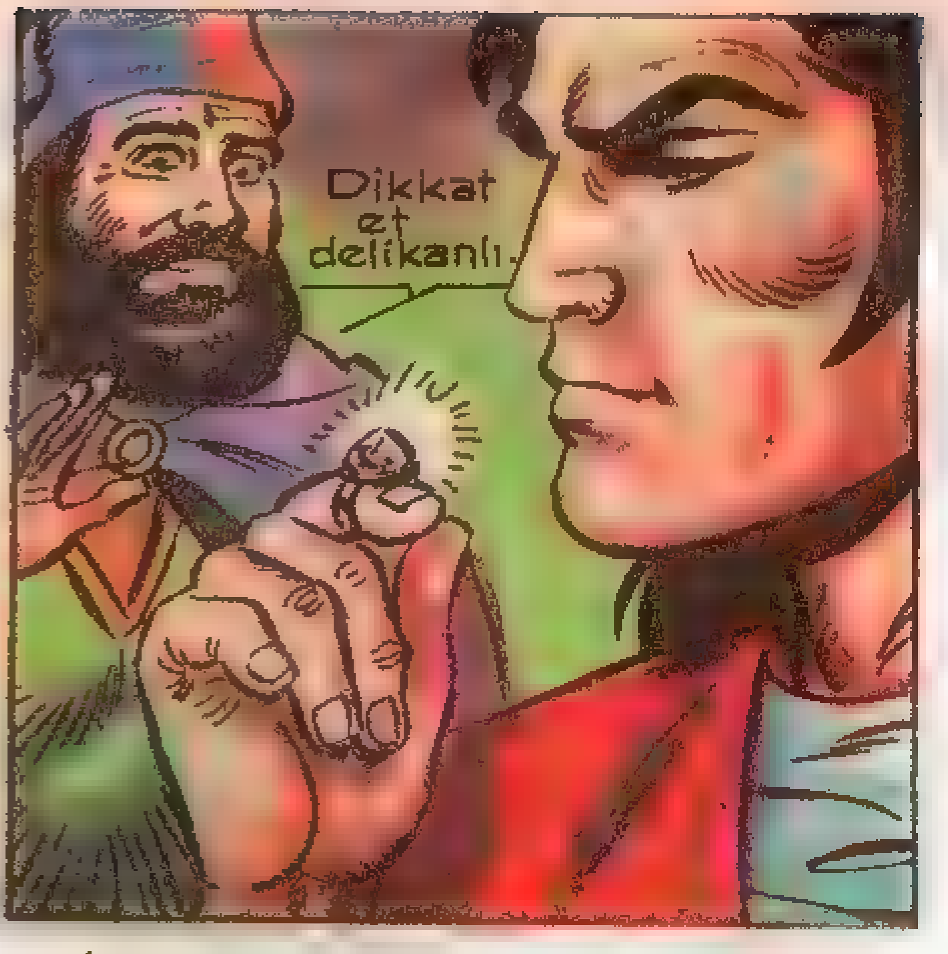

İkisi de parlak şeylere dokunmaya cesaret edemiyorlardı.

Nihayet Durakoğlu,güzel bir elmas yüzüğü eline aldı.

Bunu gören Timofey haykırdı:

—Dikkat et delikanlı, dikkat et!

Durakoğlu şaşkın şaşkın sordu:

—Neye dikkat edeyim?

—Bu mücevherler bir sihirbazın verdiği kutudadır. İnsan elini yakabilir.

Durakoğlu zeki bir gülüşle:

—Sahi mi? dedi.

Şövalye Timofey:

—Tabii sahi.. Ben buna benzer yüzlerce hikâye dinlemişimdir. Şeytanın binbir çeşit oyunu vardır. Sana bir mücevher verir, sen parmaklarının arasında onu çevirir, pırlantalarına hayran hayran bakarsın, birden elmas, yakıcı bir kömür olur, elin yanar,kolun kurur.

Durakoğlu:

—Öyleyse, dedi, **sana hediye etmek istediğim mücevherleri tekrar kutuya koyuyorum.**

Şövalye Timofey kıpkırmızı kesildi ve haykırdı:

—Nasıl, bana mı, Bu yüzüğü mü? Fakat çok değerli bir yüzük...

Hemen elini uzattı. Durakoğlu yüzüğü arkadaşının avucunun içine koyarken:

—Dikkat et, dedi, **elin yanmasın,kolun kurumasın...**

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Timofey mücevheri hırsla yakaladı ve hayran hayran bakarak:

—Öyle bir şeyler olursa, onu da o vakit düşünürüz, dedi. Şimdi zenginiz. Ama yirmi dört saat sonra, bu güzel taşların kurumuş yaprak olmayacaklarına emin misin?

—Biz de onları havaya savururuz.

—Yahut da şalgam olurlar...

—Bu daha iyi, biz de onları yeriz...

—Vallahi delikanlı, senin sözlerin de kılıcın kadar keskin...

—Bırak şimdi bunları... Haydi gel, mücevherci dükkanına gidip bu taşları altın rublelerle değiştirelim...

—Yarın sabah, elmaslar şalgam olursa, varsın şalgamları Yahudi mücevherci yesin....

★ ★ ★

Çar İvan son zamanlarda akıl dengesini yitirir gibi olmuştu.

Bazen delilik nöbetleri içinde çırpınıyor,

aklı başına geldiği vakit ise umutsuzluğun kederi içinde yaşıyordu.

Adamları onu zamanın usulleriyle okutup üfleterek tedavi etmeye çalışıyorlardı.

—İşte Çar, şimdi de koltuğuna oturmuş, gözlerini yummuş, başını koltuğun arkalığına dayamıştı. Osman'ın dualarını, Bekir'in şakalarını dinliyordu.

Üç sahte papaz, Çar'ın karşısına dizilmişler, ellerini ileriye doğru uzatmışlardı. Dualarını bitirince üç defa el çırptılar ve Osman korkunç bir sesle haykırdı:

—Bu vücuda yerleşen ifrit!... Her şeye kadir olan Tanrı adına emrediyorum sana!... Çık dışarıya!...

Hüseyin bu emri daha korkunç bir sesle tekrarladı. Fakat Bekir bir dakika bekledikten sonra, onu tekrarlayacak yerde:

—Kereta çıkmıyor, onu bir yakalarsam!

diye bağırdı.

Osman homurdandı:

—**Budala!**

Çar bir gözünü açarak:

—**Baylar,** dedi, **on iki Peter duasını bitirdim...**

Üç ahpaplar, böyle bir hali önceden hesaplamışlardı.

Osman:

—**Ya,** dedi, **Çar, Peter duasını bitirdi, şimdi ne yapacağız?**

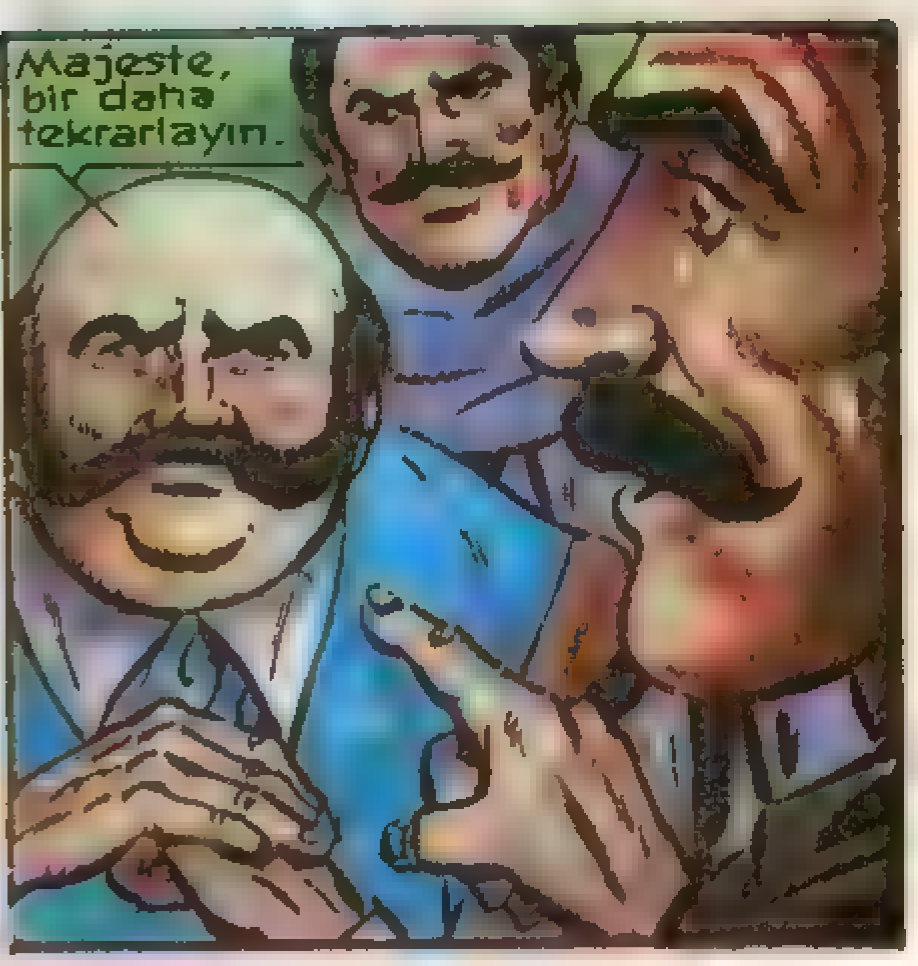

Hüseyin:

—**Vallahi bilmem ki!** diye cevap verdi.

Bekir homurdandı:

—**Ben buldum!... Majeste, duanızı on iki defa okudunuz, öyle mi? Şimdi bir defa daha başlayınız...**

Üç sahte keşiş, sevinçle haykırdılar. Çar, Bekir'e dargın dargın baktı. Fakat iyi olmayı umut eden her hasta gibi o da kaderine boyun eğen bir tavırla gözlerini kapadı, tekrar duaya başladı.

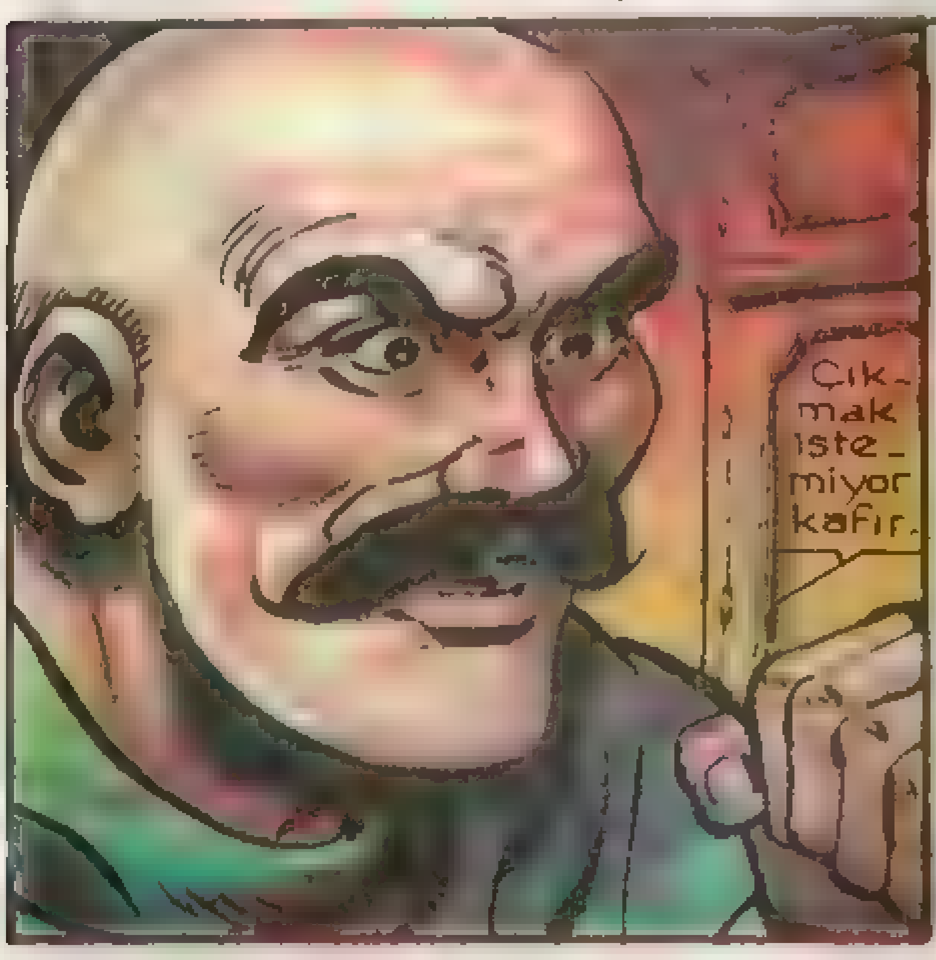

Üç arkadaş uzun dualardan sonra, Çar'ın vücuduna girmiş olan ifrite, oradan çıkmasını emrettiler.

Hiçbir şüphe yok ki, bu ifritin kulağı çok ağır işitiyordu. Ya da söz dinlemeyen cinsinden bir cindi.

Bu yüzdende Bekir iki defa haykırmaya mecbur oldu:

—**Çıkmak istemiyor kâfir! Ah seni bir elime geçirsem, yok mu, vallahi gebertirim!...**

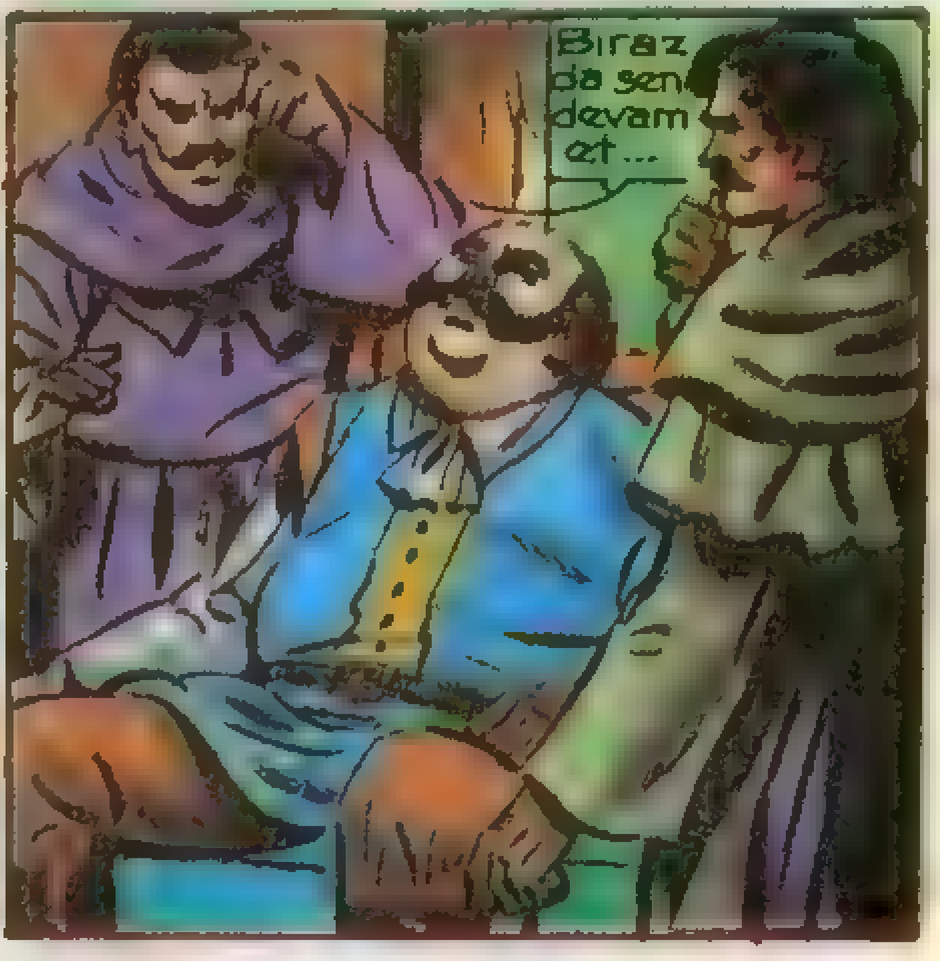

...Ve yumruğunu kaldırdı. Koltuğun etrafını dönen Osman Çar'ın önünde durdu. Çar'ın göğsüne dokunacak kadar kolunu uzattı, gerçekten bir şeyi yakalayıp çekiyormuş gibi geriledi. Hareketi birçok defalar tekrarladı. Bunu o kadar şiddetli yapıyordu ki, kan tere batmıştı. Alnını sildi ve Hüseyin'e:

—**Artık takatım kalmadı,** dedi. **Sayın kardeşim, yerime sen geç ve çıkmak istemeyen şu melun ifriti çıkar...**

Aynı hareketlere Hüseyin başladı. Sonunda onun da soluğu kesildi ve Bekir'e dönüp:

—Şimdi sıra sende! dedi.

Bekir, arkadaşlarından daha sert hareketlerle işe başladı. Bir süre kolunu uzatıp çekti, sonra dilini çıkarmaya başladı. Bu hareketleri önce boğuk, sonra yüksek sesle söyleyen küfürler izledi.

Birdenbire Çar, birisi tarafından çekiliyormuş gibi ayağa kalktı ve Bekir haykırdı:

—Tamam, yakaladım!

Çar da haykırdı.

Bekir korku ile geri çekildi.

Osman ve Hüseyin bağırdılar:

—Koca budala! Sen ifriti değil, Çar'ı göğsünden yakaladın...

Öfkelenen Çar yeniden koltuğa çökmüştü. O anda cellatı çağırıp onları öldürtebilirdi. Fakat bunu yapmadı. Garip bir şekilde bu üç sahte keşişe inanıyordu.

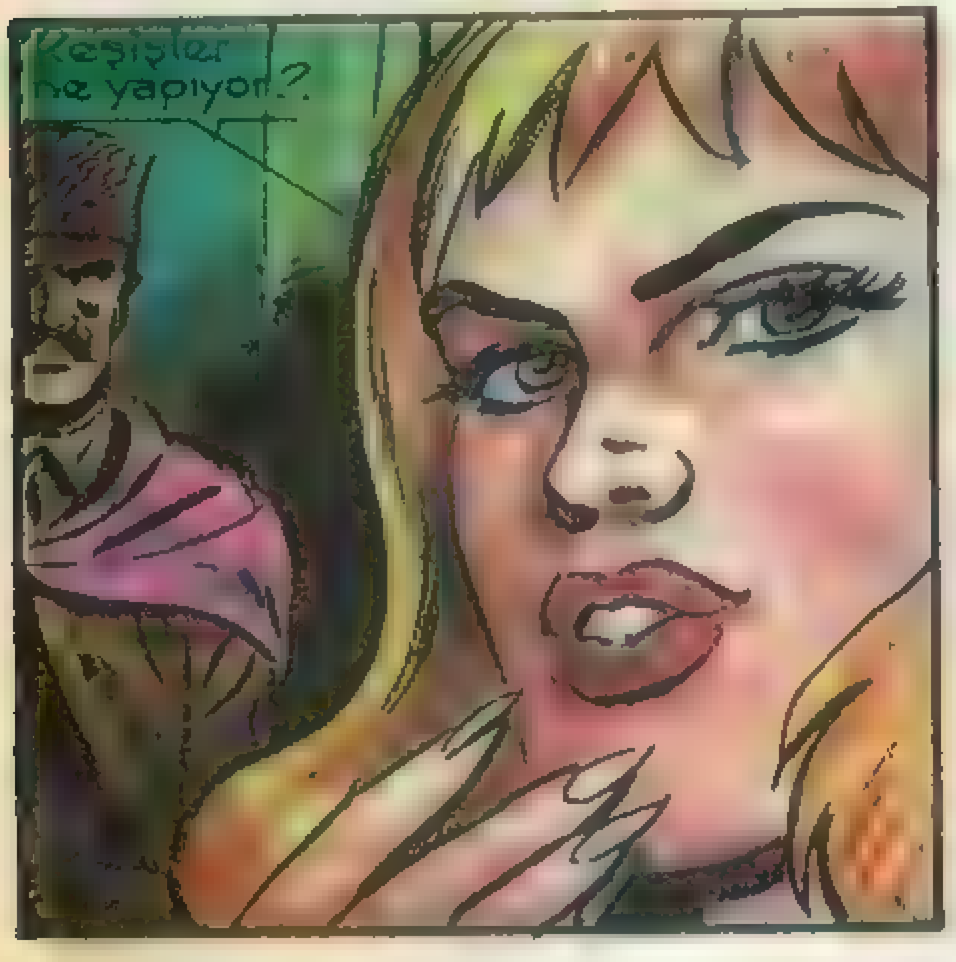

Kontes Hanna, sabah neşeli kalktı. İktidar koltuğuna her geçen an biraz daha yaklaştığını hissediyordu.

O sadece şunu düşünüyordu:

Yanına gelen Komutan Mihail'e sordu:

—Keşişler ne yapıyor?

Dev yapılı komutan cevap verdi:

—Cin çıkarıyorlar!

—İş uzamasın... Sırası geldiği vakit sen de onlara yardım et... Yani özellikle Prenses Aleksandra ile meşgul ol...

—Anlıyorum... Daha önce Çar'ı ölümden Prenses kurtarmıştı...

—Evet... Tozanof ile Laneski, Çar'ın vücudundan ifriti çıkarmak üzereydiler. Şimdiye kadar her iş bitmiş olacaktı. Çar kupayı eline almıştı ve zehirli şarabı içecekti. Fakat o sırada Prenses Aleksandra içeriye girdi, kupayı yakaladı ve içkiyi ocağa döktü. Bu yüzden işe yeniden başlamak gerekti...

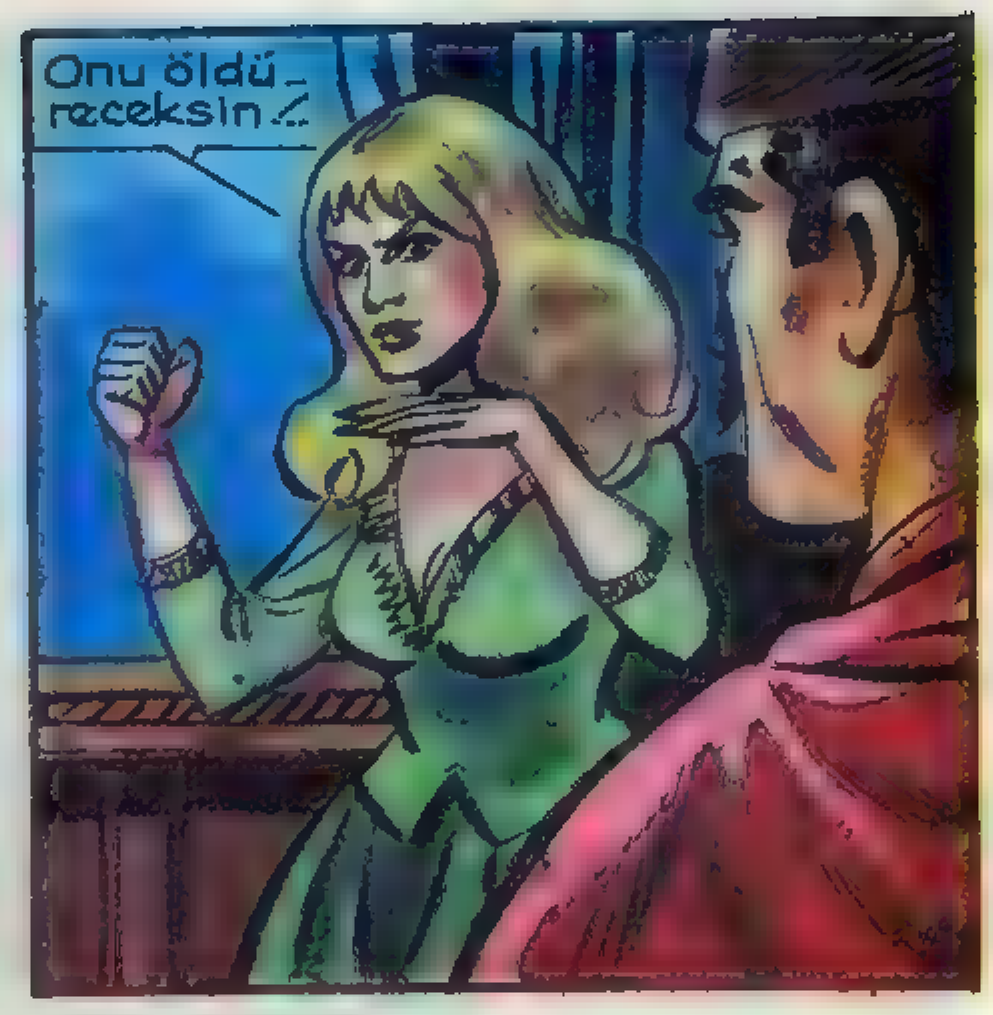

Kontes Hanna'nın tatlı sesinde, nefretin ifadesi vardı.

Genç kadın sanki bunları, bir mezar taşındaki yazıları okur gibi konuşuyordu. Nefretle devam etti:

—Daha fazla bekleyemem. Çar'ın da, bu entrikacı kızın da yok olması lazım... Haydi git, haydi sevgilim! Beni kurtar, git ve o kızı vur!

Komutan Mihail, sert ve öfkeli bir hareketle kollarını açtı.

Kontes,sesini yükseltmeden tatlı tatlı konuşuyordu.

Mihail soluyordu.

Bu dakikada ihtiraslı kadının istediği herkesi öldürebilirdi.

Kontes Hanna, komutanın kolları arasına atılmadı. Sadece onu bitiren bir gülüşle güldü. Sonra sözüne devam etti:

—Onu vuracaksın! Onu öldüreceksin! Artık bu iş bitmelidir. Saraydaki bütün insanlar üze-

rine yürüse aldırma! Çünkü...

Aşka ve kana susayan Komutan Mihail haykırdı:

—İsa'nın başına yemin ederim ki.. Belki...

Kontes Hanna kükredi:

—Belki ne demek?

Komutan Mihail, zincirinden boşanmış bir hayvanın homurdanmasını andıran bir sesle:

—Eskiden böyle bir işe belki tereddüt ederdim, dedi. **Fakat şimdi tereddüt etmiyorum**

Kontesim. Şimdi onu vuracağım, onu öldüreceğim. Hem de tam kalbine saplanan bir hançer vuruşuyla... Prenses ölecektir... Ötekilere gelince...

Camları titreten bir kahkaha kopardı. Korkunç bir hareketle kılıcını çekti. Gözleri çanaklarından fırlamış, yüzünün çizgileri gerilmiş, kılıcı elinde, canlı bir ölüm heykeli halinde orada durdu...

Bu duruş, Kontes Hanna'yı coşturdu. Komutan Mihail'i elinden tuttu ve sürükledi:

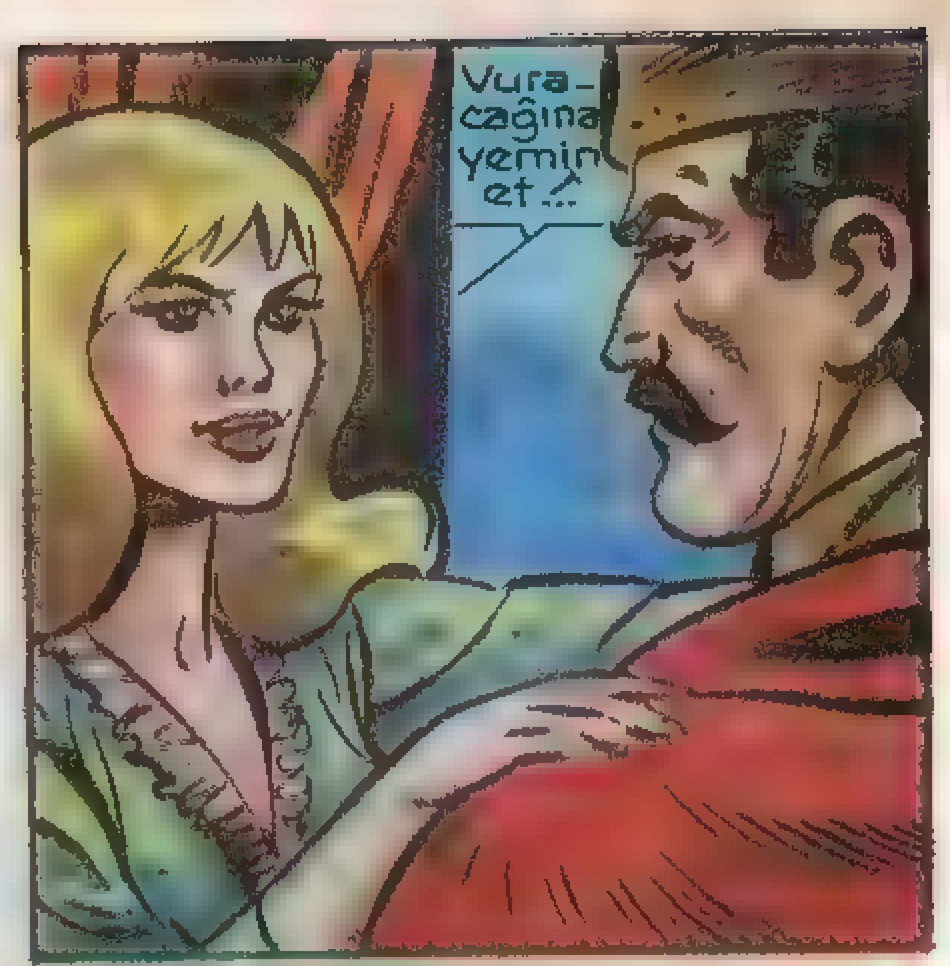

—Gel yiğidim, gel seni seven Kontesini kurtar. Çar'a gelince, dinle...

Bomboş olan büyük koridordan çıkmışlardı. Komutan Mihail sakinleşti, kılıcını kınına koydu, sapsarı kesilerek düşündü:

"Çar'a gelince mi? Fakat Çar'ı sahte keşişler öldürmeyecek mi?"

Kontes Hanna konuşmaya devam ediyordu:

—Bu sefer gelen keşişlerin adlarını bilmiyorum. Bu keşişler Çar'ın vücudundaki ifriti çıkaracaklar değil mi? Onlarla konuş, Çar'ı vuracakları vakit sana bir işaret versinler. O zaman koşup önce Prenses Aleksandra'yı öldür. Sonra, eğer onlar tereddüt ederlerse, Çar'ı da sen öldüreceksin...

Kontes Hanna, ellerini Komutan'ın omuzuna koydu ve kükredi:

—Vuracağına yemin et!

Komutan Mihail, onu yanıbaşında gördü.

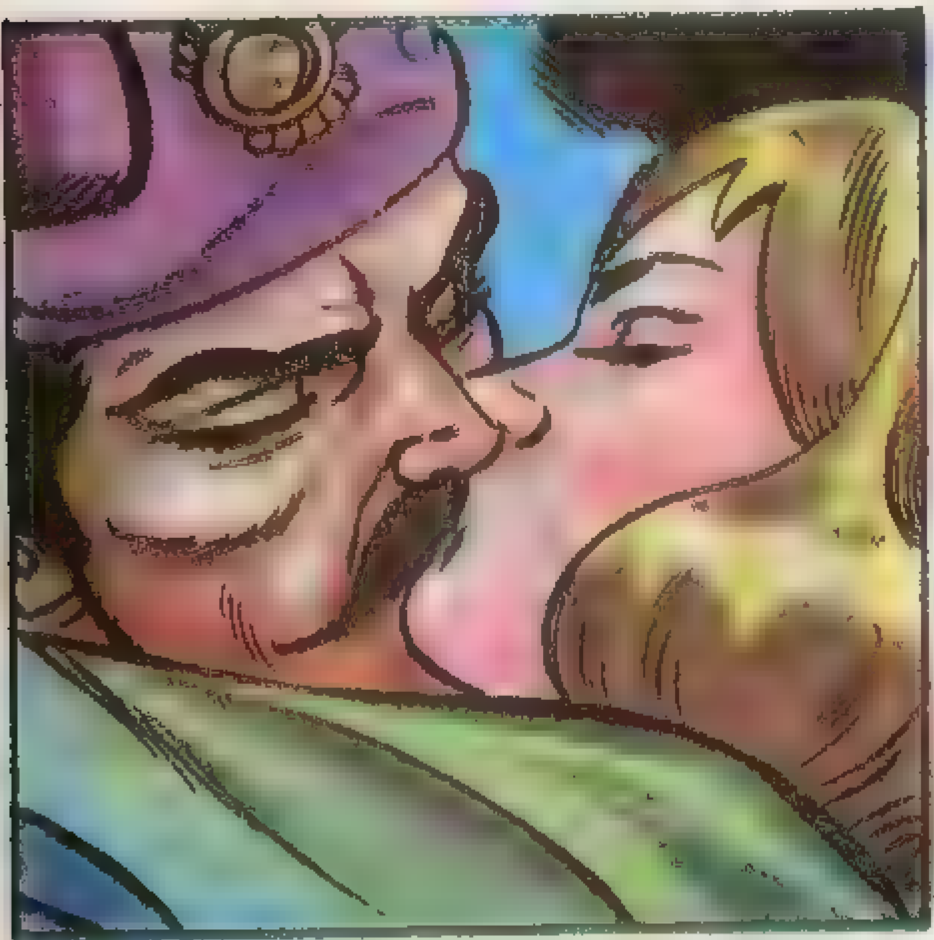

Saçlarının kokusuyla sarhoş oldu. İhtirası tekrar coştu, gözleri kanlandı, başı döndü. Kontes'i kollarının arasına alıp sıktı ve ihtiraslı dudakları, genç kadının alev alev yanan dudaklarını buldu.

Uzun uzun öpüştüler...

Komutan Mihail çılgın gibiydi... Sıcak dudakları Kontes Hanna'nın dudaklarını emiyordu... Genç kadının diri göğüsleri, onun sert adaleli göğsü üzerinde eziliyor ikisi de sonsuz bir şehvet girdabına sürükleniyordu...

—Her vakit benim olacağınıza yemin ediniz Kontes...

—Her zaman, her zaman senin olacağım. Senin aşkın için yaşayacağım. Buna karşılık olarak, sen de vuracağına yemin et... Önce prensesi, sonra Çar'ı...

Aşk yüzünden deli gibi olan Komutan Mihail inledi...

—Gerekirse Çar'ı bir vuruşta öldüreceğim, kalbinden vuracağım!...

Kadın kendisini Komutan'ın kollarına bıraktı.

Mihail, bu kıvrak vücudu bütün kuvvetiyle sıktı. Dudakları Kontes'in dudaklarını tekrar aradı...

Aynı anda merdivenin alt başından boğuk bir ses geldi:

—Neee? Siz... Beni aldatıyorsunuz ha?

Kontes Hanna ile Komutan Mihail'in boğazlarından korkunç bir feryat yükseldi:

—Eyvah!.. Çar!...

—Şimdi mahvolduk!.

Çar, koridorun köşesinde duruyor, gözlerinden öfke kıvılcımları fışkırıyordu.

Çar'ı kudurtan delilik nöbeti bir an içinde adeta kaybolmuştu. En çok değer verdiği iki kadından biri olan Kontes Hanna'nın kendisini aldatması adama, çok dokunmuştu. Başı dönüyor, bacakları titriyordu.

Koridorun ucunda, geniş merdivenin ba-

şında, Kontes Hanna ile Komutan Mihail, önce hayretten donakalmışlardı.

Bu iki mahluk, ağır ağır birbirlerinden uzaklaştı.

Kontes Hanna, yüzünün çizgileri gerilmiş, bekliyordu.

Bakışlarında ölüm alevleri vardı.

Komutan Mihail ise, işini bitirme anının geldiğini düşünmekteydi...

Çar İvan, Kontes Hanna'nın sadakatine inanıyor muydu? Belki şüpheleniyordu ama onu hiçbir zaman böyle suç üstü yakalamamıştı. Bu kesin ihanet delili karşısında kini, bütün varlığıyla ortaya çıktı.

Kontes Hanna, kalbinin korkudan titrediğini duydu. Korkunç bir olayın yaklaşmakta olduğunu hissediyordu. Kendisini koruması lazımdı.

Onun için bir anda kararını verdi. Komutan Mihail'e doğru eğildi ve kükredi:

—Onu öldür!

Sapsarı kesilen Mihail, merdivenleri inmeye başladı. Bu dakikada kalbinde ne şüphe vardı, ne tereddüt... Dıştan gelen bir kuvvetle kımıldayan bir makine gibi hareket ediyordu.

Yukarıya çıkan Çar İvan'la karşılaşmak için aşağıya inmekteydi. Çar'ı ne şekilde öldüreceğini tasarlamak için komutan çok kısa bir zaman düşündü. Hançer kullanmayı uygun görmedi. **"Parmaklarımla boğazına sarılırım!"** diye mırıldandı...

Bu sırada, Çar'ın arkasında, on beş silahlı muhafızla, Çar'ın muhafız bölüğü komutanı göründü.

Bu müthiş bir andı. Komutan Mihail durdu. Dudaklarında ölmek üzere olan bir adamın soluk gülümsemesi vardı. Rengi sararmıştı...

Kontes Hanna kükredi:

—Haydi!... Ne duruyorsun?... Yürüsene!

Kontes bu sözleri haykıra haykıra söyle-

diğini sanmıştı fakat orada bulunanların duydukları sadece bir inilti idi...

Çar'ın muhafız bölüğü komutanı da Çar'ın arkasından, merdivenin yarısına kadar çıkmıştı. Bir bakışta her şeyi anladı ve:

—Komutan Mihail, dedi, **nereye gidiyorsunuz?**

Bu sözle bir konuşma kapısı açıyordu.

Görüşme, anlaşma imkanı veriyordu. Bu sırada Çar, muhafız bölüğü komutanına doğru döndü. Ne olduğu anlaşılmayan bir şeyler kekeledi.

Fakat bu sözlerle beraber, anlamı çok iyi anlaşılan bir işaret verdi. Titreyen elini Komutan Mihail'e uzattı. Muhafızların komutanı o vakit ağzını açtı:

—Komutan Mihail!... Efendimiz olan Çar adına emrediyorum. Kılıcınızı teslim ediniz!

Başka yapılacak bir şey yoktu. Komutan Mihail, bir kelime bile söylemeden itaat etti.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

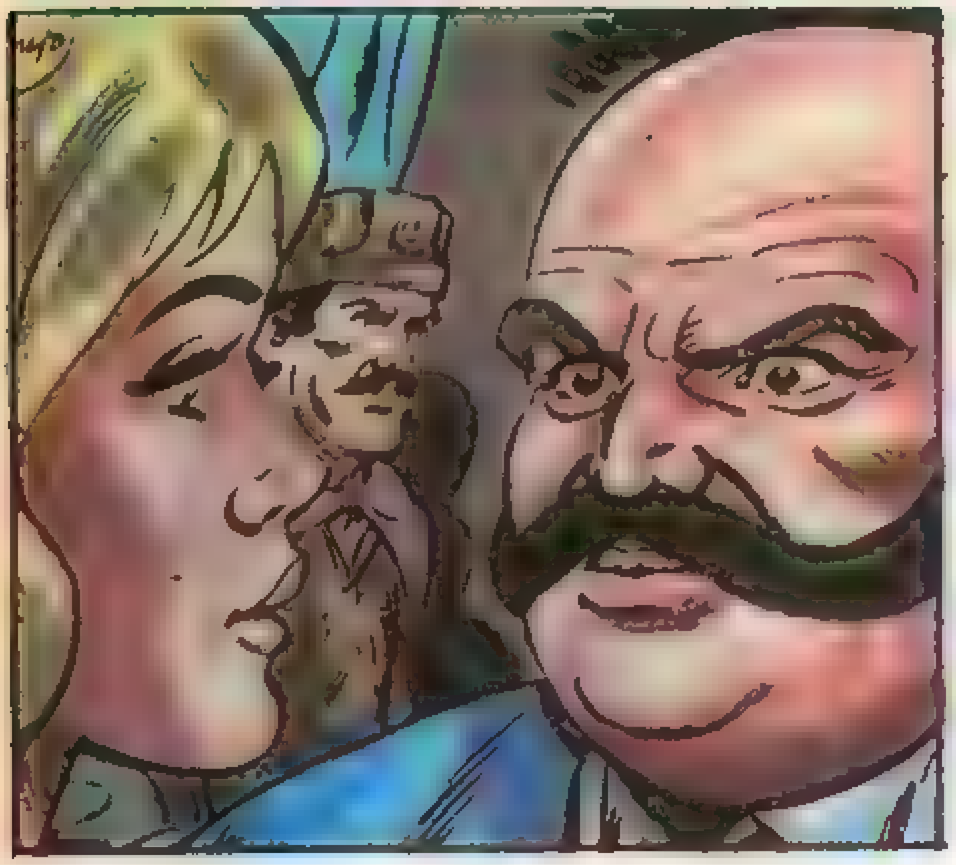

Hançerini ve kılıcını çıkardı, komutana uzattı, komutan bunları aldı, adamlarından birine verdi.

Çar, merdivenleri çıktı. Muhafızlar bölüğü komutanı ve on beş muhafızın arasında yürüyen Mihail onu takip etti.

Merdiveni çıkınca Çar, Kontes'in yanında durdu, bakıştılar. Kontes Hanna kaskatı kesilmiş, hareketsiz duruyordu. En ufak bir hareket yaptığı takdirde ya Çar tarafından hançerleneceğini, ya muhafızlar tarafından tutuklanacağını çok iyi anlamıştı.

Hiç ses çıkarmadan birbirlerine bakmaya devam ettiler. Orada bulunanların hepsi sanki taş kesilmişti. Kralın muhafız komutanı bir şeyler söyleyerek , bu korkunç sessizliği bozmak istedi:

—Majeste, bu asilzadeyi hangi hapishaneye götüreyim?

Çar döndü, komutanı tepeden tırnağa süz-

dü ve sordu:

—Asilzade mi?

Komutan tekrarladı:

—Komutan Mihail'i demek istiyorum. Saray hapishanesine mi?

Çar, kahkahalarla güldü. Bu çok korkunç bir gülüştü. Kontes, feryat etmemek için dudaklarını ısırdı.

Komutan kekeledi:

—Şu halde adi tutuklular hapishanesine atalım..

Çar korkunç bir sesle:

—Darağacına! dedi.

Muhafız komutanı şaşırdı:

—Fakat majeste!..

—Darağacına!... Bir haydut, bir eşkiya, bir serseri gibi suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi darağacına!..

—Bunun için mahkeme kararı ister, Majeste!

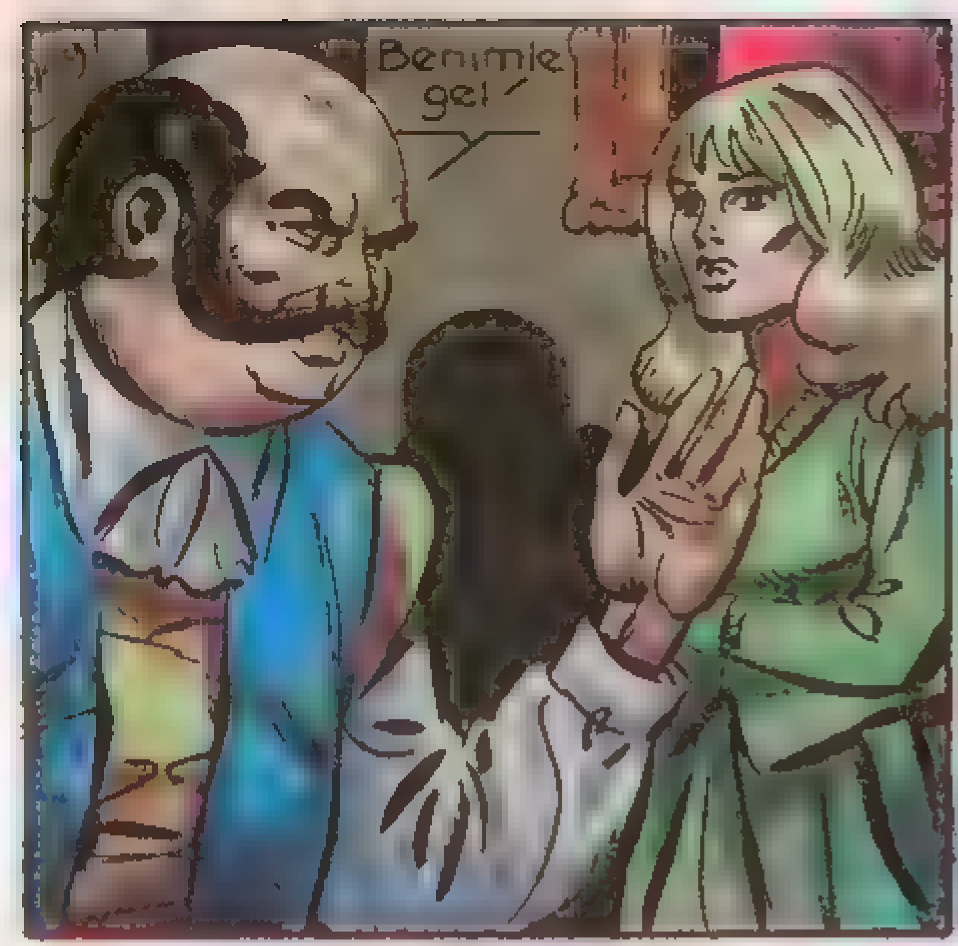

—**Suçüstü yakalanmış hırsızlar mahkeme edilmez, idam olunur. Haydi, hemen yola çıkın. Yoksa Çar'a isyan suçundan seni de astırırım!**

Kontes Hanna gözlerini kapadı. Çar ona doğru yürüdü, koluna dokundu ve bir dua okur gibi mırıldandı:

—**Benimle gel!..**

Kontes, Çar'ın ne istediğini anladı ve titredi.

Direnmek istedi ve kekeledi:

—**Geleyim mi? Nereye geleyim Majeste? Çok yorgunum. İzin veriniz de çekileyim..**

Çar aynı otoriter sesle tekrarladı:

—**Gel!..**

Kontes Hanna haykırdı:

—**Nereye? Beni nereye götürmek istiyorsunuz?**

Çar soğuk bir sesle:

—**Sevgilinin asılışını görmeye gidiyoruz** dedi.

Kontes Hanna geri çekildi, titredi. Bir hıçkırık boğazına kadar yükseldi. Kontes, aşk ve ihtirasla yoğrulmuş bir kadındı. Fakat bir kadındı... Komutan Mihail'i seviyor muydu? Bu mümkündü...

Ama daha çok onun sadakatini seviyordu..

Bu adam onu hem hücum,hem de savunma silahıydı. Yalnız onu yanına alarak yüzlerce defa Kremlin Sarayı'ndan çıkmıştı. Şimdi bu adamı asacaklardı.

Korkudan titreyerek:

—**Majeste, dedi, böyle manzaralar beni çok üzer, bu yüzden gidemeyeceğim!**

Çar, Kontes'e biraz daha yaklaştı ve yüzüne dik dik bakarak:

—**Madam, dedi, sevgilin asılacak, sen de orada olacak, onun öldüğünü göreceksin. Eğer gelmeyecek olursan, sana yemin ederim ki, derhal tutuklanman için emir verir ve erkeğine ihanet eden kadınların uğradığı cezaya çarptırırım!**

Durdu, sinirli sinirli güldü, devam etti:

—Seni, başın hayvanın kuyruğuna gelmek üzere eşeğe bindirirler, bütün şehri dolaştırırlarken baş celladın kamçısı omuzlarını okşar. Madam, Rus sarayının namusunu beş paralık ettin, bari onu böyle rezaletten koru! Geliyor musun?

Kontes Hanna, ancak işitilen bir sesle cevap verdi:

—Geliyorum...

Çar İvan:

—Komutan, dedi, elini Kontes hazretlerine ver. Kontes, bu serserinin asılışını görmek istiyor!

Bu son bir hakaretti. Çar ve Kontes, beraber bulundukları vakit, onun koluna ancak Çar girebilirdi.

Komutan gözlerini kapadı ve Kontes'in kendisine dayanmayı reddedeceğini tahmin ederek yumruğunu uzattı. Fakat yumruğunun üzerine hafif ve buz gibi soğuk bir elin dokunduğunu

hissetti.

Kontes sakinleşmişti. Kalbinden geçenleri hiç belli etmiyordu, vücudu titremiyordu, yüzü sakindi.

Silahlı askerlerin izlediği kafile saraydan çıktı. Kremlin sarayında olanlar birkaç dakika içinde faciayı öğrendiler, on beş dakika içinde çevrede üç-dört bin seyirci toplanmıştı.

Bunları meydana toplayan merak değildi. Burada her gün birisi asıldığı için herkes bu manzarayı kanıksamıştı. Fakat Çar'ın seyrettiği bir asılma sahnesi dedikodu konusu olmuş ve büyük ilgi yaratmıştı..

Çar İvan'ın emriyle çağrılan Kremlin celladı, beraberine yamaklarını almış ve pek az kullanılmış bir ipi de beline sarmayı unutmayarak idam meydanına koşmuştu.

Bu sırada Komutan Mihail ne yapıyordu? Zavallının bu sahnede rolü o kadar önemsizdi ki..

Sahnenin iki baş oyuncusu Çar İvan ile Kontes Hanna idi. Mihail'in rolü ise asılmaktan ibaretti.

Komutan Mihail ölüm karşısında, büyük tehlikelerle karşılaştığı vakit gösterdiği cesareti bırakmadı. Darağacına metin adımlarla yürüdü, direğin karşısında durarak sadece:

—**Başımı kesselerdi daha memnun olurdum,** dedi. **Balta, ipten daha asil bir ölüm aletidir.**

Cellat:

—**Evet,** dedi. **Fakat ip daha temiz öldürür. Efendimiz günah çıkaracak bir papaz istiyorlar mı?**

Komutan Mihail haykırdı:

—**İyi hatırıma getirdin. Az daha günah çıkarmadan asılacaktım. Sonra ahirette azizlerin yüzüne nasıl bakardım?**

Asılacak adamın isteği Çar'a bildirdi. Bu yerinde bir istekti. Asılacak adamın günah çıkarma arzusu mutlaka kabul edilirdi. Çar durgun ve

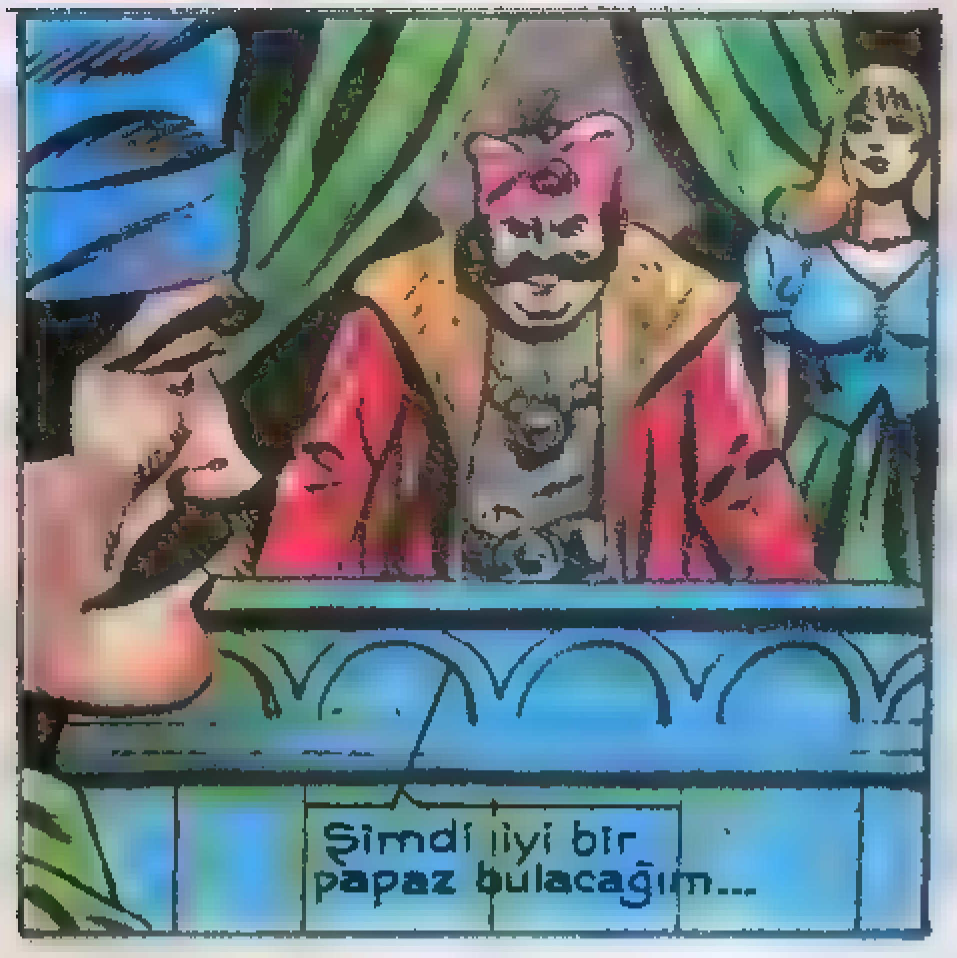

ilgisiz bir sesle:

—**Günah çıkaracak, bir papaz istiyor öyle mi?** dedi. **Hakkı var doğrusu... Öyle ya.. Bu herif dinsiz değil ya!.. Ben ona çok iyi bir papaz bulacağım şimdi...**

Yanındaki asilzadenin kulağına bir kelime söyledi. Bu adam koşa koşa gitti.

Halk sessiz sedasız bekledi.. Çar, donuk gözlerle Komutan Mihail'e bakıyordu. Kontes, olduğu yerde donmuş gibiydi, etrafına bakınıyor, fakat hiç bir şey görmüyordu.

Günah çıkaracak papazın gelmesini beklerken, belki yirmi defa Mihail, son bir okşanma bekleyen sadık bir köpek gibi gözlerini Kontes'e çevirdi, bir defasında bile bakışları onun gözleriyle karşılaşamadı.

Kontes, Çar'dan korkmuyordu. Halkın bu sırrı anlamasına da önem vermiyordu. Kendisini seven adama bakmaması, sadece onun varlığını unutmuş olmasından ileri geliyordu.

Birdenbire kalabalık arasında bir hareket oldu. İri yarı bir keşişin darağacına yaklaştığı görüldü. Herkes, Komutan Mihail gibi boylu poslu bir adama bu papazı çok uygun bulmuştu.

Papaza yol açmak için halk, hatta cellat ve yamakları bile çekildi. Yalnız bir ses **"Söylenecek günahlar, mahkum ve papaz kadar uzunsa, yarına kadar buradayız demektir"** dedi.

Dev yapılı sahte papaz Bekir, asılacak adama yaklaştı ve yavaş sesle bir şeyler söyledi. Birdenbire münakaşaya benzer bir gürültü oldu. Küfürler işitildi. Papazla, mahkûm birbirine karşılıklı olarak küfrediyorlardı.

Mihail:

—Senin gibi sahte papaz istemiyorum, dedi. **Bu sefil adam benim günahlarımı çıkaramaz. Defol buradan! Cehenneme kadar yolun var, serseri!**

Günah çıkaran Bekir kükrüyordu:

—Ne var? Neden böyle yılan sokmuş gibi

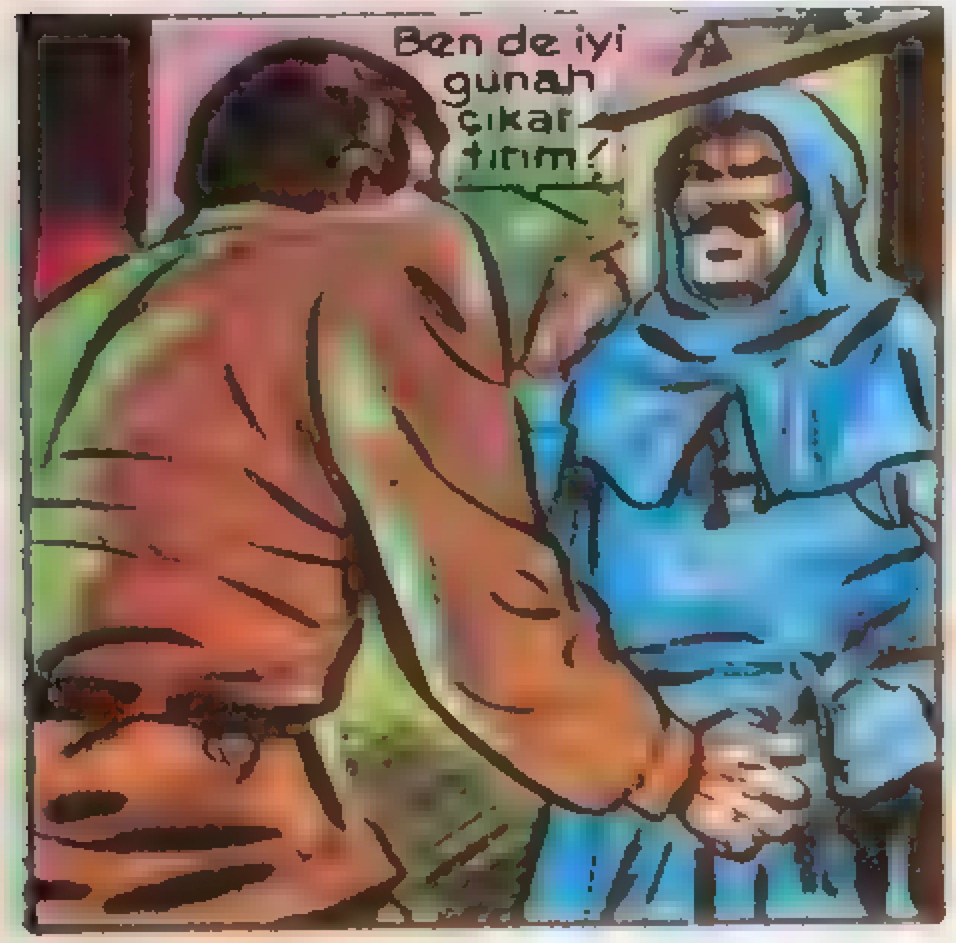

bağırıyorsun? Şeytanın bağırsakları hakkı için, boynuzları hakkı için, çatal tırnaklı ayakları için, ben de hakiki papazlar kadar gunah çıkarmasını bilirim..

Komutan Mihail, eski fikrinde ısrar etti:

—Yıkıl karşımdan pis herif... Talihin cilvesine bakın ki, ben sizi asacakken, sizden önce ben asılıyorum.. Size bu sahte papazdır, diyorum. Uzaklaştırın bu adamı.. İsa'nın başına yemin ederim ki, bu serseriye günahlarımı söylemektense, ahirete imansız gitmeyi tercih ederim.

Günah çıkaracak papaz da susmuyordu:

—Sus, sefil herif! Bana hakaret etmeye hakkın yok. Bunun neye mal olacağını sana göstereceğim şimdi..

Bekir kollarını sıvadı ve yumruklarını kaldırdı.Komutan Mihail de yumruklarını sıkarak savunma durumu aldı.

İki iri-yarı adam neredeyse, birbirlerinin üzerine atılacaklardı.

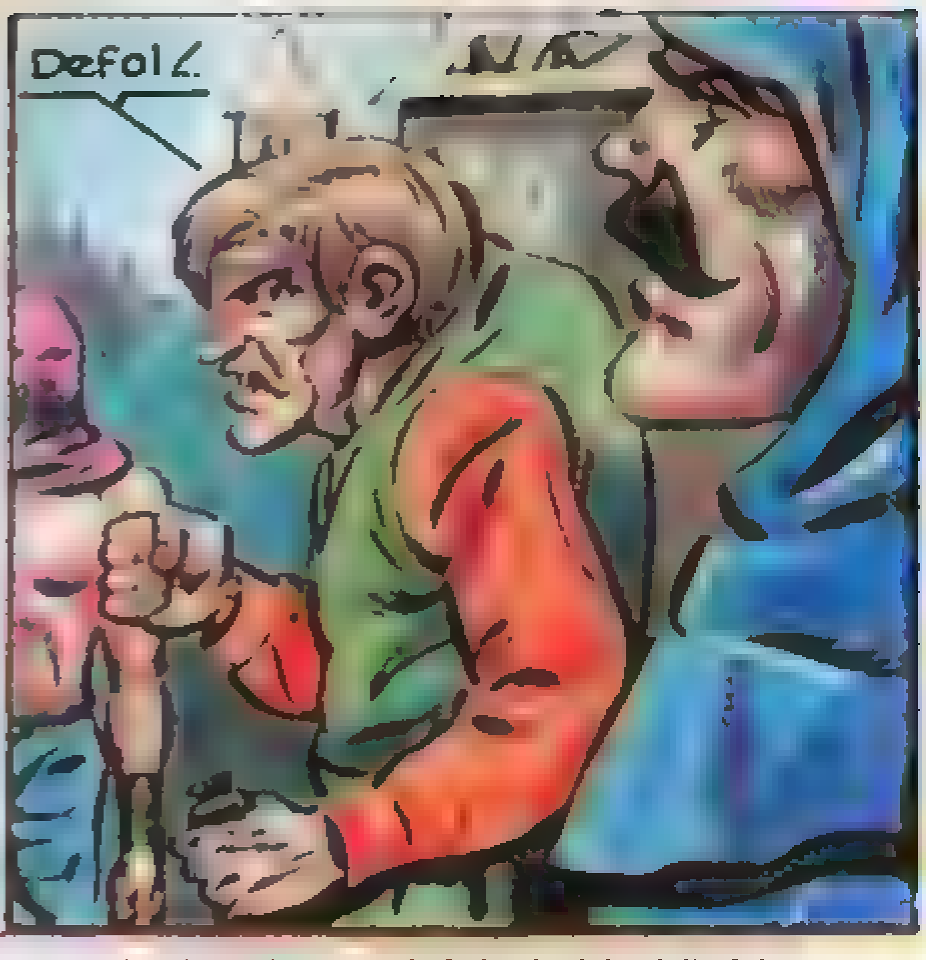

Tam bu sırada, kalabalık yarıldı, ufak-tefek, kambur bir adam göründü:

Herkes bu adamdan kaçıyor, ona yol açıyordu. Onu görenler arasında istavroz çıkaranlar ve haykıranlar da oluyordu:

—**Büyücünün burada ne işi var? Ne yapacak acaba?**

Diviye, hızlı hızlı ilerledi. Bekir'le Komutan Mihail'in arasına girdi.

Büyücü, Bekir'e bakar bakmaz, sahte keşişin, rakibini öldürmek için kaldırdığı iri yumruğu umutsuzca aşağıya sarktı.

Bekir geri çekildi, papaz kukuletasını başına geçirdi ve mırıldandı:

—**Yaşıyorum üstad, yaşıyorum!**

Zavallı adam korku içerisindeydi. O kadar ki, Büyücü Diviye ona parmağının ucuyla dokunacak olsa devrilecekti.

Fakat büyücü sadece:

—**Defol!** dedi.

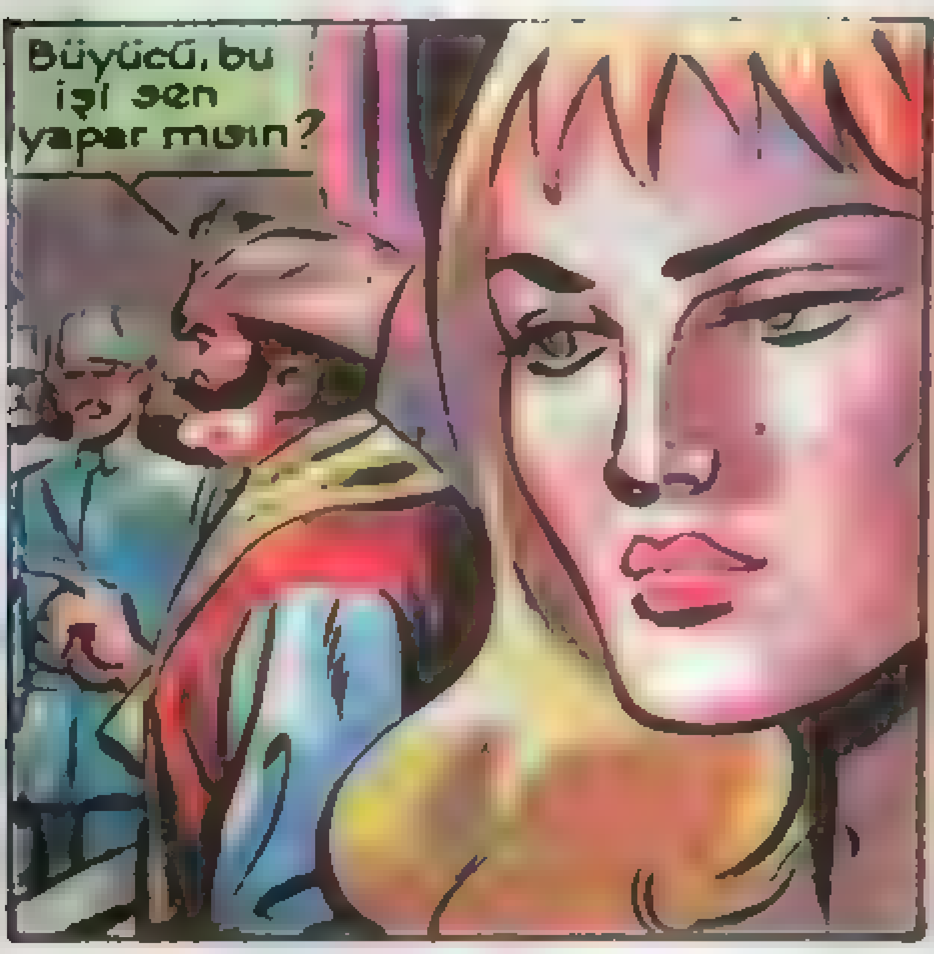

Bekir sevinçle karşılık verdi:

—**İşte, gidiyorum!**

...Ve titreye titreye uzaklaştı. Onun bu hali, orada bulunanları bir hayli güldürdü. Çar da neşeli bir tavırla:

—İşte, dedi, **bizim keşiş, sayın Kontes'in muhafız bölüğü komutanının günahlarını çıkarmak istemiyor. Hey büyücü! Sen bu işi üzerine almak ister misin?**

—**Majestemiz emrederse, memnuniyetle kabul ederim..**

Komutan Mihail boğuk bir sesle:

—**Fakat, ben kabul etmiyorum!** dedi.

Bakışlarında ölüm alevleri vardı.

İlk dakikalarda bu adamın akıbetiyle hiç ilgilenmiyor gibi görünen Kontes Hanna, şimdi olayları büyük bir dikkatle takip ediyordu. Büyücü Diviye'yi gözden kaybetmiyor, bulutlar arasından görünen solgun bir yıldıza benzeyen inanılmaz bir umutla çarpan kalbini bastırıyordu.

Büyücü aynı garip tavırla:

—Majeste, dedi, siz beni eskiden de iş başında görmüştünüz. Ölecek olan bir adamın ıstıraplarını azaltabileceğimi bilirsiniz. Bana öyle geliyor ki, ölüm korkunç bir şeydir. İzin veriniz de, bu adama rahat bir ölüm temin edeyim.

Çar başını çevirerek:

—Peki, dedi. Ben bu adamın ölümünü istiyorum, çünkü Kontes'e hakaret etmiştir. Fakat mutlaka acı çekmesinde ısrar etmem!

Büyücü Diviye kendi kendine konuşur gibi mırıldandı...

—İhtiras, dedi, küçük ihtiraslar, bu zayıf ihtiraslar, sizin ufacık bir üflemenizle, bir insanın devrilmesine sebep olur. Hayat anlamsız bir şeydir. Amacı olmayan hayat, kuru bir vehimden ibarettir, efendim..

Hiç kimse bu sözlerden bir şey anlamamıştı.

Büyücü Diviye Komutan Mihail'e doğru ilerledi.

İdam mahkumu haykırdı:

—Geri çekil!

Sonra cellada dönerek:

—Haydi, dedi, görevini yap! Bir asilzadenin boynuna yağlı bir ilmik geçirmek için bu kadar merasime ne gerek var?

Büyücü yavaşça fısıldadı:

—Dinle, beni Kontes Hanna gönderdi!

Komutan Mihail titredi.

Rengi sararmıştı...

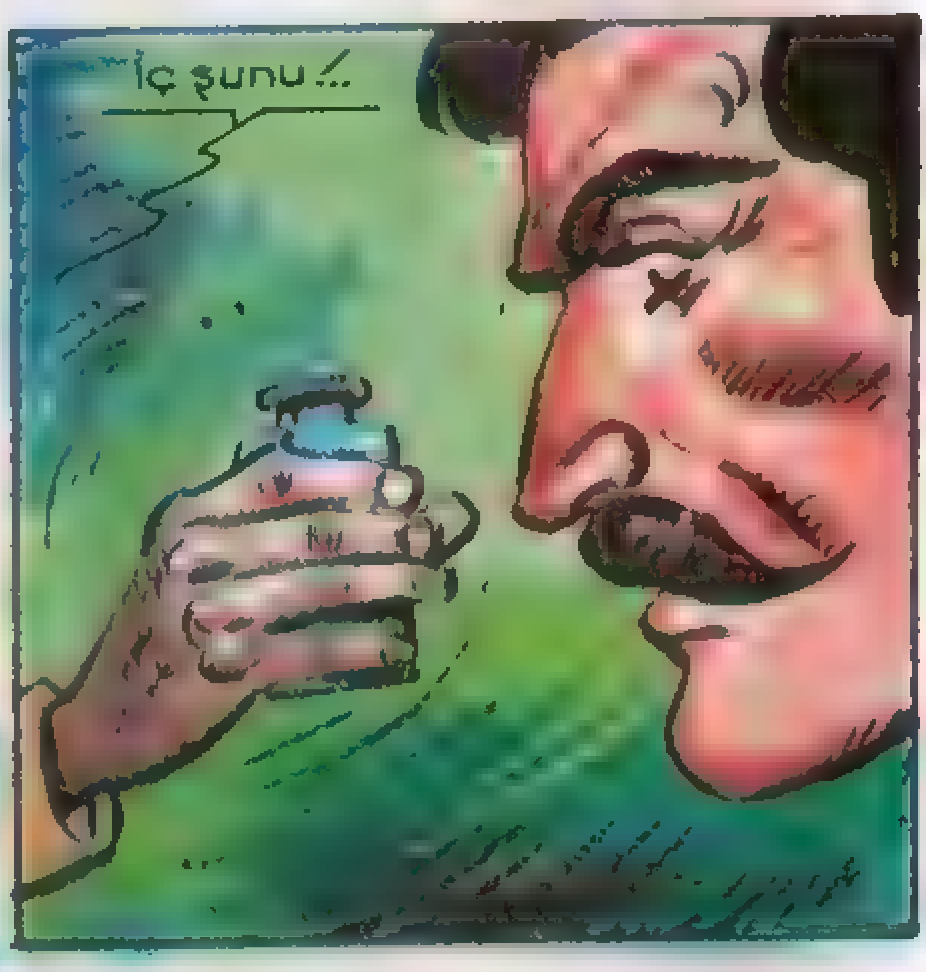

Bu müthiş bir andı.

Yüzü hafifçe kızardı, heyecanla kekeledi:

—Kontes Hanna mı?

Büyücü daha yavaş bir sesle:

—Onu memnun etmek istemez misin? dedi.

İri yarı adam hayretler içerisinde:

—Ben, dedi, onu memnun etmek için on defa ölüm işkencesi çekmeye razıyım.

—O halde, onun kalbinde bir aşk ihtirası yaşatmak istersen, şunu iç..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

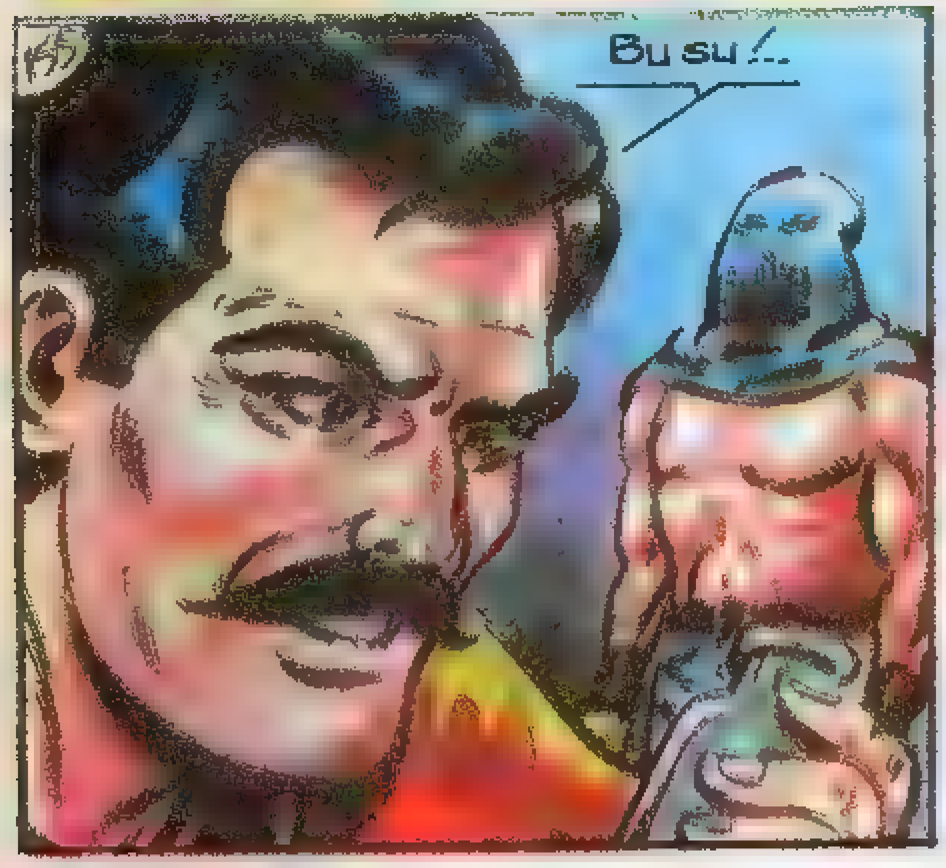

Aynı anda Diviye, cübbesinin altından küçük bir şişe çıkarmıştı. Merak, korku ve umut karışık bir hareketle bu minimini şişeyi yakalayan mahkûm, onu parmakları arasında çevirdi, titreyerek:

—Bu su!.. dedi.

Diviye cevap verdi:

—Bu su, seni Kontes'in kalbinde yaşatacak olan iksirdir.

Komutan Mihail.

—Yeter! dedi.

Sonra Kontes'in hayalini, öteki dünyaya da beraber götürmek ister gibi dikkatle ona baktı ve sakin bir sesle:

—Büyücü, dedi, vaktiyle sana fena gözle bakmış, senden korkmuştum. Fakat bu dakikada söylediklerin doğruysa, bu ilaç ben öldükten sonra beni Kontes'in kalbinde yaşatacaksa, seni son dakikamda takdis ediyorum!

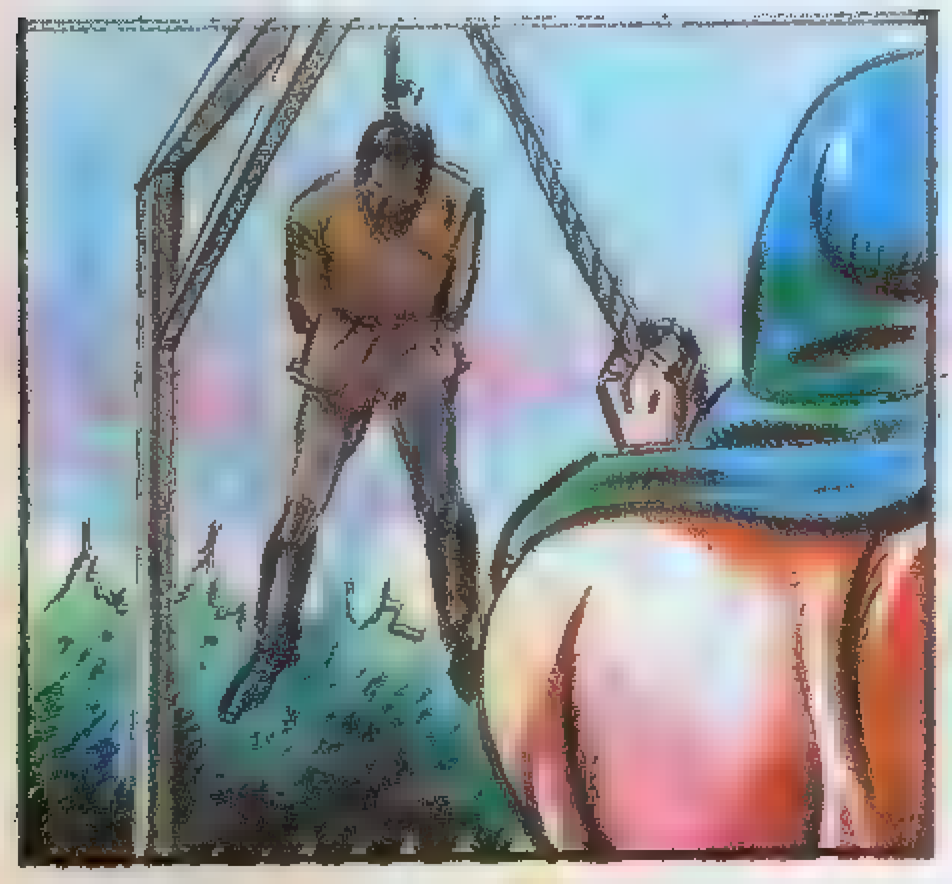

Şişenin içindeki suyu yavaş yavaş içti ve şişeyi, bir tılsım gibi kapanan yumruğunda sakladı.

O zaman cellat ipi boynuna geçirdi. Mahkûm istavroz çıkardı. Yamaklar ipi çektiler.

Komutan Mihail'in vücudu boşlukta sallandı.

İş bitinceye kadar halk, ses çıkarmadan orada kaldı. Çar içini çekti, Kontes'e tehdit dolu bakışlarla baktı. Sonra mahkûma, ne içirdiğini sormak istiyormuş gibi, büyücüyü aradı. Fakat büyücü yok olmuştu.

İdamı seyreden kalabalığın arasında genç bir adam, iple sallanan Komutan Mihail'e acı acı baktı, öfkeli bir sesle:

—Seni ben öldürecektim. Asılmakla elimden kurtuldun! diye söylendi.

Bu genç adam, Durakoğlu idi. Artık zengin bir kişi olduğu için, tüm düşmanlarıyla daha iyi mücadele edebilecekti. Yanında duran Şövalye Timofey:

—**Evet, Komutan Mihail'in şansı varmış. Senin karşında yenilginin acısını kalbinde duyarak ölebilirdi. Asılarak intikamından kurtuldu. Acaba Çar onu neden astırdı?**

Durakoğlu, kin saçan gözlerini, ileride, muhafızların arasında duran Çar İvan'a dikti, kısık dişlerinin arasından:

—**Çar'ın ölümü benim elimden olacak!** diye söylendi. **En sevdiğim arkadaşım Mustafa beyi de böyle astırmış, sonra da kafasını kes-**

tirmişti.

Şövalye Timofey:

—**Kontes Hanna'yı öldürmeyi de bana bırak!** diye mırıldandı...

Çar İvan, muhafız bölüğü komutanına döndü:

—**Sayın Kontes'e saraya kadar arkadaşlık edeceksin. Muhafızların, saray kapılarını çok iyi koruyacaklar. Kontes hazretlerinin muhafız bölüğü komutanı ölmüş olduğundan onun em-**

niyetini sağlamayı sana veriyorum!...

Herkeste bir şaşkınlık oldu. Bu emir, bir tutuklama emrine benziyordu. Sonra bu şaşkınlığın yerini bir saygı duygusu aldı. Çar'ın akıllandığı, devlet idaresini eline almış olduğunu söyleyenler de oldu.

Çar, çevresinde doğan saygı hisleri arasında, Kremlin sarayına döndü. Halk bağırıyordu:

—**Çar iyi oldu! Yaşasın Çar!**

Şimdi, Çar'ın sarayının önünde toplanan

asilzadeler sevinçlerini haykırıyorlardı. Bu sırada birdenbire yeni sesler yükseldi.

—**İşte kurtarıcı da geldi... Çar'a şifa veren adam!**

Bekir, sarayın kapısı önünde durmuş, büyücü ile karşılaştığı dakikayı düşünüyor, bu karşılaşmadan hangi uğursuzlukların doğacağını hesaplıyordu. Etrafının, cübbesine dokunmak isteyen insanlarla sarıldığını o zaman fark etti, homurdandı:

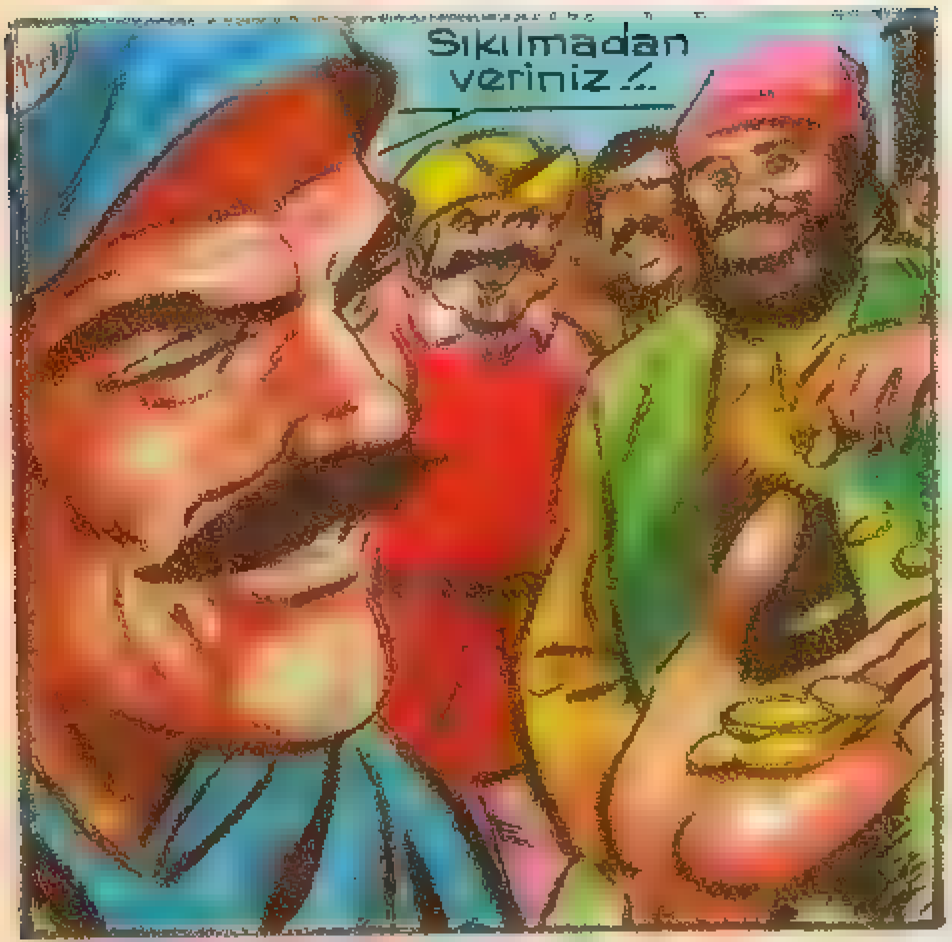

—Bu herifler benden ne istiyor? Hemen uzaklaşayım!

Fakat olduğu yerden kımıldamadı, gözleri sevinçten parlamış, ağzı tatlı bir gülümsemeyle kulaklarına kadar açılmıştı. İki elini birden uzatarak:

—Maksadınız bu ise ona diyeceğim yok, dedi. **sıkılmadanm veriniz, veriniz!**

Bir azilzade, keşişe bir ruble vererek bu işe başlamıştı. Çar, bağışı memnunlukla karşıladığını bir hareketiyle anlatmış olduğundan,başka bir asilzade, Bekir'in açık duran eline iki ruble birden koydu. Sonra başka biri...

Şimdi bunlardan bazıları da mücevher veriyordu. Gözleri kamaşan Bekir, hemen cübbesinin eteğini bir sepet gibi açtı. O vakit hediyeler yağmur gibi yağmaya başladı.

Şaşıran sahte keşiş önce gülmeye, sonra ağlamaya koyuldu.

O, yeryüzünde bu kadar çok para olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti.

Bekir'in, bir keşişin haline hiç benzemeyen garip tavırları karşısında şüpheden kıvranan Çar düşünüyordu:

"—Bu adam gerçekten dertlere şifa veren birisi mi?"

Eteğinde bir servet taşıyan Bekir içeriye girdi. Osman ile Hüseyin'in önüne döküverdi.

İki arkadaş önce boğuk bir çığlık attılar, sonra hiç vakit kaybetmeden koşup kapıyı kapadılar.

Osman, gözle aç bir kurt gibi parlayarak ganimet malını taksim etmeye başladı. Para ve mücevherlerin paylaşılması bittikten sonra Osman:

—Şimdi hemen buradan tüymeliyiz, dedi.

Hüseyin ekledi:

—Hem de kimseye görünmeden.

Bekir, şaşkın bir tavırla:

—Niçin gidiyoruz? dedi, **hem de kimseye görünmememize sebep ne?**

Osman omuzlarını silkerek mırıldandı:

—Budala!

Hüseyin homurdandı:

—Yaptığın bu işten sonra, başka ne yapabiliriz ki?

—Hangi işten bahsediyorsunuz, bir türlü anlayamıyorum.

—Senin bir kasayı boşaltıp, bunları aşırdığın anlaşılırsa hepimizi asarlar!

Aralarında uzun bir konuşma oldu. Osman ile Hüseyin, arkadaşlarının nasıl zengin olduğunu öğrenince, içlerinde pişmanlığa benzer bir his duydular.

Bir kasayı boşaltıp zengin olmak, onlara daha tabii ve hoş bir şey gibi geliyordu. Bununla beraber yine de olayı olumlu karşıladılar:

—Keşişliğin iyi tarafları da varmış!

Bekir:

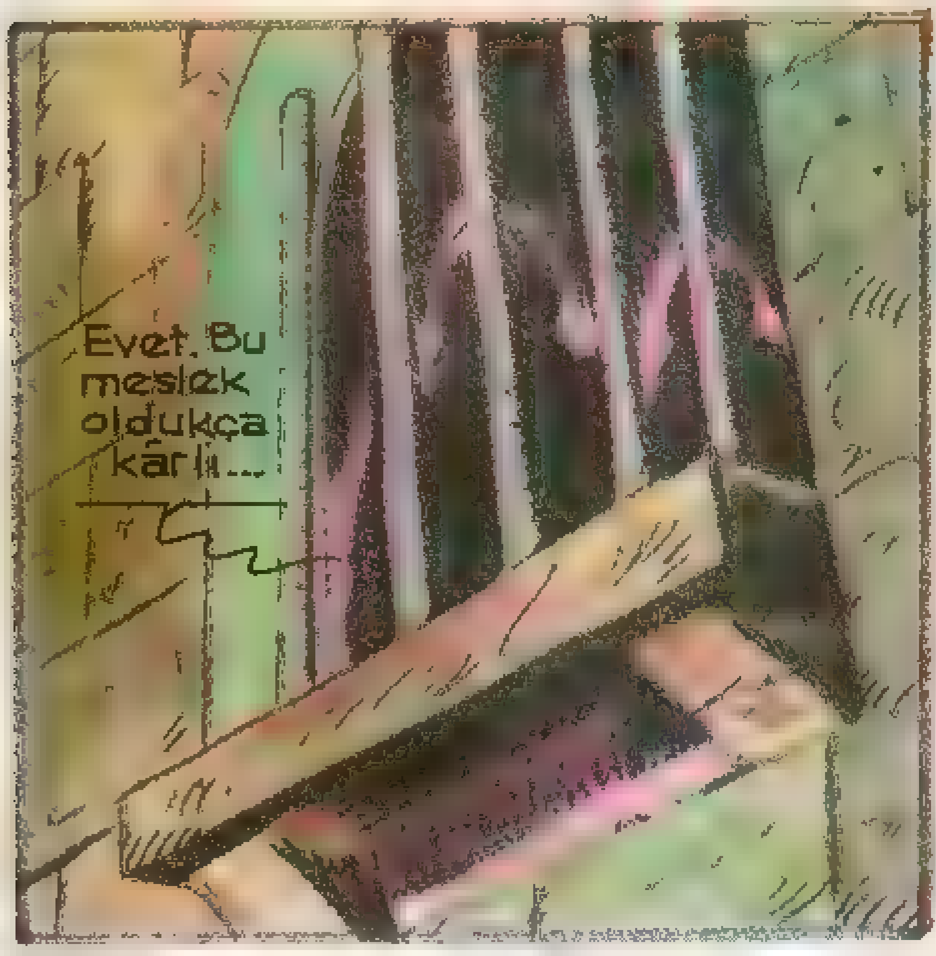

—Evet, dedi, **bu meslekte ihtiyarlık günleri için para biriktirmek mümkün...**

Osman:

—Artık beklemekten, işkembelerimizin deşileceği günü beklemekten başka yapacak işimiz kalmadı...

★ ★ ★

Bu sırada Komutan Mihail, asıldığı meydanda duruyor, ceset, esen rüzgârla yavaş yavaş sallanıyordu. Arada sırada bir fırıldak gibi döndüğü de oluyordu.

Yerden birkaç ayak yüksekte, ipin ucunda, çok sakin görünüyordu. Yüzü morarmış ve dili sarkmış olmasa, bu çehreye çirkin denemezdi.

Yukarıda, kulenin ta tepesinde, bir düzine kadar karga daha iyi görmek için başlarını yana çevirmiş, hareketsiz duruyorlardı. Asılmış adamla çok ilgilendikleri belliydi.

Arada sırada, kendilerini rahatsız edecek birisinin gelmesinden korkuyorlarmış gibi uzaklara bakıyorlardı. Fakat bu karlı günde her taraf bomboştu...

Hava çok soğuktu, Komutan Mihail üşümüyordu.

Bir karga boynunu uzattı ve kanatlarını çırparak öttü. Ötekiler de ötmeye başladılar. Uzaktan, yakın kiliselerden, başka kargalar da geliyor ve kulenin karlı kenarlarına küçük, siyah lekeler gibi konuyorlardı.

Bunlardan biri, saygıdeğer ihtiyar bir karga birdenbire tepinmeye başladı, sonra geniş kanatlarını açarak kendini boşluğa bıraktı.

Uçuşu, karanlıklar arasında geniş bir daire çizdi, aynı anda bütün bir sürü, zafer naralarıyla boşluğa atıldı, kara daireler çoğaldı ve inen bir helezon halini aldı.

Bunlar, ipin ucunda, kışın sert rüzârıyla, sallanan şeye doğru iniyorlardı.

Komutan Mihail ise hiç bir şeyin farkında değildi, bu dünyaya ait hiçbir şeyin farkında

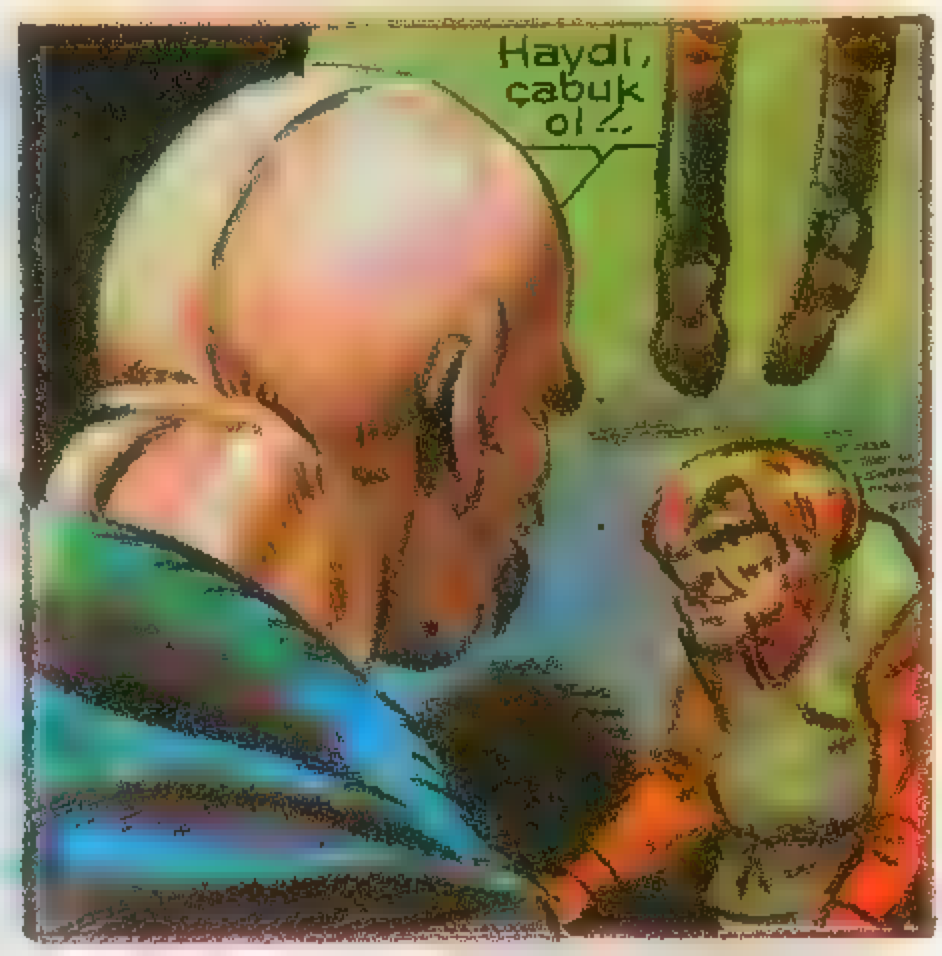

olamazdı.

Birden bire zafer haykırışları, öfke sesleri oldu. İnen helezon, tekrar yükselen bir helezon halini aldı, biraz sonra sürü kulenin beyaz çatısına tekrar kondu.

Kendilerini rahatsız eden insana küfrediyorlarmış gibi tekrar bağırmaya başladılar. Onları rahatsız eden adam, zindancıydı.

Komutan Mihail'in asılışı üzerinden bir saat geçmişti.

Zindancı, kargaları sopasıyla tehdit ederek kaçmaya mecbur bıraktıktan sonra, kuşkulu gözlerle çevreyi inceledi. Adam, her halde iki ayaklı ve tüysüz kargalarla karşılaşmaktan korkuyordu.

Çevrenin tamamen ıssız olduğunu görünce, zindandan çıkan Büyücü Diviye'ye işaret etti. Büyücü yaklaştı, cesede baktı. Sonra tek kelime söylemeden darağacına tırmanmaya başladı.

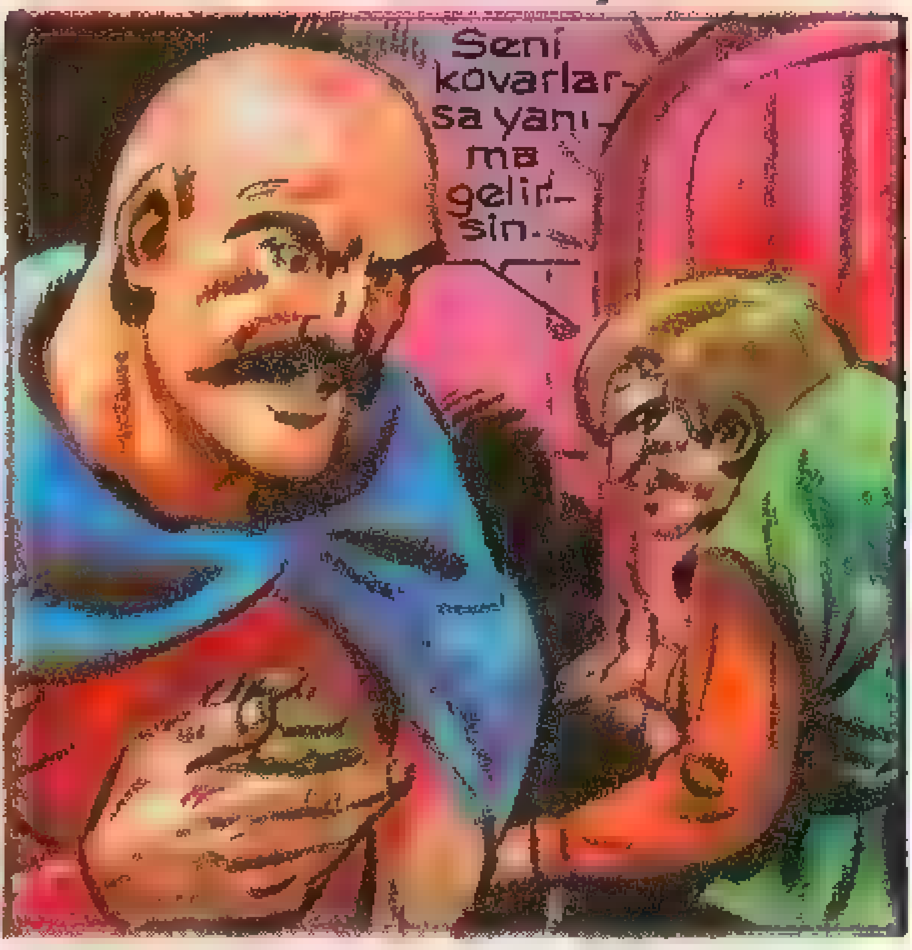

Zindancı cesedin altında durdu. Diviye, darağacının üzerine ata biner gibi oturdu ve hançerini çıkardı.

İpin ucunda sallanan ceset, darağacının üzerine tünemiş zayıf gölge, bekleyen zindancı, donuk bir gökyüzü, uçuşan kargalar ve bunların haykırışlarıyla manzara sanki bir rüyayı andırıyordu.

Büyücü Diviye, hançeriyle ipi kesti. Komutan Mihail, zindancının kolları arasına düştü.

Zindancı onu derhal hapishaneye götürdü, büyücü de arkalarından gitti.

Ceset, zindancının yatağının üzerine konuldu. Büyücü cesedin üzerine atıldı, düğümü çözdü ve ip parçasını attı. Sonra Komutan Mihail'e darağacında verdiği şişeden daha büyük bir şişe içerisinde ilacı son damlasına kadar içirdi, sonra geri çekildi.

Bir dakika kadar, cesede baktı. Sonra zindancı ile beraber dışarıya çıktı, kapıyı kapadı,

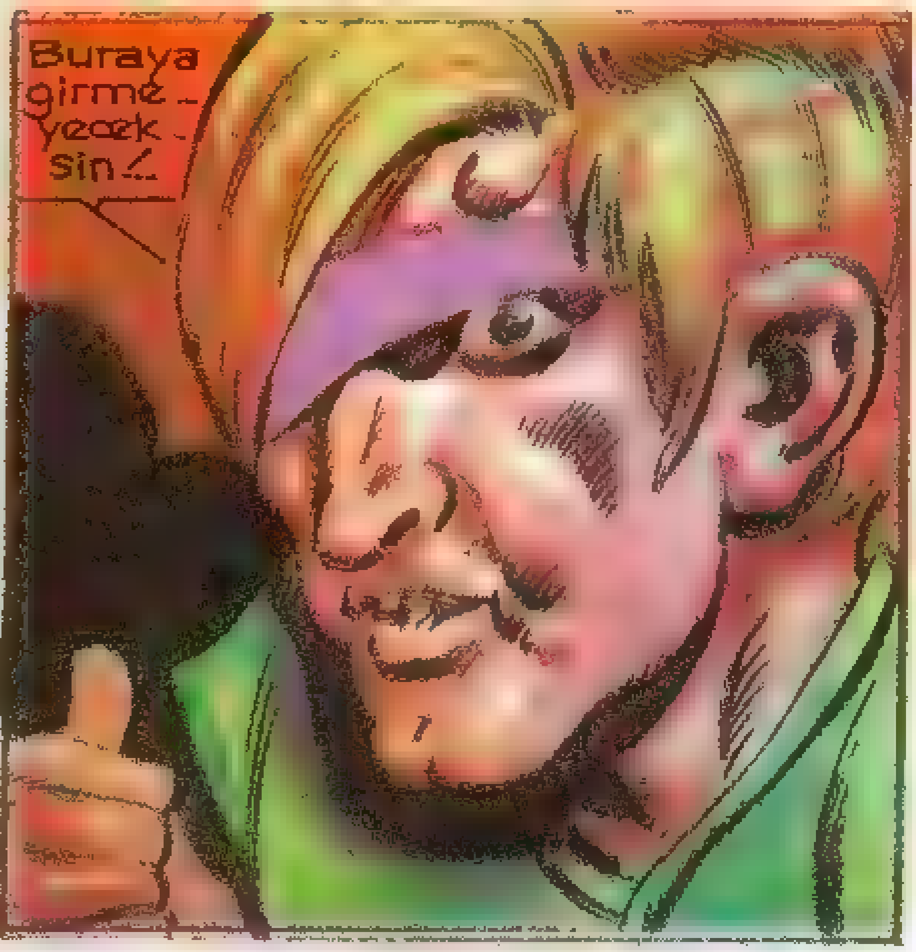

anahtarı cebine koydu, kesesinden on altın çıkardı. Zindancı, kendisine uzatılan paraları lakayıt bir tavırla aldı. Büyücü Diviye:

—Eğer seni kovacak olurlarsa yanıma gelirsin, dedi. Orada muhakkak ki, buradan çok daha rahat edersin.

—Öyle mi sanıyorsunuz? Fakat eğer bu yaptığım işin farkına varırlarsa beni kovmazlar, asarlar! Siz beni düşünmeyiniz.

Büyücü Diviye, korkunç şeylerden sakin sakin bahsedebilen bu müthiş adama düşünceli düşünceli baktı:

—Buraya girmeyeceğine bana söz veriyorsun değil mi? dedi.

—Odanın tek anahtarı var, onu da siz aldınız.

Büyücü başını salladı, pelerinine büründü, hapishaneden çıktı... Şimdi, Kontes Hanna'nın sarayına doğru yürüyordu.

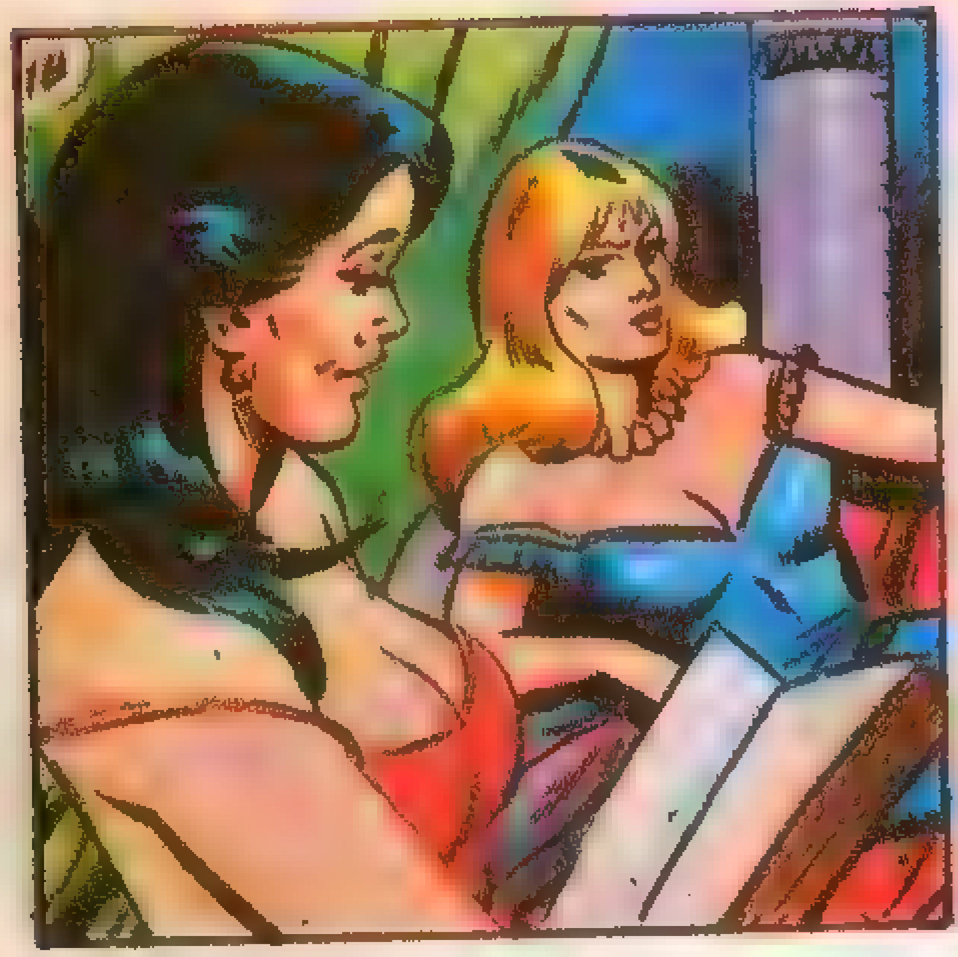

Büyük kapıyı koruyan nöbetçileri görünce bıyık altından güldü. Nöbetçiler onun saraya girmesine ses çıkarmadılar.

Biraz sonra Diviye Kontes Hanna'nın dairesine geldi. Burada herhalde onu bekliyorlardı. Çünkü dairenin kapıcısı onu görür görmez Kontes'in özel kabul odasına götürdü.

Burada Kontes Hanna, bir kanepe üzerine uzanmıştı. Nedimelerinden biri ona bir şövalye romanı okuyordu.

Büyücü Diviye, bir öfke ya da umutsuzluk içinde bulacağını umduğu Kontes'i bu halde görünce onun ruh gücüne hayran oldu.

Kontes Hanna, bir işaretle yanındaki kadınları savdı, sonra doğrularak sordu:

—Komutan Mihail'e ne içirdin?

Büyücü yalan söyledi:

—Onu, can vermenin eziyetlerinden kurtaracak basit bir ilaç... Bu sayede ölümden korkmadan ölebildi...

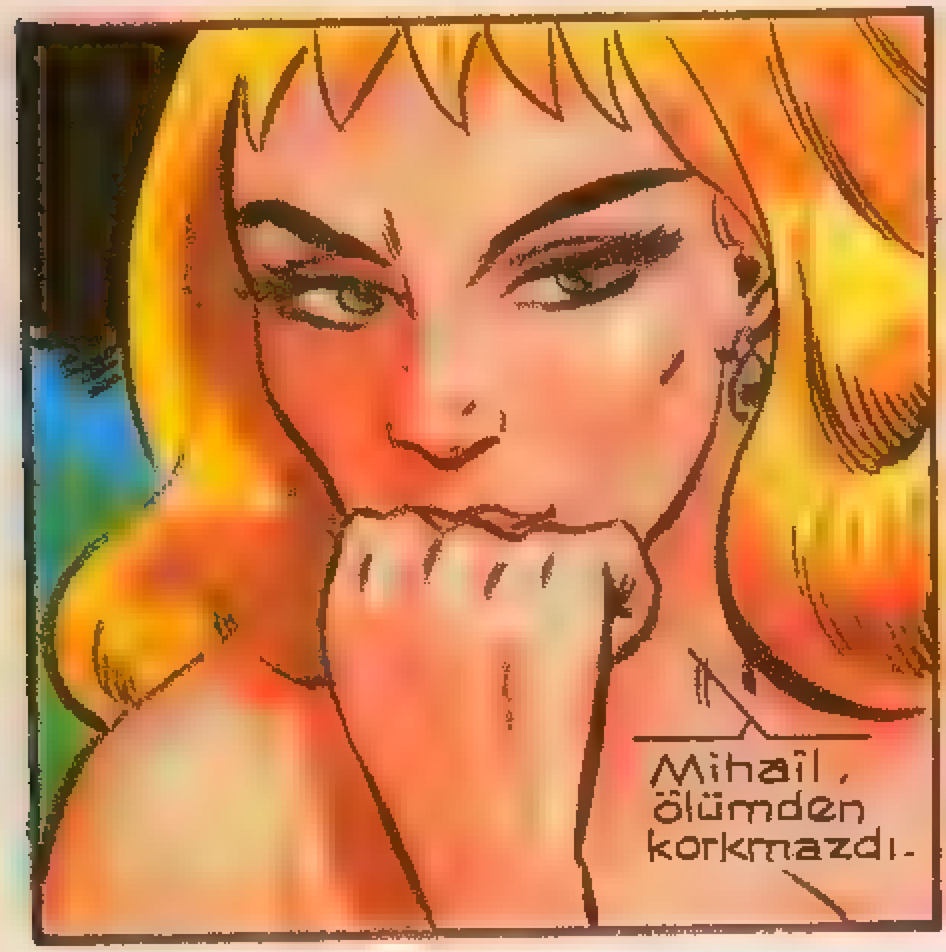

Kontes, tekrar kanepe üzerine düştü ve mırıldandı:

—Bu kadarcık mı?

—Bu çok şeydir. Komutanımızın korku duymadan öldüğünü öğrenmek hoşunuza gider sanmıştım...

Kontes Hanna vahşi bir tavırla:

—Mihail ölümden korkmazdı, dedi.

Sessiz bir kaç dakika geçti. Büyücü, söyleyeceklerini, söylemek istediklerini hazırlıyor, düşünüyordu. Birden bire:

—Eski iki rahip, bütün dikkatimi toplayarak hazırladığım iksiri, Çar'a içiremeden def olup gittiler. Ne kadar yazık oldu, bilseniz. Bu ilacın Çar'a nasıl tesir ettiğini görmeyi çok isterdim. Bana öyle geliyor ki, onu içer içmez, kudurmuş bir öfkeye tutulacak ve bu sırada...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

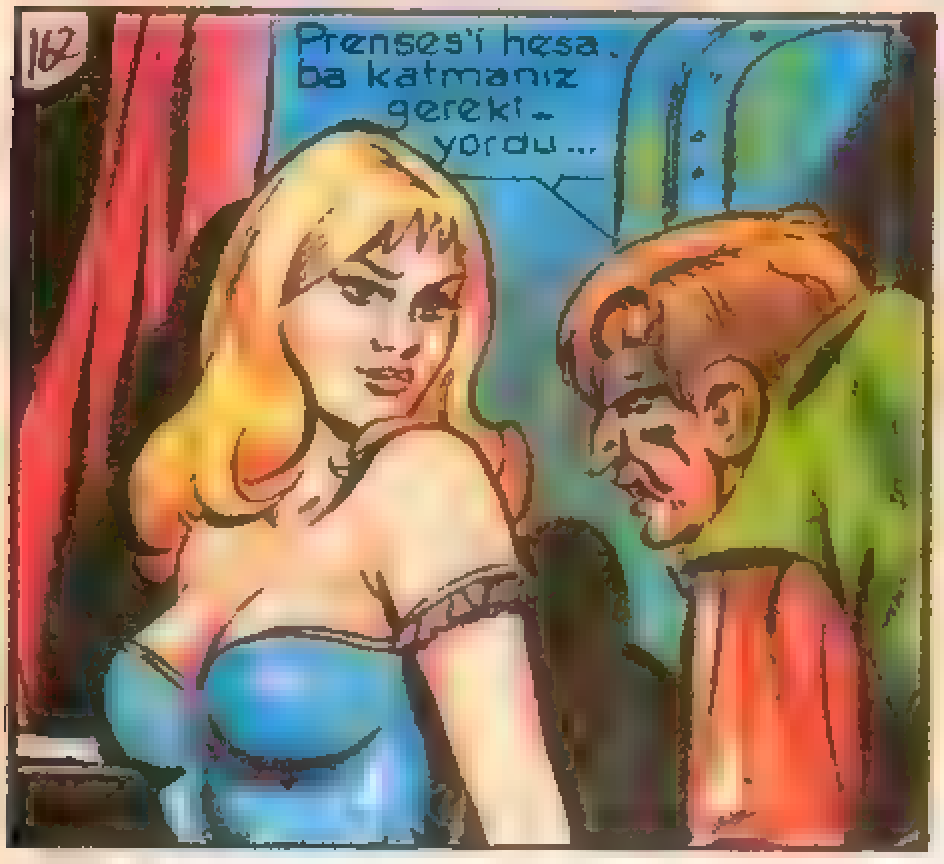

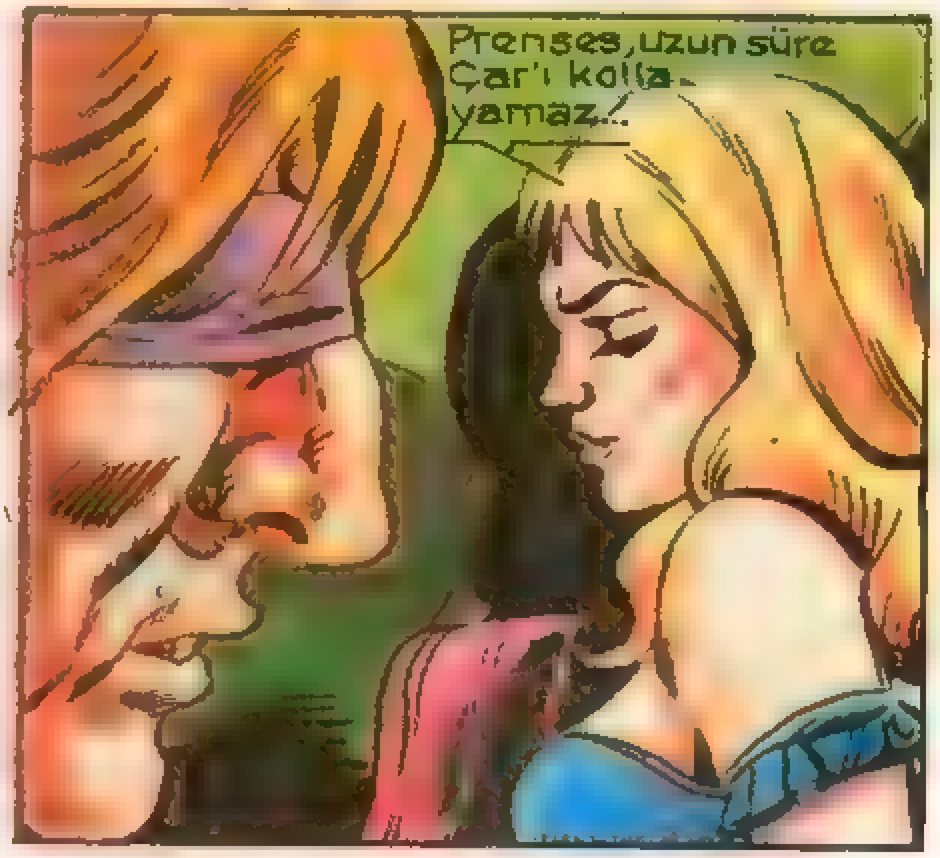

Kontes Hanna, öfkeli bir sesle karşısındakini susturdu:

—Yetişir.. Onu koruyan melek uyuyormuş! İşte bu yüzden...

—Prenses Aleksandra'dan bahsediyorsunuz galiba!.. Evet, o her vakit uyanıktır. Bunu önceden hesaba katmanız gerekiyordu..

—O şimdi de uyanıktır. Bundan emin olabilirsiniz. Bu kız Çar'ın sarayında oldukça.

Adam sustu. Bu sessizlik oldukça uzun sürdü.

Kontes Hanna sakin gibi duruyordu. Onu ısrarla inceleyen Büyücü Diviye ise düşünüyordu:

"—Bu kadının çektiği acıyı ben çekmiş olsaydım, bilmem ki kendimi öldürmek arzusuna karşı koyabilir miydim?"

Kontes hafifçe gülümseyerek:

—Prenses Aleksandra uzun zaman Çar'a bekçilik edecek değildir, dedi, yakında ölecek-

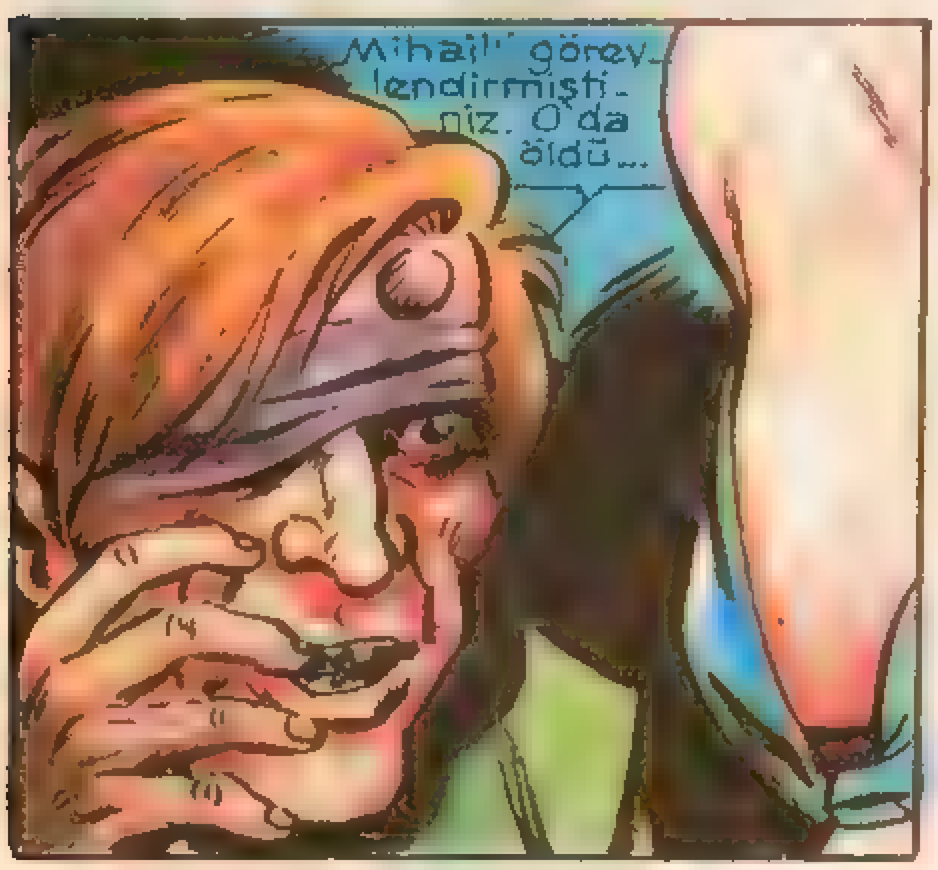

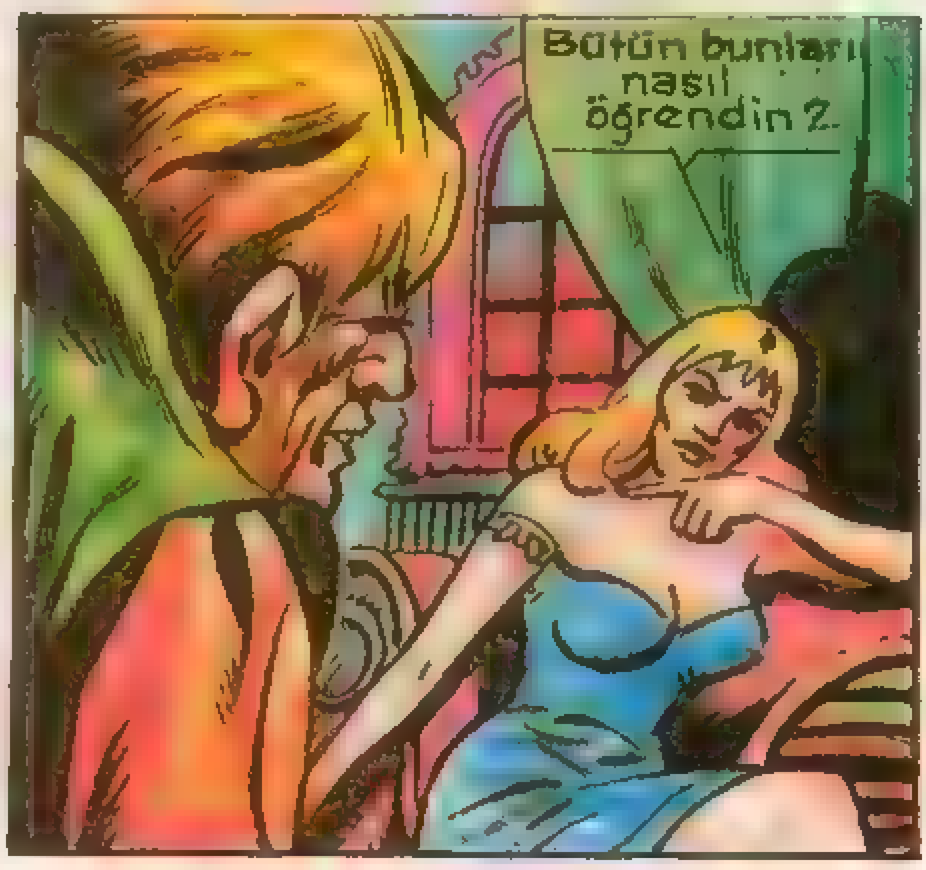

tir artık...

—Evet, şimdiye kadar çok denediniz ama bir türlü öldürtemediniz onu.. Cellat Leon gitti, kendisi öldü...

—Doğru...

—Onu öldürmek için Komutan Mihail'i gönderiyordunuz, o da öldü...

Kontes Hanna garip garip gülümseyerek mırıldandı:

—Bu da doğru...

—Onu öldürmek için panterinizi onun odasına saldınız, fakat panter kaçtı...

—Çok doğru.. Bütün bunları nasıl öğrendin...

—Ben her şeyi bilirim madam...

Büyücü Diviye bir yandan da şöyle düşünüyordu:

"—İhtiras!.. İhtiras!.. İnsan dediğimiz çamurun vahşi ihtirasları!.. Sefil insanlık!.. Eziyet çek ve geber!"

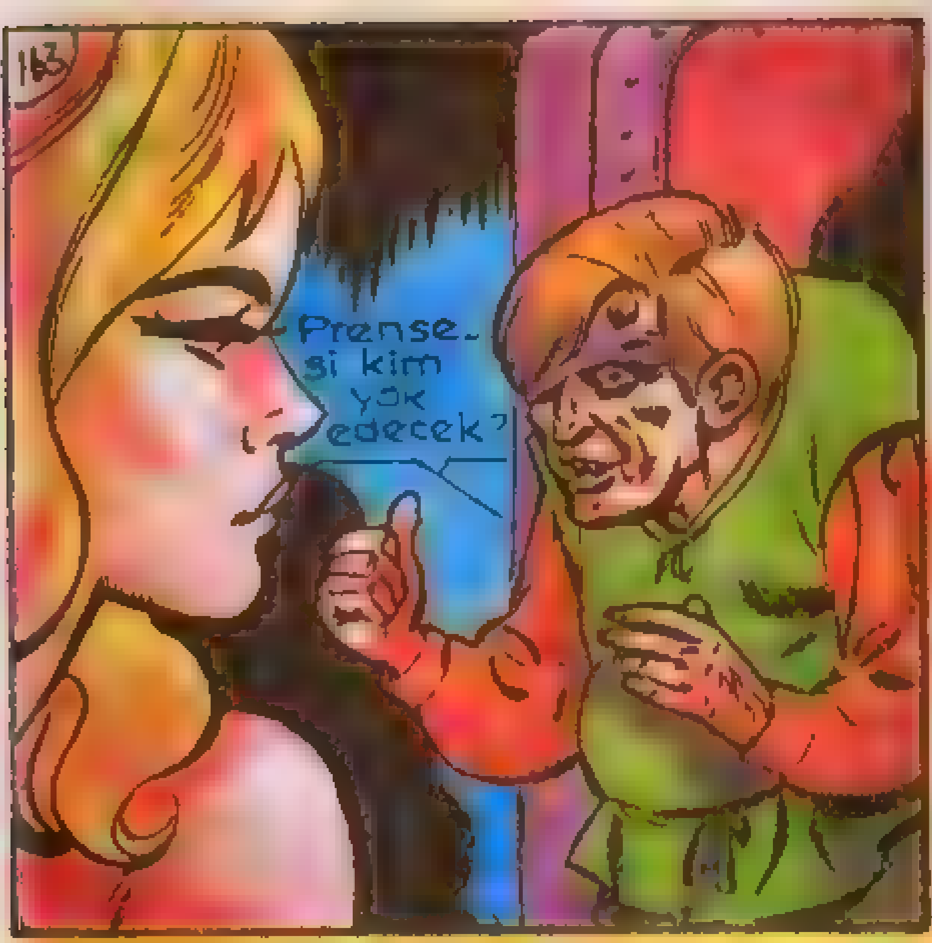

Sonra Kontes Hanna'ya dönerek yüksek sesle:

—Madam, her seferinde yenilgiye uğradınız, en güvendiğiniz adamın Komutan Mihail de öldükten sonra, Prenses Aleksandra'ya karşı kim harekete geçecek?

Kontes Hanna vahşi bir sesle kükredi:

—Kendim!

Büyücü düşündü:

"—İşte maksada geldik!"

Sonra, kadına sordu:

—Prensesi kendi elinizle mi öldüreceksiniz?

—Evet, onu elimle öldüreceğim! Bu defa, zaaf karşısında kuvvetin yenileceğine ihtimal verir misin?

Büyücü kuru bir sesle:

—Evet! dedi.

Kontes Hanna irkildi. Şimdiye kadar koruduğu sakin yüz kaybolmuştu. Büyücüyü kolun-

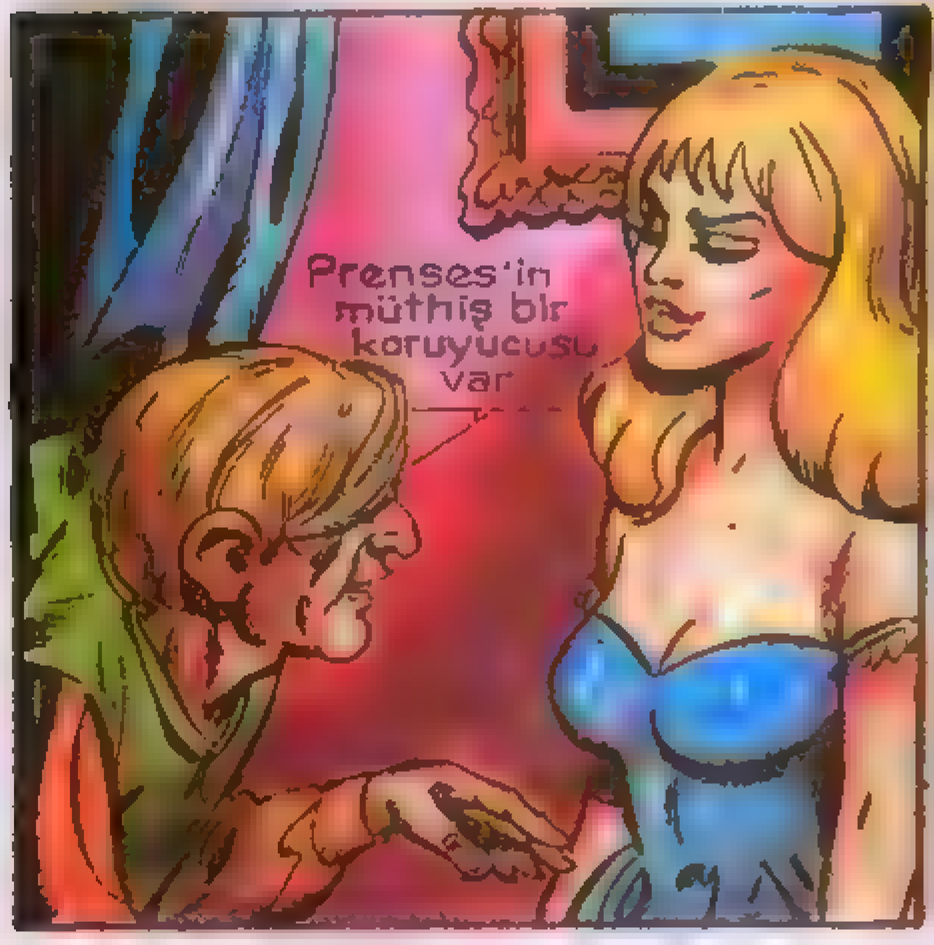

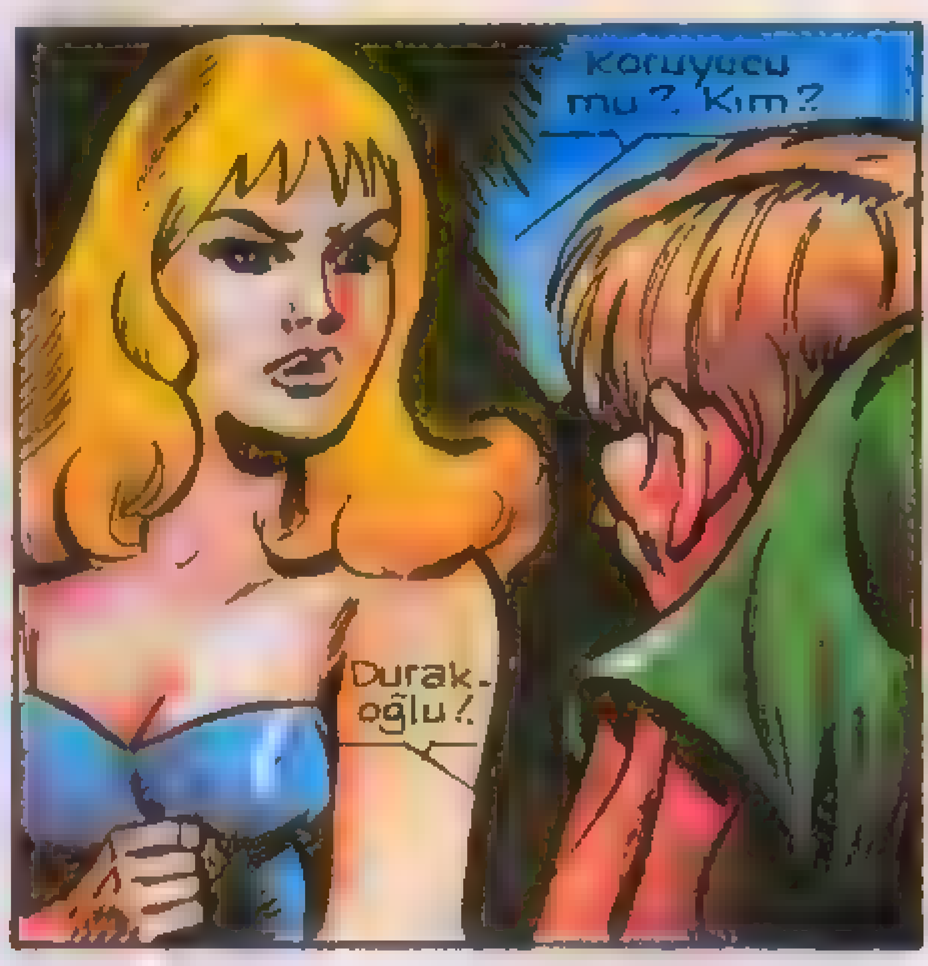

dan tuttu, şiddetle sarstı:

—Sen bir şeyler biliyorsun!

—Evet madam, ben de bunu söylemek için buraya geldim. Zavallı Komutan Mihail'e son bir iyilikte bulunmak üzere tam zamanında Kremlin Sarayı'na geldiğim için mutluyum.. Size şunu söyleyeyim ki madam, bu işte siz de mağlup olacaksınız. Çünkü Prenses Aleksandra'nın müthiş bir koruyucusu var. Bana öyle geliyor ki, bu insanı yenmek imkansızdır.

Şüpheleri uyanmaya başlayan Kontes Hanna:

—Bir adam mı? dedi. Kim bu adam?

—Size bahsettiğim adam, Prenses Aleksandra'yı görmek için saraya gelecektir. Bu adam Durakoğlu'dur..

Kontes Hanna hafifçe haykırdı. Büyücü Diviye bu haykırışın anlamını pek iyi anlamıştı. Bu bir sevinç haykırışıydı.

Büyücü devam etti:

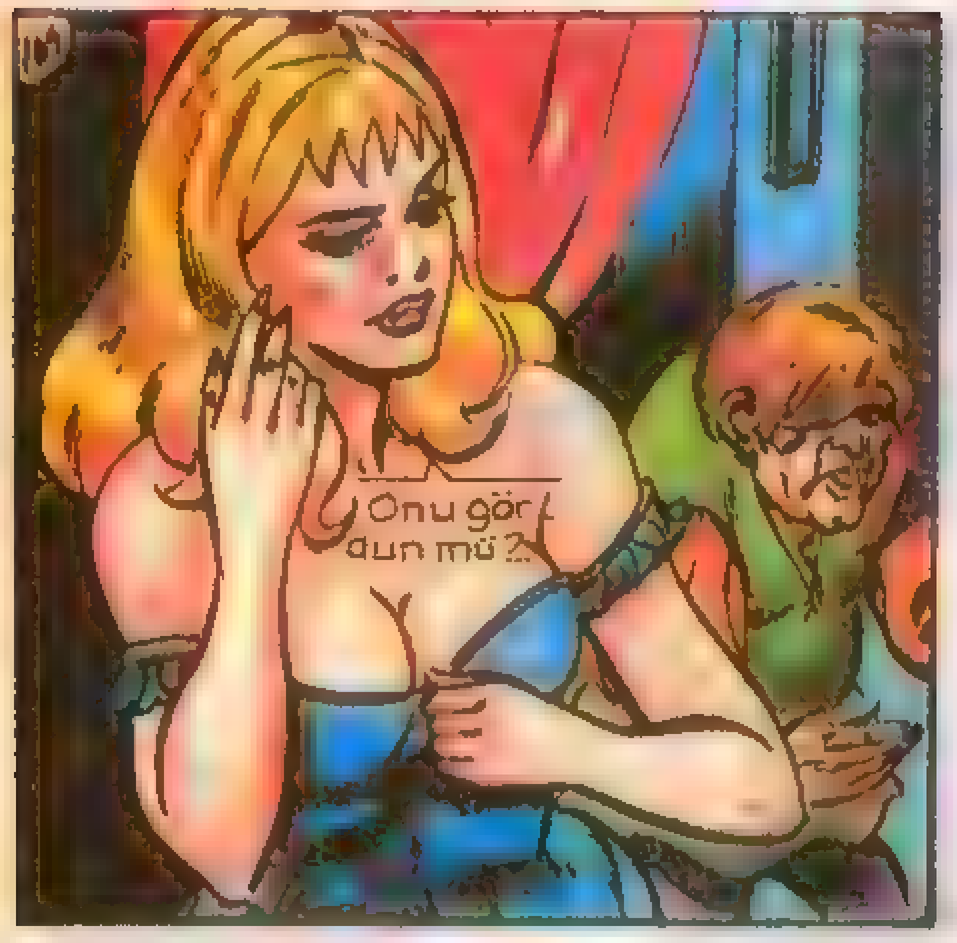

—Bu haber sizi şaşırttı, değil mi madam? Bu delikanlıyı götürdüğüm vakit o tarafınızdan ölüme mahkûm edilmişti. Onu taş ocaklerana götürdüm. Buraya girenlerden hiç kimse, insan iradesini yenen bir kuvvetin yardımı olmadan oradan çıkamamıştır. Durakoğlu'na o ölüm ocaklarında yol gösterecek kimse yoktu, halbuki o buradan çıktı, madam..

Kontes Hanna yavaşça sordu:

—Onu gördün mü?

—Evet, gördüm..Onun, çar'ın sarayına geleceğini biliyorum. Bunu bana kendisi söyledi. Şu halde mutlaka gelecektir.

Kontes Hanna kükredi:

—Prenses Aleksandra'yı görmek için... Peki, öyle olsun. Fakat o istediğini göremeyecektir. Onu görecek olsa bile, ben de orada olacağım.. Elinden gelirse onu korusun! Cesareti varsa bana da el kaldırsın!

Büyücü Diviye, Kontes Hanna'nın önün-

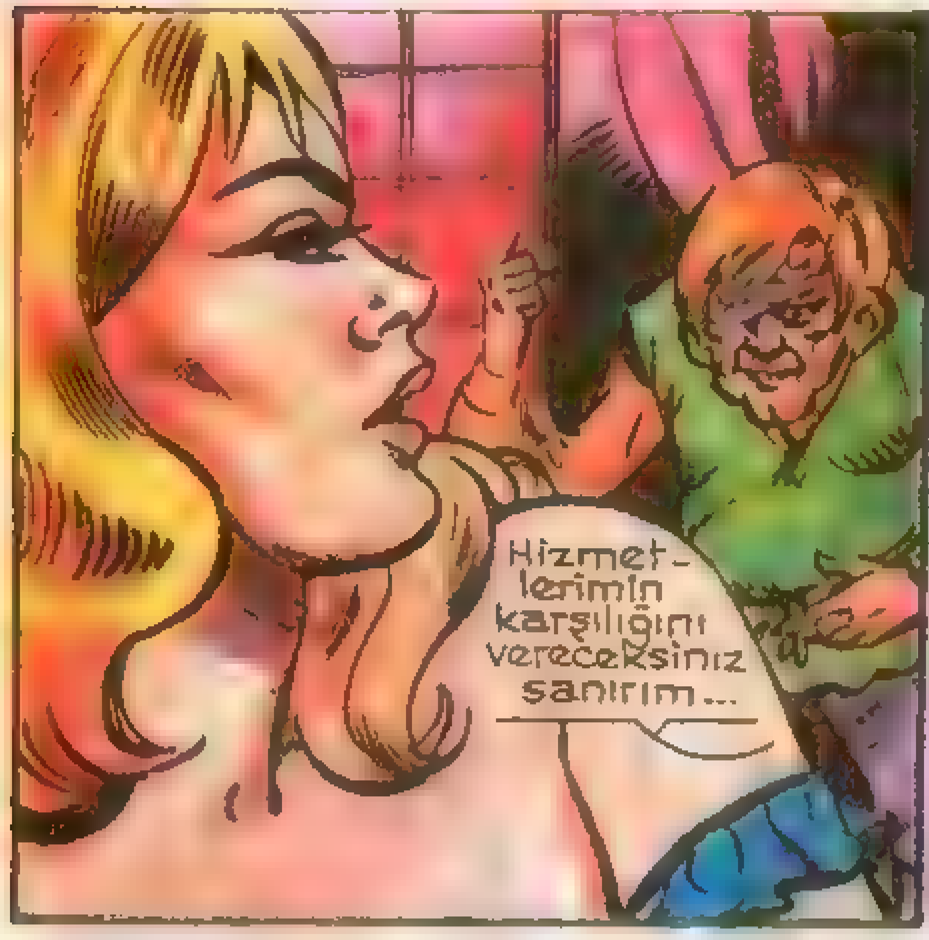

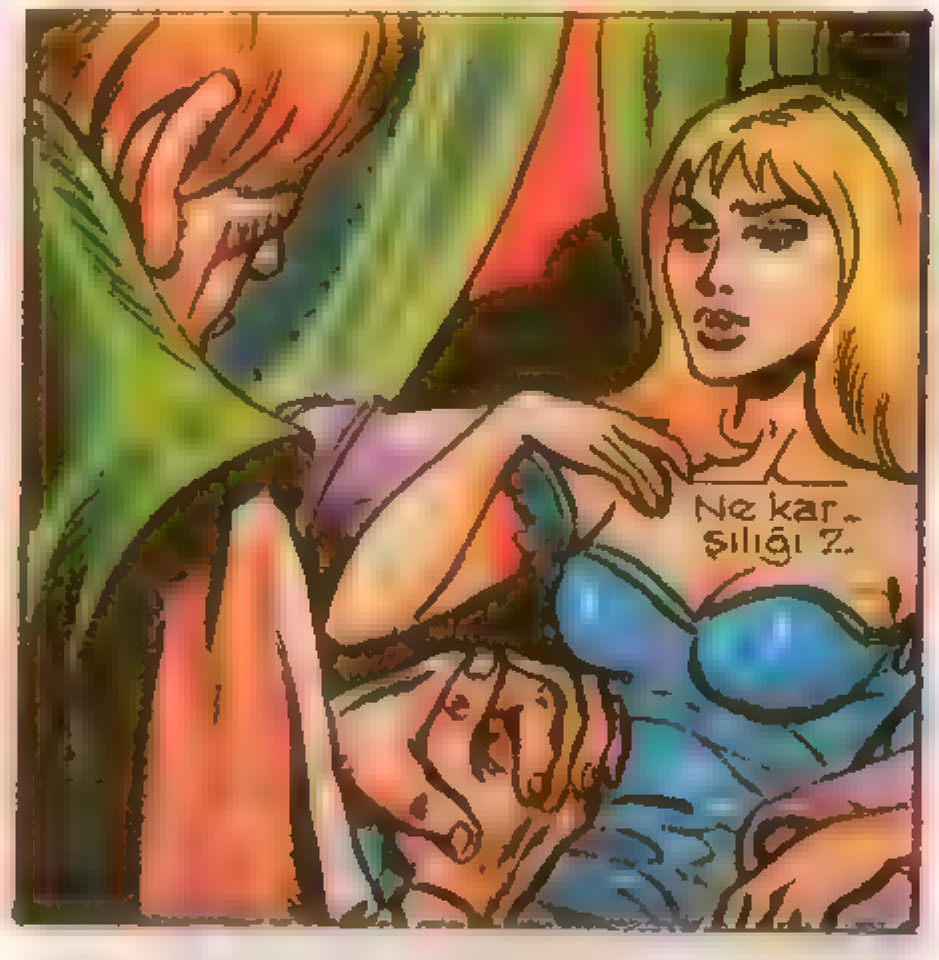

de yerlere kadar eğildi.

Kontes son derece heyecanlıydı. Aşk, kin ve kıskançlık, Durakoğlu'nun yaşadığını öğrenmek sevinci, delikanlının kendisine ilgisiz olduğunu bilmenin öfkesi kalbinde şiddetle çarpışıyordu.

Diviye:

—Madam, dedi, zannedersem size faydalı şeyler söyledim. Bunun karşılığını vermenizi rica ederim.

Büyücünün şimdiye kadar kendisinden hiç bir şey istemediğini hatırlayan Kontes Hanna hayretle sordu:

—Nasıl karşılık?

—Madam, bana geceleyin Kremlin Sarayı'ndan çıkmama imkân verecek bir izin kağıdı veriniz. Bu kağıda, benimle beraber sırtında yük taşıyan başka birisinin de çıkmasına izin verdiğinizi bildiriniz.

Kontes Hanna acı acı:

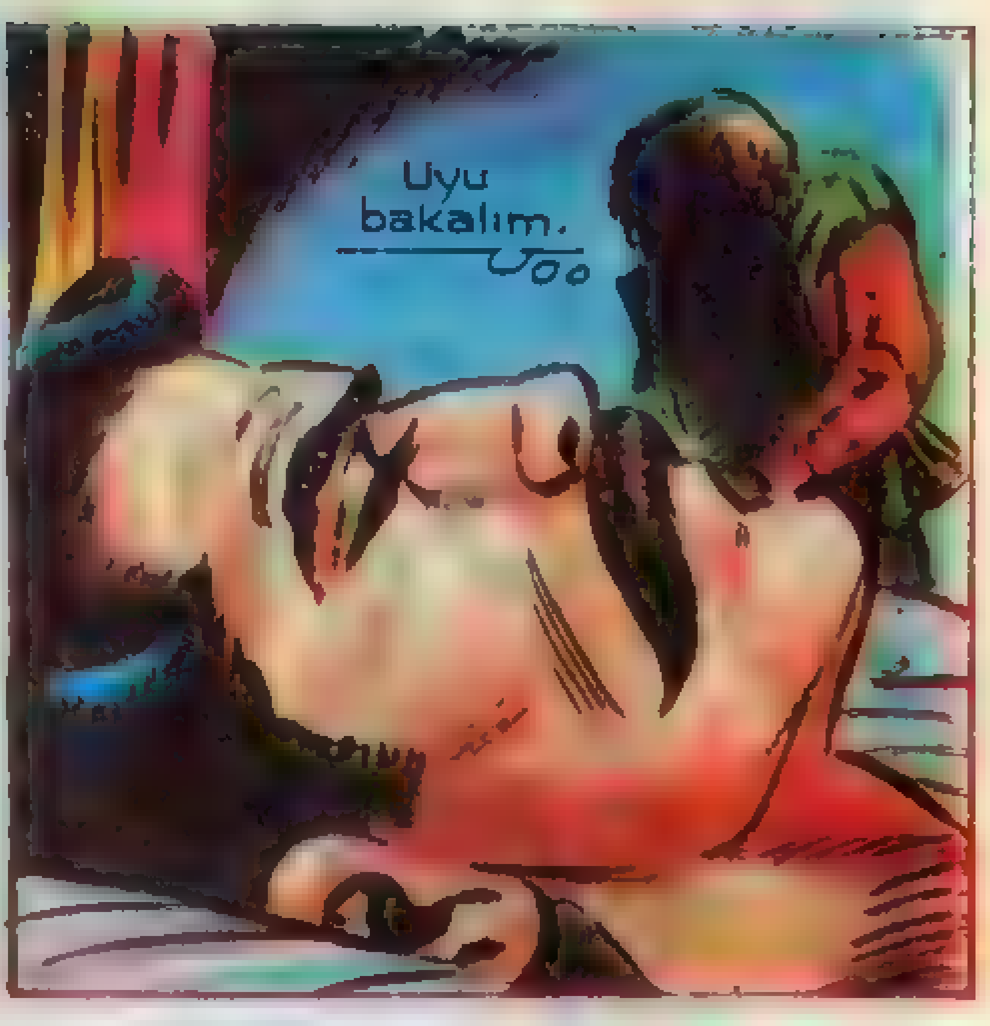

—**Buna yetkim olmadığını biliyorsun. Saray muhafızları benim imzama itibar ederler mi sanıyorsun?**

Büyücü Diviye şeytani bir gülümsemeyle:

—**Madam,** dedi. **Elinizde Çar'ın mühürünü taşıyan boş kağıtlar da vardır.**

Kontes Hanna titredi. Büyücüden başka biri bu sözleri söylemiş olsaydı, muhakkak bunu hayatıyla öderdi..

Kontes Hanna odasına geçti, biraz sonra döndüğü vakit Diviye'ye bir kağıt uzattı. Büyücü bunu okudu ve cebine koydu. Genç kadına teşekkür ettikten sonra saraydan çıktı, hapishaneye gitti ve zindancı bir odaya kapandı.

İkisi de, Moskova sokaklarında kimsenin kalmadığı saati beklediler. İşte o vakit Büyücü Komutan Mihail'in cesedinin bulunduğu odaya girdi.

Komutan sanki derin ve sakin bir uykuda uyuyordu.

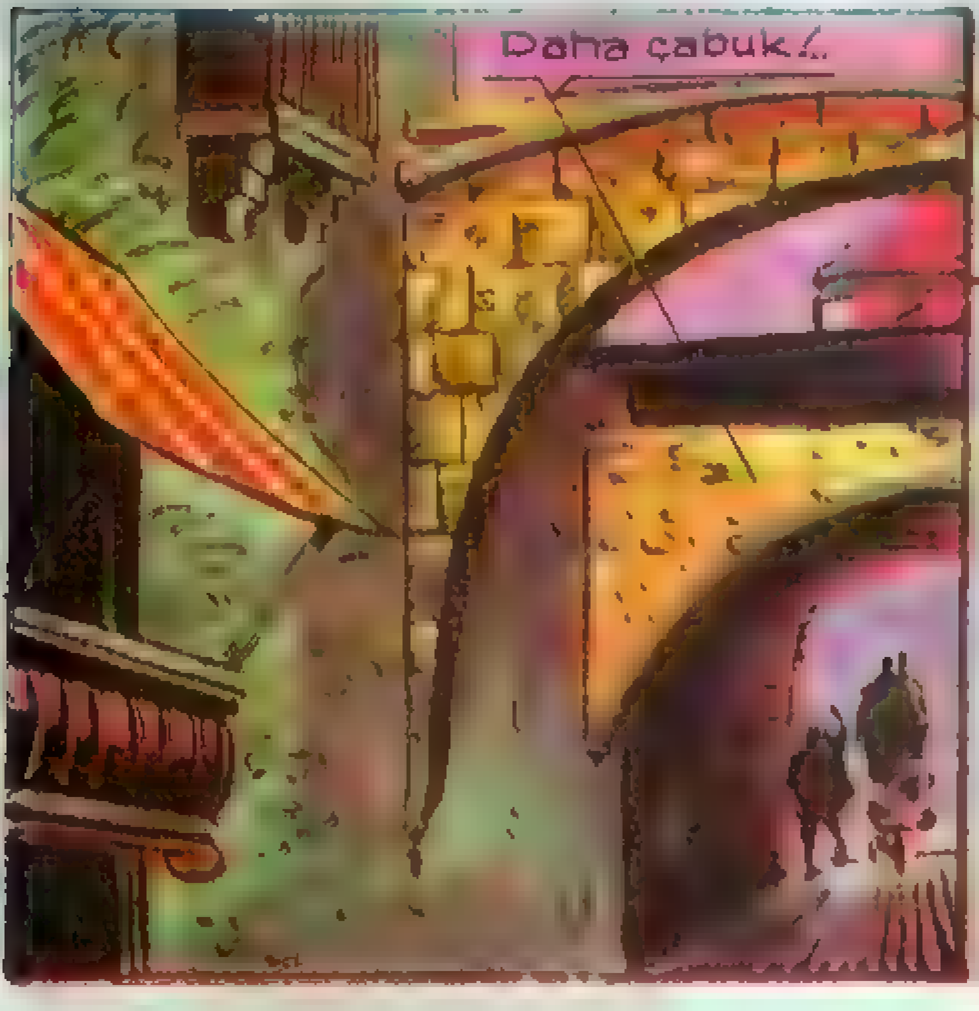

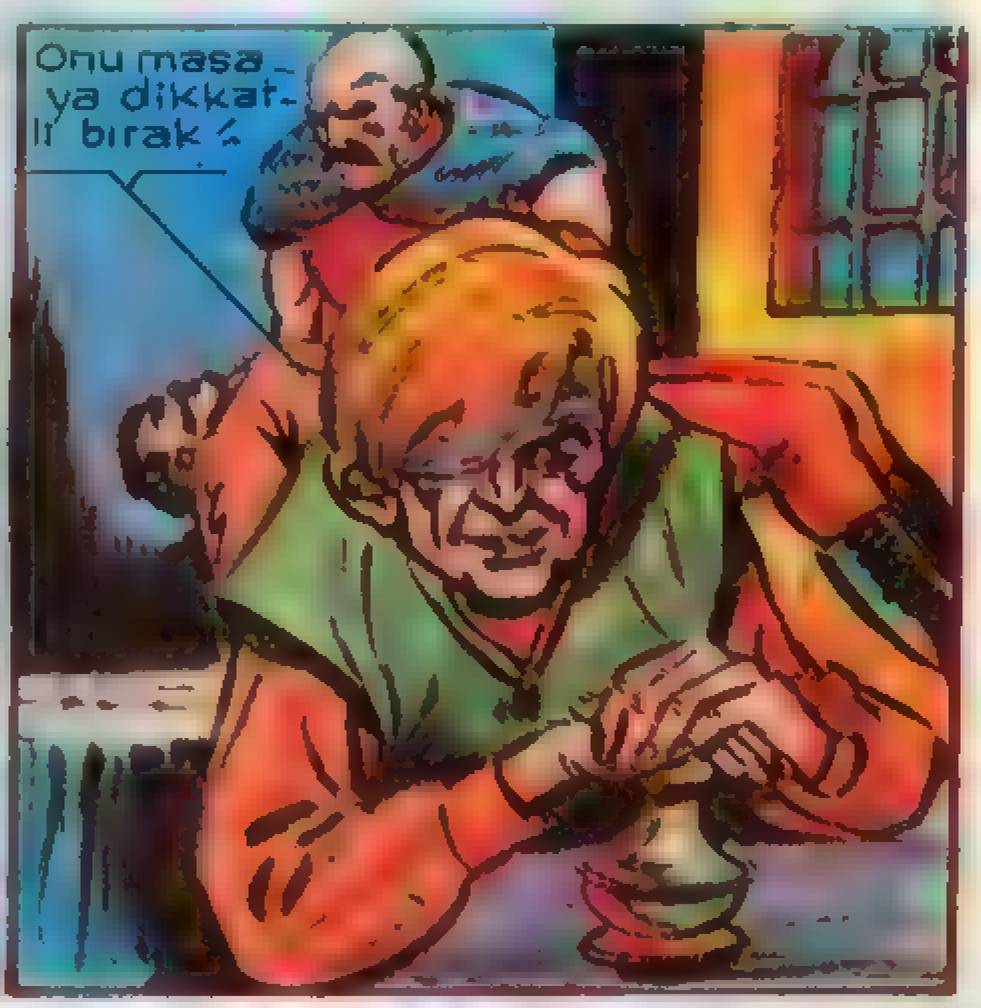

Zindancı, cesedi geniş bir pelerine sardı, dış kapıya kadar götürdü, orada cesedi bir el arabasına koydu, kendisi de bu arabaya koşuldu.

Küçük el arabası, arkasında tekerleklerinin izini bırakarak karlar üzerinde yürümeye başladı. Büyücü Diviye önde gidiyor ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Kremlin Sarayı'nın büyük kapısına gelince elindeki izin kağıdını gösterdi.

Nöbetçi subay, içinden uğursuz büyücüye lanetler okuyarak gecenin bu geç saatinde asma köprüyü indirdi.

Bir saat sonra büyücünün evindeydiler. Zindancı Komutan Mihail'in cesedini mermer masanın üzerine yatırdıktan sonra sessiz ve ilgisiz geri döndü, gitti.

Büyücü Diviye, iki dirseğini masaya dayayarak cesede bakmaya başladı. Bu uzun bakış, onu hareketsiz bıraktı, yüzünün çizgilerini dondurdu. Sanki bir deli gibiydi. Kendi kendine söylenlyordu:

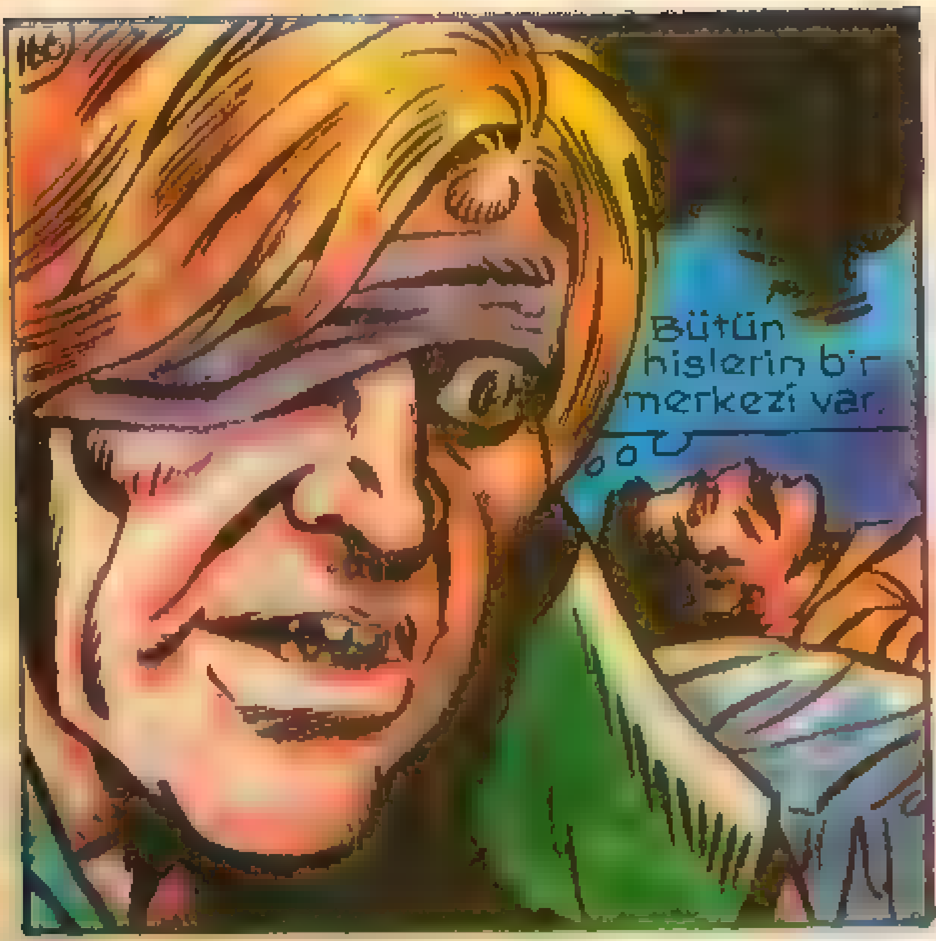

—Gözümün önünde histen mahrum, hareketsiz, ölü olarak yatan bu vücutta ne var? Bugün ondan eksilen ne? Hayat henüz çözemediğim bir sırdır. Bütün hislerin birer merkezi var. Hayat dediğimiz şey, neden öteki hislere benzeyen bir duygu olmasın? Bu duygu merkezini bulursam, ona tekrar can verebilirim.

Büyücü Diviye, esrarengiz bir kitabı aldı, hırsla okumaya başladı. Oysa bu kitapta yazılı her şeyi ezbere bilirdi. Bazen başını kaldırıyor, saat kulesinde kış gecesinin sessizliğinde hazin hazin çalan saatin sesini dinliyor, vuruşları sayıyor, sonra tekrar okumaya başlıyordu.

Üç defa ayağa kalktı ve her defasında demir dolaptan bir şişe getirdi. Bu şişelerin her birinden gümüş bir kupaya yirmişer damla döktü, karıştırdı, üzerine bir parça su koydu, sonra dalgın dalgın Komutan Mihail'in cesedine bakmaya başladı:

—Onu tekrar görüyor gibiyim. Kuvvetli ve

sağlıklı biriydi.

Büyücü elini, cesedin buz gibi soğuk alnına koyarak ilave etti:

—Senden istediğim ufak bir işarettir. Hayat iksirinin ölümle çarpışabildiğini gösteren ufak bir işaret. Senin cesedin, sadece bir savaş meydanıdır.

Kalktı, yumruklarını havaya doğru kaldırdı, titreyerek haykırdı:

—Bu ceset, benim hayat ilacım kudretini gösterecek. Mesela bu adamın göz kapaklarının oynaması, ölmeden önce içirdiğim iksirin zaferi olacak.

Birden bire sustu ve sessizlik içinde kulak kabartarak dinledi. Sonda:

—Hayır, dedi daha vakit gelmedi. Saatler bu akşam çok ağır yürüyor. Gece yarısı olmayacak mı? Gece yarısını bekliyorum.

Odanın içinde ses çıkarmadan ağır ağır yürümeye başladı. Homurdanıp duruyordu:

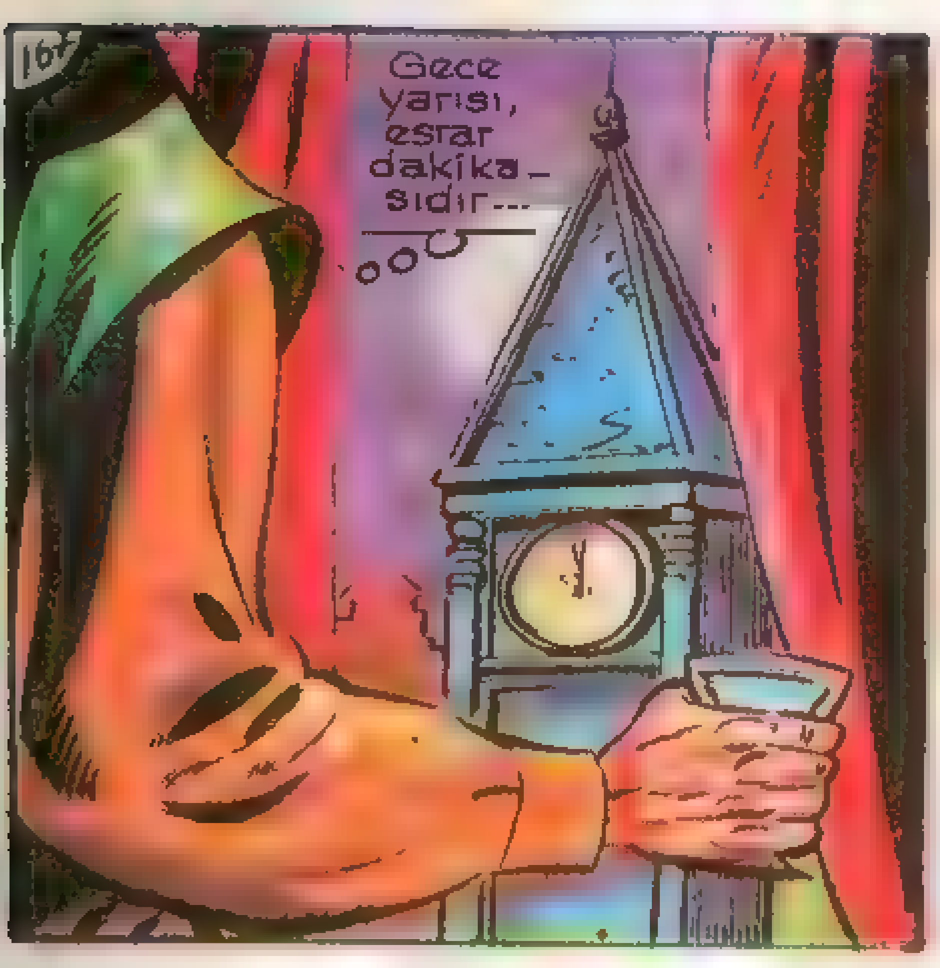

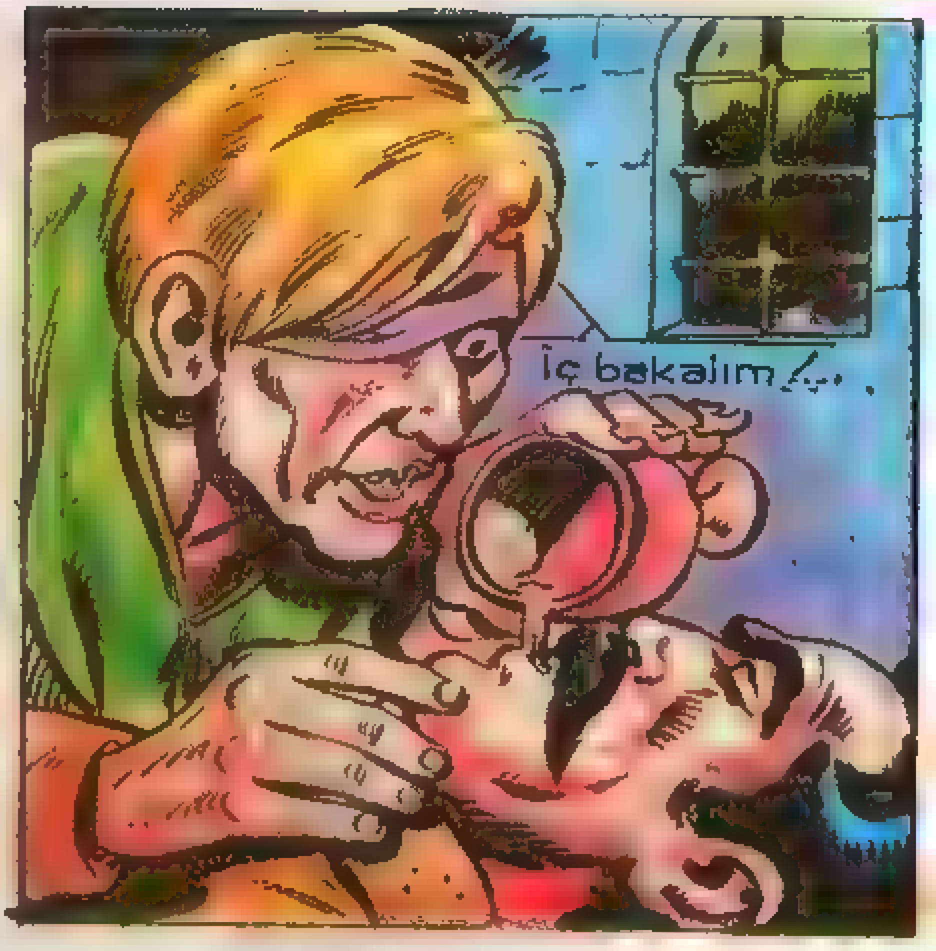

—Komutan Mihail'e asılmadan önce içirdiğim ilaç ona can verecek. Onun boyun kaslarını sertleştirip ciğerlerini güçlendiren bu ilacın etkisini gece yarısı göreceğiz. Gece yarısı esrar dakikasıdır. Onun için esrarlı her iş bu dakikada yapılmalıdır.

Birden bire titredi. Sarayın saati Moskovalılara gece yarısını haber vermeye başlamıştı. Büyücü Diviye, iksirin bulunduğu gümüş kupayı hızla yakaladı, ölünün ağzını açtı ve ilacı boğazına döktü.

Sonra kupayı elinden bıraktı. Kupa, madeni bir ses çıkararak yerde yuvarlandı. Büyücü, cesedin üzerine eğilmiş, hareketsiz duruyordu. Saçları dimdik olmuş, gözleri yerinden fırlamış bekliyordu.

Bir dakika geçti. Bunu başka bir dakika kovaladı. Sonra bir üçüncüsü. Büyücü Diviye hep aynı şekilde duruyor, bekleme ıstırabı içinde kıvranıyordu. Deli gibi bakan gözlerini cesede dik-

mişti. İri ter damlaları zayıf yüzünden akıyordu. Sonunda göğsü bir hıçkırıkla kabardı, kekeleyerek geri çekildi:

—Olmadı!

Hayır. Cesedin duruşunda bir şey değişmemişti. Hiç bir şey, beklenen işareti vermemişti. Komutan Mihail ölüydü. Bu vücutta göze çarpan şey sadece ölümdü.

Büyücü Diviye ellerini ovuşturdu. Haykırmaya koyuldu. Hıçkıra hıçkıra diz çöktü. Taşlar üzerinde yuvarlandı. Başını taşlara çarptı. Bu umutsuz feryatlar üzerine kapı açıldı. Hizmetçi Geran göründü.

Kadın, önce yerde çırpınan büyücüye baktı, sonra bakışları Komutan Mihail'in cesedi üzerinde toplandı ve boğuk bir feryat kopardı.

Bu sesi duyunca Diviye sıçradı, Geran'ın üzerine yürüdü, vahşi bir sesle kükredi:

—Ne var, ne oluyor? Burada ne işin var senin? Çık dışarıya!... Defol!...

Hizmetçi Geran çıkmıyordu. Belki bu sözleri duymamıştı bile. Elini uzatmış, dehşet içinde, mermer masa üzerindeki cesedi gösteriyordu.

—Ne o? Ne var? Sana ne oluyor?

Kadın cevap vermedi, parmağı hâlâ masa üzerindeki cesedi gösteriyordu. Olduğu yerde hareketsiz kalmıştı.

Büyücü Divlye arkasına döndü, titredi ve bir sıçrayışta masanın yanına gitti. Sevinçten deli

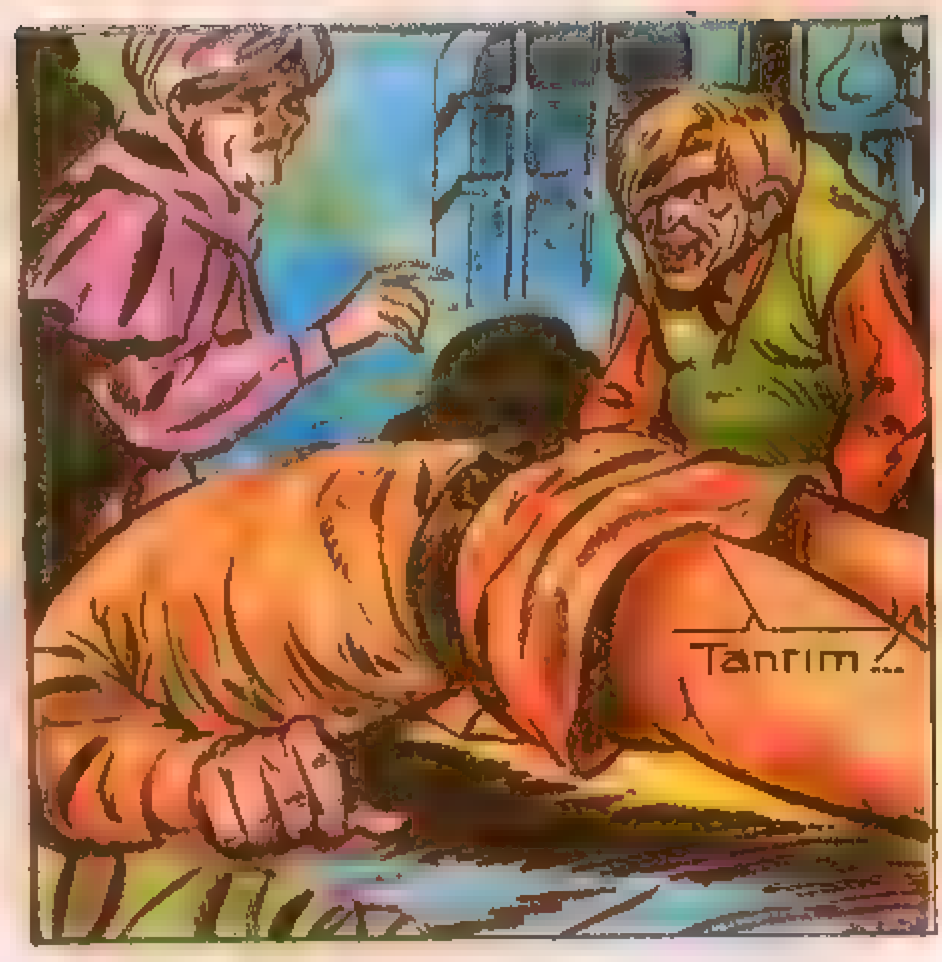

gibi olmuştu.

Ölü titremişti! Kollarını kımıldatıyordu. Sağ eli kalkmak için müthiş bir surette çabalıyordu.

Biraz önce açık olan gözlerini kapamıştı. Bu çehrede, inkâr edilmeyecek şekilde hayat belirtileri başlamıştı.

Hayat, bu cesette titriyordu.

Büyücü Divlye, bu parlak gerçek karşısında kamaşmış gibi gözlerini kapadı. Eserinin deh-

şeti karşısında bir kaç dakika hareketsiz kaldı.

Sonra kendini topladı, dolaba koştu, miniminicik bir şişe aldı, ihtiyatla ağzını açtı ve Komutan Mihail'in dili üzerine bu şişeden bir damla, yalnız bir damla döktü.

Bu damlanın etkisi büyük oldu.

Komutan Mihail'in vücudu, başı ve ayakları masa üzerinde kalmak şartıyla bir köprü kemer gibi yükseldi ve boğazından hırıltıya benzer bir ses çıktı.

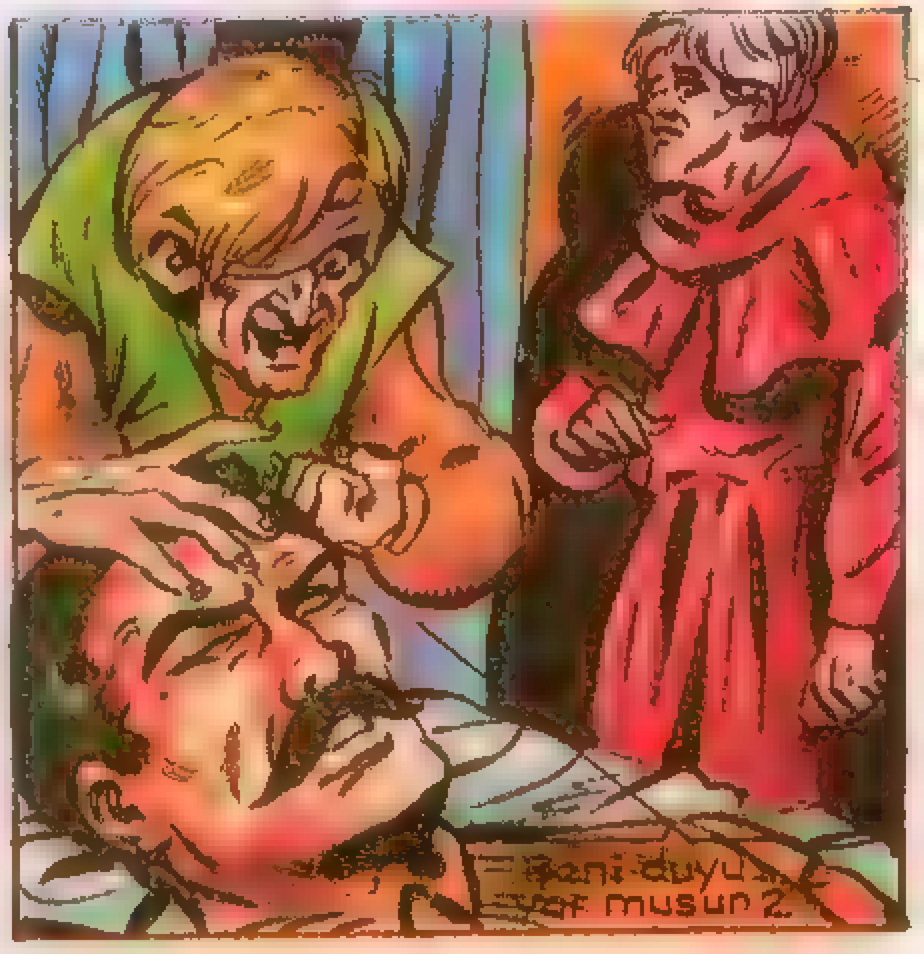

Büyücü Divlye deli gibi haykırdı:

—Konuşacak!.. Konuşmak istiyor!

Birden bire kıvranan vücut düştü. Tekrar hareketsiz kaldı. Fakat dudakları kımıldamakta devam ediyordu. Gözleri kapalı, yüzü hareketsizdi.

Büyücü Divlye kükredi:

—Söyle! Beni duyuyor musun? söyle diyorum sana! Söylediklerimi anlıyor musun? Kim olduğunu biliyor musun?

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

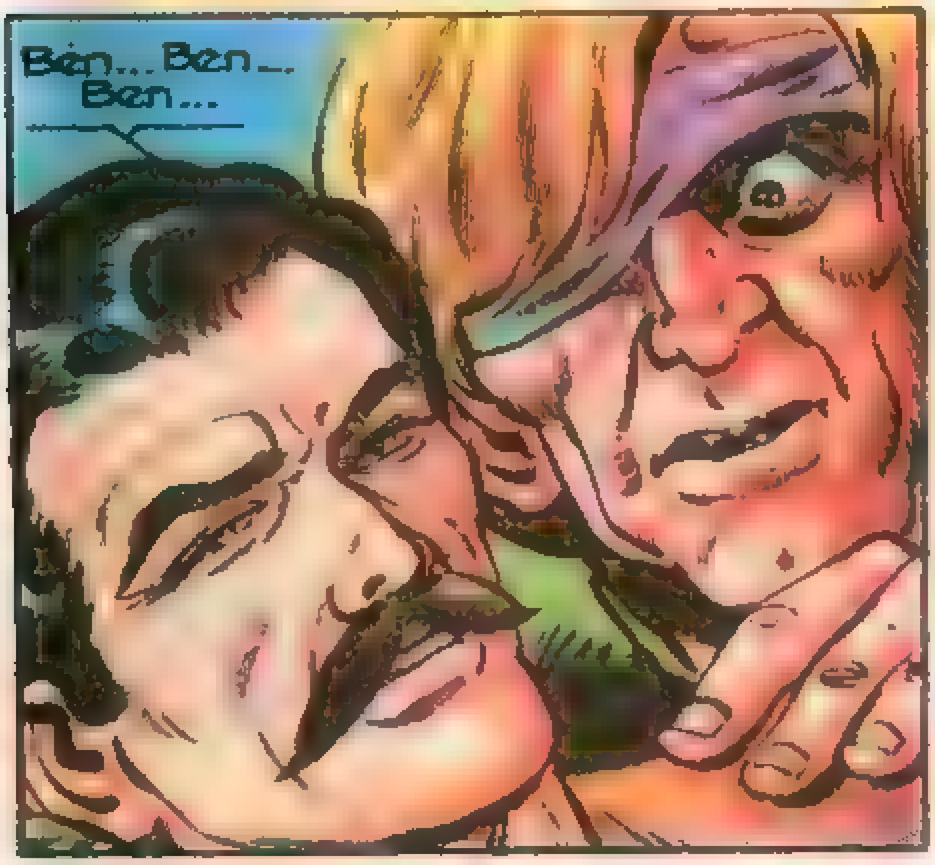

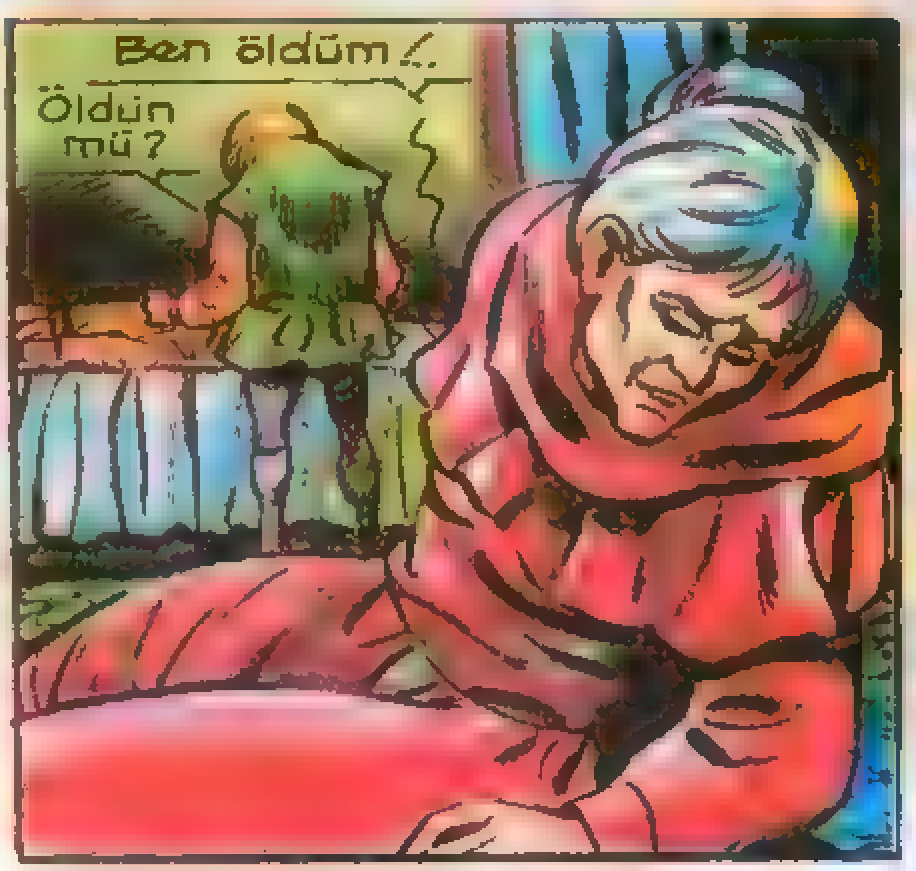

—Ben...

Bu ses, bir kelime miydi? Yoksa bu ölünün boğazından çıkan bir takım sesleri bir kelime halinde birleştiren Diviye'nin hayali miydi?

Büyücü eğildi, kulağını ölünün dudaklarına yaklaştırdı. Ceset konuşuyor, daha doğrusu konuşmaya çabalıyordu:

—Ben... Ben... Ben...

Büyücü Diviye irade taşan bir sesle:

—Söyle, dedi, sen kimsin?

—Beni bırakın... Görmüyor musun ki... Bu sabah.. Ben öldüm...

—Öldün mü?

Arkasından boğuk bir ses geldi. Korkudan ölüm haline gelen hizmetçi Geran yere yığılmıştı.

Büyücü Diviye buna dikkat bile etmedi. Komutan Mihail'in ağzından bir insan sesine benzemeyen sesler, esrarengiz bir öfkeyle karışarak dökülüyordu:

—Bırakın beni... Biliyorsun ki ben öldüm..

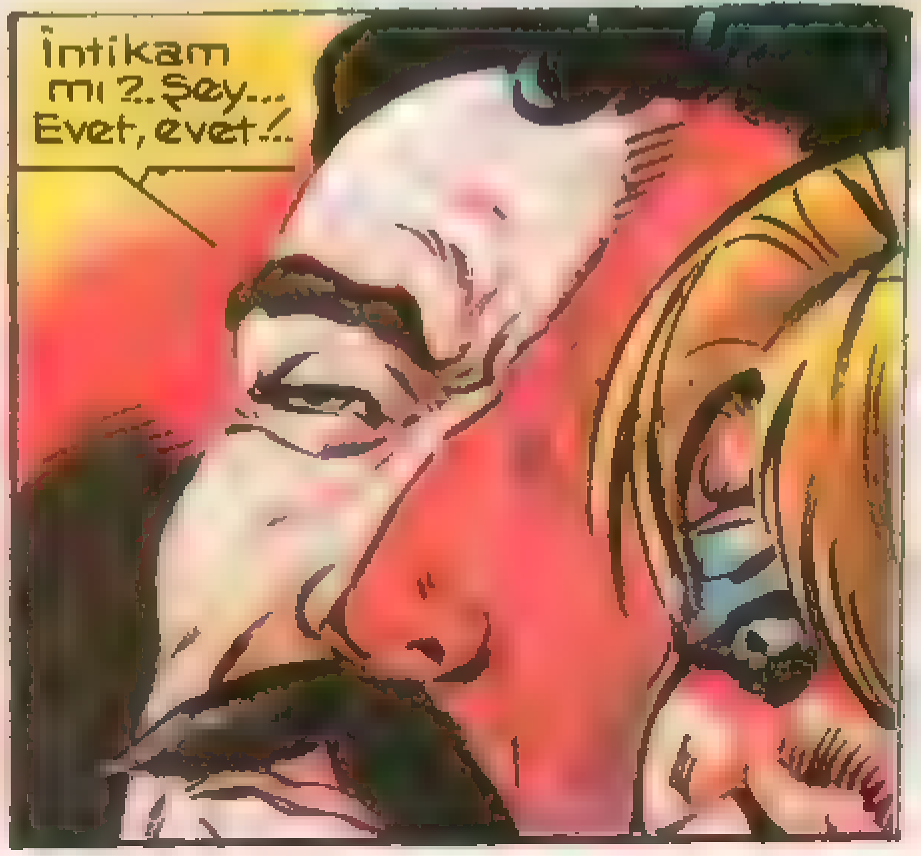

Ben bir ölüyüm.. Beni ölü olarak bırak!

Dehşet içinde donan Diviye bunu dinliyordu. Yavaş yavaş bu sesler biraz daha anlaşılmaz oldu..

Boğuklaştı ve bir mırıltı halini aldı.

Büyücü Diviye kükredi:

—Hayır!... Sen canlanacaksın!... Dirisin sen... Canlanıp intikamını alacaksın!

—Kim... Kimden?

—İki büyük düşmanın var: Durakoğlu ve Çar.. İkisinden de öcünü alacaksın...

—İntikam mı?... Evet... Evet...

Komutan Mihail'in vücudu tekrar ölü gibi sessiz kaldı. Fakat hafif hafif kımıldayan göğsü, onun yaşadığını gösteriyordu. Bu Büyücü Diviye'nin bir mucizesiydi...

Büyücü, eserinden korkarak doğruldu. Yüzünde bir dehşet ifadesi vardı. Gözlerini Komutan Mihail'den ayırmadan bir kaç adım geriledi ve haykırdı:

—Geran!

Hizmetçi Geran'ı görse, canlı bir mahlûkla karşı karşıya gelse, beynine pençelerini geçiren bu korkudan kurtulacağına emindi:

—Geran!... Neredesin?

Bu defa daha kuvvetli haykırmıştı. Kendi sesini duyunca titredi. Sarsılarak, başını elleriyle tutarak kapıya doğru ilerledi. Ayağı bir şeye çarptı, bunun ne olduğunu anladı, fakat bakmaya cesaret edemedi. Haykırmakta devam etti:

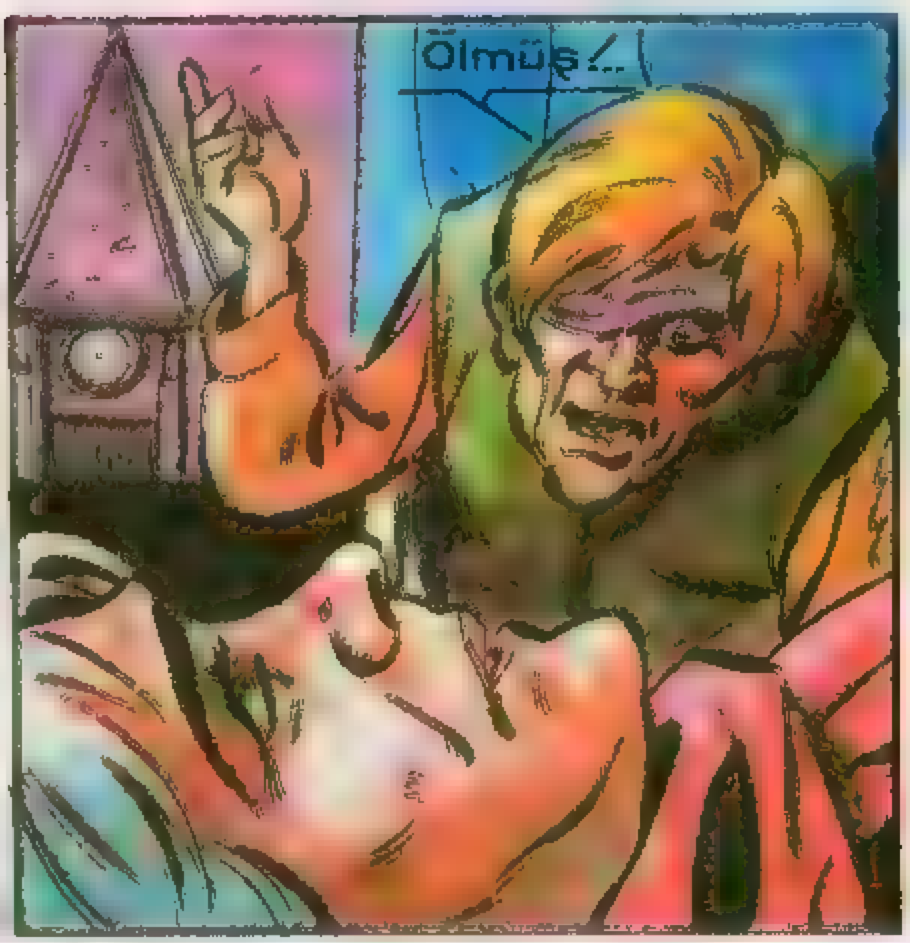

—Geran!... Geran!..

Hizmetçi Geran'ın orada, ayaklarının dibinde olduğunu biliyordu.

Birden bire içinde doğan bir umut onu canlandırdı. Kadın belki bayılmıştı. Bu takdirde onu ayıltmak kolay olacaktı. Diz çöktü. Tecrübeli gözlerinin bir bakışı ona gerçeği öğretti. Geran ölmüştü.

Hizmetçi kadın, Komutan Mihail'in cesedi-

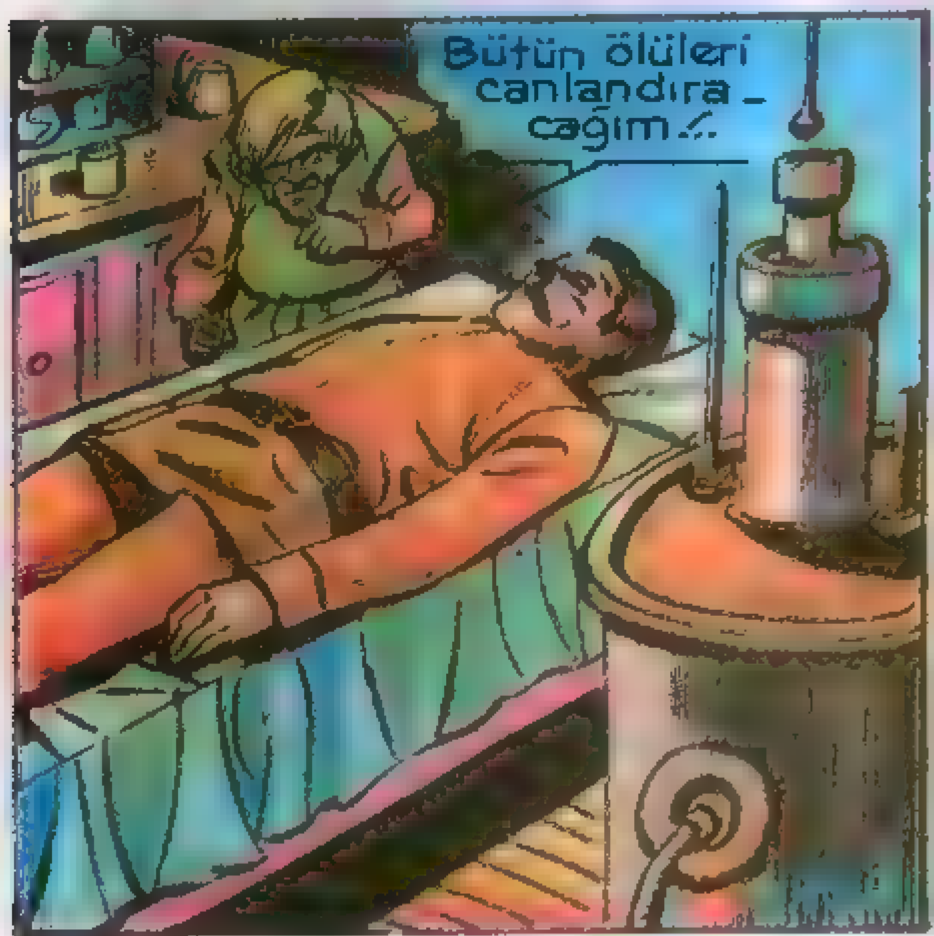

nin konuşmaya başladığı dakikada korkudan ölmüştü. Masaya doğru, müthiş sırrı haber vermek ister gibi uzanan kolu o halde kaskatı kalmıştı.

Büyücü Diviye, kadına doğru eğildi. Gözünün önünde, sanki bir takım ışıklar yanıyor, başında gökgürültüleri uğulduyordu.

—Daha şimdi değil... Ama bir süre sonra, bütün bu ölüleri canlandıracak gücü elde edeceğim. O zaman belki de dünyanın hakimi ben olacağım!...

★ ★ ★

Sabah, Durakoğlu ile Şövalye Timofey, yemekten sonra dirseklerini masaya dayamışlar, konuşuyorlardı:

—Demek Kremlin Sarayı'na girmek deliliğinden vazgeçmedin Durakoğlu? Geceleri sabaha kadar hep sarayın çevresinde dolaşıp duruyorsun...

—Gündüzleri uyuduğuma göre bunun hiç bir zararı yok.

—Evet ama, niçin?

—**Aleksandra'yı mutlaka bulacağım...**

Bu sırada Hancı göründü. Biraz endişeli bir sesle:

—**Asilzadelerim, dedi, hanın çevresinde dolaşan ve çehrelerinden niyetlerinin iyi olmadığı anlaşılan bir takım adamlar gördüğümü size haber vermeye geldim.**

Timofey haykırdı:

—**Vay anasını sattıklarım!**

Durakoğlu kalktı, kılıcını kuşandı, pencereden sokağa baktı ve hancıya:

—**Şukar usta, dedi, sana şimdiden söyleyeyim ki, burada bir çarpışma olduğu taktirde bu defa bir sandığa saklanamazsın.**

—**Niçin?**

—**Çünkü ben oraya hazinemi sakladım,**

bak işte...

Durakoğlu sandığın kapağını açtı, oraya yaklaşan hancı, sevinç ve hayretle haykırdı ve koşarak odadan çıktı. Durakoğlu onun böyle çarçabuk çıktığını görünce:

—**Herif galiba çıldırdı, dedi.**

Şövalye Timofey güldü:

—**İnsan altın ve mücevherleri görür de çıldırmaz olur mu? Fakat dostum, sen ne diye bu**

altınları ona gösterdin? İşte yine geliyor, merdivenlerden hızlı hızlı çıktığını işittim. Allah vere de bize saldırmasa.

Hancı Şukar tekrar göründü. İki arkadaşının söylediklerinin aksine olarak aklı her zamankinden daha başındaydı. Durakoğlu'na yaklaştı, önüne kocaman bir kağıt tabakası koydu ve en tatlı gülüşüyle:

—**Sayın asilzademin hesap pusulasının toplamı** diye söze başladı.

—**Peki hancıbaşı. Şimdilik bu hesabın kaç para olduğunu sormayacağım, çünkü henüz borcumu ödemek niyetinde değilim.**

Şukar ustanın yüzü buruştu, kaşları çatıldı, acı acı:

—**Efendimiz benim kötülüğümü istemezler herhalde. Mutlaka şaka yapıyorlar.**

Durakoğlu, Şukar'ı donduran ciddi bir tavırla:

—**Her günkü masraflarım, arkadaşım tarafından günü gününe ödendiğine göre, ortada senin için yıkım olan bir şey yoktur, onun için şaka yapmıyor, ciddi konuşuyorum.**

Şukar kekeledi:

—**Fakat bu hazine.. Siz çok zenginsiniz.**

—**Evet... Bu hazineyi korumama yardım edersen, seni de zengin yaparım.**

Hancı neredeyse sevincinden taklalar atacaktı:

—**Ne emrederseniz yaparım beyzadem,**

İsterseniz Moskova'yı bile ateşe veririm.

—**Zamanı gelince belki onu da yaparız.**

Durakoğlu o gün atına binip Timofey'le beraber Moskova dışına çıktı, bir hana gitti, içeri girmeden kapıdan seslenerek biraz yiyecek ve şarap istedi. Orada, ilk yolculuğu sırasında kendisini çok kibar bir tavırla, karşılayan ve yemek parası karşılığında verdiği gümüş tokayı pek nazik bir şekilde almayan güzel kızı tanımamazlıktan geldi.

İki arkadaş atlarının üstünde yediler, içtiler. Hancı kız, Durakoğlu kendisini tanımadığı için biraz üzgün bir çehreyle hizmet ediyordu.

Genç kız, daha ilk bakışta Durakoğlu'nu tanımıştı. Onu daha zayıf, elbiselerini daha eski gördüğü için, para kazanamadığına hükmetmişti. Fakat buna rağmen onlara istedikleri yiyecekleri getirdi.

Akşam oluyordu. Hanın civarı kara gölgelerle dolmaya başlamıştı.

Hanın kapısı önünde grup belli belirsiz bir gölge gibiydi.

Genç kız, kederli bir tavırla iki maşrapa şarap doldurup getirdi. Timofey şarabı, içti ve maşrapayı kıza uzattı. Durakoğlu da maşrapasını boşalttı ve maşrapanın içine bir şey attı. Bu atılan şey maşrapanın dibinde çınladı.

Kız bu sesi işitti ve boşalan maşrapayı Durakoğlu'nun elinden aldı. İçine baktı ve orada bir mücevherin parladığını gördü. Durakoğlu kızın maşrapaya baktığını görünce eyeri üzerinden eğildi ve kızın iki yanağından öptü. Kız heyecan içinde mırıldandı:

— Bu mücevher ne oluyor?

Durakoğlu gülümseyerek:

— Sana bunu ben vermiyorum dedi, sana bunu veren bir gece misafir ettiğin ve yemek parasına karşılık olarak verdiği gümüş tokayı çok nazik bir şekilde geri verdiğin adamdır.

Hancı kız gülümseyerek:

— Ya bu öpücük? dedi.

— Bu da benim yüreğimden kopan bir hediyedir. Bu, güzel hancı kızı hiç unutmayacağımın nişanesi.

İki süvari atını mahmuzladı ve karanlıklar arasında kayboldu. Genç kız, parmakları arasında tuttuğu mücevhere bakamıyordu bile. Kalbi, heyecanlı bir kuşun kanatları gibi durmaksızın çırpınıyordu.

* * *

Günler geçti... Durakoğlu bir kaç defa, Kremlin sarayına girmeyi denedi. Fakat bu boşuna emek oldu.

Saray çok iyi korunuyordu.

Hancı Şukar, son zamanlarda hanın çevresinde kötü niyetli insanlar gördüğünü söylediği için, Durakoğlu da, Şövalye Timofey de gözünü dört açmıştı.

Timofey pencereden etrafı gözetlerken birden irkildi:

—Gerçekten etrafta garip garip insanlar var. Galiba, sığındığımız bu yeri değiştirmek zorunda kalacağız.

Durakoğlu:

—Her şeyden önce, dedi, hazineyi emin bir yere koymalıyız.

—Evet. Fakat nereye? Ha buldum! Bu hazineyi bizim eve götürürüz. Evim gözaltında değildir. Çünkü herkes beni Moskova'dan uzaklaşmış biliyor. Nasıl, bu işine gelir mi?

—Çok güzel, çok uygun... Hey hancı!

Şövalye Timofey de haykırdı:

—Ne cehennemdesin ulan? Çık meydana!

Şukar usta koştu ve kendisini kara gözlerini görmek için çağırmadıklarını bildiğinden, içeriye elinde bir şarap testisiyle girdi. İki arkadaş kahkaha ile güldüler:

Durakoğlu:

—Şukar usta, dedi, şunu bil ki, bu akşam,

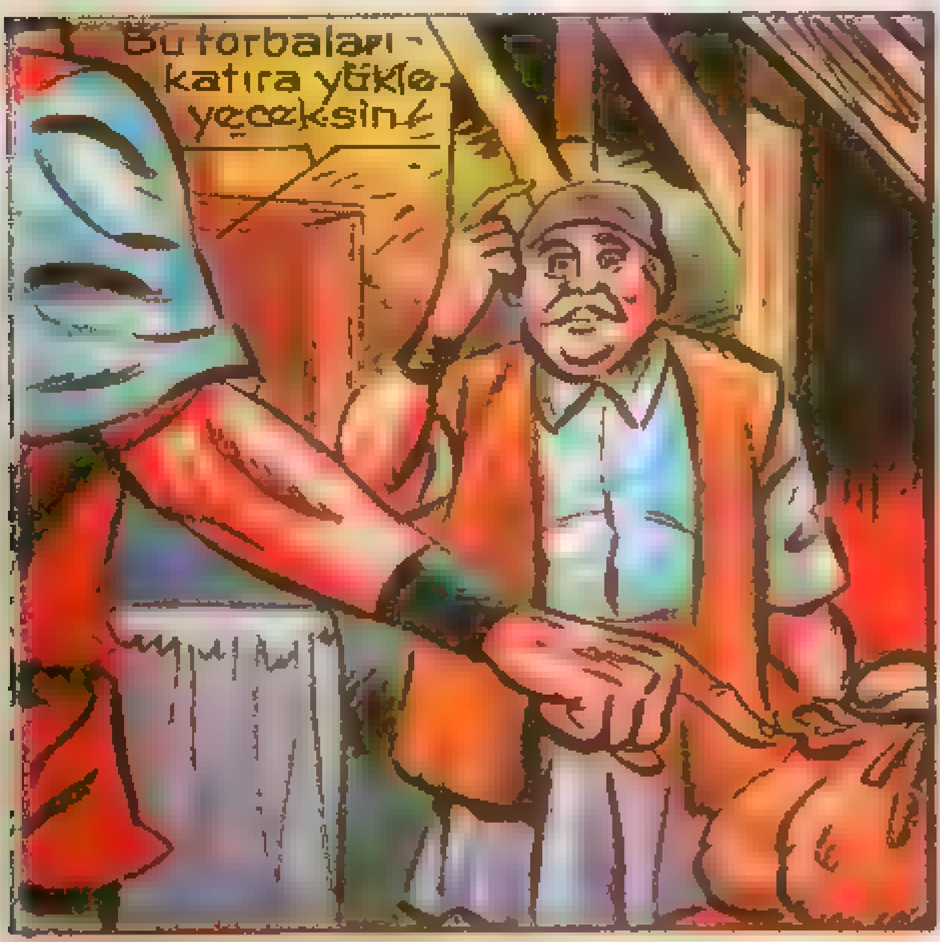

ya da yarın, hanın bir hücuma uğrayacaktır. Fakat korkma! Seni korumak için biz de burada olacağız!

Şukar, korku ile inledi:

—Bu takdirde burada taş üstünde taş kalmayacak demektir.

Durakoğlu buz gibi soğuk bir sesle:

—Evet, dedi, ben de aynı fikirdeyim. Her şeyden önce, hazineyi emin bir yere koymak istiyoruz. Onun için bu torbaları, güzel katırına yükleyeceksin. Başka yere taşıyacağız.

Hancı Şukar'ın namusundan emin olan iki arkadaş, başka hiç bir şey söylemeden giyinmeye başladılar.

Sokağa indikleri vakit, torbaları katıra yüklenmiş buldular. Namuslu olduğu kadar tedbirli bir insan olan hancı Şukar uşaklarına güvenmediği için torbaları kendi eliyle hayvana yüklemişti.

Küçük kafile yola koyuldu. Sokak sessizdi.

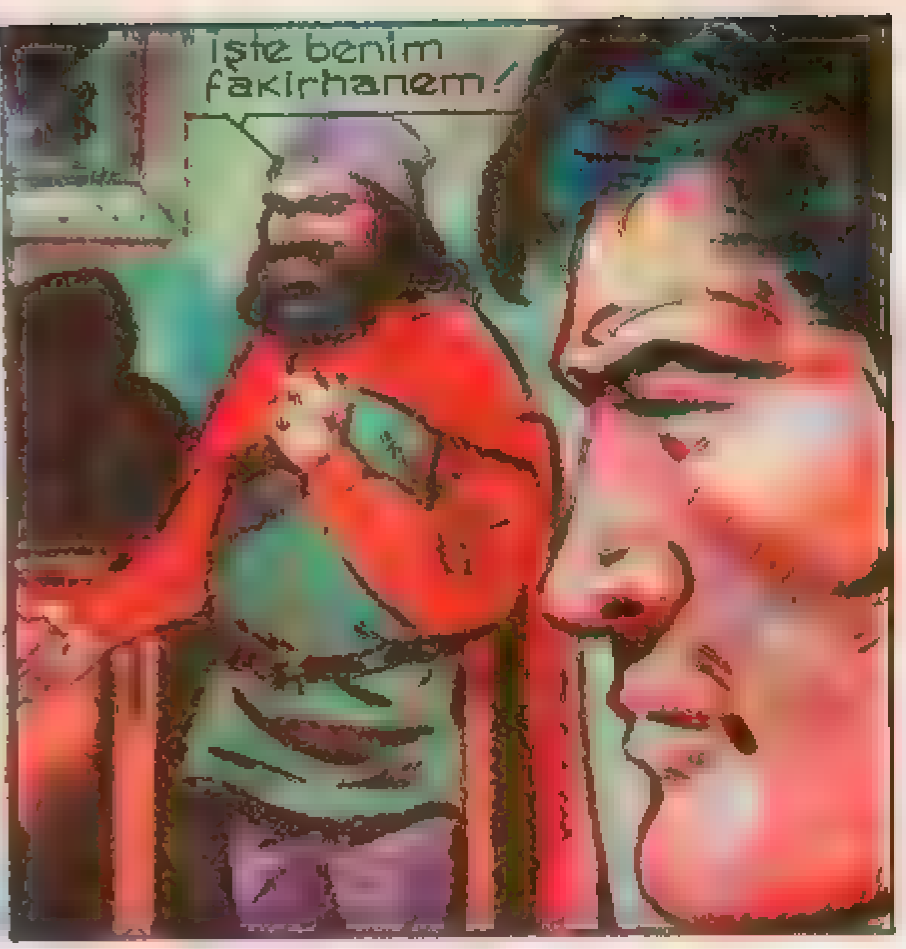

Çevreyi gözden geçiren iki arkadaş, şüphelerini haklı çıkaracak hiç bir şey görememişlerdi.

Şövalye Timofey'in evi, Antovski sokağındaydı. Bu yüzden yol uzun sürmedi. Torbaları Durakoğlu ve Timofey indirdi.

İki arkadaş, soğuk yüzünden burunlarına kadar pelerinlerine sarılmış iki kişinin kendilerini gözetlediklerini fark etmedi. Az sonra bu iki sinsi adamdan biri, arkadaşını orada bırakarak uzaklaştı.

Şövalye Timofey'in evi, sağlam bir evdi. Sağ köşesinde bir de kulesi vardı. İki katlı ve balkonlu olan bu ev, muhteşem görünüşlüydü.

Şövalye Timofey, hayatına kadın ve çocuk karıştırmak istemeyen bir adam gibi yaşıyordu. Binada iki silahşör, on kişilik bir muhafız mangası ve iki uşak bulunurdu. Fakat Şövalye Timofey, düşmanlarına uzun süre Moskova'dan ayrı kalmaya karar vermiş olduğunu anlatmak için, bütün bu adamlara izin vermişti.

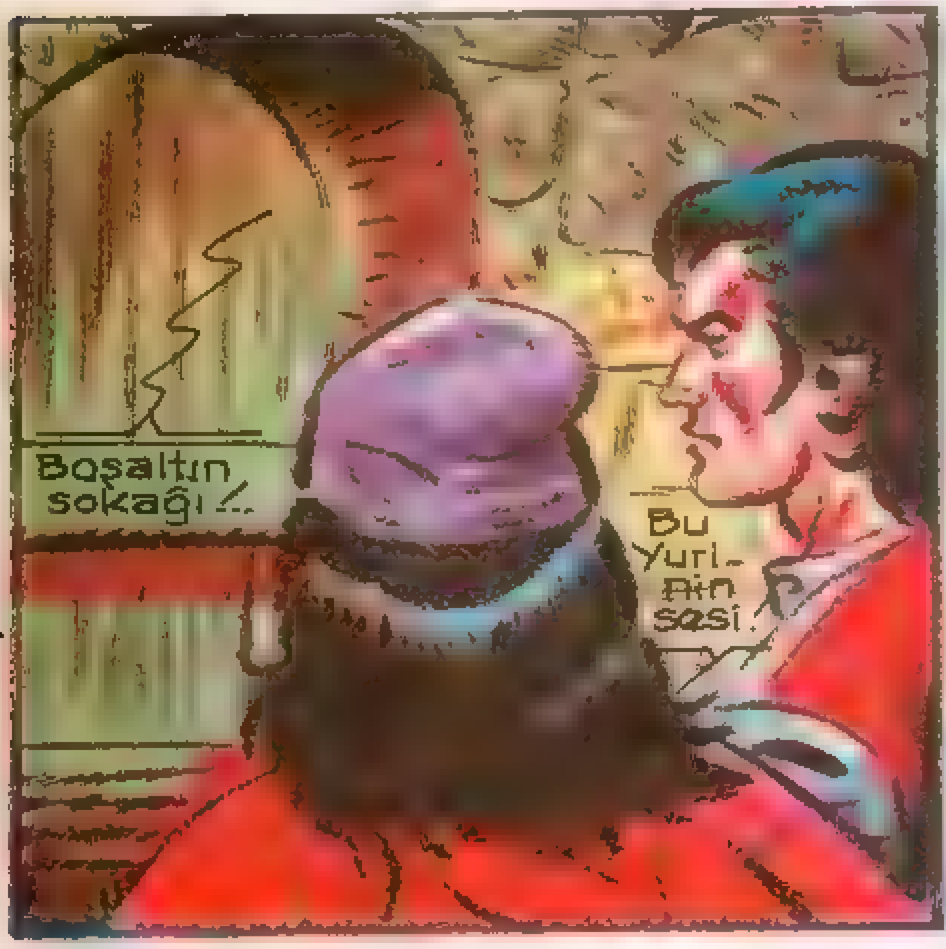

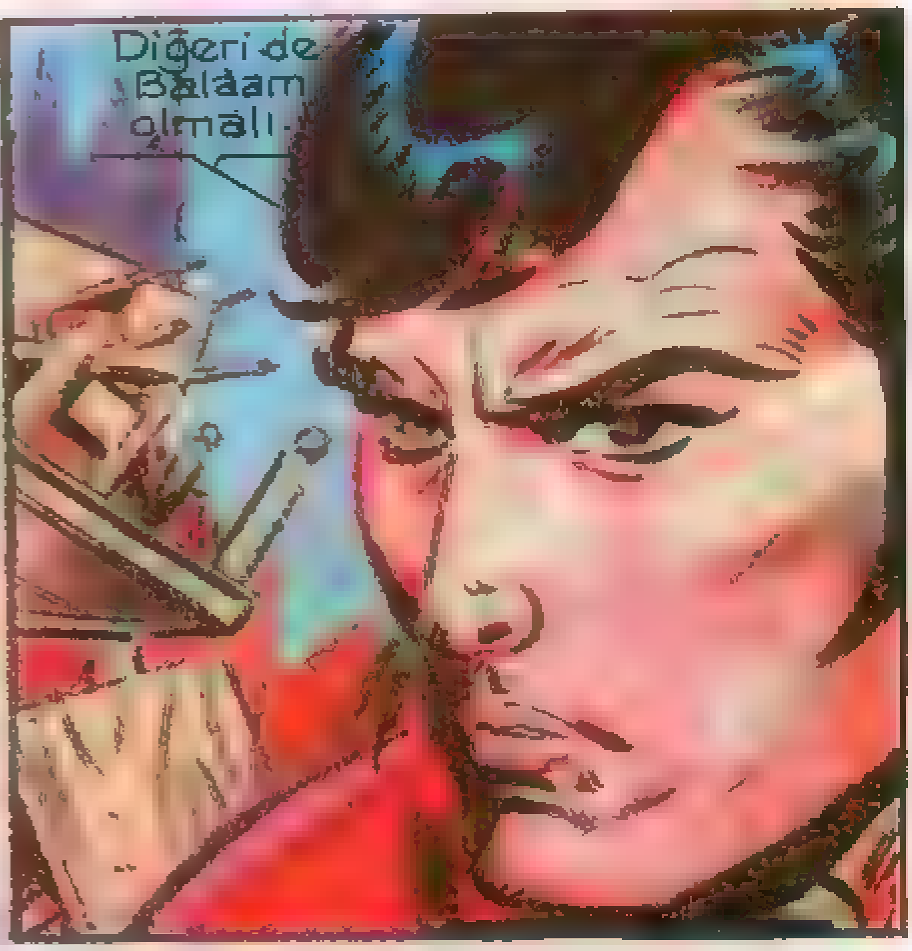

Timofey, tavan arasından şeref salonuna kadar evin her yanını Durakoğlu'na gösterdi. Bu geziş, iki saate yakın sürdü. Mahzendeki şarapların da tadına baktıktan sonra iki arkadaş hanın yolunu tutmaya karar verdiler.

Tam evin kapısından çıkarken, sokakta bir gürültü oldu.

Sert bir ses haykırdı:

—Çekilin oradan serseriler! Sokağı boşaltın bakalım! Şimdi burada ok yağmuru baş-

Şövalye Timofey:

—Vay, dedi, bu Yuri'nin sesi!

Başka bir sesin de emirler verdiğini duyan Durakoğlu ekledi:

—Bu da yardımcısı Balaam'ın sesi!

Durakoğlu ile Şövalye Timofey, sokak kapısının ardındaki taşlıkta bulunuyorlardı. Burada bir çok sandık ve eski mobilya vardı.

İki arkadaş, bir bakışta anlaştılar ve işe başladılar.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

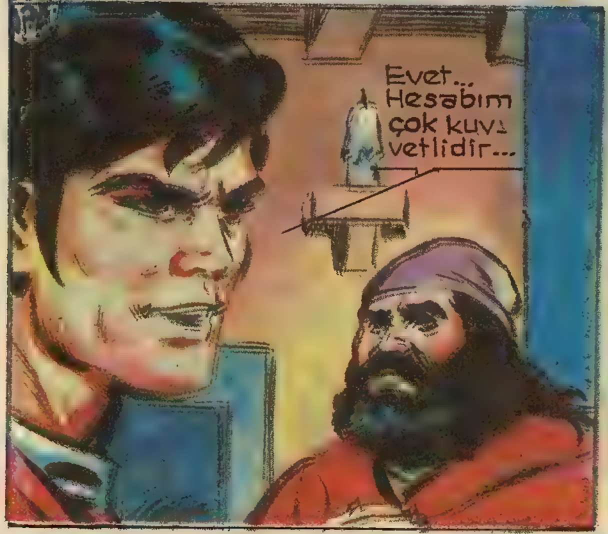

On dakika içinde eşyaları kapının önüne yığmışlardı.

—**Acaba kaç kişiler?** dedi Timofey.

—**Benim hesabım kuvvetlidir. Hemen hesaplarım...**

İki arkadaş pencerenin önüne gelince Kontes Hanna'nın adamlarının sokağı doldurduğunu gördüler.

Bu adamlar, savaşa gider gibi silahlanmışlardı.

Hepsi birden haykırıyordu:

—**İşte. İşte!...**

Yuri kükredi:

—**Teslim olun!**

Balaam da haykırdı:

—**Timofey, son günün geldi. Kurtulamazsın!**

—**Kontes Hanna, Durakoğlu'nun derisini iskemlesine kılıf yapacak!**

—**İki serserinin aynı kazanda kaynadığı-**

nı görmek çok hoş bir şey olur!

Her taraftan hakaretler, küfürler kahkahalar yağıyordu. Bütün yumruklar, pencereye doğru kalkmıştı.

Timofey solgun bir çehreyle:

—**Neden çok gürültü yapıyorlar?** dedi. Bu adamlar çok kalabalık. Galiba mahvolduk!

Durakoğlu:

—**Tam yirmi bir kişi!** dedi.

—**Afedersin ama, ben de saydım, tam 56 kişi bunlar.**

—**Evet, fakat benim elimde can verecekleri için, Yuri ile Balaam'ı hesaba katmamak lazım...**

Timofey şaşkın şaşkın:

—**Sahi mi?** dedi.

Durakoğlu, Timofey'i titreten bir gülüşle:

—**Bundan eminim!** diye cevap verdi.

—**Peki, o halde elli dört kişi kaldı demektir. Elli dört ile yirmi beş arasında...**

—**Evet, fakat ilk çarpışmada onlardan altı kişiyi öldüreceğimizi herhalde kabul edersin...**

Timofey:

—**Peki,** dedi, **her birimizin altışar düşman öldürdüğümüzü kabul edelim. İki kere altı, on iki eder. Geriye zannedersem, kırk iki kişi kalır..**

—**Evet... Kırk iki kişi kalır. Biz de iki kişiyiz. Şu halde her birimize yirmi bir kişi düşüyor demektir.**

Timofey gözlerini iri iri açarak:

—**Nasıl?** dedi, **bunun için mi hesabım çok kuvvetli diyorsun?**

Durakoğlu her zamanki sakin tavrıyla:

—**Hesapta bir yanlış var mı?** dedi. Her birimize yirmi bir kişi düşmüyor mu? Oysa her birimiz, bu serserilerden on ikisine bedel olduğumuza göre, aşağı yukarı dokuz adam fazla öldüreceğiz demektir. Bu da o kadar güç olmasa gerek.

Bu sözler başka birinin ağzından çıksaydı, kahkahayla karşılanırdı. Fakat Durakoğlu bunları

o kadar kesin ve o kadar sakin bir sesle söylüyordu ki, Timofey heyecanlandı ve kılıcını çekerek:

—**Savaşacağız!** dedi. **Vallahi savaşacağız! Eğer bu savaşta ölürsem, senin gibi bir adamın yanında ölmek benim için büyük bir şeref olacaktır.**

Durakoğlu soğuk bir tavırla:

—**Bak,** dedi. **Bu adamlar bir kalas getiriyorlar. Bununla ne yapacaklar acaba? Ha... Kapıyı kıracaklar.**

Mal sahibi damarları harekete gelen Şövalye Timofey haykırdı:

—**Kapıyı mı kıracaklar? Aman yarabbi, som meşeden oymalı, yıldızlı çivilerle süslü ve bana... Dur bakayım bu kapı bana kaça mal olmuştu?**

—**Bunu sonra hesap edersin.... Şimdi....**

Kuvvetli bir darbe kapıyı sarstı. Bunu öfkeli haykırışlar takip etti. Durakoğlu konuşmaya devam ediyordu:

—Bu adamlar kapıdan girecekler. Evde barutun var mı? Yoktur herhalde... Fakat ne olursa olsun bu pencereyi hemen yıkmak lazım.

Durakoğlu'nun bahsettiği pencere, kapının üzerinde olan pencereydi. Timofey heyecanla atıldı, az sonra elinde bir balta ile döndü.

Aşağıdakiler koca kalasla kapıya vurmakta devam ederken, iki arkadaş bütün gayretlerini toplayarak pencereyi yıkmaya başladılar.

Birkaç dakika içinde pencerenin meşe çerçevesi koptu ve büyük bir gürültüyle sokağa düştü.

Şövalye Timofey ter içinde homurdandı.

—Vah zavallı pencereciğim.

—Hele biraz dur canım. Ev yıkıldıktan sonra bütün zararını bir kalemde hesap edersin.

Pencere yere düşerken, kapıya saldıranlar bir taraftan kütrederek bir taraftan da bu iki adamın delirip delirmediğini düşünerek bir an için geriye çekilmişlerdi.

Şimdi kapının üzerinde geniş bir delik açılmıştı. Kapı önündekiler, burunlarını havaya kaldırarak bu deliğe bakıyorlardı.

Yuri, kahkahalarla gülerek haykırdı:

—Korkudan çıldırdı bu adamlar!

Blaam, adamlarına emretti:

—Durmayın, kapıyı kırın!

Pencerenin yerindeki delikte şimdi kocaman bir dolap görünmüştü. Bu dolabı oraya kulakları kirişte olan Durakoğlu ile Timofey sokmuşlardı.

Kalasın tekrar kapıya vuruluşundan çıkan sesi duyar duymaz dolabı altından tutup kaldırdılar.

Durakoğlu:

—Dikkat et! dedi.

Şövalye Timofey inledi:

—Allah vere de pencereden geçse!

Sana kimbilir kaça mal olan pencereyi yıktığımıza göre, buradan geçecektir, merak etme.

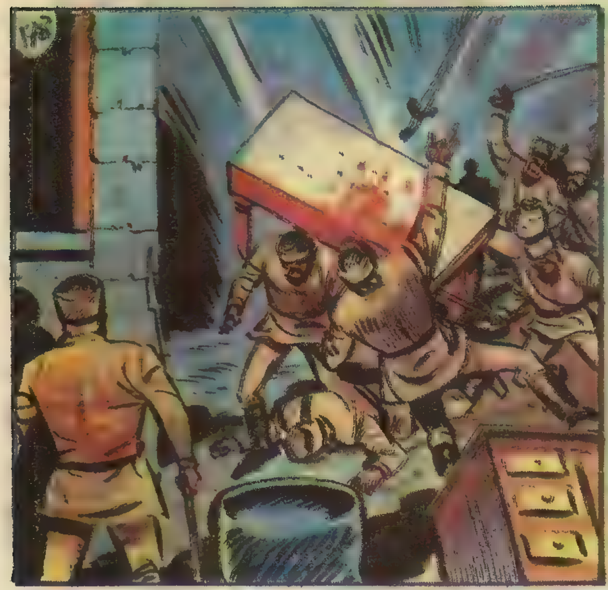

Kalas, kapıya bir daha indi. Aynı anda iki arkadaş, bütün kuvvetini toplayarak ağır dolabı altından kaldırdılar.

Dolap bir an sallandı, sonra aşağıya yuvarlandı.

Sokaktan müthiş feryatlar yükseldi.

Durakoğlu:

—Altı! dedi.

Şövalye Timofey sordu:

—Altısı da öldü mü?

—Ne diyebilirim ben. Ezildiler, yamyassı oldular. Kaldırımlar üzerinde altı kişinin solucanlar gibi kıvrandıklarını görüyorum. Fakat bir gevezelik edeceğimize işimize devam edelim.

Sokak arkadaşları tarafından tehlikesiz bir yere götürülen altı kişinin feryadıyla dolmuştu. Kapıyı vurdukları kalas yerde yatıyordu.

Hücum edenler, karmakarışık olmuşlardı. Yuri, avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

—Ne duruyorsunuz be? Kalasa sarılın! Si-

zin gibi korkak herifler görmedim ben

Durakoğlu:

—Doğru dedi, **biz de durmayalım.**

On kadar adam kalasa sarıldılar, bütün kuvvetleriyle ağır kalası salladılar ve kapıyı vurdular.

Bir yandan da haykırıyorlardı:

—Hurra!... Hurra!...

Kapı çatlamış, kanatlardan biri parçalanmıştı.

Bu ara pencerenin yerindeki delik ağır ve parlak bir şeyle kapatılmış bulunuyordu. Bu parlak şeyin üzerinde kabartma olarak sokaktaki insanlara dilini uzatan bir ifrit başı resmi vardı.

Bu, Durakoğlu ile Timofey'in binbir güçlükle pencereye çıkarabildikleri bir demir sandıktı. Bu sandık da bir gülle gibi pencereden aşağıya indi.

Sokaktan yeni feryatlar yükseldi. Kapıya saldıranlar yeniden kalası bıraktılar.

Yuri ile Balaam'ın küfürleri, emirler veren öfkeli sesleri tekrar işitildi. Kendilerini bekleyen akıbeti bildikleri halde on kişi cesaretle atıldı ve kapıya saldırdılar.

Düşen demir sandık üç kişiyi ezmişti ama kapıda çökmüştü. Yuri ve Balaam, herkesten önce ellerindeki baltalarla kapıya saldırdılar. Adamları da onları izledi.

Fakat bu hücum birdenbire durdu. Kapı çökmüştü ama, arkasındaki iki arkadaşın kurdukları barikat duruyordu.

Pencereden kapıya saldıranların üzerine iskemleler, masalar, yataklar yağmur gibi yağıyordu.

Kapının önünde küfürler, homurdanmalar, feryatlarla karışık bir kargaşalık vardı. Birdenbire kapıya saldıranlar bu işten vazgeçtiler. Durakoğlu:

—Adamları geri püskürttük! dedi.

Timofey cevap verdi:

—Evet... Bana kalırsa...

Yuri, başka bir şekilde hücuma hazırlanıyordu. Pencereden atılan şeylere aldırmadan hep birden kapıya saldıracaklar ve içeriye gireceklerdi.

Bu sırada Durakoğlu pencereden göründü. Delikanlı ter içindeydi. Sapsarı çehresinin üzerinde gözleri ateş gibi yanıyordu. Dudaklarında dolaşan gülümseme ise halinin en korkunç yanıydı.

O pencerede görününce aşağıdan küfürler yükseldi. Durakoğlu elini kaldırdı, herkes sustu. Bu susmada merak vardı, korku vardı, bir parça da hayranlık vardı. Durakoğlu haykırdı:

—Yuri... Balaam...

Yuri kükredi:

—Repnin'i ne yaptın?

Durakoğlu korkunç bir şekilde gülümsedi.

—Sizin başınıza gelecek olanı yaptım. Yani öldürdüm.

—Evet er veya geç siz de benim elimde can vereceksiniz. Onun için size şunu teklif ediyorum. Ben sokağa ineyim. Sizinle beraber bulunan adamlar, üzerime saldırmayacaklarına dair söz versinler. İkinizle birden çarpışayım. Tek başıma, ikinize karşı.

Durakoğlu'nun yanında duran Timofey homurdandı:

—Affedersin, ben de hissemi isterim!

Durakoğlu, Timofey'i geri çekilmeye mecbur eden soğuk bir sesle:

—Sus, dedi, sen bu işe karışma! Duydunuz mu Yuri! Balaam! İkiniz birden tek başıma benimle çarpışmaya razı mısınız?

Yuri öfkeyle bağırdı:

—Melun köpek! Kendini yenilmez mi sanıyorsun?

Balaam kükredi:

—İn aşağıya!.. İn de seni ezeyim!

Durakoğlu:

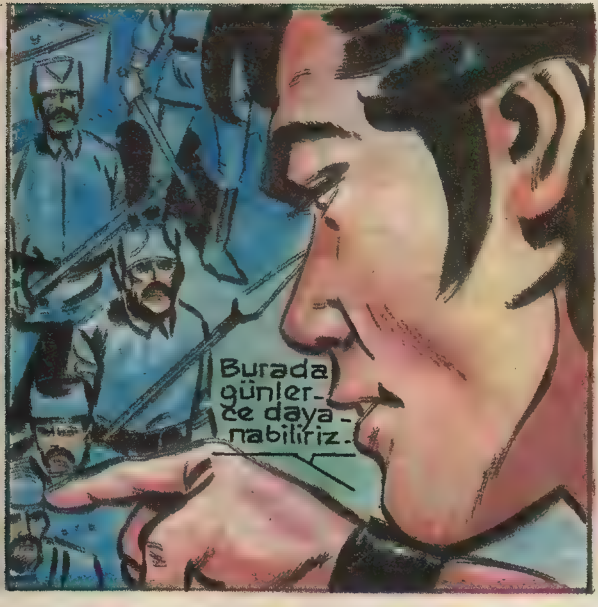

—İkiniz de olursanız belki hakkımdan gelirsiniz! dedi.

İki adam adeta öfkeden kudurarak tekrarladı:

—Belki mi?

—Evet. Kabul ediyor musunuz? Kabul ederseniz beraberinizdeki adamlardan bir çoğunun hayatını kurtarmış olursunuz. Arkadaşlarınız da beni dinlesin. Biz burada günlerce kuşatmaya dayanabiliriz. Yiyeceğimiz var. Kendimizi nasıl savunduğumuzu da hepiniz gördünüz.

Kapıdan girdikten sonra, engellerde doldurulmuş merdivenlerden çıkmak için en az iki saat uğraşacaksınız. Tabii bir çocuğunuz ölecek.

Durakoğlu bir an sustu, kendisini dikkatle dinleyen adamlara bir süre baktıktan sonra devam etti:

—Sonra iyi tahkim edilmiş, başka kapıları zorlamak gerekecek. Ondan sonra ikinci kata çıkmaya mecbur olacaksınız.

—Bütün bunları başarmak kaç cana mal olacak düşünün bir kere. Buna karşılık efendileriniz teklifimi kabul edecek olursa, bütün bu zorluklardan kurtulmuş olacaksınız. Onlar bu teklifimi kabul etmezlerse size, ölüme mahkum yiğit insanlar gözüyle bakacak, onları alçak olarak kabul edeceğim.

Bu sözleri duyunca Yuri, öfkeyle saçlarını yolmaya başladı. Balaam ise kapıya saldırdı ve omuz kuvvetiyle kapının arkasındaki engeli devirmek istedi.

Kapı önünde yeniden haykırmalar oldu. Durakoğlu pencereden kaybolmuş, kapıyı saranlar, delikanlının teklifi üzerine görüşmeye başlamışlardı.

Şövalye Timofey, Durakoğlu'na:

—Nasıl olur da, dedi senin tek başına dışarıya çıkmana razı olabilirim? Buna nasıl ihtimal veriyorsun?

—Teklifimi kabul ederlerse buna razı olacaksın. Ettiğim intikam yeminini yerine getirmek için bu son fırsattır.

—Fakat bu adamlar seni öldürür. Yuri ve Balaam çok iyi kılıç kullanırlar.

—Böyle şeyler söyleme. Ben onları öldüreceğim. Bu sayede ikimiz de kurtulacağız. Komutanları öldükten sonra bu adamlar bize el kaldırmaya cesaret edemezler. Eğer ben ölecek olursam, sana düşen iş aşağıya inmek ve...

—Aman yarabbi... Sen işleri ne güzel hallediyorsun?

Durakoğlu pencereye yaklaşarak:

—Yetişir dedi, beni çağırıyorlar...

Aşağıda görüşmeler bitmiş, silahlı adamlar, Timofey'in evinin kapısının iki tarafında ikiye ayrılmışlardı.

Bu suretle yol tıkanıyor, fakat arada geniş bir mesafe kalıyordu.

Silahlı adamların arkasında, heyecanla bu işin sonunu bekleyen halk toplanmıştı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

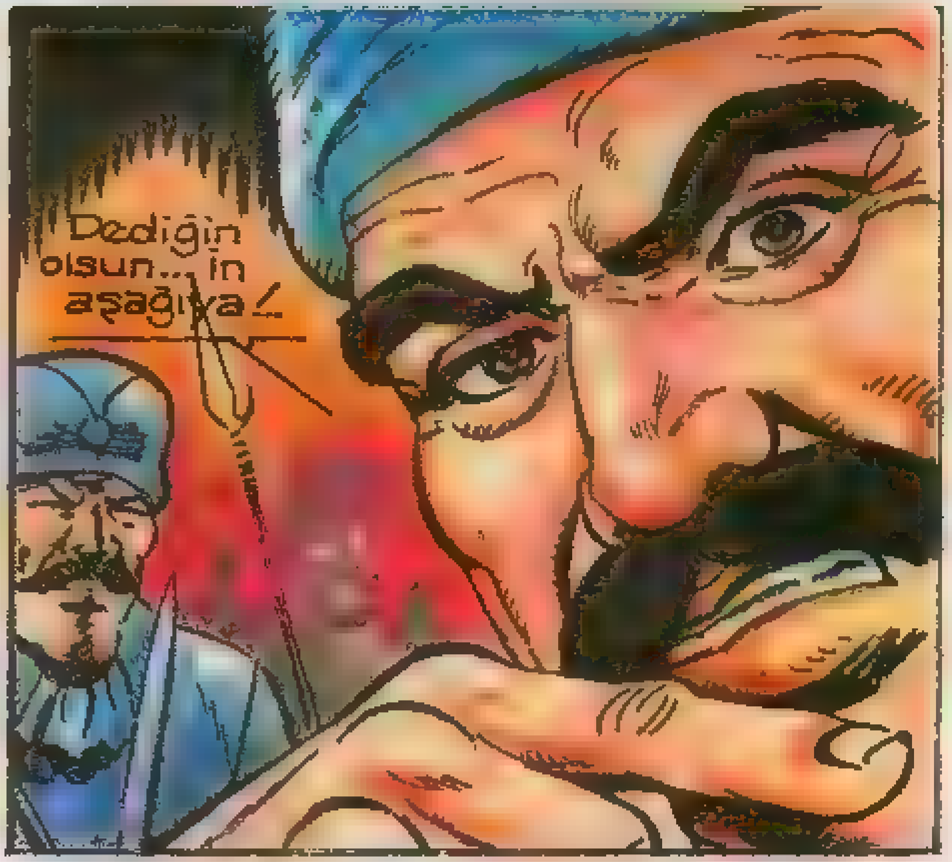

Aradaki boş mesafede, Yuri ile Balaam duruyordu. İkisi de kılıçlarını ellerine almışlar. Yuri:

—**Savaşı kabul ediyoruz!** dedi.

Balaam ekledi:

—**Önce birimiz dövüşecek, sonra ikincimiz.. Tabii ilk dövüşü kazanabilirsen..**

Durakoğlu:

—**Baylar... Bu lütuftur. Bunu kabul edemem. Çünkü ben sizden lütuf istemiyorum. Onun için ya ikiniz beraber dövüşürsünüz, yahut ben aşağıya inmem.**

Yuri mosmor kesilerek:

—**Peki, dediğin olsun, aşağı in!** diye homurdandı.

Durakoğlu aşağıya indi. Durmadan kendisine "Aman dikkatli ol" diyen Timofey de onu takip etti. Kapının arkasındaki eşya arasından yalnız bir kişinin geçebileceği kadar yer açtılar, Timofey de çıkmak istiyordu fakat Durakoğlu bu-

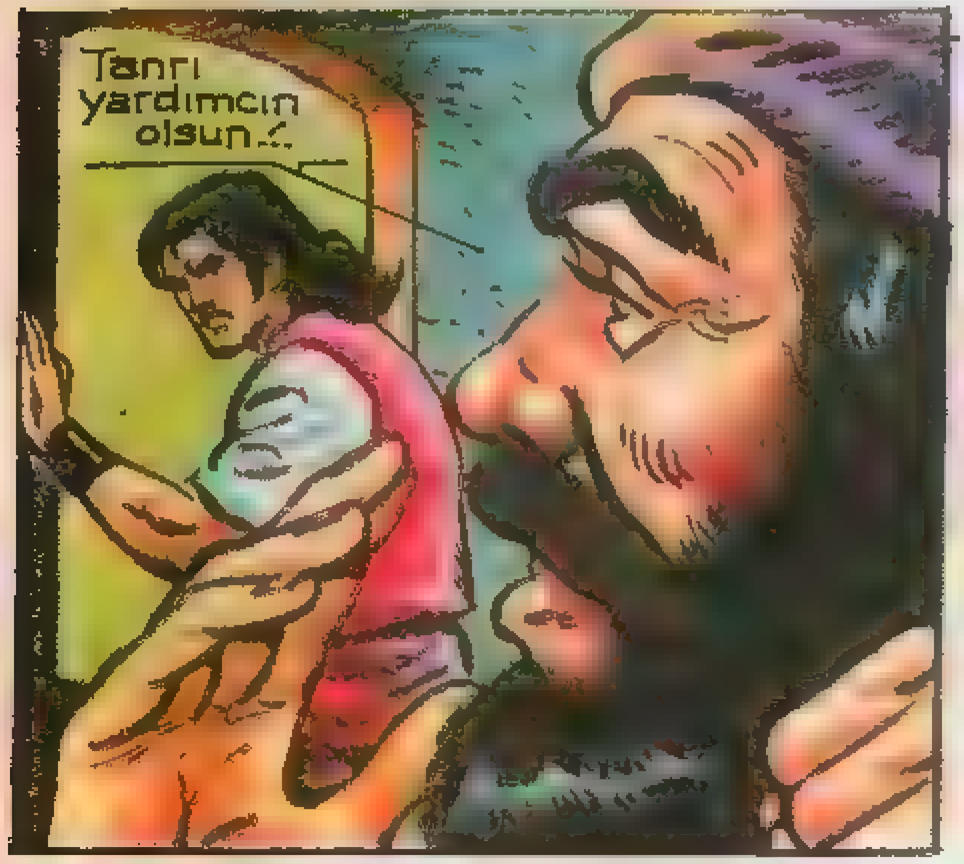

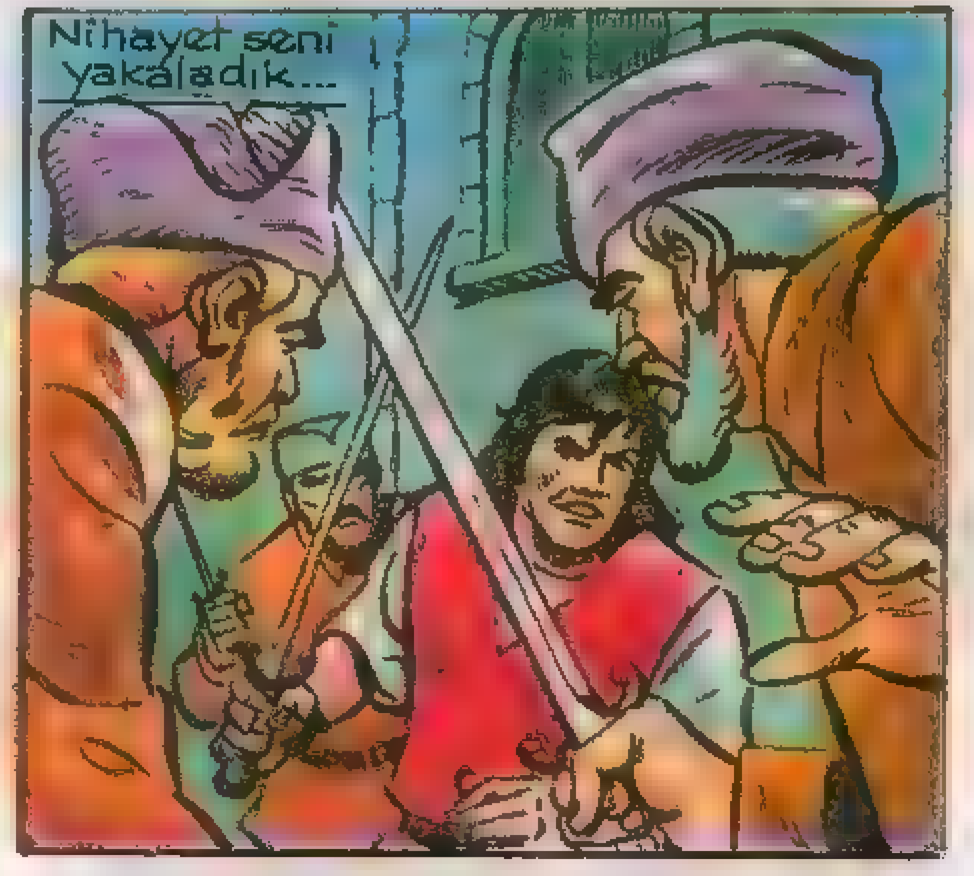

na engel oldu:

—**Sen de benimle beraber çıkacak olursan, karşımızdakiler hile yaptığımızı sanacaklardır. Bu durumda, askerlerin ettiği yeminin kıymeti kalmayacak, hep birden üzerimize saldıracaklar ve bizi öldüreceklerdir.**

Şövalye Timofey, esefle başını sallayarak:

—**Doğru,** dedi, **öyleyse git.. Tanrı yardımcın olsun!**

İki arkadaş kucaklaştılar. Timofey, çarpışmayı pencereden seyretmek üzere yukarı kata koştu. Durakoğlu da sokağa çıktı, rakiplerini selâmladı ve savunma durumu aldı.

Aynı anda Yuri kükredi:

—**Nihayet seni yakaladık!**

Kapının iki tarafına toplanmış askerler, Durakoğlu'nun çevresinde bir halka çevirmek üzere derhal harekete geçtiler. Delikanlı ihanete uğradığının farkına varıncaya kadar etrafı sarılmış oldu.

Şunu da söylemek gerekir ki, adamlardan bir çoğu, yemin ettiklerini ileri sürerek Durakoğlu'nun üzerine yürümedi ve kenara çekildi. Bu adamlar, daha sonra, yeminlerine değer verişlerini pek pahalıya ödediler.

Hepsi asıldı!

Şövalye Timofey, Durakoğlu'na kurulan tuzağı görünce kendini kaybetmiş bir halde merdivenlere doğru atılarak haykırdı:

—İhanet!... İhanet...

Fakat merdivenlerden inip, sokağa çıktığı vakit çok geç kalmıştı. Durakoğlu, eli-ayağı bağlı olarak beş-altı adamın omuzu üzerinde, etrafı silahlı muhafızlarla çevrilmiş olarak Kremlin Sarayı'na doğru gidiyordu.

Yuri ve Balaam, hançerlerini çekmiş olarak bu muhafızların iki yanında yürüyorlardı.

Timofey, arkadaşının götürüldüğünü görünce kılıcını çekerek haykırdı:

—Ben de buradayım!.. Beni de tutuklayın!.. Hey Yuri!.. Hey Balaam!.. Gelin de beni de yakalayın!..

... Ve yürümekte olan silahlı adamların en arkadakilerine saldırdı. Fakat askerler onu, mızraklarının ucuyla itmekten başka bir şey yapmadılar.

Timofey'in, askerler ve komutanları aleyhine söylediği sözler, haykırdığı küfürler de fayda vermedi. Birkaç askeri yaralaması da boşuna oldu, yürüyenler durmadı.

Yuri ve Balaam, Durakoğlu'nu yakalamış olmanın sevinci arasında her şeyi unutmuşlardı. Timofey de haykırarak, küfrederek, saldırarak Kremlin Sarayı'nın büyük kapısının önündeki asma köprüye kadar yürüdü. Orada, askerlerin köprüden geçtiğini, sonra köprünün kaldırıldığını gördü.

Bu hal, Şövalye Timofey'i çok fena etkilemişti. Bu serüven onun kalbine kapanmaz bir yara açtı. Dişlerini gıcırdattı.

Bu davranışla, şerefini beş paralık eden Yuri ve Balaam'dan öcünü alacağına yemin etti. Sonra hanın yolunu tuttu.

Hanın bulunduğu sokak sakindi. İçeriye girdiği vakit, o günkü olayların, iştahını kesmediğini gördü, afiyetle yemek yedi. Onu neşesiz gören Hancı Şukar, çevresinde uzun uzun dolaştıktan sonra nihayet ağzını açmaya cesaret edebildi.

—Şövalye, bugün her zamanki gibi odanızda yemek yiyecek yerde, salonda yemek yemekle tedbirsizlik yapmadınız mı?

Timofey homurdandı:

—Burada yemek yemek, neden tedbirsizlik oluyormuş bakayım?

—Fakat, Kontes Hanna'nın adamlarının sizi aradıklarını söyleyen, bizzat siz değil miydiniz?

Timofey öfkeli öfkeli:

—Evet, ama dedi, onlar artık benim derime metelik bile vermiyorlar...

Zavallı Şukar usta, düşmanlarının artık kendisini aramadıklarını öğrenince, bu adamın neden bu kadar öfkelendiğini anlayamadı. Fakat Timofey'in kızgın hali karşısında konuşmanın konusunu değiştirmek istedi:

—İnşallah bu sözleri yakında Durakoğlu'nun ağzından da duyarım...

Timofey haykırdı:

—İşte bunda yanılıyorsun. Durakoğlu'nun derisi şimdi eskisinden çok daha değerlidir...

Hancı kekeleyerek mırıldandı:

—Umarım ki, başına kötü bir şey gelmemiştir...

Bardak bardak şarap için Şövalye Timofey cevap verdi:

—Durakoğlu, Kremlin Sarayı'nda zindana atıldı... Belki de asılacak!

Şukar usta sarardı ve hanın hesabına titredi.

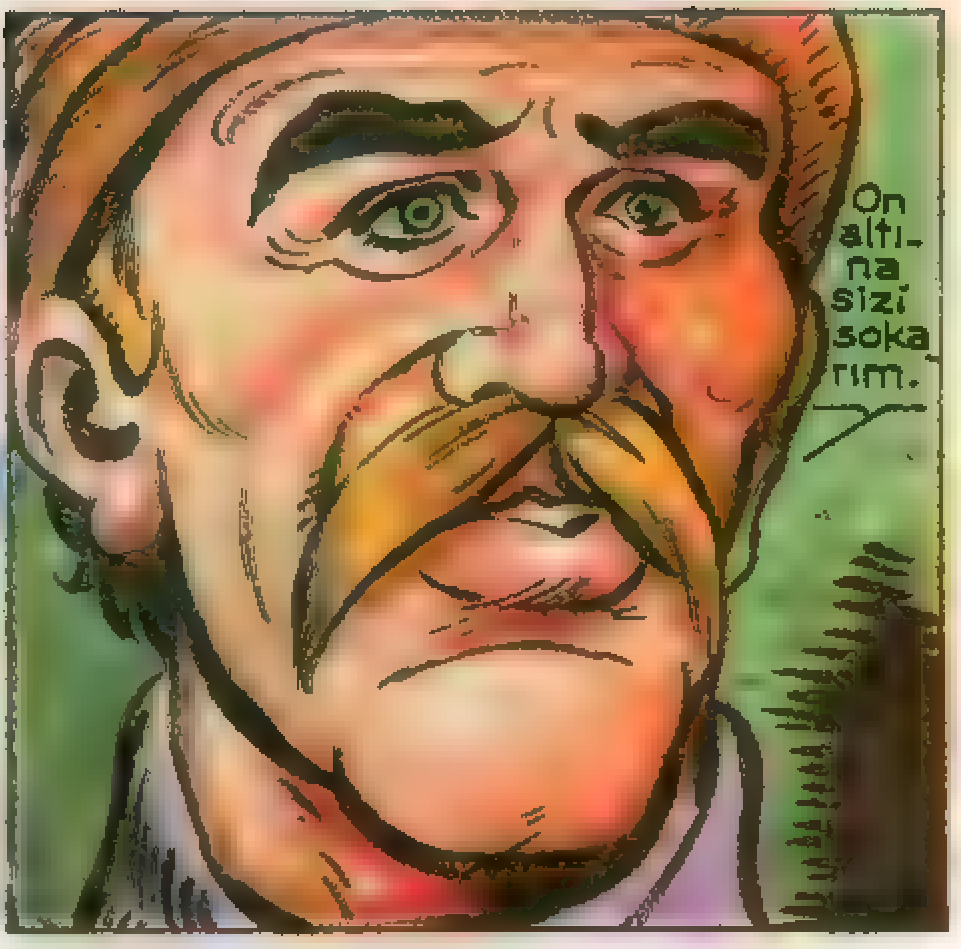

Durakoğlu sorguya çekilir ve uzun zaman bu handa oturduğunu söyleyecek olursa hanı ne olurdu? Taş üstünde taş bırakmazlar, yakıp yıkarlardı..

Bu sırada, önündeki şarap kupasını iten Şövalye Timofey haykırdı:

—Vallahi, Kremlin Sarayı'na girebilmek için ömrümüm on yılını fedaya razıyım.

Yanıbaşındaki masada oturan bir adam ayağa kalktı, selâm vererek yaklaştı ve fısıldadı:

—Benim için hiçbir faydası olmayan hayatınızın on yılı yerine, bana on altın ruble verirseniz, sizi Kremlin Sarayı'na sokmak işini üzerime alabilirim.

Birdenbire ayılan Timofey:

—On değil, yirmi altın ruble veririm, dedi, **yirmi altın ruble...**

Şövalye Timofey, bu teklifi yapan adamı gözden geçirdi.

Bu, Moskova'da sık sık rastlanan adam-

lardan biriydi. Uzun ve zayıf çehreli, düşük bıyıklı, büyük bir eğri kılıcı yırtık elbisesinin üzerine asılı bir adam.. Şövalye Timofey:

—Beni Çar'ın sarayına sokacak adam sen misin? dedi.

Adam:

—Hayır, dedi, **fakat ben birisini tanırım. Bu adam bana para kazandıracak bir işi reddedemez. Bu adam sizi, istediğiniz yere sokabilir.**

Timofey kalkarak:

—Haydi, gidelim, dedi.

—Hele önce paraları veriniz de sonra gideriz!

Şövalye Timofey odasına çıktı ve yirmi altın ruble ile aşağıya inerken düşündü:

—Elimde kalan para bundan ibaret. Fakat gerekirse Durakoğlu'nun hazinesinden alabilirim...

Kendisine kılavuzluk eden adamın arkasından yola düştü.

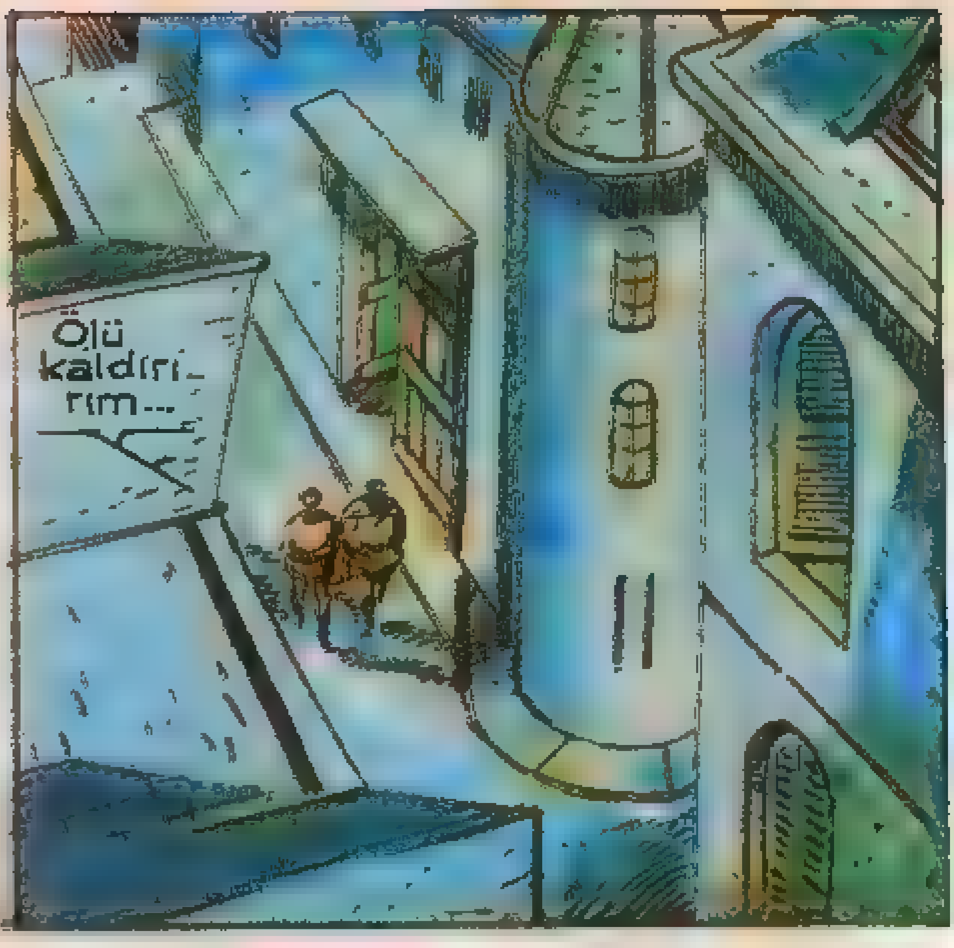

Biraz yürüdükten sonra sordu:

—Beni nereye götürüyorsun?

Adam cevap verdi:

—Üniversite bölgesine...

—Peki sen kimsin? Ne iş yaparsın...

Adam, dudakarında garip bir gülümsemeyle, Timofey'e baktı. Yürümeye devam ederek anlattı:

—Kim miyim? Vallahi, kim olduğumu ben de bilmiyorum. Adım var mıydı, yok muydu, onun bile farkında değilim. Varsa bile unuttum. Yaptığım işe gelince, bu basittir. Birkaç altın kazanmak için daima hayatımı tehlikeye korum. Hele, ölüm meydanında bir adam asıldı mı, bana gün doğar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?

—Hayır, anlamıyorum... Fakat, galiba!..

—Galibası filan yok... Gece iyice karanlık bastıktan sonra kendilerine bir az para verdiğim bir iki kişiyle beraber Kremlin meydanına gelir, ölüyü darağacından indiririm. Sonra da cesedi, o esrarengiz evdeki adama götürürüm. Bu cesetleri ne yapar? Bunu bilmiyorum, bilmek de istemem. O adam bu iş için bana bol para veriyor ya.. Bana lâzım olan da budur..

Şövalye Timofey, gizli bir endişeyle sordu:

—Kim bu esrarengiz adam?

—Yanına gittiğimiz vakit görürsünüz. Eğer Moskova'da sizi Kremlin sarayına sokabilecek bir adam varsa, o da budur, başkası değil..

—Ya kabul etmezse?

—Buna imkân yok.. Polis müdürüne ihbar edilmekten çok korkar. Sonra, on beş günden beri bana hiç bir iş vermediği için, bu işi kabul edecektir. Zaten bana iş vermiş olsaydı altınlarınıza ihtiyacım olmazdı şimdi.. İşte geldik zaten...

Şövalye Timofey haykırdı:

—Neee?

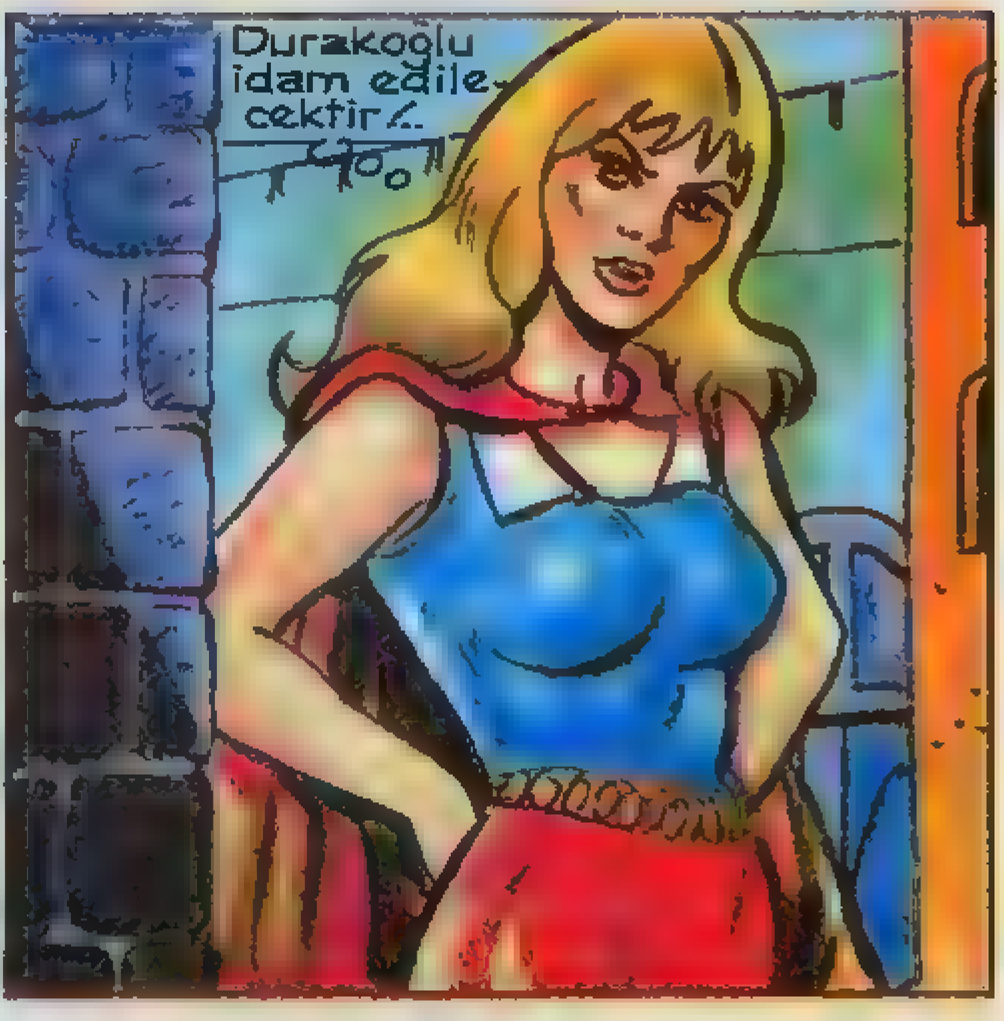

Adam sakin bir tavırla:

—Burası, dedi, siz **Büyücü Diviye'den bahsedildiğini hiç duymadınız mı?**

Kapısı önünde, Durakoğlu'nu beklediği evi tanıyan Şövalye Timofey mırıldandı:

—Büyücünün evi, doğru, bu adam beni saraya götürebilir.. Büyücü her kapıyı açmakta ustadır..

★ ★ ★

Kontes Hanna, Kremlin Sarayı'nın büyük kapısının yanında bekliyordu.

Durakoğlu'nun oraya getirtilmesi için emir vermişti.

Heyecanlıydı.

Durakoğlu'nun yakalanışı, genç kadının nazarında sonsuz bir kazanç, servet, şeref, kudret ve öz hayatının kurtulması anlamına geliyordu.

Kontes Hanna şöyle düşündüyordu:

"—Durakoğlu idam edilecektir.. Çünkü

aşkıma ihanet etti, Prenses Aleksandra'nın aşkını bana tercih etti!"

Kontes, karanlık bakışlarını, sarayın pencerelerine dikti. Çar'ı etkileyen ve Durakoğlu'nun da kalbini çalan Prenses Aleksandra'nın gölgesini pencerede görmeyi umuyordu:

"—Haydi, gel de sevgilini kurtar bakalım!" diye haykıracaktı neredeyse..

Arkasında duyduğu ses üzerine birdenbire geri döndü.

Durakoğlu, askerlerin arasında gelmişti. Bu, Kontes Hanna için ilk büyük zaferdi.

Kontes onu görünce, kendinden emin ve korkunç tavrını tekrar takındı. Sımsıkı bağlı ve silahsız olan Durakoğlu, sarayın büyük kapısından girerken neşeli bir sesle:

—İyi iyi, dedi. Ben de bir haftatan beri Kremlin Sarayı'na girmek için bir çare arıyordum.

Durakoğlu'nu, Kontes Hanna'nın önünde yere koydular, bağlarını çözdüler.

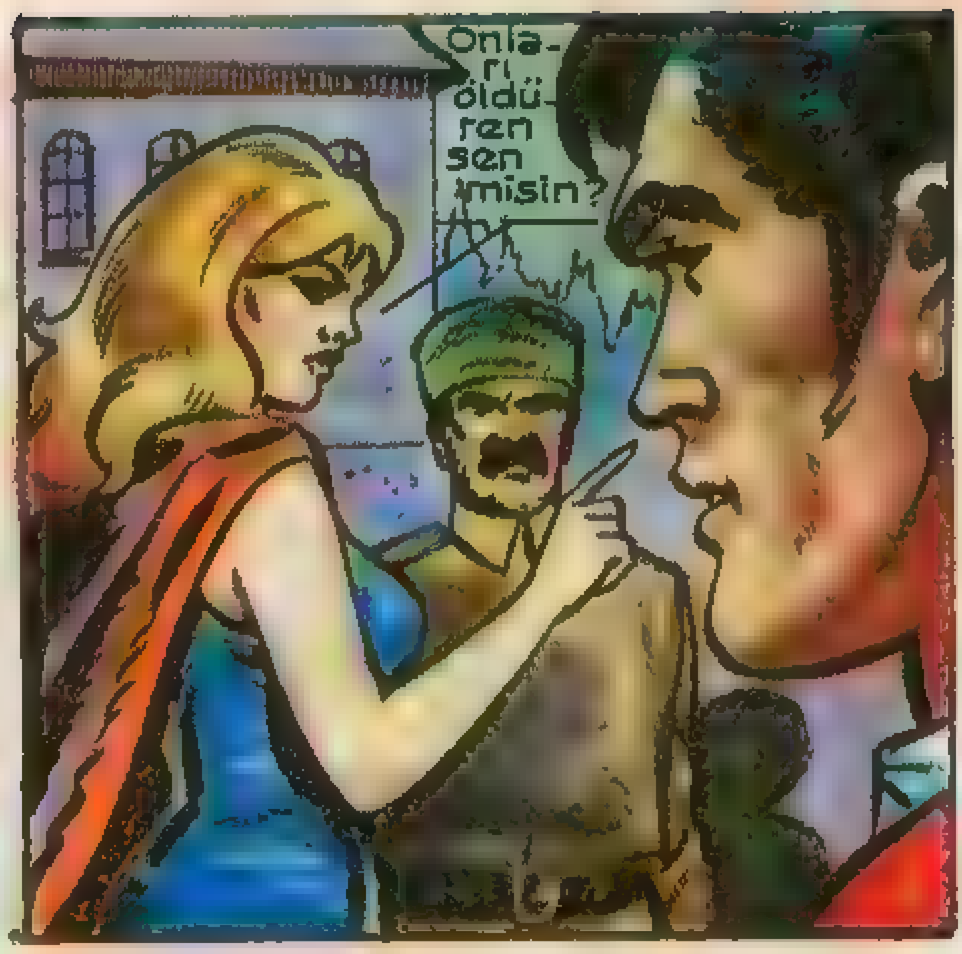

Delikanlı silkindi, gerindi, gülümsedi. Yuri ve Balaam'a dönerek değişik bir çehreyle:

—Bu kalleşliğinizi unutmayın sakın! dedi. Sonra buz gibi soğuk bir sesle ekledi:

—İki arkadaşınız, öbür dünyada sizi bekliyor!

Yuri ve Balaam omuzlarını silktiler, fakat kalpleri titredi.

Yuri, hanımına doğru ilerleyerek:

—Kontes, dedi, bu adamı isyan halinde ve suç üzerinde yakaladık!

Balaam ekledi:

—Mahkeme, onu Çar'a isyan hazırlıkları yaparken yakaladığımızı da dikkate alacaktır herhalde dedi...

Kontes Hanna ve Durakoğlu, silahlı adamların arasında karşı karşıya duruyordu..

Genç kadın, herkesi titreten sert bakışıyla Durakoğlu'na bakarak sordu:

—Davidov'u ve Cellat Leon'u öldüren sen-

sin değil mi?

Durakoğlu:

—Evet, dedi. Kılıcım onların kalplerini parçaladı. Fakat ikisi de mertçe öldü..

—Repnin'i de sen öldürdün öyle mi?

—Evet.. Onun da kalbinden vurdum, o da yiğitçe öldü fakat bu iki kahpe...

Durakoğlu, Yuri ve Balaam'a döndü, onları süzerek devam etti:

—Bu iki kahpe ise kahpece ölecektir. Repnin'i öldüren el, onları da kalplerinden vuracaktır.

İki adam, dişlerini gıcırdatarak ilerlediler. Kontes emretti:

—Geriye!...

Adamlar sarararak durdu. Kontes, Durakoğlu'na dönerek sordu:

—Çar'ı öldüreceksin değil mi?

Durakoğlu başını dikti:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen : Ragıp DERİN

—Evet, ama niye sen de içindeki fesatı açıklamıyorsun? Çar'ın ölümünü sen de istiyorsun. Korkma ele verecek değilim.. Ben bir intikam peşindeyim.. Sense Çar'ın koltuğunu kapmak istiyorsun.. Sen, onu bunu öldüren cellatların bıçağı idare eden, katillerin kollarını yöneten ihtiraslı bir dişisin...

Kontes Hanna, bu ağır hakarete dayanamayarak kükredi..

—Götürün!

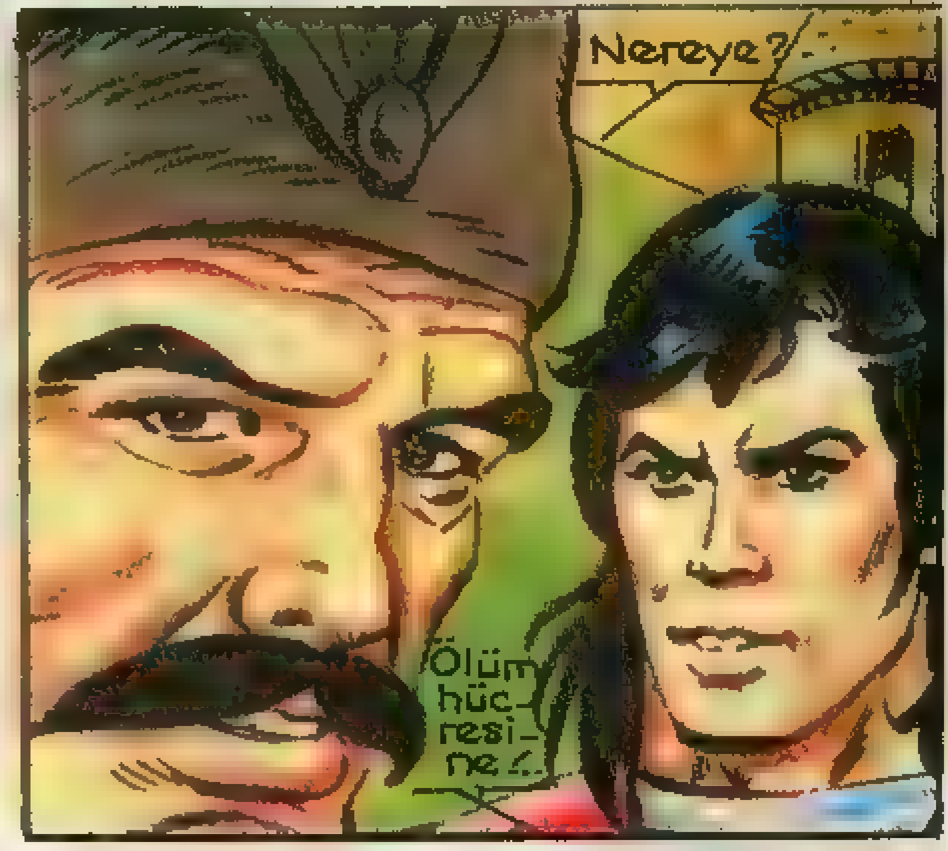

Yuri ve Balaam acele acele sordular

—Nereye?

Durakoğlu kahkahalarla güldü:

—Nereye olacak canım? Ölüm hücresine..

Kontes Hanna, sert bir baş işaretiyle bu sözleri onayladı. Durakoğlu, yirmi kadar muhafızın arasında yürümeye başladı.

Yürürken düşünüyordu:

"—Kontes şüphesiz ki benden korkuyor..

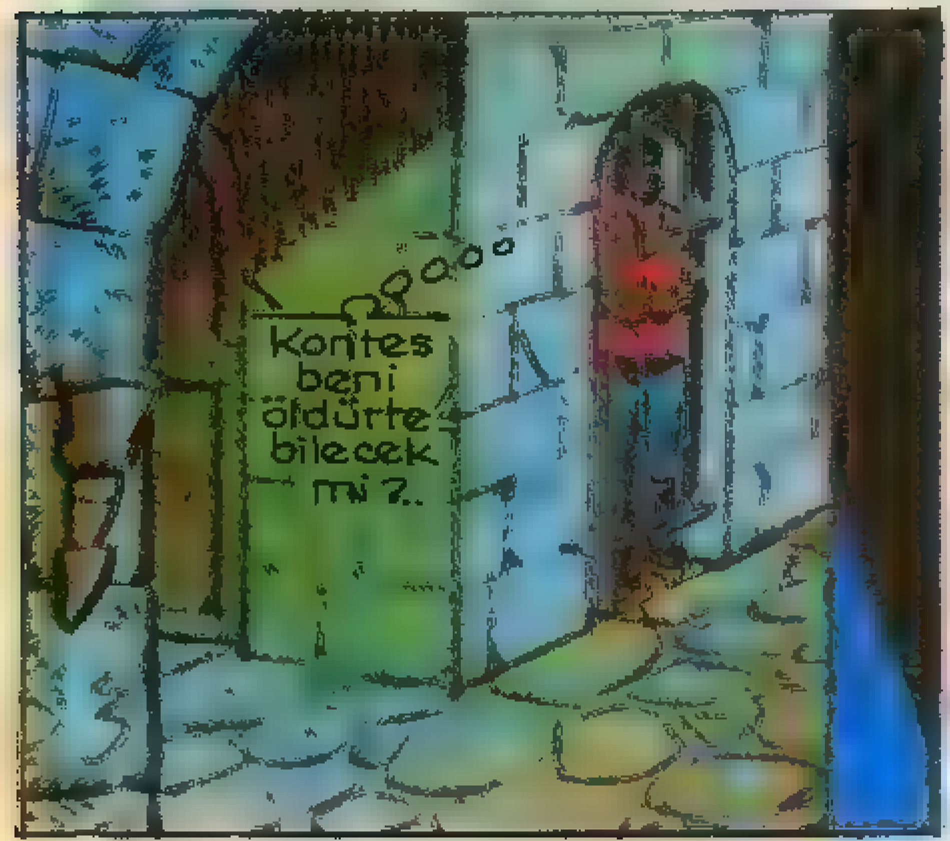

Fakat öldürtmeye cesaret edebilecek mi?"

Durakoğlu bir kaç dakika sonra, yeraltı zindanlarının ikinci katındaki bir hücreye kapatılmıştı. Zindancı vaktiyle ona, buraya kapatılanların altı aydan fazla yaşamadığını söylemişti. Öylesine kötü, havasız, iğrenç bir yerdi ki, bu hücre..

Bu sırada Kontes Hanna da düşünüyordu:

"—Durakoğlu tehlikeli bir insan.. Ondan korkuyorum doğrusu.. Fakat Çar'ı öldürebilecek

tek adam"

"—Eğer üç sahte keşiş suikastı başaramazsa Durakoğlu'nu Çar'a saldırtmam gerek. Neyse.. Bu ölüm hücresinde biraz kalsın.. Belki akıllanır... Sonra kafasını kestiririm.. Ölümden kurtulması mümkün değil..."

Kontes Hanna, düşüncelerinin burasında durdu. Gözlerinde bir korku ifadesi vardı. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

—Evet.. Durakoğlu'nu seviyorum galiba.. Onun kadar güçlü bir erkek görmedim.. Belki yazık olacak ama onu mutlaka öldürteceğim.. Çünkü her zaman huzurumu kaçırıyor.

★ ★ ★

Komutan Galyulin, Kontes Hanna'nın odasına telaşla girdi.. Komutan Mihail'in idamından sonra, onun yerine Kontes Hanna'nın muhafız subaylığına tayin edilen Galyulin heyecanlıydı:

—Majeste, dedi, vakit yaklaşıyor. Moskova'nın her yanında silahlı adamlarımız "Yaşasın Kontes Hanna" diye bağırmaya hazır.. Emrinizde yirmi yakın insan var. Düşmanlarımızı ortadan kaldırmak için bir gece yetecektir.

—Bunu biliyorum! Devam et..

—Çar'ın yanına koyduğumuz üç adam, ilk işaretim üzerine harekete geçeceklerdir. Bu sabah, adamların şefini gördüm, konuştum. Çar artık ölüme mahkûmdur Kontes.. İstediğiniz zaman

tahta oturacaksınız...

—Bunları geç... Bildiğim şeyler bunlar...

Komutan Galyulin yaklaştı, sesini alçalttı:

—Durakoğlu zindanda... Onu üç gün sonra idam edelim. Harekete geçme işareti, katilin başının yere düştüğü gün verilecektir. Celladın inen baltasının sesine bütün kiliselerin çanları cevap verecektir.. İsyan böyle başlayacak majeste!..

Bu sefer Kontes Hanna cevap vermedi.

Komutan Galyulin sesini biraz daha alçaltarak fısıldadı:

—Bundan sonra Moskova halkı sokağa dökülecek:

Komutan Galyulin'in Prenses Aleksandra'ya zaafı olduğunu bilen Kontes Hanna soğuk bir sesle sordu:

—Aleksandra ne olacak?

Komutan Galyulin gerileyerek kekeledi;

—Onun bize bir zararı olmaz..

—Yanılıyorsun... Bugüne kadar her hareketimizi o engelledi. Prenses'in vücudunun ortadan kalkması şart...

Komutan Galyulin sarardı, fakat kendini Kontes Hanna'ya isyan edecek kadar güçlü bulamadı. Titrek bir sesle:

—Madem ki mahkûm ediyorsunuz, o da ölecektir!

Kontes Hanna'nın dudakları acı bir gülümsemeyle büzüldü. Yüzünde bir zafer ifadesi vardı.. Komutan Galyulin'in Aleksandra'yı nasıl sevdiğini çok iyi biliyordu. Buna rağmen ona ölüm kararını kabul ettirmişti.

Komutan Galyulin adeta inledi. Fakat sesi kararlı çıktı.

—Bu kız ölecektir madam. Bundan hiç kuşkunuz olmasın.. Onun ölümüne önem vermiyorum çünkü efendim sizsiniz. Bu kıza acımış,

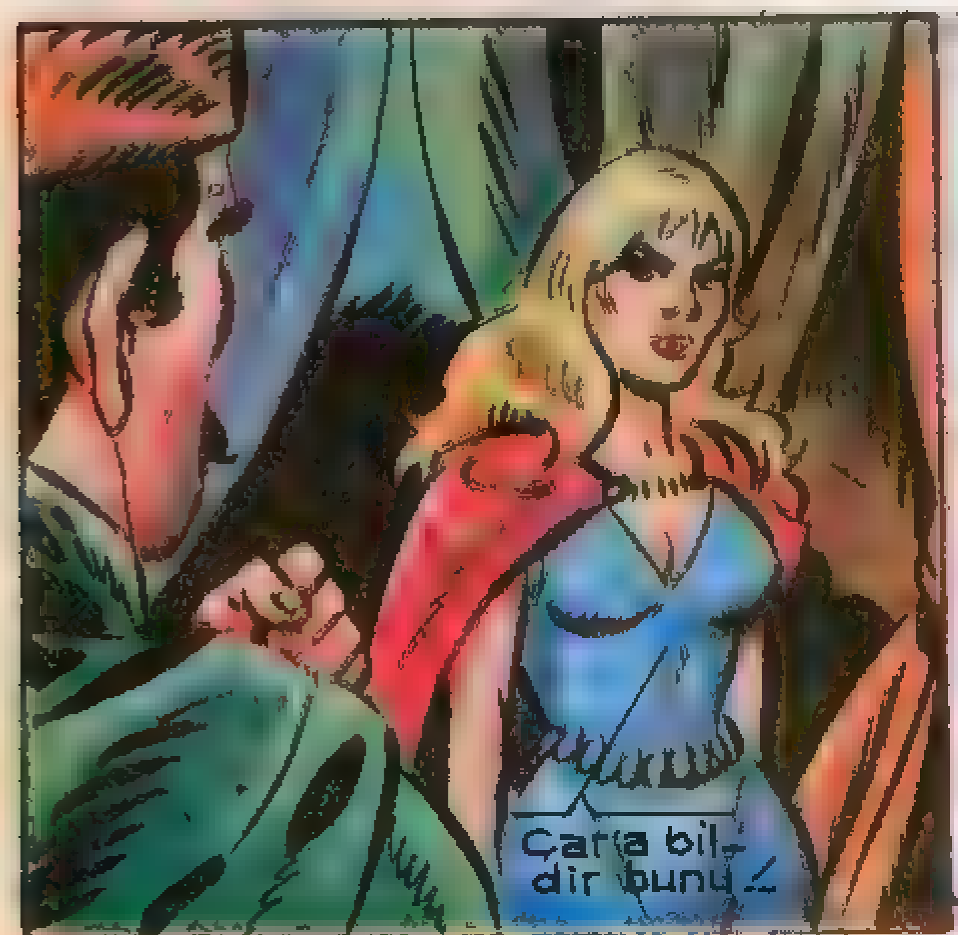

hatta bir gün onu sevdiğimi sanmıştım. Fakat sizin iradenizin yanında onun kıymeti ne olabilir? İsterseniz yaşar, isterseniz ölür.. Ben yalnız majestelerinin hayatına bağlıyım.. Sizin hayatınız benim hayatımdır madam..

—Peki... Şimdi git, Çar'a, hayatına kasteden Durakoğlu'nun yakalandığını haber ver. Sanırım Türk'ün yakalanışına sevinecektir. Ölmeden önceki son sevinişi olsun bari..

—Emredersiniz...

Komutan Galyulin, Kontes Hanna'nın yanından çıktı.

Çar'ın kapısı, Kontes'in habercisi için daima açıktı.

Birkaç dakika sonra Galyulin, Çar'ın odasına alındığı vakit, Osman, Hüseyin ve Bekir, Çar'ı çarpan cini onun vücudundan çıkarmaya uğraşıyorlardı.

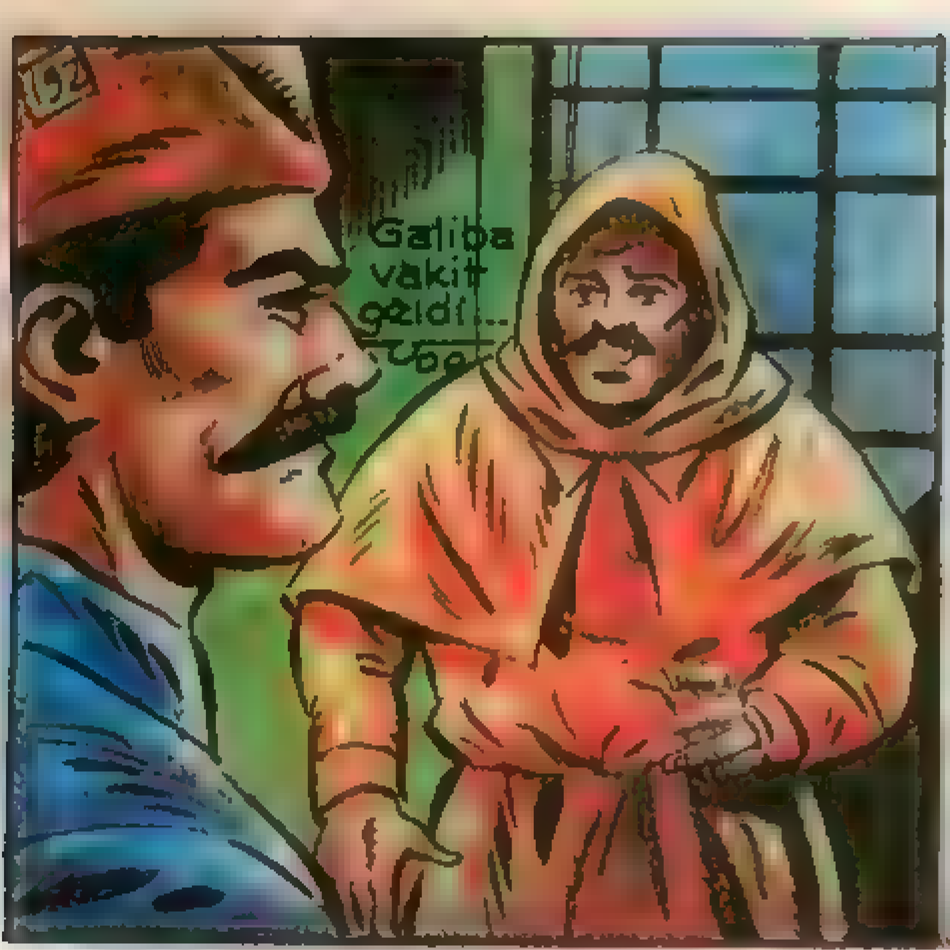

Üç arkadaş kendilerini kiralayan amirlerini görünce titredi. Osman düşündü:

"—Galiba vakit geldi! Şimdi bu adam bize, Çar'ı öldürmemizi emredecek!"

Üç sahte keşiş, alelacele bir köşeye çekildi. Nefes bile almaya korkarak beklediler. Fakat Komutan Galyulin onlara bakmaya bile gerek görmedi. Kendisini karşılayan Çar'ın önünde saygıyla eğildi. Çar:

—Bu üç adamı görüyor musun? dedi. Onlar beni iyi etmek ve kurtarmak üzeredirler. Hem de nasıl, biliyor musun?

—Tabii,dua gücüyle...

—Hayır, güldürerek.. Hele şu iri yarı olanı yok mu?

Bekir doğruldu. Osman,erenleri, evliyaları yardımına çağırdı. Hüseyin inleyerek düşündü:

"—Bu sefer her şey bitti. Ölmesine yardım edeceğimiz Çar, kendisini kurtaracağımızı söylüyor!"

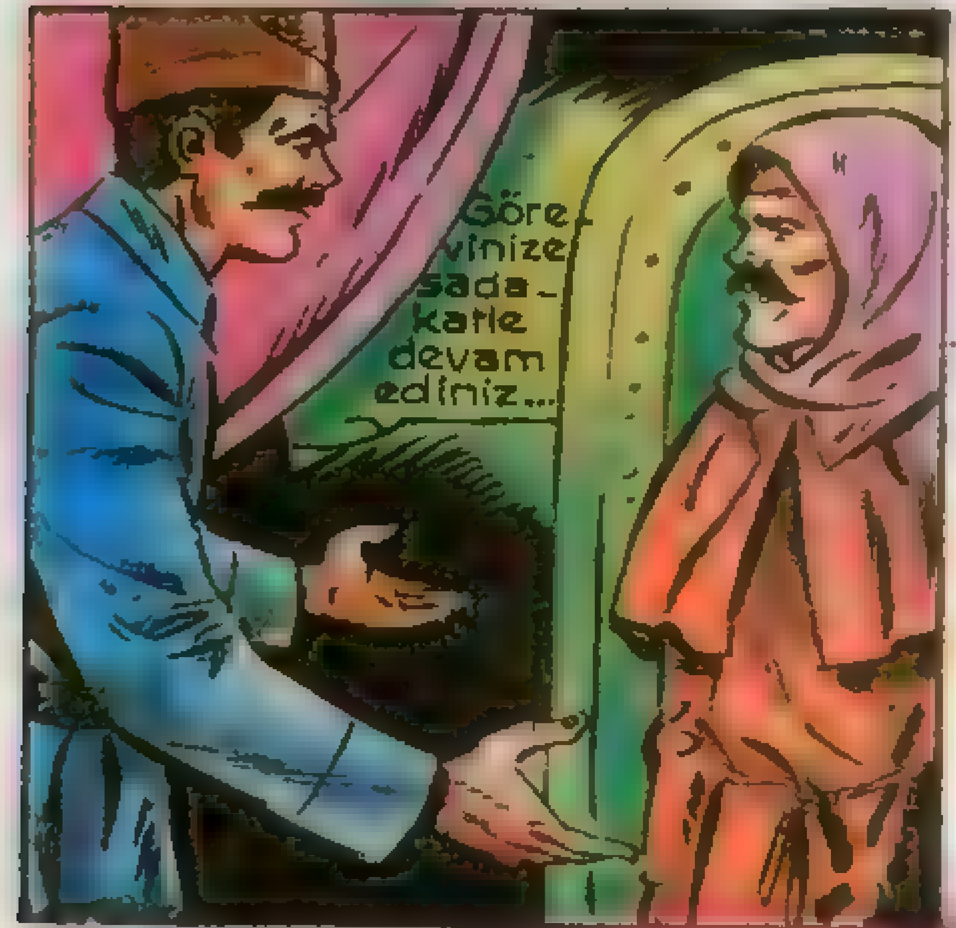

Komutan Galyulin onlara doğru ilerledi. Üç arkadaş ürperdi. Galyulin onlara usulca fısıldadı:

—İşler yolunda! Görevinizi çok iyi başarıyorsunuz.

Sonra sesini yükselterek devam etti:

—Görevinize sadakatle devam ediniz. Majeste için dua etmekten vaz geçmeyiniz. Bu gayretinize mükâfat olarak yarın size güzel bir hediye göndereceğim...

Sahte keşişler geniş bir nefes aldılar. Osman utana utana:

—Bayım, dedi majesteyi güldürmekte devam edelim mi?

—Evet.. Kesin sonucun alınacağı gün yaklaşıyor. Hazır olunuz!

Komutan Galyulin'in keskin bakışları altında titreyen Osman:

—Hazırız! dedi

Komutan, Çar'a dönerek:

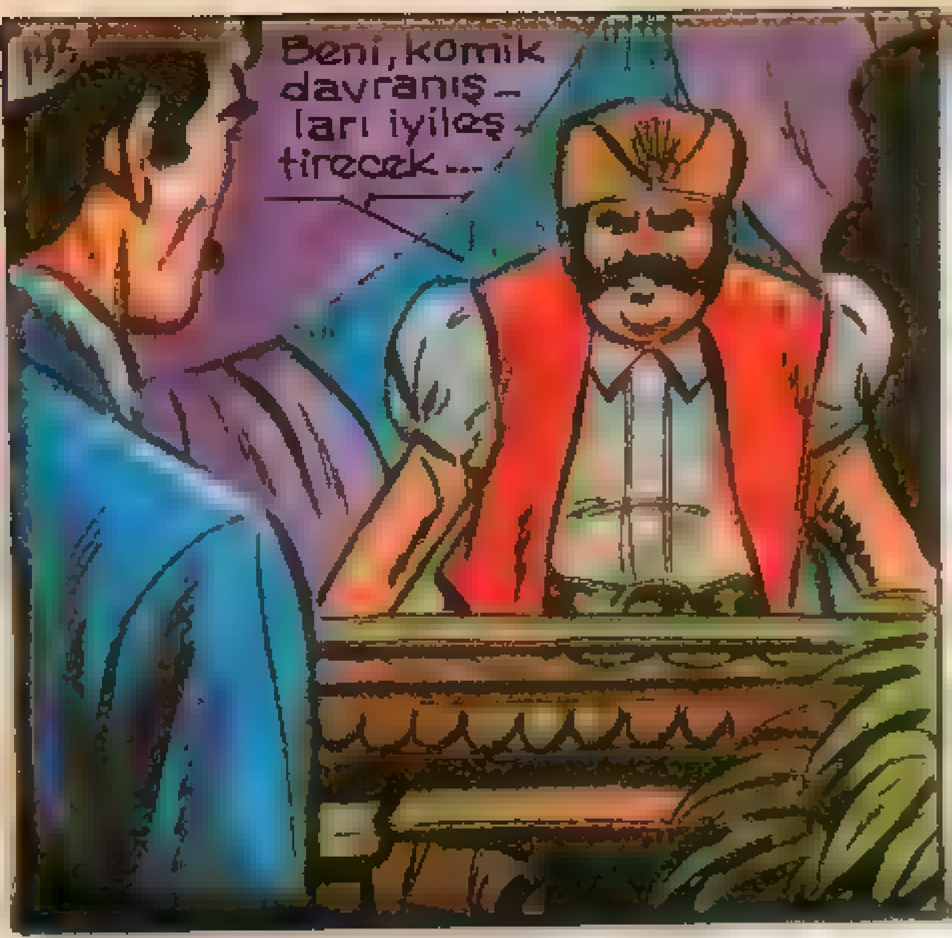

—Majeste, dedi, bu keşişler, efendimizin güvenine tamamen lâyık görünüyorlar. Bu adamların bir sürü iş başardıklarını çok duydum. Duaları sizin şifa bulmanıza sebep olacaktır..

—Hayır, duaları değil, beni güldüren hareketleri yüzünden iyi olacağım.. Sen bu herifleri tanımıyorsun herhalde.. Ben onların ne mal olduklarını öğrendim. Kilerci başım da öğrendi. Öyle çabuk susuyor, öyle çabuk acıkıyorlar ki bu adamlar, onlara şarap ve yiyecek yetiştirmekte güçlük çekiyorum.

Komutan Galyulin, Çar'a şaşkın şaşkın bakıyordu. Çar onun yüzündeki ifadeyi anladı:

—Hımm.. Ciddi çehrene bakılırsa, sen bugün bana devlet işlerinden bahsetmeye geldin. O halde siz de buraya geliniz keşiş efendiler.. Çünkü bugünden itibaren sizi danışman tayin ediyorum...

Bekir, Komutana bakarak, Çar'a yaklaşırken kekeledi:

—Majeste, ben devlet işlerinden hiçbir şey anlamam...

Çar bağırdı:

—Ne olursa olsun, ben seni danışman tayin ettim. Şimdi anlat bakalım Komutan...

Galyulin...

—Size hayırlı bir haber getiriyorum Majeste, dedi.

Deli Çar, acı acı güldü:

—Öyle mi? Nasıl bir haber bakalım? Yoksa Sayın Kontes beni sevmeye mi başladı? Yoksa, çarlığıma bağlı senyörler yerime akıllı bir çar geçirmek için fesat kurmaktan vaz mı geçtiler?

Komutan Galyulin sarardı. Çar İvan ayağa kalkarak devam etti:

—Onların hepsi zır delidir. Başlarında onları her hareketlerinde serbest bırakan benim gibi Çar var, fakat yine memnun olmuyorlar. Neyse şimdi getirdiğin haberi söyle..

Komutan Galyulin:

—Majeste, dedi, size suikast hazırlayan adam yakalandı..

Deli Çar, garip garip komutana bakarak:

—Sahi mi? dedi.

—Evet.. İsyan halinde iken yakalandı. Hemen zindana attık tabi...

Çar, karanlık düşünceleri ve şüpheleri arasında bir ışık arıyormuş gibi başını eğerek bir kaç dakika durdu. Sonra:

—Doğru! dedi. Bu hayırlı bir haberdir. O herifi tanıyorum. Daha önce sarayı ateşe verip kaçmıştı hınzır.. Adı Durakoğlu mu, neydi? Şeytan gibi bir adam.. Mahkemesinin çabuk bitmesini sizden beklerim.

Komutan Galyulin, sahte keşişleri titreten bir sesle:

—Üç gün sonra her iş bitmiş olacak! dedi.

Çar düşünceli bir tavırla:

—Üç gün sonra, dedi. Davalar gereğinden fazla uzamaya başladı. Fakat, Çar'a suikast düzenleyen bir adamın davası'da daha çabuk bitmez.

—Evet efendim.. Bu Türk, idama mahkûm olacak. Aleyhinde delil var. Çar hazretleri arzu buyururlarsa, mahkûm edildiği günün ertesi, sabahleyin hükmü yerine getiririz.

Çar soğuk bir sesle:

—Öyle olsun! dedi.

Komutan Galyulin, kendisinin hazırladığı ve başardığı plan sayesinde Durakoğlu'nu tutuklamış olduğunu anlatarak çekildi.

Keşişlerle yalnız kaldığına sevinen Çar, yaklaşmaları için onlara işaret etti ve :

—Haydi, dedi, işimize devam edelim. Bana eğlenceli hikayeler anlatın, beni güldürün.. Ne var? Ne susuyorsunuz? Beni güldürün diyorum size.. Ben ağlamak istemem..

—İsteseydim, ağlamak için o kadar sebep var ki...

Osman içinin ezildiğini hisssetti. Hüseyin küfürler savurdu. Bekir içini çekti. Durakoğlu'nun yakalandığı haberi, üç zavallının moralini tamamıyla bozmuştu.

Deli Çaröfkeliöfkeli haykırdı:

—Size ne oldu böyle? Çevremde kahkaların çınlamasını istediğim bir anda siz ağlamaya başladınız. Ben Rusya Çar'ı değil miyim?

Osman ağzını açtı:

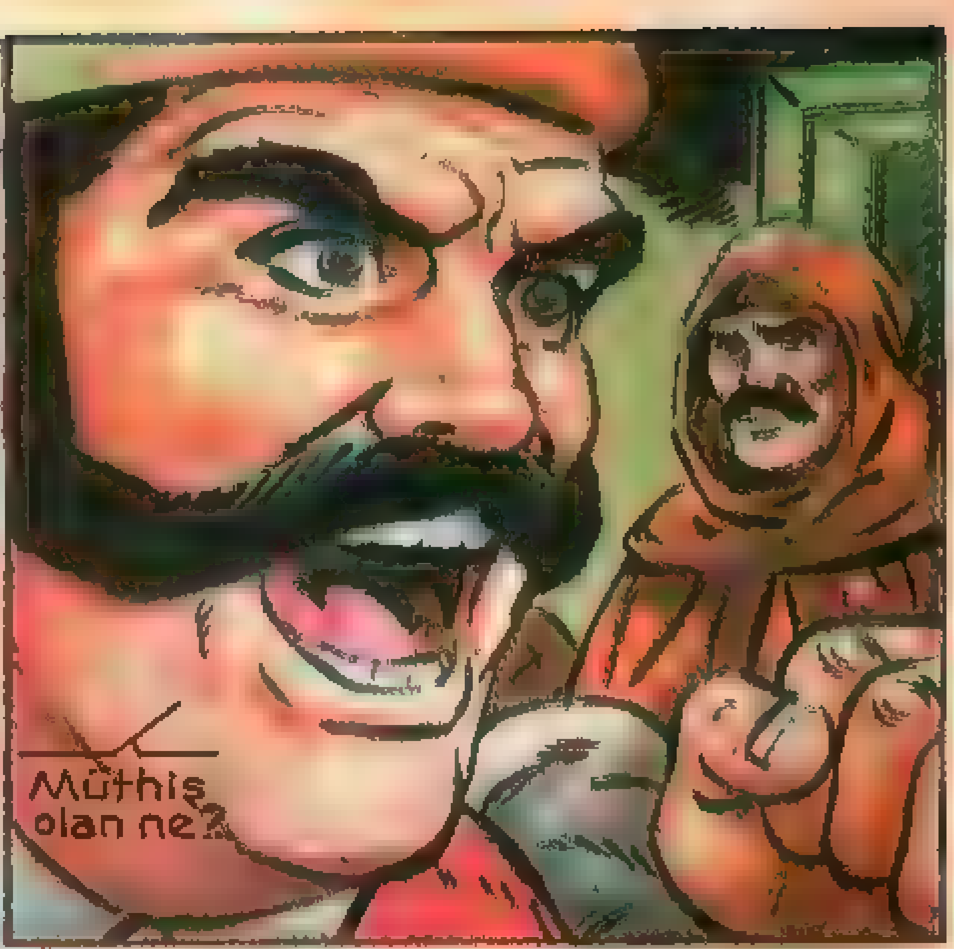

—Majeste, bu çok müthiş bir şey..

Kendisi için endişe duymaya başlayan Çar İvan:

—Müthiş olan ne? dedi.

Bekir, Çar'a izahat vermek amacıyla ilerledi. Fakat Osman hemen arkadaşının önüne geçti. Bu adam, arkadaşları kadar kolay şaşırmıyordu. Bekir'in niçin ağladığını anlatırken Durakoğlu'nun yakın arkadaşları olduklarını söylemesinden korkuyordu. Bu yüzden:

—Majeste, dedi. Sizi güldürmek için ye-

ni bir yöntem bulduğumuzu belirtmek isterim.

Şaşıran Çar:

—Yoksa, dedi, ağlayarak mı beni güldüreceksiniz? Doğrusu bu yepyeni bir usul...

Osman hıçkırarak:

—Evet Majeste, dedi, fakat ağlamaktan ağlamaya fark vardır. İnsana hüzün veren ağlamalar olduğu gibi, insanı güldüren ağlamalar da olur. Bakınız Majeste... Suratlarımızın haline iyi dikkat ediniz.. Ağla Hüseyin.. Ağla Bekir.. Ne duruyorsunuz? Çar'ı güldürmek için ağlasanıza..

Bakınız Majeste..

Üç arkadaşın, özellikle Bekir'in hali gerçekten görülecek şeydi. Çok samimi olmasına rağmen bu adamın ağlayışı insana hüzün vermiyordu.

Çar, üç sahte keşişe baktı, kahkahayı bastı..

Uç ahbap, ağlayan üç sarhoş halinde Çar'ın karşısına dizilmişlerdi... Deli hükümdar katıla katıla gülüyordu..

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Bu sırada Osman hazin bir şekilde düşündü:

"—Büyük duayı, yani öldüren hareketi yapacağımız dakika yaklaşıyor! Tanrım!.. Bize güvenen bu adamı öldüreceğiz!"

★ ★ ★

Kontes Hanna akşama doğru sarayın zindan bölümüne indi. Zindancıyı yanına alarak yeraltı hücrelerine giden merdivenleri inmeye başladı.

Zindancı, elinde meşalesiyle Kontes Hanna'ya yol gösteriyordu.

Birinci kata indikleri vakit Kontes sordu:

—Nerede?

Zindancı cevap verdi:

—Daha aşağıda Majeste...

Kontes buraya kimi görmek için geldiğini söylememişti. Fakat zindancının verdiği cevap yanlış değildi. Kontes, aşağı katta, devlet aleyhine işlenmiş suçlardan ötürü hapsedilmiş olan

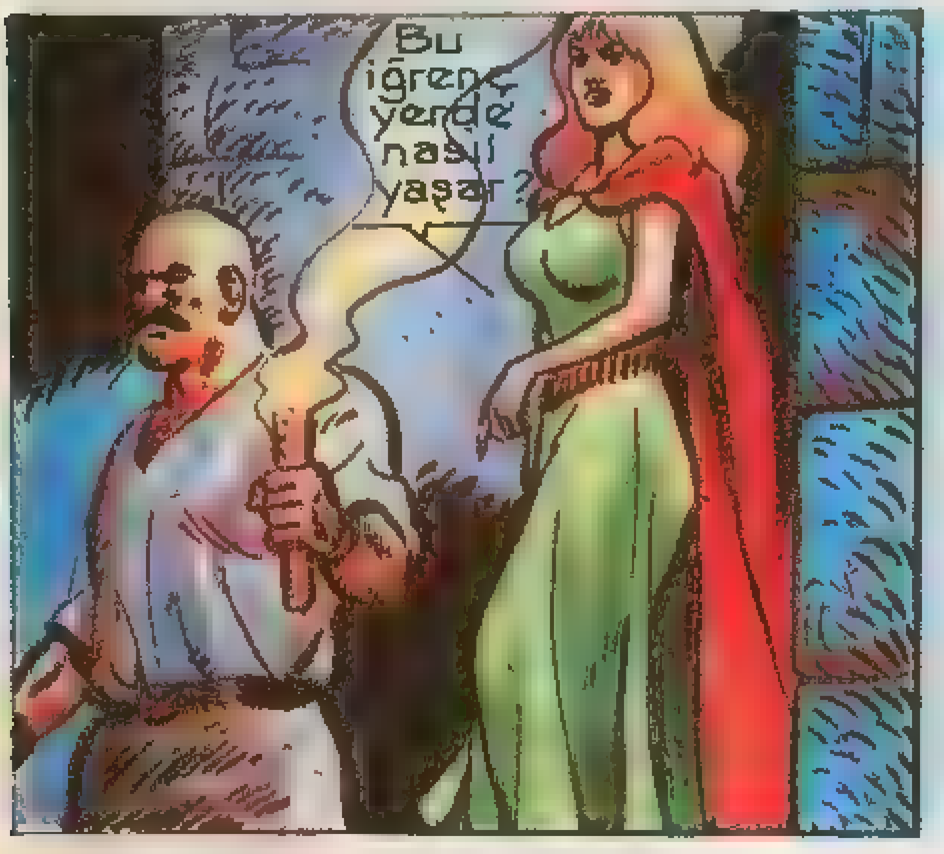

beş-altı kişiden birini görmek istiyordu.

Daha aşağıya inen merdivenlere basacağı sırada Kontes Hanna geri çekildi ve titreyerek:

—Bu iğrenç yerde nasıl yaşar? diye sordu.

Zindancı soğuk bir tavırla cevap verdi:

—Durakoğlu... dedi. Durakoğlu için bu hücreyi Yuri ile Balaam seçti.. Fakat ben onun dört ay yaşayacağından şüpheliyim..

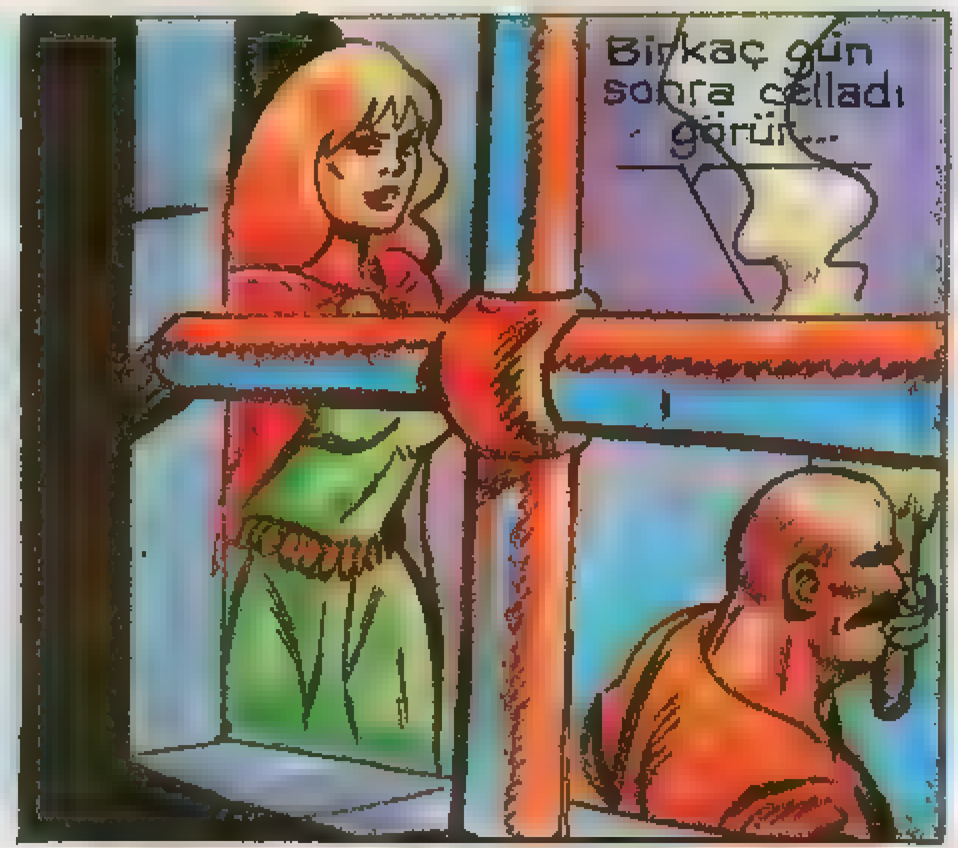

Zindancı bu kelimeleri o kadar garip bir şekilde söylemişti ki Kontes titredi ve ilgisiz görünmeye çalışan bir sesle sordu:

—Neden bu adam, bir başkası kadar zindana dayanamıyor?

—Söylemek istediğim bu değildi Majeste.. Görünüşe göre bu adamın muhakemesi bir kaç günden fazla sürmeyecek. Hiç şüphem yok ki, onu cellata teslim edecekler. Onun için burada uzun zaman ıstırap çekmeyecek...

Kontes Hanna sert bir sesle:

—Bu kapıyı aç! dedi.

Zindancı yerlere kadar eğildi ve:

—Majeste, dedi, bizzat Çar tarafından imzalanmış bir emir olmadıkça bu kapının açılmayacağını her halde bilirsiniz...

—İşte emir!

—Majestemize böyle davrandığım için beni her halde affedersiniz sanırım. Çünkü durup dururken asılmak niyetinde değilim..

Anahtarı kocaman kilide soktu. Bu sırada Kontes, zindancının kolunu tutarak garip bir sesle sordu:

—Asılmak niyetinde değil misin?

—Hayatımın değeri pek az olmakla beraber böyle bir niyetim yok Majeste!

—Komutan Mihail'in cesedini ne yaptın öyleyse?

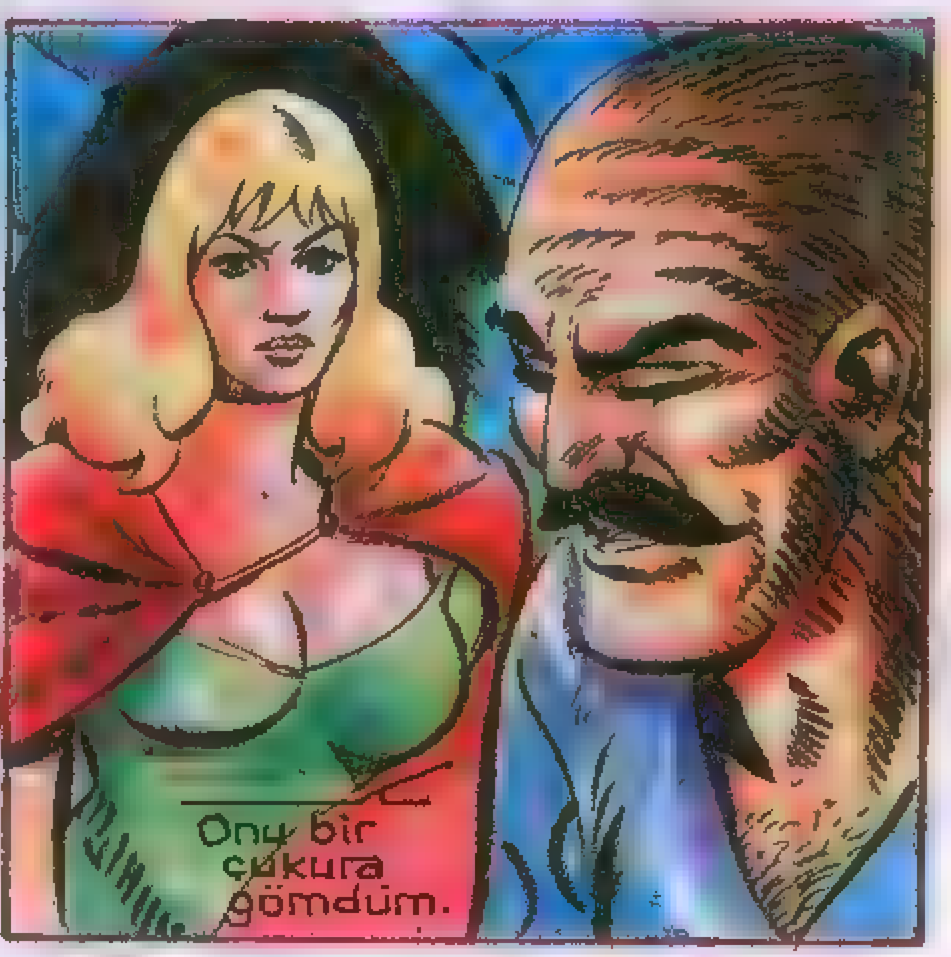

Zindancı titreyerek doğruldu, fakat kendini çabuk toparlayarak:

—Kontes suçumu bağışlasınlar. Bu zavallı adamı çok severdim..

Zindancının tereddüt ettiğini gören Kontes Hanna:

—Korkmadan söyle, dedi.

—Zavallı adamı, asılmışları bekleyen fena akıbetten kurtarmak istedim.

—Hangi fena akıbetten?

—Kargaların saldırmasından...

Kontes Hanna titreyerek sordu:

—Peki, bunun için ne yaptın?

—Ölüyü darağacından indirdim. Duvarın dibinde bir çukur kazdım. Oraya gömdüm. Sonra elimden geldiği kadar ruhu için dua ettim.

Kontes Hanna biraz düşündü, sonra garip bir gülümsemeyle:

—Bana anlattığın bu masal, Büyücü Diviye'nin söylediklerini tutmuyor, dedi. Yalnız bu suç, bir insanı astırmaya yeterlidir. Haydi, böyle titreme.. Bana yalan söylediğin ve muhafız komutanımın cesedini Büyücü Diviye'ye teslim ettiğin için seni affediyorum..

Kontes Hanna durdu, delici bakışlarını zindancının gözlerinin içine dikerek emretti:

—Fakat buna karşılık olarak bana olan minnettarlığını göster.. Şimdi aç şu kapıyı..

Zindancı, bu emre derhal uydu ve Kontes Hanna meşalenin ışığı altında, zindanın bir köşesine dayanmış, ayakta duran Durakoğlu'nu gördü.

Delikanlının ayak bileklerine uzun bir zincir bağlanmış, zincirin öbür ucu duvardaki demir bir halkaya kilitlenmişti..

Bu durumda Durakoğlu, hücrenin içinde

iki metrelik bir mesafede hareket edebilirdi.

Durakoğlu içeri giren kadının Kontes Hanna olduğunu derhal anladı, zincirlerini sürükleyerek hemen ilerledi, zindancının elinden meşaleyi aldı ve bir misafiri karşılar gibi meşaleyi kaldırarak:

—Teşekkür ederim Kontes, dedi. Lütfedip beni ziyaret ettiğiniz için size minnettarım..

Sonra meşaleyi duvara, bu iş için çakılmış halkaya geçirdi ve Kontes'in önünde saygıyla eğildi.

Kontes, bir işaretle, zindancıya çekilmesini emretti.

Zindancı emre uyarak dışarıya çıktı ve kapının arkasında beklemeye başladı.

Kontes Hanna hayretle tutukluya bakıyordu. Durakoğlu bu bakışı sessizce karşıladı. Kontes acı bir sesle:

—Cesaretine hayranım, Durakoğlu! dedi. Burada hayata ve özgürlüğe kavuşmak için her teklifi kabul etmeye hazır bir mahpus bulacağımı umuyordum. Halbuki bana meydan okuyan bir adamla karşılaşıyorum..

Genç kadın, durdu, baktı, sinirli bir şekilde gülümsedi:

—Hayır, itiraz etme!.. Bu sakin duruşun, dudaklarındaki bu alaycı gülümseme bana bir hakarettir. Bu büyük bir terbiyesizliktir doğrusu..

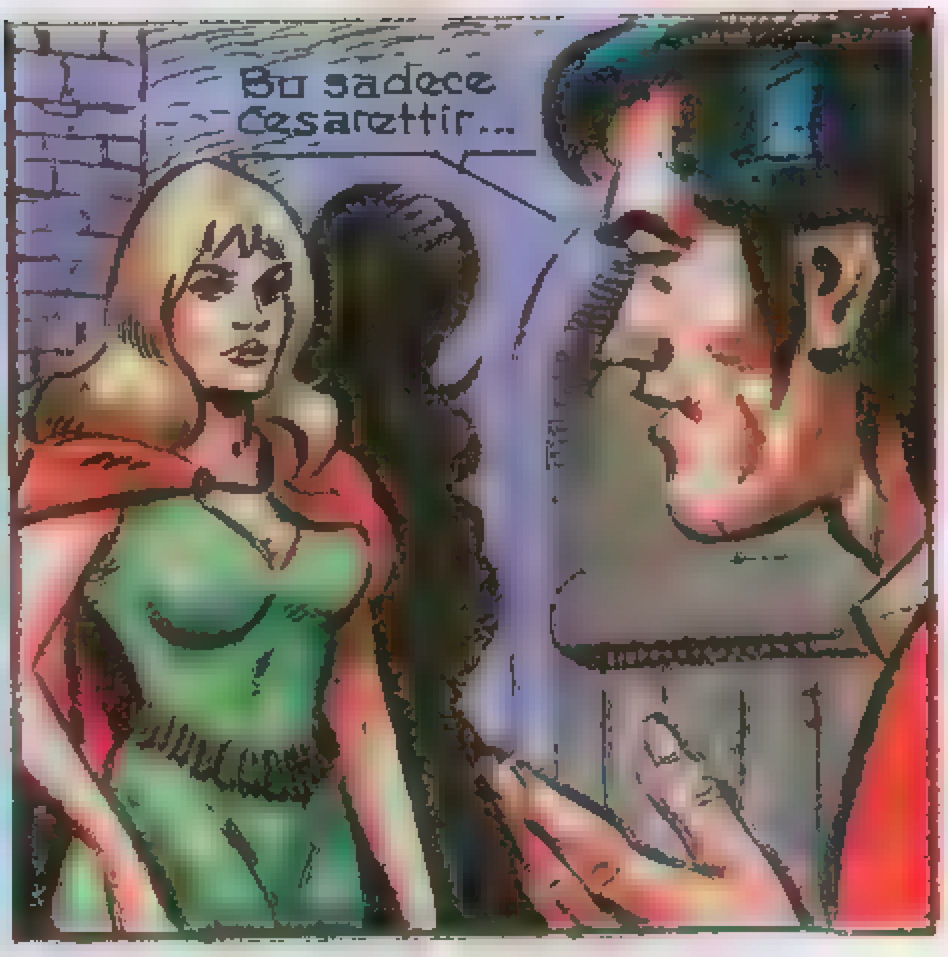

Durakoğlu:

—Hayır madam, dedi. İlk sözün daha doğruydu. Bu sadece cesarettir. Kontes'e meydan okumaya gelince, öleceğinden emin olan ve bu yüzden artık hiç bir şeyden korkmayan bir adamın buna hakkı olabilir. Fakat ben böyle düşünmüyorum. Zindanımda beni görmeye gelen ve bana bir şeyler teklif edecek olan Kontes'ten saygıdan başka bir şey beklemiyorum.

Kontes Hanna kükredi:

—Sana bir şeyler teklif edeceğimi nereden biliyorsun?

—Affedersin madam. Bana bir şey teklif etmeyeceksen bu zindanda ne işin var? Sadece idama mahkum bir adamın yüzünü ve çektiği ıstırabı görmeye gelmedin her halde..

Kontes Hanna başını doğrulttu, karşısındakini küçük gören bir sesle:

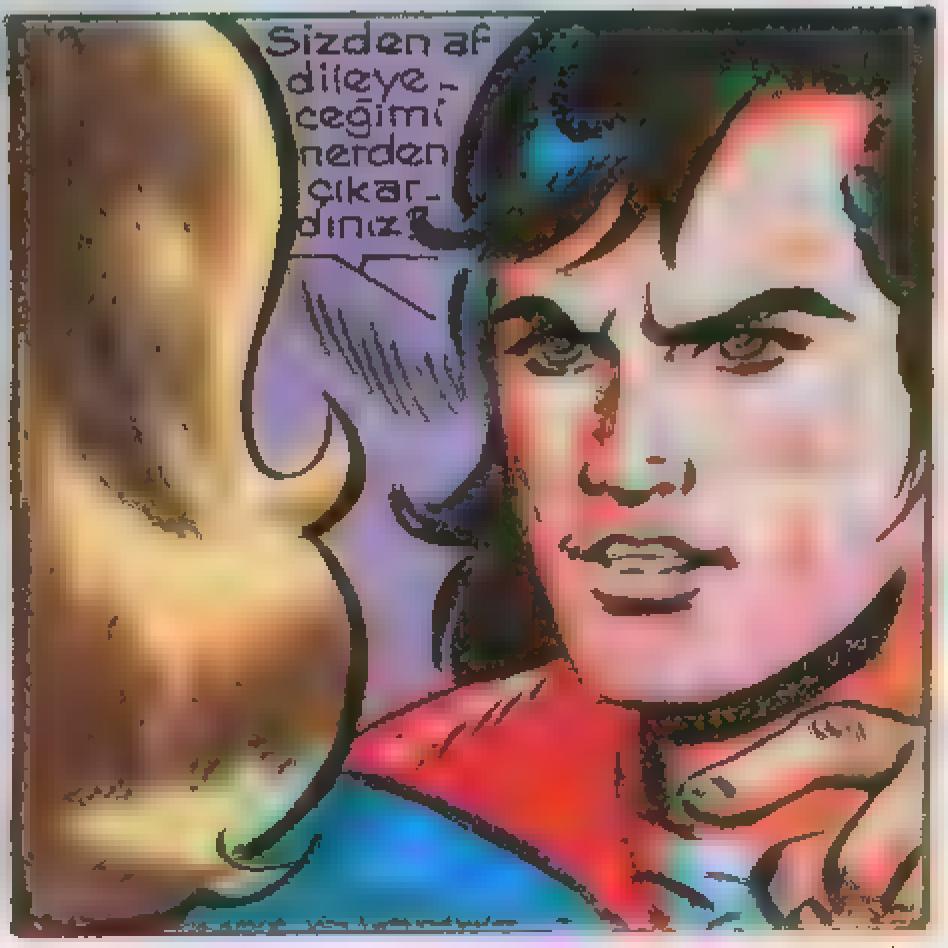

—Hakkın var, dedi. Buraya hayatını bağışlamak için gelmiştim. Fakat bana meydan okuyan şu halini görünce, sana getirdiğim affın değerini takdir etmediğini anladım.

Durakoğlu kollarını kavuşturdu. O da kızmaya başlıyor, o da Kontes'i küçük görüyordu. Kontes'in kullandığı kelimeleri kullanarak sordu:

—Senden af beklediğimi nereden biliyorsun?

Zindana, Durakoğlu'na hakim olmaya gelen Kontes bu sert sözler karşısında şaşırdı. Durakoğlu'nun ölüm karşısında boyun eğip hayatın ve özgürlüğün değerini anlayacağını sanmıştı. Zindana gelirken her teklifi kabul eden bir insan bulacağını düşünüyordu.

Oysa şimdi karşısında, her teklifi reddeden, hakaret eden, sakin duruşuyla kendisini öfkelendiren bir adam vardı.

—Dikkat et, henüz vaktin var...Bil ki..

Durakoğlu, kesin kararını vermiş bir adam gibi Kontes'in sözünü kesti:

—Biliyorum.. Bana acıyorsun Kontes.. Sen bu sarayın Kraliçesi gibisin. Her şeye iktidarın var. Halbuki benim gibi zindana atılmış, aciz durumdaki bir düşmanı mahvetmek için yalana başvuruyorsun. Bir işaretinle beni öldürtebilirsin. Ezebilirsin.. Oysa beni ezmek için türlü düzenlere baş vuruyorsun. Vaktiyle tanıdığım Kontes Hanna korkunç, fakat orijinal bir kadın-

dı. Halbuki şimdi anlıyorum ki..

Kontes Hanna öfkeden kudurarak:

—Halbuki şimdi ne anlıyorsun?

Durakoğlu:

—Kontes'in acınmaya layık bir kadın olduğunu.. O, ne istediğini, nereye gittiğini bilmeyen zavallı bir kadındır. İhtirasları onu, rüzgarın sürüklediği bir çöpe benzetmiştir. Belki de öleceğim madam. Fakat emin ol ki, ben hazırladığın işkenceler altında can verirken, senin normal

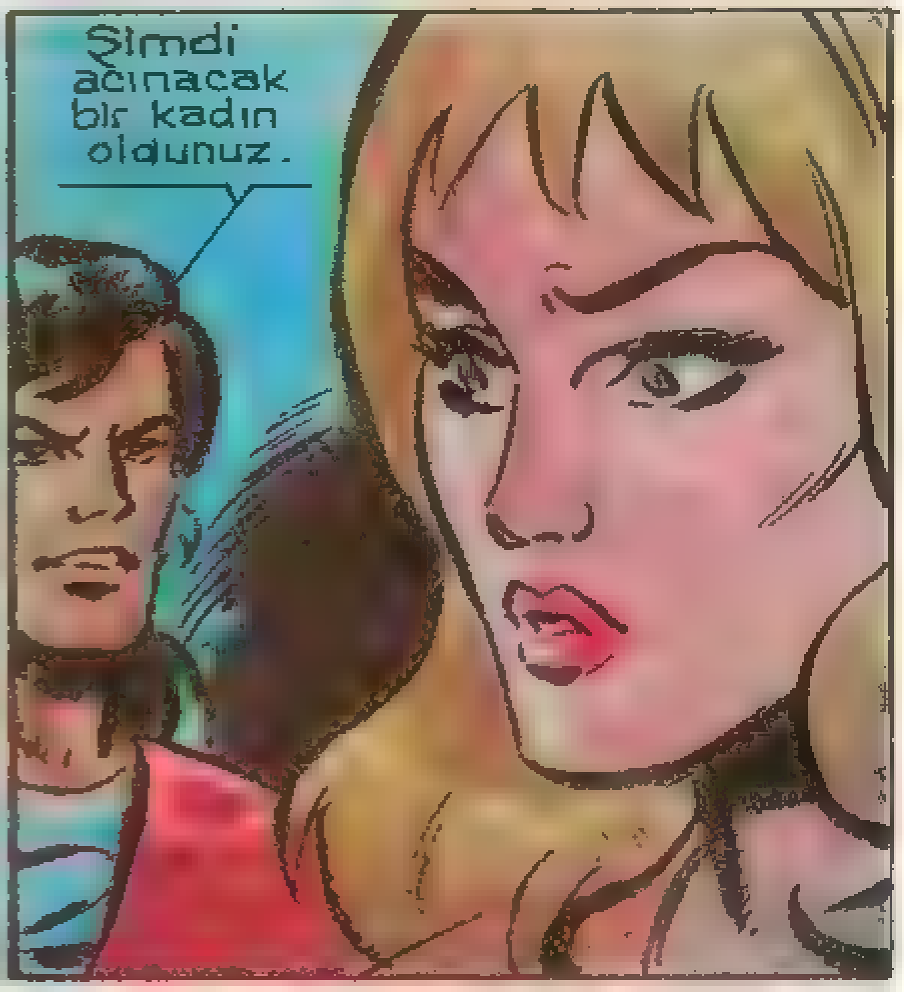

zamanda çektiğin kadar ıstırap çekmeyeceğim..

Sonra bitkin bir sesle ekledi:

—Madem ki benden ne istediğini söylemeye cesaret edemiyorsun, o halde ben söyleyeyim.

Kontes Hanna perişan bir haldeydi.. Şimdiye kadar hiç kimse onun, hem bir Kontes, hem de çok güzel bir kadın olduğunu unutarak ona böyle söz söylememişti.

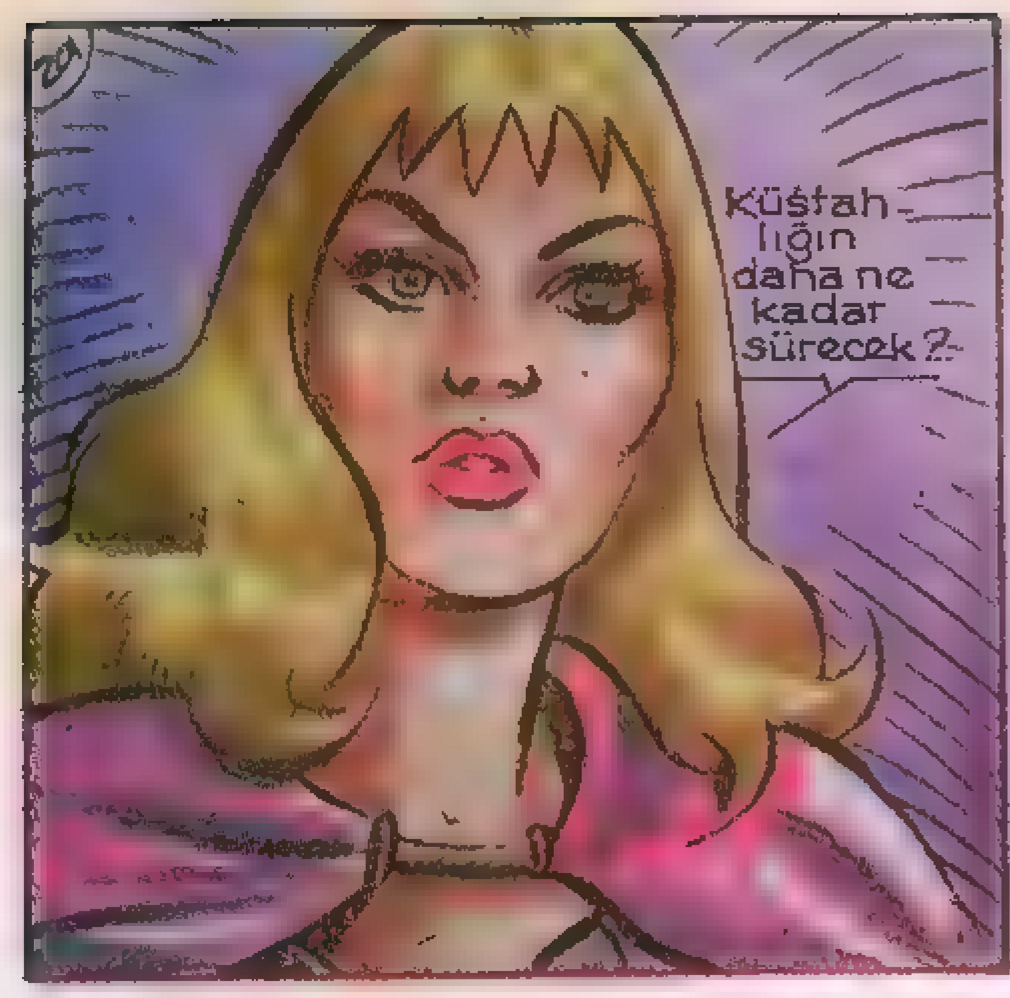

Bir kaç gün önce, Çar kendisine:

"—Sevgilin işkence çekerken senin de bulunmanı istiyorum" dediği vakit bile bu kadar perişan olmamıştı. Şu melun Türk nasıl oluyor da kendisine önem vermiyordu? Acı bir sesle:

—Söyle, dedi, bakalım küstahlıkta ne kadar ileri gideceksin?

Durakoğlu:

—İçin rahat olsun madam, dedi, cüretim senin çizdiğin sınırları aşamayacaktır.

—Peki, madem ki biliyorsun, senden ne istediğimi söyle bakalım..

—Biliyorum. Çünkü onu bana sen söyledin.. Buraya benden iki şey istemek için geldiğini, bakışlarından, duruşundan anladım..

—Söyle bakalım, neymiş senden istediğim?

Durakoğlu alaylı bir gülümseyişle:

—Önce birincisinden başlayayım, dedi ve yanı başında duran genç kadını kollarının arası-

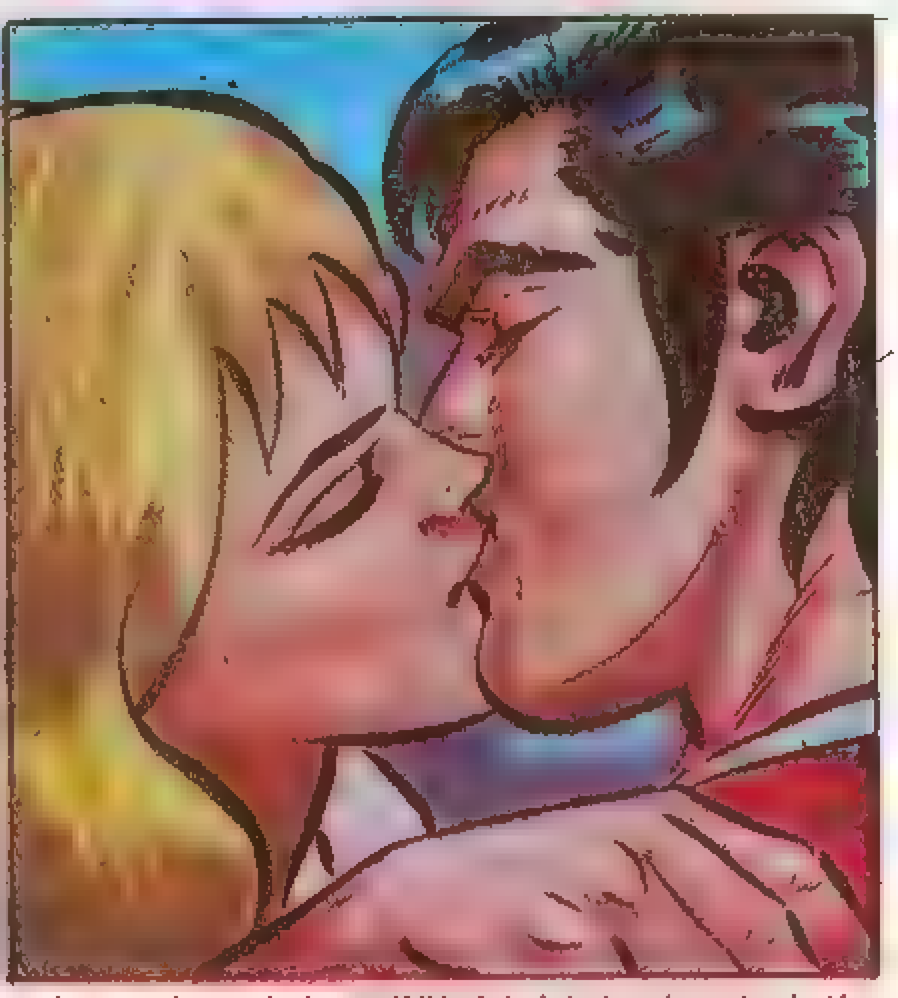

na alıp çilek tadındaki dudaklarından öptü.

Kontes Hanna, ihtirasla kıvrandı.. İradesini kullanarak direnip Durakoğlu'nun kollarından kurtulmak için çırpındı. Fakat çelik gibi güçlü olan delikanlının kolları gevşemedi bile..

Kontes, vücudunu bir alev dalgasının sardığını hissetti. Gövdesinin her yanı şehvet ateşiyle yanıyor, öpüşmek ve sevilmek ihtirası tenini tutuşturuyordu.

Evet... Durakoğlu, Kontes Hanna'nın kendisiyle sevişmek istediğini iyi tahmin etmişti.

Delikanlı, "Ölmeden önce böyle güzel bir kadınla aşk yaşamak benim son mutluluğum olacak. Kontesin ruhu şeytan ama yüzüyle, gözleriyle, vücuduyla belki de Rusya'nın en güzel, en ateşli dişisi" diye düşündü.

Kontes, kollarını delikanlının boynuna dolayarak, alev gibi yanan dudaklarını onun ağzına yapıştırdı.

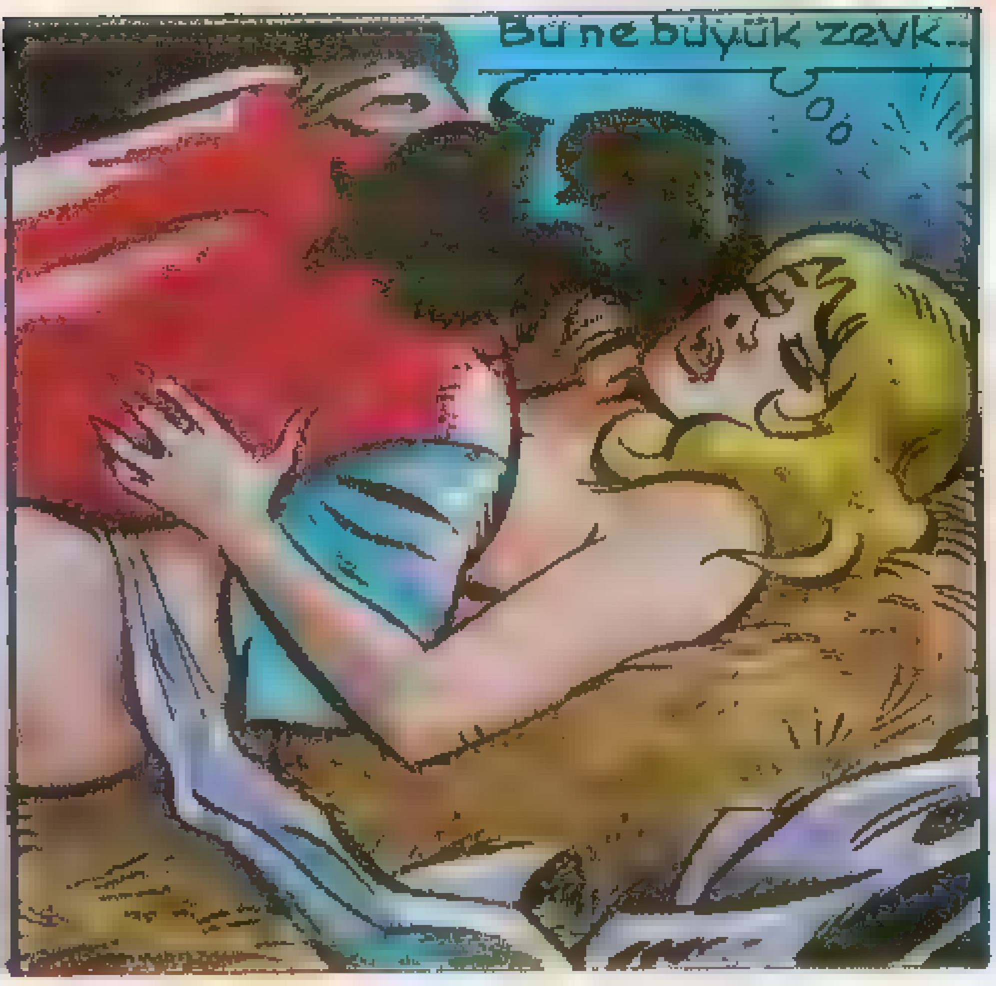

Şimdi çılgın bir ihtirasla öpüşüyorlardı.
Sevişmelerinin sesi, zindanın rutubetli duvarlarında yankılar yapıyordu.

Beraberce, yerdeki ot şiltenin üzerine uzandılar. Kontes'in teni, kadife gibi yumuşak ve sıcaktı.

—Oh!...Sev beni, sev beni! diye inledi.

Aşk ve ihtiras, iki genç vücudu birbirine kenetlemiş, şehvet kasırgası ikisinin de benliğini sarmıştı.

Şimdi, iki düşman değil, birbirlerini çılgınca arzu eden iki aşık gibiydiler.

Delikanlının sert adaleli kolları arasında vücudunun ezildiğini hisseden Kontes Hanna:

—Tanrım! Bu ne büyük zevk! diye inledi. Sonra ruhunu derin bir acı sardı:

—"Fakat ne yazık ki bu güçlü Türk, cellatın baltası altında can verecek. Böyle erkek yeryüzüne yüzyılda bir gelir. Yazık olacak ama benim emrime girmeyi reddederse onu öldürtmek-

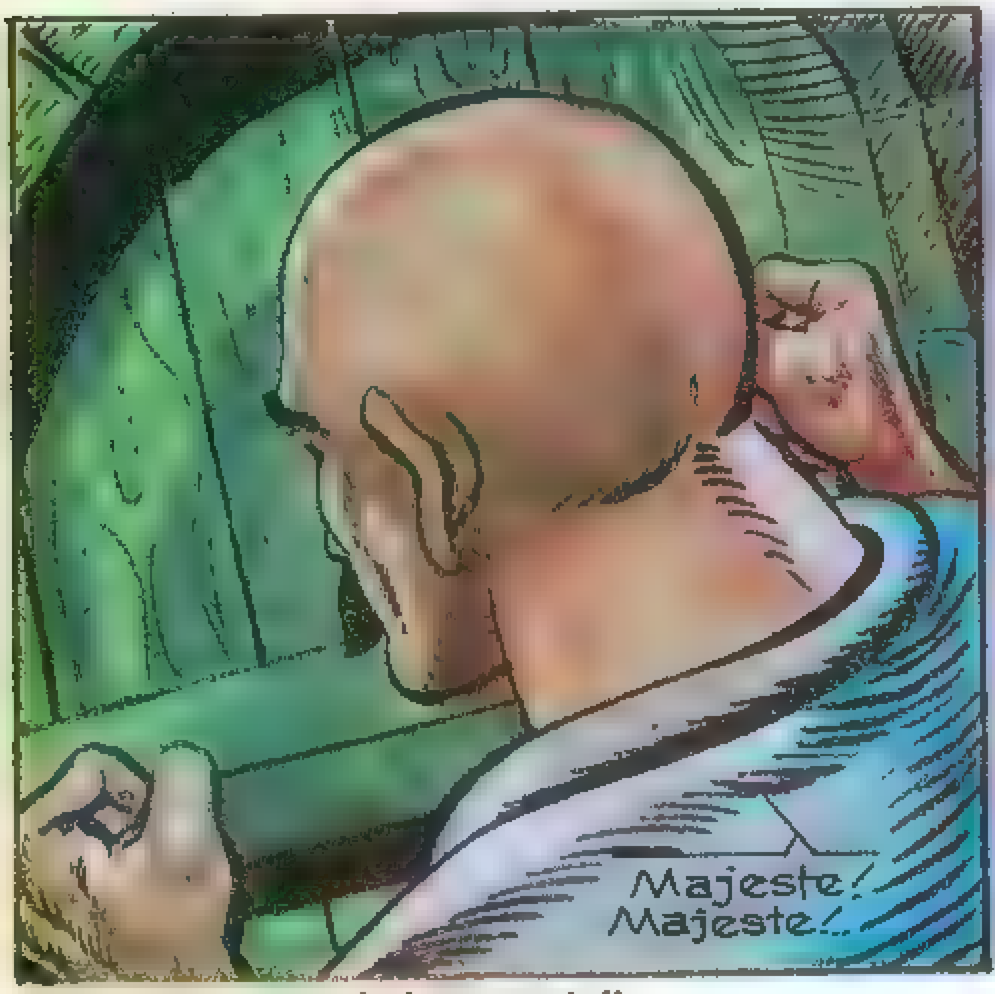

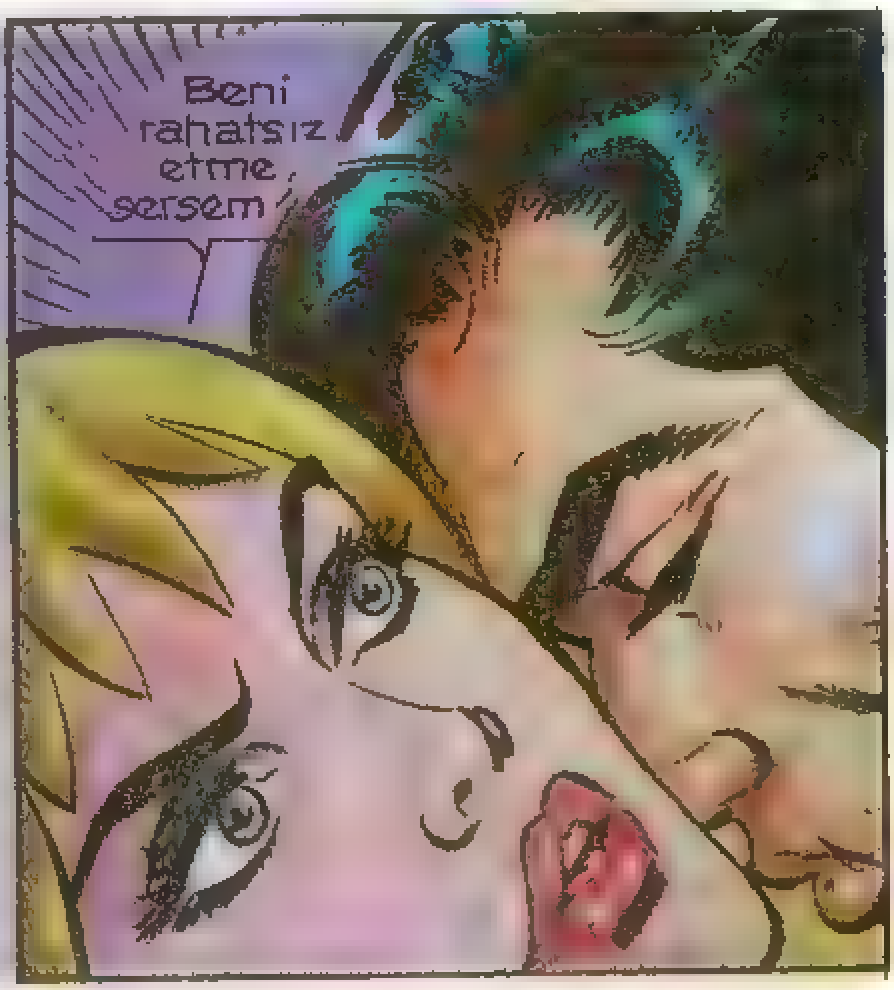

ten başka çarem kalmayacak."

Ölüm hücresindeki çılgın sevişme yarım saat kadar sürdü.

Bir ara, Kontes'in içeride fazla kaldığını düşünen zindancı merak ederek kapıyı yumrukladı:

—Majeste...Majeste!..

Kontes Hanna, dudaklarını Durakoğlu'nun dudaklarından koparırcasına ayırıp bağırdı:

—Ne var? Ne istiyorsun?

Zindancı telaşla:

—İyi misiniz? Bir emriniz var mı? diye sordu.

Sevişmenin en tatlı yerinde rahatsız edilişine sinirlenen Kontes Hanna öfkeyle kükredi:

—Beni rahatsız etme sersem!..Sana ihtiyacım olursa çağırırım!

Kapalı demir kapının arkasından hiç bir şey görmeyen zindancı kendi kendine sırıttı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

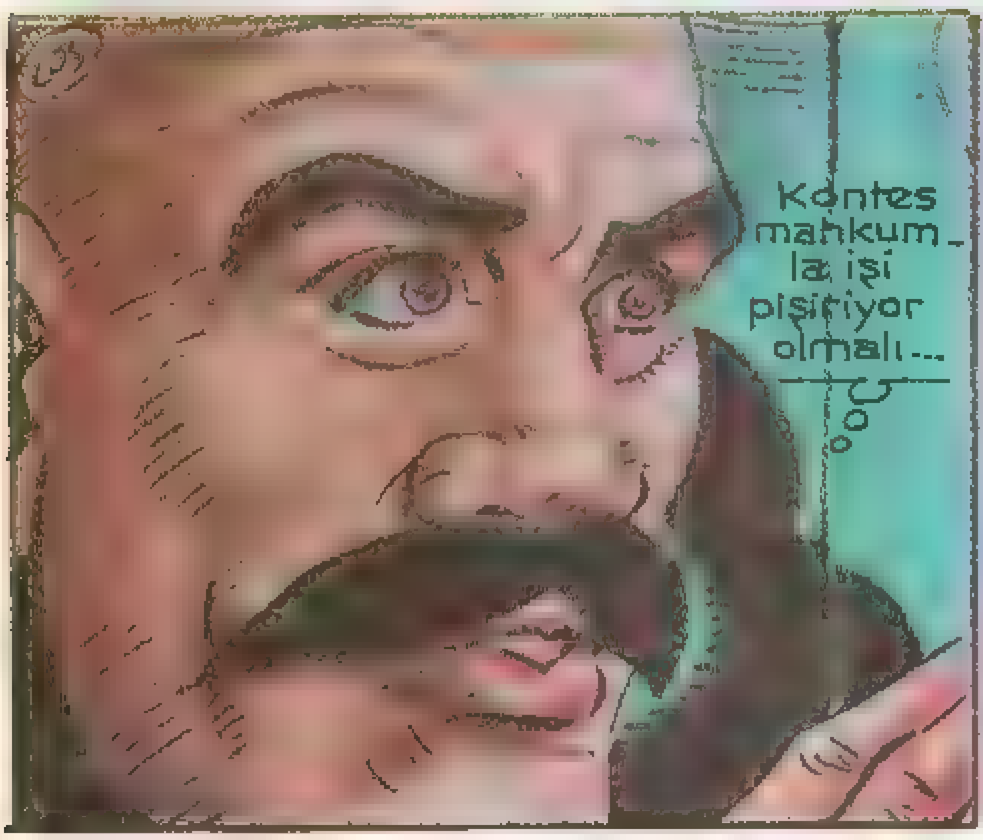

—"Anlaşıldı!.. Kontes zindanda, mahkûmla işi pişiriyor. Dişi örümcek gibi bir kadın. Öldüreceği erkeğe önce kendini veriyor. Sonra da acımasızca idam emrini verecek! Bir kadın nasıl bu kadar kalpsiz ve zalim olabilir?"

Ölüm hücresinde ateşli aşk devam ediyordu. Durakoğlu'nun güçlü parmakları genç kadının bütün vücudunu okşuyor, onu şehvetten çılgına döndürüyordu.

Aşk inlitileri dalga dalga bütün zindanı sarmış, demir kapıyı aşıp zindancının kulağına kadar uzanmıştı.

Zindancı eğilip, gözünü anahtar deliğine dayadı, meşalenin kızıl ışıkları altında birbirine kenetlenen vücutları gördü. Onun da yüzünde sanki o aşkı kendi yaşıyormuş gibi ihtiras dolu bir ifade belirdi.

—"Seyretmesi bile zevkli!" diye mırıldandı...

Bu garip sevişme yarım saat kadar sürdü.

İkisi de soluk soluğa kalmıştı. Göğüsleri hızlı hızlı kalkıp iniyor, yüzlerinde doyuma ulaşmanın verdiği bir rahatlama ifadesi görülüyordu.

Bir süre yanyana sırtüstü yattılar. Sonra Kontes toparlandı, giyinip, kalktı:

—Mükemmeldin Durakoğlu! Hayatımda gördüğüm en kuvvetli erkeksin. Bütün Türkler senin gibi güçlü müdür?

Durakoğlu hafifçe gülümseyerek başını salladı.

Şimdi yine ayakta karşı karşıyaydılar. Birbirlerine hasım gibi bakıyorlardı. Sanki az önce çılgınca sevişenler onlar değildi. Kontes Hanna:

—Seni ölümden kurtarabilirim, dedi. Heyecanla umutla Durakoğlu'nun yüzüne baktı. Onun istemesi yeterdi. Kontes, delikanlıyı zindandan çekip alıverirdi.

Fakat Durakoğlu, bu teklife karşı soğuk ve ilgisiz duruyordu.

—İzin verirsen Kontes, dedi, sevişmemizin yarısında bıraktığım lafımı tamamlayayım.

—Evet seni dinliyorum....

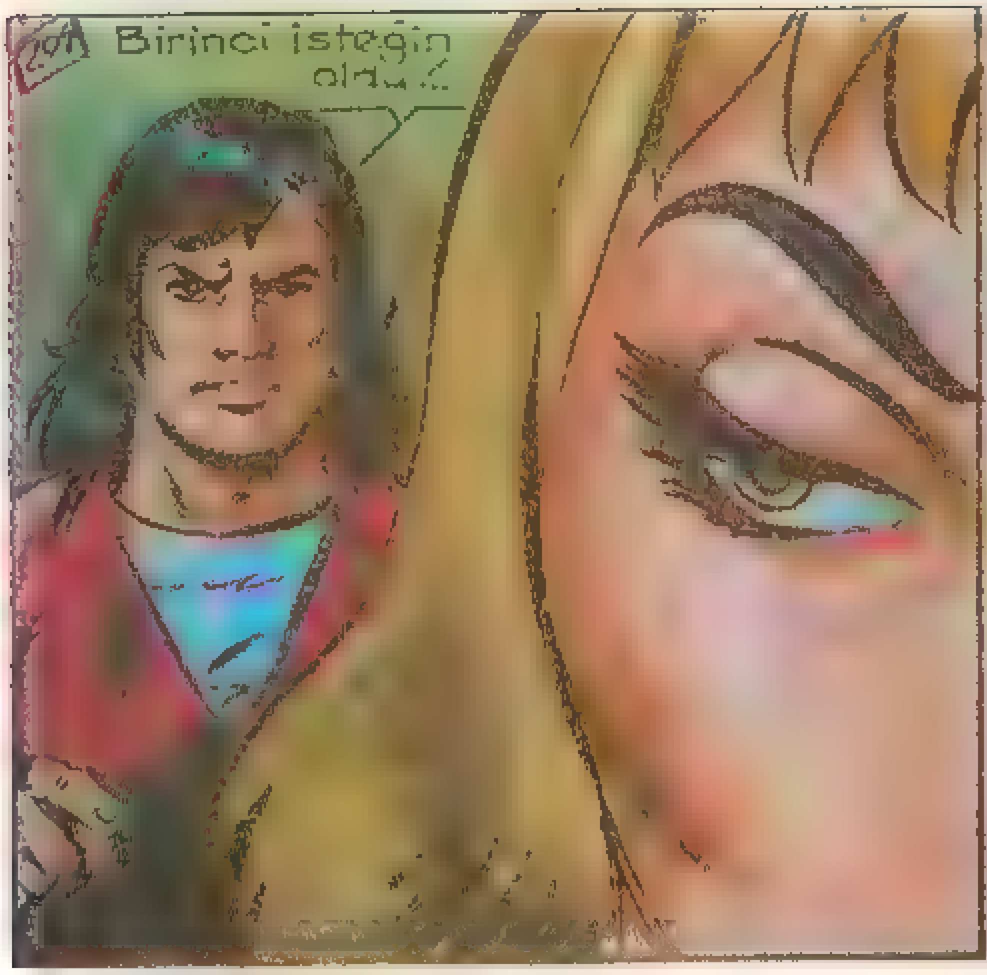

—**Birinci isteğin benimle yatmaktı. Bunu başardın. Tabii ben istediğim için oldu bu. Benim de genç bir kadın vücuduna ihtiyacım vardı.**

Durakoğlu'nun sözleri Kontes Hanna'nın yüzünde bir kırbaç gibi şakladı sanki. Bu ağır bir hakaretti. Genç kadının yüzü önce kızardı, sonra öfkeyle morardı... Fakat içindeki kin ve intikam duygularını belli etmemeye çalışarak

—**Devam et!** dedi.

Durakoğlu'nun dudaklarını alaylı bir gülümseme kapladı. .

—**Evet Kontes, ilk istediğini yerine getirdim ama ikinci isteğine asla kavuşamayacaksın!..**

Kontes hayretle gözlerini açarken, Durakoğlu sakin bir sesle devam etti:

—**Evet, buraya bana Prenses Aleksandra'yı öldürmemi teklif etmeye geldin. Çünkü onu sen öldürmeye cesaret edemiyorsun. Kalbimi**

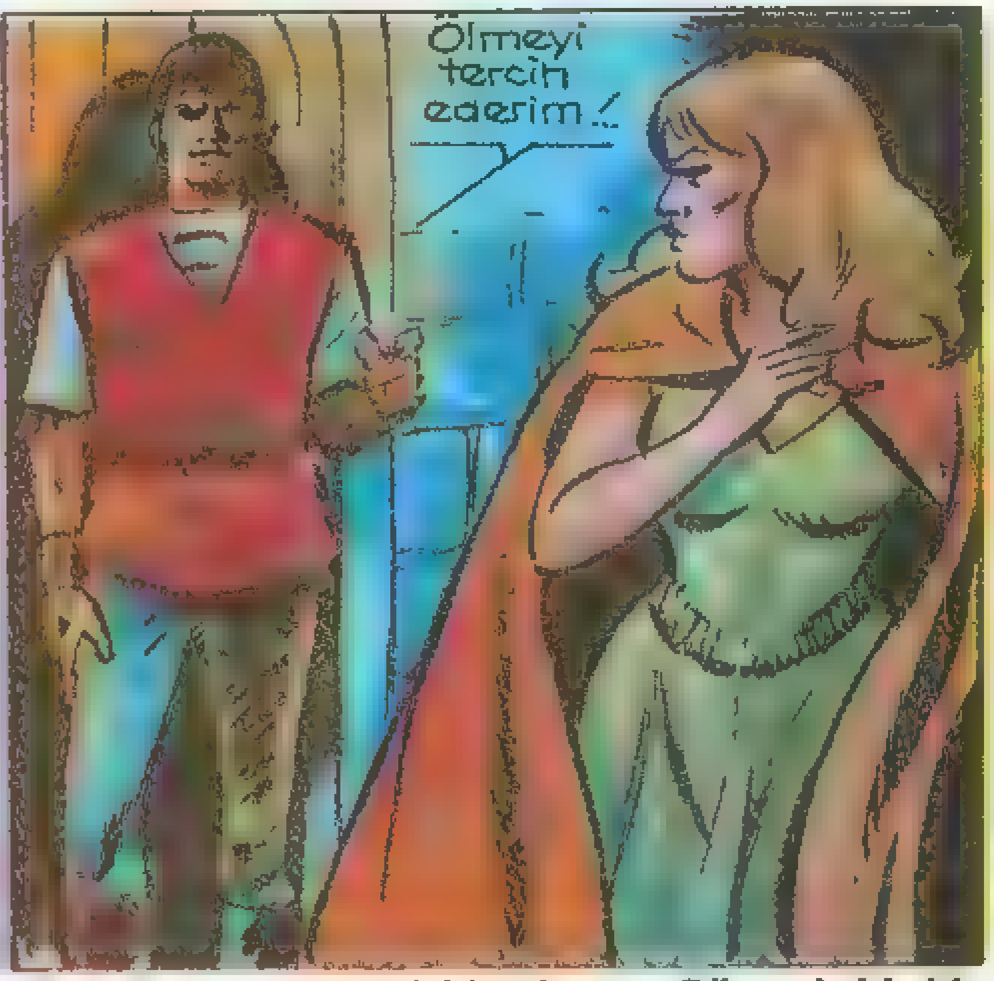

verdiğim, kanımı uğrunda dökmek istediğim bu kadının ölümü pahasına, beni kendine ortak yapmak ve aşkınla gözlerimi kamaştırmak istiyorsun.

Kontes Hanna, ruhunu sanki bir kitap gibi okuyan bu genç adama şaşkın şaşkın baktı. Durakoğlu'nun söylediği her kelime, ihtiraslı kadının kalbinden geçen duygularla aynıydı.

Durakoğlu devam etti:

—**Bana bak Kontes.. Ben senin yanında çok sefil çok zavallı bir adamım. Dünyada hiç bir şeyim yok. Hatta bir yuvam, bir ocağım bile.. Hapishanedeyim. Yarın işkence için cellada teslim edileceğim. Bu durumda olan bir adamın sana vereceği cevap şu oluyor: Senin arkandan yürümektense, ölmeyi tercih ederim..**

Kontes genç adamı sapsarı bir yüzle dinliyordu. Güzel gözlerinde öfke kıvılcımları tutuşmaktaydı. Durakoğlu onun bu haline aldırmadan konuşmasını sürdürdü:

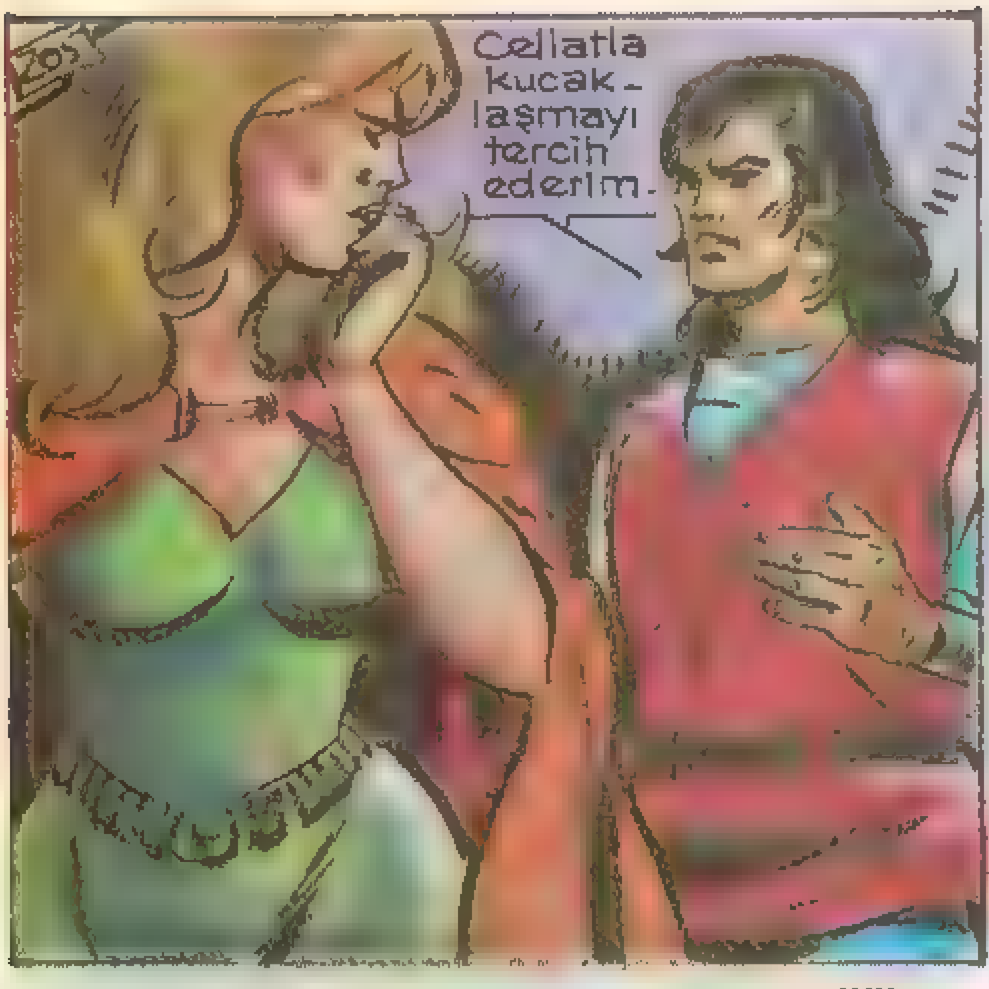

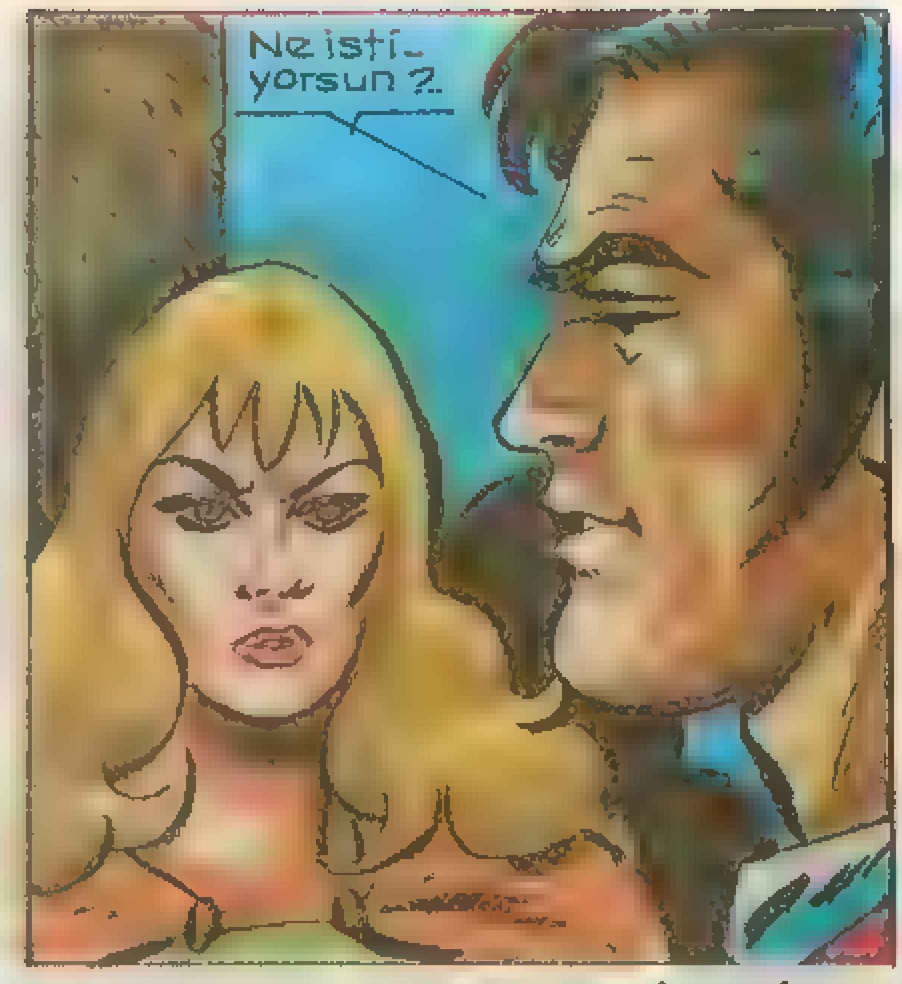

—Senin nefret ettiğin ve benim sevdiğim kıza karşı kötü bir düşence kalbime yerleşseydi, o kalbi söküp atardım. Seninle kucaklaşmaktansa, beni asacak cellatla kucaklaşmak bana daha tatlı gelir.

Zindanda bir ölüm havası vardı. Durakoğlu bu sert sözleriyle kendi ölüm fermanını imzalıyordu sanki.. Fakat genç adam umursamaz bir tavırla sözlerini tamamladı:

—Bu cevap sana yeterli mi? Yeterli değilse sor, sana verilecek başka cevaplarım da var. Yok, yeterli geldiyse, bırak da rahat öleyim!..

Bu sözlerden sonra Durakoğlu zindanın karanlık bir köşesine giderek duvara dayandı.

Kontes Hanna öfkeden, belki de aşktan sarhoş, Durakoğlu'na doğru yürüdü. Elini yavaşça delikanlının omuzuna koydu.

Durakoğlu titredi:

—Ne istiyorsun?

—Sana Allahaısmarladık demek istiyo-

rum. Şimdi bu Allahaısmarladığın anlamını belki bilmezsin. Fakat iki güne varmadan öğreneceksin. Bunun anlamını sana saray celladı öğretecektir.

Durakoğlu başını eğerek Kontes'i selamladı ve hareketsiz durdu.

Kontes yavaş yavaş çekildi, hücrenin orta yerine geldiği vakit kendisini tutamayacağını, neredeyse hıçkırıklarını koparacağını anladı. Bu suretle gururunun son parçaları da erimiş olacaktı. Bir an Durakoğlu'na doğru yürümek istedi. Sonra hızlı adımlarla uzaklaştı.

Kapının arkasında bekleyen zindancı kapıyı kapadı, onu merdiven başına kadar uğurladı. Açık havaya çıkınca Kontes sakinleşti. Kule kapısının önünde zindancıya dönüp boğuk bir sesle:

—Bütün tedbirler alındı mı? diye sordu.

Şaşıran zindancı mırıldandı:

—Hangi tedbirler?

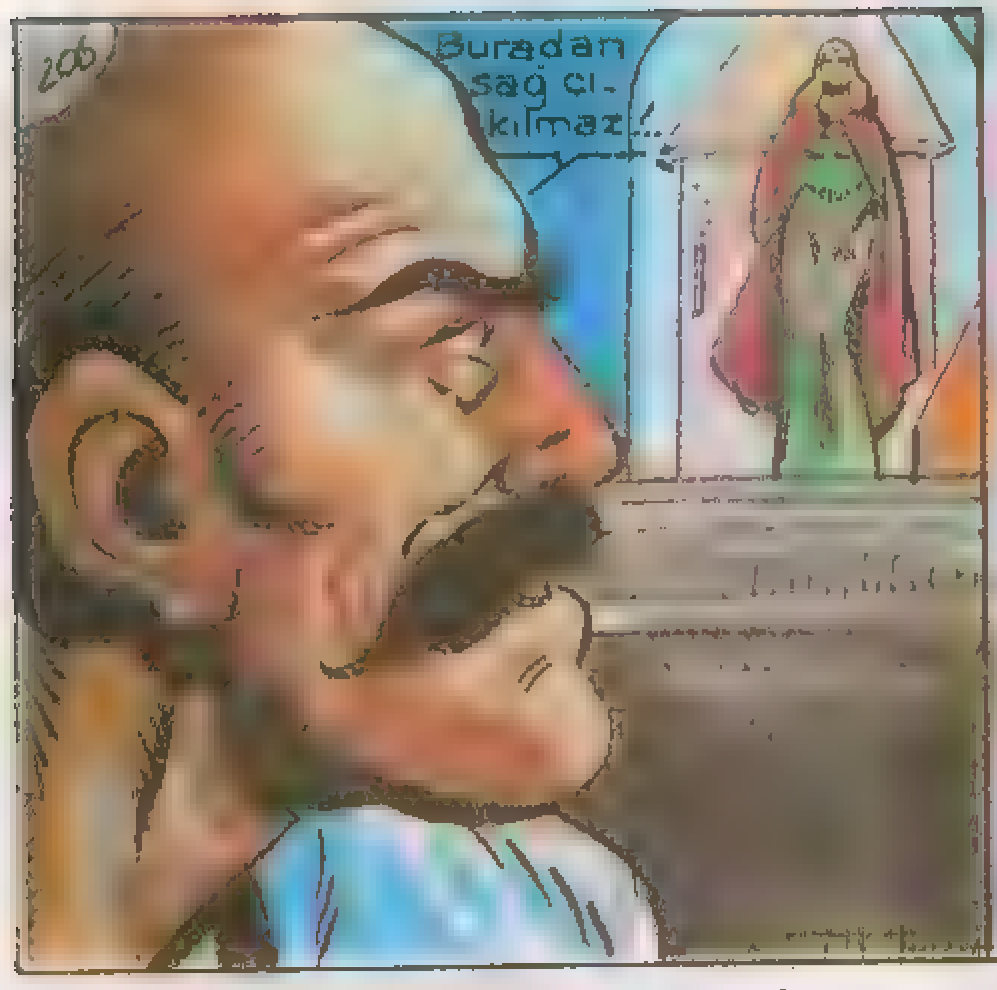

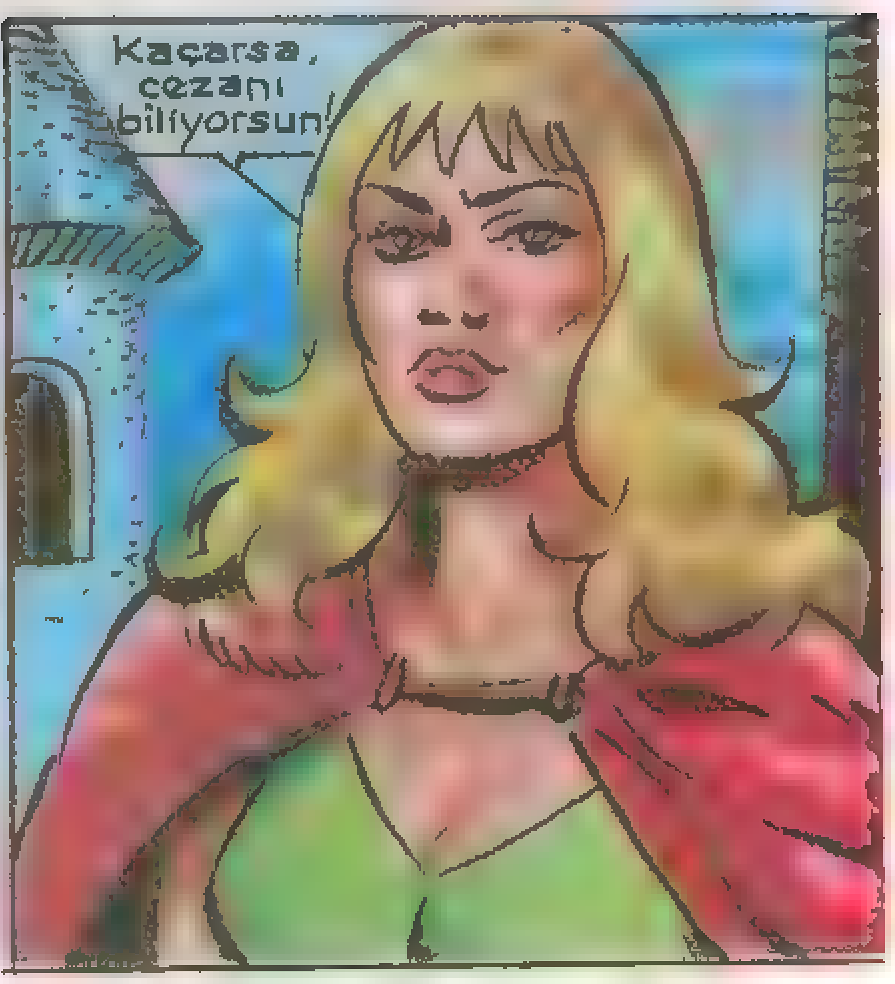

—Tutuklu buradan kaçabilir mi?

—Kaçmak mı? Hayır efendim. Buradan kaçabilmek için kuleyi depremin yıkmasını beklemek lazımdır. Bu durumda bile tutuklu yıkıntılar arasında gömülü kalır. Ya da benim ona kapıyı açmam, onu elinden tutup "Haydi felaketin sona erdi" demem gerekir. Bu da imkansızdır efendim...

Kontes Hanna:

—Evet dedi, bu imkansızdır. Bu adam hücresinden kaçacak olursa, başına gelecek iş...

—Biliyorum madam, o buradan kaçarsa beni asarlar!

—Hayır, seni asmazlar. Çar katillerine ait cezaya çarptırırlar!

Zindancı sarardı. Kontes gidiyordu. O gözden kaybolunca zindancı düşündü:

"Çar katillerinin cezası.. Dili koparılacak, sağ kolu kesilecek, sonra hafif ateşte kızartılacak.. Böyle bir ölüme kim meydan okuyabilir?"

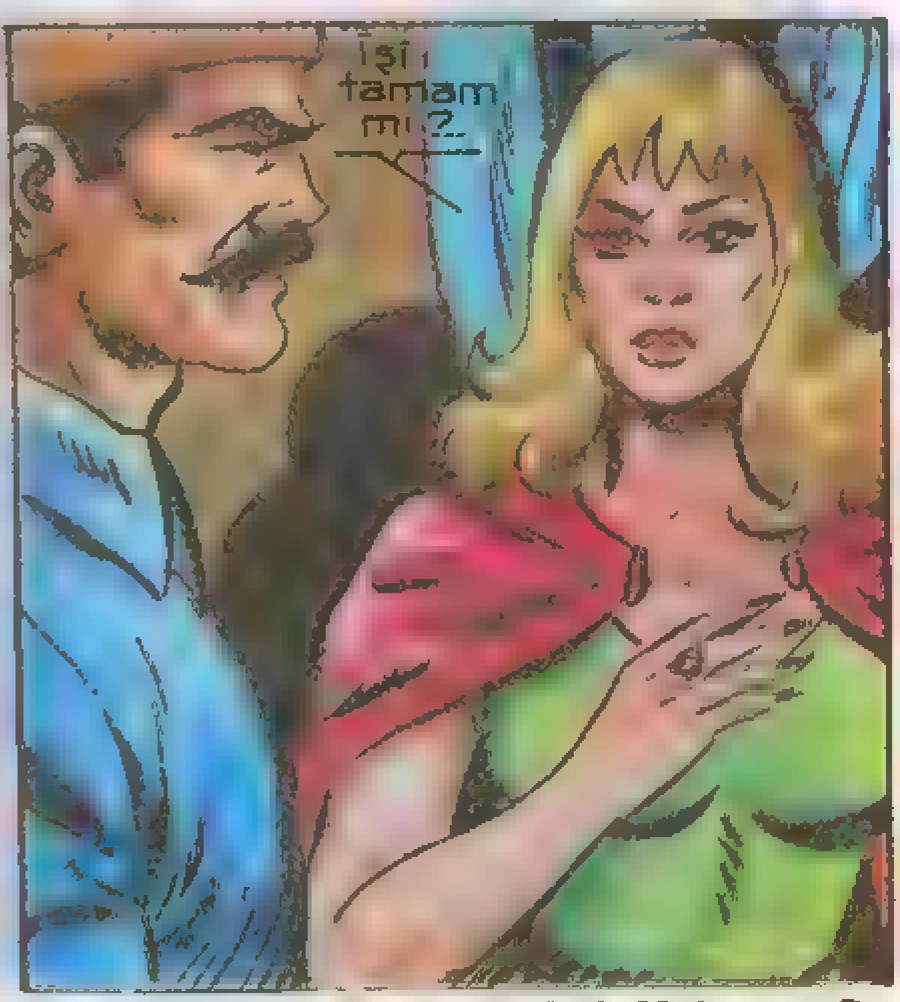

★ ★ ★

Kontes Hanna, Durakoğlu'nu çoktan ölüme mahkum etmişti. Saray yargıcı ile başcelladı çağırarak soğuk bir sesle kararını bildirdi:

—Bu Çar'ın emridir. Hemen mahkemeyi toplayıp Durakoğlu adındaki suikastçıyı yargılayın. Çar'ın hayatına kastetmekle suçlanıyor. Kararınızın ne olacağını söylememe gerek var mı?

Saray yargıcı uğursuz bir şekilde sırıttı:

—Dava şimdiden bitmiştir Majeste... Bu adamın suçlu olduğunu anlamak için tek celse yetecektir. Şahitlerin sayısı çok. Durakoğlu yarın asılacaktır.

Kontes Hanna kapının açılıp, içeriye Komutan Galyulin'in girdiğini görünce başını kaldırdı:

—Durakoğlu yarın idam edilecek. Fakat ortada iki engel daha var. Çar ve Prenses Aleksandar...

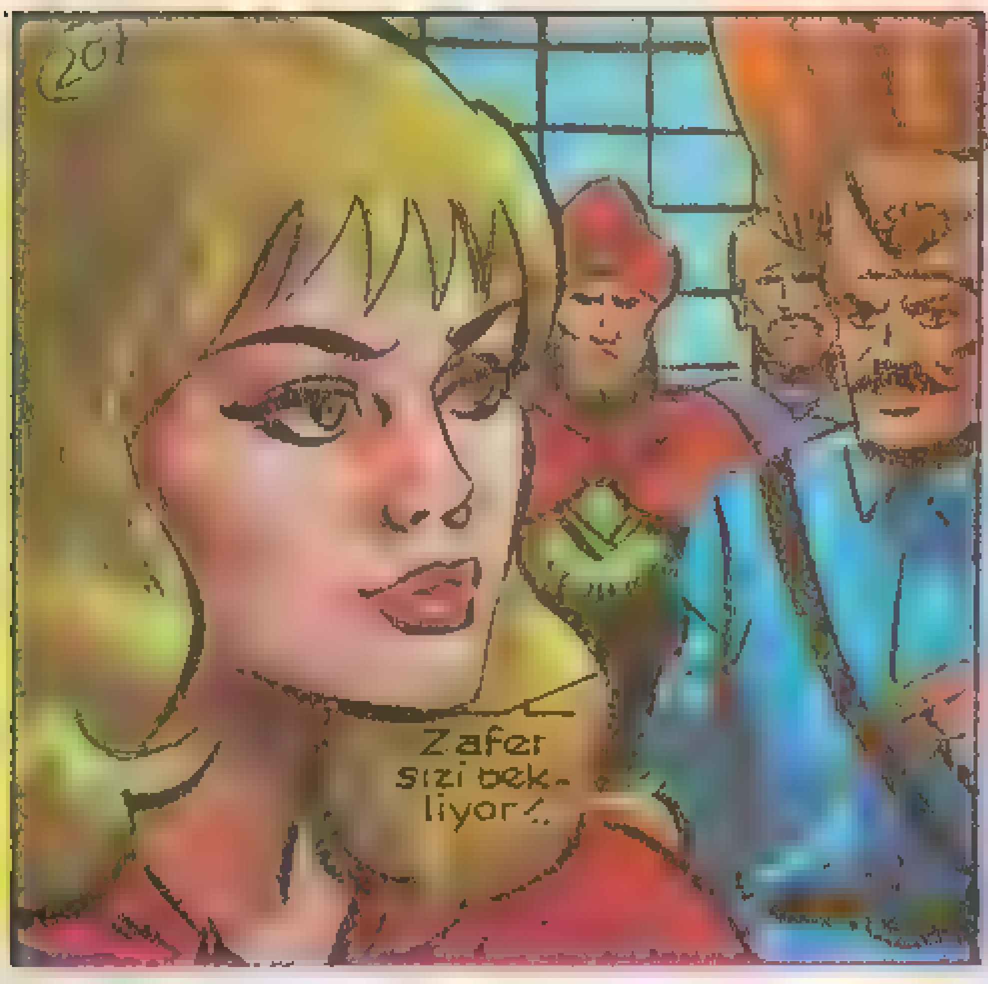

—Saat tam on ikiyi vururken, sahte keşişler Çar'ın vücuduna girmiş olan cini çıkaracak. Prenses Aleksandra'ya gelince emin olun, bütün sıkı korumaya rağmen onu da ortadan kaldıracağız...

Komutan Galyulin, fikrini vahşi bir hareketle anlattıktan sonra devam etti:

—Vakit geldi, işaret verildi, Moskova halkı sokaklara döküldü. Saat tam on ikiyi vururken Çar ölecek, aynı anda idam meydanında cellatın baltası Durakoğlu'nun boynuna inecek. Ve o an gerçek savaş başlayacaktır. Nefret ettiğimiz herkes ölecektir. Majeste.. Moskova kana boyanacaktır. Ve yarın akşam siz Çariçe olarak büyük kilisedeki yemin törenine katılacaksınız.

O anda Kontes Hanna'nın gözlerini kan bürümüştü. Kendini şimdiden Rusya'nın tek hakimi olarak görüyordu. Moskova sokakları kanla

yıkanacak, Durakoğlu ölecek, Prenses Aleksandra ölecekti. Bu dakikada Kontes Hanna'nın duruşu gerçekten korkunçtu. Komutana emretti:

—Git. Karar verdiğimiz işi yap. Durakoğlu'nu darağacına götür, Keşişler Çar'ın kalbine hançerlerini saplasın, Prenses Aleksandra'yı öldür. Sonra dünyayı zaptetmek üzere el ele yürüyelim.

* * *

Durakoğlu'nun yattığı zından çok kötü bir yerdi. Burada nefes almak bile zordu. Yer çamur içerisindeydi. Duvarlardan sular sızıyordu.

Bereket versin ki Durakoğlu burada çok kalmayacağını düşünüyor, ölümün bu ıstıraptan kendisini çabuk kurtaracağını umuyordu.

O gün hücresine Kontes Hanna'dan başka iki kişi uğramıştı. Bunlardan biri kendisine yiyecek getiren zindancıydı. Bu adam Durakoğlu'nu görünce ilgisiz bir tavırla sormuştu.

—Tekrar buraya geldin, öyle mi?

Durakoğlu:

—Yoksa buna canın mı sıkıldı? dedi. Ben kaçmayı aklımdan bile geçirmeyen uysal, iyi huylu bir tutuklu değil miyim?

Zindancı

—Hım, dedi, hiç bir işe yaramayacak olduktan sonra istediğin kadar kaçmaya kalkışabilirsin. Bunu sana ilk geldiğin defa da söylemiştim. Hem bu defa kaçmaya teşebbüs için vaktin de olmayacak. Seni bilmem hangi cinayetten ötürü mahkemeye yollayacaklar ve tek celsede idama mahkum edip yarın cellada vereceklermiş.

—Bu benim için güzel bir tesellidir. Hiç değilse bu berbat yerden kurtulurum...

—Evet.. Cellat işini çabuk bitirir. Oysa insan bu zindanda üç-dört ay işkence çeker sonra ölür...

Durakoğlu kahkaha ile güldü.

—Yani, ne kadar çabuk cellada teslim ederlerse etsinler, daha vaktimiz var...

Zindancı sordu:

—Neye vaktimiz var?

Durakoğlu boğuk bir sesle:

—Hiç, dedi. Vaktiyle Prenses Aleksandra'nın penceresine çıkmak için bana yardım ettiğini hatırlıyor musun?

—Evet, gerekirse sana yine yardım ederim..

—Beni dinle.. Beni biraz seversin değil mi.

Zindancı ile Durakoğlu'nun eskiden tanıştıkları anlaşılıyordu. Bir zamanlar büyük bir dostluk kurulmuş, sonra birbirlerinden ayrılmışlardı.

Zindancı:

—Evet dedi, seni gerçekten severim. Bu uğurda ölümü göze aldım...

Durakoğlu birdenbire arkasını zindancıya döndü. Adamın bu sözleri sanki delikanlıyı üzmüştü. Zindancı bunu anlamış gibi:

—Ben gidiyorum artık, dedi.

Durakoğlu tekrar zindancıya dönerek şiddetle:

—Hayır, dedi, beni dinle.. Madem ki benim için ölümü göze aldın, madem ki beni sevdiğini söylüyorsun, madem ki Prenses Aleksandra ile ilgileniyorsun ve madem ki, bu seferki iş de onu ilgilendiriyor..

Zindancı boğuk bir sesle sordu:

—Ne istiyorsun benden?

—Bana yardım et de kaçayım..

Zindancı başını salladı. Durakoğlu:

—Bu işine gelmiyor mu?

—Bu imkânsız bir şeydir..

İki adam birbirlerine baktılar. Bu bakışların ikisinde de gizli bir düşünce vardı. Zindancı devam etti:

—Bu imkânsızdır, diyorum. Önce zindan, devamlı bir gözetim altındadır. Sonra ben de, görevime sadık kalacağıma yemin ettim. Yemin etmiş olan bir zindancı, bir mahpusu kaçırmaya yardım edemez. Çünkü yeminini bozan insan, Tanrı'nın lanetine uğrar!

Durakoğlu ağır bir sesle:

—Doğru! dedi.

—Görüyorsun ya...

—Neyi görüyorum?

—Kilisede bir papazın önünde yemin ettiğim için senin kaçmana yardım edemeyeceğim..

Durakoğlu biraz düşündü, sonra mırıldandı:

—Zavallı adam.. Bu adamın şeytanı olmak isterdim. Fakat galiba mümkün değil..

Sonra yüksek sesle:

—Demin, dedi, sana vaktim olduğunu söylüyordum..

Zindancı garip bir tavırla:

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

—Evet, dedi, demin bana söylemiştin. Fakat ne demin, ne de şimdi bu zaman içerisinde ne yapacağından bahsetmedin...

—Seninle bir parça kılıç oyunu yapmak istiyorum da...-

—Yaaa, öyle mi? Bu benim için büyük bir şereftir..

Durakoğlu mırıldandı:

—Zavallı adam...

...Ve alnında parlayan soğuk teri sildi..

Zindancının merhamet, hatta fedakârlık anlatan yüzüne baktı. Sonra:

—Demek bu hoşuna gider, öyle mi? diye sordu.

Zindancı saf bir tavırla:

—Şüphesiz, dedi, bu işte ne kadar ilerlediğini görmek hoşuma gider. Bilirsin ya, ilk kılıç ustan benim. Doğrudan doğruya kalbe inen kılıç vuruşunu benden öğrendin. Düşmanlarını öldürürken bu vuruşu kullanmış olduğun haberini de aldım. Bunu bana Yuri ile Balaam söyledi... Acaba doğru mu?

Durakoğlu tepeden tırnağa titreyerek cevap verdi:

—Doğru...

Zindancı lâkayıt bir tavırla:

—Şu halde, şimdiye kadar işine yaramış olan bu dersler bundan sonra da işine yarayabilir. Ne olacağı önceden kestirilemez ki..

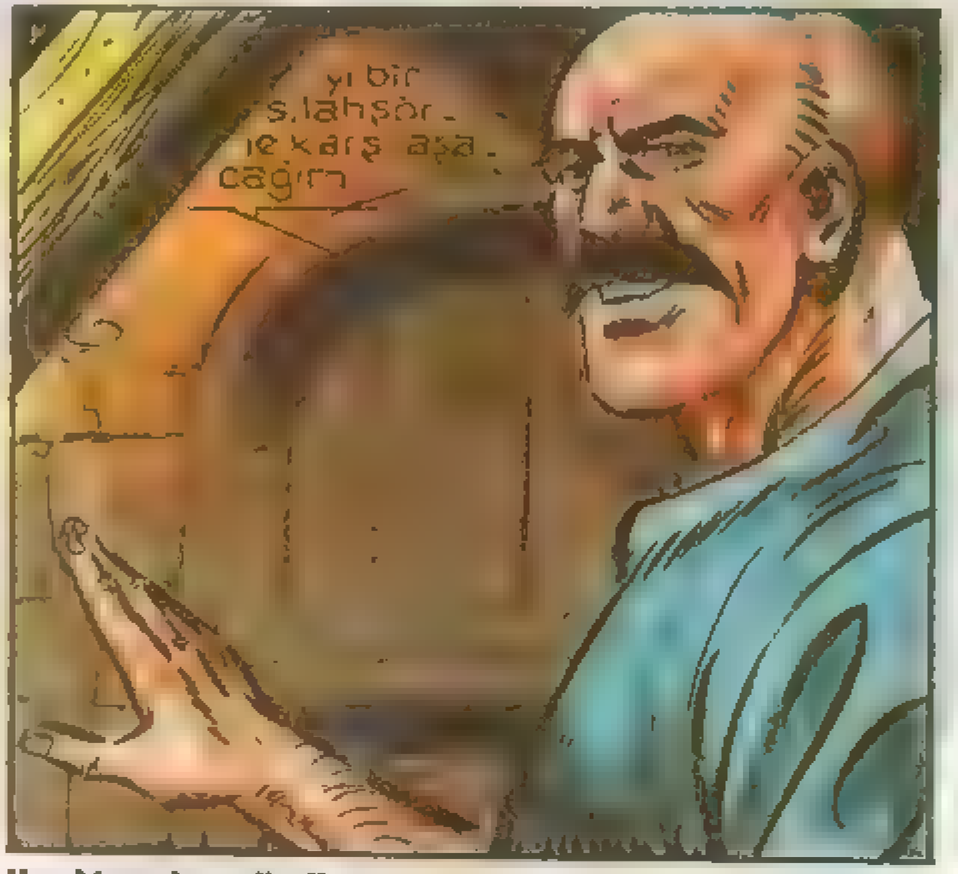

Durakoğlu bir daha titredi. Zindancı konuşmasına devam etti:

—Seninle şimdi kılıç oyunu oynamak benim için şeref olacaktır. Çünkü eskiden sana ders verirken karşımda kılıç kullanmayı bilmeyen bir genç vardı. Fakat şimdi iyi kılıç kullanan bir silahşörle karşılaşacağım..

Durakoğlu, zindancının bu sözlerinde bir alay ifadesi sezer gibi oldu, cevap verdi:

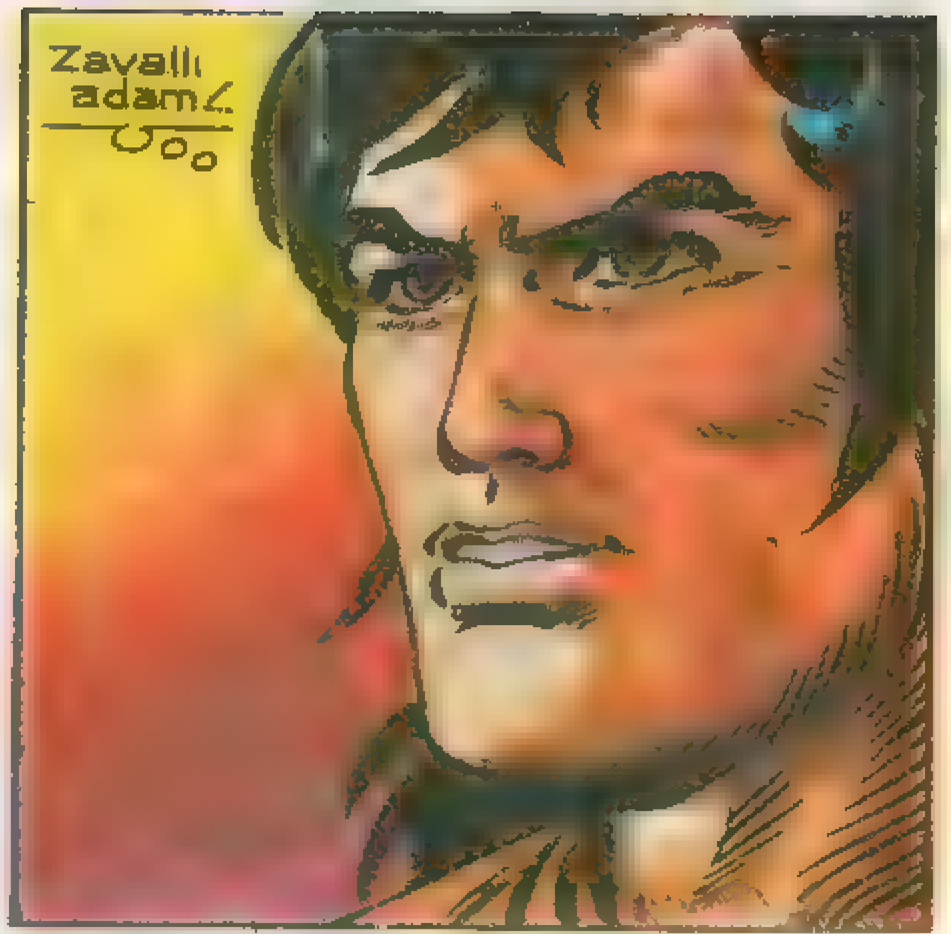

—Madem ki bu iş bu kadar hoşuna gidecek. O halde kabul ediyorum. Bunu ne vakit yapacağız?

—Şimdi iki kılıç getireceğim. İkimiz de iyi kılıç kullandığımız için bunlar yeni bilenmiş, keskin kılıçlar olacaktır.

Bu sözlerden sonra zindancı çekildi.

Yalnız kalan Durakoğlu, garip bir duygu içinde titriyor ve düşünüyordu:

"—Zavallı adam.. Acaba onun düşündüğü işi yapabilecek miyim?.. Fakat yapmam gerek.. Aleksandra için.. Mustafa beyin intikamı için..."

Zindancının çıkışı iki saat olmuştu. Zindanın kapısı bir daha açıldı. Bu defa zindancı dışarıda kaldı. Onun yerine, ellerinde birer meşale tutan dört adam içeriye girdi, zindanın içi aydınlandı.

Az sonra, tepeden tırnağa silahlı sekiz muhafız daha içeriye girerek duvar boyunca sıralandılar. On iki muhafız da koridorda yer almıştı.

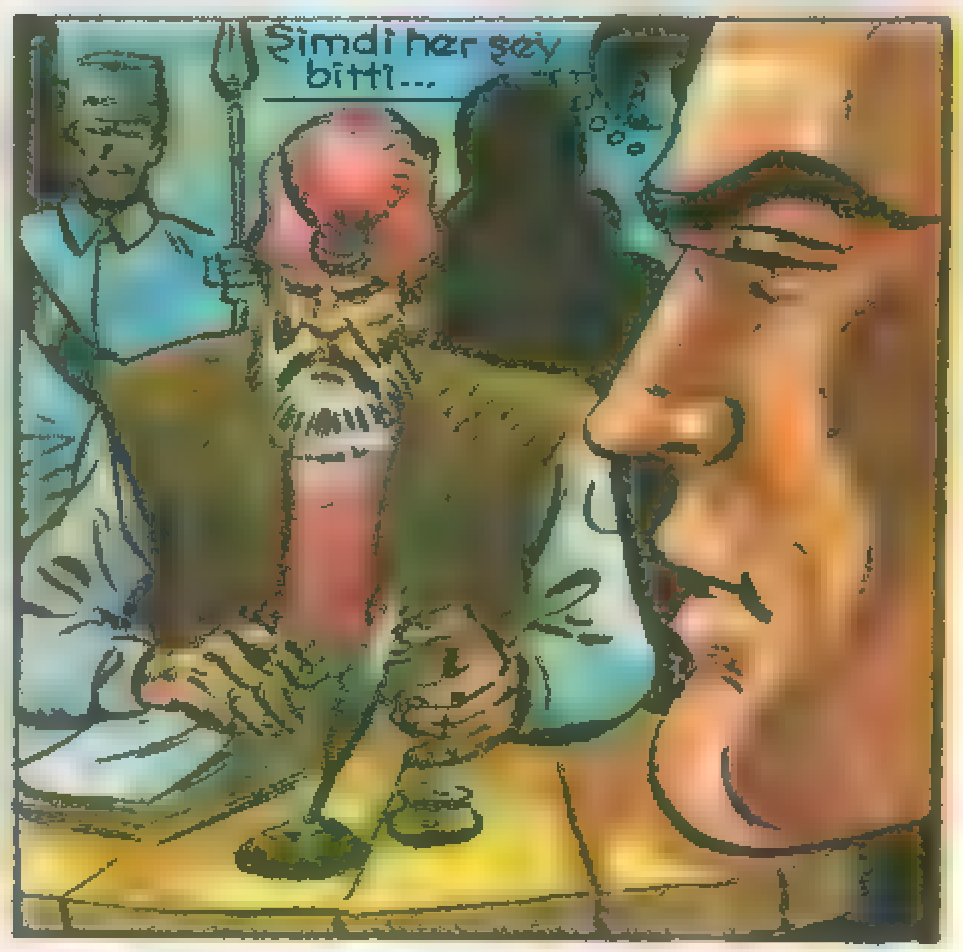

Bunlardan sonra içeriye giren iki uşak da, küçük bir masa ve dört tahta iskemle getirdi. Bütün bu hazırlıklar bittiği vakit Durakoğlu, yanlarında üç kişiyle Yuri ve Balaam'ın içeriye girdiğini gördü.

Bütün bu adamlar ağızlarını açmıyorlardı. Durakoğlu, karşısındakileri çok küçük gördüğünü anlatan alaylı bir gülümseyişle bu hazırlıklara bakıyordu. Çevresindeki telaşlı hazırlık, kendisini hiç ilgilendirmiyor gibiydi. İçinden:

"—Yazık... Zindancı gecikmese belki kaçma ihtimali doğabilirdi ama şimdi her şey bitti!" diye düşündü.

Durakoğlu, Yuri ile Balaam'ın gözlerinin içine bakmak istedi. İki silahşör başlarını başka tarafa çevirdiler.

Siyahlar giymiş, kısa boylu bir adam selam vererek içerye girdi. Masanın bir ucuna oturdu, kağıdını, kalemlerini hazırladı. Bu adam savcı idi.

Ondan sonra siyahlar giyinmiş, ağır başlı üç adam daha girdi. Bunlar, masa başında konulmuş olan üç iskemle üzerine oturdu. Bu üç adam da üç yargıçtı...

Savcı, acele acele bir şeyler okudu. Okuduklarına göre işlenen suç çok ağırdı. Bir çok önemli insanı öldürmüş ve en önemlisi Çar'ı öldürme hazırlığı içindeyken yakalanmıştı. Eğer suçlu, mahkemeye götürülecek olursa, bu cinayetler ve Çar'ı öldürme teşebbüsü nedeniyle çok üzgün olan Moskova halkı tarafından linç edilmesi ihtimali vardı.

Bu yüzden yargılanma, hapishane hücresinde ve gizli yapılacaktı. Durakoğlu, yargıçların cezaevine giremeyeceklerini söyledi.Fakat baş yargıç, bu işe karar vermenin yetkisi dışında olduğu cevabını verdi. Durakoğlu gülerek:

—Ben bunu laf olsun diye söyledim, dedi. **Çünkü yargılanacağım yerin hiç bir önemi**

yoktur bence...

Yargıç ağır bir tavırla:

—Suçlunun söylediğini aynen yazınız ve adalet huzurunda güldüğünü de ekleyiniz, dedi.

Mahkeme böylece başlamış oldu. Kendisine sorulan bütün sorulara Durakoğlu, Yuri ile Balaam'ı göstererek aynı cevabı verdi:

—Bu soruyu, gerçek katiller olan bu iki adama sorun..

Mahkeme bir saat sürdü ve hüküm açıklandı: İdam!..

Savcı, hükmün,ertesi gün öğle vakti Kremlin Meydanı'nda infaz edileceğini söyledi.. Hüküm okunduktan sonra yargıçlarla muhafızlar çekildiler. Fakat savcı, biraz daha hapishanede kaldı ve:

—Merhametli Çarımız, son geceni Tanrı'ya yalvarmak için Tinov Manastırı'nda geçirmene izin verdiler. Bu büyük lütuftan faydalanmak ister misin?

Bu sırada içeriye giren zindancı belli belirsiz bir işaret yaptı.

Durakoğlu onun, kendisine bunu kabul etmemesi için işaret verdiğini fark etmişti. Bu yüzden Tanrı'nın her yerde hazır olduğunu ve hapishane hücresinden yükselen duayı da kabul edeceğini söyledi. Bu cevap zindancıyı memnun etti.

Bir kaç dakika sonra, hücresinde yapayalnız kalan Durakoğlu, umutsuzluğa düşerek, acı acı düşündü:

"—Yarın her şey bitecek artık..."

Zindancı hâlâ, kılıç oyunu oynamak için gelmemişti. Bu yüzden Durakoğlu'nun son umudu da uçup gitmiş oluyordu. Fakat delikanlı buna pek üzülmedi:

"—Varsın zindancı da yaşasın. Suçu olmayan bir adamın ölümü pahasına özgürlüğümü kazanmak bana yakışmaz."

Durakoğlu, bir daha artık hiç göremeyeceği Aleksandra'yı düşünerek kanlı hülyalar içinde bir saat geçirdi.. Titreyerek bu dalgınlıktan

uyandığı vakit kendi kendine mırıldandı..

"—Acaba son günümün sabahı oldu mu? Yoksa hâlâ gece mi?"'

Böyle düşünmesine rağmen, gerçekten ölüm saatinin geldiğine bir türlü inanamıyordu.

Bu sırada birdenbire kapı açıldı. Durakoğlu ürperdi:

"—Beni alıp götürmeye geldiler. Öyle olsun. Kremlin Sarayı ile idam meydanı arasında hayli uzun bir yol var. Yolda kaçmayı başaramazsam, muhafızlara kendimi öldürtebilirim. Birisinin elinden bir mızrak, bir hançer, bir savunma aracı kapar ve silah elde, gerçek bir Türk gibi vuruşarak ölürüm."

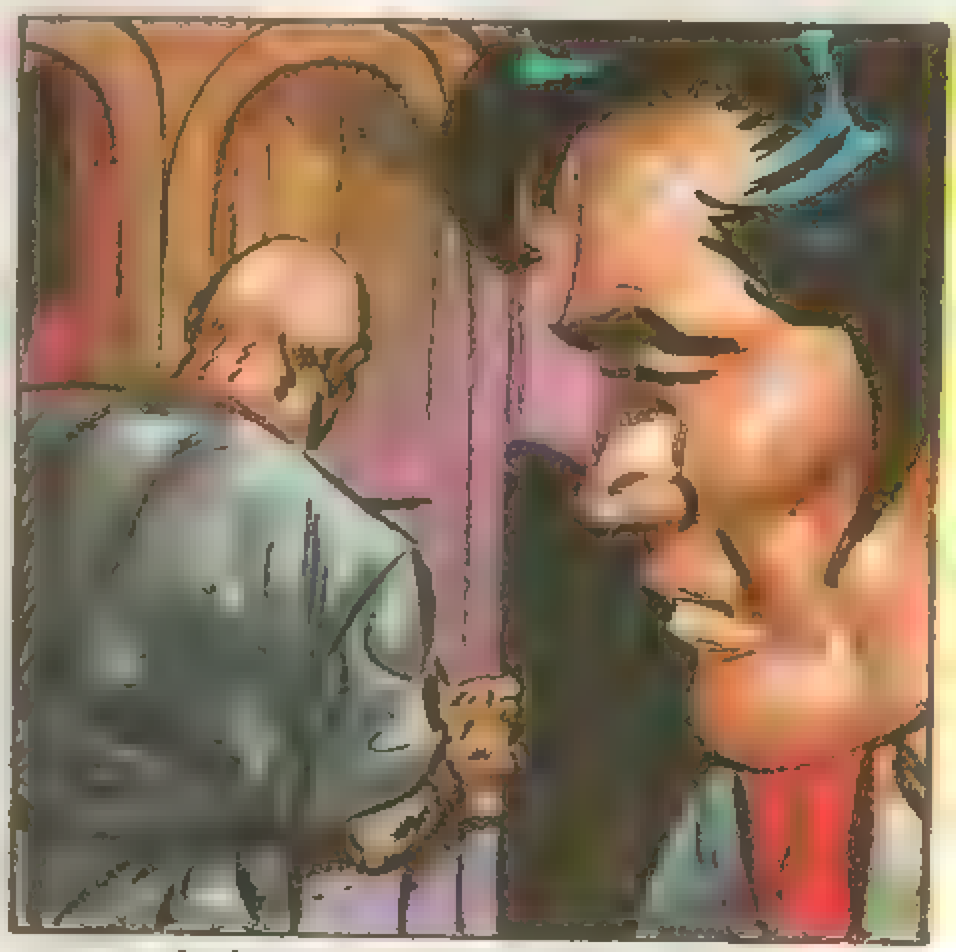

Kapı açıldı ve hemen kapandı. Durakoğlu titredi. Şu halde henüz idam yerine gitmesi saati gelmemişti. Gelen zindancıydı.

Durakoğlu düşündü.

"—Zindancının son ziyareti. Fakat bu adamın kolunun altında ne var? İki kılıç mı?"

Zindancı, meşalesini yerine takmış, Durakloğlu'na doğru dönerek iki kılıcı göstermişti. Durakoğlu, soğukkanlı görünmek için tüm gayretini topladı. Hafifçe titreyen bir sesle sordu:

—Sabah oldu mu?

Zindancı:

—Oldu, dedi, saat on bir olmak üzere.. Birazdan muhafızlar seni almak için gelecek.

Durakoğlu:

—Bu kılıç ne oluyor?

—Benimle son bir kılıç çarpışması vaadetmemiş miydin? Bunu yapacak kadar vaktimiz var. Yalnız senden bir şey daha rica edeceğim. Ben, gerçek bir asilzade ile çarpışmak şerefini kazanmak istiyorum. Zamanımızda asilzadeler elbiselerinden belli olur.

Durakoğlu kendini tutamayarak haykırdı:

—Elbise mi?

—Evet.. Senin bu parça parça elbiseler içinde asilzade olduğuna kim inanır? Onun için sana bir elbise getirdim.

Durakoğlu, zindancının amacını anlamıştı. Bu adam kendisini kurtarmak istiyordu. Delikanlı tanınmadan sarayın bahçelerinden geçebilmek için bir takım elbise getirmişti.

Durakoğlu, gururla zindancıya bakıyordu. Fakat zindancı umursamaz bir tavırla ona, getirdiği bohçayı gösterdi ve homurdandı:

—Gerçekden beni memnun etmek istiyorsan çabuk ol. Çünkü biraz sonra çok geç kalmış olacağız...

Durakoğlu nazlanmadı. Beş dakika içinde, eski elbiselerini çıkarmış ve vücuduna tıpatıp gelen yeni elbiselerini giymişti. Zindancı:

—Şu hançeri de kemerine tak. dedi.

Durakoğlu, zindancının uzattığı sağlam hançeri kemerine soktu... Adam devam etti:

—Şimdi de kılıcını al...

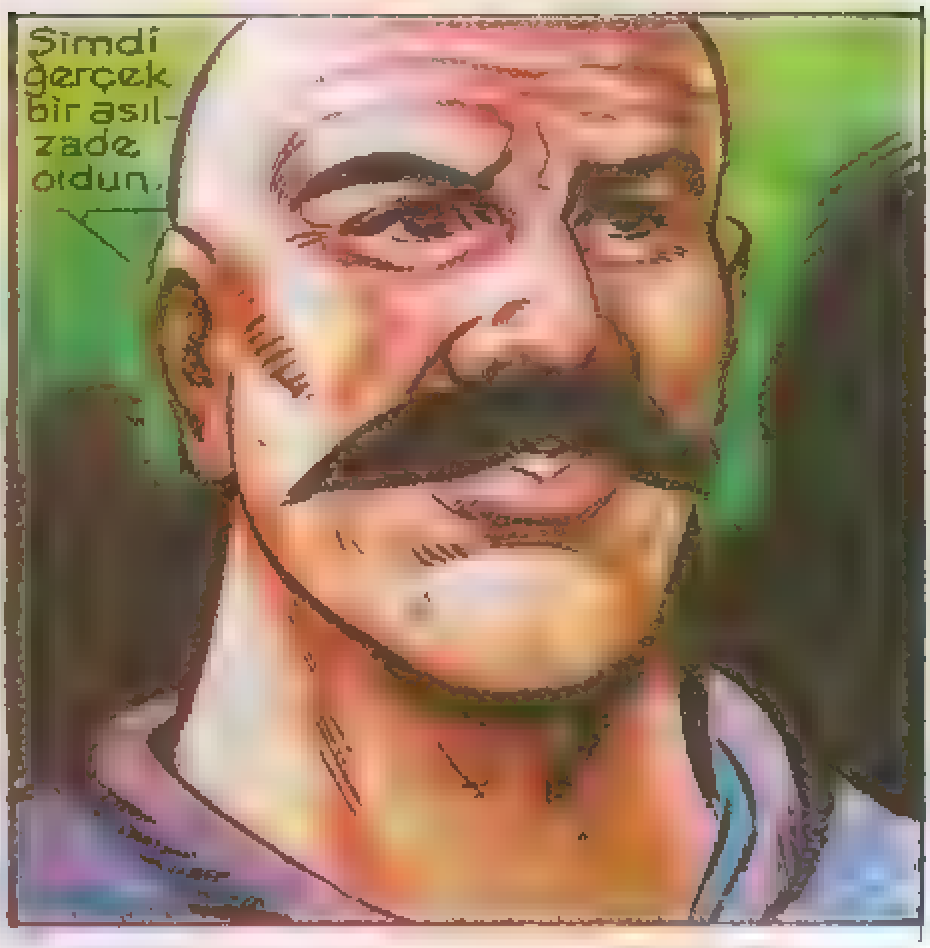

Durakoğlu kılıcı muayene etti. Bunun sağlam çelikten yapılmış çok iyi bir kılıç olduğunu hemen anladı..

Zindancı:

—**Bu da para kesen,** dedi.

Temiz kalpli adam, içinde on tane altın ruble bulunan bu para kesesini eliyle, delikanlının koynuna koydu..Durakoğlu şaşkın bir halde buna da ses çıkarmadı. Zindancı:

—Bu para, dedi. Komutan Mihail'in cesedinin bana kazandırdığı paradır. Bunun ne demek olduğunu anlamazsın ama zararı yok. İşte şimdi gerçek bir asilzade oldun. Elbise, kılıç, hançer ve para kesesi, hepsi tamam.. Şimdi seninle çarpışmak benim için gerçek bir şeref olacak.. Kendini koru asilzadem..

Zindancı hemen çarpışma durumu aldı. Durakoğlu da farkına varmadan onu taklit etti. Delikanlı, kılıcını, zindancının kılıcıyla çarpıştı-

rırken düşünüyordu:

"—Önce sağa doğru bir kılıç sallayıp, sonra birdenbire dönerek kılıcı kalbe saplamak.. Bunu bana o öğretmişti. Bu hücumdan kurtuluş yoktur. O vakit anahtarları alır, yeryüzüne çıkarım. Bana getirdiği elbise sayesinde kimse beni tanımaz. Bana verdiği para sayesinde de kaçabilirim. Bütün bunları yapmak için bir hamle yeter!"

Zindancı kılıcıyla havada şimşek gibi daireler çizerek bağırdı:

—Kendini korusana, kendini koru canım!..

Durakoğlu, bu sert saldırıyı önlemek için geri çekildi. Zindancı şiddetle hücum ediyor, delikanlı geriliyordu. Fakat zindancının hücumu beceriksizce idi. Göğsünü adeta Durakoğlu'nun kılıcına karşı açık bırakıyor, bir yandan da:

—Hücüm etsene, hücum etsene, sonra geç kalacaksın" diyordu...

Durakoğlu kılıç tokuşturmaya devam ederek sordu:

—Geç mi kalacağım? Hangi iş için geç kalacağım?

—Kaçmak için..

Kısa bir sessizlik oldu. Bu iki adamın, birbirini bulan gözlerinde gerçek bir meydan okuma ifadesi vardı şimdi.. Çünkü, öfke ve kin gibi, fedakârlığın ve vefanın da kendisine özgü coşkunluğu vardır.

Zindancının hail durumu apaçık anlatıyordu:

"—Beni öldür, anahtarları al ve kaç!"

Durakoğlu yüksek sesle:

—Bundan başka çare yok mu? diye sordu.

Zindancı, delikanlının ne demek istediğini anlamıştı. Sakin bir sesle:

—Başka çare yok , dedi. **Bunun için de çabuk davranmak gerek..**

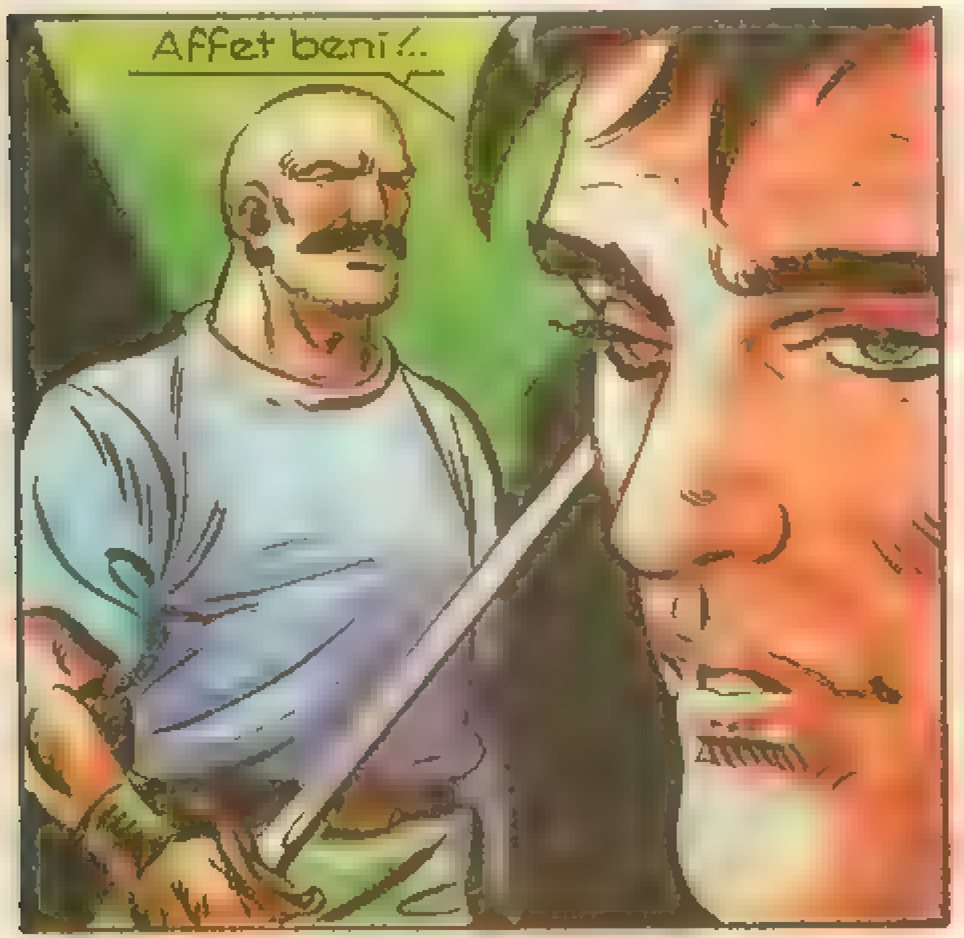

Durakoğlu kılıcını kınına soktu. Kalbi şiddetli bir heyecan içindeydi. Gözleri yaşlarla gölgelenmişti.

Zindancı homurdandı:

—Hücum ediyorum, kendini koru! Ben senin kılıç kullanmakta ne kadar ilerlediğini görmek istiyordum. Fakat sen artık dövüşmek istemiyorsun galiba? Bundan hiç bir şey anlamıyorum doğrusu..

Durakoğlu titreyen bir sesle:

—Affet beni, dedi. **Tahmin ettiğin gibi, iğ-**

renç bir şey düşündüm. Senin hayatını feda ederek hürriyetimi kazanmak istedim.."

—Benim hayatımın ne değeri var canım. Ben ihtiyarım.. Birkaç yıl daha yaşamışım, ya da yaşamamışım, bundan ne çıkar? Senin öldürmeye kıyamadığın hayatım zaten bir şeye yaramıyor. Şimdiye kadar fenalıktan başka bir şey yapmadım. Bundan sonra yaşarsam, yapacağım yine odur..

Zindancı bir an sustu, gözleri yaşararak Durakoğlu'nun temiz ifadeli, mert yüzüne baktı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen: Ragıp DERİN

—Bir zindancı, aşağı yukarı bir cellat demektir. Daha fazla yaşamak istemiyorum ben artık.. Ettiğim yemin olmasaydı, şimdi sana zindanın kapısını açardım.Senin mutlaka yaşaman lâzım. Kendin için değilse bile onun için.. O seni bekliyor. Bunu biliyorum. Sonra zavallı, büyük bir tehlike içinde... Bunu da biliyorum..

Zindancı, prenses Aleksandra'dan söz ediyordu. Adamın, prensese karşı büyük bir sevgi ve şefkati vardı. Durakoğlu'na yalvarırcasına bakarak devam etti:

—Anahtarlar kemerimde.. Çocukluk etme... Bir kılıç sallar, anahtarları alırsın. Yalnız, kılıcı sağlam vur ki, iş birden olsun...

Durakoğlu bunları, başını yere eğerek dinlemişti.

Zindancı kapıya yaklaştı, bir dakika dışarıyı dinledi, sonra Durakoğlu'na dönerek

—Daha on beş dakika vaktimiz var, dedi.

Delikanlı mırıldandı:

—Son ders, kılıç dersi... Onu şimdi bana verdin. Seni öldürmüş olsaydım, ben ne olurdum? Bereket versin ki bu iş olmadı. Bundan sonra olmasına da artık imkân yok...

Zindancı, yüzünde umutsuz bir ifadeyle Durakoğlu'nu dinliyordu. Delikanlının gözleri hafif yaşarmıştı. Dostluk dolu bir sesle:

—Allahaısmarladık zindancı dedi. **İdam meydanına giderken, bana getirdiğin bu yeni elbise için teşekkür ederim..**

Zindancı samimi bir şaşkınlık içinde:

—Bunu yapmak istemiyor musun? dedi.

Durakoğlu, zindancıya doğru bir adım attı ve elini uzattı. Zindancı şaşırarak sordu:

—Nee?

Durakoğlu mert bir tavırla cevap verdi:

—Elimi sıkmak istemez misin?

—Ben mi? Bir zindancı olduğum halde..

Zindancı, Durakoğlu'nun elini tuttu. Kafasından garip fikirler geçiyor, kendisinin bir şehirliyle, hatta bir asilzadeyle eşit olduğunu düşünüyordu.

Durakoğlu da gülümsüyordu. Artık ortada kaçmak diye bir mesele yoktu. Bütün bu işler, kısa bir zaman süren basit işlerdi. Durakoğlu:

—Sen, herhangi bir asilzadeye, mesela bir barona, konta eş değerde mert bir insansın. Benim kaçmam için hayatını vermeye razı oldun..

Zindancı, bütün içtenliğiyle cevap verdi:

—Elini bana uzatarak beni yükselttin. Bana verdiğin bu şeref, hayattan daha üstündür. Şu halde sana hayatımı da borçlu oluyorum demektir. Bu hayatı, uğrunda seve seve feda edebilirim.

Zindancı sustu, yüzü sapsarı kesilmişti.. Göğsünü Durakoğlu'nun karşısında açtığı vakit

bu kadar sararmamıştı. Yeniden titremeye başlayan Durakoğlu anlamış gibi sordu:

—Neyi feda ediyorsun? Özellikle neden feda ediyorsun?

—Demin canımı feda etmek istiyordum. Şimdi ruhumun selametini de feda edebilirim.

Durakoğlu kapıya doğru ilerleyerek:

—Öyleyse haydi! dedi.

Zindancı, delikanlıya hayretle baktı, düşündü:

"—Demin beni öldürmeye razı olmamıştı. Şimdi, ettiğim yemini bozdurmak suretiyle ruhumun cehennemde kalmasına razı oluyor. Oysa vücut fani, ruh bakidir!"

Biraz sonra, ikisi de zindan hücresinden çıkmışlardı. Merdivenlerden yukarıya tırmandılar. Durakoğlu titriyor, zindancı ise ruhunun selameti için anlaşılmaz dualar mırıldanıyordu. Yer katına çıktıkları vakit çevresine bir göz attı ve:

—Tam vakti! dedi.

Durakoğlu anlamamıştı, sordu:

—Ne?

—Tam vakit, işte seni almaya geliyorlar...

Delikanlı baktı ve uzakta yürüyen askerleri gördü. Fakat korkmadı. Çünkü zindandan çıkmıştı ve elinde sağlam bir kılıç vardı. Bu yüzden, hiç bir şeyden korkusu yoktu. Soğuk bir tavırla:

—Evet, dedi, tam vaktinde çıkmışız. Fakat burada durmayalım artık. Sen de benimle geliyor musun?

Zindancı homurdandı:

—Öyle gerekiyor. Sen yalnız başına gidecek olursan, buadamlarlakarşılaşırsın. Fakat ben kılavuzluk edersem iş değişir. Bu işi bitirdikten sonra yerime dönerim. Şimdi nereye gitmek istediğini söyle...

Durakoğlu:

—Çar'ın dairesine! dedi.

Zindancı düşündü:

"—Bundanemindimzaten!"

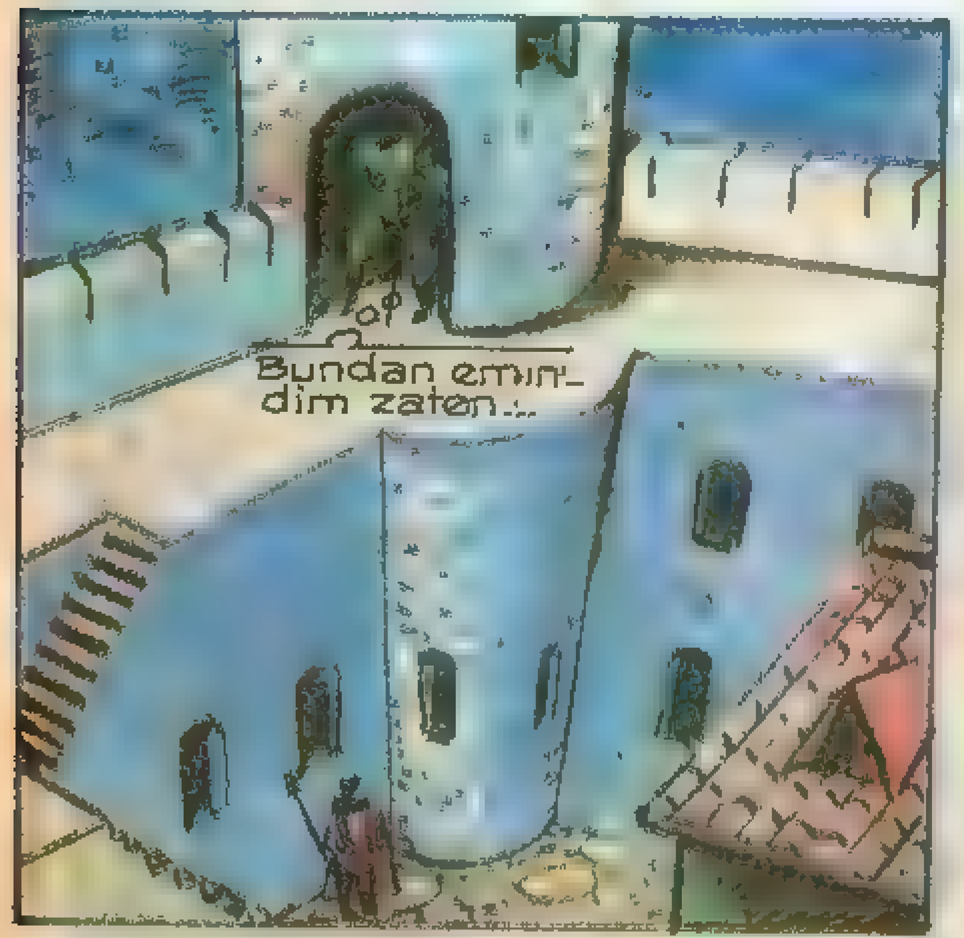

Önce, hapishaneye gelen adamlara doğru arkalarını döndüler, sonra Durakoğlu'nun bir gece geçirdiği küçük kapıya doğru yürüdüler. Oradan dolambaçlı yollar, avlular arasından Çar'ın dairesinin bulunduğu binaya doğru ilerlediler.

* * *

Şimdi, Şövalye Timofey'in, Büyücü Diviye'nin evinin kapısına geldiği ana dönelim.

Timofey, uğursuz sihirbazın evine gireceği için, çok cesur olduğu halde, bir korku duyuyordu.

Timofey'in, kılavuzu kapıyı çaldı, az sonra kapının üzerindeki küçük pencere açıldı. Adam yavaş sesle adını söyledi. Hafif bir konuşma oldu, sonra kapı açıldı ve Timofey, kılavuzunun arkasından içeriye girdi.

Büyücü Diviye, Şövalye Timofey'e baktı. Kılavuz:

—Getirdiğim bu asilzadenin sizden bir isteği var sayın büyücü, dedi.

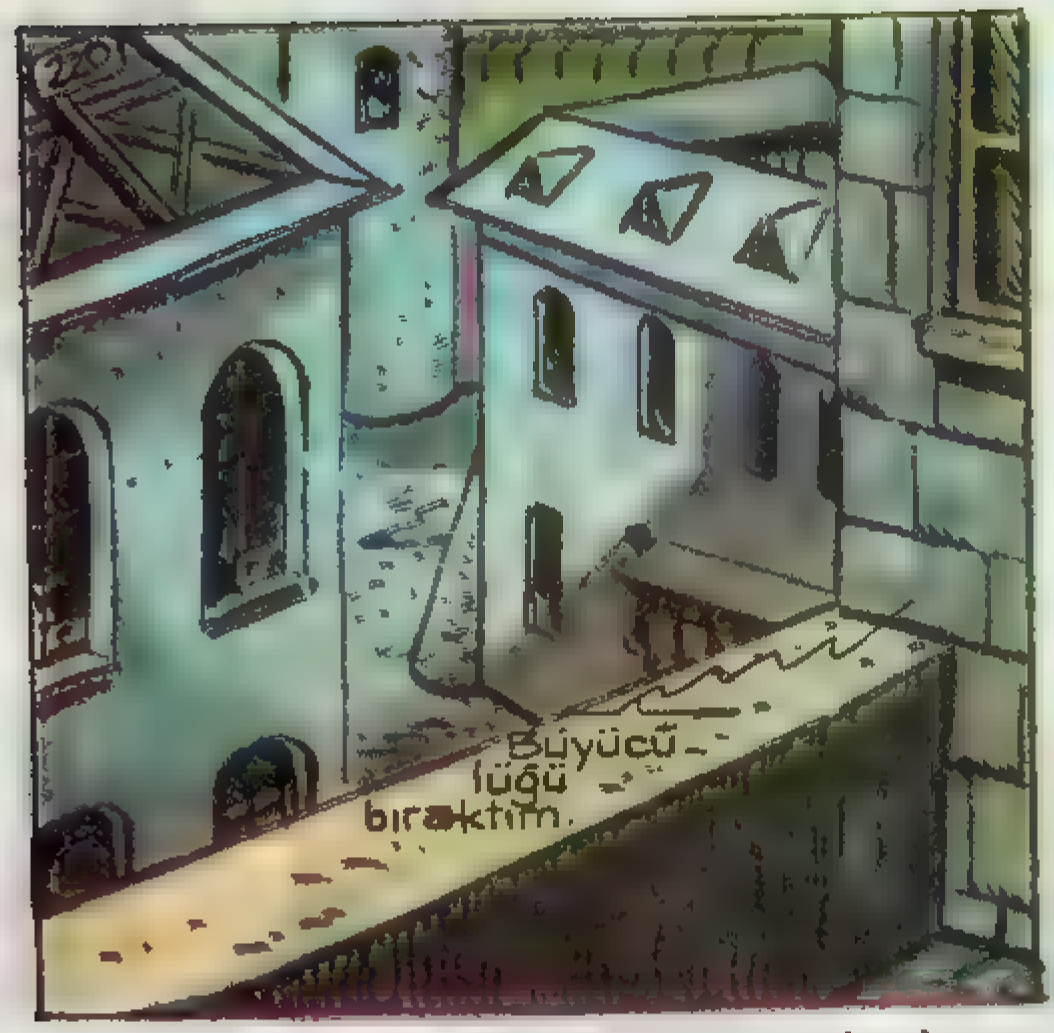

—Ona yardımınızı ben peşin olarak vaadettim.

Büyücü Diviye yavaş bir sesle:

—Faydasız dedi. Ben artık hiç bir kimse ile uğraşmamaya karar verdim. Bir iksir veya bir ilaç istiyorsanız, aşk ve ölüm aramaya çıkmışsanız, bir güzelliği kendinize bağlamak sevdasına kapılmışsanız, herhangi bir büyüye ihtiyacınız varsa, artık buraya uğramayınız.. Burası bir büyücünün evi değildir.

Kılavuz şaşkın bir sesle:

—Öyleyse bundan sonra ben ne yapacağım? dedi. Hem size ne oldu böyle? Sanki öteki dünyadan geliyormuşsunuz gibi benziniz sapsarı kesilmiş. Ne gözlerinizi, ne de sesinizi tanıyorum şimdi.. Yoksa artık şeytan size yardım etmiyor mu?

Büyücü Diviye adama garip garip baktı, sonra:

—İşte şimdi doğruyu söyledin, dedi. Şey-

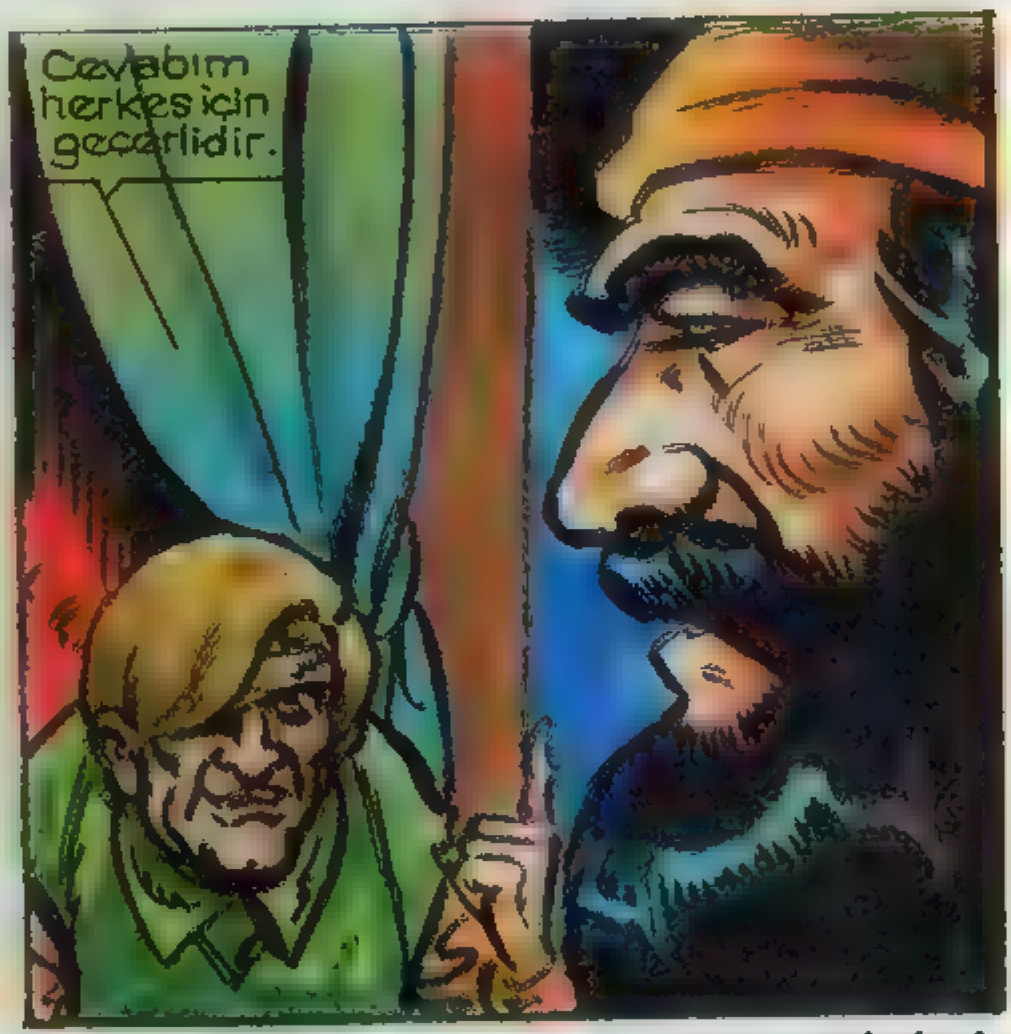

tan artık bana yardım etmiyor. Birkaç gün sonra Moskova'dan ayrılmış olacağım.

Sonra, Şövalye Timofey'e döndü.

—Onun için benden ve zavallı bilgimden bir şey beklemeyiniz. Bilgim öldü. Benim ise yaşamam mucize eseridir.

Şövalye Timofey:

—Büyücü, dedi. Ben buraya kendim için gelmedim.

—Büyük mevki sahibi biri için mi geldiniz? Belki de güzel bir kadın hesabına gelmişsinizdir. Fakat kimin hesabına gelmiş olursanız olun, size aynı cevabı vereceğim: Gidiniz buradan...

Büyücü Diviye, iki adamı dışarıya çıkmaya davet eder gibi kapıya doğru yürüdü. Fakat Şövalye Timofey, yerinden kımıldamadı ve;

—Büyücü, dedi. Ben Durakoğlu'nun hesabına geliyorum.

Diviye'nin durumu hemen değişti. Timofey'e doğru yürüdü, heyecanlı bir ilgiyle sordu:

—Durakoğlu'nun hesabına mı?

—Evet. Onun size güveni var. Bunu kendi ağzından duydum.

—Peki benden ne istiyor? Çabuk söyle..

—Durakoğlu sizden bir şey istemiyor, ben istiyorum. Durakoğlu, Çar'ın adamlarına silahla karşı koyarken benim evimde yakalandı. Bundan başka Çar'a suikastle de suçlanıyor. Durum oldukça ortada. Onun idamdan kurtulması imkansızdır. Onu idama mahkûm ettirmek isteyen Kontes Hanna'dır. Bilirsiniz, Kontes, kemirdiği kemiği kolay kolay bırakmayan bir köpektir.

Büyücü Diviye derin bir dikkatle dinliyordu. Timofey devam etti:

—Kontes Hanna hem kuvvetinden faydalanır, hem de kurnazlığa başvurur. Her şeyden önce şunu söyleyeyim ki, zavallı arkadaşımı Kremlin Sarayı'na götürdüler...

Timofey, Büyücü'nün elinin hafifçe titrediğini hissetti. Herhalde bu haberi önemli bulmuş olacaktı. Hararetle devam etti:

—Beni buraya getiren bu adam, sizin beni Kremlin Sarayı'na sokabileceğinizi söyledi. Söyleyin bakalım, bu söz doğru mu?

Büyücü Diviye:

—Doğru, dedi.

Sonra kesesinden birkaç altın çıkararak, Şövalye Timofey'i getiren adama uzattı:

—Bu adamı buraya getirdiğine iyi ettin. Bu onun mükâfatıdır.

Şövalye Timofey haykırdı:

—Ben bu adamın hakkını vermiştim.

Adam parayı alırken

—Böyle işlerde ücret iki taraftan alınır, dedi. Teşekkür ederim..

Büyücü Diviye:

—Birkaç altının ne önemi var ki? dedi. Şimdi madem ki hakkını aldın, işine git, bizi yalnız bırak ve çeneni tut..

Adam selam vererek gittikten sonra Büyücü Diviye kapıyı iyice kapadı ve Timofey'e sordu:

—Demek Durakoğlu'nu yakaladılar öyle mi?

—Evet, yakaladılar. Siz gerçekten Kremlin Sarayı'na girebilir misiniz?

Büyücü Diviye cevap vermedi ve yavaş yavaş gezinmeye başladı. Timofey şaşkın bir halde ve ağzında bir takım küfürler geveleyerek ona bakıyordu. Büyücü birdenbire:

—İş meydanda, dedi. Durakoğlu Kremlin Sarayı'nda ölümle karşı karşıyadır. Siz, dostluğunuz adına onu kurtarmak istiyorsunuz. Ben de Çar'dan ve Kontes Hanna'dan nefret ettiğim için onu kurtarmak arzusundayım..."

Şövalye Timofey:

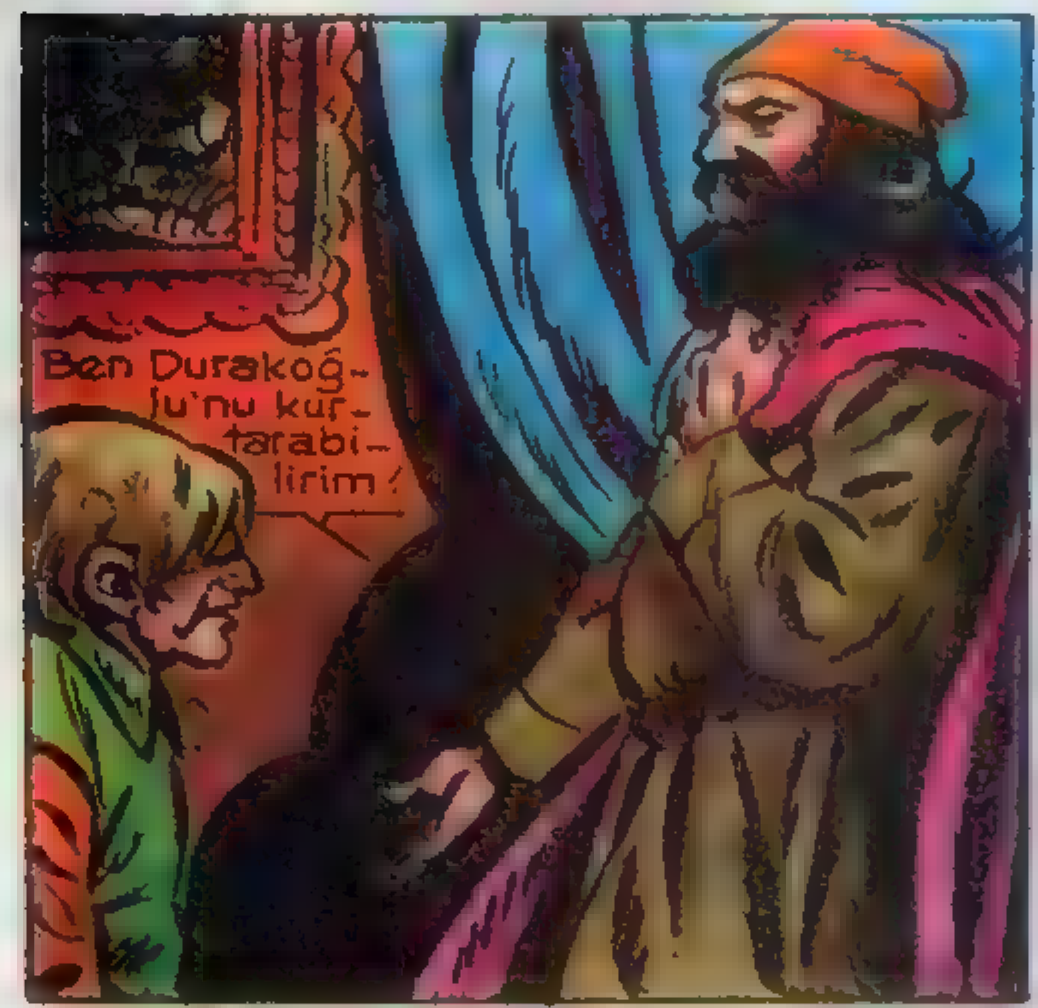

—Öyleyse, dedi, bu nefret ve dostluğu birleştirelim. İkimiz birleşirsek, genç arkadaşımı kurtarabiliriz. Bu iş için ben kolumun kuvvetini kullanırım, siz de şeytanın kuvvetinden faydalanırsınız.

Büyücü Diviye başını salladı:

—Ben sizi Kremlin Sarayı'na sokabilirim. Fakat siz orada ne yaparsınız?

—Ne mi yaparım? Durakoğlu'nu kurtarırım..

—Nasıl kurtarırsınız?

Timofey köpürdü:

—Nasıl mı? Her tarafı yakar, yıkar, sarayı ateşe verir...

—Kremlin Sarayı'nı oluşturan onbeşyirmi binayı nasıl ateşe vereceksiniz? Arkadaşınızın nerede hapsedilmiş olduğunu nasıl öğreneceksiniz? Surların içindeki sekiz sarayın ayrı ayrı hapishaneleri var. Arkadaşınızın hangi hapishanede olduğunu öğrenseniz bile o hapishanenin zindancılarını nasıl kandıracaksınız?

Büyücü Divlye acı acı gülerek devam etti:

—Bu zindancıları kandırmak imkansızdır. Çünkü kazığa vurulmak ve cehennemde yanmak korkusu, para kazanmak hırsından daha kuvvetlidir. Mahkûmun gardiyanlarını, çevreyi ayaklandırmadan öldürebilecek misiniz?

Şövalye Timofey, bu sözleri dinledi, alnındaki terleri sildi, haykırdı:

—Tanrı hakkı için bu sözlerin çok doğru...

Genç dostumu kurtarmak için canımı feda etmiş olacağım. Bu bana yeter, çünkü o bunu haber alacak ve benim ne kadar fedakar bir arkadaş olduğumu anlayacaktır..

Büyücü Divlye:

—Onun hiçbir şeyden haberi olmayacaktır, dedi. Senin bu fedâkarlığından faydalanması da olanaksızdır. Bu işe kalkarsan sen sadece şerefsiz bir kavgada ölmüş olacaksın ve ölümün hiç bir işe yaramayacaktır...

Şövalye Timofey kükredi:

—Öyleyse ne yapmalı? Nasıl bir çareye başvurmalı?

—Seni aratacağım dakikaya kadar yerinden kımıldama... Beklenen dakika gelince, dostunun kurtarılması için canını vermeye razı olup olmadığını soracak değilim. Senin bir dost uğruna ölmekten çekinmeyen mert insanlardan biri olduğunu görüyorum. Fakat ölümünün faydası

olmalıdır. Senden istediğim şudur. Seni çağıracağım dakikaya kadar bekleyecek sabrın var mıdır?

—Beklerken ne yapacağım?

Timofey, bu sözleri de öfkeyle söylemişti. Fakat Divlye sakin bakışlarıyla bu adama hakim olmaya başlamıştı. Savaş sırasında büyümüş olan mert adam, dünyada kılıç kuvvetinden başka kuvvetler olduğunu da sezer gibi olmuştu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

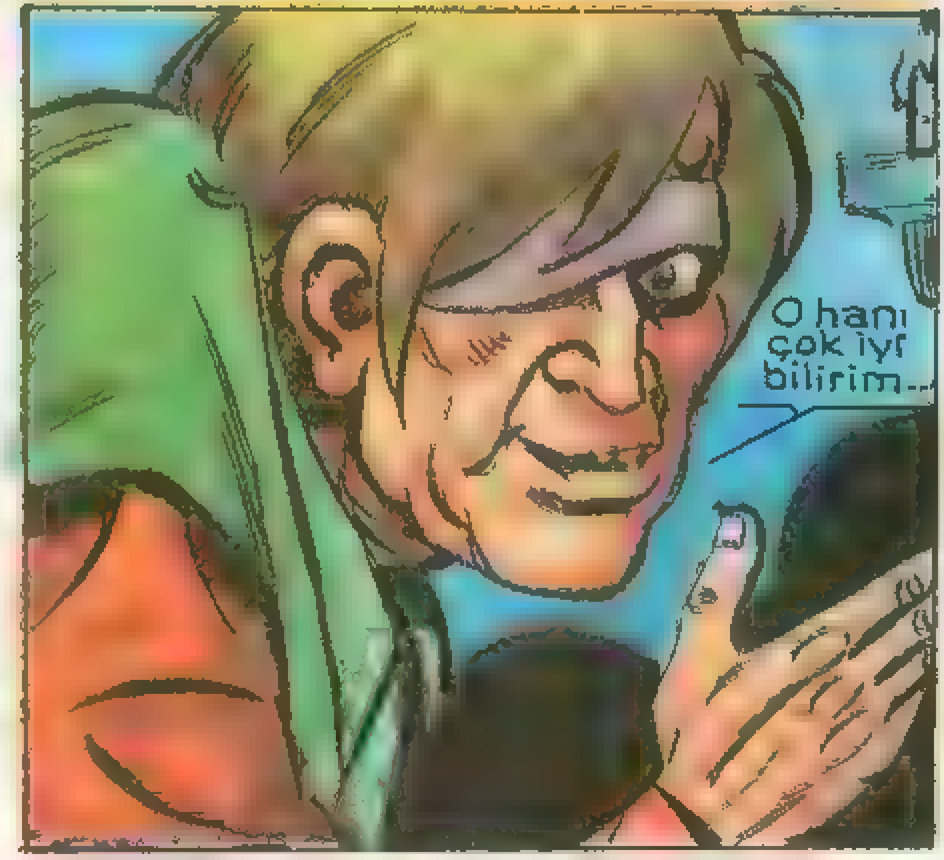

Yeryüzünde Durakoğlu'nu kurtaracak bir adam varsa, onun da bu sihirbaz olacağını anlıyordu. Bu yüzden:

—Peki, dedi, beklerim...

—Seni nerede aratayım?

—Şukar Usta'nın hanında... Fakat sen bu hanı bilmezsin herhalde...

Büyücü Diviye soğuk bir sesle:

—Bu hanı çok iyi bilirim, dedi. Bundan başka üniversite meydanı yakınlarındaki evini de bilirim. Bu ev, Kontes Hanna'nın adamlarının seni kahpece vuracaklarından çekindiğin günden beri boş duruyor. Beni orada beklersen daha iyi olur. Şukar Usta'nın hanı, Kremlin Sarayı'ndan çok uzaktır.

Şövalye Timofey şaşkın bir sesle:

—Hakkın var, dedi. Fakat benim, Kontes Hanna'nın adamlarının kahpece hücumlarından çekindiğimi söylerken...

—Evet, bunu söyledim. Fakat senin onlardan korktuğunu kastetmedim.

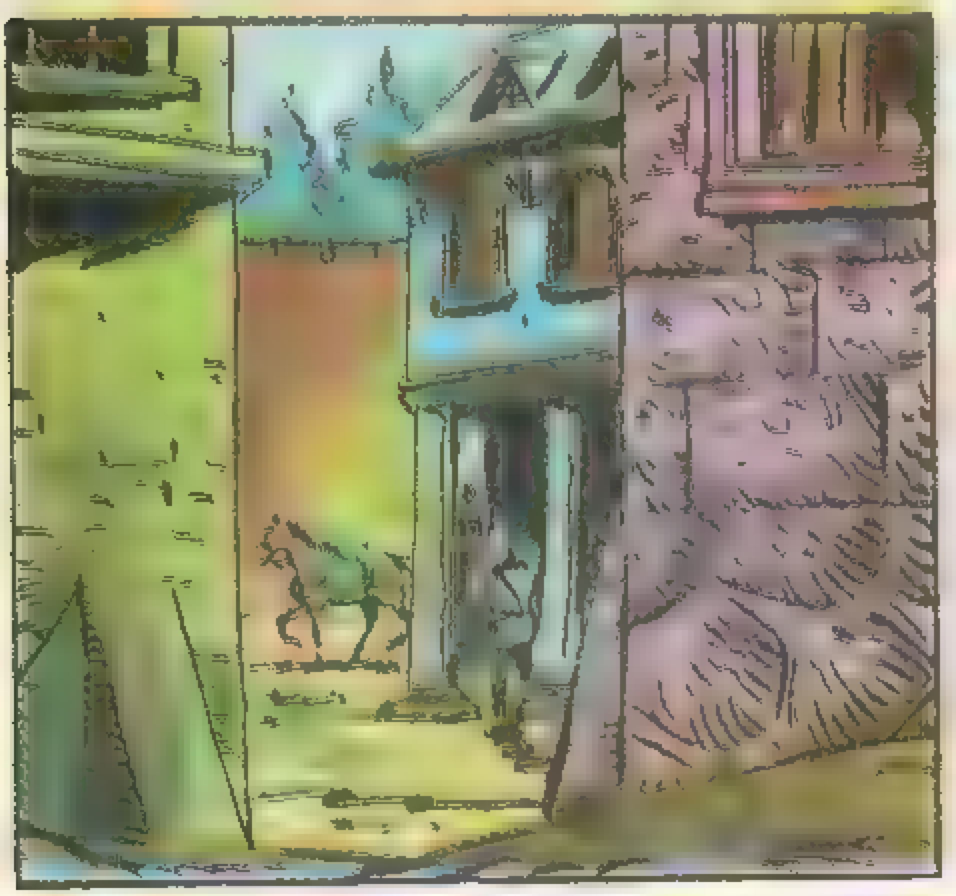

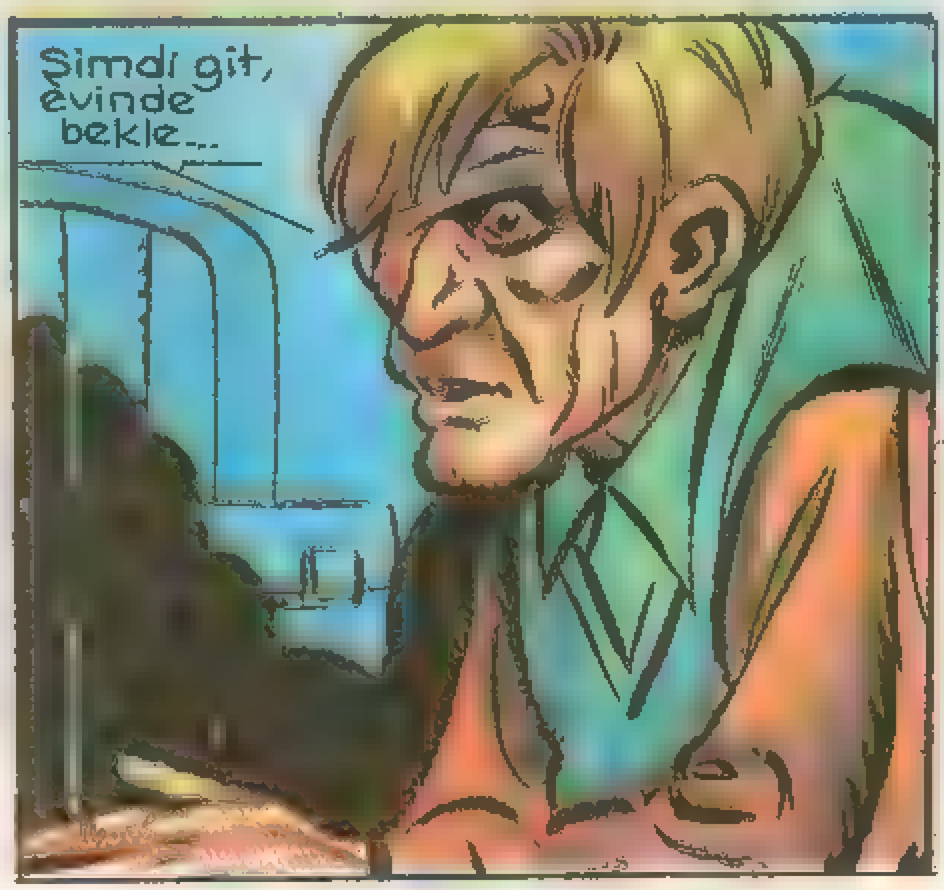

Şövalye Timofey, Büyücü Diviye'nin gözlerinin içine baktı ve büyücünün kendisiyle alay etmediğini anladı:

—**Şaşılacak şey**, dedi. **Sen benim işlerimi benden daha iyi biliyorsun. Söylediklerin doğrudur. Bu sözler, senin çok kuvvetli bir büyücü olduğunu ispat eder...**

Diviye tatlı bir sesle:

—Git, dedi. Evinde bekle... Sana göndereceğim adam yapmam gereken işi de gösterecektir.

Şimdiye kadar kimsenin emirlerine uymaya alışmamış olan Timofey, bu boğuk ve sakin sesle söylenen sözler karşısında değildi. Evden çıktı ve aldığı talimata tamamen uygun olarak konağına gitti. Onun, dostluk adına yaptığı bu fedakarlık az bir şey değildi.

Şövalye Timofey, konağında iki gün bekledikten sonra sıkıldı.

Sakın bu uğursuz büyücü kendisiyle alay etmiş olmasın?

"—Kimbilir, ben burada beklerken, Durakoğlu'na ne işkenceler yapıyorlardır?" diye acı acı düşündü.

Hemen giyindi, o şeytan büyücünün evine gitmek üzere dışarı çıkmaya hazırlandı. Tam bu sırada sokaktan bir takım sesler geldi, çanlar çalmaya başladı.

Şövalye Timofey düşündü:

—Çanlar çalıyor. Yine önemli bir şey var her halde?"

O zamanlar şehirde birdenbire ve zamansız öten çan sesleri herkesi ürpertirdi. Bu sesler daima bir ayaklanmayı veya öğrencilerin silaha sarılmış olduğunu haber verirdi.

Şövalye Timofey, sokaktan yükselen sesleri dinledi. Caddeleri dolduran halk, avazları çıktığı kadar haykırıyordu:

—Hürriyet! Hürriyet isteriz!

Şövalye Timofey düşündü:

"—Hürriyet dedikleri ne acaba?"

Sonra daha başka haykırışmalar oldu. Bu sesleri duyan Timofey mırıldandı:

—Vergileri çok buldukları için ayaklanmışlar. Bunun ne demek olduğunu anlıyorum. Fakat hürriyet ne demek acaba?

Birden bire yüzü sapsarı kesildi ve sustu. Çünkü alkışlayan ve tehdit eden başka sesler işitmişti.

—Kontes Hanna!.. Yaşasın Hanna!

—Ey ahali! Silaha sarılın ve zincirleri kırın!

—Kontes Hanna halkla beraberdir, bu sefer kurtulacağız!

Şövalye Timofey, konağının yıkılan kapısını elden geldiği kadar tamir etmiş, açılan deliği eşya ile kapatmıştı. Ev yeni bir hücuma dayanacak halde değildi. Bu yüzden düşündü:

"Buraya gelecek olurlarsa mahvoldum demektir?"

Bu düşüncelerden sonra Timofey, pencereden bakmaya cesaret etti. Bu sırada sokaktan kalabalık bir halk kıtlesi geçiyordu. Fakat içlerinden pek azı silahlıydı.

Bu kalabalık arasında bir çok kadın ve çocuk da vardı. Duruşları çok tehdit edici görünmüyordu. Yalnız avazları çıktığı kadar bağırıyorlardı:

—Yaşasın Kontes Hanna!.. Kontes Hanna "Çariçe" olmalıdır!

Şövalye Timofey düşündü:

"—Kontes Hanna'nın halkı kışkırtmakla bir çıkarı var. Bu herifler buraya kadar gelip beni yakalayabilir"

Bu sırada aklına bir şey geldi:

"—Burada büyücüden gelecek haberi beklemek kendimi ele vermek demek olacaktır. O halde benim, büyücünün evine gitmem daha doğru olmaz mı?"

Şövalye Timofey bu kararı verdikten son-

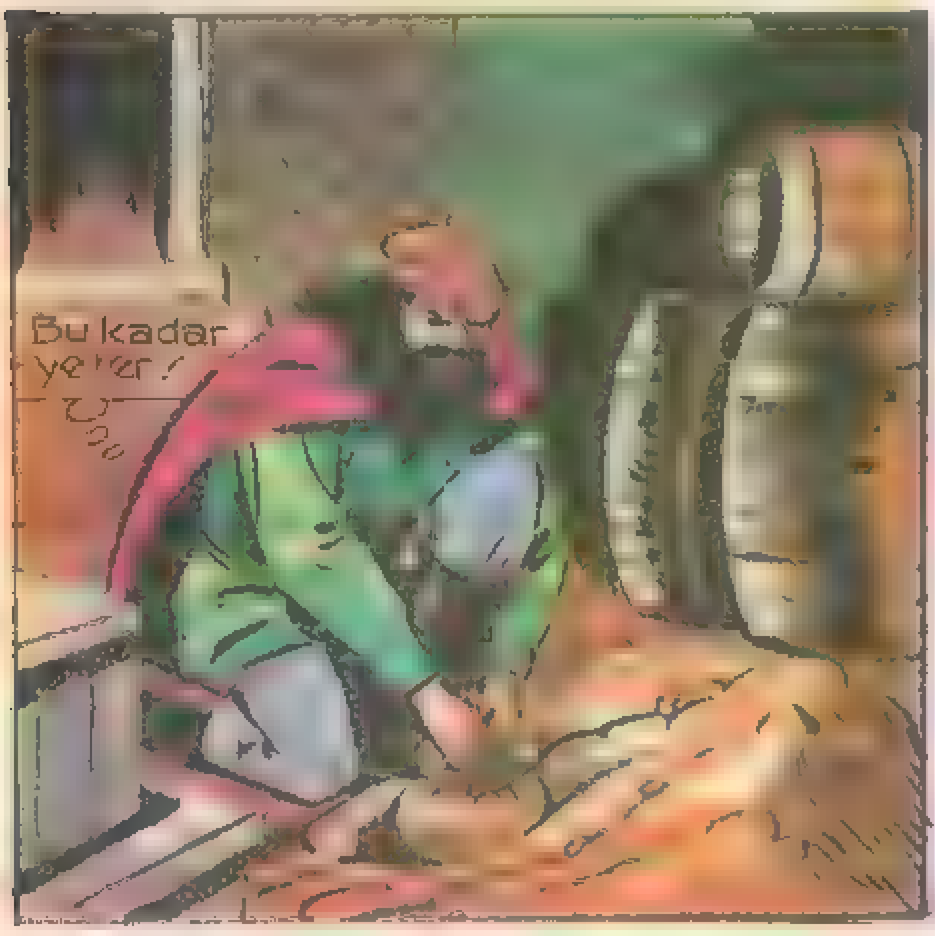

ra hemen merdivenlerden indi. Fakat konaktan çıkmadan önce bir daha mahzene uğramak istedi. Çünkü boğazı kurumuş ve kesesi boşalmıştı.

Timofey, hiç tereddut etmeden, Durakoğlu'nun hazinesini gömmüş oldukları yeri kazdı, oradan ihtiyacı olduğu kadar para aldı. Sonra dikkatle hazineyi tekrar kapadı, evden çıktı.

Bu sırada saat on bir olmuştu.

Timofey evden çıktıktan beş dakika sonra köşeyi dönen bir adam, Timofey'in evine geldi. Bu, büyücünün gönderdiği adamdı. Oysa bu sırada Timofey, silahlı grupların arkasından Kremlin meydanına doğru gidiyordu.

Bu kafileler nereye gidiyorlardı acaba?

Hiç kuşku yok ki, onlar da bunu bilmiyordu. Bunlar çan seslerini duymuşlar, sokaklarda mahallelerde toplanmış ve rastgele yola koyulmuşlardı.

Fakat bu insanların hepsinin inandıkları bir şey vardı.

Bu toplantının fikri ve parolası bir isimle toplanıyordu: Kontes Hanna...

Kafileler, Kremlin meydanına vardı. Orada manzara değişti. Burada daha çok, çevreye tehditler savuran bir kalabalık birikmiş bekliyordu. Bütün gözler meydanın orta yerine çevrilmişti.

Timofey de bu tarafa doğru bakınca, üzeri siyah bezlerle örtülü ve kazıkla darağacı arasında kurulmuş ceza yerini gördü.

Cellat ve yamakları, idam yerinin çevresinde dolaşıyorlardı. Darağacının yirmi adım arkasında, Moskova Nehri'ne doğru bir odun yığını hazırlanmıştı. Şövalye Timofey homurdandı:

—Bütün bu hazırlıklar niçin?

Yanında bulunan birisi bu sözü duydu. Bu adam gevezelik etmek, bilgiçlik taslamak hastalığına tutulmuş insanlardandı. Onun için, ucu yerde olan mızrağına dayandı, öksürdü ve konuştu:

—Nasıl? Ne olduğunu bilmiyor musun? Moskova'ya yeni geldin galiba?

—Evet, hem de çok uzaklardan...

—O halde izin ver de, sana bir nasihat vereyim...

—Buyur

—Her şeyden önce göğsüne bir kırmızı haç tak. Bunu takmazsan, herkes seni şey zanneder...

—Ne zanneder?

—Kontes Hanna'yı tutmadığını sanırlar...

Şövalye Timofey dişlerini gıcırdattı:

—Ben Kontes Hanna'ya bir çok şey borçlu olan bir adamım. Ümit ediyorum ki, bugünlerde de borcumu ödeyeceğim.

—Belki de bugün ödersin. Fakat biraz da bu meydanda olacak işlerden bahsedeyim. Saat on ikiyi çalarken mahkûmun sağ kolunu ve dilini kesecekler.

Şövalye Timofey:

—Vay canına! dedi. **Bu adamın yerinde olmayı hiç istemem doğrusu...**

—Ben de öyle. Arkadaki beyaz cübbeli adamları görüyor musun?

—Evet...

—Bu adamlardan bir kaçının elindeki meşalenin de farkında mısın?

—Evet... Meşalelerden çıkan dumanları görüyorum...

—İşte, arkadaki odun yığını, bu meşalelerle yakılacak. Mahkumun dili kesildikten sonra, beyaz elbiseli adamlar onu odun yığınının üze-

rine koyacaklar.

Şövalye Timofey:

—Yaa! dedi, zavallı adamın dili olmadığı için, yanarken içecek bir şey isteyemeyecek.

Timofey'i dinleyen adam kahkahayı bastı.

—Sen çok neşeli bir insansın vallahi... Hem, asilzade olduğun halde kibirli değilsin. Benim gibilerle konuşmaya tenezzül ediyorsun. Oysa Çar'ın köpekleri, sanki biz insan değilmişiz gibi, bize yüksekten bakarlar.

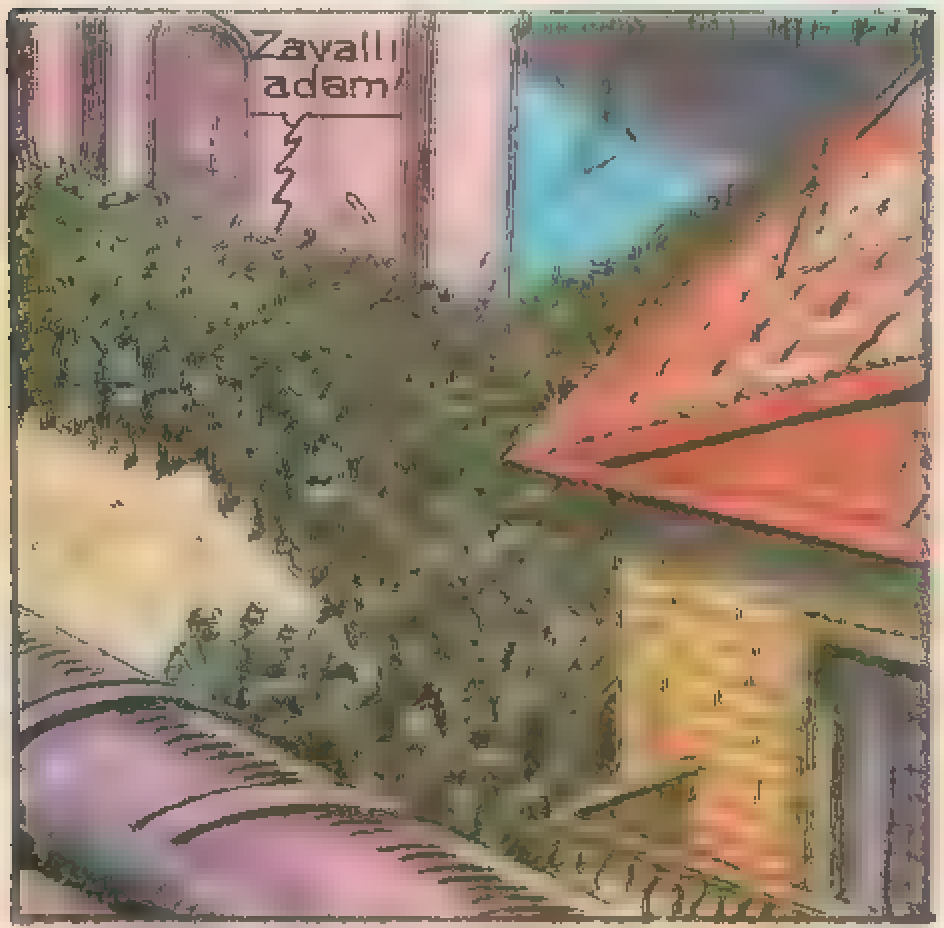

Eliyle odun yığınını gösterdi:

—Bu odunlar yavaş yavaş yanacak. Çünkü mahkûmun hafif ateşte kızarmasına mahkeme karar vermiştir.

Timofey titredi:

—Zavallı adam!

—Evet... Mahkûm da Allahın belası bir herif...

Sonra yavaşça ekledi:

—Herif galiba Kontes Hanna'nın en azılı

düşmanı!

—Adı ne?

—Kimin? Mahkûmun mu?

—Evet... Moskova'ya yeni geldiğim için hiçbir şey bilmiyorum...

—Haaa, unuttum sahi. Mahkûmun adı Durakoğlu... Türk'müş...

Şövalye Timofey, öfke dolu bir sesle bir küfür savurdu. Konuştuğu adam:

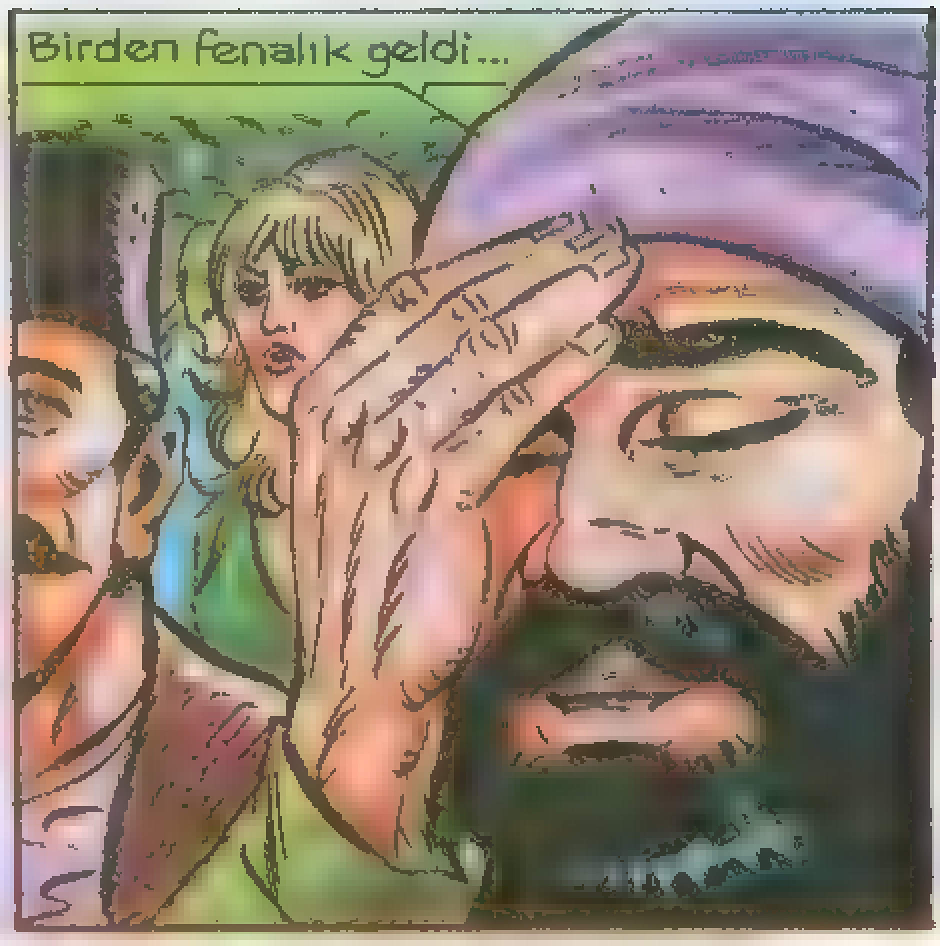

—**Ne o?** dedi, **artık gülmüyorsun. Rengin de birden bire uçtu. Ne oldu sana böyle?**

Timofey:

—**Hiç bir şey** dedi, **üzerime birdenbire fenalık geldi. Şimdi geçer...**

—**Bu hal karımda da vardır benim. Ona da birdenbire fenalık gelir, ölecek gibi olur, ama ölmez, çabuk geçer.**

Şövalye Timofey taş kesilmişti sanki. Karşısındaki adam gevezeliklerine devam ediyordu. Fakat bu sözler onun kulağına, uzaktan gelen bir ses gibi çarpıyordu.

Durakoğlu'nun ölüme mahkum olduğunu, Kontes Hanna'nın çabaları sayesinde gizli mahkemenin çok çabuk bittiğini, bu sabah Moskova'da olan garip olaya ve halkın sokaklarda yürümesine rağmen hükmün infaz edileceğini öğrenmesi Timofey'i çok sarsmıştı.

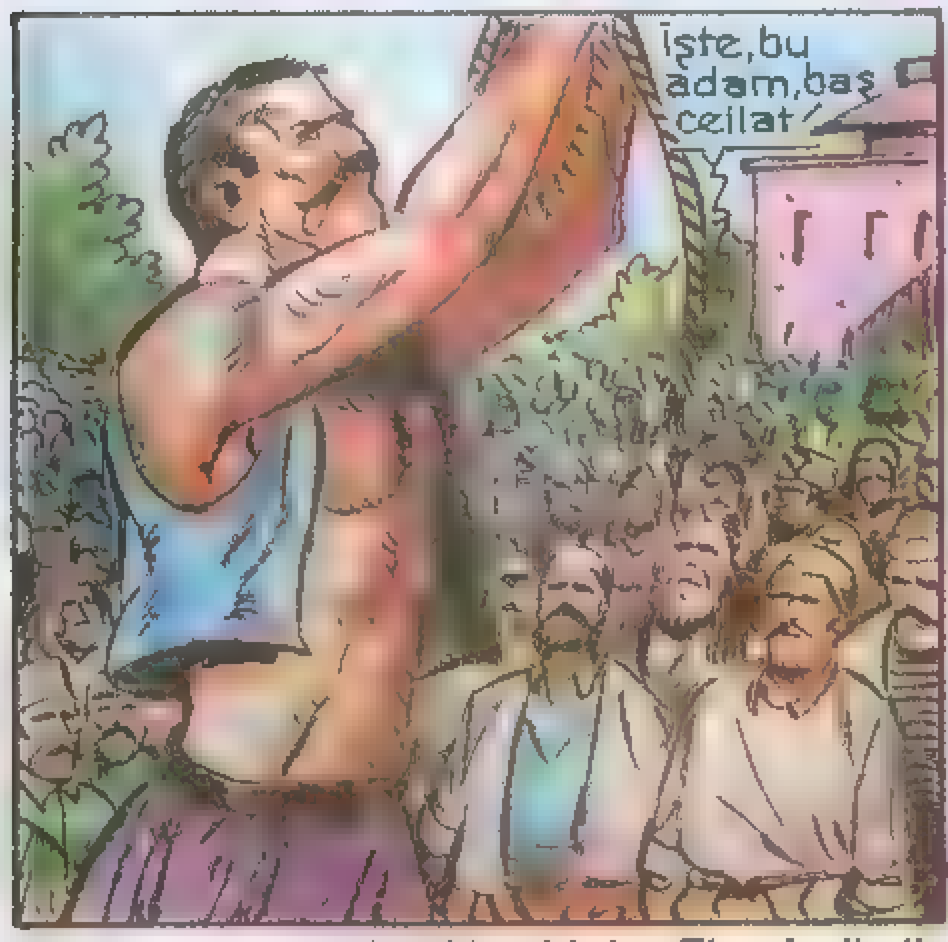

Adamın anlattıkları birden Timofey'in ilgisini çekti:

—**Demek bu sabah, Moskova'da bir şeyler oldu, öyle mi?**

—**Evet, bu sabah, cellat Tiverzin ustayı aradıkları vakit, yatağında ölüm halinde buldular. Zavallıyı gece ansızın sıtma tutmuştu. Bereket versin ki, çıraklarından biri, ustasının yerini tutacak dereceye gelmişti. İşte hüküm yerinde gördüğünüz uzun boylu, zayıf adam bu çıraktır. Bu idam için baş cellat oldu.**

Şövalye Timofey, bir işaretle karşısındaki adamı susturarak ileriye doğru bir kaç adım attı. Fakat çevresi insan vücutlarından bir duvarla sarılmış olan hüküm yerine daha fazla yaklaşmak imkansızdı.

Şövalye Timofey bunu anlayınca öfkeden kudurmaya ve kendini, yaptığı budalalıktan suçlu görmeye başladı:

"—İş meydanda... Ahlaksız büyücü, iki gün beni evime hapsetti. Ben de orada hiç bir şeyden haberim olmadan yaşadım ve Durakoğlu'nu kurtarmak için hiçbir şey yapmadım."

Timofey o zaman, neye mal olursa olsun, büyücünün evine gitmeyi tasarladı. Fakat merak yüzünden, olduğu yerden ayrılamıyordu. Durakoğlu'nun azap çektiğini görmeye dayanamayacağını düşünüyor, fakat yine de oradan ayrılamıyordu.

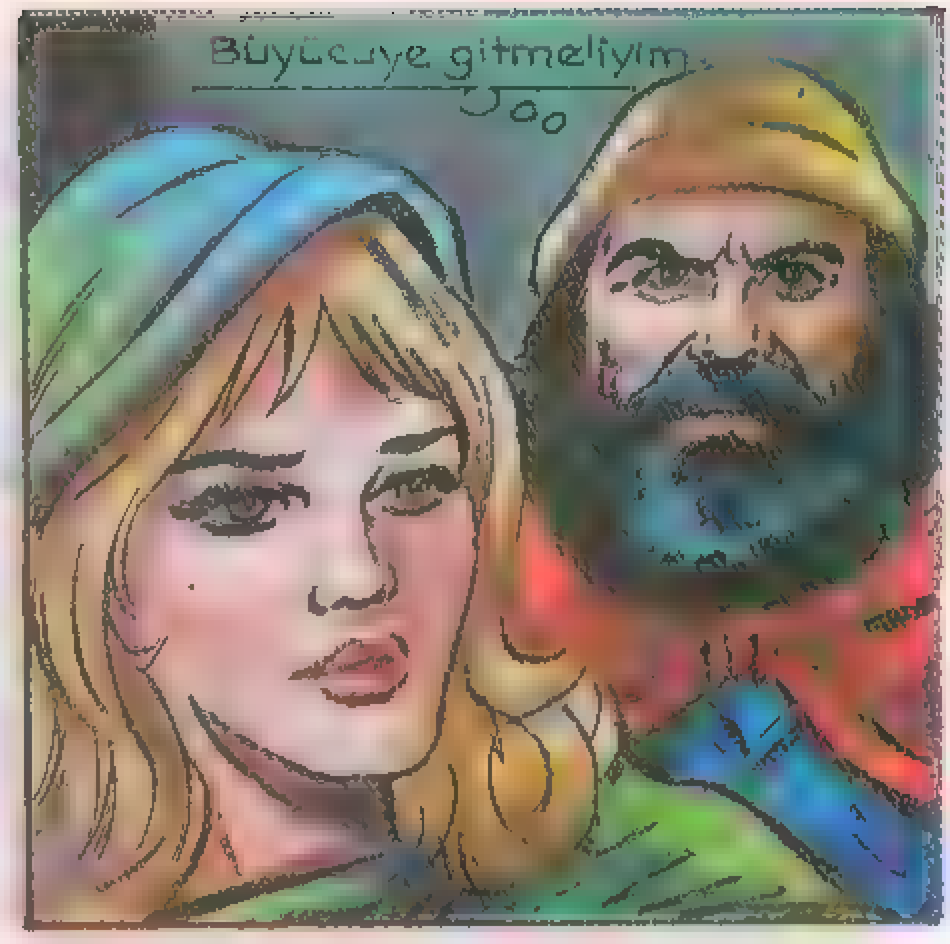

Bunları düşünürken, farkında olmadan kalabalık arasında itilip kakılarak ilk safa kadar ilerlemişti.

Şimdi hüküm yeriyle arasında yalnız silahlı askerler vardı. O zaman Timofey geri çekilmek, kaçmak istedi. Siyah bezlerle örtülmüş bir ölüm yeri, papazların gökyüzüne yükselen dua sesleri, kalbini bu dünyaya ait olmayan duygu ve heyecanla doldurmuştu.

Timofey hâlâ buradan ayrılmak, büyücü-

nün evine koşmak, ihanetinden ötürü büyücüyü cezalandırmak istiyordu.

Fakat dehşet içinde, olduğu yere çivilenip kaldı.

Saat on ikiyi vuruyordu. Papazlar şimdi, gelecek olan mahkûmu karşılamak için ölüm ilahisi okumaya başlamışlardı.

Halk da haykırıyordu:

—İşte... İşte.. ,

Timofey, gösterilen tarafa baktı, gözlerini ovuşturdu. Mahkûmun geldiğini göremedi. Fa-

kat hiç kuşku yok ki, zavallı Durakoğlu geliyordu. Bir kaç dakika sonra ölüm yerinde olacaktı.

Timofey'in dostluk ve merhamet hisleri birdenbire coştu:

"—Hayır! Ben sağken, onun ölmesi imkansızdır.Ya ben de öleceğim, ya da onu kurtaracağım!"

Osman, Hüseyin ve Bekir, sarayda Çar İvan'ın dairesine çok yakın bir odada oturuyorlardı. Çünkü Çar bu adamlarla, istediği vakit konuşmak istiyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen :Ragıp DERİN

Çar İvan bu adamlardan ayrılmıyordu.

Artık cin çıkarma meselesi tamamen unutulmuştu. Çar gülmek istiyordu ve Bekir onu güldürmeyi başarıyordu.

Fakat üç sahte keşiş rollerini unutmuş değillerdi. Karşılarına çıkan herkese bol bol hayır dua ediyorlardı.

Şövalye Timofey idam yerine gittiği gün, üç keşiş odalarındaydı. Sofra hazırlanmıştı. Sofranın üzerinde Çar'ın emrine uygun olarak nefis yemekler konulmuştu. Fakat yemeklerin iştah açan görüntüsüne rağmen üç arkadaştan hiçbiri sofrada yer almamıştı.

Üç iştahlı adamın bu durumu çok ilgi çekiciydi. Üçünün de çok heyecanlı olduğu görünüyordu. Osman, durumlarını iki arkadaşına açık açık izah etti:

—Artık geri dönmeyiz. Gün geldi, saat çalacak. Bizi kiralayan efendimizin gönderdiği adam bize şunları söyledi: "Saat on ikide" Şu halde saat on ikide, Çar'ın vücudundaki ifrit dışarı çıkmış olacak. Bu son duadan sonra deli çar, ölecek...

Hüseyin inledi:

—Bize iyi davranan bu adam nasıl öldürülür?

Bekir kekeledi:

—Çar bize özellikle en iyi şaraplar içiriyordu.

Osman:

—Evet, dedi, bu çok acı bir şeydir. Fakat Çar da melek değildir. Daha önce birçok Türk'ü öldürmüştü. Bizim kurtulmamız mucizedir.

Bekir bir şişe şarabı dikti ve hazin bir sesle:

—Evet, dedi, biz çok adam öldürdük. Fakat hançere hançerle karşılık verdik, mertçe mücadele ettik, kimseyi arkadan vurmadık. Sonra, kavga ederek öldürdüğümüz adamları tanımıyorduk. Bize yiyecek, içecek yatacak yer veren adamın düşmanları olduğunu biliyorduk.

—Onu koruyorduk. Mertçe vuruştuğumuz için yaptığımız işten utanmıyordum. Her vuruşmadan bir kaç yara ile dönüyorduk. Bunlar kılıç kılıca gerçek savaşlardı..

Bekir, şişenin dibinde kalan son şarabı da başına dikerek devam etti:

—Birazdan bir koyun gibi boğazlayacağımız Çar'ın bize derin bir güveni var. Bunu düşündükçe yüreğim parça parça oluyor.

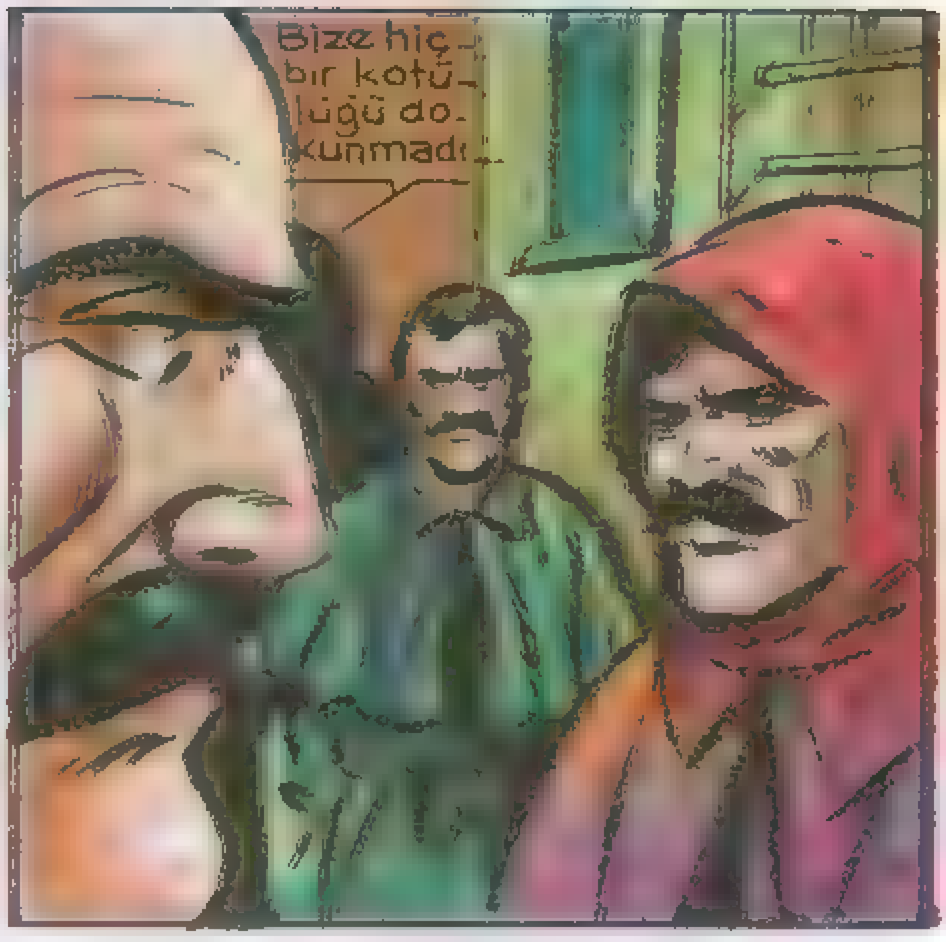

Hüseyin homurdandı:

—Al benden de o kadar...

Bekir söylemesini sürdürdü:

—Bu Çar denen adam, kötü bir insan da olsa, bize fenalığı dokunmadı.. Buna rağmen onu öldüreceğiz.. Zavallı adam, az sonra koltuğuna oturacak, beni yanına çağıracak: "Buraya gel koca herif.. Beni güldür!" diyecek.. Ben de bu sırada hançerimi onun göğsüne saplayacağım...

Osman acı acı başını salladı:

—Evet... Aynen öyle olacak..

Bekir dikildi:

—Hayır!... Bunu başka birisi yapsın, ben yapamam!

Dev yapılı adam, hançerini arkadaşlarına doğru fırlattı. Sonra kesin bir tavırla ekledi:

—Hatta, bunu başkalarının yapmasına da

ses çıkarmam demek de istemiyorum.. Onu koruyacağım!..

Osman ile Hüseyin birbirlerine baktılar. Yüzleri korkunçtu. Osman vahşi bir sesle:

—Şu halde işler düzeliyor, dedi. Bekir, Çar'ın önünde durur. Biz onu da öldürmek zorunda kalırız. Bu suretle arkadaşımızın istediği de yerine gelmiş olur..

Bekir, yavaş, fakat korkunç bir sesle:

—Öyle, dedi. Çar'a kimsenin dokunmasını istemiyorum. Çar'a saldıranın vay başına geleceklere..

Osman öfkeyle:

—Neler söylüyorsun, dedi. Bu Çar, bize iyi davranıyor ama aslında iyi bir insan değil, bir deli, bir canavar!

Bekir inatla:

—Olsun! dedi, ölmesini istemiyorum..

Bir dakika içinde ikisi de cübbelerini çıkardılar ve ellerinde hançer, karşı karşıya dikildiler. Neredeyse kan dökülecekti. Bereket versin ki Hüseyin aralarına atıldı ve iki arkadaşı birbirinden ayırdı:

—Bırakın hançerleri de beni dinleyin. Çar mahkûmdur, ölecektir. Onu ben vuracağım. Sen de ben bu işi yaparken gözlerini kaparsın, olur biter. Bunu yapmayacak olursan, bir delinin bir-

kaç dakika daha fazla yaşaması uğruna üçümüzü de ölüme mahkûm etmiş olursun.

Hüseyin, gözlerini Bekir'in gözlerine dikerek onu etkilemeye çalıştı:

—Farzet ki, biz bu işi yapmaya razı olmadık. O vakit bizim yerimize derhal başkalarını gönderecekler. Çar yine ölecek.. Fazla olarak biz de asılacağız. Kadere karşı koymak faydasızdır.

Bu sözler karşısında ikna olan Bekir hançerini alıp kınına koydu:

—Öyleyse hemen kaçmalıyız.. Paramız olduğu için bundan sonra kimseye ihtiyacımız olmayacaktır. Gidelim buradan.. Biz kaçtıktan sonra, Çar ölse bile vicdanımız rahattır.

Osman, omuzlarını silkerek homurdandı:

—Kaçmak mı dedin? Ben bunu senden daha önce düşündüm. Ben de, mahkûmu hançerlerken vicdan azabı duymayacak bir insan değilim. Bir saatten beri saray komutanının kim olduğunu biliyor musun?

—Bilmiyorsan Yuri.. Onun yardımcısı da Balaam bu yüzden saraydan kaçmak imkânsızdır. Çar'ın muhafızları yerine Kontes Hanna'nın adamları geçti. Bu dakikada Rusya'nın Çar'ı mahpustur. Hiç kimse ne onu, ne de bizi kurtarabilir..

Hüseyin titredi. Bekir de başını eğdi ve mırıldandı.

—Zavallı Çar.

Osman'ın küçük gözleri parladı. Arkadaşının ağzından çıkan bu söz, onu hareketinde serbest bırakmış oluyordu. Artık hiç bir engel çıkmadan Çar'ı öldürebilirdi.

—Şimdi, dedi, saatin on ikiye vurmasını beklemekten başka işimiz kalmadı. Cesaret dostlarım.. Bu bizim için son savaştır. Yarın, burada kazandıklarımız ve Kontes Hanna'nın bize vereceği paralarla zengin ve rahat.. Yine sana ne oldu Bekir.

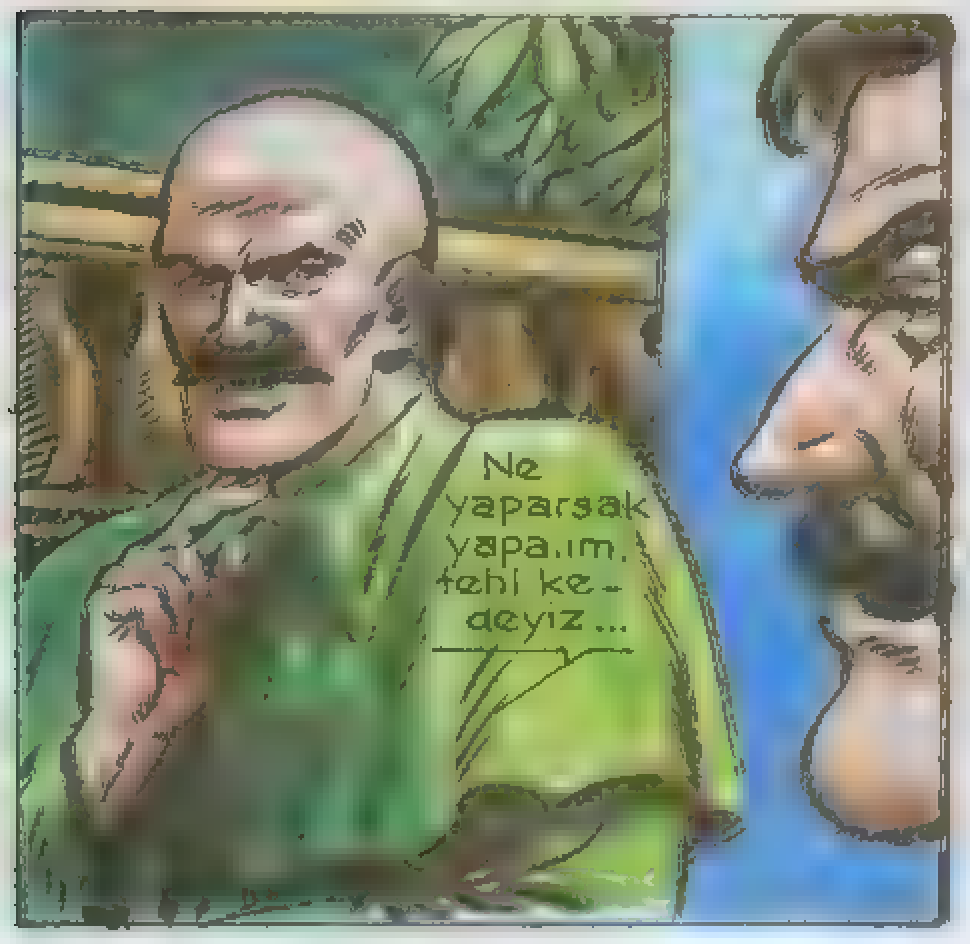

Bekir elini kaldırdı, perişan bir çehreyle mırıldandı:

—Aklıma bir şey geldi, biz Çar'ı vursak da, vurmasak da büyük bir tehlike içindeyiz. Özellikle Çar'ı vurursak bu tehlike çok büyük olacaktır.

Osman ve Hüseyin cevap vermediler. Fakat onlar da korkmuşlardı, Bekir devam etti:

—Lanet olsun bu Kontes Hanna'ya... Bu kadın daima fenalık ve korkunç işler tasarlar. Madem ki onun adamları saraya hakim olmuşlardır, madem ki Yuri saray komutanıdır, niçin bu adamlar Çar'ı yakalamıyorlar? Niçin hapsetmiyorlar, hatta öldürmüyorlar? Haydi bakalım cevap verin bana..

Bu sözler o kadar sade, o kadar açık, o kadar mantıklıydı ki, Osman ve Hüseyin bu suale hiç bir cevap bulamadılar ve birbirlerine baktılar.

Bekir:

—Cevap veremiyorsunuz, dedi. O halde ben size cevap vereyim.

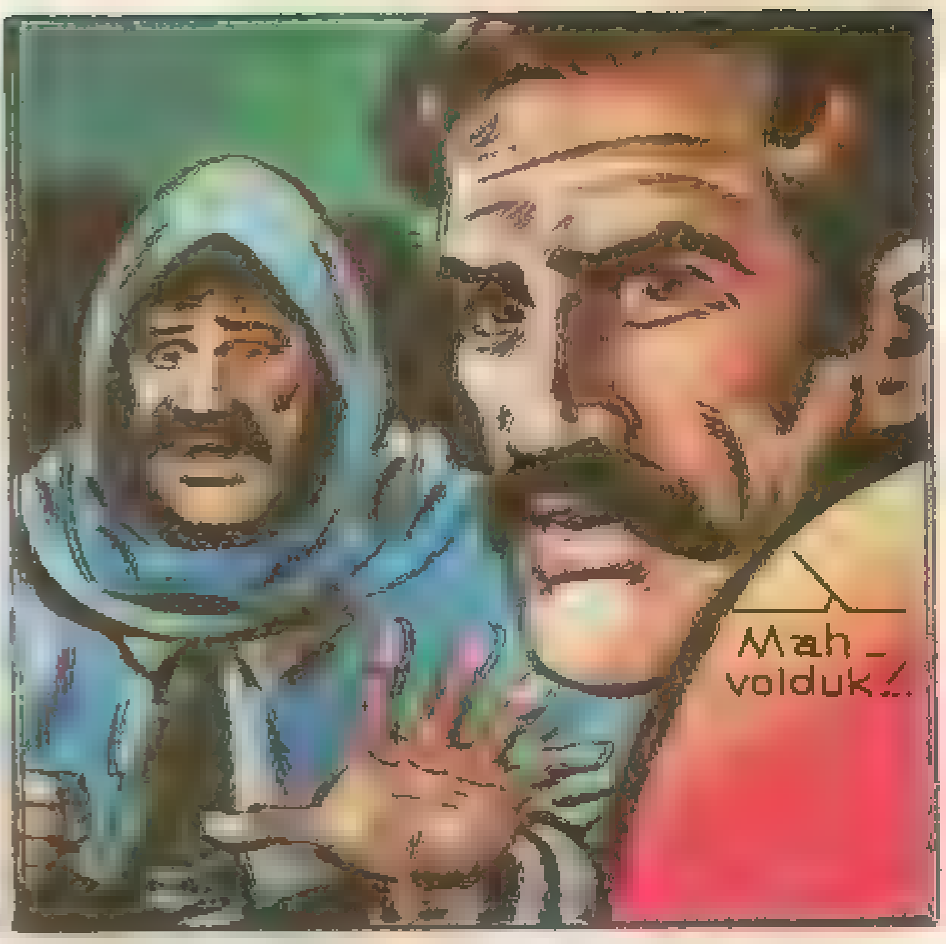

—Kontes Hanna, Çar'ın katili olmak istemiyor. Ne demek istediğimi anladınız, değil mi? O, Çariçe olmak istiyor, fakat halka Çar katili olarak görünmek istemiyor.

Bekir, aptal görünüşüne rağmen, çok zekice konuşuyordu. Devam etti:

—Kontes Hanna, Moskovalılara Çar katili olarak başkalarını takdim etmek niyetindedir. Çar ölecek, Kontes Hanna tahta geçecek. Yeni hükümdarın yapacağı ilk iş ise, Osman, Hüseyin ve Bekir adındaki Çar katillerini, rahmetlinin öcünü almak üzere diri diri yakmak olacaktır...

Bu sade, fakat haklı düşüncelerinin ağırlığı altında ezilmiş gibi duran Osman ve Hüseyin şaşırmışlardı. Biraz sonra Osman mırıldandı:

—Mahvolduk!

Hüseyin elini alnına vurdu:

—Nasıl oldu da bunu düşünmedim? Bekir, bizi sen kurtardın..

Bekir, alçakgönüllü bir tavırla sordu:

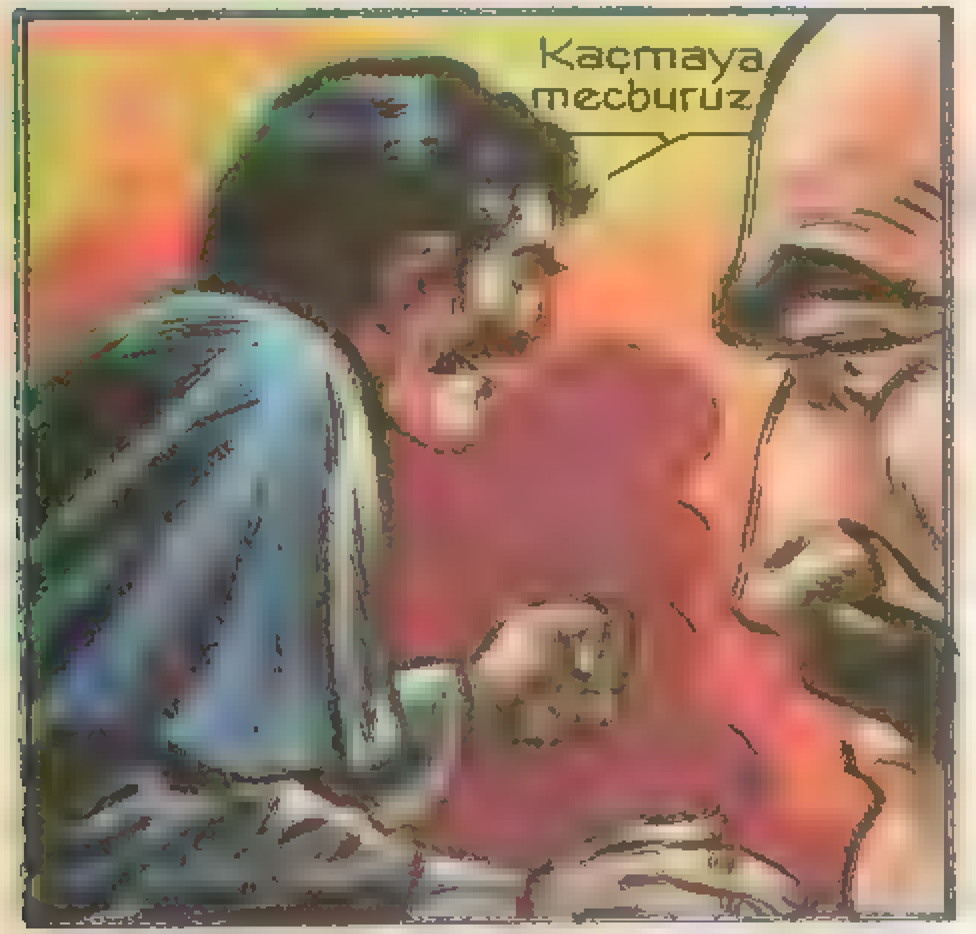

—Sizi nasıl kurtardım, bunu anlamadım işte..

Bekir'in düşüncelerini kendine mal etmiş gibi davranan Osman.

—Anlamıyor musun? dedi. Çar ölecek olursa muhakeme edilecek ve mahkûm olacak biziz. Bizi pişirecekler, diri diri derimizi yüzecekler, asacaklar. Sen istersen burada kal, ben kaçacağım.

—Fakat diyordum ki..

—Kaçmaya mecbur olduğumuzu söylüyordum. Haydi çabuk, neredeyse saat on ikiyi vuracak..

Bir an içinde cübbeler çıkarılıp bir köşeye fırlatıldı. Üç arkadaş derhal başlarına yeni birer miğfer geçirdiler. Ağır ve enli kılıçlarını kuşandılar. Bütün mallarını kardeşçe taksim ettiler. Osman kesin bir sesle:

—Haydi yola, dedi. Bir kaç dakika sonra etrafımıza ok yağmuru yağacak.

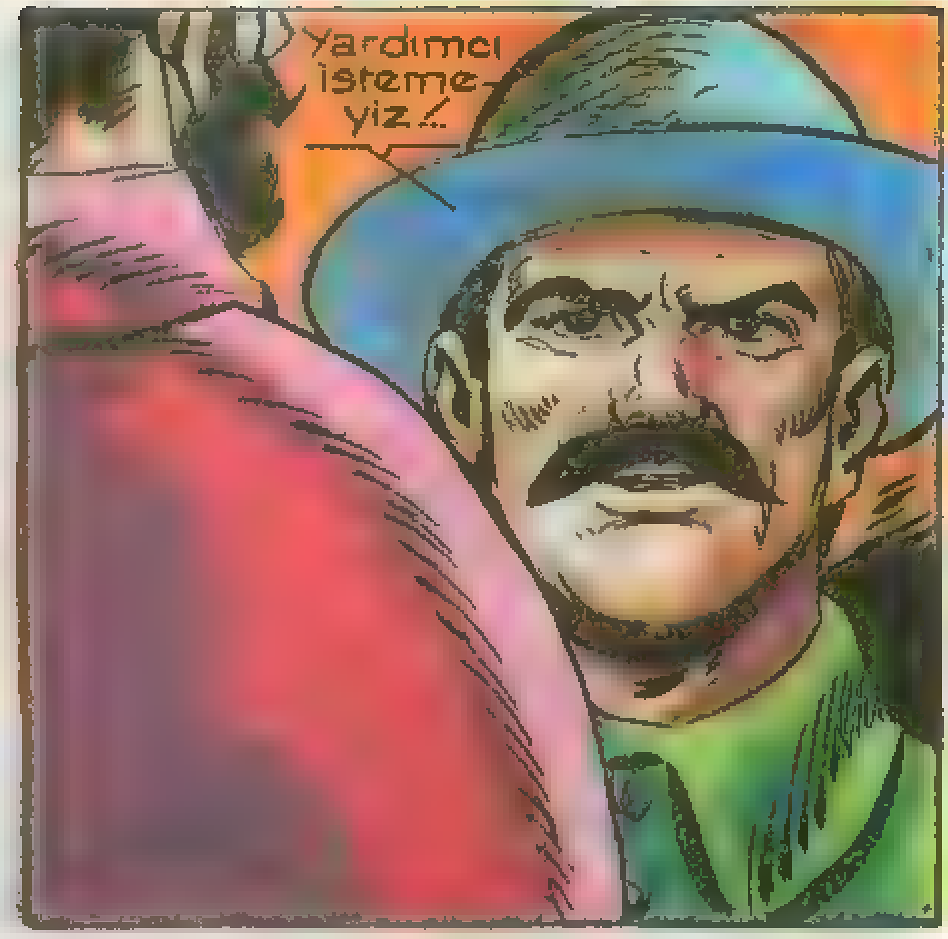

Bu sırada kapı açıldı ve Yuri göründü. Üç arkadaş oldukları yerde donup kaldılar. Yuri, kaşlarını çatarak sordu:

—Hazır değil misiniz?

Herkesten önce kendini toplayan Hüseyin haykırdı:

—Her şeye hazırız. Görüyorsunuz ya, saatin on ikiyi vurmasını bekliyoruz, o vakit..

—Çok iyi.. Yeniden kuvvet almaya ihtiyacınız yok ya.. Yardımcı ister misiniz? Bir kaç adam vereyim mi?

Osman:

—Hayır, dedi, fazla yardımcı işimize engel olur..

—O da iyi.. Şimdi beni dikkatli dinleyin. Efendimiz Kontes Hanna bu işten sonra sizin Moskova'da kalmanızı istemiyor.

Osman, iki arkadaşına bakarak:

—Öyle mi? dedi.

Yuri devam etti:

—Her şeyden önce, işte yol harçlığınız..

Aynı anda masanın üzerine bir torba koydu, derhal bir hançerle delinen torbadan masa üzerine altın ve gümüş paralar döküldü. Yuri, sanki bu paralara acıyormuş gibi garip bir tavırla:

—Gördünüz ya çocuklar, dedi. Haydi, taksim edin bakalım.

Paylaşma derhal Yuri'nın gözü önünde yapıldı. Osman'ın gözleri kamaşmıştı. Hüseyin mırıldanıyordu:

"—Etrafımıza ok yağacak sanıyorduk, oysa altın yağıyor"

Yalnız Bekir kederli duruyordu. Yuri:

—Bu işin sonu şöyle olacak dedi. Küçük merdivenden ineceksiniz. Moskova nehri kıyısındaki sarnıca kadar yürüyeceksiniz. Orada üç atla beraber sizi bekleyen birisini bulacaksınız.

—Atlara binecek ve canınızın istediği yere gideceksiniz.

Osman:

—İnşallah! dedi.

Hüseyin de ağzını açtı:

—Bu emirler tamamen yapılacaktır. Komutan.. İşi bitirdikten yarım saat sonra Moskova'dan çıkmış olacağız. Gece ise Kremlin sarayından o kadar uzakta olacağız ki, hiç kimsenin bizi bulması mümkün olmayacaktır. Şimdi son hazırlıklarımızı tamamlamak için yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Lütfen bizi yalnız bırakır mısınız?

Komutan Yuri:

—Sizi yalnız bırakıyorum, dedi. Fakat size olan bütün itimadına rağmen efendimiz Kontes Hanna hazretleri, belki de bir yardıma ihtiyacınız olacağını düşündü ve onun için de..

Yuri, gidip bir kapı açtı. Bulundukları oda-

dan çıkabilmeleri için geçmeleri gereken bitişik salonda on beş kadar silahlı adam gördüler.

Bu adamlardan her birinin bileğinde bir kayışla asılı, uçları sekiz çivili birer gürz vardı.

Osman, Komutan Yuri'nin gözlerinin içine baktı. Ve bu gözlerde anlamlı bir alay okudu.. Her halde Hüseyin ve Bekir de ölüme mahkûm olduklarını anlamış olacaklardı ki, mosmor kesildiler.

Osman acı acı düşündü:

"—Göz hapsine alınmışız. Çar'ı öldüreceğiz. Sonra da bizi tutuklayacaklar!"

Yuri ortadan kaybolmuştu. Sarayın bu bölümünde bir ölüm sessizliği vardı.

Silahlı adamlar, gürzleri ellerinde, çevreyi dinliyorlardı.

Saçları diken diken olmuş alınlarına ölüm gölgesi çökmüş olan Osman, Hüseyin ve Bekir, ölümü bekleyen mahkûmlar gibi hareketsiz duruyorlardı.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Birdenbire bu korkunç sessizlik içinde saatin çarkları gıcırdamaya başladı.

Bekir içini çekti, Hüseyin homurdandı. Saatin tokmağının yukarıya çıkarken çıkardığı sesi işittiler.

Tokmak, çanın üzerine düştü, uzun bir ses çınladı. Onikinin ilk vuruşu çalmıştı.

Tam bu sırada haykıran bir ses duydular. Deli Çar'ın sesi.. Bu ses, uğursuz bir neşeyle sesleniyordu:

—Hey!.. Üç keşiş nerede? Keşişlerimi isterim ben.. Gülmek istiyorum vallahi..

Çalar saat, onikinin sayılarını birer birer, yavaş yavaş vururken ve deli Çar'ın haykırışları odalarda çın çın öterken, silahlı adamların başı, Osman'a doğru ilerledi:

—Duymuyor musunuz?

Dişleri birbirine vuran Osman cevap verdi:

—Saat çalıyor..

—Çar sizi çağırıyor, haydi gidin, Çar'ı güldürün, vücudundan ifriti çıkarın!

Osman, korkunç bir kahkaha ile güldü ve vahşi bir hareketle hançerini çekti, Hüseyin ve Bekir'e baktı, boğuk bir sesle:

—Gidelim! dedi.

Osman, Hüseyin ve Bekir, üç kader arkadaşı, hançerleri ellerinde, Çar İvan'ın dairesine doğru yürüdüler.

Tam bu sırada, Prenses Alekandra'nın odasından gelen yürekler parçalayıcı, keskin bir feryat sarayı çınlattı.

Çar İvan bu feryadı duydu, gözleri yerinden fırlamış bir halde ayağa kalktı. Bu sesi dinleyerek kekeledi:

—Birisini öldürüyorlar, acaba kimi?

Çar İvan, kapıyı açınca, elleri hançerli üç keşişle karşılaştı...

Kontes Hanna , kaderin kesin sonucunu almaya azmetmiş, ya Prenses Aleksandra'yı öldürmeye, ya da ölmeye karar vermiş, derin ihtirasından başka her şeyi unutmuş olarak Çar'ın dairesine gidiyordu.

Kontes Hanna, muhteşem daireye girer girmez, Yuri ile karşılaştı...

—Her şey yolunda mı?

Komutan Yuri göz kırptı..

Kontes Hanna uzun uzun içini çekti. Sonuca yaklaşıyorlardı. Sert bir sesle:

—Buradan kımıldama! dedi.

...Ve Yuri'ye bakarak Prenses Aleksandra'nın dairesine doğru iki adım attı. Yuri saygılı bir sesle cevap verdi:

—Görevim bu zaten efendimiz..

Kontes Hanna hızlı hızlı yürüdü ve Pren-

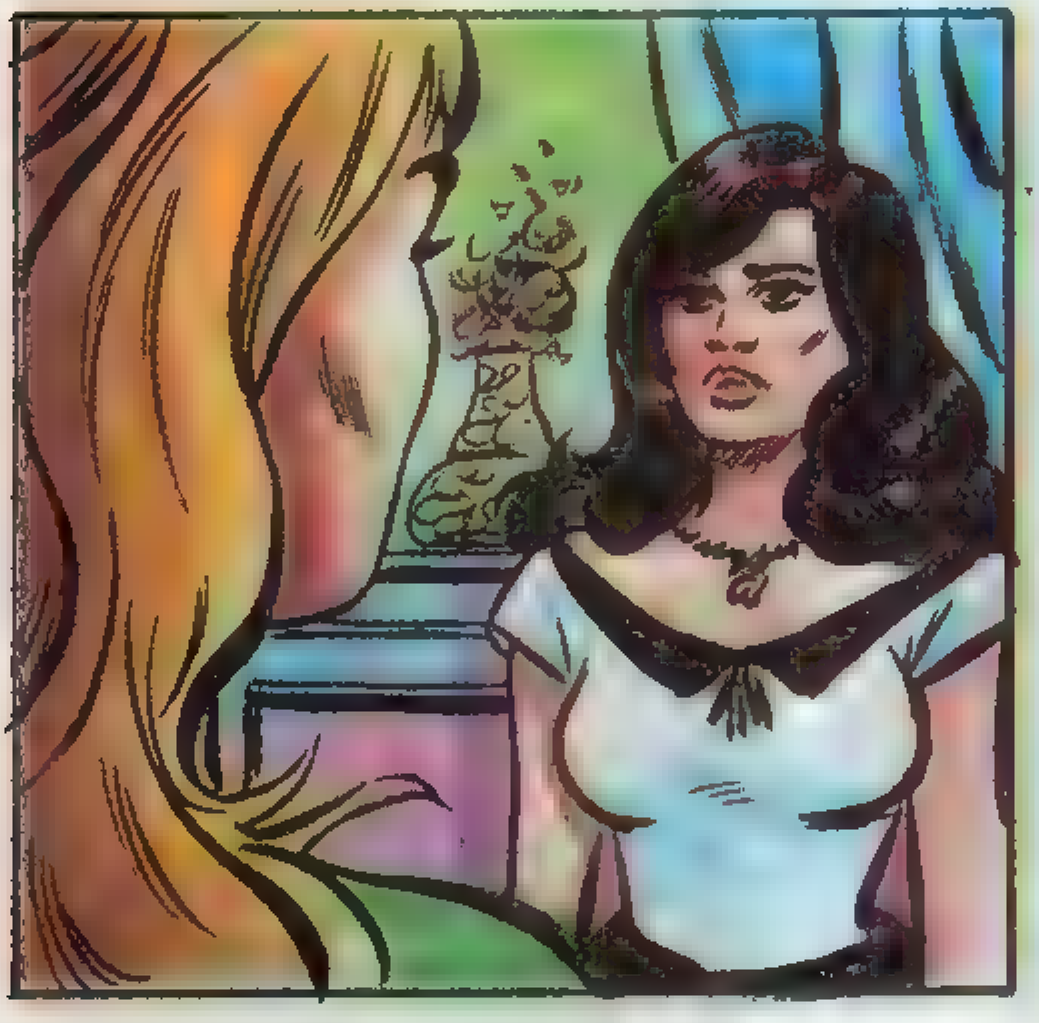

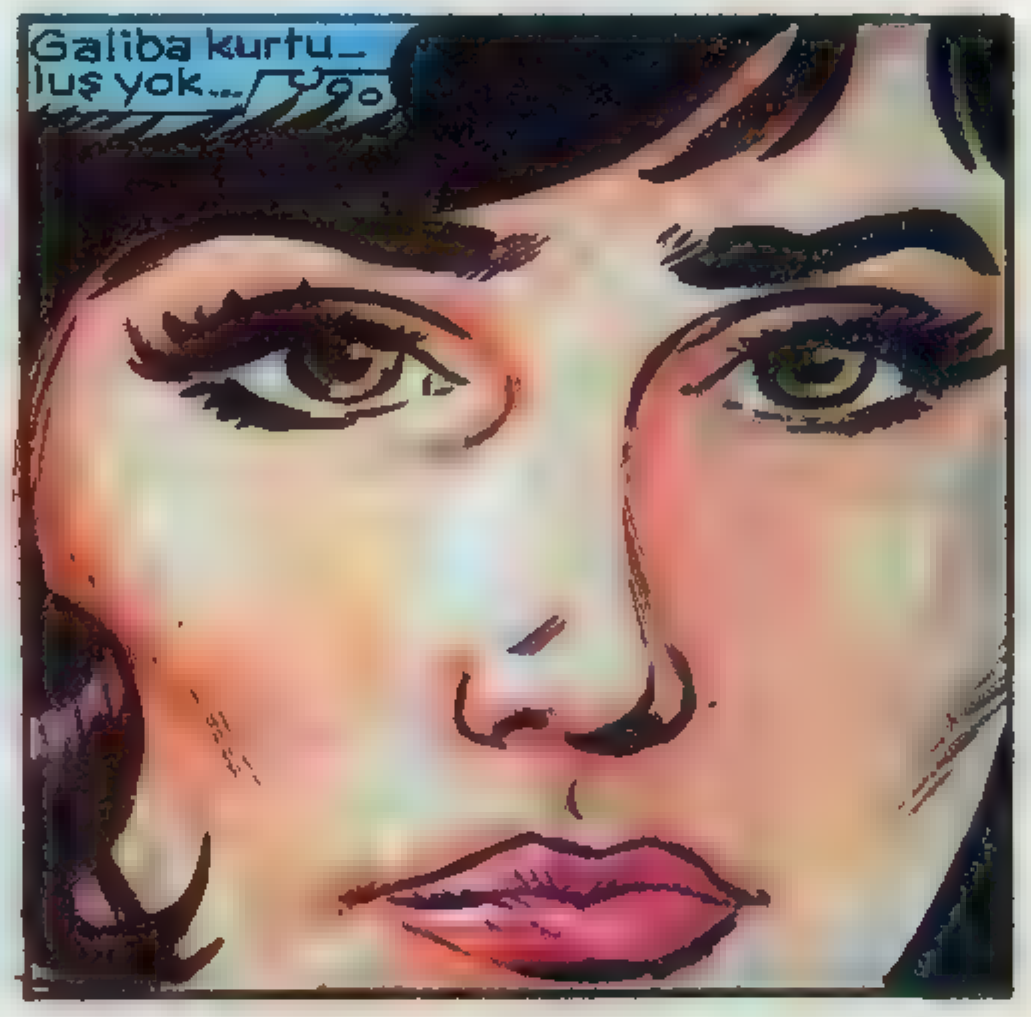

ses Aleksandra'nın dairesine girdi.

Kaplan kadar zalim, ondan da korkunç olan Kontes Hanna vahşi gözlerini salonda dolaştırdı.

Prenses Aleksandra, birdenbire Kontes'i karşısında gördü ve kendisini öldürmeye geldiğini hemen anladı.

Kontes Hanna, genç kıza doğru yürüdü.

Prenses Aleksandra, dudaklarındaki gülümseme ile bir kat daha zalim görünen bu kadının kendine doğru yürüyüşüne baktı, hiç bir şey söylemedi. Bir kurtulma çaresi, bir savunma aracı olup olmadığını düşündü. Hiç bir şeyin kendini kurtaramayacağını anladı ve ölümü bekledi.

Hayata veda edeceği bu dakikada, belki hafızasının perdesinde bir hayal geçiyordu. Zira, soluk bir aşk gülümsemesine benzeyen bir şey, bu tatlı ve temiz çehreyi, bir an içinde parlayıp sönen bir ışıkla aydınlatmıştı.

Kontes Hanna boğuk bir sesle konuştu:

—İşte, yine karşı karşıyayız. Sana son defa olarak soruyorum: Burayı bırakıp gitmeye, sarayda beni yalnız bırakmaya razı olacak mısın? Senin sersem görüntünü burada görmek istemiyorum..

Bu adi bir hakaretti. Prenses Aleksandra buna karşılık vermek istemedi. Yalnız doğruldu, kollarını göğsü üzerinde kavuşdurdu ve başını çevirdi.

Kontes Hanna hançerini çekti. Bütün vü-

cudu titriyordu. Gözünde hiç bir anlam kalmadı, sadece kükredi:

—Durakoğlu'ndan vazgeçecek misin?

Bu, isyan eden kalpten tışkıran bir sesti. Belki de Kontes, kininin ne kadar büyük olduğunu bu dakikada anlamıştı.

Bu isim, Prenses Aleksandra'yı da sarstı. O da titredi. Onun da ruhunda bir şimşek çaktı, bütün kadınlık hisleri bir anda uyandı. Çok sa-

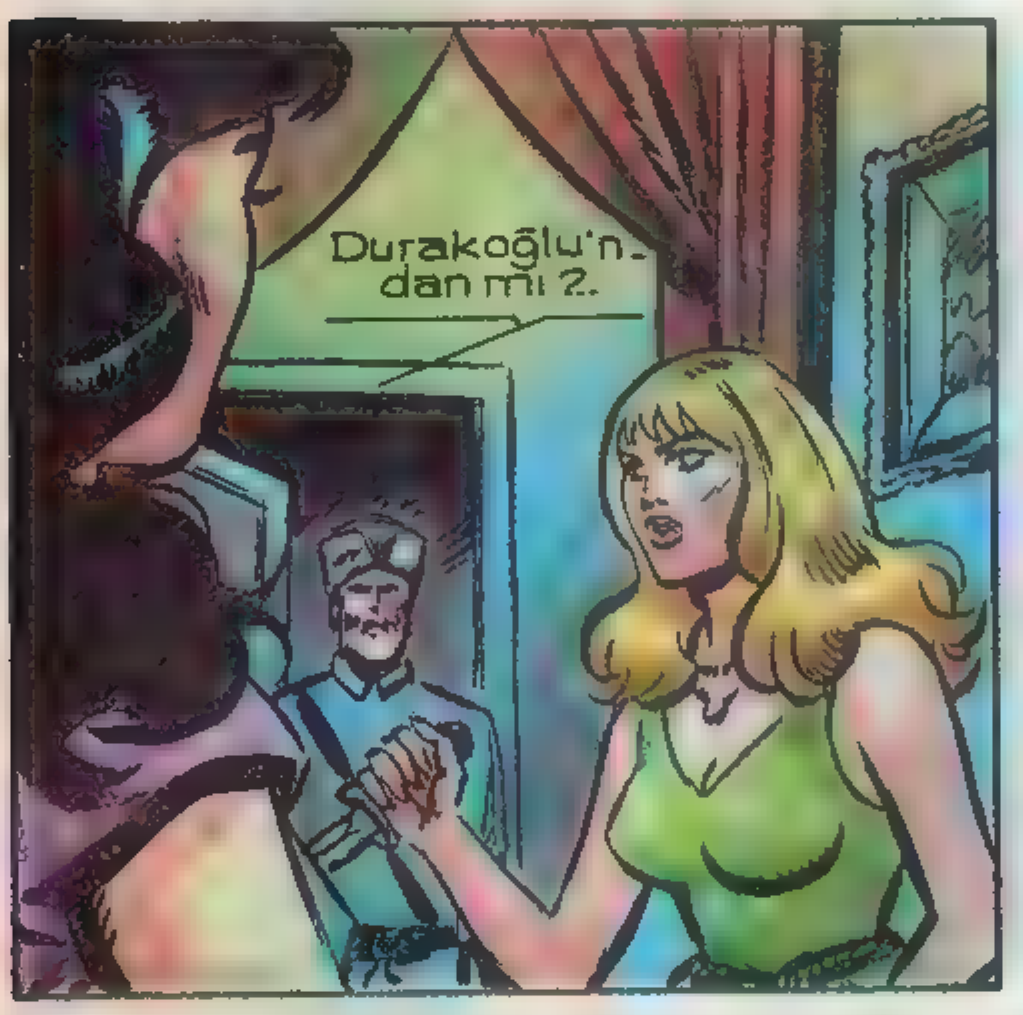

kin, çok tatlı bir sesle mırıldandı:

—Durakoğlu'ndan mı?

Kontes Hanna haykırdı:

—Evet, ondan.. Onu ikimiz de seviyoruz. Ondan vaz geçecek misin?

Bitişik odada, telaşlı ayak sesleri oldu. Kontes, biraz başını çevirdi ve ardına kadar açık kalmış kapıda Kont Andreyeviç'i gördü. Tam bu sırada Prenses Aleksandra, aynı sakin, ağır, de-

rin ve içten sesiyle şu sözleri söylüyordu:

—Durakoğlu'nu seviyorum. Ondan nasıl vaz geçebilirim?

Hafif bir feryat kopardı. Hiç istemediği halde, dudaklarından fırlayan"Durakoğlu'nu seviyorum!" kelimesi tâ kalbinden gelmişti..

Kont Andreyeviç, sarayda her zaman ikili oynayan, kim güçlüyse onun yanında yer alan, kaypak, güvenilmez bir adamdı...

Şimdi Kontes Hanna'dan yanaydı.. Çünkü zaferi onun kazanacağına emindi.. Kont Andreyeviç, elli yaşlarında, kır saçlı ve yakışıklı bir adamdı. Durakoğlu, Moskova'ya geldiği ve Çar'ın muhafızı olarak görev yaptığı günlerde Kont Andreyeviç'le müthiş bir çatışması olmuş ve zalim Kont, adamlarının sımsıkı tuttuğu Durakoğlu'nu tokatlamıştı...

Durakoğlu acı bir gülümsemeyle:

—Seni de kara listeme aldım kont.. Senin de ölümün benim elimden olacak.. Bir tokata bir can vereceksin! diyerek adamın yüzüne tükürmüştü..

Kontes Hanna, Kont Andreyeviç'in içeriye girişine aldırış bile etmedi. O kendi adamıydı nasıl olsa..

Öfkeden gözleri deli gibi parlayan Kontes, hançerli kolunu kaldırdı, parlayan bıçak, sert bir hareketle ve emin bir vuruşla indi...

Prenses Aleksandra düştü. Hayattan ölüme geçen bir canlının korkunç sesi işitildi.

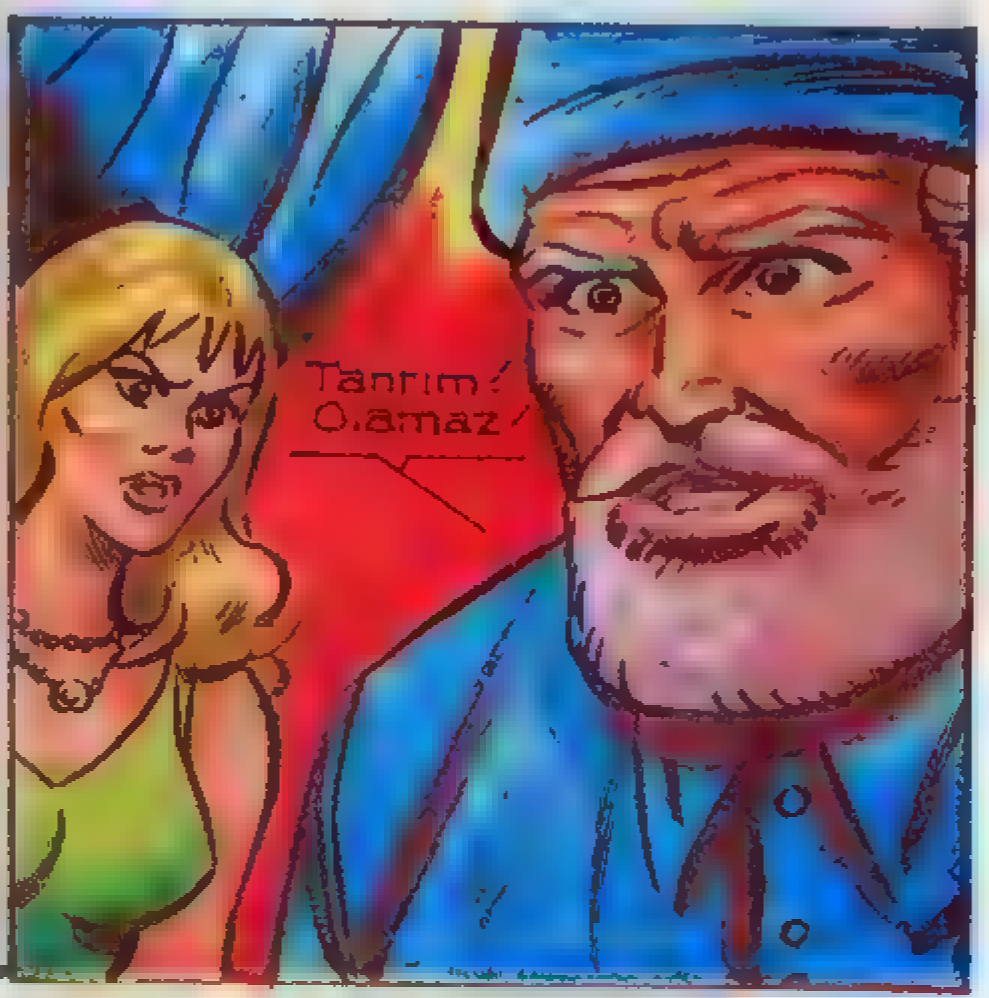

Bu sırada ilginç bir şey oldu.. Kond Andreyeviç, Kontes Hanna'nın üzerine atıldı.

Kont Andreyeviç ne yapmak istiyordu?

O, Kontes Hanna'yı uzaktan takip etmiş, onun arkasından saraya girmiş kendisiyle konuşmak isteyen Yuri'yi itmiş ve Prenses Aleksandra'nın dairesine doğru yürümüştü.

Oraya girerken, sakin bir kaç dakika geçirdi. Kont Andreyeviç Kontes Hanna'nın kızı öldürmek istediğini biliyordu. Bu kıza karşı nedense derin bir sevgisi vardı. Bu sevginin sebebini kimse bilmiyordu. Adam bunu hayatı boyunca bir sır gibi saklamıştı.

Kont Andreyeviç neye mal olursa olsun, Prenses Aleksandra'yı kurtarmaya karar verdi Kontes Hanna, kendisini mahvedebilirdi ama, Kont bunu düşünmüyordu bile..

İnsan, ne iyilik yaparken tamamiyle iyi, ne de fenalık arkasındankoşarkentamamen fenadır.

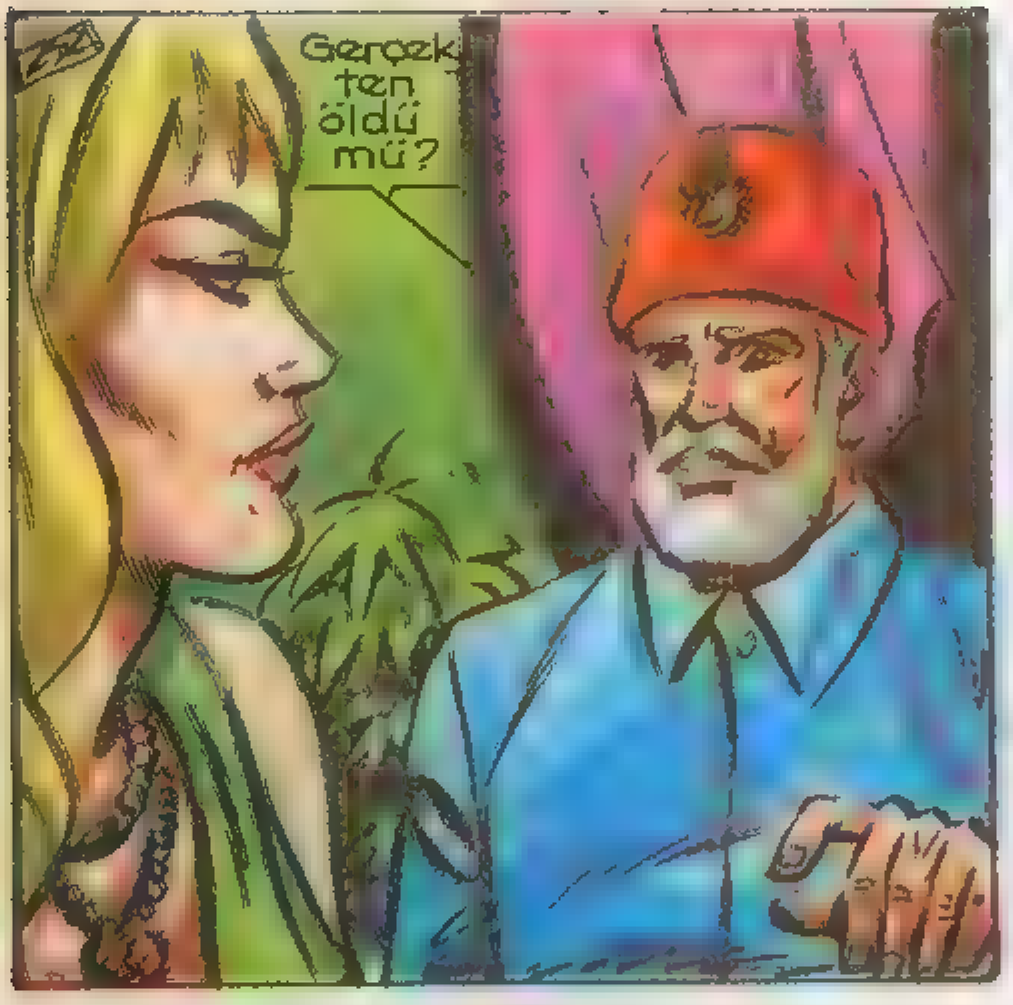

Kontes Andreyeviç'in ruhunda o an için temiz bir düşünce belirdi ve düşündü:

"—Gerekirse her şeyi feda ederim. Yeter ki Aleksandra yaşasın..."

Kont Andreyeviç, neden bu fedakârlığı yapıyordu?

Adam, sık sık nefes alıyordu. Saçları karışık, görünüşü korkunçtu. Delice sıçrayarak yetişti ve Prenses Aleksandra'nın düştüğünü gördü. Acı bir feryatla boğazı sıkıştı, düşüncesi karardı, hırladı:

—Öldü mü? Gerçekten öldü mü?

Ayakta kaskatı kesilmiş, kanlı hançeri elinde olan Kontes Hanna, sakin fakat sakinliği ile bir kat daha korkunç bir sesle cevap verdi:

—Evet, öldü.. Benim vuruşum affetmez!

Kont Andreyeviç boğuk bir sesle:

—Onu siz öldürdünüz! dedi.

O da kaskatıydı. Saçları dimdik olmuştu. Gözleri bir türlü akamayan yaşlardan şişmişti. Bu

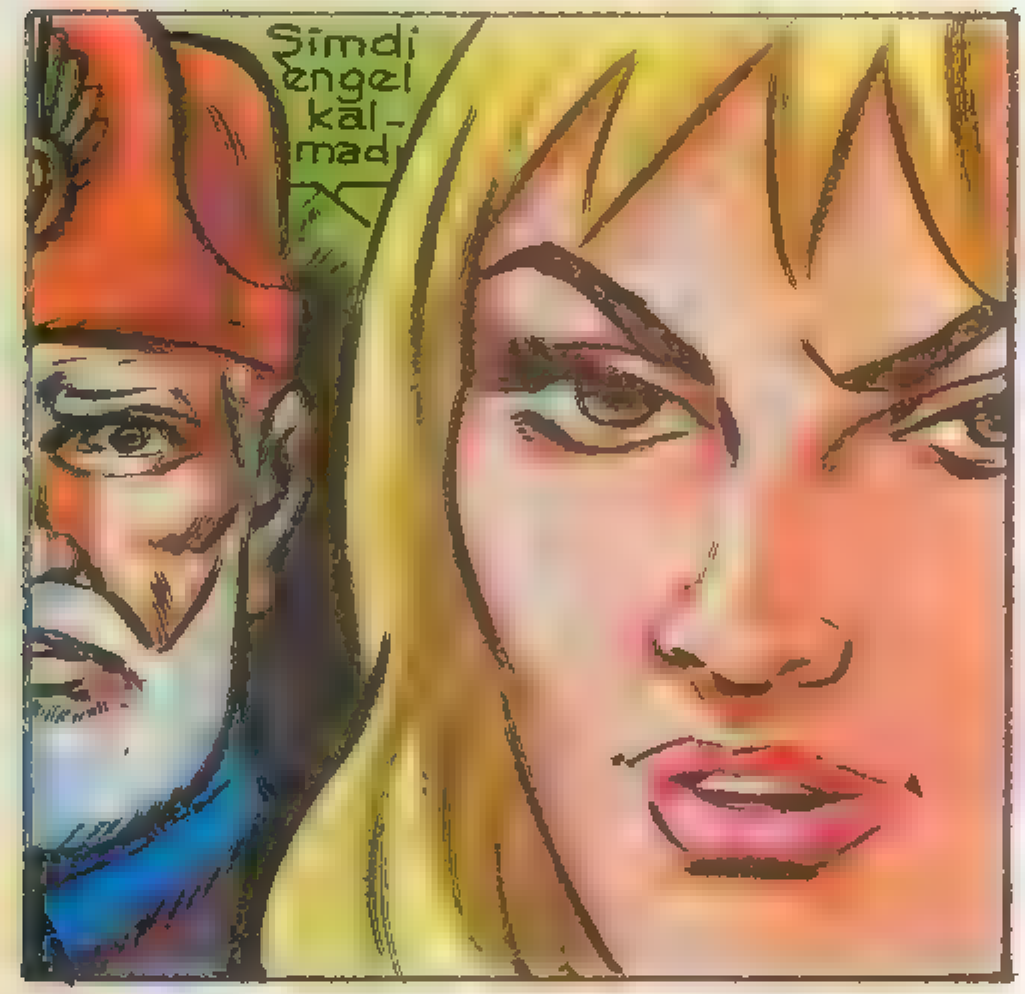

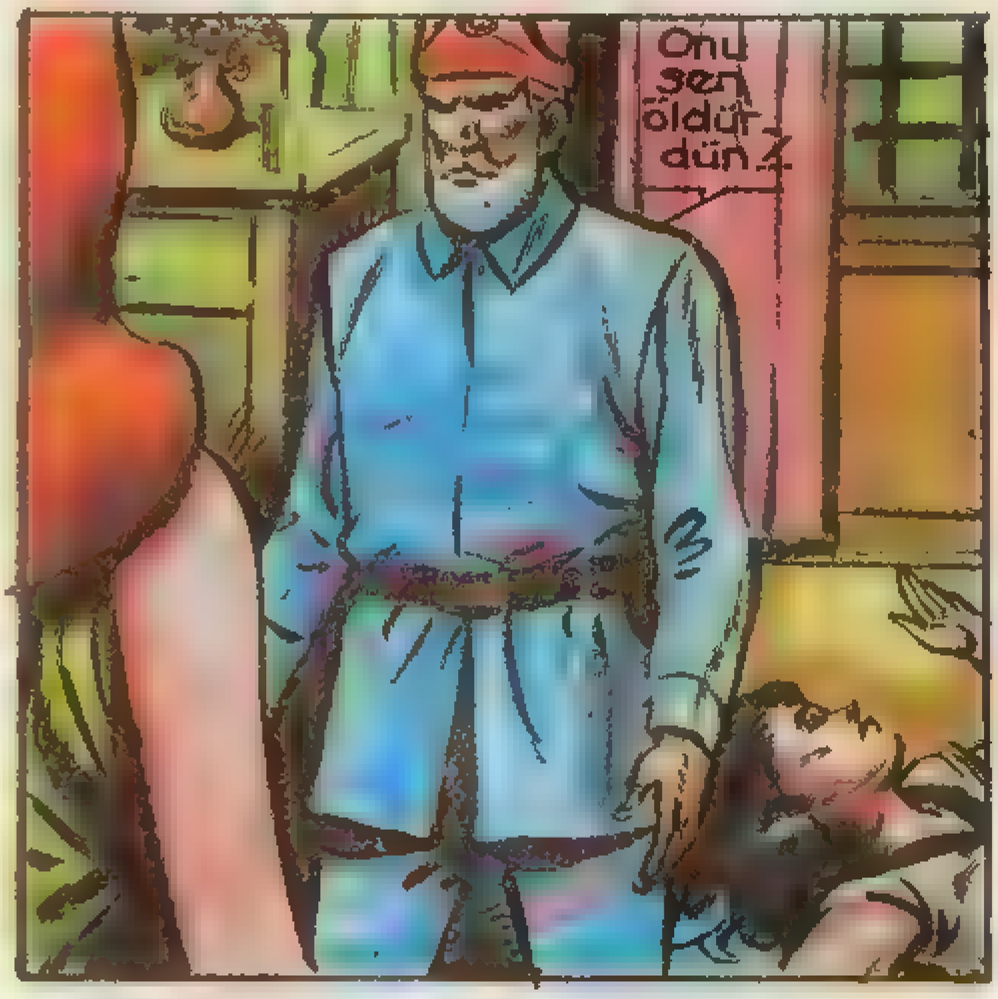

kadar sakin durabildiğine şaşıyordu. Kendinden öfkenin, ıstırabın, kudurmanın, umutsuzluğun müthiş kuvvetini hissetmiyordu.

O bu dakikada, bir süre sonra yıldırım olacak yumuşak bir buluta benziyordu. Hatta kanlar içinde yere yıkılan Prenses Aleksandra'nın üzerine eğilmeyi bile düşünememişti. Yalnız bakışları, ince bir kan sızan bu göğse dikilip kalmışt.

Kontes Hanna, vahşi gülümsemesiyle cevap verdi:

—Artık, sevdiğimiz adamla aramızda canlı bir engel kalmadı..

Kont Andreyeviç, şok geçirmiş gibi duruyordu. Prenses Aleksandra'nın vuruluşu bu zalim adamı neden böylesine etkilemişti acaba?

Birdenbire kudurmuşcasına kükredi:

—Onu sen öldürdün.. Öyleyse..

Kontes Hanna endişeyle düşündü:

"—Bu adam delirdi.. Şimdi beni öldürecek!.. Fakat neden?"

Kont Andreyeviç çılgın gibiydi. O anda Kontes Hanna'yı öldürmekten başka bir şey düşünmüyordu..

Genç kadın acı acı inledi:

"—Tam iktidara kavuşurken ölüyorum!"

Birden kapı hızla açıldı. Yüzü gergin, ateş gibi yanan gözlerinden kıvılcımlar fışkıran, tanınması güç bir adam içeri daldı.

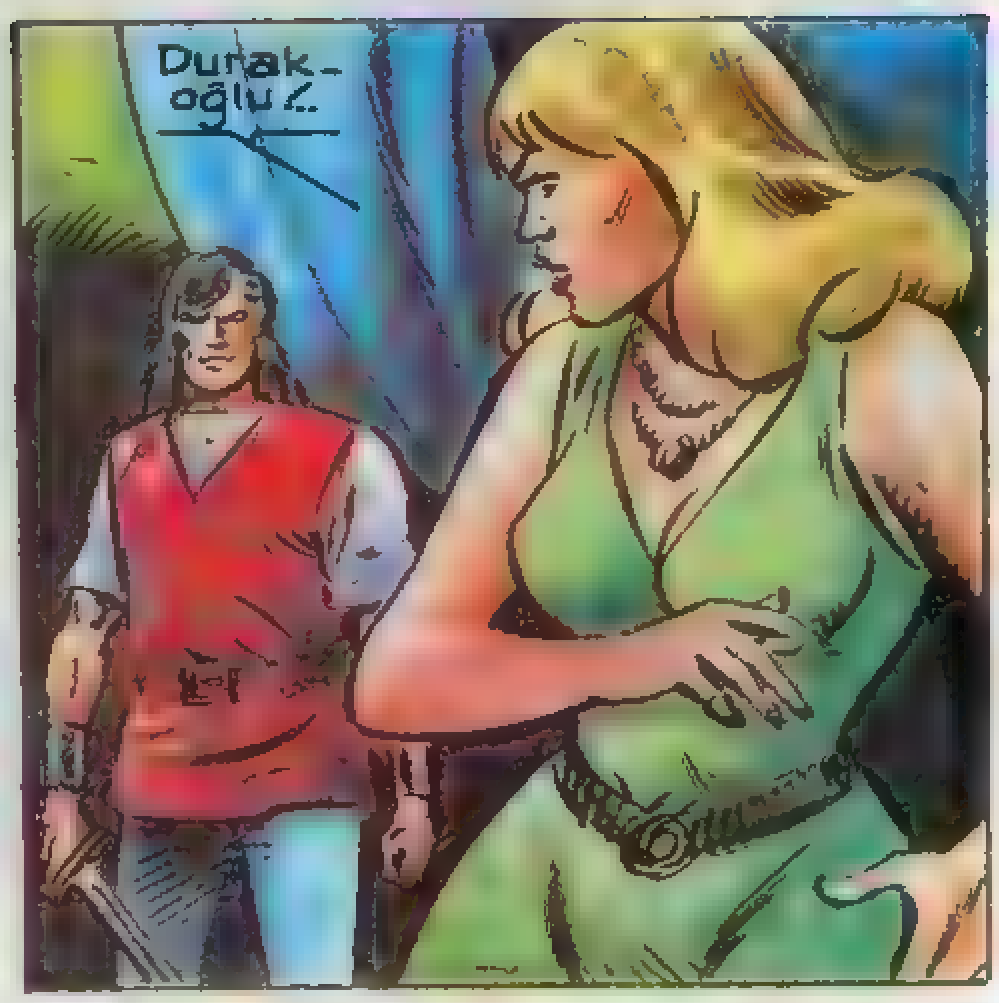

Kontes Hanna da, Kont Andreyeviç de onu derhal tanıdılar.. Fakat ikisi de, yaşadıkları dakikanın dehşeti içinde o kadar kendilerinden geçmişlerdi ki, bu saatte Kremlin meydanında, darağacında bulunması gereken bu genç adamı karşılarında görünce şaşırmamışlardı bile..

İkisinin de korkudan bembeyaz kesilmiş dudaklarından aynı feryat fışkırdı:

—Durakoğlu!

Delikanlı kükredi:

—Evet, benim.. Geldim işte!..

Durakoğlu, Kontes Hanna'nın ayakları ucunda yatan Prenses Aleksandra'yı gördü mü? Bu odada olup biten şeyleri anladı mı, belli değil.

Kılıcı elinde öfkeyle atıldı.. İkisini de öldürecekti.. Kontes Hanna bir sıçrayışta, Durakoğlu'nun kılıcının erişemeyeceği kadar uzaklaşmıştı. Haykırdı:

—Kont Andreyeviç.. Sen usta bir silahşör-

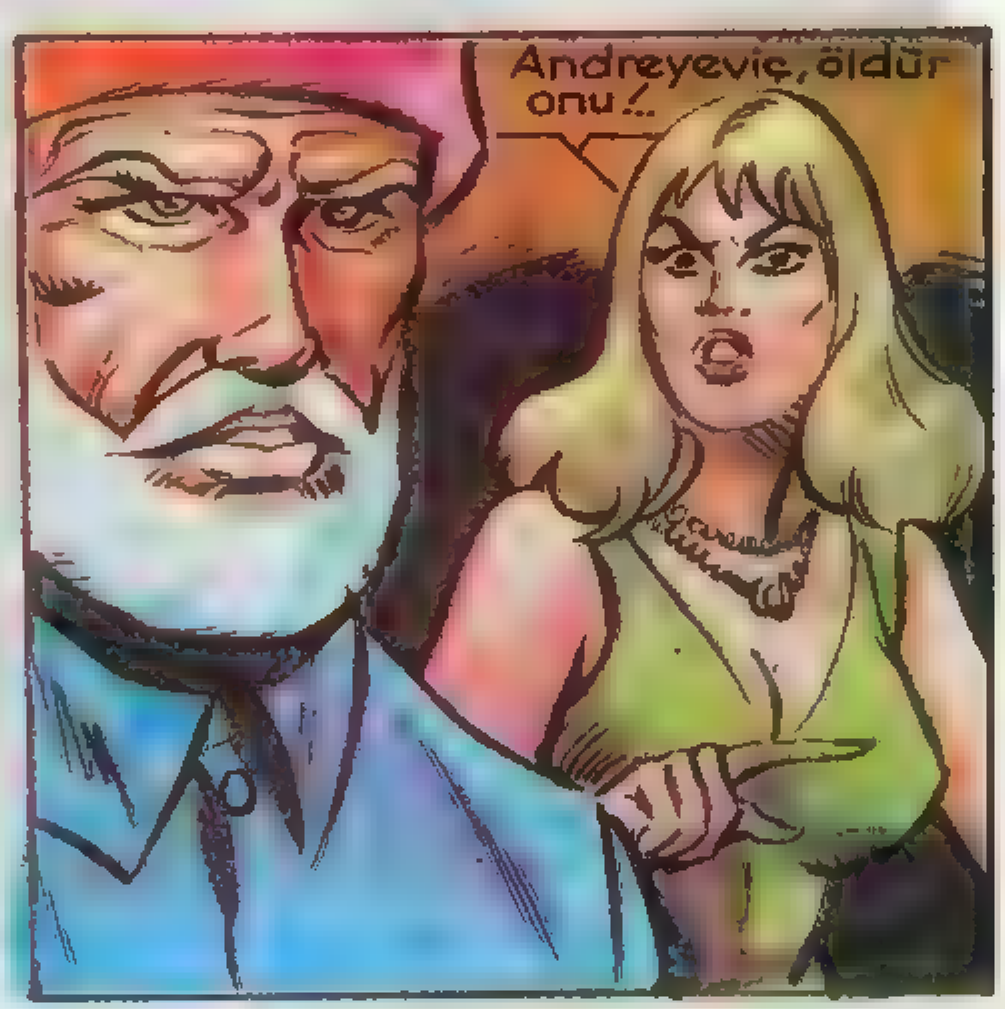

sün... Bu deli Türk'ü öldürürsen, seni Rusya'nın en güçlü komutanı yaparım..

Kontes Hanna'nın bunu söylemesine gerek yoktu. Çünkü Kont Andreyeviç, kendisini korumak için harekete geçmişti bile.. Zaten, Durakoğlu'yla görülecek eski bir hesabı vardı. İşte şimdi, kader onları yine karşı karşıya getirmişti.

Kont Andreyeviç, öfkeyle Durakoğlu'nun karşısına çıktı.

İki kılıç çatıştı. Çarpışma şiddetli ve korkunçtu..

Durakoğlu çılgın bir öfke içinde:

—Rezil herif, dedi. Şimdi aylar önce bana alçakça vurduğun tokadın hesabını vereceksin.. Hayatınla ödeyeceksin bunu.. Bana kalkan elleri daima kırdım. Sen de öleceksin..

Kont Andreyeviç kükredi:

—Gücün yeterse öldür!.. Şu anda Rusya'nın en usta silahşörlerinden birinin karşısında bulunuyorsun..

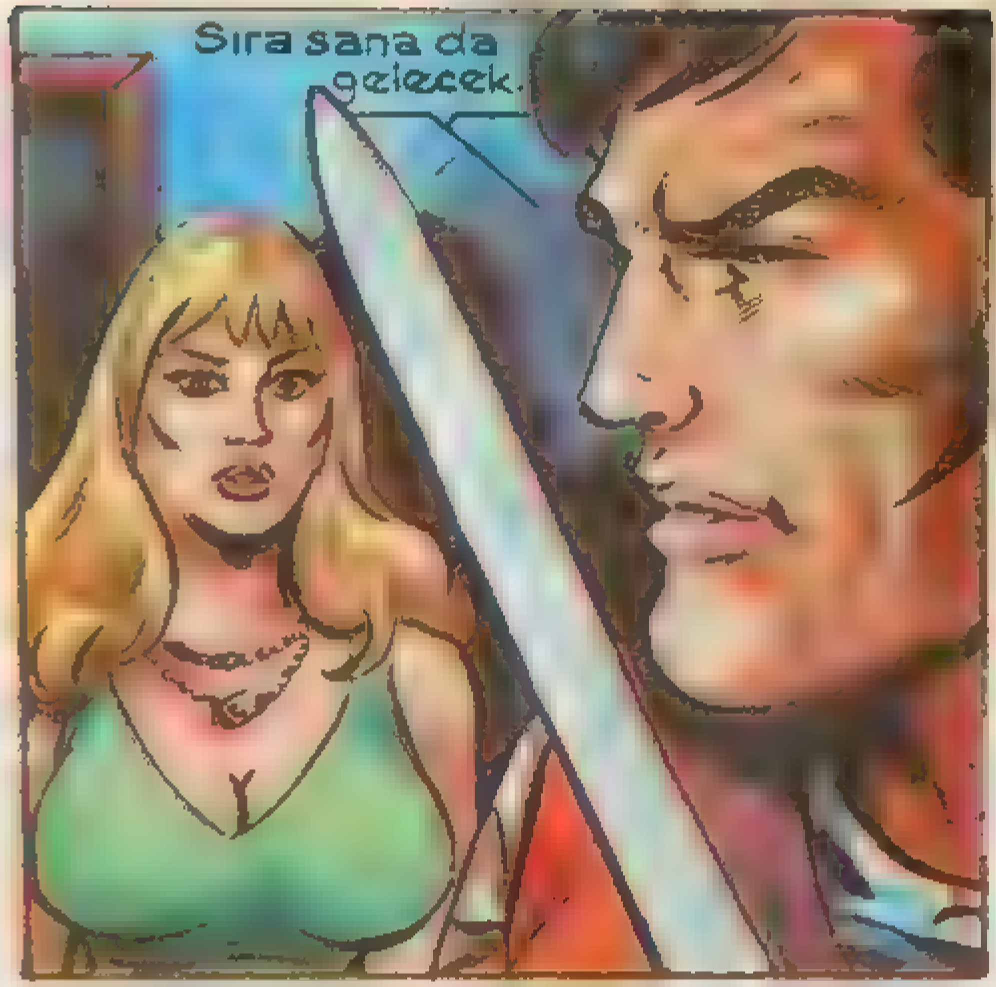

Durakoğlu, göz ucuyla Kontes Hanna'ya baktı:

—Bekle zalim kadın.. Sıra sana da gelecek.. Şu rezili öldürdükten sonra senin de kalbini deşeceğim.

İki adam, öfkeyle birbirinin üzerine atıldı. Çarpışan kılıçlardan kıvılcımlar fışkırdı.

★ ★ ★

Prenses Aleksandra, hançeri göğsüne yemiş, son bir feryat kopararak yere yığılmıştı.

Üç sahte keşiş Çar'ın odasına girerken, Çar İvan'ın duyduğu feryat buydu.

Zavallı kızın düşüncesi bir anda sönmüştü.

Etrafında derin bir boşluk oldu. Fakat bu boşluk çok kısa sürdü. Bir an sonra, gayet hafif bir şekilde bir şeyler hisseder gibi oldu. Göğsünde akan kanla hayat yavaş yavaş vücudundan çekiliyordu.

Fakat duyguları çok çabuk geri gelmişti. Biraz sonra, kendisine uzaktan geliyormuş gibi

hafif gelen konuşma sesleri duydu. Bu sesler iki erkeğin sesiydi. O vakit bunların ne söylediklerini anlamak için kendini zorladı. Fakat bunu başaramadı.

Az sonra bu sesleri tanıdı. Bu sesler onu aşkla ve korkuyla titretti. Çünkü bu seslerden biri Durakoğlu'nun sesiydi, öteki Kont Andreyeviç'in

Aldığı ağır yara genç kızı sanki bulutların üzerinde uçurmaya başlamıştı. Uykuyla uyanıklık arasında gibiydi. Her şeyi derin bir sis perdesi arkasından görüyor ve duyuyordu.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU

Çizen: Ragıp DERİN

İki adamın kılıçlarıyla birbirlerine saldırdıklarını görünce kendi durumunu unutur gibi oldu. Bütün gücünü bir araya toplayarak doğruldu, ellerini yere dayadı, kılıçların çarpıştığı yana doğru güçlükle emekledi.

Biraz daha gayret etti, ayağa kalktı ve ellerini uzattı. Fakat kuvveti birdenbire kesildi, kolları açık olarak ileriye doğru düştü...

Bu iki açık kolun acıyla, dehşetle, aşkla bir başı kavradığını hissetti, haykırmak istedi. Genç kızın parmakları, kendi saçlarını kavramıştı. Can çekişirken bile bu müthiş kavgayı önlemek için akıl almaz bir güç sarfediyor, fakat dövüşçülere engel olamıyordu.

Durakoğlu gençlik ve enerjinin, Kont Andreyeviç, ustalık ve tecrübenin temsilcisiydi.

Bu müthiş mücadeleyi kimin kazanacağı belli değil.

★ ★ ★

Durakoğlu, zindancı ile beraber Çar'ın da-

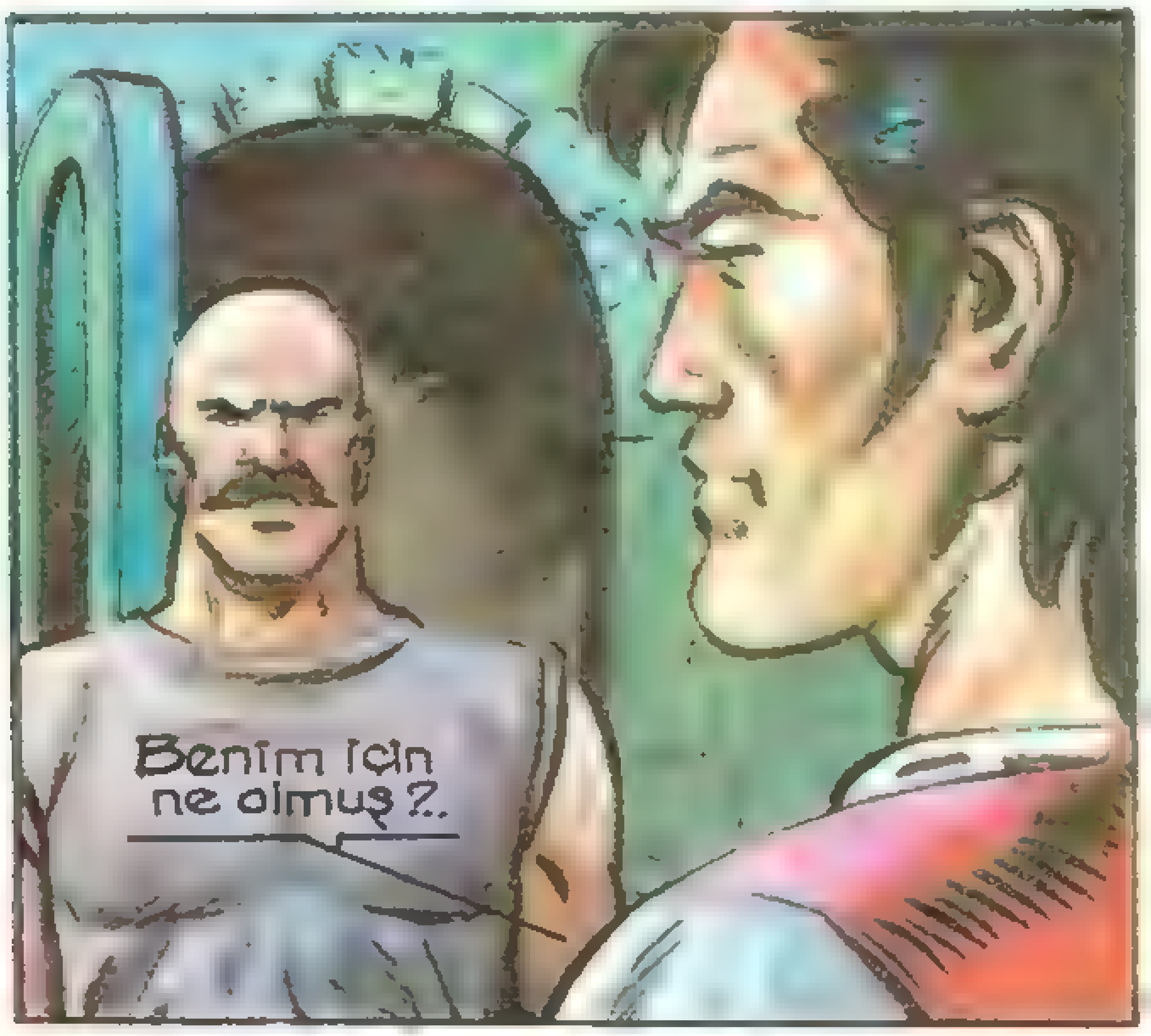

iresinin karşısına gelince hapishaneye doğru döndü ve askerlerin zindana varmış olduklarını gördü. Zindancı:

—**İdam meydanına götürmek için seni almaya geldiler,** dedi. **Biraz sonra ikimizin de kaçtığını öğrenecekler. Bunun benim için bir önemi yok, fakat senin için...**

Durakoğlu gülümseyerek:

—**Benim için ne olmuş?** dedi.

Mutluluk içinde nefes alıyor, hürriyet havası yüzünü kamçılıyordu. Özellikle Prenses Aleksandra'nın teneffüs ettiği havayı almak onu adeta sarhoş etmişti.

Zindancı düşüncesini anlatabilmek için kelimeler arayarak:

—**Senin için iş başkadır,** dedi.

Durakoğlu yarı şaka, yarı ciddi:

—**Sayın silah hocam,** dedi. **Sen güzel kılıç kullanıyorsun. Fakat kelimeleri güzel kullanamıyorsun.**

İri yarı adam kekeledi:

—Söylemek istediğim şu: Sen ölürsen çok üzülürüm ama, sonunda unuturum. Oysa ki...

Durakoğlu gülerek:

—Teşekkür ederim, dedi... **Sözüne devam et...**

—Oysaki o ölecek olursa. Yani Prenses Aleksandra ölürse... Onun ölümü kalbimde hiçbir vakit kapanmayacak bir yara açacaktır. Zaten seni serbest bırakırken, seni değil, onu düşünüyordum.

Durakoğlu merakla:

—Onun ölümü için sebep ne? diye sordu:

—Sen ölürsen o da ölecektir. Bundan eminim. Sana bunu daha önce de söylemiştim. O vakit, ağzından çıkan her kelimede seni düşündüğünü anlardım. Onun dünyası yalnız senden ibaretti. Sen dünyadan ayrılacak olursan düşün o ne olur?

Durakoğlu, bu adamın sözlerini, temiz havayı, hayat havasını içer gibi içiyordu. Zindancının kalın sesini tatlı bir müzik dinler gibi

saatlerce dinlemeye razıydı.

Zindanın dev yapılı bekçisi devam etti:

—Bana inanırsan, yapacağın iş hemen Kremlin Sarayı'ndan çıkmak olacaktır. Ben gizli bir yol biliyorum. Oradan seni çıkarabilirim. Sen de bir süre için Moskova'nın bir tarafında saklanır, sonra...

Durakoğlu kükredi:

—Sus!..

Durdukları ağaçlığın yirmi adım ilerisin-

den tek başına Kontes Hanna geçiyordu. Kontes, Çar'ın dairesine girerek kayboldu.

Zindancı:

—Gördün değil mi? dedi. **Sen de saraya girecek olursan mahvolursun!..**

Durakoğlu:

—Sus!.. dedi. İleriye doğru atılacaktı. Fakat zindancı onu kolundan tuttu ve fısıldadı:

—Gel...Gel Allah aşkına! Şu karşıdan gelene baksana!..

Durakoğlu bozuk bir sesle mırıldandı:

—Kont Andreyeviç!

Zindancı:

—Ölüm! dedi.

Kont Andreyeviç saraya girdi:

Durakoğlu eliyle alnına dokundu ve:

—İkisinin de yüzü çok korkunç, dedi. **Bunlar bir şeyler hazırlıyor. Kontes Hanna, Kont Andreyeviç ve Prenses Aleksandra.**

Sert bir hareket yaptı. Ani bir endişe boğazında düğümlendi. Sinirleri, bir felaketi önceden sezişin ıstırabıyla gerildi. Birdenbire Prenses Aleksandra'nın kendisini çağırdığını hissetti ve inledi:

—O tehlikededir!

İleriye atıldı, Zindancı onu izledi. Hızlı bir koşu ile Durakoğlu sarayın kapısına yetişti ve girdi.

Kontes Hanna, sarayın bir parçasını öteki parçasından ayırmak, Prenses Aleksandra'ya

herhangi bir yardım gelmesini önlemek için bütün tedbirleri almış, sarayın bu bölümünü boşaltmıştı. Fakat garip rastlantı cilvesiyle bu önlemler sanki Durakoğlu'nun oraya kolayca gelmesi için alınmış oluyordu.

Saraya girer girmez, zindancı öne geçti ve ona Prenses Aleksandra'nın dairesinin yolunu göstererek:

—Buradan! dedi.

Bir ses gürledi:

—Durun, geri çekilin!.. Aaa, Durakoğlu Vay haydut!

Durakoğlu da haykırdı.

—Balaam! Sen ha?

Balaam hayretinden bir an için hareketsiz kaldı. Fakat bu hayreti bir saniye içinde dağıldı, çünkü Durakoğlu'nun kılıcı parlamıştı. Delikanlı kükredi:

—Koru kendini köpek!

Aynı anda iki düşman birbirlerinin üzerine atıldı. İki kılıç şakırdadı ve Balaam avazı çıktığı kadar bağırdı.

—Kontes Hanna!... Acele edin!..

İçeride, Prenses Aleksandra'ya ölüm tuzağı hazırlayan Kontes'e sesleniyordu.

Kılıcını Durakoğlu'na doğru salladı. Delikanlı geriye sıçradı ve alaylı bir şekilde güldü:

—Beni böyle avlayamazsın serseri.

Balaam, harekete cevap niyetinde homurdandı:

—Prenses'i kurtarmak için çok geç kalacaksın!

Durakoğlu o zaman Aleksandra'nın içinde bulunduğu tehlikeyi daha iyi anladı ve kükredi:

—Vaktinde yetişeceğim!

Hücum etti. İki kılıç havada tekrar çarpıştı. Saray koridoru çelik sesleriyle çınlıyordu. Bu, müthiş bir çarpışmaydı. İki usta kılıç adamı, tüm güçleriyle birbirlerini devirmek için atılıyordu.

Zindancı bir kenara çekilmiş, bu müthiş mücadeleyi soğukkanlı bir şekilde izliyordu:

—İkisi de yaman silahşör. Bakalım Durakoğlu, benim kendisine öğrettiğim kılıç oyunlarını iyi uygulayabilecek mi?

Zindancı, Durakoğlu'nu uzun yıllardır tanıyordu. Onunla hapishanenin rutubetli hücresinde kılıç antrenmanları yaptığı günler aklına geldi:

"—Üstün bir silahşör olacağı daha o günlerde belliydi!" diye düşündü.

Saray koridorundaki amansız mücadele sürüyordu.

Prenses Aleksandra'nın tehlikede olduğunu düşünen Durakoğlu daha da vahşileşti, çılgın gibi atıldı.

Balaam'ın kolları gerildi, yıldırım çarpmış gibi sarsıldı. Bir nefes bile alamadan, ansızın inen ölümle sırtüstü yere düştü.

Durakoğlu, kanlı cesedin üzerinden atlayarak ilerledi.

Zindancı eğildi, Balaam'ın cesedine dokundu, yarasına baktı ve garip bir gülümsemeyle mırıldandı:

—Doğru kalbe inen müthiş bir vuruş!

Durakoğlu kendisinin geldiğini Prenses Aleksandra'ya bildirmek istiyormuş gibi haykırıyordu:

—Ben... Durakoğlu! Geliyorum!..

Aralık duran bir kapıyı, bir tekme savurarak açtı, kanlı kılıcı elinde, Kont Andreyeviç'in üzerine yürüdü...

Önce de anlattığımız gibi, bir kaç kısa haykırıştan sonra Kont Andreyeviç'le Durakoğlu arasında çarpışma başladı.

Kont Andreyeviç, çok usta kılıç kullanan, kaya kadar sağlam bir adamdı. Kanlı gözleri Durakoğlu'nun göğsüne gidecek yolları arıyordu.

Bu adamın öfkeli bakışlarındaki öldürmek kararı kesindi. Durakoğlu'nun peş peşe yaptığı ince hamlelere ustaca karşı koydu. Çelik şakırtıları arasında bir dakika geçti.

Durakoğlu kanlı bir kasırgayı andırıyordu.

Hiç şüphe yok ki, yerde yatan Prenses

Aleksandra'yı göz ucuyla görmüştü. Çünkü birdenbire delikanlının hıçkırdığı, yürekler parçalayan feryatlar kopardığı duyuldu. Yüzü mosmor oldu ve korkunç bir şekil aldı.

Hız almak için geriye çekilen genç adam, koç gibi sağa sola saldırarak, öldürmek istedi.

Bu öfkeli kasırganın, bu fırtınanın önünde Kont Andreyeviç geriledi, biraz sonra sırtı duvara dayandı.

Aynı anda Kontes Hanna elinde hançeriyle yürüdü, sinsice, Durakoğlu'nun arkasına kadar geldi ve Aleksandra'yı vurmuş olan bu kanlı hançeri Durakoğlu'na doğru kaldırarak gürledi:

—Geber! Sevdiğinle beraber sende geber!

Fakat kolu inemedi, asılıymış gibi kalakaldı. Bir demir mengene bileğini sıkıyordu. Biri belinden yakalamış, Kontes Hanna'yı arkaya çekiyordu.

Kontes, ağzı köpükler içinde geri döndü ve zindancıyı gördü.

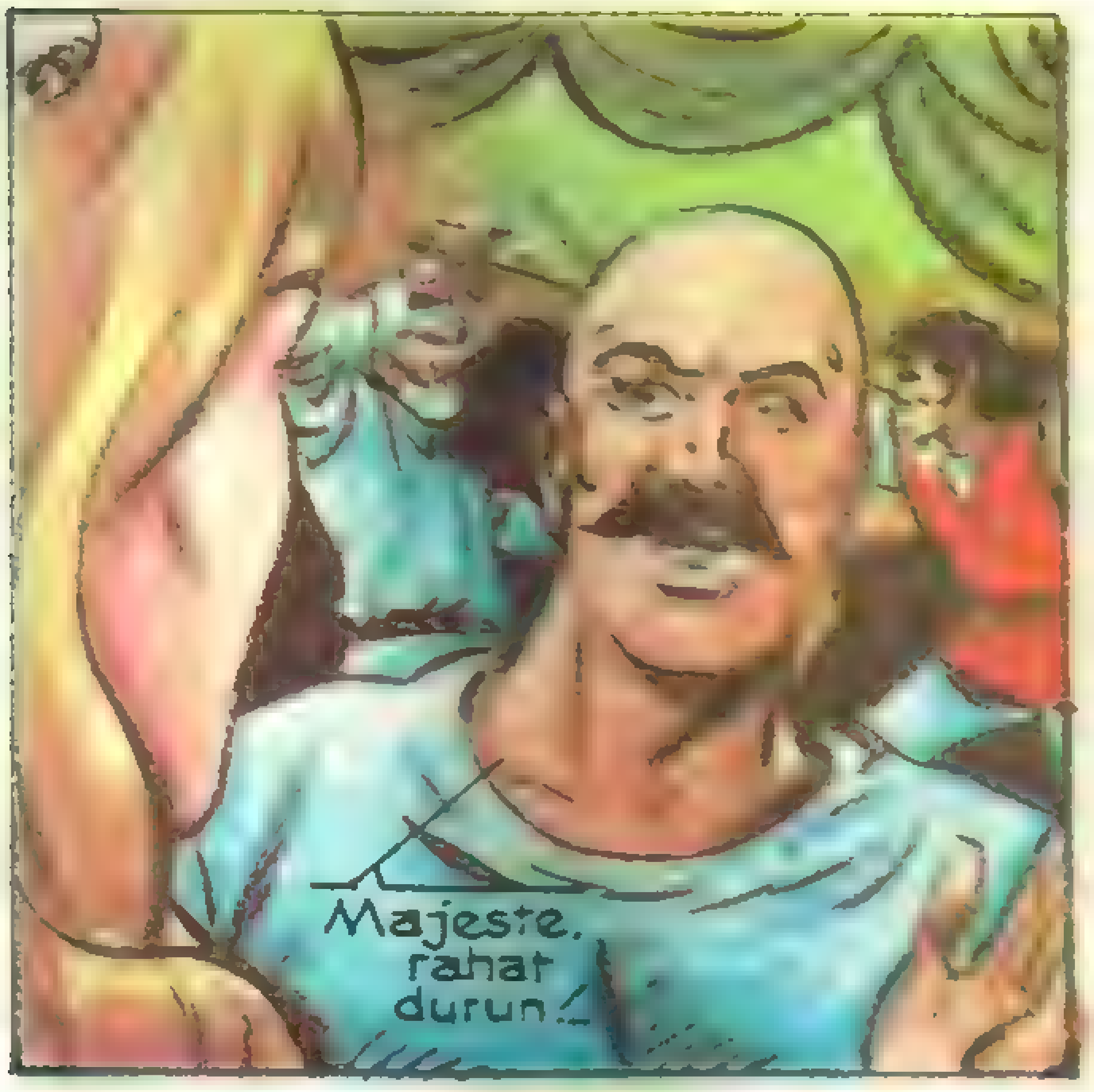

Bu adam olmasa, Durakoğlu'nu çoktan öldürüp, beladan kurtulacağını düşünerek daha da öfkelendi.

Zindancı, sonsuz bir saygı ile Kontes Hanna'yı karşıki köşeye kadar götürdü.

—Majeste, dedi, bırakınız da Durakoğlu işini tamamlasın yoksa sizi öldürürüm!

Kontes Hanna titredi. Adam saygılı, fakat kararlı konuşuyordu. Gözleri dehşetten büyüyerek:

—Neden?.. Neden bu Türk'ün tarafını tutuyorsun! Bu isyanın yüzünden seni astıracağımı bilmiyor musun? diye bağırdı.

Zindancı aynı saygılı sesle:

—Biliyorum, dedi. **Fakat benim hayatımın hiç önemi yok. Majeste. Ben zaten pek yaşıyor sayılmam...**

Bu sırada Kont Andreyeviç, sıkıştığı köşede ecel terleri döküyordu...

Durakoğlu'nun kılıcı havada vınladı. Kes-

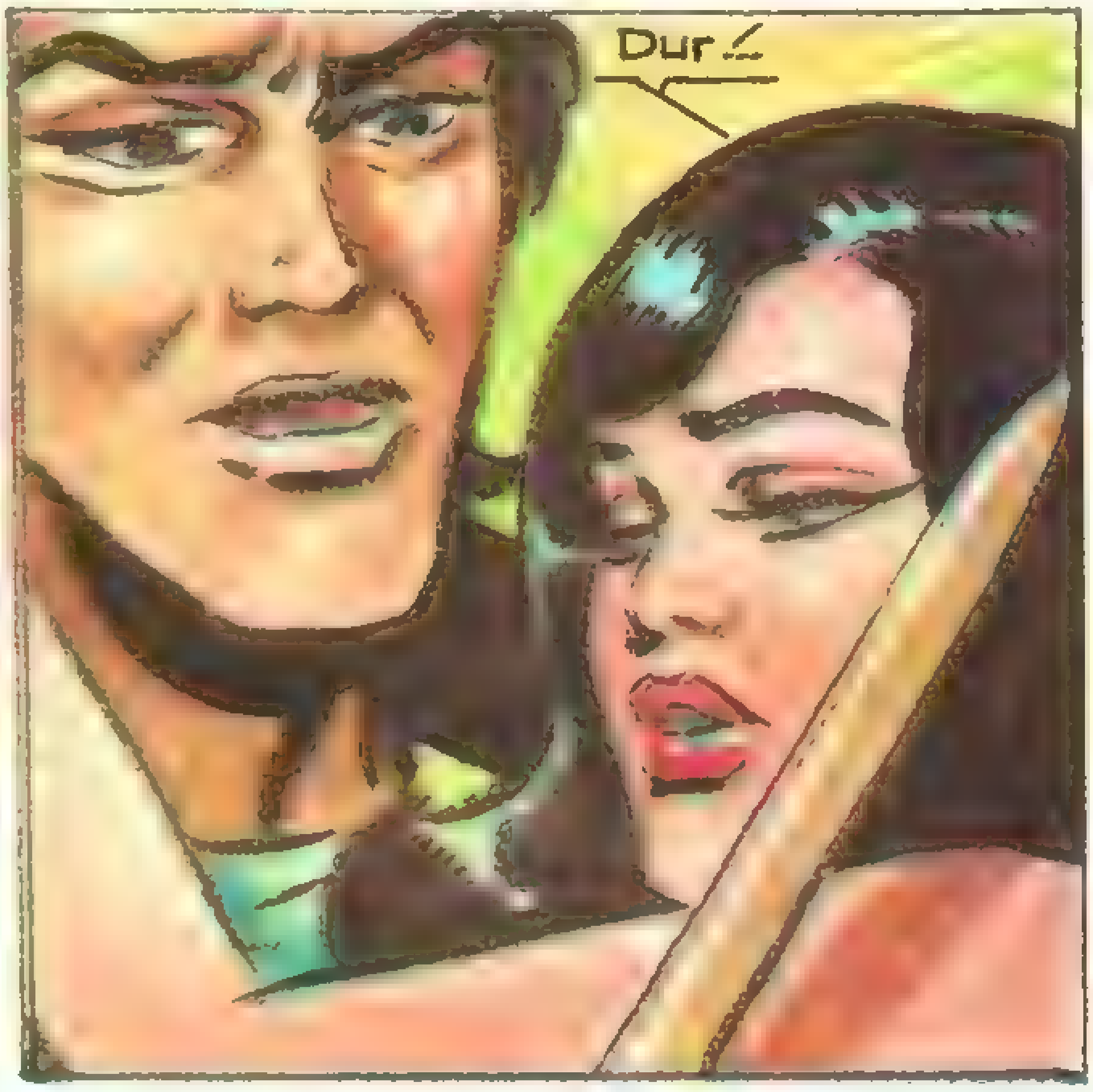

kin çelik yüzünün yakınından geçti..

Öfkeden kudurmuş hale gelen Kont Andreyeviç, bu anda öleceğini anladı. Durakoğlu'na daha fazla dayanması mümkün değildi. Genç adam, kin dolu bir sesle homurdandı:

—Öleceksin Kont!..

Sert bir darbe indirdi, Kont'un kılıcı elinden düştü.

İşte, Rusya'nın en ünlü Kont'u Andreyeviç'in sonu geliyordu. Durakoğlu, Prenses Aleksandra'yı vurduğunu sandığı bu adamı öldürmek üzereydi. Kılıcını kaldırdı.

Son darbeyi indirmek üzere olan Durakoğlu'nun gözleri birden büyüdü ve olduğu yerde donup kaldı.

Prenses Aleksandra'nın iki kolu boynuna dolanmıştı.

Göğsü kanlar içinde olduğu halde sürünerek yaklaşan ve insanüstü bir çaba ile ayağa kalkarak Durakoğlu'na sarılan genç kız haykırıyordu.

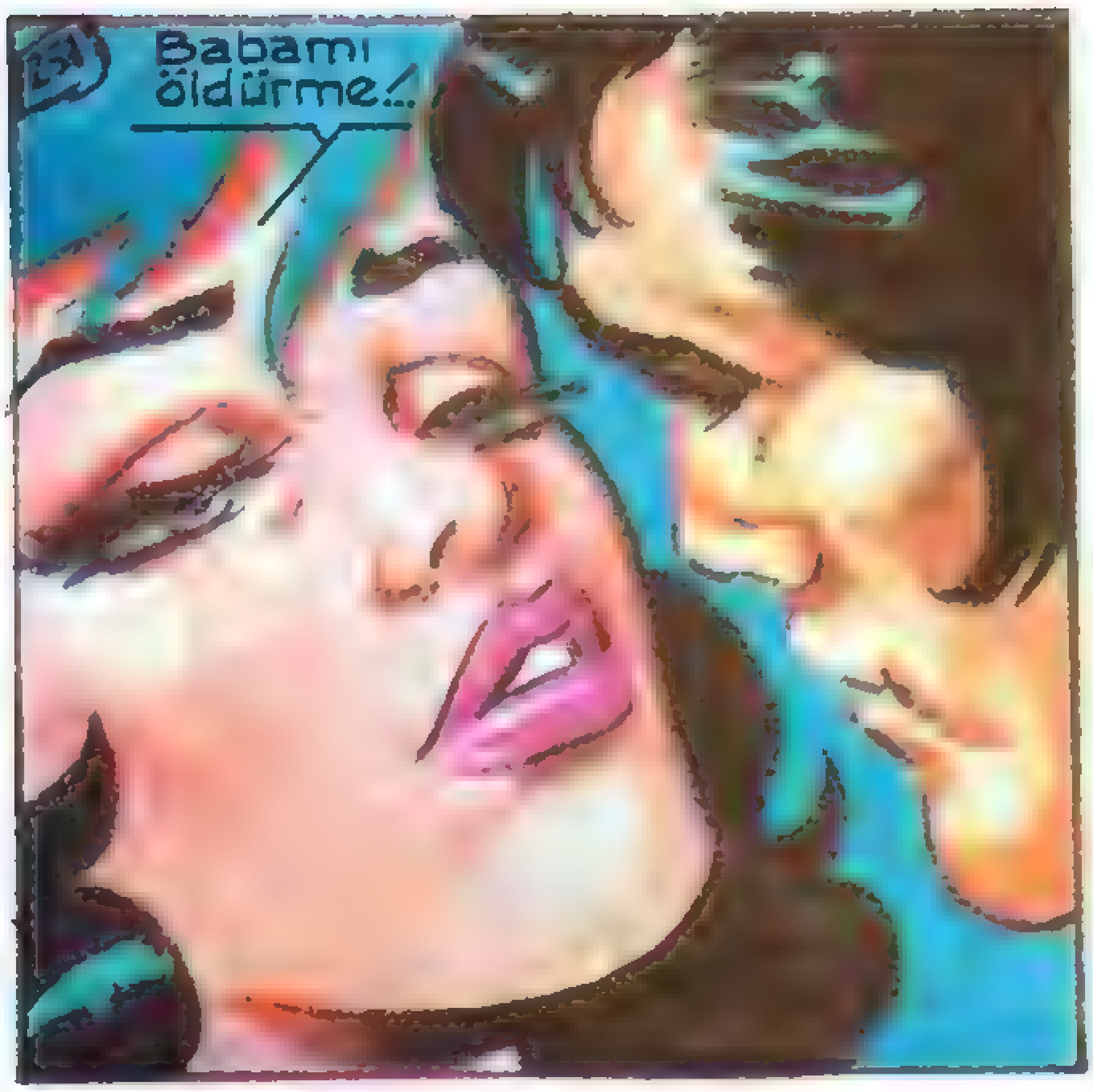

Aşkının ve ıstırabının toplanan bütün kuvveti ona şu sözleri söyletti:

—Durakoğlu, bırak ben öleyim! Fakat babamı öldürme!

Bu cümle, ortalıkta buz gibi bir hava yarattı. Herkes dondu kaldı sanki...

★ ★ ★

Çar'ı öldürmek için kesin kararlarını nihayet vermiş olan üç sahte keşiş, Çar'ın dairesine gelmişlerdi.

Komutan Yuri orada, kapının arkasındaydı, onları gözlüyordu. Onunla beraber, silahlı adamları da vardı.

Üç sahte keşiş, Çar'ın deliliğine şifa verecek ve onu hayat yükünden kurtaracak olan son hareketi yapmaya mecburdular.

Osman korkunç bir haldeydi. Hüseyin sakindi ve bunun ilk tecrübesi olmadığını düşünüyordu.

Bekir ise ağlıyordu. Dev gibi yapısına rağ-

men, duygulu bir insandı.

Üçü de ilerlediler. İlk anda Çar onları tanımadı. Sonra derin bir hayret içinde:

—Niçin? dedi. Niçin size çok yakışan cübbelerinizi çıkardınız?

Sonra korku ile haykırdı:

—Bu hançerlerle ne yapacaksınız?

Bu sırada uzaktan gelen bir haykırış işitti:

—Durakoğlu!.. Ben Durakoğlu!..

Uzaktan gelen bu ses, üç sahte keşişi

durdurdu.

Üçü de kulak kabartı Bekir:

—Odur! dedi.

Çar İvan inledi:

—Benden ne istiyorsunuz? İmdat! İmdat! Beni öldürüyorlar!

Çar İvan nihayet gerçeği anlamış, üç keşişin kiralık silahşör olduklarının farkına varmıştı.

Üç keşişi durduran ses bir daha haykırdı:

—Durakoğlu... Ben Durakoğlu!

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Bekir kükredi:

—**Odur o! Bizi çağırıyor. Madem ki o bizi çağırıyor, bizim artık ondan başka efendimiz yoktur!**

Hüseyin kükredi:

—**Gidelim!**

Döndüler ve ileriye atıldılar. Deli Çar, onların öfkeli bir yürüyüşle gözden kaybolduğunu gördü. Bu birdenbire görünen ve göründüğü kadar çabuk kaybolan kâbusun etkisiyle titremeye başladı.

Üç sahte keşiş, gürültünün geldiği taraftaki, yani arkasında Komutan Yuri ile adamlarının beklediği kapının tam karşısındaki kapıdan çıkmışlardı.

Üç arkadaş, Prenses Aleksandra'nın dairesindeki şeref salonuna geldiler. Bir bakışta tüm sahneyi gördüler. Sağlam kılıçları sağ ellerinde, hançerleri sol ellerinde, bu dakikada bir orduya kafa tutmaya hazır görünüyorlardı.

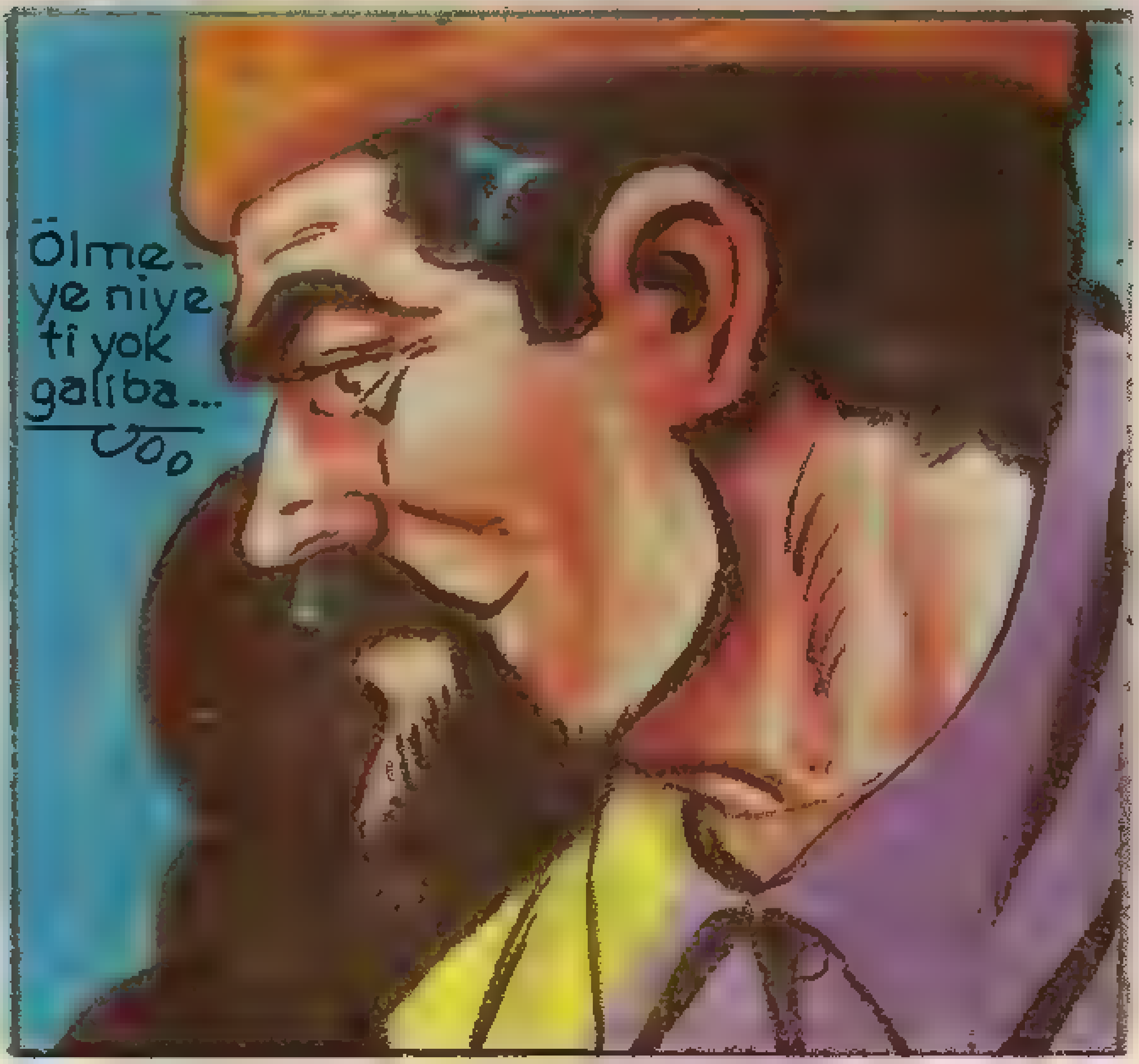

Bu sırada Komutan Yuri, kapının arkasından dinliyordu.

Her halde burada beklemek için hanımından emir almış olacaktı. Kulağı Çar'ın kapısında, üç katilin yaptığı gürültüyü işitti. Bu sesler her halde ona çok korkunç gelmiş olacaktı. Zira kavgaya, gürültüye alışık olan bu adam titriyordu.

Alnı buz gibi ter içinde kalan Yuri homurdandı:

—**Aman yarabbi! Nasıl da kendini savunuyor? Ölmeye pek niyeti yok galiba?**

Sonra dinlemeye devam etti. Deli Çar hâlâ direniyordu.

Çar İvan, üç keşişi, Durakoğlu'nun kendilerini çağıran haykırışına doğru koşarlarken tanımıştı. Ancak üç arkadaş o tarafa doğru atıldıktan sonradır ki, onların kendisini öldürmek istediklerini keşfetti. O adamlar artık karşısında değillerdi. Fakat çar hâlâ üçünü de görür gibiydi.

Adamların gözlerinde kendisini öldürmeye geldiklerini gösteren vahşi ve kanlı bir ifade bulunduğunu anladı.

Boş gözlerle çevresine bakındı. Artık odada yalnızdı ama artık hayal görüyordu. Elini katillerine doğru uzatarak homurdandı:

—Bunu, beni güldürmek için yapıyorsunuz değil mi?

Bir saniye sonra, deli Çar, korkunun esiri olmuştu. Korkunç bir buhranın pençeleri arasına düştü, düşüncesi bir kasırga gibi dalgalandı. Deli bakışlı gözleri yuvalırından dışarıya fırlar gibi oldu. Yüzünün çizgileri bir dehşet maskesi halini aldı. Ağzı köpürdü.

Çar Ivan, o an kâbus görüyordu sanki.. Üzerine doğru gelen üç keşişin hayalinden kaçmak istedi. Bir hançer eline geçirdi ve bir köşeye sığındı. Bu andan itibaren tamamen deli beyninin yarattığı hayaller aleminde yaşamaya başlamıştı.

Şimdi katilleri odanın orta yerinde görüyordu. Onlar müthiş sessizlik içinde parmaklarıyla kurbanlarını birbirlerine gösteriyorlardı. Osman:

—Rusya Çar'ı, benim Don Ormanları hayaleti olduğumu bilmiyor mu? diyordu.

Hüseyin:

—Çar'ı boğazlayalım! diyordu. **Sonra onu hayaletler alemine hükümdar yaparız..**

Bekir de:

—Bana kalırsa, demişti, **onu güldürerek öldürmek daha doğru olur!**

O vakit Çar İvan haykırdı:

—İmdat! İmdat! Ben Çar'ım! Çar'ı boğazlıyorlar! Muhafız bölüğü komutanı! Ne cehennemdesiniz? Hortlak dostlarım! Bari siz imdadıma gelin! Ah hainler! Kimden para aldınız yine?

Bu sırada, kulağını kapıya dayamış olan Komutan Yuri, derin bir heyecan içinde bu sesleri dinliyordu.

Deli Çar haykırmaya devam etti:

—Evet... Söyleyin alçaklar!.. Beni öldürmek için kimden para aldınız? Rusya Çar'ını öldürmekten korkmuyor musunuz? Fakat ben Çar'ım! Savaşmayı iyi bilen bir Çar! Zaten bunu şimdi siz de göreceksiniz!

Sustu. Katillerin duraklamasından yararlanarak biraz soluk almak istedi. Sonra hançerini kaldırarak onların üzerine atıldı. Bu mücadele çok korkunç oldu.

Çar, boşluğa indirdiği darbelerden kan fışkırdığını gördü. Delice sıçrayışlarla masaları, koltukları devirerek odayı dolaştı. Boyuna haykırıyordu:

—Al sana alçak!.. bu da sana rezil herif!

Bir ara Bekir'in kendisini, arkasından tuttuğunu sandı. Fakat zaferle kükreyerek çırpınıp kurtuldu. Eğildi, dev cüsseli adamı ayaklarından yakaladı ve fırıl fırıl döndürmeye başladı. Bekir kahkahalarla gülüyordu. Bu gülüş, Çar'ın sinirine dokundu. Haykırdı:

—Dön kerata!.. Ölüm rüyası içinde dön.. İşte, başını kestim senin.. Kan akıyor, hem de çok kan akıyor, fakat bu kadar kan yeterli değil..

Birdenbire Bekir, bir duman gibi gözden kayboldu. Çar tekrar avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

Çünkü, Osman ile Hüseyin, sakin hareketlerle Çar'ın göğsünü kemirmeye başlamışlardı.

Birdenbire Bekir yeniden göründü. Boğazındaki geniş yaradan alevler fışkırıyordu. Çar bağırdı:

—İmdat!.. Beni yakıyorlar! Cehennem üzerime boşandı. Yetişin hayaletler! Çar'ı yaraladılar diyorum size.. Çar ölecek! Çar'ı öldürüyorlar!

Yıkılan, devrilen eşyaların arasında Çar'ın ayağı sürçtü. Bir köşeye çöktü ve sessizlik içerisinde bir süre soluk aldı. O zaman, üç katilin oransız şekilde uzamış olan hançerlerini kaldırdıklarını gördü.

Katiller onu hançerlemediler. Fakat hançerler yılanlar gibi kıvrandı. Ona doğru indi ve yavaş yavaş göğsüne girdiler.Çar bir feryat kopardı.

—**Öldüm!**

Sonra Komutan Yuri artık hiçbir şey işitmedi. Bir kaç dakika daha bekledi. O vakit yüzü sapsarı kesildi ve yavaş yavaş doğrularak adamlarına:

—**İş bitti,** dedi. **Çar öldü!**

Silahlı adamlardan biri mırıldandı:

—**Mekânı cennet olsun!**

Hepsi istavroz çıkardılar. Komutan Yuri yavaşça kapıyı araladı, başını uzattı, duvarlardan koparılmış silahlarla dolu salonu gördü.

Pencerenin yanında bir masa devrilmiş, ayakları havada duruyordu. Sol köşedeki büyük dolap yan yatmış, koltuklar duvar dibine doğru yıkılmıştı. Kırılan ufak tefek eşyanın her parçası bir taraftaydı.

Komutan Yuri, sonunda karanlık bir köşede Çar İvan'ı görebildi. Çar, yana doğru düşmüştü,

hareketsiz duruyordu. Bir kolu kıvrılmış, öteki kolu upuzun kalmıştı. Büzülmüş eli hâlâ hançerinin sapını tutuyordu.

Komutan Yuri endişeyle düşündü:

—**"Bu adamlar, kendilerini bekleyen sonu anlayıp bu kapıdan kaçmışlar. Fakat ne zararı var! Onları nasıl olsa buluruz! Kremlin Sarayı'nın bütün kapıları kontrol altındadır!"**

Komutan Yuri, içeriye girmek istiyormuş gibi bir hareket yaptı. Sonra geriledi, cesaret edemedi. Bu ölüye yaklaşmak onu titretiyordu. Çünkü bu ölü hâlâ Çar idi, hâlâ bir kudretti. Bu adam ölse bile Majeste idi. onun için kapıyı açtığı gibi yavaşça kapadı, kilitledi ve:

—**Şimdi gidip Kontes Hanna'ya, Çar'ın öldüğünü haber verelim!"** dedi.

Komutan Yuri, on dakika sonra, Rusya Çar'nın öldüğünü sanmış olduğu bu odaya girmiş olsaydı çok garip bir manzara ile karşılaşırdı.

Çar, biraz önce upuzun yattığı halının üzerinde bağdaş kurmuş, üzerleri armalı iskambil kağıtlarını karıştırıyor ve hızlı hızlı mırıldanıyordu:

—Bu herif ne cehenneme gitti? Ona bu şahane oyunu göstereceğim!

Çar iskambil oynuyordu..

★ ★ ★

Saat on ikiyi vuruyordu....

Kremlin Sarayı'nın bütün dairelerinde başka saatler de çaldı. Şehir saatleri, kilise saatleri de vurmaya başladı.

Moskova üzerinde sessiz bir bulut dolaşıyor, idam meydanında toplanan halk, mahkûmun getirilmesini bekliyor, ölüm yerinde Cellat Tiverzin ustanın yerine geçen adam, sinirli hareketlerle gidip geliyordu.

Muhafızların arkasında biriken halk yığınının ilk safında Şövalye Timofey de, kahramanca düşünceler içerisinde, tek başına arkadaşını kurtarmak için,bütün bu kalabalığın altını üstüne getireceğini düşünerek bekliyordu.

Kremlin Sarayı'nın şeref salonunun bir köşesinde, duyulmamış, ihtimal verilmeyen, bununla beraber gerçek olan bir sahne geçiyordu.

Rusya'nın en kudretli kadını Kontes Hanna, bir hapishane bekçisinin esiriydi.

Çarlığın, Çar'dan daha nüfuzlu kişisi, Kremlin Sarayı'nın mutlak hakimi, her emrine itaat edilen Kontes, cemiyet tabakalarının dışında yaşayan, en alçak sınıftan bir insanın elleriyle sımsıkı yakalanmıştı.

Bu adam, Kontes Hanna'nın "Cemiyet" adını verdiği sınıfta yaşamayan birisiydi. Bu adam, bir ölü gibi sararan Kontes'i omuzundan yakalamıştı. Bu adam, öfkeli Kontes'e saygı ile tekrarlıyordu:

—**Kımıldamayınız! Yoksa sizi öldürmeye mecburum!**

Salonun ortasına doğru, hayretten donup kalmış üç arkadaş, bakıp, duyan fakat gördüklerini ve duyduklarını anlamayan üç adam, içeriye fırtına gibi giren, Osman, Hüseyin ve Bekir, gördükleri hayret verici manzara karşı sında donmuşlardı sanki.

Üç adam ve salonun öteki ucunda, karşı karşıya olan Durakoğlu ile Kont Andreyeviç can çekişen Aleksandra'nın feryadıyla taş kesilmişlerdi:

—**Durakoğlu ! Babamı öldürme!**

Durakoğlu, tepeden tırnağa titredi. Prenses Aleksandra'nın sesi ruhuna kadar işlemişti. Kont Andreyeviç'e, yani Aleksandra'nın babasına baktı, gözleri bulandı.

Genç adam **"Sevdiğim kızın babasını vuramam!"** anlamına gelen bir hareketle kılıcını attı. Aleksandra'yı tuttu, yavaş yavaş yere, halının

üzerine koydu, diz çöktü, artık onun için başka bir şey yoktu.

Kont Andreyeviç bu manzarayı seyrediyordu. İstese şu anda bu Türk'ü sırtından vurarak öldürebilir, düşanından kolayca kurtulabilirdi. Kafasında düşünce kasırgaları esiyordu. Gözleri Aleksandra'ya dikilmiş, kımıldamadan duruyor, kimsenin duymayacağı kadar hafif bir sesle mırıldanıyordu:

—**Kızım!.. Demek Aleksandra, kızım olduğunu biliyor?**

Birden bire korku ile geri çekildi. Büyüyen gözleri beliren hayale dikildi.

—**"Yıllar önceki bir günahımın ürünü bu... Sır gibi saklıyordum. Onu, geri planda kalarak korumaya çalışıyordum. Bu sırrı sadece Büyücü Diviye biliyordu. Çünkü Büyücü Diviye, Prenses Aleksandra'nın büyük babası... Annesinin babası:..Demek bu sırrı kızıma o söyledi."**

Kont Andreyeviç'in gözleri birden dehşetle büyüdü, karşısında beliren bir hayale dikildi ve inledi:

—Büyücü Diviye!..Sen ha?..

Açılan gizli kapıdan içeri giren Büyücü buz gibi bir sesle:

—Torunumu kurtarmaya geldim! dedi.

Diz çöktü, kızı kucağına aldı, bir kaç dakika onun yüzünü seyretti. Garip, anlaşılmaz fakat sakin ve adeta ilahi bir sesle bir şeyler söyledi, bu

sözleri yalnız Durakoğlu anlamıştı:

—Bu benim torunumdur. Onu kurtarmam gerek!"

Büyücü Diviye, zayıf, küçük ve çelimsiz gövdesine rağmen, inanılmaz bir güçle kucağına alıp kaldırdığı Prenses Aleksandra'nın yarı ceset halindeki vücuduyla, yürümeye başladı. Kapının önünde duran Osman, Hüseyin ve Bekir'e yaklaşıp sert bir sesle emretti:

—Yol verin!..

Üç arkadaş ayrıldılar. Büyücü Diviye, kucağında Prenses'le kapıdan çıktı. Belki ölmüş olan genç kızı büyük bir şefkatle kollarının arasında tutuyordu.

Kontes Hanna atılmak ister gibi bir hareket yaptı. Zindancının eli, öfkeden ağzı köpüklenen bu kadını bir daha tuttu.

Durakoğlu, kılıcını aldı, Osman, Hüseyin ve Bekir'i gördü. Fakat onların varlığına şaşmadı. Üç arkadaşa:

—Arkamdan gelin! dedi.

Sonra zindancıya döndü. Ona da aynı emri tekrarladı:

—Sen de arkamdan gel!.

—Kontes'i ne yapayım?

—Bırak!.. Onu bir defa daha bağışlıyorum. Hayatını her zaman bana borçlu olduğu halde, yine de beni öldürmek için çırpınıyor. Fakat Kontes, bir daha karşıma çıkarsan, yemin ederim ki seni öldürürüm!...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

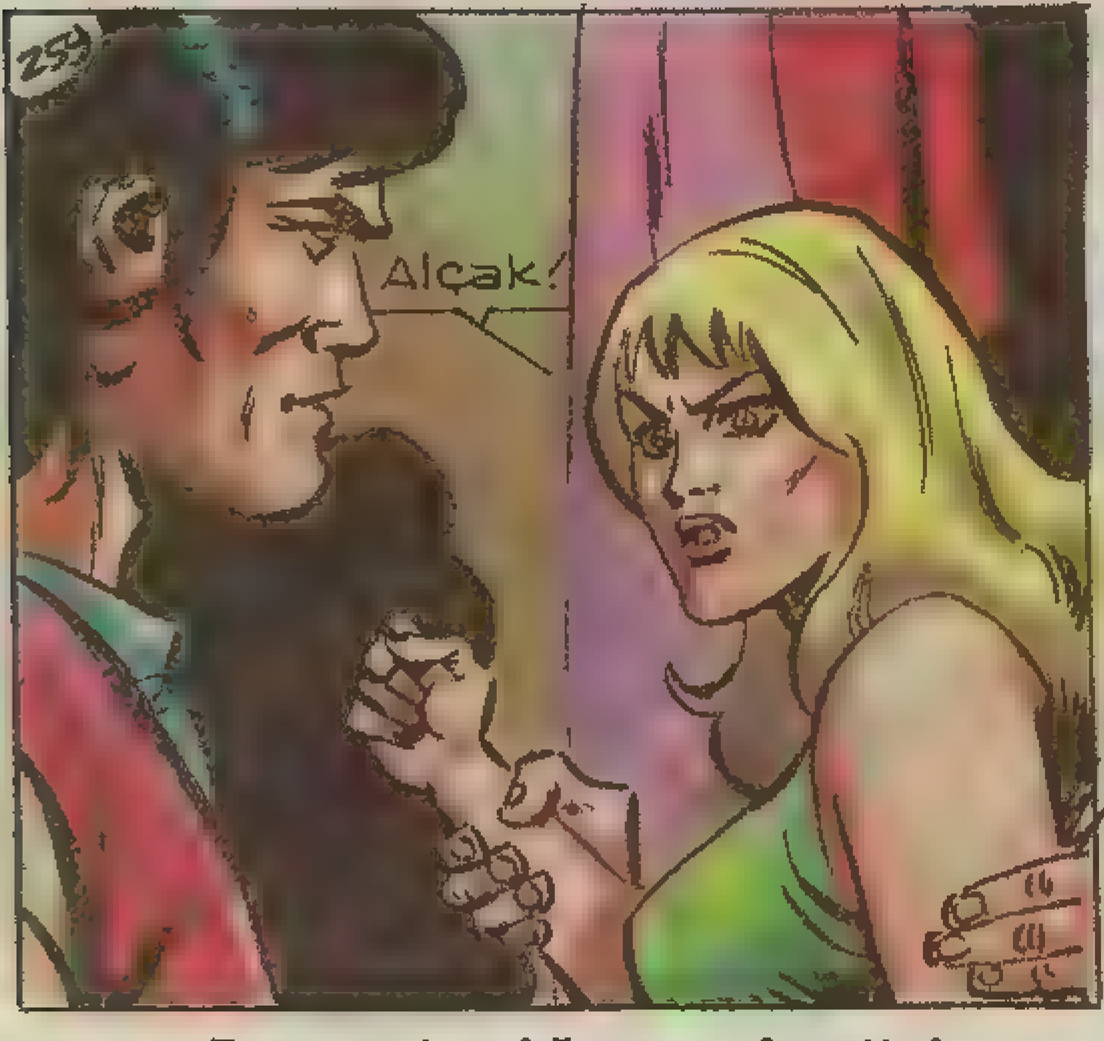

—Bu sana tanıdığım son fırsattır!

Kontes bu aşağılayıcı hitap karşısında öfkelendi, yüreği kinle kabardı:

—Alçak!..Beni hep küçük düşürüyorsun!.. Eline fırsat geçmişken öldür, yoksa ben seni öldürteceğim!..

Durakoğlu alaylı bir gülümsemeyle:

—Öldürülmeye değmezsin Kontes,dedi. Benim nazarımda, dişi bir sokak kedisiyle, senin aranda pek fark yok.. İkinizde zavallısınız...

Durakoğlu, peşindeki dört adamla birlikte çıkıp gitti. Aynı anda Kontes Hanna haykırdı:

—Muhafızlar!.. Nöbetçiler!.. Buraya koşun!

Az sonra bir kapı açıldı, bir çok silahlı adam içeri aktı. Göz açıp kapayıncaya kadar salon doldu...

Kontes Hanna kükredi:

—Kaçakları yakalayın!..

Durdu, deli gibi bakışlarını bir an çevre-

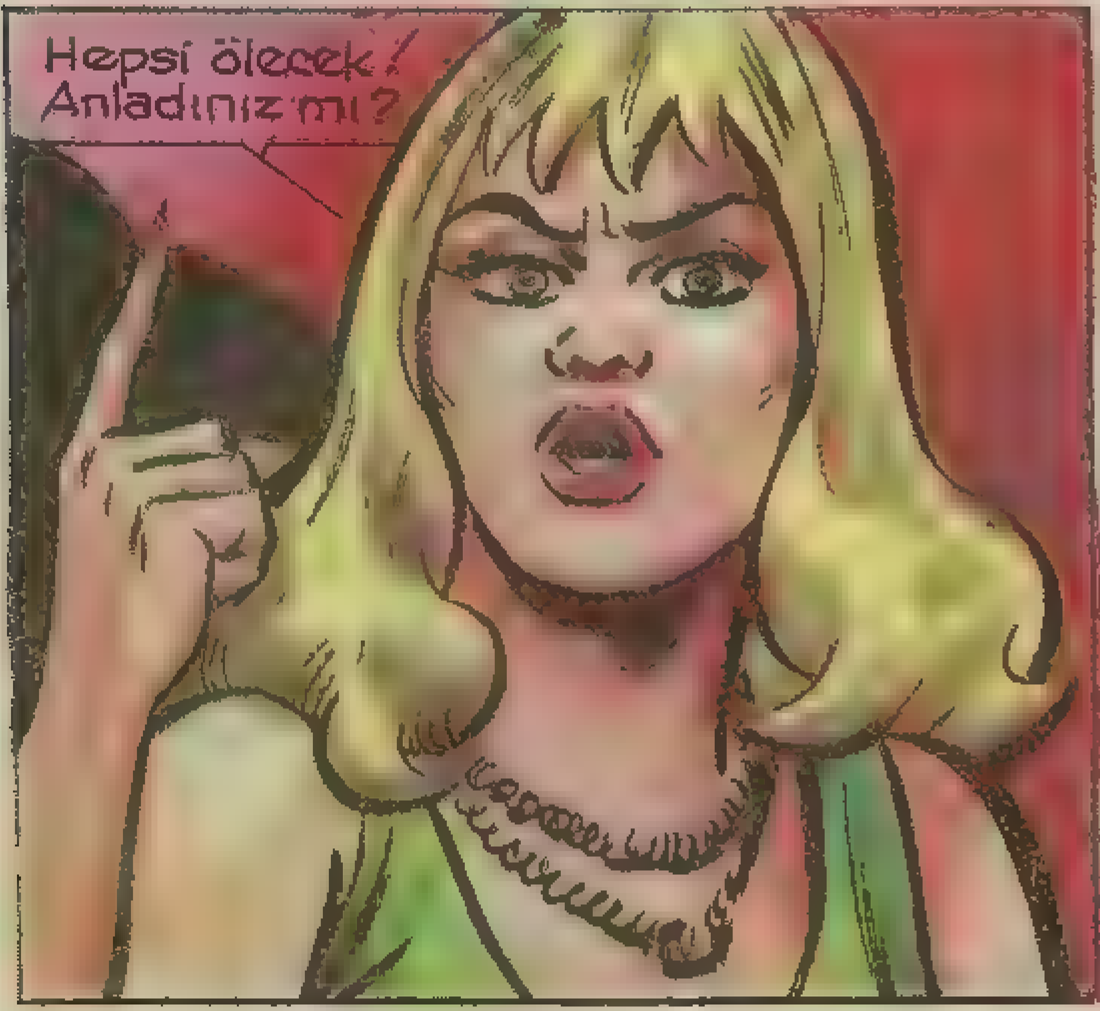

sinde gezdirdi:

—O uğursuz büyücü, sarayın bütün gizli geçitlerini bilir.. Her tarafı tutun, tüm yolları kesin! Hiç birinin kurtulmasını istemiyorum! Hepsi ölecek!... Hepsi cellat baltası altında can verecek, anladınız mı?

Büyücü Diviye, Durakoğlu ve arkadaşları bitişik odaya geçmişlerdi.

Silahlı adamlar, onların gittiği yöne doğru atıldılar. Fakat kapıyı açtıkları vakit karşıların-

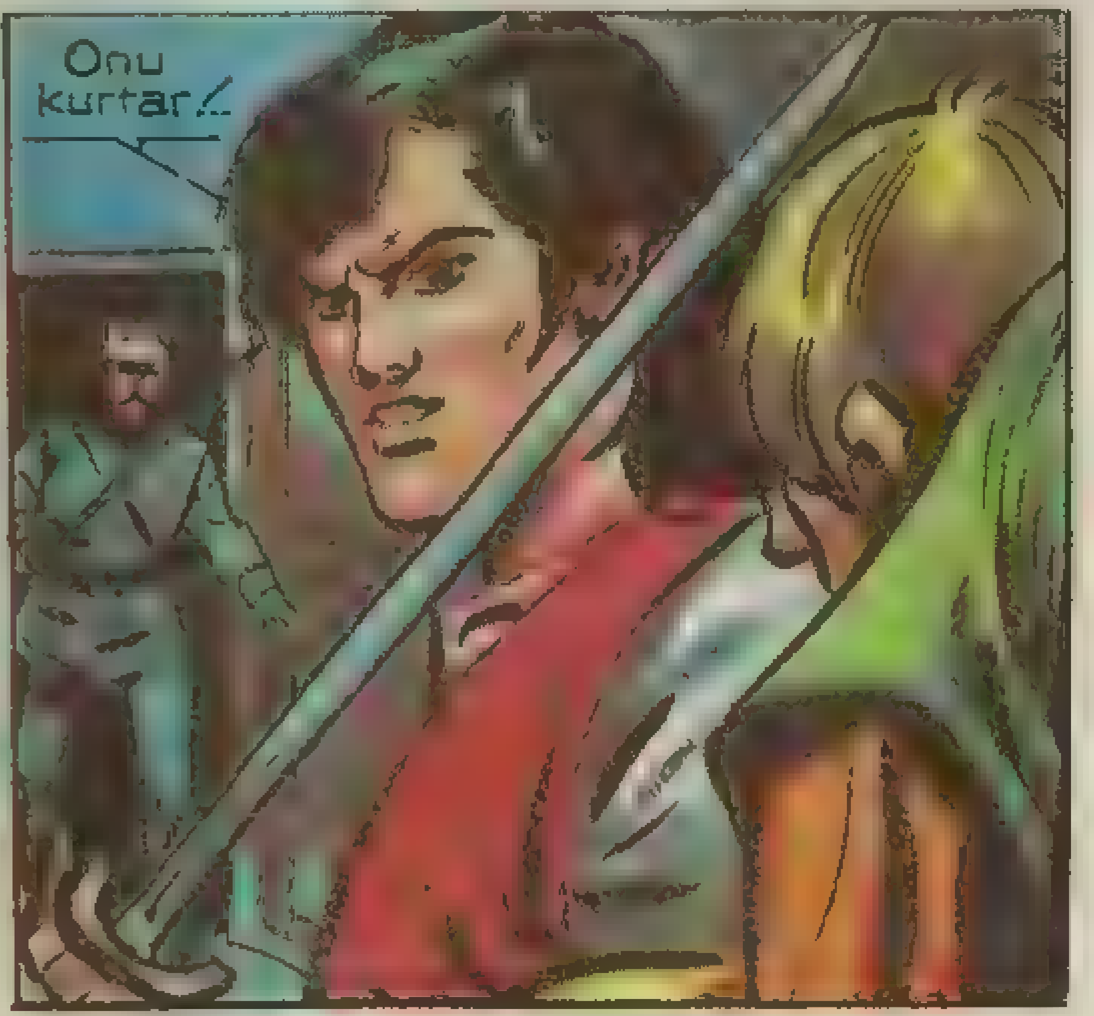

da dimdik duran yiğit Türk gencini buldular.

Durakoğlu'nun yanında Osman, Hüseyin, Bekir ve iyi kalpli zindancı vardı.

Delikanlı, Büyücü Diviye'ye dönerek haykırdı:

—Onu kurtar! Bunun için biz burada sonuna kadar çarpışıp size zaman kazandıracağız!

Büyücü Diviye, açılan bir kapının arkasında kaybolurken, Durakoğlu acı acı mırıldandı:

—Allahaısmarladık Aleksandra!... Allahaısmarladık!...

Durakoğlu ile dört arkadaşı kapının önüne dikilmişlerdi.. Muhafızların, onları devirmeden Büyücü Diviye ile kucağındaki Aleksandra'ya yetişmeleri mümkün değildi.

Durakoğlu ve dört arkadaşı baltalar, gürzler ve iki tarafı keskin kılıçlarıyla, silahlı kırk kadar muhafıza karşı koyacaklardı.

Durakoğlu'nun bütün düşüncesi bir cümlede toplanmıştı:

"—Burada en az on dakika dayanmalı!"

Acaba Aleksandra ölmüş müydü? O hâlâ yaşıyorsa Kremlin sarayından çıkabilecek miydi? Onu bir daha görebilecek miydi?

Bu soruların hepsini bir anda aklından çıkardı, iki saniye sonra düşüncesi yine karşısında silahlı adamlara takıldı. Sonra, savaşmak sarhoşluğu içinde coştu ve başka hiçbir şey düşünmez oldu.

Şimdi dövüşüyordu.

Az sonra bu sarhoşluğun yerini müthiş bir nefret aldı. Çar'a da, Kontes Hanna'ya da korkunç bir kin duyduğunu hissetti. Zaten Çar İvan'ı öldürmeye yemin etmişti. Mustafa Bey'in katili olan bu delinin yaşamaması lâzımdı...

Salonun kapısında kılıçlar şakırdarken, diğer kapıdan içeriye Komutan Yuri girdi. Dövüşenlere şöyle bir baktıktan sonra, derin bir saygıyla Kontes Hanna'nın önüne eğildi:

—Çar öldü Majeste!.. Bu dakikadan itibaren Rusya'nın hakimi sizsiniz...

Kontes Hanna'nın adamları sevinçle haykırdılar:

—Yaşasın Kontes Çariçe!

Bakışlarını, dövüşen Durakoğlu'na dikmiş olan Komutan Yuri ateşli ve kuvvetli bir sesle haykırdı:

—Yaşasın Çariçe!.. Çariçe'nin düşmanlarına ölüm!

Kontes Hanna kükredi:

—Haydi! Çariçe'nin ilk emri şudur: Bu asi Türk'ü yakalayın ve Kremlin meydanındaki darağacına götürün!...

Fakat bu iş kolay değildi. En az beş altı dakika isterdi.

Kapının önündeki çarpışma devam ediyordu.

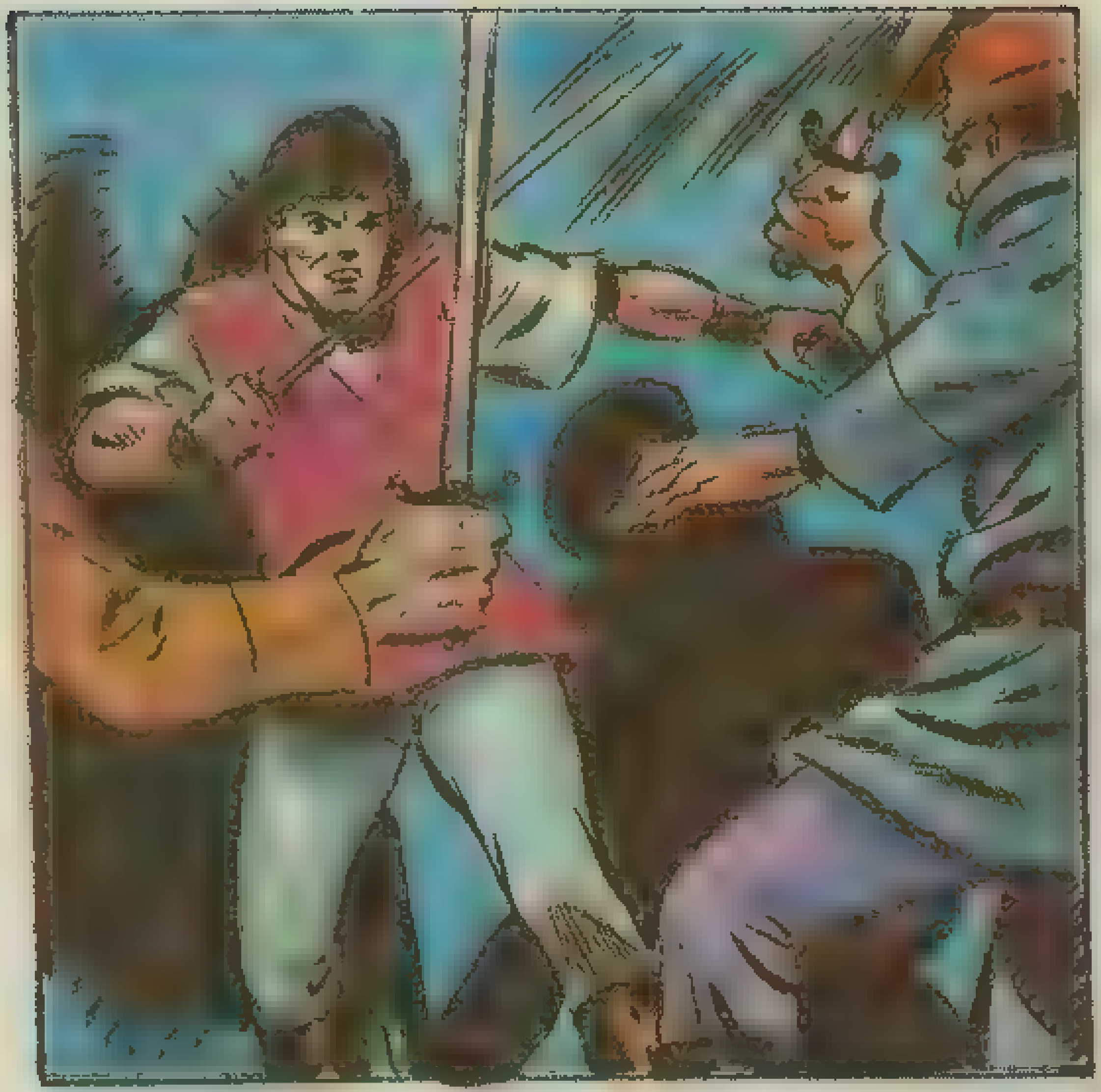

Orada kalkan kollar görünüyor ve çarpışan kılıçların sesi duyuluyordu.

Durakoğlu ve arkadaşları mükemmel vuruşuyorlardı...

Önlerinde muhafızlardan oluşan bir ceset yığını büyümeye başlamıştı.

Beş yiğit adam arasında, ilk düşen zindancı oldu. Zavallının başı üzerine bir balta inmişti. Adam, kapının önüne yanlamasına düştü ve düşerken Yuri'nin saldıranları yararak Dura-

koğlu'nun karşına dikildiğini gördü. Zindancı hemen o anda öldü. Ölürken dudaklarında garip bir gülümseme vardı. Kalbine giren bir kılıç vuruşuyla ölen Balaam'ın cesedinin üzerine eğildiği vakit de böyle gülmüştü.

Bir dakika sonra, ikinci bir ceset de zindancının cesedinin üzerine yığıldı. Bu, Osman'dı.. Şakağına bir gürz yemiş ve kanlar içinde devrilmişti. Bu sırada bir kılıç da onun vücudunun

bir tarafından girip öbür tarafından çıktı. Bu kılıç, şimdi Durakoğlu'nun karşısına dikilen Komutan Yuri'nin kılıcıydı.

Kanlı iki kılıç birbirine çarpınca bir kan yağmuru döküldü. Durakoğlu öfkeli bir sesle:

—Beni tokatlayan rezil heriflerin sonuncusu oluyorsun.. Ötekilerin hepsi kılıcımla öldü. Sıra sende...

Komutan Yuri kin ve nefretle haykırdı:

—Oysa şimdi ben seni öldüreceğim alçak... Leon,Mihail, Repnin, Balaam... Hepinizin öcünü alıyorum.

Durakoğlu kükredi:

—Leon, Mihail, Repnin, Balaam!... Sonuncu köpek Yuri de yanınıza geliyor!

Durakoğlu aynı anda yay gibi uzandı ve kılıçlı kolu ileri doğru fırladı..

Komutan Yuri'nin ölümü, talihle kendi arasında kararlaştırılmış basit bir işmiş gibi olup

bitti...

Durakoğlu'nun şimşek gibi bir hızla uzattığı kılıcı Yuri'nin kalbine saplandı ve Komutan yıldırım çarpmış gibi cansız bir halde yere devrildi.

O vakit salonda bir fırtına koptu. Muhafızlar korkunç çığlıklar atarak Durakoğlu ile ayakta kalan son iki arkadaşının üzerine saldırdılar.

Durakoğlu, ayaklarının ucuna basarak etrafına bakındı.

Büyücü Diviye ile Prenses Aleksandra sarayda değillerdi, herhalde tehlikeden kurtulmuş olacaklardı.

Durakoğlu birden irkildi. Üzerine ılık bir kan ırmağı boşandı. Bu kan yüzünden aktı, ellerini kızarttı ve şimşek gibi bir bakışla, boğazı delinen Hüseyin'in yere düştüğünü gördü.

Hızlı hareketlerle yorulan gözleri artık, sağında vuruşan dev gibi bir adamdan başka bir şey görmüyordu. Bu adamın kolu otomatik bir hare-

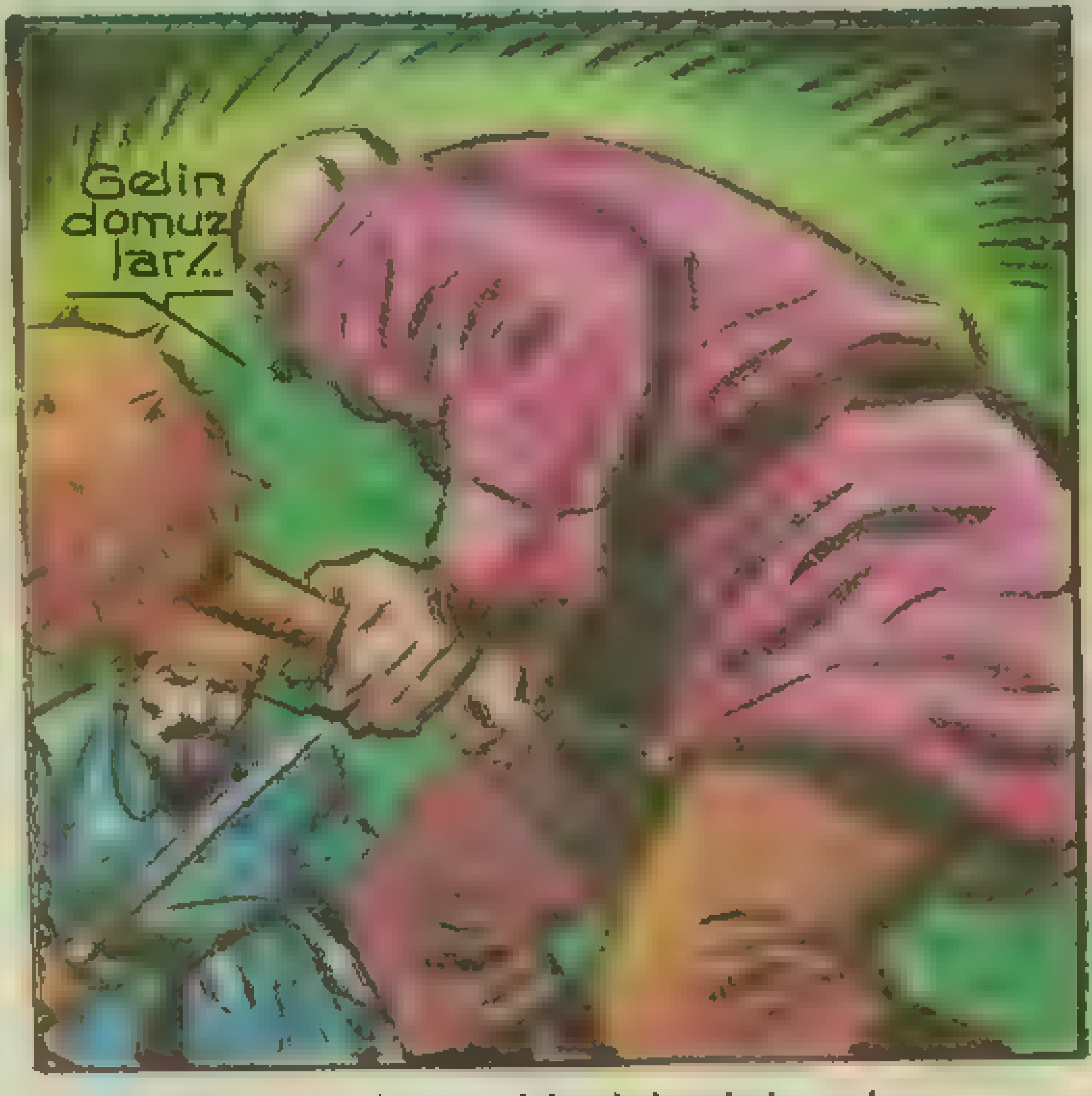

ketle iniyor, kalkıyor, bir daha iniyordu.

Askerlere karşı, Durakoğlu'ndan başka ayakta kalan tek kişi Bekir'di. Bu iri yarı adamın kolu, yalnız bir devin kolaylıkla kullanabileceği çok ağır bir gürzü sallıyordu. Çok sakindi. Durakoğlu'nun yanında iş gördüğünden memnun bir hali vardı. Önüne gelen her muhafızı bir gürz darbesiyle kanlar içinde deviriyordu.

İşte Durakoğlu, iki hücum arasında bunları gördü ve işine devam etti.

Kılıcı mükemmel işliyordu. Kolu göğüslere doğru uzanıyor ve kılıcının her geri çekilişinde ucundan kanlar akıyordu.

Durakoğlu'nun ağzından artık tek kelime bile çıkmıyordu. Çevresinde hareketlerden, feryatlardan, inlemelerden oluşan bir fırtına kopmuştu. Fakat o bu sesleri duymuyordu. Etrafına, duygusuz ve anlamsız gözlerle bakarak vuruyordu. Bütün gücü hareket için toplanmıştı. Sinirleri gerilmiş, gözleri fırlamış, dişleri sıkılmıştı.

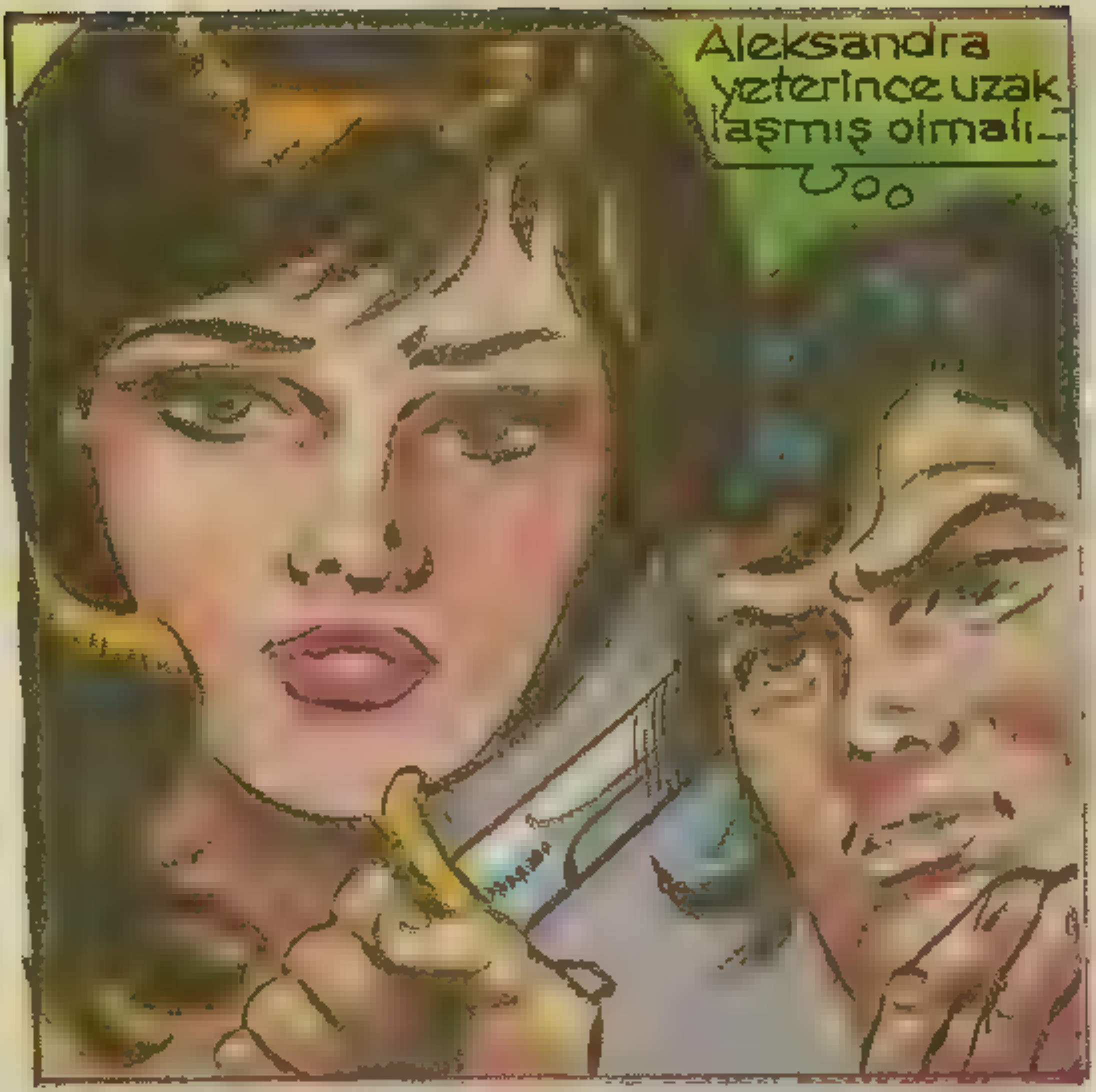

Çevresinde on beş kadar ceset yatıyordu.

Saldıranlar öfkeyle arkadaşlarının cesetlerine basıyorlardı.

Durakoğlu, bir daha çevresine baktı ve zamanla ölçülmeyecek kadar kısa bir düşünceyle Diviye ile Aleksandra'nın kurtulmuş olabileceklerini hatırladı. Fakat bu düşünce üzerinde durmadı, dövüşmeye devam etti.

Birden bire durdu. Kont Andreyeviç yani Prenses Aleksandra'nın babası karşısındaydı.

Kont Andreyeviç, Komutan Yuri'nin düştüğünü görmüştü. O zaman ite kaka adamlarının arasından geçti, Durakoğlu'na doğru yürüdü. Kanı müthiş bir öfkeyle kaynıyordu. Çünkü Yuri'yi çok severdi.

Kont çok öfkeliydi. Bu çılgın Türk'le yarım kalan dövüşünü tamamlamak ister gibiydi..

Tam bu sırada bir gürz, ıslık çalarak bütün hızıyla Durakoğlu'na doğru indi. Gürz yere düştü, fakat Durakoğlu düşmedi. Gürzü yiyen Bekir olmuştu. Dev adam, Durakoğlu'na doğru gelen gürzü görmüş ve öne atılmıştı. Bu yüzden gürzü o yemişti.

Ağır demir, başının sol tarafına ve omuzuna çarparak yere düşmüştü.

Bu darbeyi yiyen Bekir de yere devrilmiş ve hareketsiz kalmıştı.

Kont Andreyeviç öfkeli bir hareketle elini kaldırdı.

Kılıçlar, gürzler, baltalar durdu.

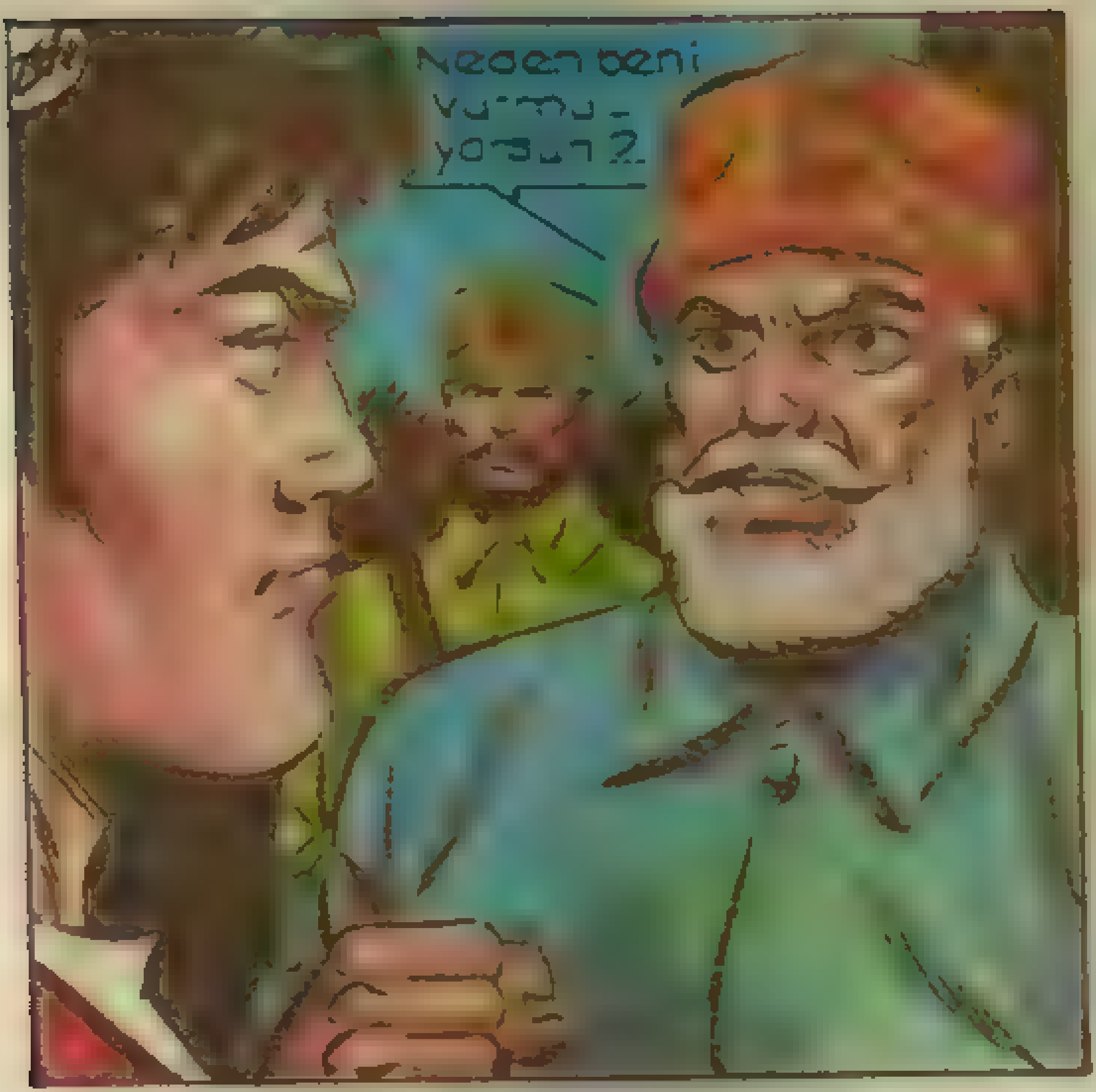

Homurdanmalar, küfürler sustu, herkes hareketsiz kaldı. Şimdi, yaralıların iniltilerinden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Durakoğlu başını eğdi ve ayaklarının dibinde yatan Bekir'i gördü, titredi. Bakışları ıstırapla bulandı. Sonra başını kaldırdı. Bu veda sahnesi, delikanlının kasırga dolaşan düşünceleri arasında çok kısa sürmüşüt.

Kont Andreyeviç, eline fırsat geçtiği halde kendisine kılıç kaldırmayan Durakoğlu'na öfkeyle bakarak kükredi:

—Niçin beni vurmuyorsun?

Durakoğlu:

—Çünkü o sizi koruyor! dedi.

Kont Andreyeviç bunu biliyordu. Prenses Aleksandra'nın babası olduğu için Durakoğlu ona dokunamazdı. Çünkü bu genç kızına aşıktı...

—Haydi! Yakalayın bu serseriyi! diye emretti.

...Ve Durakoğlu'na dokunacak kadar yaklaştı. Bu suretle onu hiçbir şey yapamayacak bir duruma sokmuş oluyordu.

Durakoğlu, savunma durumu almak için vakit bulamadı. Yirmi kol ve yirmi hançer birden kalktı. Kont Andreyeviç bir daha kükredi.

—Onu vuranı ben öldürürüm!

Sonra ekledi:

—Bu adam adaletin malıdır. Suçludur İdama mahkûm edilmiştir. Onu yalnız devletin celladı vurabilir. Bütün Moskavalıların, gözleri katilin ölümünü görmeleri gerekir. Muhafızlar bu adamı idam meydanına götürün!

Kontes Hanna'nın adamları, Durakoğlu'nu muhafızlara teslim ettiler. Eliyle yakın muhafız, idam meydanının yolunu tuttu. Onların ortasında Durakoğlu yürüyordu.

Kontes Hanna, yaralılar ve kanlı cesetlerle dolu olan salondan çıkarken, Kont Andreyeviç'e dönüp:

—Kont dedi, artık Çariçe benim. Büyük kilisenin çanlarını çalıp, bu mutlu haberi ülkeme verin.

İktidar hırsıyla gözleri kararan kadın, Çar İvan'ın ölmemiş olabileceğini düşünmüyordu bile..

Cesetler arasında dolaşmaktan korkmayan kanlı bir hayalet gibi yavaş yavaş yürüyordu. Kont Andreyeviç, bir an için gözlerinden ateş saçarak, vücudu titreyerek orada kaldı, sonra o da salondan çıktı.

Biraz sonra içeride cesetlerden başka kimse kalmamıştı. O zaman bu cesetlerden biri kalkmak ister gibiydi bir hareket yaptı ve tekrar yere düştü.

Adam, küfreder gibi homurdandı, yeni bir gayret göstererek diz çöktü, sonunda ayağa kalkarak duvara dayanabildi.

Bu, dev yapılı adam Bekir'di. Omuzuna inen gürz, onu öldürmemişti. Bekir yere kendini bilmez bir halde düşmüştü. Onu kurtaran da bu oldu.

Orada çarpışanlardan biri, onun yaşadığını fark etmiş olsaydı, zavallının işi derhal tamamlanırdı.

Bayılmış olan dev adam, çok uzun sürmeden kendine gelmişti. Önce bir gözünü açtı ve bir rüya görür gibi Kontes Hanna ile Kont'un konuştuklarını işitti.

Ayağa kalktığı vakit Bekir, sızlayan kafasında düşüncelerini toplamaya çalıştı. Zavallının ilk düşüncesi şunlar oldu:

—Boğazım ateş gibi yanıyor. Böyle bir susuzluğu giderebilecek tek adam Rusya Çar'ıdır. Gidip Çar'ı öldürürsem, bunun karşılığı olan renk renk şarap içebilirim. Fakat az önce konuşulanlar neydi? Şimdi Çar kim, Çariçe kim? Yoksa Çar'ı öldürdük mü Fakat bu ne kadar çok kan? Acaba Durakoğlu ne oldu?

Titredi, kapının kanadına yapıştı, elini oğuşturdu ve çevresine bakındı. Sonra kekeledi:

—İşte Osman... İşte Hüseyin?.. Hey, siz söyleyin bakalım. Biz, gülmekten hoşlanan Çar'ı öldürdük mü yoksa?

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

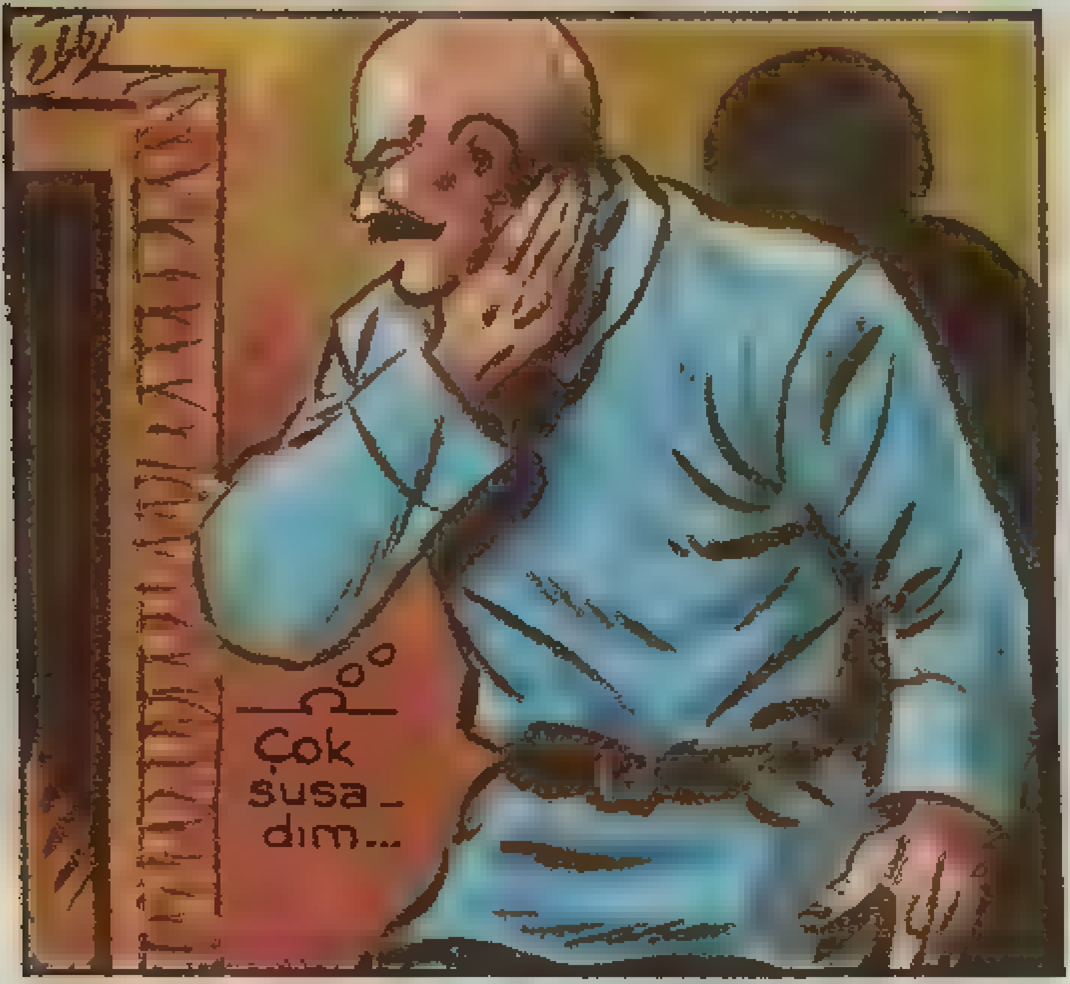

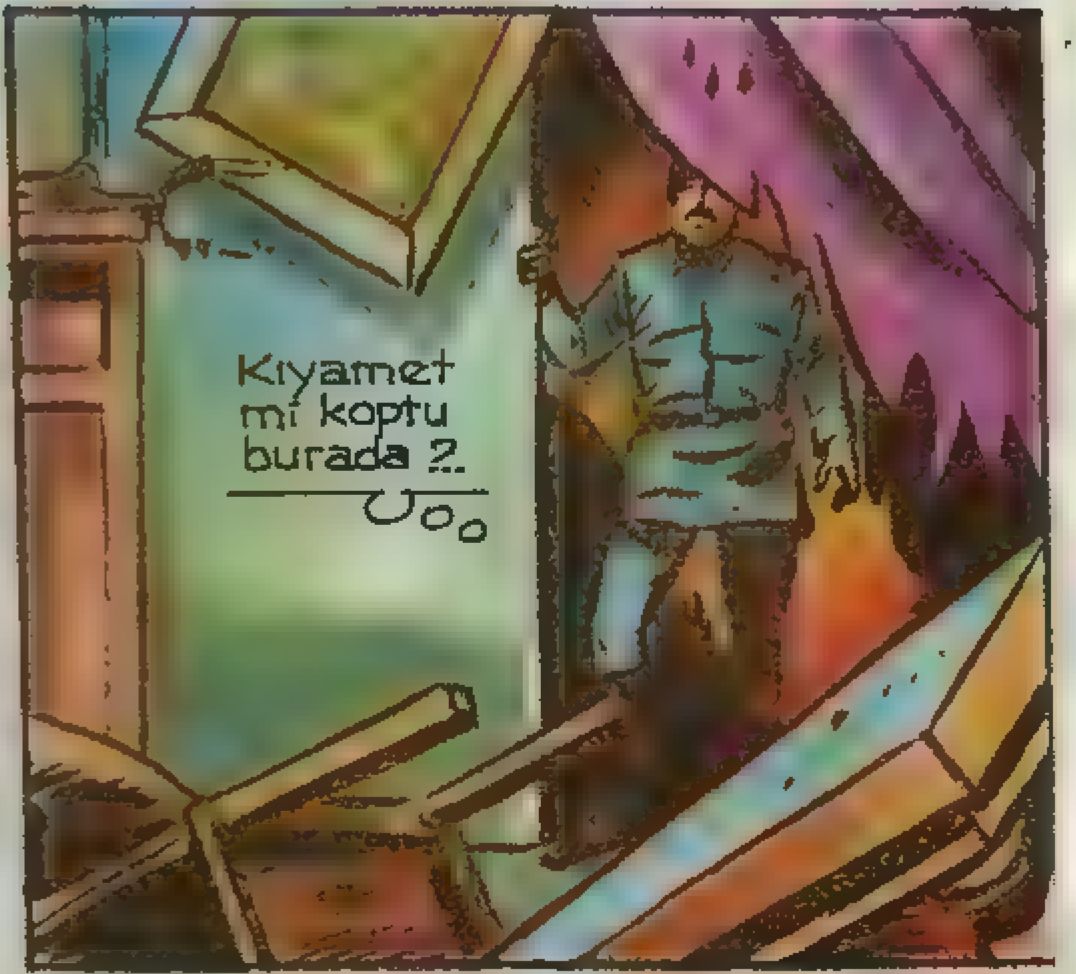

—Fakat ne diye cevap vermiyor bu herifler?.. Aaaa.. Ölmüş zavallılar... Nihayet şeytan onların canlarını aldı. Bana içecek bir şey verin efendim, çok susadım..

Bekir, duvarı tuta tuta yüremeye başladı. Biraz sonra kendini daha kuvvetli hissetti. Kan kaybetmesinden ileri gelen susuzluk onun hareketlerini düzenleyen tek duyguydu.

Neye mal olursa olsun, Çar'ın dairesine gidecekti. Orada Majeste kendisine muhakkak içecek bir şey verirdi.

Biraz sonra, kanlı salonda hatırladığı karmakarışık fikirler kafasında sıralandı. Çar İvan'ı vurmamış olduğunu kesinlikle hatırladı. Bir süre yürüdükten sonra Çar'ın dairesini buldu, içeri girdi.

Bekir salondaki karışıklığı görünce şaşırdı, sonra homurdandı:

—Kıyamet mi koptu? Yoksa öteki salonda olduğu gibi burada da boğazlaşma mı oldu?

Gözleriyle çevreyi araştırdı ve birdenbire

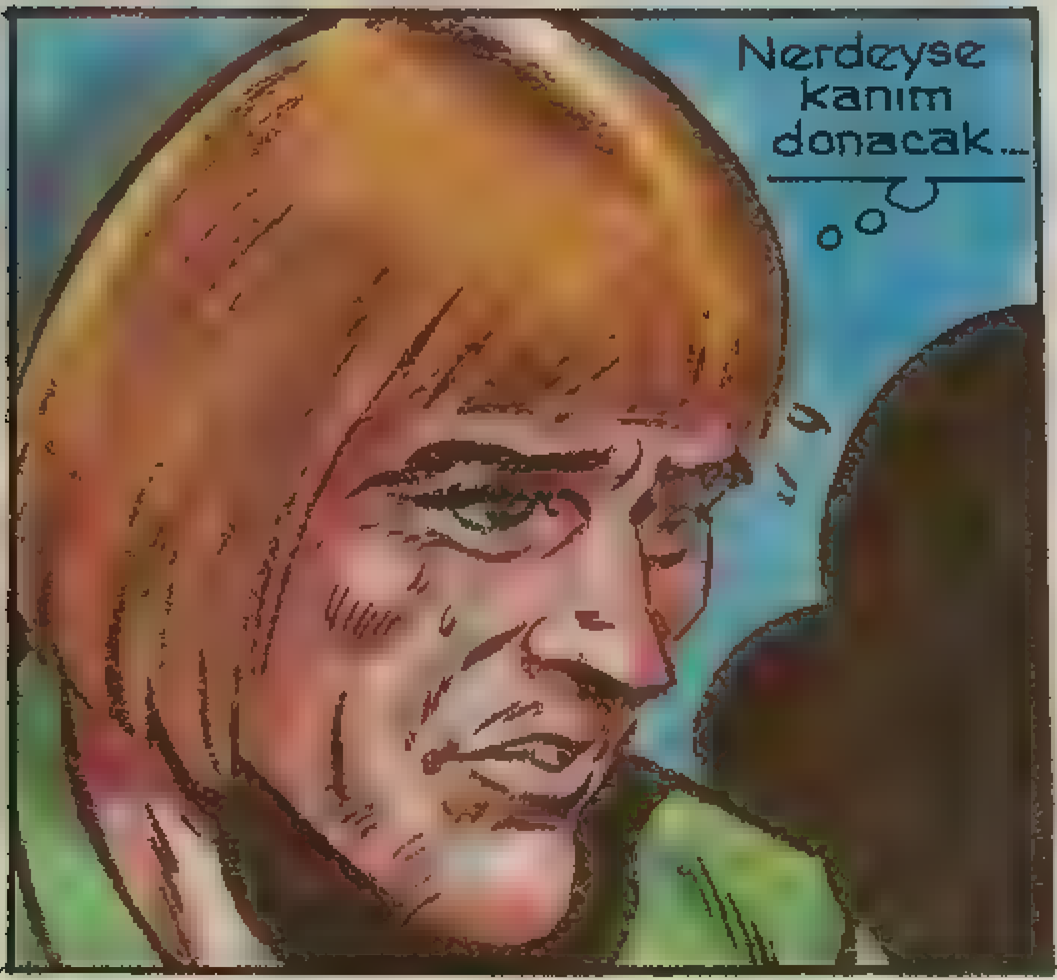

titredi.

Karanlık bir köşede, halı üzerine oturmuş iki adam, hararetle iskambil oynuyorlardı. Bunlar Çar İvan ile uşağı idi.

Uşağın dişleri çarpıyor, bütün vücudu titriyor, korkudan terliyor ve düşünüyordu:

—"Neredeyse damarlarımda kanım donacak. Ben zaten korkağın biri değil miyim?"

Çar İvan ise:

—Oyna kerata! diyordu. Oyun sırası sende şimdi.. Böyle arpacı kumrusu gibi düşünme de oyna!

Uşak, rastgele bir kâğıt oynadı ve düşünmekte devam etti:

—"Titriyorum. Fakat daha ölmedim. Şu halde düşündüğüm kadar korkak değilmişim"

Uşak gerçi korkak değildi ama, kaçmak istiyordu. Mümkün olduğu kadar çabuk kaçmak...

Prenses Aleksandra'nın dairesinden gelen ölüm seslerinin anlattığı savaştan kaçmak...

Fakat Çar, karşısına oturmasını emrettiği için kalkıp gidemiyordu.

Bekir onları böyle bir durumda buldu. Uşak:

—**İşte dedi, yardım geldi..**

Çar sakin sesiyle:

—**Nasıl? Sen misin keşiş?** diye sordu. Sonra hayretle devam etti:

—**Biraz önce ben seni yakalayıp öldürmedim demek? İşte buna pek sevindim.**

Bekir:

—**Majeste dedi, susadım!..**

Çar İvan kalktı, yemek odasanı geçti, kolları şişelerle dolu olarak döndü ve tekrar yere otururken:

—**İçelim ve oynayalım!** dedi.

Bu adam Rusya Çarıydı. Bu anda Kremlin

Sarayı'nda ve Moskova'da fesat ve ihanet, zincirinden boşanmış, ölüm her yanda kanat germişti.

Bekir, uşak ve Çar, susuzluklarını giderdiler. Bu sırada deli Çar, durmadan kağıt oynuyor ve anlaşılmaz sözler söylüyordu. Yanakları kızarmıştı. Gözleri ateş saçıyordu. Bununla beraber delilik buhranı yavaş yavaş geçmeye başlamıştı.

Çar da uşak da, Bekir'in nasıl yaralandığını merak etmedi. Çünkü sarayda başlamış olan faciayı öğrenmekten adeta korkuyorlardı. Deli Çar durmadan aynı sözleri tekrarlıyordu:

—**Oynayalım!.. Oynayalım!**

O vakit Bekir:

—**Majeste, dedi saat dörtte, büyük salonda bir oyun oynayacak.**

Bekir, yarı baygın yatarken Kontes Hanna ile Kont Andreyeviç'in konuşmalarından bunu öğrenmişti.

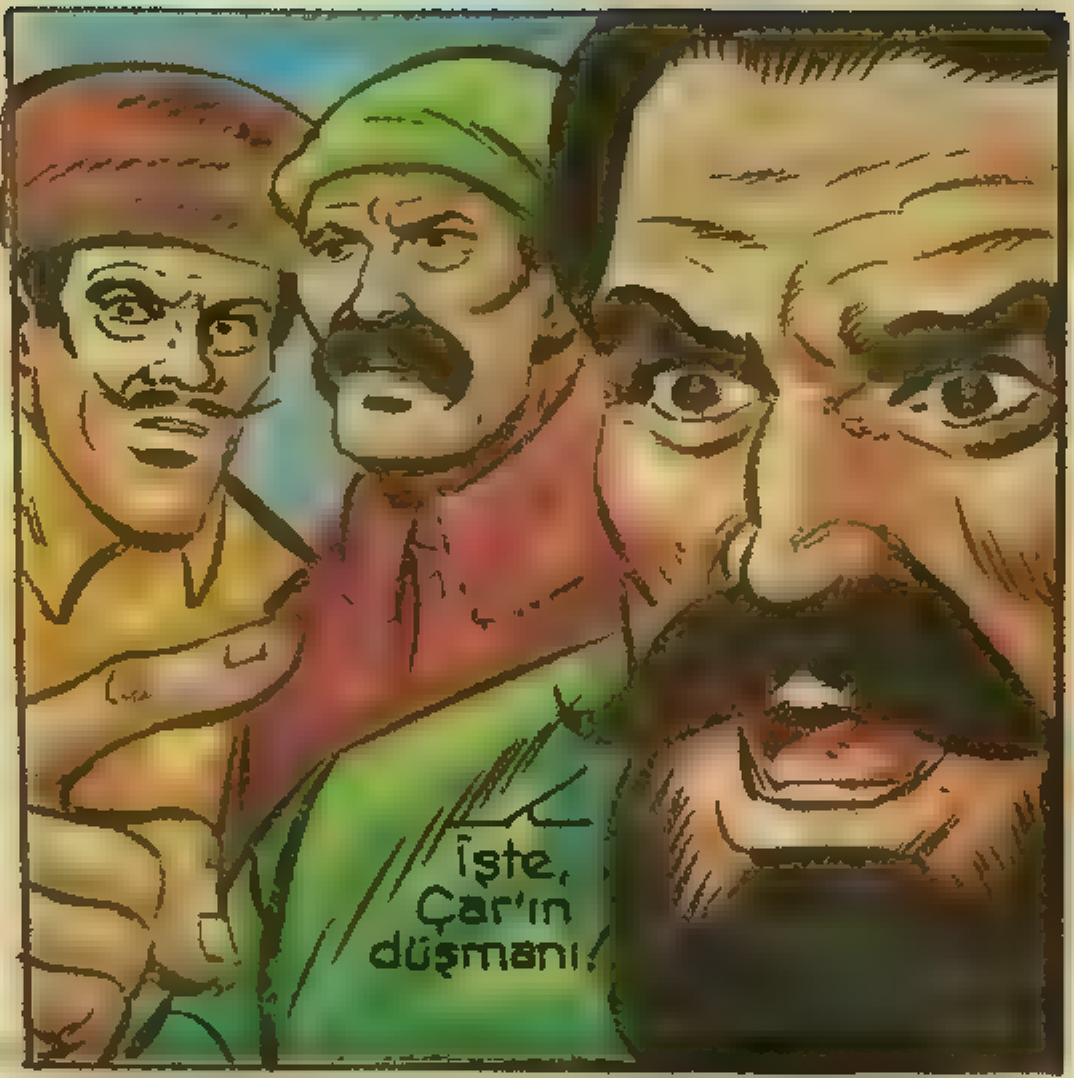

Akıllı uşak, merakla başını kaldırdı ve dik dik Bekir'e baktı. İri yarı adam korkunç bir sükunetle devam etti:

—**Majeste.. Duyduklarım şunlar: Dinleyin. Sanıyorum ki sıkı bir oyun oynamak saati yakında gelecektir. Sizi devirmek ve yerinize geçmek istiyorlar. Hatta sizi öldü sanıyorlar.**

★ ★ ★

İdam meydanında, mahkumun gelişi büyük bir gürültüyle karşılandı. Askerler kalabalığın arasında güçlükle ilerliyor, başta yürüyen elleri sopalı zabıta memurları:

—**"Açılın!.. Çar'ın adaletine yol verin!"** diye haykırıyorlardı. Halk da bağırıyordu:

—**İşte mahkum! İşte Çar'ın düşmanı!**

Bu ölüm yerine doğru yürüyen insanın, gerçekten suçlu olup olmadığını düşünenler de vardı. Bir kısım insan mırıldanıyordu:

—**Mahkûm.. Evet.. Fakat gerçekten suçlu mu? Bunu kimse bilmez. Çar'ın adaletinden sual olunmaz!**

Mahkumun suçsuz olabileceğini düşünenler bile buna sinirlenmiyordu. Halkın tüm düşüncesi, yapılacak işkenceyi görmekten ibaretti.

Durakoğlu, muhafızların ortasından yürüyordu. Bağlı değildi. Kremlin Sarayı'ndan çıkarken, yanıbaşındaki asker onu kolundan tutmak istemişti. Durakoğlu ona:

—**Dostum, demişti, kaçmam imkânsızdır. Böyle bir düşüncem yok. Ben isteğimle yürüyeceğim. Bana inanıyorsan, benim ceza gördüğümü görmek istiyorsan, seni bana dokunmamaya davet ederim.**

Bu söz, o kadar garip bir tavırla söylenmişti ve asker, mahkûmun gözlerinde öyle kesin bir karar okumuştu ki, derhal kolunu bıraktı.

İdam meydanına geldiler.

Durakoğlu ilk bakışta ölüm yerini gördü ve titredi.

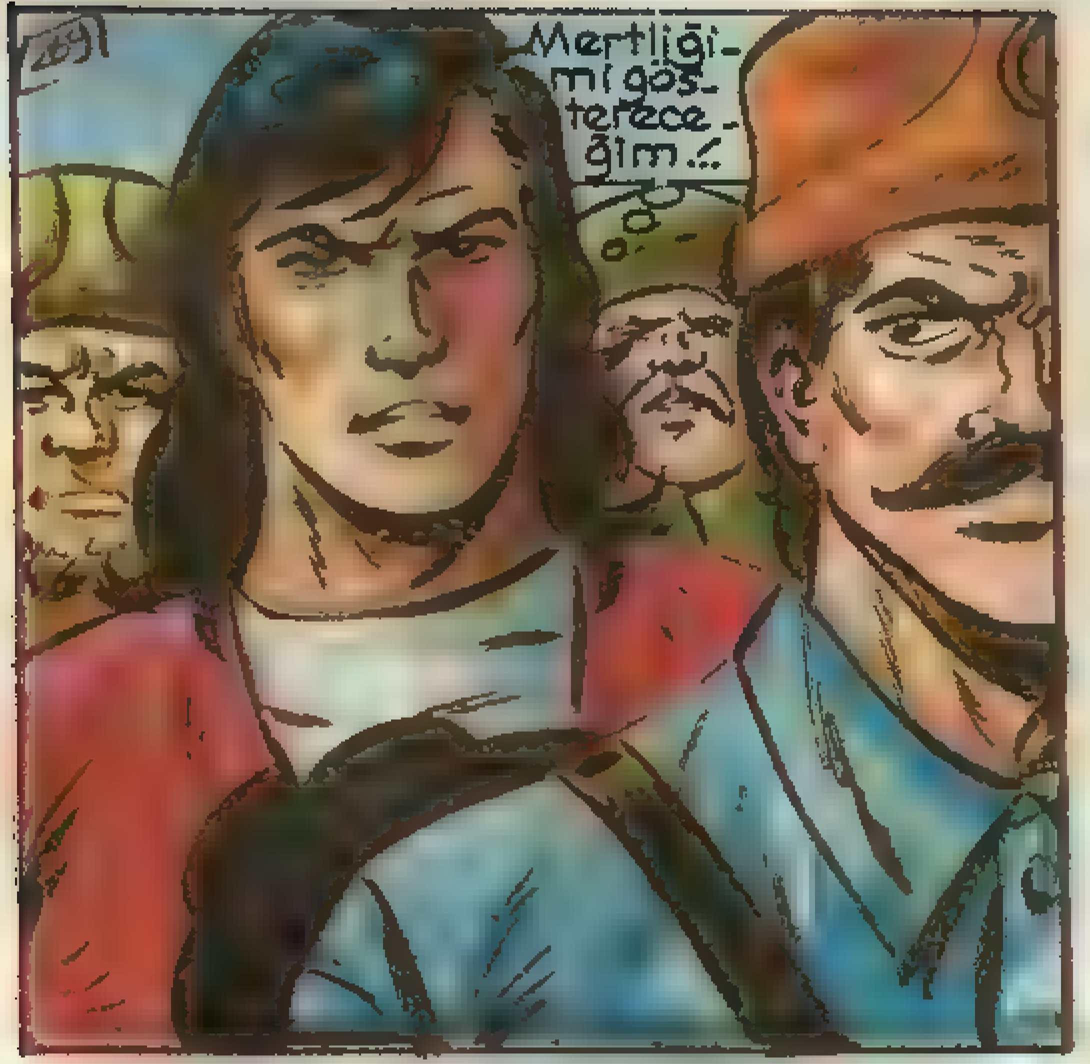

Hayattan ayrılma kederiyle delikanlının kalbi sıkıştı. Bir an içerisinde düşündü. Buradan kaçmak imkansızdı. Fakat acaba bir kavga çıkabilir ve bu kavga içinde kendini öldürtebilir miydi?

Bu suretle işkenceden kurtulmuş olacaktı.

Fakat bunun da olanaksız olduğunu hemen anladı ve düşündü:

—"O halde, sonuna kadar mert bir Türk oğlu olduğumu göstermeye çalışayım!"

Ölümden korkmuyordu. Fakat dili koparıldıktan eli bilekten kesildikten sonra, hafif hafif yanan bir ateş üzerinde can vermek düşüncesi kalbini ağzına getiriyordu.

Bu korkunç işkenceye nasıl dayanacağını düşünüyordu.

Meydanda bulunan askerler, ölüm yerinin çevresini halktan boşaltmışlardı. Halk, askerlerin bu şiddetli hareketleri karşısında öfke ile ho-

murdanıyordu.

Durakoğlu, idam sehpasının basamaklarını hızlı hızlı çıktı. O zaman, kendisine sırtını dönerek son defa baltasını kontrol eden celladı gördü.

Bu kalabalıktan ıstırap dolu bir nefes yükseliyor gibiydi. Kadınların, gençliğine acıdıklarını duyar gibi oldu.

Sonra dimdik durdu, düşündü:

—"Bana cesaret ver Tanrım!... Burada bir Türk gibi ölmeliyim! Ölmek bir şey değil, fakat eziyet çekmek. Bağıramayacak kadar metin olabilecek miyim?"

Cellatlar son hazırlıklarını yapıyorlardı. Artık ölüm iyice yaklaşmıştı. Durakoğlu içinden dünyaya karşı son bir defa bağırmaya ihtiyaç duydu ve haykırdı:

—Durakoğlu! Ben Durakoğlu'yum!

Müthiş bir ses gürledi:

—**Ben buradayım Durakoğlu! Geliyorum!**

...Ve Durakoğlu, ölüm yerinin hemen yanıbaşında şimşek gibi kalkan ve indiği vakit tersiyle iki askeri yere seren geniş bir kılıcın parladığını gördü. Aynı anda:

—**Durakoğlu!.. Durakoğlu!.. İşte geliyorum!** diye haykıran bir adam, merdivenlere doğru atıldı.

Durakoğlu kükredi:

—**Şövalye Timofey! Sen ha?**

Şövalye Timofey de bağırdı:

—**Evet, benim... Al şunu!**

Durakoğlu, yüzü öfkeden morarmış, deli gibi bir halde bulunan Timofey'in uzattığı kılıcı aldı. Hayretinden olduğu yerde taş kesilen halk arasında derin bir sessizlik hüküm sürerken, Şövalye Timofey durmadan haykırıyordu:

—**Durakoğlu, artık iki kişiyiz!**

Sakin bir ses:

—**Üç olduk! Ben de sizinle beraberim!** dedi.

Durakoğlu'nun şaşkın gözleri, yanıbaşında, elinde baltasıyla yer alan celladı gördü.

Cellat, bu adam, Moskovalı asilerin şefi Guryan usta idi. Bir an içinde kızıl cübbesini çıkardı ve gerçek elbisesiyle göründü. Yiğit ve mert bir adamdı bu..

Bu süre içinde, cellat yamakları da kılıçları ellerinde onun arkasında dizildiler. Kırk kadar vahşi görünüşlü, sert çehreli adam da ölüm yerini işgal etti.

Halk arasında bir kıyamet koptu:

—**Asiler.. İhtilalciler...**

Guryan usta Durakoğlu'na gülümseyerek şöyle dedi:

—**Büyücü Diviye'ye borcum vardı. Kızımın hayatını o kurtarmıştı. Borcumu ödemem için, benim de seni kurtarmamı istedi delikanlı. Bu yüzden ben ve adamlarım, buradayız.**

—**Sağol Guryan usta... Bu iyiliğini unutmayacağım...**

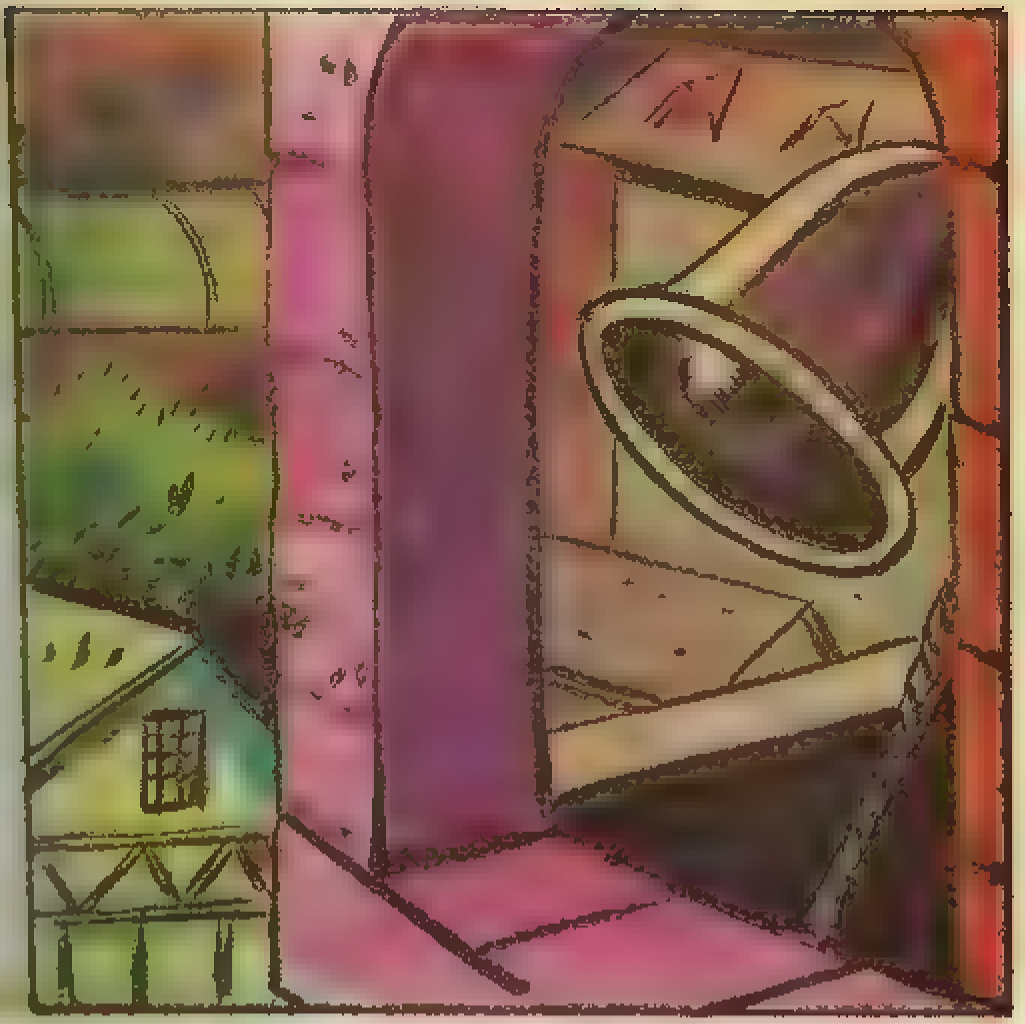

Şövalye Timofey haykırdı:

—**İleri!**

Durakoğlu kükredi:

—**Savulun... Canını seven önümüzden kaçsın!**

Guryan ustanın adamları, geniş merdiveni inmeye başladılar. Durakoğlu öndeydi. Biraz arkada Guryan usta, silahşörlerine sert emirler veriyor ve onları savaş düzeninde sıralıyordu.

Bir an donmuş gibi duran insan denizi ise tekrar dalgalanmıştı. Bu yüzden Kremlin meydanı karmakışıktı.

Şimdi, ölüm yerinin çevresinde çılgınca bir savaş oluyordu.

Tam bu sırada, madeni bir ses meydandaki bütün sesleri bastırdı. Feci ve umutsuz bir anlamı olan bu ses karşısında meydanda kısık bir sessizlik oldu. Sonra savaş gürültüsünü bastıran

haykırmalar duyuldu. Bu haykırma meydandan taştı, sokakları kapladı, tüm Moskova'ya yayıldı:

—**İşaret!.. İşaret"**

Bu Kontes Hanna'nın işaretiydi. Bu büyük kilisenin çanıydı. Çan iki defa, üç defa ağır ağır çaldı.

Sonra vuruşları daha çabuklaştı, halkı öldürmeye davet ediyormuş gibi gökleri doldurdu.

Şövalye Timofey, kılıç sallamakta devam ederken haykırdı:

—**Bu çanlar ne?**

—**Çar'ın adamlarının öldürülmesi için işaret!**diye Guryan usta cevap verdi...

Halk birdenbire asker gibi sıralanmış, belirli noktalara doğru yürümeye başlamıştı.

Atlı bir kıta, zırhlarını şakırdatarak Moskova nehri boyunca dörtnala yürüdü ve haykırdı:

—**Kontes Hanna!.. Çariçe Hanna!..**

Halk bu haykırışa cevap verdi:

—**Kahrolsun Çar!... Yaşasın Çariçe Hanna!**

Daha uzakta, şehirden, vahşi sesler yükseliyordu:

—Özgürlük!.. Özgürlük!

—Hürriyet istiyoruz...

Ölüm yerinin yanında savaş, bir boğuşma halini almıştı. Üç yüz asker, Durakoğlu'na, Şövalye Timofey'e ve Guryan Usta'nın adamlarına saldırıyordu.

Bu, kudurmuşların, saralıların boğuşmasını andırıyordu. Kollar sadece öldürmek ve boğazlamak için kalkıp iniyordu.

Bu sırada bir insan seli, şehirden harekete geçmiş ve şehir muhafızının adamlarını yenmeyi başararak Kremlin Sarayı'na doğru yüremeye başlamıştı. Ve bu yürüyen canavar, haykırışlarıyla tüm Moskova'yı titretiyordu:

—**Hürriyet... Hürriyet istiyoruz!**

Durakoğlu, şehirde başlayan isyandan habersiz, çılgınca vuruşuyordu. Önünde bir ceset yığını oluşmuştu. Şövalye Timofey de kanlı kılıcıyla ölüm saçıyordu.

Elleri ve yüzü kandan kızaran ve elbiseleri parça parça olan Durakoğlu, elindeki kılıcıyla, doğrudan doğruya inen darbelerle önündekileri öldürüyor ve dudaklarındaki biraz şüpheli gülümseyişle sanki:

"Daha ölmeye niyetim yok. Ecdatlarıma kavuşmadan önce, bir çok Rus'u cehenneme yollayacağım!" demek istiyordu.

Durakoğlu:

—**Savulun reziller! Hepinizi geberteceğim!** diye haykırırken, Şövalye Timofey de:

—**İleri!.. İleri!** diye bağırıyordu.

Guryan ustanın adamları ilerledi. Sağdan, soldan önden, arkadan gürzler yağdı. Her taraftan çelik kılıçlar parladı. Yeni cesetler, eski ölülerin üzerine düştü.

Durakoğlu, kılıcıyla kendine kanlı bir yol açarak ilerledi.

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

Bir ara nasıl olduğunu anlayamadan, kendini Üniversite sokağında buldu.

Bu sokakta asker yoktu artık. Gerçi sokak kalabalıktı ama bu sokaktakiler Durakoğlu'na ve beraberindekilere aldırış etmeden haykırıp duruyorlardı.

Bu adamlar , ne yapacaklarına önceden karar vermişler, görevlerine gidiyorlardı.

Durakoğlu ile Şövalye Timofey bir an bakıştılar. Bu bakış, o kadar kanlı, o kadar karanlık ve o kadar bulanıktı ki, ikisi de bir an tereddütle durdular. Sonra ikisi de sevinçle kucaklaştı.

İsyancıların lideri Guryan usta:

—**Kurtuldunuz!** dedi.

—**Sayenizde... Fakat bu iş nasıl oldu anlayamadım doğrusu...**

İsyancıların şefi cevap verdi:

—**Mesele çok basit. Cellat Tiverzin usta arkadaşımdır. Sözümden çıkmayan bir arkadaşım. Senin mahkûm edildiğini öğrenir öğrenmez onu**

buldum. Çünkü Büyücü Diviye'ye seni kurtaracağıma dair söz vermiştim. Cellat Tiverzin önce teklifimi kabul etmek istemedi, fakat sonunda razı oldu...

Guryan usta, kurnaz kurnaz gülümseyerek devam etti:

—**Cellat Tiverzin, o anda sıtmaya tutuldu ve yerine bir vekil göstermesini istedikleri vakit, bu işi benim başarabileceğimi söyledi. İşte sen de bu süratle kurtuldun. Şimdi yapacağınız iş, Moskova'dan çıkmaktır.**

İsyancıların lideri durdu, delikanlının gözlerinin içine bakarak sordu:

—**Söyle bakalım, nereye gitmek istersin?**

Durakoğlu, karanlık bir sesle cevap verdi:

—**Kremlin Sarayı'na...**

—**Neee?...**

—**Evet, Kremlin sarayında görülecek bir hesabım var.**

—Fakat bu intihar etmek gibi bir şey olur...

Durakoğlu şimşek çakmaya hazırlanan fırtına bulutu gibi gülümsedi.

—Ben tehlikeyi severim..

Şövalye Timofey başını salladı:

—Ben de...

—O halde, doğru Kremlin Sarayı'na...İleri!...

★ ★ ★

O gün, öğleye doğru, sarayın büyük salonunda altmış kadar asilzade toplanmıştı.

Her on beş dakikada içeriye giren bir haberci, Moskova'da olan olaylar hakkında bilgi veriyordu.

Savaş elbiseleri giymiş olan Çar'ın başkomutanı General Aleksiyev, başı açık olarak oturuyor ve verilen haberleri dikkatle dinliyordu.

General öfkeliydi. Çar'dan hiç bir haber alamıyordu çünkü. Sarayda öldüğü rivayet ediliyordu. Eğer ölmüşse, işler daha da karışacaktı. Yok, eğer sağsa, onu korumak generalin göreviydi.

General Aleksiyev'in çevresinde, zırhlara bürünmüş asilzadeler, heykeller gibi hareketsiz duruyor, her birinin arkasında bir uşak, buradan çıkarken giyecekleri miğferleri tutuyordu.

Bu, heybetli ve korkunç bir toplanıştı. Çarlığın bütün asilzadeleri bir araya gelmişti. Öfkeden titreyen bu adamların hepsi Kontes Hanna'ya karşıydı. Bir çoğu, bu haris kadının yüreğini eliyle göğsünden çıkararak, köpeklerine yedireceğine yemin etmişti.

Ancak, Kontes Hanna'nın adamları saraya hakim görünüyorlardı.

Saat on ikiye doğru, son bir haberci geldi ve General Aleksiyev'in kulağına bir şeyler söyledi. General sarsıldı, bütün vücudu titredi, sonra irade gücüyle sakinleşti, buz gibi soğuk bir sesle:

—Baylar dedi, meclis açılmıştır. Herkes fikrini söylesin.

Öfkeli bir kont ileri atıldı:

—Şimdi laf ve meclis sırası değil. Kılıçlarımızı çekelim ve Kontes Hanna'nın adamlarının üzerine saldıralım.

Bu sözler, alkışlarla karşıland. General Aleksiyev hazin bir gülümsemeyle:

—Çok doğru söyledin, dedi. Düşmanlarımızın üzerine atılmak, onları mahvetmek, ya da zaferlerini çok pahalıya mal etmek... Bu şerefli ve güzel bir iştir, fakat çok zordur.

General bir an sustu, merakla kendisine bakan asilzadeleri kısa bir süre süzdü:

—Şimdi size durumunuzun ne olduğunu açıkça anlatacağım. Bu sabaha kadar, Kontes Hanna'nın hazırladığı fesadı bilmiyorduk. Sizi buraya çağırdığım zaman çok geç kalmıştık. Moskova'nın başlıca sokakları ve kaleleri tutulmuştu. Buraya geldiğiniz vakit, iki saat önce, bize şerefle ölmekten başka bir kurtuluş çaresi kalmamış bulunuyordu.

Kuzeyli bir asilzade fikrini söyledi:

—Fakat, biraz önce, Çar'ın dairesine gitmeye karar verdik. Orada ölsek bile, Rusya tacını koruyarak öleceğiz. Rusya'nın bir Çar'ı var. Gidip onu koruyalım.

General Aleksiyev ayağa kalktı, yüzü çok korkunç bir hal almıştı. Onun müthiş bir şey söyleceğini anlayan salondakiler titredi. General:

—Çar ölmüştür! dedi.

Hiddet, öfke, belki de dehşetten doğan bir sessizlik, bu sert ve vahşi savaş adamlarının üzerine düştü. General devam etti:

—Yarım saat önce Çar'ı öldürdüler, boğazladılar..

Bu adamlar, hayat ve ölüm üzerinde konuştuklarını unutarak başlarını eğdiler ve en içten sesleriyle mırıldandılar:

—Allah, Çar İvan kulunun taksiratını affetsin!..

Sonra doğruldular ve korku ile birbirlerine baktılar. Haber müthişti. Çünkü Kontes Hanna'nın mutlak zaferini anlatıyordu.

General Aleksiyev, yeniden söze başladı:

—Baylar, görüyorsunuz ki, Kremlin sarayında kalamayız artık... O halde yapacağımız tek iş kalıyor. Yolda düşüp ölenlere aldırış bile etmeden, dış kapıya doğru yürüyeceğiz. Sağ kalanlar Moskova'ya dağılıp, yeni kuvvetler, topladıktan sonra tekrar saraya hücum edebilir.

Asilzadeler sessizce birbirlerine baktı, sonra hep bir ağızdan haykırdılar:

—Savaş!... Savaş!... Sonuna kadar savaş!..

★ ★ ★

Artık şehir de, saray da mahşer yerine dönmüştü. Kimin kimle vuruştuğu belli değildi. Herkes birbirini öldürüyordu.

Saray kapılarını zorlayan halk bağırıyordu:

—Yaşasın hürriyet.

—Halkı aç bırakanlar gebersin!

—Kahrolsun Çar!

Biraz sonra, ölüm isteyen feryatlar bütün sesleri bastırdı. General Aleksiyev ve adamları, ta uzaklara kadar halk dalgasının heyecanla kıvrandığını gördüler. Bu kıvranan vücutları, bu kin dolu çehreleri görmek çok korkunç bir şeydi.

Bu düşman halk, Çar'ın muhafızlarını, önden, arkadan, yandan sardı. Biraz sonra askerler sıkı bir çember içine girmiş bulunuyorlardı.

Yukarı kalkan gürzler kafalara indi, mızraklar atları vurdu, gerçek bir savaş başladı.

İki komutan düştü, askerleri saran adamlardan devrilenler oldu, kan aktı, dudaklarda köpükler kızardı..

Küfürler, lanetler, boğuk iniltiler, vahşi hareketler... İsyan her geçen an büyüyordu:

—Geber hain!

—**Al köpoğlu!**
—**Hepinizi asacağız...**
—**Kahrolsun Çar!**
Yaşasın Kontes Hanna!
—**Leşinizi köpeklere atacağız!**

Can verenlerin hırıltıları, yaralıların feryatları, dehşet, korku, bütün ağızlardan fışkıran kin dolu sözler, kanlar içerisinde birbirlerinin üzerine yuvarlanan vücutlar, ölürken bile öldürmek, boğazlamak, boğmak isteyen insanlar, küçük ırmakcıklar halinde akan, minik gölcükler halinde biriken kan.. Tüm bunlar bir dehşet manzarası yaratıyordu.

Karınları deşilen beygirler ayaklarıyla boşluğa vuruyor, gözleri bulanan başlarını kaldırmaya çalışıyordu.

Çelik kılıçlar, bir masal aleminde olduğu gibi pırıl pırıl parlıyor, bu seslere, durmadan çalınan

çan sesleri karışıyordu.

Kontes Hanna'nın adamları haykırıyordu:

—**Vurun! Öldürün! Kimse sağ kalmasın!**

Çar'ın son adamları da mahvolmuştu...

Birden bire müthiş bir ses kükredi:

—**Savulun!... Savulun rezil herifler!**

Durakoğlu ve Şövalye Timofey kalabalığın arasına şimşek gibi girdi, yardı ve geçti..

Durakoğlu düşünüyordu:

"—Bu kargaşalıkta Çar'ı bulup öldürmem, Mustafa beyin intikamını almam lazım... Sonra da Kontes Hanna'ya çoktandır hak ettiği cezayı vermeliyim! İntikam günü geldi çattı!

Şövalye Timofey sordu:

—**Nereye gidiyoruz!**

Durakoğlu, önüne çıkan bir askeri daha tepeledikten sonra cevap verdi:

—**Dedim ya, Kremlin Sarayı'na...**

Şövalye Timofey acı acı gülümsedi:

—Sen ölümünü arıyorsun... Çar sarayına kadar sana arkadaşlık edeceğim. Fakat daha ileriye gelir miyim, bilmiyorum..

—Sağol arkadaş... Bu kadar yardım da yeter bana...

—Haydi, ileri!...

Kılıçlar tekrar parladı, iki arkadaş saraya doğru, kendilerine kanlı bir yol açtılar...

★ ★ ★

Kremlin Sarayı'nın büyük salonunda ilginç bir sahne yaşanıyordu.. Kontes Hanna'nın adamları haykırıyordu:

—Yaşasın Çariçe!... Yaşasın Çariçe Hanna!

Kontes Hanna mağrur bir şekilde, kendisi için hazırlanan tahta doğru ilerledi... İşte tam bu sırada birden dehşet içinde durdu.. O hiç bir emir vermediği halde, asilzadeler de birdenbire durdular ve şaşkın şaşkın kulak kabarttılar.

Bu, görünüşte sebepsiz bir duruştu. Fakat korkunç, inanılmaz ve heyecanlı bir duruş oldu-

ğu anlaşılıyordu.

Acaba ne olmuştu?

Küçük, önemsiz bir şey, orada bulunanların pek çoğunun alışkın olduğu basit bir olay, Çar'ın dairesinden duyulan bir mızıka sesi hepsini adeta dondurmuştu.

En az yirmi kadar trampetin eşlik ettiği bir mızıka.. Dalga, dalga yükselen keskin, acı bir müzik... Bu, Çar İvan'ın mızıka takımıydı.

Mızıka, zafer marşını çalıyordu.

Bu marş, şimdi, sahibini bekler gibi boş duran tahtın bulunduğu bu salona, Çar'ın şeref vereceği büyük tören günlerinde çalınırdı.

Kontes Hanna titredi ve sarardı:

—Bu marş neden çalınıyor... Kim çalıyorsa onu...

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

[redacted]

Çizen :Ragıp DERİN

Sözünü bitiremedi. Tahtın iki yanındaki büyük kapılar birdenbire açılmıştı. Bir nöbetçi, feci bir sesle haykırdı:

—Çar geliyor! Çar'a yol açın!

Mızıka daha keskin sesle çalmaya başladı...

Herkes dehşet içinde kalmıştı.

Çar İvan ölmemiş miydi?

Yayılan haberler yanlış mıydı? Kiralık katiller görevlerini yapamamışlar mıydı?

Mızıka, daha keskin seslerle çalmaya başladı. Sağdaki kapıdan, büyük tören günlerine ait elbisesini giymiş olan Çar İvan girdi ve tahta çıktı.

Çar'ın karşısında Kontes Hanna, öfkeden ve korkudan kudurarak, bayılacak gibi bir halde, titreyerek durdu.

Durum birdenbire tersine dönmüştü... Öldü sanılan Çar'ın ansızın ortaya çıkması, Kontes Hanna ve taraftarlarını şaşkına çevirmiş, müthiş bir panik başlamıştı.

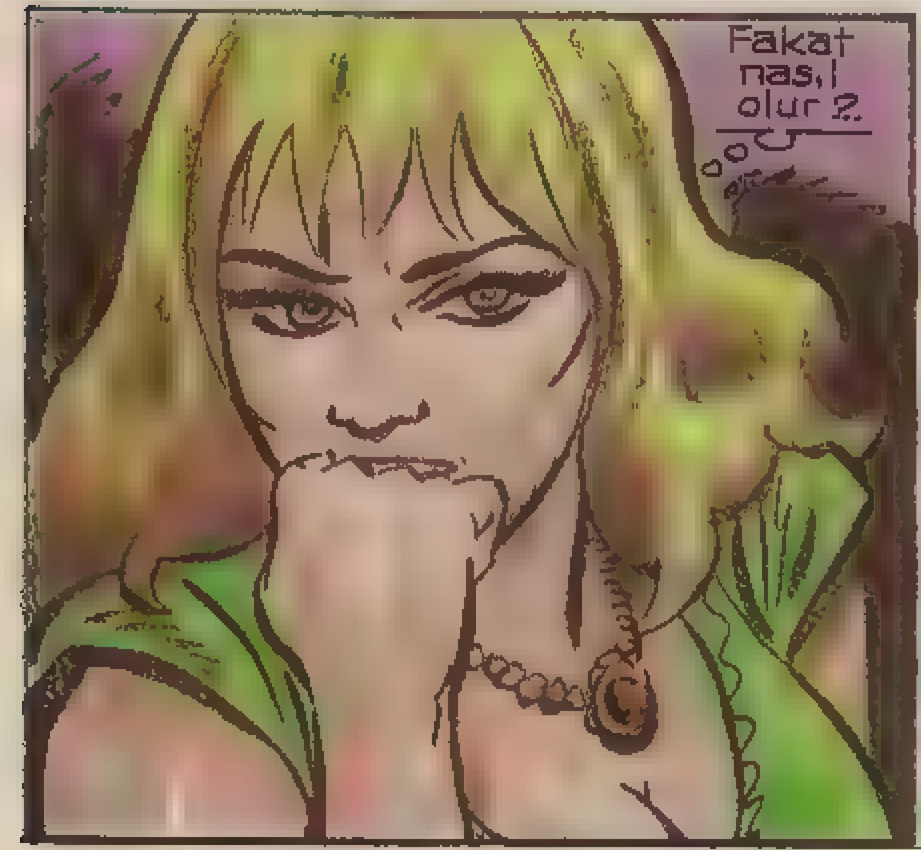

Şimdi herkes, Çar'ın intikamından korkuyordu.

Salonun tüm kapılarını Çar İvan'ın adamları tutmuş, ihanet eden komutanlar tutuklanarak götürülmüştü.

Kontes Hanna çıldırmak üzere olduğunu hissetti. Korku ve hayret içinde kekeledi:

—Yaşıyor!... Çar İvan yaşıyor! Fakat bu nasıl olur?

Sonra öfkeden titremeye başladı. Kendi adamlarına doğru döndü. Bir emir verecekti. Bu emir belki de bir hücum emri olacaktı. Tam bu sırada subaylardan biri Kontes Hanna'ya yaklaşıp kulağına fısıldadı:

—Soğukkanlılığınızı bozmayınız Kontes... Şu anda, idam sehpasından kaçan cani Durakoğlu da salonda bulunuyor. İsyanı o başlattı, siz onu yakalatıp, Çar'a hizmet etmek istiyordunuz...

Kontes Hanna'nın gözleri kurnazca parladı. Deli Çar'ı böyle aldatabilir miydi acaba?

Denemesi lâzımdı...

Boğulmak üzereyken kendisine uzatılan halata sarılan bir insan refleksiyle, "Anladım!" demek ister gibi gözlerini kapadı...

Bakışları salonda dolaştı ve parça parça olan elbiseleriyle kapının önünde duran Durakoğlu'nu gördü, haykırdı:

—Bu adamı yakalayın ve Majeste Çar'ın huzuruna götürün!..

Manevrayı anlayan Kontes Hanna'nın adam-

ları da bir ağızdan haykırdılar:

—Yaşasın Çar!... Kahrolsun Çar düşmanı!

Bir an içinde Durakoğlu, tahtın yanıbaşına kadar sürüklendi.

Kafasında çeşit çeşit düşünceler dolaşan Kontes Hanna da, korku ve öfke içinde, bir deli gibi yavaş yavaş ilerledi.

Çar İvan ayağa kalktı. İşi anlamış mıydı? Kimbilir belki de... Fakat bu korkunç dakikada kimse, Çar'ın aklının başında olduğunu, ya da de-

lice hülyasına devam etmekte olduğunu kestiremezdi.

Durakoğlu'nun kılıcını almışlardı...

Delikanlı'nın gözleri, iki düşmanı arasında mekik dokuyordu...

Şövalye Timofey onun hemen yanında duruyor ve hüzünlü bir sesle:

"—Söylemiştim sana... Sen ölümünü arıyorsun!" diye mırıldandı...

Durakoğlu kimsenin duymayacağı bir sesle:

"—Ben işaret edince kılıcını ver bana... Hiç değilse vuruşarak şerefimle öleyim!"

"—Olur" dedi Şövalye Timofey.... Fakat arkadaşını ölüm karşısında bile yalnız bırakmamaya kararlıydı...

Çar İvan, delice bir ısrarla beraberinde getirerek tahtının arkasında yer verdiği iki garip adama, omuzunun üzerinden bakarak gülümsedi.

Bu iki adam, uşağı ile sahte keşiş Bekir idi.

Biri korkudan titriyor, bacaklarının üzerinde güçlükle durabiliyordu. Sık sık dualar mırıldanıyor, evliyaları yardıma çağırıyordu. Bu adam, her an ölümü bekler gibiydi.

Dev yapılı Bekir ise sakindi. Homurdandı:

—Majeste, şimdiye kadar bu kadar susadığımı hiç hatırlamıyorum. Siz hiç birşeyden korkmayınız. Ben buradayım. Hele birisi kımıldamaya kalkışsın, alimallah tek başıma hepsini boğazlarım!

Bu kadar adamın hayatı, bir saltanatın ömrü, bir çarlığın mukadderatı, bir milletin talihi söz konusu olurken, orada, ölüm sessizliği içinde Çar İvan'ın sesi duyuldu:

—Saygı değer keşiş efendi, içeceksin... Kan veya şarap, herhalde bir şeyler içeceksin!

Sonra alayla gülen yüzünü, Kontes Hanna'ya çevirdi:

—Güzel şehrimizde büyük bir heyecana sebep olan bu serseriyi yakalayarak buraya getirdiniz, öyle mi?

Salon sessizdi. Bütün bir kalabalığın üzerine inen, ağırlığı omuzlar üzerinde adeta hissedilen korkunç bir sessizlik arasında Kontes Hanna cevap verdi:

—Evet majeste!

Durakoğlu sakin, her vakitki gülümsemesi dudaklarının ucunda, hareketsiz duruyordu.

Çar İvan tekrarladı:

—Suçlu bu adam mı?

Kontes Hanna:

—Evet majeste, dedi. **Ortalığı karıştıran, isyanı başlatan, sizi öldürmek isteyen katil bu!..**

Çar başını salladı... Bekir içinden bir küfür savurdu.

Şövalye Timofey, muhafızların arasında öfkeyle silkindi. Kontes Hanna, sesini kuvvetlendirmek isteyerek:

—Katil! dedi.

Sessizlik bir kat daha ağırlaştı, endişe bütün kalabalığın üzerine çöktü. Bir ses, bir kaç kelime söyledi. Bu, garip, buz gibi, korkunç, fakat sakin ve vakur bir sesti. Bu ses:

—**Kontes Hanna,** diyordu, **yalan söylüyorsun!**

Kontes Hanna çıldırıyormuş gibi sarsıldı. Kendisi gibi kudretli birine hakaret eden bu sesi görmek için döndü.

Birden şaşırdı, sarardı ve sendeledi.

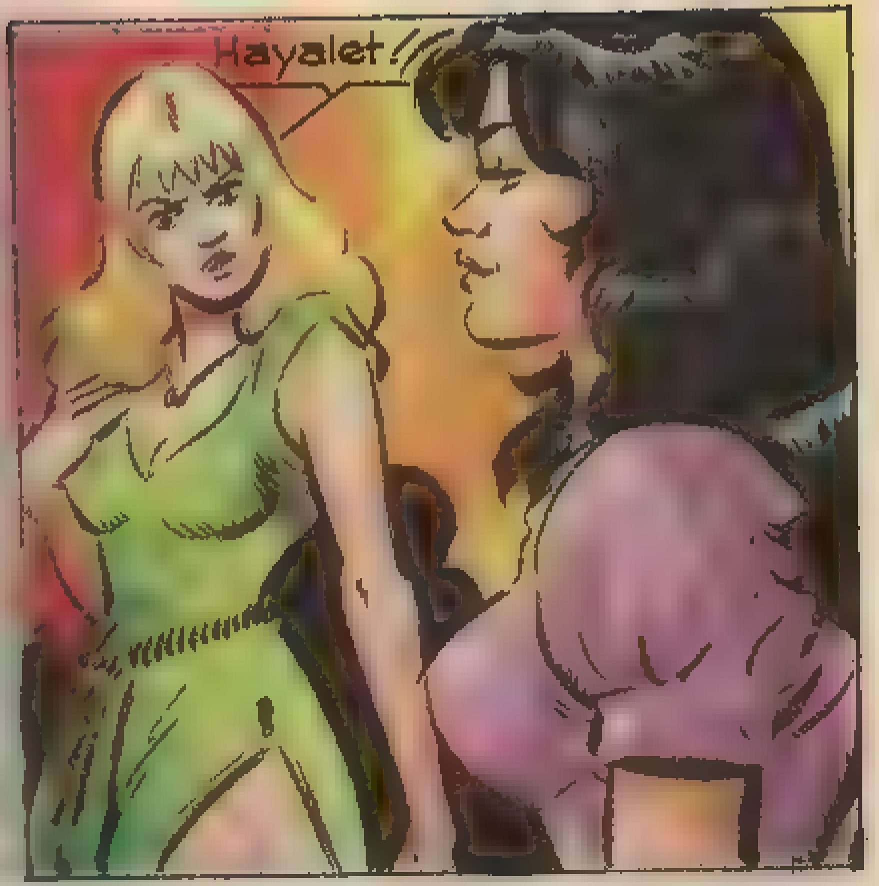

Gözleri yuvalarından fırlarcasına açılmıştı... Onun yanında olanlar, ağzından çıkan şu kelimeyi duydular:

—**Hayalet!**

Bütün bakışlar, sesin geldiği yana çevrilmişti.

Gelen Prenses Aleksandra idi... Göğsünden akan kanlar pıhtılaşmıştı... Aldığı öldürücü yaraya rağmen ayakta durabilmesi, yürüyebilmesi büyük bir mucize gibiydi..

Prenses Aleksandra, Büyücü Diviye'nin yarasına sürdüğü merhem ve içirdiği ilaçla ayağa kalkabilmişti...

Şimdi o ilerliyor, herkes ona yol açmak için çekiliyordu.

Çar sordu:

—**Prenses Aleksandra, nedir bu halin? Kim seni hançerlerdi?**

Hiç beklenmedik olaylarla dolan bu an içinde hiç kimse kımıldamaya bile cesaret edemiyordu.

Kontes Hanna geriliyordu. Kendi adamlarından birinin zırhına çarptı, titredi ve hayaletin gelişini bekledi. Şimdi bakışları sönük, saçları diken diken olmuştu. Bir kâbus içinde yaşıyor gibiydi. Kafasına delilik doluyordu.

Prenses Aleksandra, Kontes Hanna'nın yanında durdu ve:

—**Kontes, dedi, gerçek katil sizsiniz. Bunu itiraf edin...**

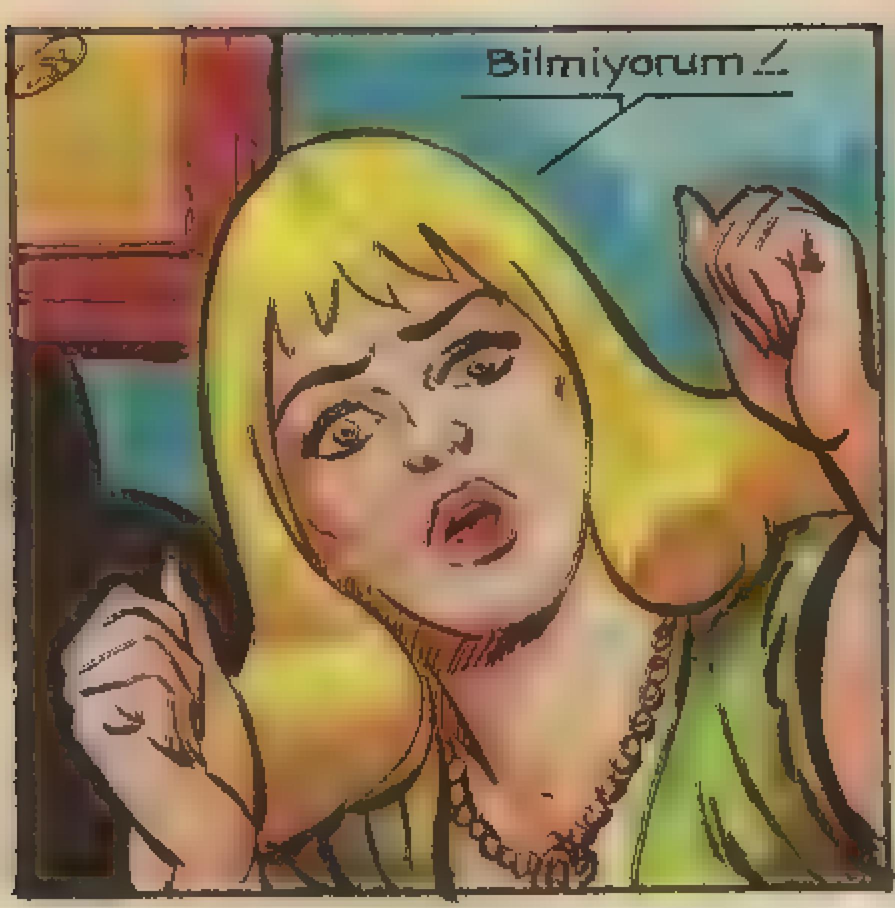

Kontes Hanna çevresine boş ve sönük gözlerle baktı. Bu bakışta, artık felaketten kurtulmasına imkân olmayan insanların gözlerindeki anlam vardı. Kekeledi:

—Bilmiyorum!

Prenses Aleksandra emredici bir sesle tekrarladı:

—Siz söylemezseniz her şeyi ben anlatacağım!... Çar'a nasıl suikast hazırladığınızı, beni nasıl hançerlediğinizi anlatayım mı?

Kontes Hanna haykırdı:

—Hayır... Hayır... Sana yalvarıyorum hayalet, çekil buradan...

Prenses Aleksandra ısrar etti:

—İtiraf et...

Sanki görünmeyen bir el, Kontes Hanna'nın boğazını sıkıyordu. Debelene debelene hırladı:

—Edemem... Beni idam ederler sonra...

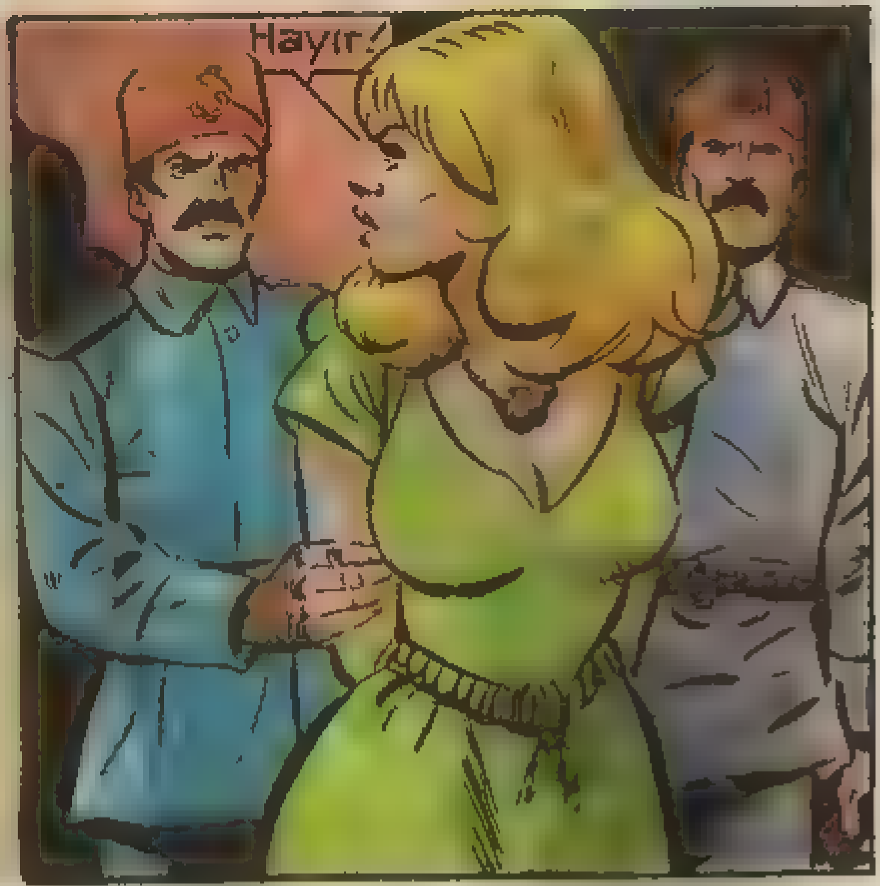

Konuşulanları Çar duymuş, tüm gerçeği bir anda kavramıştı. Öfkeyle kükredi:

—Demek katil sensin?

Bir yıldırım gibi düşen bu sözlerin ilk uyandırdığı etki derin bir sessizlik oldu. Sonra mırıltı halinde başlayan sesler kabardı, yükseldi, öfkeli haykırmalar halini aldı.

Korku, hayret, dehşet karışık bu gürültü arasında emir veren Çar'ın sesi çınladı:

—Yakalayın!... Bu kadını yakalayın!

Muhafızlar koştu. Bir an içinde Kontes Hanna'nın çevresi sarılmıştı ve az önce iktidar koltuğuna oturmaya hazırlanan haris kadın apar topar, zindana götürülmüştü..

Artık Kontes'in, Kremlin Sarayı'nın bu korkunç hapishanesinden çıkması bir mucize olurdu.

Çar İvan, bir zamanlar sevdiği Prenses Aleksandra'ya delice bir bakış fırlattı:

—Evet... Şimdi sıra sana geldi Prenses...

Aleksandra ayakta güçlükle duruyordu:

—Ne demek istiyorsunuz Majeste?

Çar'ın gözleri çılgınca bir öfkeyle parladı:

—Beni aldattığını söylemek istiyorum.. Beni aldatan herkes gibi sen de ceza göreceksin...

Prenses Aleksandra sapsarı kesildi:

—Fakat Majeste...

Çar İvan uğursuz bir kahkaha attı:

—Evet, biliyorum... Kontes Hanna'yı mahvettin... Onun bana hazırladığı suikastı itiraf ettirdin. Fakat bütün bunlar senin suçunu hafifletmez... Çünkü... Çünkü sen, beni bu rezil Türk'le aldattın!..

Çar İvan kolunu öfkeyle uzattı. Parmağı Durakoğulu'nu işaret ediyordu:

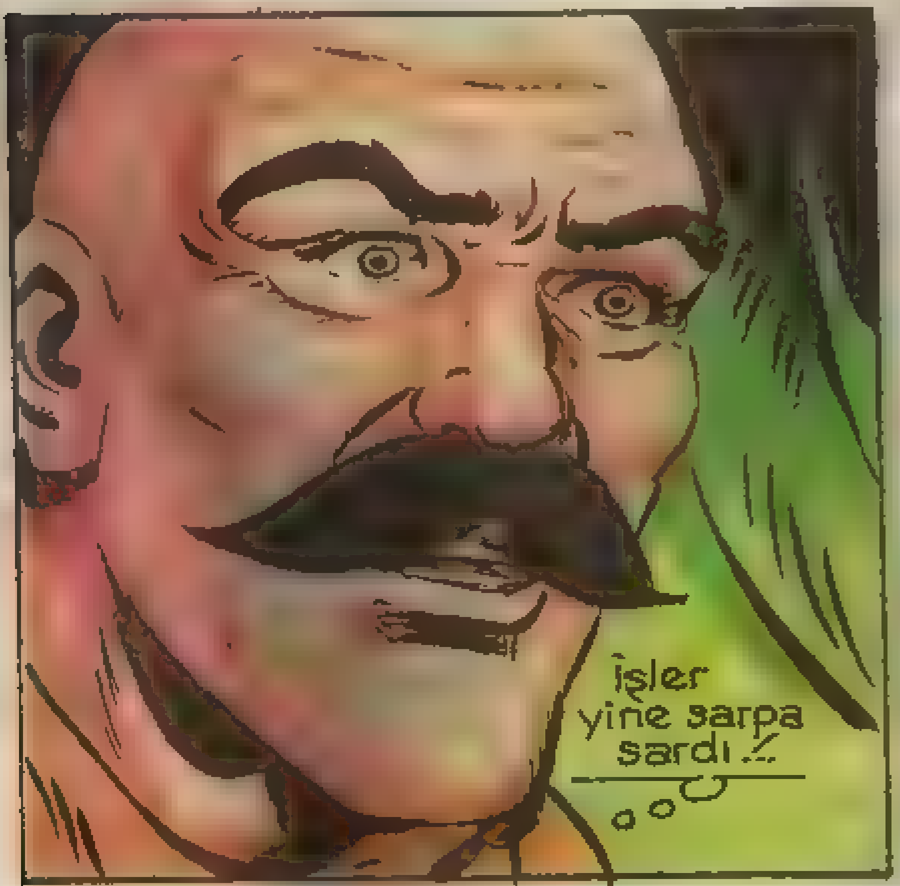

—İşte bu serseriye gönül verdin.. Onunla seviştin... Bana hakaretlerin en büyüğünü yaptın... İkinizin de cezası idamdır!..

Salonda ansızın buz gibi bir hava esti..

Bekir derin bir acı içinde:

"—İşler yine sarpa sardı... Ben şimdi kimin tarafını tutacağım?" diye düşündü.

Çar İvan korkunç bir sesle gürledi:

—Tutun bu kadını!...

Muhafızlar atıldı... Fakat aynı anda en öndeki iki muhafız, yedikleri yumruklarla ağızları burunları kanlar içinde kalarak yere yıkıldı.

Durakoğlu, kendisini tutan adamların arasından sıyrılmış ve çelik gibi iki yumrukla adamları devirmişti... Sesi, salonun camlarını titretti:

—Dokunmayın Prensese!

Devrilen muhafızlardan birinin kılıcını kapıp havada vınlattı:

Devamı Gelecek Sayıda

DURAKOĞLU

Eser: Rahmi MURATOĞLU
Çizen :Ragıp DERİN

—Eceline susayan gelsin!..

Herkes dehşet içinde donup kalmıştı. Çar'ın huzurunda böyle bir sahne Rusya tarihinde ilk defa oluyor ve bu olayı bir Türk yaratıyordu.

Durakoğlu, gözlerinden alevler saçarak devam etti:

—Çar İvan!.. Rezil Köpek!... Deli herif!... İşte şimdi hayatının en büyük hatasını yaptın. Oysa ben seni affetmiştim. Şimdi ise öldüreceğim!...

Her yanı muhafızlarla sarılı olan Çar İvan, kendini büyük bir güvende hissetmenin rahatlığı içinde sırıttı:

—Aptal aptal konuşuyorsun! Bana ne yapabilirsin? Senin gibi bir it beni ısırabilir mi?

Durakoğlu kin içinde homurdandı:

—Seni öldüreceğim it soyu!...

Çar bu sözlere kızmadı, alay etti:

—Bunu neden yapacaksın? Çok merak ettim.

Durakoğlu buz gibi soğuk bir sesle konuştu:

—Arkadaşım Mustafa beyi idam ettirdin. Kafasını kesip, bir kavanozun içine koydurdun. Bu yüzden seni öldürmeye yemin ettim.

Çar İvan, delice düşünceleri arasında, Durakoğlu'nu yakalatıp büyük bir şişe geçirerek, ha fif yanan bir ateşte, korların üzerinde çevirterek ağır ağır kızartma yapmayı aklından geçiriyordu. Bu küstah gence ancak böyle müthiş bir ceza verirse öfkesi geçerdi...

Kızgın bir alayla sordu:

—Yaa? Demek beni öldürmeye yemin ettin. Peki nasıl yapacaksın bunu?

—İşte böyle!..

Durakoğlu'nun elinde ansızın küçük, sivri, ışıl ışıl parlayan çelik bir hançer belirdi.

Delikanlının duruşu, korkunç, inanılmaz heyecanlı bir duruştu.

Çar İvan ürperdi, sarardı, elinde olmadan titredi. Kendisini küçük düşüren bu oyuna artık bir son vermek gerektiğini düşünerek emretti:

—Yakalayın şu soytarıyı!

Çar'ın adamları hızla atıldılar.

Aynı anda müthiş bir şey oldu.

Durakoğlu'nun bileği birden yılan başı gibi kıvrıldı, bıçak hızla fırlayarak uçtu ve herkesin korkudan büyüyen gözleri önünde Çar İvan'ın boğazına saplandı.

Boğuk, tüyler ürpertici bir feryat, salondakileri iliklerine kadar titretti.

Dehşet verici bir manzaraydı bu..

Çar İvan'ın korkunç çığlığı salonu inletirken Durakoğlu haykırdı:

—İşte belanı buldun!

Herkes donmuş kalmıştı

Çar İvan,boğazını tutarak yere yıkıldı,birkaç

kere çırpındı, sonra katıldı kaldı.

Açık kalan gözlerinde hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi hayret dolu bir ifade vardı.

Salondakilerin içine düştüğü şaşkınlıktan yararlanan Durakoğlu ok gibi fırladı ve birkaç adımda kapıya ulaştı.

Aynı anda Bekir ile şovalye Timofey de atılarak onu izledi:

—Bekle beyzadem, biz de seninle geliyoruz!..

Şaşkınlıkları geçen muhafızlar, bağırmaya başlamışlardı. Sesler bir uğultu halinde yükseliyordu:

—Tutun, kaçmasın...

—Öldürün!... Gebertin!...

Durakoğlu, bir saniye bile duraklamadan, yıldırım gibi kapıdaki muhafızların arasına daldı, yardı ve geçti. Adamlar kendilerini toparlayıp, Durakoğlu'nun peşinden koşmak isterlerken, Bekir'in balyoz gibi yumruklarıyla yarı cansız yere yuvarlandılar.

Durakoğlu, arkasından koşan Bekir ile Timofey'e:

—Daha hızlı,daha hızlı! diye bağırdı.

Az sonra üçü de, koridorun köşesini döndü. Birdenbire ortadan kayboldular.

Sanki yer yarılmış, içine girmişlerdi.

Sarayın çevresi sarıldı.

Her yer arandı. Gece oldu, saatler ilerledi, meşaleli adamlar etrafı didik didik etti, sabah oldu, güneş doğdu...

Fakat Durakoğlu, Bekir ve Timofey bulunamadı.

Bunlar şeytan mıydı? Cin miydi? Peri miydi?

Binlerce muhafızın bulunduğu saraydan nasıl çıkıp gitmişlerdi? Bunu kimse öğrenemedi.

Üç arkadaşı, koridorun köşesinde bekleyen Büyücü Diviye,yalnız kendisinin bildiği gizli geçitten kaçırmış ve onları şehrin dışına çıkarmıştı. Büyücü üç arkadaşı iki gün sakladı. Üçüncü gün veda ederken,

—Sana olan borcumu şimdi ödedim delikanlı, dedi. Sen beni defalarca öldürmedin, hep affettin. İşte bende şimdi seni kurtarıyorum... Ödeştik!..

Durakoğlu, kalbi sevgiyle titreyerek sordu:

—Ya Aleksandra! Prenses Aleksandra ne olacak? Yaşayacak mı?

Büyücü Diviye'nin yüzünü mutlu bir gülümseme kapladı.

—Ben hekimim. İlaçlarım insana hayat verir. Aleksandra kurtuldu bile. Kısa bir zaman sonra vücudunda o öldürücü yaranın izi bile kalmayacak. Onu görmek ister misin?...

Durakoğlu'nun kalbi heyecanla çarptı.

—Prenses burada mı?

Tatlı bir ses

—Buradayım! dedi.

İki genç gövde sevgiyle, mutlulukla birbirine dolandı. Uzun uzun öpüştüler..

Ayrılmaları hazin oldu...

Prenses Aleksandra atlarının üzerinde dört nala uzaklaşarak akşamın karanlığına karışmak üzere olan Durakoğlu ile arkadaşlarının arkalarından hüzünlü bir gülümsemeyle bakarken, kalbi kuş gibi çırpınıyordu.

Acaba bir daha Durakoğlu'nu görebilecek miydi? Uzakta, gözden kaybolmakta olan Dura-

koğlu'na son bir defa el sallarken, bütün acılarını, umut ve hayallerini dile getiren içli bir sesle mırıldandı:

—Onun sayesinde, Rusya'nın bir numaralı insanı oldum. Yakında beni Çariçe seçecekler. Kimbilir, belki bir gün yolu Moskova'ya düşerse, onu yine sevgiyle bağrıma basarım. O benim tek erkeğim!...

Güneş battı, akşam oldu...

Durakoğlu, Bekir ve Timofey'in önlerinde uçsuz bucaksız dağlar, ovalar, yaylalar vardı...

Üç arkadaş, atlarını uzak ufuklara doğru sürdü.

Yeni serüvenler onları bekliyordu.

(Bu serüvenin sonu)